NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #5

ATEŞİN ÇAĞRISI

KISIM II

epsilon®

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #5

ATEŞİN ÇAĞRISI

KISIM II

epsilon

ATEŞİN ÇAĞRISI

ATEŞİN ÇAĞRISI

Orijinal Adı: The Fiery Cross
Yazarı: Diana Gabaldon
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Aslıhan Kuzucu
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Murat Tuna
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2012

ISBN: 978 9944 82-547-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2001 Diana Gabaldon

Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ATEŞİN ÇAĞRISI

Diana Gabaldon

KISIM 2

Çeviri

Aslıhan Kuzucu

Epsilon®

45 ŞARLATAN DOKTOR

Biri daha halloldu, diye düşündüm çatıya giden merdivenlerden çıkarken. Acele işlerimin arasında sıra Betty'ye gelmişti. Gerçekten uyuşturucu mu almıştı? Jamie'nin onu sebze bahçesinde bulmasının üzerinden iki saatten fazla zaman geçmişti ama eğer kadın Jamie'nin anlattığı kadar kötü durumdaysa, hâlâ belirtileri fark edebilirdim. Düğüne bir saat kalmıştı. Ancak Betty'nin umduğumdan daha fazla ilgiye ihtiyacı olması durumunda, düğün biraz geciktirilebilirdi.

Katoliklerin kolonideki hoş karşılanmayan durumları yüzünden Jocasta, çoğunluğu Protestan olan misafirlerini Katolik bir törene tanıklık etmeye zorlayarak müşkül duruma sokmayacaktı. Evlilik kendi odasında gizlice gerçekleştirilecekti ve sonrasında yeni evli çift merdivenlerden kol kola inecekler, Rahip LeClerc'i yalnızca tuhaf giyinmiş bir davetli olarak kabul edecek olan misafirlerle düğün kutlaması yapacaklardı.

Çatı katına yaklaştığımda, yukarıdan seslerin geldiğini duyup şaşırdım. Kadın kölelerin yatakhanelerine açılan kapı aralıktı; kapıyı açtığımda Ulysses'in yataklardan birinin başında durmuş, siyahî bir intikam meleği gibi beklediğini gördüm. Belli ki bu talihsiz olayın Betty için işini ihmal etmesi anlamına geldiğini düşünüyordu. Yanında, elinde küçük bir cisim tutan, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, kafasına da peruk takmış bir adam duruyordu.

Benim konuşmama fırsat kalmadan adam elindekini hizmetçinin koluna bastırdı. Küçük bir çıt sesinden sonra cismi geri çekti ve kölenin kahverengi cildi kandan koyu kırmızı oldu. Damlalar iyice hızlanıp kolundan bir kâseye aktı.

"Bir deri kazıyıcı," dedi küçük adam Ulysses'e. Cismi gösterirken sesinde gururlu bir ifade vardı. "Neşter ve benzerlerine göre çok daha gelişmiş. Philadelphia'dan aldım!"

Kâhya başını kibarca eğdi.

"Bayan Cameron'ın bu lütfunuza minnettar kalacağından eminim, Doktor Fentiman," dedi.

Ulysses. Cross Creek'in sağlık kurumunun ismi buydu. Boğazımı temizlediğimde Ulysses başını kaldırıp baktı.

"Bayan Fraser," dedi hafifçe eğilerek. "Dr. Fentiman da tam-"

“Bayan Fraser?” Doktor Fentiman, tıpkı benim ona baktığım gibi şüpheci gözlerle bana baktı. Onun da bir takım şeyler duyduğu çok belliydi. Görgü kuralları üstün geldi ve Fentiman tek elini saten yeleğinin göğüs kısmına koyup eğilerek beni selamladı.

“Emrinizdeyim hanımefendi,” dedi, yeniden doğrulurken. Nefesindeki cin kokusunu almış, burnundaki ve yanaklarındaki damarların kırmızılığını fark etmiştim.

“Memnun oldum,” dedim elimi öpmesi için uzatırken. Önce şaşırdı, sonra gösterişli bir hareketle elimi öptü. Pudralı kafasının üzerinden bakıp, çatıdaki loş ışığa rağmen kadını görmeye çalıştım.

Cildinin kül rengine bakılacak olursa, Betty bir hafta önce ölmüş de olabilirdi. Ama çatının eğik tavanına çivilenmiş kalın yağlı kâğıttan sızan ışık herkesi solgun gösteriyordu. Ulysses de donmuş kömür gibi gri görünüyordu.

Kölenin kolundan akan kan pıhtılaşmaya başlamıştı bile; bu iyiydi ama yine de Fentiman’ın bu küçük pis aleti aldığından beri kaç kişi üzerinde kullandığını düşününce tüylerim diken diken oldu. Çantası yatağın yanında açık duruyordu. İçinde aleti kullanmadan önce temizlemesi için hiçbir şey yoktu.

“Nezaketiniz sizi yüceltiyor, Bayan Fraser,” dedi doktor, elimi bırakmadan. “Endişelenmenize gerek yok. Bayan Cameron eski ve değerli bir tanıdığım; onun kölesini tedavi etmekten çok mutluyum.” Masum bir şekilde gülümseyip gözlerini kırptı.

Hizmetçinin yavaş ve hırıltılı bir şekilde nefes alıp verdiğini duydum. Nefesleri düzenli değildi. Nabzını yokladım. Rahatsız etmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Doktor Fentiman’ın muhtemelen ısırgan otu ve çördük otu sürülmüş peruğunun pis kokusunun dışında, vücudundan keskin bir ter ve tütün kokusu geliyordu. Çantasının içinden ise odaya hem taze, hem de kurumuş kan kokusu yayılıyordu. Hayır, Doktor Fentiman bıçaklarını temizlemiyordu.

Bunun dışında, Jamie’nin ve Brianna’nın tarif ettiği alkol kokusunu duyabiliyordum. Eğer bu karışımda afyon ruhu varsa, bunu duymak için kadına biraz daha yaklaşmam ve bunu aromalı uçucu yağların tamamen kaybolmasın diye bir an önce yapmam lazımdı.

“Ne kadar da naziksiniz Doktor,” dedim samimiyetsizce gülümseyerek. “Eminim kocamın halası çabalarınıza minnettar kalacaktır. Ama sizin gibi bir centilmenin yapacak bir sürü işi vardır. Ulysses ve ben kadınla ilgilenebiliriz;

eminim dostlarınız sizi yanlarında görmek isteyecektir.” Özellikle de kart oynarken sizin sayenizde birkaç pound kazanmak için yanıp tutuşanlar, dedim kendi içimden. Siz ayılmadan önce şanslarını denemek isteyeceklerdir!

Doktor beni şaşırtarak bu iltifatlarıma yenik düşmedi. Elimi bırakıp, en az benim kadar samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi.

“Ah, hayır, hiç de değil. Emin olun, kadının bakıma ihtiyacı yok. Fazla müsamahadan başka bir şey söz konusu değil. Güçlü bir kusturucu ilaç verdim; etkisini gösterir göstermez, kadın güven içinde kendi haline bırakılabilir. Üstelik, sevgili leydim, böylesi güzel bir elbisenin mahvolmasına gönlüm razı gelmez. Buna hiç gerek yok.”

Karşı çıkmama fırsat kalmadan yataktan öğürme sesleri gelmeye başladı. Doktor Fentiman birden arkasına dönüp yatağın altındaki lazımlığı çıkardı.

Kendi rahatsızlığına rağmen, hastayla ilgilenmesi övgüyü hak edecek türdendi. Ben olsam baygın bir hastaya kusturucu bir ilaç vermekte kararsız kalırdım ama bunun zehirlenme şüphesi durumunda yapılmasının -her ne kadar alkol genelde zehir olarak kabul edilmese de- mantıksız bir şey olmadığını kabul etmek zorundaydım. Doktor Fentiman, Jamie’nin keşfettiği şeyi keşfetmiş olabilirdi…

Köle tıka basa yemişti; şölenlerde çok fazla yemek olduğu için bu şaşılacak bir durum değildi. Aslında bu, alkolün emilimini yavaşlatarak kadının hayatını kurtarmış olabilirdi. Kusmuğu rom ve konyak kokuyordu. Ne var ki diğer kokuların arasında burnuma afyonun belirsiz ve iç bayıcı tatlı kokusu da gelmişti.

“Ne tür bir kusturucu ilaç kullandınız?” diye sordum kadının üzerine eğilip tek gözünü açarak. İrisi yukarı doğru bakıyordu, akik bir mermer gibi kahverengi ve donuktu. Gözbebekleri ise iğne ucu kadar küçülmüştü. Kesinlikle bu afyondu.

“Bayan Fraser!” Doktor Fentiman öfkeyle bana baktı. Peruğu kulağının üzerine doğru kaymıştı. “Lütfen gidip müdahale etmeyi bırakır mısınız! İşim başımdan aşkın ve sizinle uğraşacak zamanım yok. Siz, bayım onu götürün!” Ulysses’e işaret verip peruğunu düzelterek yatağa geri döndü.

“Sizi küçük- ” Ulysses’in bana doğru şüpheli bir adım attığını görünce, dilimin ucundaki sıfatı söylemekten vazgeçtim. Beni kaldırıp götürmekte kararsız olduğu apaçıktı ama benim değil de Doktor’un emirlerine uyacağı da kesindi.

Öfkeden titreyerek odadan çıktım.

Jamie merdivenlerin sonunda beni bekliyordu. İnerken yüzümü görünce beni kolumdan tutup avluya çıkardı.

“O… O!” Bir türlü konuşamıyordum.

“İşgüzar solucan mı?” dedi yardım ederek.

“Evet! Onu duydun mu?! O pisliği, o kendini beğenmiş kasabı, o lanet olası küçük… bücürü! Benimle uğraşacak zamanı yokmuş! Bu ne cüret!”

Jamie öfkesini belirtmek için boğazından tuhaf bir ses çıkardı.

“Gidip onun canına okuyayım mı?” dedi kamasına dokunarak. “Senin için bağırsaklarını deşebilirim-ya da istersen yalnızca yüzüne vururum.”

Bu teklif kulağa hoş gelse de, geri çevirmek zorundaydım.

“Hayır,” dedim öfkemi zar zor kontrol altına alarak. “Hayır, bunu yapmasan daha iyi olur.”

Phillip Wylie için de aynı şeyleri konuştuğumuz aklıma geldi. Jamie’nin de aklına gelmişti; uzun dudaklarının gülecek gibi yukarı doğru kıvrıldıklarını fark ettim.

“Kahretsin,” dedim kederli bir şekilde.

“Evet,” dedi, elini kamasından gönülsüz bir şekilde çekti. “Sanırım bugün kimsenin kanını dökemeyeceğim, değil mi?”

“Bunu çok istiyorsun, değil mi?”

“Evet, çok,” dedi duygusuzca. “Görünüşe göre bunu sen de istiyorsun Sassenach.”

Buna itiraz edemedim; Doktor Fentiman’ı kör bir kaşıkla bağırsaklarını çıkarmak istediğim kadar başka hiçbir şey istemiyordum. Bunu yapamayacağım için elimi yüzüme götürdüm, derin bir nefes alıp hislerimi dizginlemeye çalıştım.

“Kadını öldürmek mi istiyor?” diye sordu Jamie, çenesiyle evi işaret ederek.

“Hemen değil.” Kanama ve temizleme kesinlikle sakıncalı işlemlerdi ve tehlikeli olabilirlerdi. Buna rağmen ani bir ölüm getireceği anlamına da gelmiyordu. “Ah, afyon ruhu konusunda muhtemelen haklıydın.”

Jamie düşünceli bir şekilde dudaklarını bükerek başını salladı.

“Pekâlâ. Önemli olan, kendine geldiğinde Betty’yle konuşmak. Fentiman’ın hasta bir köleyi yatağının başında bekleyeceğini düşünüyor musun?”

Şimdi düşünme sırası bendeydi. En nihayetinde başımı iki yana salladım.

“Onun için elinden gelenin en iyisini yapıyordu,” diyerek durumu gönülsüzce kabul etmek zorunda kaldım. “Şimdilik tehlikede değil. Doktor ona göz kulak oluyor olabilir.”

“Pekâlâ.” Bir süre düşünceli gözlerle baktı. Rüzgâr kızıl saçlarını uçuşturuyordu. “Brianna’yı ve kocasını gidip misafirlerden birinin bir köşede sızıp sızmadığına bakmaları için yolladım. Ben de gidip köleler için aynısını yapacağım. Sen de Fentiman gittiğinde çatı katına çıkıp uyanır uyanmaz Betty’yle konuşabilir misin?”

“Konuşurum herhalde.” Zaten en azından Betty’nin iyi olup olmadığına bakmak için nasıl olsa çatıya çıkacaktım. “Çok bekletme ama düğün için neredeyse hazırlar.”

Bir süre durup birbirimize baktık.

“Dert etme Sassenach,” dedi usulca. Saçlarımı kulağımın arkasına attı. “Doktor tam bir aptal; onu boş ver.”

Beni teselli etmeye çalıştığı ve yaralı duygularını avutmak için koluna dokundum.

“Phillip Wylie konusunda üzgünüm,” dedim. Ne kadar iyi niyetli davranmış olursam olayım, bunu hatırlamak hiç rahatlatıcı değildi. Ağzının yumuşak kıvrımı gerildi, omuzlarını kasarak bir adım geri gitti.

“Onu da dert etme Sassenahc,” dedi. Sesi hâlâ yumuşaktı ama rahatlatıcı değildi. “Bay Wylie ile sonra ilgileneceğim.”

“Ama- ” Çaresizce çırpınıyordum. Görünüşe göre ne söylesem ne yapsam da işler yine düzelmeyecekti. Eğer Jamie’nin gururu kırıldıysa -ki söylediklerime rağmen öyleydi- o halde Wylie bunun bedelini ödeyecekti, hepsi buydu.

“Sen hayatımda gördüğüm en dik kafalı adamsın,” dedim sinirli bir şekilde.

“Teşekkür ederim,” dedi başını hafifçe eğerek.

“İltifat değildi!”

“Evet, öyleydi.” Yeniden başını eğerek arkasına dönüp uzaklaştı

46 CİVA

Düğün herhangi bir başka zorlukla karşılaşmadan devam edince Jamie epey rahatlamıştı. Tören -Fransızca yönetildi- Jocasta'nın üst kattaki küçük oturma odasında gerçekleşti ve yalnızca gelin, damat, rahip, Jamie, Claire, Brianna ve genç kocası katıldı. Jemmy de oradaydı ama bütün tören boyunca uyumuştu.

Duncan'ın benzi soluktu. Jamie'nin halası sert bir sesle, hiç tereddüt etmeden evlilik yeminini etmişti. Kısa bir süre önce evlendiği için çok duygusal olan Brianna, töreni kocasının kolunu sıkarak izlemişti. Roger ona şefkat dolu gözlerle bakıyordu. Jamie edilen yeminden etkilenmiş görünüyordu; Claire'in parmaklarını dudaklarına götürüp öptü. Bu sırada küçük şişman rahip çifti kutsamakla meşguldü.

Derken formalitelerin sonuna gelindi ve evlilik kâğıdı imzalandı. Sonrasında davetlilerle birlikte düğün yemeği yemek için aşağıya indiler. Balkondaki meşalelerin alevleri River Run'ın bolluğuyla dolup taşan masaları aydınlatıyordu.

Jamie masalardan birinden bir kadeh şarap alıp balkonun alçak duvarına yaslandı. Günün yorgunluğunu omurgasından yavaş yavaş attığını hissetti. Bir iş daha tamamlanmıştı.

Hizmetçi Betty hâlâ odasındaydı ama şimdilik güvendeydi. Zehirlenen başka kimseye rastlanmamış olması, hizmetçinin -her ne içtiyse- tek başına içtiğini gösteriyordu. İhtiyar Ninian ve Barlow tıpkı hizmetçi gibi güçten düşmüşlerdi ve ne birbirlerini, ne de başka birini tehdit edebilecek durumdaydılar. Husband ve Düzenleyiciler ne yapıyorlarsa yapsınlar, güvenli bir uzaklıkta yapıyorlardı. Jamie kendini hafiflemiş hissediyordu. Sorumluluktan kurtulmuştu ve başını dinlemeye hazırdı.

Kafa kafaya vermiş sohbet ederek yanından geçen Caswell'a ve Hunter'a kadeh kaldırdı. Aslında siyasi konuşmalara girmek istemiyordu; yaslandığı duvardan doğrulup kalabalığı yararak içki masalarına doğru ilerledi.

Gerçekten istediği şey, karısıydı. Henüz saat erken olmasına rağmen, gökyüzü çoktan kararmıştı. Meşalelerin alevleri daha da harlandıkça, şölen ruhu evin her yerine yayılmıştı. Hava soğuktu ve damarlarında şarap akıyordu. Ellerini ormanda Claire'in eteğinin içine sokup sıcak tenine dokunduğu anı hatırladı. Sanki avuçlarında güneşte olgunlaşmış, baharatlı, yumuşak ve sulu bir şeftali var gibiydi.

Onu çok arzuluyordu.

İşte. Meşalelerin alevleri, balkonun sonunda komik bir dantel parçasının altındaki dalgalı saçlarında ışıldıyordu. Parmaklarını sıktı; onu yalnızken bir yakalayabilse, tokalarını teker teker çıkartacak ve yeniden omuzlarına dökülsünler diye saçlarını tepesinde kendi elleriyle toplayacaktı.

Claire, elinde bir kadehle durmuş Lloyd Stanhope'un söylediği bir şeye gülüyordu. Yanakları şaraptan hafifçe kızarmıştı.

Onunla yatmak şefkatten isyana kadar birçok şeyi barındırabilirdi ama onunla çakırkeyifken birlikte olmak, ayrı bir zevkti.

Sarhoşken Jamie'ye her zamankinden daha az nazik davranıyordu; yalnızca kendi zevkinin peşine düşen Claire, Jamie'yi tırmalıyor, ısırıyor, onun da kendisine aynı şeyleri yapmasını istiyordu. Jamie, ona hayvani bir şehvetle eşlik etmenin baştan çıkarıcılığıyla -bir süreliğine- kendini tutarak onu kendi isteğine göre yönetmek arasında seçim yaparken, içindeki gücü hissetmeyi seviyordu.

Bağ bozumunun tadına vararak şarabını yudumlarken, bir yandan da karısını gizlice seyrediyordu. Claire, etrafını saran centilmenlerle şakalaşıyordu. Bir iki kadehten sonra dili çözülmüş, aklının ipleri gevşemişti. Tıpkı Jamie gibi. Birkaç kadehten sonra elbisesi sıcaktan eriyecek hale gelecekti. Henüz erkendi ve asıl şölen başlamamıştı.

Jamie'nin kendisine baktığını görüp gülümsedi. Jamie bardağı, sanki Claire'in göğüslerini tutuyor gibi kavramıştı. Bu Claire'in de gözünden kaçmadı. Cilveli bir şekilde kirpiklerini kırpıştırıp sohbete geri döndü.

Ona alkollüyken sahip olmanın güzelliği, Claire'in kendini serbest bırakması ve tamamen Jamie'ye teslim olmasında yatıyordu. Onu okşayabilir ya da tereyağı gibi köpürtebilirdi, kendinden geçirebilirdi.

Forbes'ın söylediği bir şey sonucu şaşkınlığını gizlemek için yelpazesinin arkasına saklandı. Jamie dilinin ucunu düşünceli bir şekilde alt dudağında gezdirdi. Hafızasında kanın gümüşi tadı vardı. Merhamet mi? Hayır, onda merhamet yoktu.

Kararını verdikten sonra işini halletmek için yeterince tenha bir köşeyi nerede bulabileceğini düşündü. Onu daldığı bu düşüncelerden uyandıran, George Lyon olmuştu. Gösterişli ve kendini beğenmiş görünüyordu. Onunla daha önce tanışmıştı ama hakkında çok az şey biliyordu.

"Bay Fraser biraz konuşalım mı?"

“Memnuniyetle efendim.”

Lyon’un Wylie gibi dar saten pantolon giymemesi güzel bir şeydi. Eğer harem ağası değilse, bir adam bu halde yumuşama riskiyle karşı karşıyadır. Kemerli, ekose bir kilt pek çok günahı saklayabilirdi. Ya da en azından kamayı ve tüfeği -ve hatta zamansız bir ereksiyonu bile.

“Biraz yürüyelim mi Bay Lyon?” dedi arkasına dönerek. Eğer adamın işi gerçekten çok gizliyse, her an düğün davetlileri tarafından rahatsız edilebilecekleri için burada durmaları hiç mantıklı olmazdı.

Avlunun özgürlüğüne kavuşana dek balkonun sonuna doğru yavaş yavaş yürürlerken, bir yandan da sohbet edip gelip geçen insanlarla şakalaştılar.

“Otlağa gidebiliriz isterseniz?” Jamie, Lyon’un cevap vermesini beklemeden, uzaktaki ahıra doğru ilerlemeye başladı. Zaten Friesian atını yeniden görmek istiyordu.

“Sizin hakkınızda çok şey duydum Bay Fraser,” diyerek başladı söze Lyon. Ahırın uzun kulesine doğru yaklaştılar.

“Öyle mi bayım? Umarım duyduklarınızın çoğu itibarımı sarsan türden değillerdir.” Jamie de Lyon hakkında birkaç şey duymuştu; ticaret yapıyordu ve alıp sattığı malların geldiği eyaletlere bakılacak olunursa, bu konuda çok titiz davranıyor da sayılmazdı. Dedikoduya göre zaman zaman demirden ve kâğıttan daha az elle tutulur şeyler alıp satıyormuş. Ama bu elbette yalnızca dedikoduydu.

Lyon, tütünden sararmış dişlerini göstere göstere güldü.

“Öyle değil, Bay Fraser. Aile bağlantılarınızdaki küçük pürüzler dışında -her ne kadar halk varsayımlarda bulunsa da bunların sorumlusu siz değilsiniz- hiç kötü şey duymadım. Ama duyduğum en güzel övgü, karakterinize ve yeteneklerinize dair olanlardı.”

Adamın daha ilk cümlesinde hem şantaj, hem de dalkavukluk vardı. Kuzey Carolina unutulmuş bir bölgeydi ve daha becerikli bir ziyaretçiyi hak etmiyor muydu? Nazikçe gülümseyerek geri zekâlının ne istediğini anlamak için beklemeye geçti.

En azından başlangıçta çok şey istemeyecekti. Fraser’ın milis kuvvetlerinin gücü ve adamların isimleri. Bunun ilginç olduğunu düşündü. Lyon, Vali’nin adamı değil miydi o halde? Çünkü aksi takdirde bu bilgiler elinde olurdu. Arkasında biri varsa bu kimdi? Düzenleyiciler olmadığı kesindi; aralarında parası olan tek insan Ninian Bell Hamilton’dı ve eğer ihtiyar Hamilton’ın

bilmek istediği bir şey varsa kendi gelip sorabilirdi. O halde kıyıda yaşayan zengin çiftçilerden biri miydi? Aristokratların genelde koloniye ilgileri, ceplerini doldurmaktan öteye gitmezdi.

Lyon'un ticaret yapmak istediği kişi kim olursa olsun, kolonideki olası muhalefetten kazanacak ya da kaybedecek bir şeyler olacaktı. Bu kim olabilirdi?

"Chisholm, McGillivray, Lindsay…" Lyon dalgın bir şekilde isimleri sayıyordu. "Demek adamlarınızın çoğunluğu İskoç dağlıları. Daha önce bölgeye yerleşenlerin oğulları mı, yoksa sizin gibi emekli askerler mi?"

"Ah, bir askerin emekli olup olamayacağından pek emin değilim bayım," dedi Jamie. Ahırın köpeklerinden birinin kokusunu alabilmesi için elini koklamasına izin verdi. "Silah altında yaşamış bir erkek, hayatının sonuna kadar bu şekilde devam eder bence. Hatta eski askerlerin asla ölmediklerinin söylendiğini duymuştum; yalnızca gözden kaybolurlar."

Lyon, Jamie'nin kendisini iğnelediğini düşünerek ölçüsüz bir şekilde güldü. Cevabı duymak için hiç beklemeden, titizlikle çizdiği yoldan devam etti.

"Duygularınızı bu şekilde ifade etmenizden çok hoşlandım Bay Fraser. Majesteleri İskoçların cesaretine ve savaşçı yeteneklerine her zaman güvenmiştir. Siz ya da komşularınız kuzeninizin birliğinde görev alıyor mu? Yetmiş sekiz Fraser, son çatışmada kendilerini akladılar; savaşma sanatının kanınızda olduğunu söyleyebilir miyim?"

Bu yeterince sert bir vuruş olmuştu. Genç Simon Fraser aslında onun kuzeni değil, üvey amcası, büyükbabasının oğluydu. İhtiyar adamın ihanetinin kefaretiydi. Genç Simon, ailenin servetine ve mülklerine sahip olma çabasıyla Yedi Yıl Savaşı -bu savaşa Brianna, sanki Britanya'nın hiç ilgisi oymuş gibi, Fransız ve Kızılderili Savaşları diyordu- için iki birlik oluşturmuştu.

Lyon, Jamie'nin Dağlı birliklerinden birinde görev alıp, Kraliyet'in sadık bir askeri olarak kendi itibarını mı yaymaya çalışmış olduğunu merak ediyordu. Adamın azmine inanamamıştı.

"Ah, hayır. Öyle bir gücün içinde görev yapamayacağım için mutsuzum," dedi Jamie. "Daha önceki savaşımda bir rahatsızlığım oldu, anlıyorsunuz ya?" Ayaklanma'dan sonra yıllar boyunca Kraliyet'in mahkûmu olduğundan söz etmedi. Eğer Lyon bunu zaten bilmiyorsa, söylemenin de bir anlamı yoktu.

Otlağa ulaştıklarında çite yaslandılar. Atlar henüz geceyi geçirmeleri için otlaktan çıkarılmamışlardı; büyük siyah yaratıklar gölge gibi hareket ediyorlar, tüyleri meşale ışığında parıldıyordu.

“Bu atlar çok tuhaflar, değil mi?” Jamie, atları hayranlıkla seyrederken Lyon’un ayrımcı söylemlerini kesti.

Upuzun, ipeksi yeleleri kafalarını gururla yukarı kaldırdıklarında su gibi çağlıyordu. Tüyleri kömür karasıydı ve yayı andıran enseleri Jocasta’nın safkan atlarınınkinden daha kalın ve kaslıydı. Bedenleri de kalındı, göğüs kısımları öyle genişti ki, her biri oldukça tıknaz görünüyordu. Hayatında gördüğü bütün atlardan daha nazik, hünerli ve çevik bir yürüyüşleri vardı. Oyuncu ve akıllılardı.

“Evet, bu çok eski bir türdür,” dedi Lyon, bir anlığına sorgulamasını bir kenara bırakıp atları seyrederek. “Hollanda’da görmüştüm.”

“Hollanda. Oraya çok mu gittiniz?”

“Çok değil. Birkaç sene önce gitmiştim ve sizin bir akrabanızla tanışmıştım. Jared Fraser adında bir şarap tüccarıydı.”

Jamie önce şaşırdı, sonra kuzeninin adını duymanın sıcaklığını hissetti.

“Gerçekten mi? Evet, Jared babamın kuzenidir. Umarım onu iyi görmüşsünüzdür.”

“Gayet iyiydi.” Lyon çite yaslanarak yanaştı. Jamie artık adamın işiyle ilgili konulara girdiklerini fark etmişti. Bardağında kalan şarabı bitirip yere koydu. Artık dinlemeye hazırdı.

“Anladığım kadarıyla… likör yeteneği aileden geliyor Bay Fraser.”

Jamie bunu pek komik bulmasa da güldü.

“Zevk diyelim. Yetenek olduğunu düşünmüyorum.”

“Öyle mi? Bence siz çok mütevazısınız Bay Fraser. Viskilerinizin kalitesini herkes bilir.”

“Beni şımartıyorsunuz bayım.” Bu sözlerin arkasından neyin geleceğini gayet iyi bildiği için dikkat kesilmişti. İlk defa birinden ortaklık teklifi almayacaktı; Jamie viskiyi üretecekti, onlar da Cross Creek’e, Wilmington’a ve hatta uzak olsa da Charleston’a dağıtımını yapacaklardı. Görünüşe göre Lyon’un aklında büyük planlar vardı.

Boston ve Philadelphia’daki kıyılara gitmenin en iyi yolu gemi olacaktı. Ham viski sınırdan geçip, post ve kürk karşılığında Cherokeeler’e verilebilirdi. Bu malları temin edebilecek ortakları vardı…

Jamie içinden yükselen itiraz isteğine dayanamayarak söze girdi.

“Evet. İlginiz için teşekkür ederim bayım ama korkarım ki yeteri kadar ürünüm yok. Viskilerimi yalnızca ailem için üretiyorum ve civardaki insanlarla ticaret yapmak amacıyla da birkaç fıçı daha fazla üretiyorum. Hepsi bu.”

Lyon dostane bir şekilde sızlandı.

“Bilginize ve yeteneğinize dayanarak üretiminizi arttırabileceğinizden eminim Bay Fraser. Eğer sorun malzemelerse… eminim bazı düzenlemeler yapılabilir. Şirketteki ortağınız olacak beyefendiler konuşup- ”

“Hayır bayım. Korkarım ki olmaz. Beni affedin.” Aniden eğilip selam verdikten sonra Lyon’u karanlığın içinde tek başına bırakarak balkona doğru seğirtti.

Farquard Campbell’a Lyon’u sormalıydı. Adamın izlenmesi gerekecekti. Jamie’nin kaçakçılığa herhangi bir itirazı yoktu. Onun itirazı, kaçakçılık sırasında yakalanmaktı ve Lyon’un önerdiği geniş çaplı operasyondan daha tehlikeli pek az şey vardı. Jamie bu operasyona dahil olacaktı ama sürecin en tehlikeli kısımlarında yetki sahibi olmayacaktı.

Evet, para fikri çok çekiciydi fakat gözünü kör edip kendini riske atacak kadar değil. Eğer böyle bir ticarete atılacaksa, bunu kendisi yapmalıydı. Fergus’tan ya da Roger’dan -hatta ihtiyar Arch Bug’dan ve Joe Weymss’ten- başka kimseden yardım almazdı. Operasyon ne kadar küçükse, o kadar gizli kalabilirdi… gerçi öneriyi yapan Lyon’du ve bunu biraz düşünmek gerekirdi. Fergus çiftçi değildi, orası kesindi; onun için de bir şey bulunmalıydı. Fransız adam, Edinburgh’ta geçirdiği zamanlarda riskli işlerle haşır neşir olmuştu…

Düşüne düşüne balkona doğru ilerledi, ama karısını görünce aklındaki viski planları uçup gitti.

Claire, Stanhope’tan ve ahbaplarından ayrılmış, bir masanın önünde durmuş, bolluktan aklı karışmış gibi kaşlarını çatarak bakıyordu.

Gerald Forbes’un şüpheyle parlayan gözlerinin karısının üzerinde olduğunu gördü. Hemen hızlanıp karısının ve avukatın arasına girdi. Adamın gözlerini sırtında hissedip kendi kendine gülümsedi.

“Nereden başlayacağına karar veremiyor musun Sassenach?” Claire’in elindeki boş şarap bardağını alırken fırsattan yararlanıp karısının sırtına doğru sokularak, giysisinin içindeki sımsıcak vücudunu hissetti.

Claire gülüp Jamie’nin koluna yaslanarak yüzünü döndü. Saçları kuşburnu kokuyordu.

“O kadar acıkmadım bile. Sadece jöleleri ve reçelleri sayıyordum. Otuz yedi farklı çeşit var. Tabii eğer gözümden kaçan olmadıysa.”

Jamie masanın üzerindeki, gümüş tabaklara, porselen kâselere ve ahşap tepsilere baktı. İçlerindeki yemekler bir dağ köyüne bir aydan fazla yeterdi. Jamie de aç değildi aslında. En azından muhallebi ve iştah açıcı istemiyordu.

“Pekâlâ, Ulysses’in bunlarla ilgilenmesi gerekecek; halamın misafirperverliğini mahvedemez.”

“Hiç korkma,” dedi Claire. “Izgarayı gördün mü? Üç bütün öküz ve en azından on iki domuz pişiriyorlar. Tavukları ve ördekleri saymaya tenezzül bile etmedim. Sence bu yalnızca misafirperverlik mi, yoksa halan River Run’ın Duncan’ın yönetimi altında olduğunu göstererek, onun nasıl iyi bir iş çıkardığını mı kanıtlamaya çalışıyor?”

“Olabilir bence,” dedi. Aslında gizliden gizliye Jocasta’nın ne bu kadar düşünceli, ne de bu kadar cömert olduğunu düşünüyordu. Şu anki kutlamadaki bolluğun nedeni, Farquard Campbell’ın Aralık ayında son düğün kutlaması için Green River’da verdiği şöleni alt etmekti.

Evlilik demişken…

“Al bakalım Sassenach.” Boş bardağını, yanlarından geçen hizmetçinin tepsisine koyduktan sonra aldığı dolu bardağı Claire’in eline tutuşturdu.

“Ah, ben- ” diye başladı konuşmaya, ama Jamie tepsiden bir bardak daha alıp şerefe kaldırarak Claire’i susturdu. Claire’in yanakları daha da kızarmış, kehribar rengi gözleri parlıyordu.

“Güzelliğe,” dedi Jamie gülümseyerek.

İçim dışım sıvı olmuştu, sanki karnım ve kollarım civayla dolu gibiydi. Bunun tek nedeni şarap değil, günün bütün gerginliğini ve telaşını üzerimden atmış olmamdı.

Geceleyin bağırıp çağıran genç adamların gürültüsü dışında, oldukça sakin bir düğün olmuştu. Tek istediğim akşam yemeğinin tadına varıp, muhteşem şaraptan birkaç kadeh içmekti… sonra Jamie’yi görmüştüm ve söğütlerin altındaki taş bankın ne kadar romantik olduğunu araştırmaya gitmiştik.

Jamie programa biraz erken başlamış gibiydi. Ben henüz hiçbir şey yememiştim, ama önceliklerimi yeniden düzenlemeye itirazım yoktu. Eninde sonunda yemek artacaktı.

Meşalenin ışığında saçları, kaşları ve teni bakır renginde görünüyordu. Gece rüzgârı çıkmış, masa örtülerini bayrak gibi dalgalandırıyor, meşalelerin alevlerini ateşten dillere dönüştürüyordu. Jamie gülümseyerek kadehini kaldırdı.

İçimdeki civa kalçalarımdan bacaklarımın arkalarına doğru ilerledi.

“Gi… ah… gizliliğe,” diye cevapladım, kadehimi hafifçe kaldırarak. Umursamaz bir şekilde saçlarımdaki süslü danteli çekip çıkardım. Tokalardan kurtulan buklelerim sırtıma döküldü. Arkamdan birinin şaşkınlık içinde nefesini tuttuğunu hissettim.

Önümde duran Jamie’nin yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz kesildi. Atmacanın tavşana baktığı gibi bana bakıyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan kadehimi kaldırıp yavaş yavaş içtim. Siyah üzümlerin kokusunu tüm benliğimde hissettim. Şarabın sıcaklığı yüzüme, boğazıma, göğüslerime, tenime vurmuştu. Jamie elimdeki boş bardağı almak için atıldığında, soğuk ve sert parmakları parmaklarıma değdi.

Arkasındaki mum ışığının aydınlattığı çift kanatlı kapıdan bir ses geldi.

“Bay Fraser.”

İkimiz de sesin geldiği yöne bakınca bardak aramıza düşüp parçalara ayrıldı. Jamie anında arkasına döndü, eli refleks olarak kamasına gitmişti. Gelenin kim olduğunu anlayınca elini kamasından çekti, yüzünde alaycı bir ifade oluştu.

Phillip Wylie karanlıktan meşale ışığına doğru yaklaştı. Rengi pudranın arasından görünecek kadar keskindi, elmacık kemikleri heyecandan al al olmuştu.

“Dostum Stanhope bu akşam kart oynama teklifinde bulundu,” dedi. “Bize katılmaz mısınız Bay Fraser?”

Jamie, Wylie’ye uzun ve soğuk bir bakış fırlattı. Sağ elindeki yaralı parmaklarını çok hafif bir şekilde sıktığını gördüm. Nabzının nasıl attığını görebiliyordum. Buna rağmen sesi sakindi.

“Kart mı?”

“Evet.” Wylie bana bakmamaya çalışarak hafifçe gülümsedi. “Çok iyi kart oynadığınızı duydum efendim.” Dudaklarını büktü. “Biz yüksek bahislerle oynuyoruz. Belki siz kendinize pek- ”

“Memnun olurum,” dedi Jamie. Ama onu memnun edecek tek şey,

Wylie’nin dişlerini eline vermek olurdu.

Gülümserken Wylie’nin dişleri parladı.

“Ah. Harika. Ben… oyunu iple çekiyorum.”

“Memnuniyetle efendim.” Jamie başıyla selam verip arkasına döndü, dirseğimden tutup beni balkondan aşağıya indirdi.

Bizi kimsenin duyamayacağı kadar uzaklaşana dek sessizce yürüdüm. Civa alt bölgelerime ulaşmış ve omurgamda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, beni huzursuz ediyordu.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordum nazikçe. Cevap olarak yalnızca küçük bir homurtu duyunca, topuklarıma yüklenip Jamie’yi durdurmak için kolundan çektim.

“Bu cevapsız kalacak bir soru değildi,” dedim sesimi biraz daha yükselterek. “Yüksek bahis mi?”

Jamie gerçekten de çok iyi kart oynardı. Oyunda hile yapmanın bütün kurallarını da çok iyi bilirdi. Yine de oynayacakları oyun, hile yapmanın zor olduğu bir oyundu ve Phillip Wylie’nin de iyi bir oyuncu olduğu bilinirdi - tıpkı Stanhope gibi. Bunun dışında, Jamie’nin değil yüksek bahis, düşük bahis oynayacak durumu bile yoktu.

“O züppenin onurumla oynayıp yüzüme karşı hakaret etmesini mi bekliyorsun?” Yüzünü bana dönüp gözlerimin içine baktı.

“Eminim söylemek istediği- ” diye konuşmaya başlamıştım ki lafımı yuttum. Wylie açık açık hakaret etmek istemediyse de meydan okumaya çalışmıştı. Bu gün gibi ortadaydı ve bir İskoç için meydan okunmasıyla hakaret edilmesi arasında hiçbir fark yoktu.

“Ama bunu yapman gerekmiyor!”

Sebze bahçesinin tuğla duvarıyla konuşsaydım daha etkili olurdu.

“Gerekiyor,” dedi sert bir sesle. “Benim bir gururum var.”

Yüzümü bıkkınlıkla avuçlarımın arasına aldım.

“Evet, Phillip Wylie de bunu gayet iyi biliyor! Gururun insanın başına neler açabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Bundan korkmuyorum,” dedi. “Bana altın yüzüğünü verir misin?”

“Altın… yüzüğümü mü?” Parmaklarımı istem dışı olarak Frank’in verdiği,

sol elimdeki yüzüğe götürdüm.

Gözlerini benden ayırmadan dikkatle beni izliyordu. Balkonda meşaleler yanıyordu; dans eden ışık inatçı yüz hatlarını açığa çıkardı.

“Bahis için öne sürecek paraya ihtiyacım var,” dedi sakince.

“Lanet olsun.” Jamie’den uzaklaşıp balkonun köşesinden aşağılara baktım. Çayırdaki meşaleler da yanmaya başlamıştı. Perseus’un beyaz mermer kalçaları karanlığın içinde ışıl ışıldı.

“Kaybetmeyeceğim,” dedi arkamdan. Şalımın altında gittikçe ağırlaşan omzuma elini koydu. “Öyle bir şey olsa bile, telafi edeceğim. Buna… değer verdiğini biliyorum.”

Omzumu elinden kurtarıp birkaç adım geri çekildim. Kalbim deli gibi atıyordu, yüzüm hem ateş gibi hem de soğuktu. Bayılacak gibi hissediyordum.

Ne konuştu ne de bana dokundu; yalnızca durup bekledi.

“Altın olanı mı istiyorsun?” diye sordum sonunda. “Gümüş olanı değil yani?” Onun yüzüğü değildi istediği; bana sahip olduğunu gösteren işareti bahiste kullanmayacaktı.

“Altın daha değerli,” dedi. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra, “Para bakımından,” diye ekledi.

“Biliyorum.” Yüzümü döndüm. Meşalenin alevleri rüzgârda uçuşuyor, yüzüne düşürdüğü gölgeler ifadesini okunmaz kılıyordu.

“Yani ikisini de alsan daha iyi değil mi?” Ellerim buz kesmişti ve terden yapış yapış olmuştu; altın yüzük hemencecik çıkıverdi; gümüş olan daha sıkıydı ama çıkarmayı başardım. Elini tutup iki yüzüğü avcuna bıraktım.

Sonra dönüp gittim.

47 VENÜS'ÜN LİSTELERİ

Roger, yemek masalarının etrafına üşüşen kalabalığı yararak misafir salonundan balkona çıktı. Çok terlemişti. Neyse ki gecenin soğuk havası ferahlattı. Balkonun sonundaki gölgelerin içinde durup yeleğinin düğmelerini fark ettirmemeye çalışarak açtı, gömleğini sallayarak serinlemeye çalıştı.

Çam ağacından yapılmış olan meşaleler rüzgârda titredikçe, davetlilerin yüzleri ve kolları bir görünüp, bir kayboluyordu. Işıltıları ise gümüşlerin, kristallerin, sırma şeritlerin, ayakkabı tokalarının, küpelerin ve ceket düğmelerinin üzerine yansıyordu. Belli bir mesafeden bakılınca, sanki şöleni göz kırpıp duran ateşböcekleri aydınlatıyormuş gibi görünüyordu. Brianna'nın elbisesi ışığı yansıtmıyordu ama yine de boyunun uzunluğu nedeniyle hemen göze çarpıyordu.

Bütün gece oldukça baştan çıkarıcı görünmüştü; halasının etrafında pervane olmuş, Jemmy'yle ilgilenmiş ya da River Run'da kaldığı süre içinde tanıştığı on kadar insanla sohbet etmişti. Roger karısını bu zevkten mahrum etmek istememişti; Fraser Tepesi'nde çok az insan vardı ve karısının bu şölenin tadına varması onun da hoşuna gitmişti.

Kendisi de gayet iyi vakit geçiriyordu; çok uzun süre şarkı söylediği için boğazı ağrımıştı. Seamus Hanlon'dan üç yeni şarkı öğrenmiş ve hemen ezberlemişti. En sonunda selam verip misafir salonundaki küçük orkestrayı kendi müzikleriyle baş başa bırakmıştı. Emeğin, terin ve alkolün buğusu içinde yorgunluğu kaybolup gitmişti.

İşte oradaydı; onu, salonun kapısından çıktığı sırada arkasındaki kadına bir şey söylemek için döndüğünde, saçlarının ışıltısı sayesinde fark etti.

Brianna da onu görmüştü. Düğmelerini iliklediği yeleğinin altındaki sıcacık ışıltıyı fark etmiş, yüzü gülmüştü.

"İşte oradasın! Bütün gün seni neredeyse hiç görmedim. Sadece ara sıra duydum," diye ekledi misafir salonunun açık kapılarını işaret ederek.

"Ah, öyle mi? Güzel söyledim, değil mi?" diye sordu iltifat beklediğini belli etmekten utanmadan. Brianna gülümseyip Roger'ın göğsüne kapalı yelpazesiyle vurdu. Bu hareketiyle hiç olmadığı kadar kokoş görünmüştü.

"Evet, hem de gurur duyacağın kadar iyi."

"Dans etmek ister misin?" Başıyla balkonun sonunda misafir salonuna

açılan kapıları işaret etti Roger. İçeriden ‘Perth Dükü’nün neşeli ritimleri duyuluyordu. Sonra yeniden masaları işaret etti. “Yoksa yemek yemek mi istersin?”

“Hiçbiri. Buradan biraz uzaklaşmak istiyorum; nefes alamıyorum.” Ensesinden akan ter damlasını silmeden önce meşale ışığında kıpkırmızı parladı.

“Güzel.” Bree’nin elini alıp koluna doladı, sonra balkonun dışındaki çayırlık alana doğru döndü. “Bildiğim bir yer var.”

“Güzel. Ah, dur. Belki bir şeyler yesem iyi olur.” Elini kaldırıp, elinde buharı tüten iştah açıcıların olduğu bir tepsiyle yaklaşmakta olan köle çocuklardan birini durdurdu. “Bu ne Tommy? Biraz alabilir miyim?”

“İstediğinizi alın Bayan Bree.” Çocuk gülümseyerek mendili kaldırıp altındaki atıştırmalıkları gösterdi. Bree yemeklerin kokusunu içine çekti.

“Hepsini istiyorum,” dedi tepsiyi alarak. Roger fırsatı değerlendirip köleye kendi isteğini söyledi. Çocuk gözden kaybolup birkaç dakika içinde elinde bir şişe şarap ve iki bardakla geri döndü. Roger çocuğun elindekileri aldı ve Bree’yle birlikte rıhtıma doğru giden yolda ilerlemeye başladılar. Güvercin etli böreklerini yerlerken bir yandan da dedikodu yaptılar.

“Çalılıkların arasında misafirlerden birini gördün mü?” diye sordu Brianna. Ağzında mantarlı börek olduğu için söyledikleri çok boğuk duyulmuştu. Yutkunup duruma açıklık getirdi. “Babam öğleden sonra gidip çalılıklara bakmanı söylediğinde yani.”

Tepsinden sosis köftesi ve kurutulmuş balkabağı alırken bir şeyler geveledi.

“Bir İskoç düğünüyle İskoç cenazesi arasındaki farkı bilir misin?”

“Hayır, neymiş?”

“Cenazede bir sarhoş eksilir.”

Brianna ağzından kırıntılar saçarak güldükten sonra tepsiden bir yumurta aldı.

“Hayır,” dedi karısını rıhtımdaki söğüt ağaçlarına doğru yönlendirerek. “Şimdi çalılıkların altından çıkan birkaç ayak göreceksin. Ama öğleden sonra fırsatları olmamıştı.”

“Ben kölelerle konuştum; hepsi oradaydı ve çoğu ayıktı. İki kadın Betty’nin partilerde çok içtiğini söylediler.”

“Baban kadının leş gibi koktuğunu söyledi. Bundan sadece sarhoş olmadığı sonucunu çıkarıyorum.” Küçük ve koyu renkli bir şey yola fırladı. Korunun içinde vıraklama sesleri duyuluyordu.

“Mmm. Annem Doktor Fentiman’ın kızın kanını akıtma konusundaki ısrarlarına rağmen her şeyin yolunda olduğunu söyledi.” Hafifçe ürperince tek eliyle şalını omuzlarına iyice sardı. “O Doktor beni deli ediyor. Gulyabaniye benziyor. Hayatımda gördüğüm en yapış yapış eller onun. Üstelik iğrenç kokuyor.”

“Henüz onunla tanışma zevkine erişemedim,” dedi Roger gülerek. “Haydi.” Taş bankta onlardan önce davranıp cilveleşmeye başlayan çiftlerin olması ihtimaline karşı, uyarı niteliğinde söğüt dallarını itti. Ama her şey yolundaydı. Herkes evde dans ediyor, yemek yiyor, içiyor ve yeni çiftin serenadını planlıyordu. Yeni evlenenlere tencere ve tavalarla ritim tutarak yapılan bu alaycı serenadı başka bir zaman seyredebilir, bu geleneğin Fransız ve İskoç geleneklerindeki rotasını çizebilirdi. Ama kesinlikle şu an değil.

Söğütlerin altı bir anda sessizliğe büründü. Suyun sesi ve kurbağaların tekdüze ötüşleri, evden gelen sesleri bastırdı. Gece yarısı kadar karanlıktı ve Brianna elindeki tepsiyi koymak için banka doğru dikkatle yürüdü.

Roger gözlerini kapatıp otuza kadar saydı; gözlerini açtığında söğütlerden süzülen loş ışıkta karısının bedenini ve bankın yatak çizgisini gördü. Bardakları banka koyup şarap doldurdu. Şarap şişesi bardaklara çarpıp tatlı bir ses çıkardı.

Şarap kadehini sağ salim Brianna’ya verebilmek için elini kadehe doğru götürdü. Sonra kendi kadehini kaldırdı.

“Güzelliğe,” dedi. Gülümsemesi sesinden okunuyordu.

“Gizliliğe,” dedi Brianna, şarabı dudaklarına götürdü. “Ah, çok güzelmiş,” dedi bir süre sonra. Rüyada gibiydi. “Şarap içmeyeli… bir sene olmuş mudur? Hayır, neredeyse iki sene. Jemmy doğduğundan beri hiç içmedim. Hatta…” Birden durdu, sonra sözlerini daha yavaş bir şekilde tamamladı. “İlk düğün gecemizden beri. Wilmington’da, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.” Elini uzatıp Brianna’nın yanağını avucunun içine aldı, başparmağıyla yüz hatlarına dokundu. Brianna’nın aklından geçenin ne olduğuna hiç şüphe yoktu. Bunu ilk kez, kendilerini yakınlardaki meyhanenin gürültüsünden ve ışığından koruyan atkestanesi ağacının dallarının gölgesinde yapmışlardı. Şimdiki durumları ise dokunaklı bir şekilde o karanlığı ve gizliliği hatırlatıyordu. Yakınlarındaki nehrin ve yaprakların kokusu

arasındaydılar artık. Şehvetten çıldırmış ağaç kurbağalarının vıraklamaları ise, meyhanenin gürültüsünü aratmıyordu.

Aslında çok sıcak bir gece olmuştu. Hava, birbirine değen etleri eritecek kadar ağır ve nemliydi. O anda ise vücudu, Bree'nin sıcaklığını arzulayacak kadar soğuktu. Onları birbirlerine bağlayan koku yeşil yaprakların ve gürleyen nehrin kokusuydu, çürük yaprakların ve çamur tabakalarının değil.

"Sence beraber mi uyuyacaklar?" diye sordu Brianna. Nefesi kesilmiş gibi bir havası vardı; nedeni muhtemelen şaraptı.

"Kimler? Ah, Jocasta'yla Duncan'ı mı söylüyorsun? Neden olmasın? Evlendiler." Şarabını bitirip kadehi banka koyarken, taşa çarpan kadehten küçük bir çınlama sesi geldi.

"Güzel bir düğündü, değil mi?" Roger'ın elindeki kadehi alıp banka koymasına sesini çıkarmadı. "Sakin ama gerçekten çok güzeldi."

"Evet, çok güzeldi." Brianna'yı usulca öpüp sarıldı. Elbisesinin, şalının arkasında kalan çapraz bağcıklarını hissedebiliyordu.

"Mmm. Tadın harika."

"Ah, evet, sosis ve şarap tadı. Senin tadın da öyle." Elini Brianna'nın şalının içine sokup bağcıkların bittiği yere ulaştı. Brianna, Roger'ın işini kolaylaştırmak için daha çok yaklaştı.

"Onlar kadar yaşlandığımızda hâlâ seks yapmak isteyecek miyiz sence?" diye fısıldadı Roger'ın kulağına.

"Ben isteyeceğim," dedi Roger. "Umarım sen de istersin; tek başıma yapmak istemem."

Brianna gülüp derin bir nefes aldı. Sıkı bağcık bir anda açılınca sırtı rahata ermişti. Gerçi onun altında da iki bağcık vardı, kahretsin. Roger içteki bağcıkları iki eliyle açtı. Brianna kocasına yardımcı olmak için sırtını kamburlaştırınca göğüsleri tam Roger'ın çenesinin altına geldi. Bunu gören Roger tek elini Brianna'nın sırtından çekip çenesinin altındaki yeni gelişmelerle meşgul olmaya başladı.

"Benim şeyim yok… yani… şeyi getirmedim…" Brianna şüpheci bir tavırla geri çekildi.

"Bugün tohumlarını aldın, değil mi?" Roger'ın şu anda tek istediği, lastik kondomdu.

"Evet." Yine de hâlâ sesinde şüpheci bir tavır vardı. Roger dişlerini sıkıp,

sanki kaçıp gitmesini engellemek ister gibi Bree'ye daha sıkı sarıldı.

"Sorun yok," dedi Roger. Elini, ensesinden omzunun heyecan verici kıvrımına doğru kaydırdı. Yumuşak ve soğuk tenini öptü. "Bana izin ver…"

Şalını çıkardığında elbisesinin göğüs dekoltesi açığa çıkmıştı. Ağır ve yumuşak göğüsleri şimdi Roger'ın avuçlarındaydı. Olgun bir kiraz gibi iri ve yuvarlak olan göğüs uçlarını aniden eğilip ağzına aldı.

Brianna önce kasıldı, sonra rahatlayıp iç çekti. Roger, dilinin ucunda sıcak ve tatlı bir tat hissetti. Sonra şaşkınlık içinde ağzına gelen şeyi refleks olarak yutuverdi. Şaştığı kadar, tahrik de olmuştu. Brianna Roger'ın kafasını göğsüne iyice bastırdı.

Roger göğüslerini emmeye devam edip Bree'yi nazikçe geriye doğru itti, sonra önünde diz çöktü. Aklına birden Brianna'nın rüyalarını yazdığı güncesindeki bir cümle gelmişti.

"Endişelenme," diye fısıldadı Roger. "Biz… hiçbir şeyi tehlikeye atmıyoruz. Bunu yapmama izin ver, sadece senin için."

Önce bir an tereddüt etse de, daha sonra kocasının ellerini eteğinin içine sokup çorapla örtülü bacaklarına dokunmasına, oradan taşın üzerinde buz kesmiş uyluk kemiklerine ve iç etekliklerinin altındaki kalçalarına ulaşmasına izin verdi. Seamus'ın şarkılarından biri, bir centilmenin 'Venüs'ün Listeleri'ndeki yiğitliğini tasvir ediyordu. Bu sözcükler kafasında nehrin çağlayan suları gibi hızla dönüp durdu. Kendi adını o listelere onurla yazdırmaya kararlıydı.

Belki bunu açıklayamıyordu ama Roger, Bree'nin bunun olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordu. Bree onun elleri arasında ürperdi. Roger, elini bacaklarının arasına soktu.

"Bayan Bree?"

İkisi de irkilerek sesin geldiği yöne doğru baktı. Roger, sanki yanmış gibi elini hızla çekti. Kanının zonklamasını kulaklarında -ve testislerinde- hissedebiliyordu.

"Evet, ne oldu? Sen misin Phaedre? Sorun ne, Jemmy mi?"

Roger'ın başı dönüyordu. Hızlı hızlı nefes almaya çalıştı. Bree sesi duyup ayağa kalkmadan önce göğüslerinin ışıltısını yakalamıştı. Bree hızla fularını boynuna doladı, şalını da açık elbisesinin üzerine doğru çekti.

"Evet, hanımefendi." Phaedre'ın sesi eve en yakın söğüt ağacından

geliyordu; kölenin gölgelerin içinde uçuşan beyaz şapkasından başka hiçbir şeyi görünmüyordu. “Zavallı çocuk, ateşler içinde uyandı. Ne lapa yedi, ne süt içti. Sonra da kötü bir şekilde öksürmeye başladı. Teresa, Doktor Fentiman’ı çağırmamızı söyledi, ama ben dedim ki…”

“Doktor Fentiman mı!”

Brianna söğüt ağaçlarının vahşi hışırtıları arasında gözden kayboldu. Roger eve koşan karısının alelacele ayak seslerini duydu. Phaedre da Brianna’nın peşi sıra gitti.

Roger düğmelerini tutarak ayağa kalktı. İçindeki arzu çok güçlüydü; şu anki durumunda bir dakikadan uzun sürmezdi. Ama olmazdı, Bree’nin Fentiman’ın icabına bakabilmesi için Roger’a ihtiyacı olabilirdi. Doktorun pis aletlerini Jemmy’nin yumuşacık teninde kullandığını hayal etmesi bile söğütlerin arasından hızla eve doğru koşması için yeterli bir sebepti. Venüs’ün Listeleri biraz beklemek zorunda kalacaktı.

Roger, Bree’yi ve Jemmy’yi Jocasta’nın özel odasında buldu. Bree’nin ve Jemmy’nin etrafını saran kadınlar, Roger’ı görünce şaşkın -hatta utandıran- gözlerle ona baktılar. Kalkan kaşları ve kınayan seslere aldırış etmeden Brianna’nın yanına gitti.

Ufaklık kötü görünüyordu. Roger’ın bedenini bir korku kaplamış, midesine sancılar girmişti. Tanrım, bu kadar hızlı nasıl olabilmişti? Jem’i düğünde yalnızca birkaç saat önce görmüştü. Eğreti beşiğinin içinde kıvrılıp yatmıştı. Pespembe ve çok şekerdi. Şimdi Brianna’nın omzunda yatıyordu, yanakları kızarmış, gözleri mahmurdu. Mızıldanıyor, burnundan sümük akıyordu.

“O nasıl?” Uzanıp bebeğin kızaran yanağını elinin tersiyle nazikçe sevdi. Tanrım, yanıyordu!

“Hasta,” dedi Brianna lafı hiç uzatmadan. Jemmy de bunu doğrulamak istercesine korkunç bir şekilde öksürmeye başladı. Öksürürken sanki boğuluyor gibiydi. Zaten kızarmış olan yüzüne daha da fazla kan hücum etti. Yuvarlak mavi gözleri, kasılmaları sırasında yuvalarından fırlayacak gibi oluyordu.

“Lanet olsun,” diye söylendi Roger kendi kendine. “Ne yapacağız?”

“Soğuk su,” dedi Roger’ın yanında duran kadınlardan biri, otoriter bir şekilde. “Soğuk su banyosu yaptırıp soğuk su içireceğiz.”

“Hayır! Tanrı aşkına, Mary, çocuğu öldüreceksin.” Genç hemşirelerden biri

Jemmy’nin titreyen sırtını okşadı. “Difteri. Doğranmış sarımsak ısıtılıp ayak tabanlarına konmalı,” dedi Brianna’ya. “İşe yarıyor, bazen.”

“Ya yaramazsa?” dedi diğer kadın şüpheci bir tavırla. İlk kadın derin bir nefes aldı, arkadaşı hemen araya girdi.

“Johanna Richards bu hastalıktan iki bebeğini kaybetti. Aynen böyle!” Parmaklarını çıtlattığında Brianna sanki kendi kemikleri çatırdıyor gibi hissetti.

“Doktorumuz varken neden burada boş boş konuşuyoruz ki? Sen, gidip Doktor Fentiman’ı getir! Kime diyorum?” Kadınlardan, sırtını duvara dönmüş, Jemmy’yi seyreden Phaedre’yi dürttü. Söyleneni yapmadan önce Brianna kafasını kaldırdı.

“Hayır! O olmaz, onu istemiyorum.” Kadınlara baktıktan sonra Roger’a yakaran gözlerle baktı. “Annemi bul. Çabuk!”

Roger arkasına dönüp kadınların arasından sıyrıldı. Bir şey yapıyor olmak korkusunu bir an olsun azaltmıştı. Claire nerede olabilirdi? Onu bulmama yardım et, Jemmy iyileşsin, dedi içinden. Duasını, onu her kim duyuyorsa, ona ediyordu. Tanrı, Papaz, Bayan Graham, Azize Bride, Claire…

Büyük bir hızla merdivenden inip antreye ulaştığında Claire’in kendisine doğru koştuğunu gördü. Biri ona söylemişti; “Jemmy?” diye sordu çenesini kaldırarak. Roger’ın nefes nefese başını salladığını görünce derhal merdivenlerden yukarı çıktı. Antredeki insanlar Claire’in arkasından bakakalmışlardı.

Roger da Claire’in peşi sıra yukarı çıkıp Jocasta’nın odasının kapısını açtı. Bree ona minnettar gözlerle bakıyordu.

Kenara çekip soluklandı. Claire odaya girdiği an endişe hali birden değişiverdi. Kadınlar hâlâ telaşlılardı ama hiç tereddüt etmeden geri çekilerek Claire’e yol verdiler. Claire hiçbir şeyi umursamadan Jemmy’nin ve Bree’nin yanına ulaştığında, kadınlar da kulaktan kulağa fısıldaşmaya başladılar.

“Selam tatlım. Ne oldu? Kendimizi kötü mü hissediyoruz?” Tombul gıdısından ve kulaklarının altından tutarak bebeğin başını yana çevirdi. “Zavallı şey. Her şey yolunda tatlım, annen burada, büyükannen burada, her şey yoluna girecek… Ne kadardır böyle? Bir şey içti mi? Yutkunabiliyor mu?”

Aynı sakin ses tonuyla bir yandan bebeği teselli etmeye çalışırken, bir yandan da Brianna’ya ve Phaedre’ye sorular soruyordu. Bebeğin çeşitli

yerlerine dokunarak muayene etti. Roger bunun kendi üzerinde de işe yaradığını hissetti. Göğsündeki sıkışıklığın rahatladığını hissederek derin bir nefes aldı.

Claire, Jocasta'nın masada duran mektup kâğıtlarından birini alıp yuvarlayarak tüp haline getirdi, öksürmeye devam eden Jemmy'nin sırtına dayayıp dikkatlice dinledi. Roger, Claire'in saçının önüne düştüğünü gördü; Claire bebeği daha iyi duyabilmek için saçını arkaya attı.

"Evet, tabii ki difteri," dedi hemşirelerden birinin teşhisine cevap olarak. "Ama belirti olarak yalnızca öksürük ve zor nefes alabilme var. Difteri da olabilir, başka hastalıkların erken belirtisi de olabilir."

"Ne gibi?" Bree, Jemmy'yi sıkı sıkı tutmuştu, yüzü elleri kadar beyazdı.

"Ah…" Claire dinlemeye devam ediyordu ama Bree'yi değil. Öksürüğü kesilip annesinin kucağında yorgun bir şekilde yatan Jemmy, nefes alırken buhar makinelerini andırıyordu. "Hm… koriza -olağan bir soğuk algınlığıdır. Grip. Astım. Difteri. Ama bu değil," diye ekledi Brianna'nın yüzündeki ifadeyi görünce.

"Emin misin?"

"Evet," diye cevapladı Claire, uyduruk stetoskobunu bir kenara koyarken. "Bana hiç difteri gibi gelmedi. Yoksa duyardım. Hâlâ meme emiyor; bağışıklık kazanacak- " Birden kendine bakan kadınları fark edip sustu. Sanki Jemmy'ye örnek olmak ister gibi eğilerek boğazını temizledi. Jemmy hıçkırıp yeniden öksürdü. Roger bu öksürüğü göğsüne oturan bir kaya gibi hissetmişti.

"Ciddi bir şey değil," dedi Claire doğrulurken. "Ama onu difteri ihtimaline karşı çadıra almalıyız. Mutfağa getirin. Phaedre, bana eski battaniyeler bulur musun lütfen?"

Önündeki kadınları tavuk sürüsü gibi kışkışlayarak kapıya doğru yürüdü.

Roger, Claire'in dediğini yapıp bebeği kucağına almak istedi. Brianna bir anlık tereddütten sonra bebeği almasına izin verdi. Jemmy ağlamadı ama neşesiz görünüyordu. Merdivenlerden inerlerken Roger gömleğinin üzerinden bile bebeğin yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. Bree de Roger'ın dirseğinden tutmuş, ardı sıra aşağıya iniyordu.

Mutfak, evin tuğla duvarlı zemin katındaydı. Mutfağın karanlık derinliklerine inerken, gözünün önüne yanında sevgilisi Evridiki'yle birlikte yer altına inen Orfe'nin görüntüsü geldi. Sihirli bir lir yerine kömür gibi yanan ve sanki ciğerleri patlayacak gibi öksüren bir çocuk vardı. Ve tıpkı

mitolojide olduğu gibi, arkasına dönüp bakmazsa sanki çocuk iyileşecekti.

“Biraz su belki işe yarar.” Claire elini Jemmy’nin alnına koyup ateşine baktı. “Sen kulak enfeksiyonu geçirdin mi tatlım?” Bebeğin kulaklarına nazikçe üfledi; Jemmy gözlerini kırpıştırdı, boğuk boğuk öksürdü, tombul elini yüzüne götürdü ama kendini geri çekmedi. Köleler, mutfağın bir köşesinde kaynar su hazırlıyor, çadır kurmak için battaniyeleri birbirlerine iğneliyorlardı.

Claire bebeği banyoya sokmak için Roger’ın kollarından aldı. Roger bir şeyler yapma isteğiyle öylece kalakalmıştı. Brianna, Roger’ın elini tutup tırnaklarını avucuna geçirdi.

“İyileşecek,” diye fısıldadı. “İyileşecek.” Roger hiçbir şey söylemeden Bree’nin elini sıktı.

Çadır artık hazırdı. Brianna, öksürüp ağlayan Jemmy’yi alarak çadırın içine girdi. Claire ilaç kutusunu getirmesi için kölelerden birini yollamıştı. Kutu gelince içinden sarı yağla dolu bir şişe ile pis beyaz kristallerin durduğu bir kavanoz çıkardı.

Onlarla bir şey yapmasına fırsat kalmadan uşaklardan biri olan Joshua nefes nefese merdivenlerden indi.

“Bayan Claire, Bayan Claire!”

Görünüşe göre erkeklerden birkaçı kutlama amaçlı tüfekleriyle ateş ederlerken, aralarından biri küçük bir kaza geçirmişti. Ancak Josh tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

“Yarası önemli değil,” dedi uşak. Siyahîydi ve Aberdeen Galcesi konuşuyordu. “Ama çok kan kaybediyor. Doktor Fentiman pek bir şey söyleyemedi. Siz gelebilir misiniz hanımefendi?”

“Evet, tabii ki.” Kaşla göz arasında şişeyi ve kavanozu Roger’ın ellerine tutuşturuverdi. “Benim gitmem gerek. Al. Sıcak suyun içine biraz koy; öksürüğü kesilinceye dek buharı koklasın.” Hemencecik kutusunu kapayıp taşıması için Josh’a verdikten sonra Roger’ın soru sormasına fırsat vermeden merdivenlere doğru ilerledi. Bir anda gözden kayboldu.

Buhar, çadırın açık kısmından çıkıyordu. Bunu gören Roger ceketini ve yeleğini çıkarıp yere attı, elinde şişe ve kavanozla karanlığın içine daldı.

Bree kucağında Jemmy’yle tabureye oturmuştu, ayaklarının dibinde de içi kaynar su dolu bir muhallebi kâsesi vardı. Roger, ocaktaki alevin ışığının vurduğu Bree’yi görüp gülümsedi. Güven verici görünmeye çalışıyordu.

“Annem nerede? Gitti mi?”

“Evet, acil bir durum varmış. Ama hallolacak,” dedi kendinden emin bir sesle. “Suya dökmem için bir şeyler verdi; öksürüğü kesilinceye dek buharı koklaması gerekiyormuş.”

Su kâsesinin yanına oturdu. Çadırın içi çok loştu ama kapkaranlık değildi. Gözleri karanlığa uyum sağlayınca her şeyi gayet iyi görür hale gelmişti. Bree hâlâ endişeli görünüyordu, ama hastalığı ilk duyduğundaki korkusu azalmıştı. Roger da kendini daha iyi hissediyordu; en azından ne yapması gerektiğini biliyordu ve Claire torununu bırakmakta bir sakınca görmemişti; belli ki boğulacağını düşünmüyordu.

Şişede çam yağı vardı. Çok keskin kokuyordu. Kâseye ne kadarını dökeceğini bilmediği için cimrilik yapmadı. Sonra kavanozun kapağını açtı ve defne kokusu şişeden çıkan cin gibi çıkıverdi. Bunlar kristal değildi; bir çeşit kurutulmuş reçineydi. Taneli ve biraz yapış yapıştı. Biraz avucuna döküp ellerini ovuşturduktan sonra suya damlattı.

“İşte bu kadar,” dedi.

“Ne bu kadar?”

“Bu.” Elini sallayarak buharı bu gizli mabedin içine yaydı. “Karyolamın içine girip, battaniyeyi kafama kadar çektiğimi hatırlıyorum. Annem bu şeyleri sıcak suyun içine koyardı ve aynen böyle kokardı. Bu yüzden koku çok tanıdık geldi.”

“Hmm.” Bu söyledikleri onu rahatlatmış gibiydi. “Sen küçükken difteri oldun mu?”

“Sanırım oldum. Gerçi pek hatırlamıyorum. Sadece kokuyu hatırladım.” Buhar artık küçük çadırı iyiden iyiye doldurmuştu. İçerisi nemliydi ve keskin kokuyordu. Derin bir nefes alıp ciğerlerini doldurduktan sonra Brianna’nın bacağını okşadı.

“Endişelenme; bu işimizi görecek,” dedi.

Jemmy aniden ciğerleri sökülüyormuş gibi öksürmeye başladı. Ama öksürükleri artık endişe verici değildi. Karanlıktan mı, kokudan mı, yoksa yalnızca çadırın dışından gelen yenilenmiş mutfağın cana yakın gürültüsünden mi bilinmez, her şey gözlerine iyi görünüyordu. Bree, Jemmy’nin sırtını okşayarak derin bir nefes alıp verdi.

Bir süre sessizce oturup, Jemmy’nin öksürmesini, hırıltılar çıkarmasını, güçlükle solumasını, yeniden öksürmesini ve sonunda hıçkırarak

soluklanmasını dinlediler. Anne ve babasının yanı başında olması onu rahatlatmış olacak ki ağlamayı kesti.

Roger defne kavanozunun kapağını yere düşürmüştü; eğilip bulana kadar yerde kapağı aradı, sonra kavanozun ağzını sıkı sıkı kapadı.

“Annenin yüzüklerine ne oldu?” dedi, buhar dolu sessizliği kırmak için.

“Neden onlara bir şey olmuş olsun ki?” dedi Brianna saçını arkaya atarak; saçlarını gece için yukarıda toplamıştı ama saç telleri tokalardan kurtulup yüzüne düşmüştü.

“Bana kavanozu ve şişeyi verdiğinde parmağında yoktular.” Duvarın dibine güvenli bir şekilde yerleştirdiği defne kavanozunu işaret etti. Ellerini gayet iyi hatırlıyordu. Parmakları uzun, beyaz ve çıplaktı; daha önceden parmaklarını altın ve gümüş yüzükleri olmadan hiç görmediği için dikkatini çekmişti.

“Emin misin? Gerçekten pis bir işle uğraşmadığı sürece yüzüklerini asla çıkarmaz.” Gergin bir şekilde güldü. “En son Jem, halkasını odadaki lazımlığa düşürdüğünde çıkarmıştı.”

Roger güldü. Jem, büyük baş hayvanları burunlarından çekmeye yarayan o demir halkayı çiğnemeyi çok seviyordu. En sevdiği oyuncağıydı ve onsuz yatağa girmezdi.

“Na-na?” Jem kafasını kaldırdı, gözleri yarı açıktı. Hâlâ ağır ağır nefes alıyordu ama en azından kendi rahatsızlığı dışında bir şeylere ilgi göstermeye başlamıştı. “Na-na!”

“Hay aksi, halkadan bahsetmemeliydim.” Bree, Jem’i nazikçe dizlerinde sallayıp dikkatini dağıtmak için usulca şarkı söylemeye başladı.

“Bir kanyonda, bir mağarada, maden kazan bir madenci vardı, kırk dokuz yaşındaydı, kızının adı Clementine…”

Çadırın karanlığı Roger’a bir şey hatırlatmıştı; söğütlerin altındaki bankta da aynı huzurlu gizlilik vardı, ama çadır çok daha sıcaktı. Gömleğinin omuz kısmı çoktan ıslanmıştı. Terin, ensesinde topladığı saçların altından aktığını hissediyordu.

“Hey.” Bree’nin bacağını dürttü. “Yukarı çıkıp yeni elbiseni çıkarmak ister misin? Eğer burada uzun süre kalırsan elbisen mahvolur.”

“Hm…” Dudağını ısırıp bir an tereddüt etti. “Hayır, kalacağım, sorun değil.”

Jamie ayağa kalktı. Battaniyeler kafasına değmesin diye kambur duruyordu.

Jem’i Bree’nin kucağından aldı.

“Git,” dedi soğuk bir şekilde. “Endişelenme. Buhar işe yarıyor. Hemencecik iyileşecek.”

Önce biraz mırın kırın etse de sonunda elbisesini değiştirmeyi kabul etti. Roger boşalan tabureye oturup Jemmy’yi kollarında sıkı sıkı sardı. Tahta taburenin baskısı söğütlerin altındaki buluşmada mahrem yerlerine hücum eden kanın baskısına benziyordu. Rahat etmek için hafifçe doğruldu.

“Kalıcı bir zarar bırakmıyor,” dedi Jemmy’ye. “Kızlara sor; sana söylerler.”

Jemmy mızıldandı, hırıltılar çıkardı, “Na-?” diye başlayan saçma bir şey söyledikten sonra yeniden öksürdü. Ama küçük bir öksürüktü. Roger elinin tersini bebeğin yumuşak yanağına koydu. Ateşi düşüyor gibiydi. Ama çadırın içi de çok sıcak olduğu için emin olamamıştı. Yüzünden akan terleri koluna sildi.

“Na-na?” diye sordu göğsündeki küçük ses.

“Evet, birazdan. Şimdi sus.”

“Na-na. Na-na!”

“Şşşşt.”

“Na-”

“Çok hafifti, tıpkı peri gibi-” diye şarkı mırıldandı.

“NA-”

“AYAKKABILARI DA KIRK NUMARAYDI!” Roger birden sesini yükseltince hem çadırın içindeki, hem de dışındaki sesler susuverdi. Boğazını temizleyip sesini ninni seviyesine indirdi.

“Hmmm… Kutuyu açtı, sandaletler armağandı. Ah, sevgilim, ah, sevgilim, ah, sevgilim Clementine… Sen gittin, sonsuza dek, ah, sevgilim… Clementine.”

Şarkı etki etmişe benziyordu. Jemmy’nin göz kapakları düşmeye başladı. Başparmağını ağzına sokmuş emiyordu. Ama burnu tıkalı olduğu için rahat nefes alamıyordu. Roger nazikçe parmağını ağzından çekip elini avcuna aldı. Islak, yapış yapış ve küçük olmasına rağmen güçlüydü.

“Ördeklerini beslerdi suyun kenarında, her sabah dokuzda… Ayağını taşa çarpınca, düştü azgın suya.”

Göz kapaklarını kırpıştırdı, sonra mücadeleyi bırakıp gözlerini kapadı. Derin bir iç çektikten sonra uykuya daldı. Vücudu hâlâ yanıyordu. Kirpiklerinden hem gözyaşı, hem ter, hem de buhar damlacıkları akıyordu.

“Baloncuklar çıkıyordu kırmızı dudaklarından… Yüzme bilmiyordum ben de ve işte oldum Clementine’den. Ah, sevgilim, ah, sevgilim…”

Yüzünü sildi, eğilip ipeksi ve ıslak saçlarını öptü. Büyük bir samimiyetle içinden Tanrı’ya ve herkese teşekkür etti.

“… Ah, sevgilim… Clementine.”

48 GECENİN İÇİNDEKİ YABANCILAR

Bütün hastalarımı son kez kontrol edip yatağıma doğru gittiğimde saat çok geç olmuştu. Ronnie Campbell nehir kıyısında içerken tüfeğini yeterince havaya kaldırmayı ihmal ettiği için DeWayne Buchanan kolunun üst kısmından yaralanmıştı. Ama şimdi yarası temizlenmiş ve sarılmıştı. Durumu iyiydi. Vicdan azabı çeken Ronnie onu iyice sarhoş ettiği için, şu anda hiç acı hissetmiyordu.

Farquard Campbell'ın kölelerinden Rastus adındaki bir adam, şişteki hindi etini almaya çalışırken elini çok kötü yakmıştı; tek yapabildiğimiz elini temiz bir bezle sarıp, soğuk su dolu bir kâseye koymak ve hemen hemen cin içmesini söylemek oldu. Çok sarhoş oldukları her hallerinden belli olan bir sürü genç erkeği de tedavi etmiştim. Aralarındaki tartışma sonucu dişleri kırılmış, çeşitli yerlerinde ezikler ve sıyrıklar oluşmuştu. Altı hazımsızlık vakası gelmişti ve hepsini nane çayıyla tedavi etmiştim. Betty derin ama doğal bir uykudaydı ve yatağında gürültülü bir şekilde horluyordu. Jemmy de aynı şeyi yapıyordu ve ateşi düşmüştü.

Artık gürültüler yatışmıştı; yalnızca kart oynayanlar hâlâ küçük bir misafir odasında, duman bulutlarının içinde kızarmış gözlerle oturmaya devam ediyorlardı. Ön taraftaki merdivenlere doğru ilerlerken diğer odalara da baktım. Yemek odasında birkaç adam kısık sesle siyaset konuşuyorlardı.

Odaya başımı uzattığımda mahmur gözlerle bakan bir köle yemek mi, içecek mi istediğimi sordu. Akşam yemeğinden beri hiçbir şey yememiştim ama yemek düşünmekten yorulduğum için köleye hiçbir şey istemediğimi söyledim.

Durup Jocasta'nın odalarına baktım, her şey sakindi. Curcuna sona ermişti. Duvardaki ahşap kaplamada büyük bir oyuk vardı. Yukarı baktığımda tavanda da bir sürü yanmış nokta gördüm. Buralara ateş edilmişti.

Kâhya Ulysses kapının yanındaki tabureye oturmuştu. Kafasında hâlâ peruğu ve üzerinde de forması vardı. Kollarını önünde birleştirmişti. Kafasının üzerindeki aplikte mum yanıyordu. Mumun titrek ışığında gözlerinin kapalı olduğunu gördüm ama suratı oldukça asıktı; sanki kâbus görüyormuş gibi sırtını kamburlaştırdı, dudaklarını kıpırdattı. Onu uyandırmayı düşündüm fakat ona doğru hareket ettiğimde rüyasından uyanır gibi oldu. Gerindi, doğruldu, sonra yeniden uykuya daldı. Yüzü şimdi daha rahatlamış gibiydi. Bir süre sonra mum söndü.

Karanlığın içinde Ulysses'in nefes alış verişlerinden başka ses duymadım. Duncan ve Jocasta yatak örtülerinin ardından birbirlerine fısıldayacaklardı, yan yana ya da sonsuza dek ayrı. Bunu kimse öğrenemeyecekti. Onlara içimden mutluluk dileyip kendi yatağıma ve kendi kocama gitmek istedim.

İkinci kattaki açık bir pencereden kahkahalar, bağırışlar ve silah sesleri duydum. Daha genç ve daha vahşi olan erkekler, yanlarında bir düzine viski ve konyakla kurbağa vurmak için nehre inmişlerdi. Ya da en azından bana öyle söylenmişti.

Kadınlar ise uyumuşlardı. İkinci kat boğuk horultular dışında oldukça sessizdi. Dışarıdaki soğuk koridora rağmen oda sıcaktı. Kıpkırmızı yanan kömürler sayesinde şömineden alevler fışkırıyordu.

Evde çok fazla davetli olduğu için, odada baş başa kalma lüksüne yalnızca yeni evli çiftimiz ulaşabilmişti; diğer herkes zoraki olarak birkaç odaya tıkılmışlardı. Odada iki büyük yatak ve bir karyola vardı. Boş kalan yerlerde ise yer yatakları kurulmuştu. Yataklar sardalye kutularını andırıyorlardı ve içlerinde gecelikli kadınlar yan yana yatmışlardı. Oda, orkide dolu bir sera gibi nem içindeydi.

Hava ter, ızgara, kızarmış soğan, Fransız parfümü, vanilya çekirdeği kokularıyla kaplanmıştı. Soyunmadan önce ter içinde kalmamayı dileyerek büyük bir hızla elbisemi ve ayakkabılarımı çıkardım. Hâlâ bütün gün yaşadıklarımın etkisindeydim, ayaklarıma kara sular inmişti. Vücutların arasından parmak uçlarımla geçip büyük yataklardan birinin ayak kısmındaki her zamanki yerime iliştim.

Aklımı hâlâ yüzlerce düşünce kurcalıyordu ve etrafımdaki insanı hipnotize eden bu uyku haline rağmen huzursuzdum. Şöminenin sönmekte olan ateşine karşı uzattığım çıplak ayak parmaklarımı seyrettim.

Betty artık normal uykusuna geçmiş gibiydi. Sabahleyin uyandığında, ona bardağı kimin verdiğini bulacaktım ve içinde ne olduğunu -belki- öğrenecektik. Jemmy'nin de rahat rahat uyuyabilmesini umuyordum. Ama asıl aklımdaki, elbette, Jamie'ydi.

Onu ne kart oynayanların, ne de kısık sesle vergiler ve tütün hakkında konuşanların arasında görmüştüm.

Phillip Wylie'yi de ilk katta görememiştim. Eminim nehrin kıyısında eğlence düşkünleriyle birlikteydi. Varlıklı genç erkeklerin kendilerini alkole teslim edip soğuğu ve tehlikeyi umursamadan karanlığın içinde âlem yapıp birbirlerini silahın ışığında kovalamaları tam ona göre bir şeydi.

Bu kesinlikle Jamie'ye göre değildi ama onların arasında olabilme ihtimalini düşününce, odanın sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oldu.

Böyle aptalca bir şey yapmaz, dedim kendi kendime. Yan yatıp dizlerimi karnıma çektim. Yapmazdı fakat onun aptallık anlayışı bazen benimle aynı olmuyordu.

Erkek davetlilerin çoğu bahçedeki kulübelerde ya da salonlarda yatmışlardı; ön taraftaki salonda, ateşin önünde, yerde pelerinlerine sarılmış horlayarak uyuyan bir sürü insan gördüm. Yüzlerine teker teker bakmamıştım ama Jamie kesinlikle orada olmalıydı. Sonuçta onun günü de benimki kadar zor geçmişti.

Buna rağmen şartlar ne olursa olsun, bana iyi geceler dilemeden uyumak hiç huyu değildi. Elbette bana kızgın olduğunu biliyordum. Balkonda bölünen sohbetimize rağmen, tartışmamız tatlıya bağlanmamıştı. Hatta Phillip Wylie'nin fesat davetiyle sürtüşmemiz daha da harlanmıştı. Başparmağımla normalde yüzüklerimin olduğu, hafifçe nasırlaşan parmaklarımı okşadım. Pis İskoç!

Yanımda yatan Jemima Hatfield, huzursuzluğumdan rahatsız olup kıpırdanmaya ve söylenmeye başladı. Gözümün önünde duran karyolanın meşe ağacından yapılmış ayak kısmına baktım.

Phillip Wylie konusunda kesinlikle hâlâ kızgındı. Ben de bu kadar yorgun olmasam, hâlâ çok kızgın olurdum. Bu ne cüret -diye sinirlenecekken öyle bir esnedim ki neredeyse çenem çıkacaktı. Neyse, bunu dert etmeye değmezdi. En azından şu anda.

Ama kızgın olsun olmasın, Jamie beni görmezden gelemezdi. Küsüp oturacak türden bir adam değildi. Hiç düşünmeden kavga çıkarmak için fırsat kollardı; ama yatağa kavgalı gireceği aklıma hiç gelmezdi.

Bu da hangi cehennemde ve ne yapmakla meşgul olduğunu daha çok merak etmeme neden oluyordu. Onun için endişeleniyor olmak beni daha da kızdırıyordu ve bu da endişelenmekten daha iyiydi.

Çok zor bir gün geçirmiştim ve zaman geçtikçe nehir kıyısındaki silah sesleri azalmaya başlamıştı. Üzerime çöken ağırlık korkularımı hissetmememe ve aklımdaki düşüncelerin dağılmasına neden oldu. Etrafımdaki kadınların nefes alış verişleri ağaçların arasındaki rüzgâr sesini andırıyordu. Sonunda uykuya teslim oldum.

Korkunç kâbuslar göreceğimi düşünüyordum ama belli ki bilinçaltım artık bundan bıkmıştı. Bunun yerine o gün yaşadığım başka olayların üzerinde durmayı seçti. Odanın sıcaklığından mı, yoksa yalnızca tüm bu bedenlerin

yakınlığından mı bilmiyorum, erotik rüyalar gördüm. Uyarılmanın gelgitleri beni uyanıklığın kıyılarına vurup duruyor, sonra yeniden bilinçsizliğin derinliklerine atıyordu.

Rüyamda atlar görmüştüm; parlak siyah Friesian atları yanımda koşarlarken, yeleleri rüzgârda uçuşuyordu. Ben de bacaklarımı kocaman açıyordum; beyaz bir kısraktım ve yemyeşil yer toynaklarımın altında akıp gidiyordu. Sonra birden durup bana doğru yaklaşan geniş omuzlu beygiri beklemeye başladım. Enseme değen nefesi sıcak ve nemliydi. Beyaz dişlerini boynuma geçirdi…

“Ben İrlanda Kralıyım,” dedi. Baştan ayağa ürpererek yavaşça uyandığımda birinin nazikçe ayağımı okşadığını gördüm.

Hâlâ şehvetli rüyalarımın etkisindeydim ve ayaklarımdaki bu his beni telaşlandırmamış, aksine toynak değil, ayaklarımın olmasına çok sevinmiştim. Parmaklarımı sıkıp ayağımı uzattım. Ayağıma değen başparmak, ayağımın üzerinden topuk kemiğimin altındaki boşluğa doğru ilerleyerek bütün sinir örgümü harekete geçirdi. Artık tamamen uyanmıştım.

Ayağımı okşayan her kimse, uyandığımı fark etmiş olacak ki dokunmayı bıraktı. Sonra yeniden başladı. Bu kez daha sertti. Kocaman büyük bir el ayağımı avuçladı, başparmağıyla parmaklarımın diplerine sert ama yavaş bir masaj yaptı.

Uyanıklığıma bu kez de hafif bir şaşkınlık eklenmişti. Ama korkmuyordum. Sanki elden kurtulmak istercesine ayağımı hareket ettirdim. El, karşılık olarak ayağımı hafifçe sıktı, başparmağımı nazikçe çimdikledi.

Bu küçük domuzcuk bakkala gitmiş, bu küçük domuzcuk evde kalmış… Parmaklar teker teker ayak parmaklarımı sıkarken, bir yandan da bu tekerlemenin yüksek sesle söylendiğini duydum.

Bu küçük domuzcuk eve kadar ağlamış! El, ayak tabanımda ilerliyordu. Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kafamı kaldırdım ama el ayağımı yeniden yakalayıp ikaz edercesine sıktı. Ateş sönmüştü ve oda zifiri karanlıktı; gözlerim karanlığa tamamen alışmış olsa bile, görebildiğim tek şey ayaklarımın yanındaki kambur bir bedendi. Civa gibi hareket eden şekilsiz bir damla gibiydi ve kenarları suya karışıp karanlığın içinde kayboldu.

El nazikçe baldırımdan yukarı doğru kaydı. Birdenbire kıpırdayınca, yanımdaki kadın horuldayarak uykulu gözlerini açıp, “Ha?” dedi ve yeniden uykuya daldı.

Mide kaslarım bastırdığım kahkaham yüzünden acı vermeye başlamıştı. Hafif titreşimi hissetmiş olacak ki parmaklar küçük parmağımı hafifçe sıkıp bıraktı, ayak tabanımı okşadı.

Parmaklar yumruk halini alıp tabanımı itti, sonra aniden açılıp topuğumu avuçladı. Başparmağı bileğimi okşadı, sonra bir anda durdu. Ben hareket etmedim.

Parmakları gittikçe ısınıyordu; baldırımın kıvrımlarında gezinip dizimin arkasındaki yumuşak yere sığınırlarken, artık soğukluklarını neredeyse hiç hissetmez olmuştum. Parmaklar dizimin arkasındaki hassas tenimde gezinince kıpırdamaya başladım. Yavaşlayıp durdular, nabzımın hızla attığı artere dokundular; hissedebiliyordum, kanım tenimin çok ince olduğu yere hücum etmişti ve damarlar mavi görünüyor olmalıydı.

Ağırlığını kaldırırken bir iç çekiş duydum; sonra bir el uyluk kemiğime dokunup yavaşça yukarı doğru kaydı. Diğer el nazikçe bacaklarıma bastırarak diğerinin peşi sıra gitti.

Kalbim sanki kulaklarımda atıyordu, göğüslerim iyice şişmiş gibiydi, meme uçlarım dikleşmişti. Derin bir nefes aldım.

Aklıma o korkunç fikir geldiğinde, kalbim sanki yerinden fırlayacakmışçasına deli gibi atmaya başladı. Ya o Jamie değildiyse?

Nefesimi tuttum, tarifsiz ve hassas bir şeyler yapan ellere konsantre oldum. Bu eller çok büyüktüler; uyluklarımın iç tarafındaki yumuşak ete bastırıyorlardı. Ama Phillip Wylie'nin de elleri büyüktü; boyuna göre oldukça büyüktü. Beygiri Lucas için bir avuç arpa aldığını görmüştüm ve at koca siyah burnunu Wylie'nin avcuna daldırmıştı.

Nasırlar; bu gezgin eller -aman Tanrım!- nasırlıydı. Ama Wylie'nin elleri de öyleydi; züppe olabilirdi ama at biniyordu; avuçları Jamie'ninkiler gibi sertti.

Bunun Jamie olduğunu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Kafamı birkaç santimetre kaldırıp kopkoyu karanlığın içine baktım. On küçük domuzcuk… elbette bu Jamie'ydi! Sonra ellerden biri oldukça şaşırtıcı bir şey yaptı ve ben yüksek sesle derin bir nefes alıp bacaklarımı çektim. Dirseğim yanımda yatan kadının kaburgalarına çarpınca kadın bağırarak kalktı. Eller aniden bileklerimi vedalaşmak için sıkarak geri çekildiler.

Biri yerde sürünerek hızla dışarı çıktı. Kapı hızla açılıp yeniden kapanmadan önce koridorun loş ışığı ve soğuk esintisi odaya doldu.

"Ne?" dedi yanımda yatan Jemima şaşkın bir şekilde.

“Ne oluyor?”

Cevap alamayınca bir şeyler söylenip yeniden uykuya daldı.

Ben uyuyamadım.

49 GERÇEK ŞARAPTADIR

Epey uzun bir süre gözüme uyku girmeden yatıp, yatakhane arkadaşlarımın huzur veren horlamalarını ve kalp atışlarımı dinledim. Vücudumdaki her sinir hücresi sanki tenimin altında sıkışıp kalmış gibiydi. Jemima Hatfield fark etmeden üstüme yuvarlanınca dirseğimle kaburgalarını dürttüm. “Ah?” deyip yattığı yerden hafifçe doğruldu. Gözlerini kırpıştırıp bir şeyler söylendi. Sonra yavaşça yeniden uyku denizine daldı.

Bana gelince, bilincim hâlâ açıktı ve uyuyabilmem için en ufak bir şans yoktu.

Nasıl hissetmem gerektiğine karar verememiştim. İstemeden de olsa çok tahrik olmuştum ve hâlâ da öyleydim.

Bu Jamie olduğuna işaretti. Ama Phillip Wylie’nin aşk sanatında ne kadar deneyimli olduğunu da bilmiyordum. Ahırda bana yaklaşır yaklaşmaz onu geri püskürttüğüm için, bana bu konudaki yeteneklerini kanıtlayacak fırsatı olmamıştı.

Ama bu gece yarısı ziyaretçim, Jamie’nin repertuarından herhangi bir dokunuş kullanmamıştı. Eğer ağzını kullanmış olsaydı… bu düşünceyi kafamdan ürkek bir at gibi uzaklaştırdım. Ben sarsılınca, Jemima da boğuk homurtular çıkardı. Tenim, aklımda canlanan resimlere istemsiz bir şekilde tepki veriyordu.

Keyifli mi, öfkeli mi, tahrik olmuş mu yoksa tacize mi uğramış hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Fazlasıyla sinirliydim; en azından bundan emindim. Bu, duygu girdabıma küçük bir demir atmıştı. Yine de öfkemin doğru hedefini bulamıyor, bulamayınca da içim içimi yiyordu.

“Oooof,” dedi Jemima sivri -ve gayet uyanık- bir sesle. Belli ki duygularıyla boğuşan tek kişi ben değildim.

Kendimi bir nebze olsun suçlu da hissediyordum.

Eğer onun Jamie olduğundan emin olsaydım, kızar mıydım?

En kötüsü de, bunun kim olduğunu hiçbir zaman öğrenememem olurdu. Jamie’ye karanlıkta odaya girip beni okşayanın o olup olmadığını soramazdım, çünkü eğer o değilse, hemen Phillip Wylie’yi kendi elleriyle öldürmeye karar verirdi.

Sanki tenimi küçük elektrikli yılan balıkları didikliyormuş gibi hissettim.

Yapabildiğim kadar gerindim, her kasımı sıkıp bıraktım -ve hâlâ sakinleşemiyordum.

Sonunda yataktan yavaşça kalktım, aromalı sosisler gibi battaniyelerinin altında huzurla uyuyan eski yatakhane arkadaşlarıma bakıp kapıya doğru seğirttim. Büyük bir sessizlikle ilerleyip kapıyı açıp koridora baktım. Ya çok geçti ya da çok erken; koridorun sonundaki uzun pencereden bakınca gün sanki ağarmaya başlamış gibi görünüyordu. Tepedeki son yıldızlar saten gökyüzünde kayboluyordu.

Kadınların vücut ısısından uzak olan koridor oldukça soğuktu ama soğuğu hoş karşıladım; kanım tenimin altında hızla akıyordu, yüzüm sıcaktan ve heyecandan kızarmıştı. Güzelce serinlemek tek isteğimdi. Dışarıya çıkıp temiz hava almak için arka taraftaki merdivenlere yöneldim.

Merdivenlerin tam başında bir anda kalakaldım. En alt basamakta bir adam duruyordu. Çift kanatlı kapının önünde uzun ve siyah bir gölge gibiydi. Ses yaptığımı sanmıyordum ama bir anda yüzünü bana döndü. Loş ışıkta bile bunun Jamie olduğunu anladım.

Üzerinde hâlâ dün gece giydiği giysiler -ceket ve yelek- vardı. Gömleği fırfırlı ve pantolonu buruşmuştu. Gömleğinin yakası, ceketi ve yeleğinin de düğmeleri açıktı. Beyaz gömleğinin içindeki koyu tenli boynunu gördüm. Saçları dağınıktı; elini saçlarına götürdü.

“Aşağı gel,” dedi usulca.

Bir an tereddüt edip arkama baktım. Az önce çıktığım odadan kadınların horultu korosu geliyordu. İki köle koridorda, yerde battaniyelerine kıvrılmış kıpırdamadan uyuyorlardı.

Arkama baktım. Hiç konuşmadan iki parmağıyla beni çağırdı. Merdiven boşluğu puro ve viski kokuyordu.

Nabzım kulaklarımda -ve başka bir yerimde- atıyor gibiydi. Yüzüm kızarmıştı, şakaklarımdaki ve ensemdeki saçlarım ıslanmıştı; soğuk hava içliğime doldu, ıslak kuyruksokumumu okşadı.

Basamakların çıtırdamaması için yavaş yavaş ve temkinli bir şekilde aşağıya indim. Daha sonradan bunun çok komik olduğunu düşündüm; köleler gün içinde bu merdivenlerden defalarca inip çıkıyorlardı. Böyle olmasına rağmen gizlilik içinde davranmak istemiştim; ev hâlâ uykudaydı ve merdiven boşluğu kırılgın bir gri ışıkla doluydu.

Gözlerini benden ayırmıyordu. Sanki sırf gözlerinin gücüyle beni bir anda

merdivenlerden indirebilecekmiş gibi keskin bakışlarla bakıyordu.

Sondan bir önceki basamakta durdum. Giysilerinde kan yoktu; Tanrı'ya şükürler olsun.

Jamie'yi daha önce hiç sarhoş görmemiş değildim. Merdivenleri çıkıp yanıma gelmemişti. Şu anda çok sarhoş olduğunu düşündüm ve bu işin içinde bir iş vardı. Kaya gibi sert duruyordu, bacaklarını iki yana açmıştı, yalnızca bana bakmak için başını hareket ettirince kıpırdamış oldu.

"Ne- " diye başladım söze fısıldayarak.

"Buraya gel," dedi. Sesi alçaktı, viskiden ve uykusuzluktan çatallaşmıştı.

Ne cevap verecek, ne de boyun eğecek zamanım vardı; kolumdan tutup kendine doğru çekti, sanki dudakları dudaklarımı çok iyi tanıyormuş ve tutkularıma bakmaksızın isteğime cevap verecekmiş gibi öptü.

Bütün gece içtiği tütünün, yanan odunun ve balmumlarının kokusu saçlarına sinmişti. Öyle ağır viski kokuyordu ki sanki kanındaki alkol birbirine değen tenlerimizden, dudaklarımızın mühürlü dokularından damarlarıma geçmiş gibi kendimi sarhoş hissettim. Bana ondan geçen bir başka şey daha vardı; kör edici bir şehvet.

İtiraz etmek, onu itmek istedim. Sonra yapsam da hiçbir şey fark etmeyeceğine karar verdim. Gitmeme izin vermezdi.

Sıcak ve sert eliyle enseme dokundu. Beygirin, dişlerini ensesine geçirdiği ve tepeden tırnağa ürperen kısrağı hatırladım. Başparmağını yanlışlıkla çenemin altındaki atardamara bastırdı; gözlerim kardı ve dizlerimin bağı çözüldü. Bunu fark edince hemen beni bıraktı. Merdivenlere yüzükoyun serilmem için hafifçe geri çekildi. Sonra üzerime çıktı ve bana dokunmaya başladı.

İçliğimin altında hiçbir şey yoktu ve ince muslin kumaşı da giymemiş olabilirdim.

Sırtıma merdivenin sert köşesi battığında, sarhoşluğun yarım yamalak algısı içinde olmama rağmen, bana tam merdivenlerle sahip olmak üzere olduğunu fark ettim. Gören olsa, mahvolurduk.

Ağzımı kapatmasına rağmen kulağına, "Burada olmaz!" diye fısıldamayı başardım. Bunu duyunca bir an kendine geldi; başını kaldırdı, kocaman açtığı gözlerini kâbustan uyanmış biri gibi kırpıştırdı. Sonra başını sallayıp ayağa kalktı. Beni de kolumdan tutarak kaldırdı.

Hizmetçilerin pelerinleri kapıda asılıydı; bir tanesini alıp beni pelerine sarmaladı, sonra kucağına alıp kapıdan geçti, bize bakan ve elinde lapa kavanozu tutan hizmetçinin yanından geçip gitti.

Dışarıdaki tuğlalı yola ulaştığımızda beni yere indirdi; ayağımın altındaki tuğlalar buz gibiydi. Gölgelerin ve rüzgârın manzarasına doğru gri ışıkların içinden geçerek ilerledik. Yalpalıyorduk, tökezliyorduk ve sanki uçuyorduk. Giysilerimiz uçuşuyor, soğuk hava baharın en sert dokunuşuyla tenimizi okşuyordu. Kaçınılmaz istikametimize doğru gidiyorduk.

Ahırlar. Kapıya vurup beni elimden tutarak karanlık ama sıcak ahırın içine sokup duvara yasladı.

“Sana hemen şimdi sahip olmazsam öleceğim,” dedi nefes nefese. Sonra dudaklarını yeniden dudaklarıma yapıştırdı. Yüzü dışarıdaki soğuk havadan buz kesmişti. Nefesi nefesimle buluşunca buhar olup yükseldi.

“Ellerini kaldır,” dedi.

“Ne?” dedim aptal gibi.

“Ellerini. Kaldır.”

Şaşkınlık içinde kollarımı kaldırınca sol elimi tuttu. Hissettiğim tek şey, baskı ve sıcaktı. Kapıdan sızan soluk ışık altın yüzüğüme vurdu. Sonra sağ elimi tutup gümüş yüzüğümü parmağıma taktı. Metal yüzük, vücut ısısıyla ısınmıştı. Elimi ağzına götürüp sert bir şekilde ısırdı.

Sonra elini göğüslerime götürdü. Soğuk hava bacaklarımı üşütüyor, tuğla duvar çıplak sırtıma batıyordu.

Ses çıkarmaya başlayınca eliyle ağzımı kapadı. Mızrakla avlanmış bir alabalık gibi çaresiz adeta duvara çakılı kalmıştı.

Elini çekip dudaklarımı öptü. Boğazından çıkardığı küçük hırıltıları duyuyordum. Sesi sesime karıştı.

İçliğim belime kadar çıkmıştı ve çıplak kalçalarım ahenkli bir şekilde sert tuğla duvara çarpıyordu. Fakat hiç acı hissetmiyordum. Jamie’yi omuzlarından tuttum.

Aramıza giren kumaş girdabını aşarak bacaklarıma dokundu. Karanlıktaki o elleri çok net hatırlıyordum.

“Bak.” Nefesi sıcacıktı. “Aşağı bak. Sana sahip olurken seyret. Baksana, lanet olsun!”

Boynumu kavrayarak başımı aşağıya doğru eğdi. Giysilerin oluşturduğu engeli geçip çıplak benliğime ulaşmıştı.

Sırtımı kamburlaştırıp bıraktım. Ses çıkarmamak için ceketinin omuz kısmını ısırdım. Sıcak nefesini boynumda hissediyordum. Bütün benliğiyle titrerken dudaklarını boynuma kilitledi.

Ahırın kırmızı tuğlalı zeminin karşısındaki yarı açık kapıdan gün ışığının doğuşunu samanların üzerinde yatarak izledik. Kalp atışlarımı hâlâ kulaklarımda hissediyordum. Tenimin altına, şakaklarıma, bacaklarıma ve parmaklarıma hücum eden kan, bedenimi karıncalandırıyordu. Buna rağmen sanki bu hisler bir başkasına oluyormuş gibi, bir an hepsinden koptum. Gerçekdışı hissediyordum ve biraz şaşkındım.

Yanağımı göğsüne dayamıştım. Hafifçe gözlerimi hareket ettirince, gömleğinin açık yakasından kızarmış tenini ve kıvırcık kıllarını gördüm. Kılları öyle koyu bir kızıldı ki loş ışıkta siyah görünüyorlardı.

Başımın birkaç santimetre üstünde, boynundaki damarının şişip indiğini gördüm. Parmaklarımı üzerine koyup kalp atışlarının yankısını kanımda hissetmek istedim. Tuhaf bir şekilde, sanki böyle bir hareket çok mahremmiş gibi utandım. Az önce yaptığımıza bakacak olursak, bu oldukça gülünç bir histi.

İşaret parmağımın ucuyla boynundaki üç köşeli küçük yaraya dokundum; bronz teninin üzerinde soluk bir yaraydı.

Rahat nefes alamıyor gibi bir hali vardı, ama hiç kıpırdamadı. Beni kollarıyla sarmalamıştı ve eli belimdeydi. İki nefes, üç nefes… ve omurgamda parmak ucunun hafif baskısını hissettim.

Sakin sakin nefes alarak sessizce uzanıyorduk. İkimiz de aramızdaki bu bağa yoğunlaşmıştık. Ne konuşuyor, ne de kıpırdıyorduk. Aklımız başımıza gelince, az önce yapmış olduğumuz şeyden biraz utanmıştık.

Ahıra doğru yaklaşan sesleri duyunca hemen kıpırdanmaya başladım. Hemen oturup içliğimi giydim, saçlarımdaki samanları ayıklamaya çalıştım. Jamie dizlerinin üstünde durdu, sırtını bana dönüp alelacele gömleğini giymeye çalıştı.

Dışarıdaki sesler aniden kesildi. İkimiz de donakaldık. Kısa ve heyecan dolu sessizliğin ardından ayak sesleri nazikçe geri çekilmeye başladı. Kalbimin yavaşlamaya başladığını hissedince tuttuğum nefesi bıraktım. Ahırın içi

atların hışırtıları ve kişnemeleriyle doldu; onlar da ayak seslerini duymuşlardı. Üstelik açlardı.

“Sen kazandın,” dedim Jamie’ye arkasından. Sesim, sanki uzun zamandır hiç konuşmamışım gibi kendime yabancı geldi.

“Kazanacağımı söylemiştim sana.” Kafasını öne eğmiş, üstünü giyerken sakin bir sesle konuşmuştu.

Ayağa kalktım. Başım hafifçe dönüyordu. Ayaklarımdaki kumları ve samanları ayıklarken dengemi kaybetmemek için duvara yaslandım. Sırtımdaki tuğlaların sertliği aklımda çok tazeydi. Ellerimi tuğlaların üstüne koyup aklıma gelen hisleri silmeye çalıştım.

“İyi misin Sassenach?” Hareketimi sezip yüzünü aniden bana döndü.

“Evet. Evet,” diye tekrarladım. “İyiyim. Sadece… İyiyim. Ya sen?”

Solgun ve pis görünüyordu. Yüzü kir pas içindeydi. Uzun ve uykusuz gecenin ardından gözleri çökmüştü. Bir an gözlerimin içine baktıktan sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi. Elmacık kemikleri hafifçe kızardı. Duyulur şekilde yutkundu.

“Ben- ” diye başladı, sonra durdu. Ayağa kalkıp önümde durdu. Kuyruğunu açmıştı ve saçları omuzlarına dökülmüştü. Kapıdan sızan ışık yüzüne vurduğunda saçları kıpkızıl parladı.

“Benden nefret etmiyor musun?” diye sordu aniden. Şaşırıp güldüm.

“Hayır,” dedim. “Sence etmeli miyim?”

Biraz ağzı kaydı, elini sakalının üzerine götürdü.

“Olabilir,” dedi, “ama nefret etmemene sevindim.”

Nazikçe ellerimi avuçlarına aldı, başparmağıyla gümüş yüzüğümü okşadı. Şafak soğuğundan elleri buz kesmişti.

“Senden neden nefret edeceğimi düşündün?” diye sordum. “Yüzükler yüzünden mi yani?” Bir tanesini bile kaybetmiş olsa, çok üzülürdüm ve ona çok kızardım, orası kesindi… elbette, bütün gece boyunca bunun yüzünden endişelenmiştim. Odama sızıp ayaklarıma uygunsuz hareketler yapmasından bahsetmiyorum bile. Belki de ona kızgın olmalıydım.

“O halde konuya gireyim,” dedi soğuk bir sesle. “Gururumun beni alt etmesine izin verdiğim zamanlar olmuştur. Ama Phillip Wylie’nin göğüslerine bakarak etrafında gezinmesine karşılık susamazdım. Ve- ”

“Göğüslerime mi bakıyordu?” Bu kısmı fark etmemiştim.

“Evet,” dedi Jamie. Bunu düşününce bir an öfke dolmuştu. Sonra günahlarından konuşmaya devam etti.

“Seni evden çıkartıp aç kurt gibi peşine düşmem- ” Boynumun ısırdığı kısmına nazikçe dokundu.

“Aslında o kısım hoşuma gitti.”

“Öyle mi?” Mavi gözlerini şaşkınlıktan kocaman açtı.

“Evet. Sanırım popomda yaralar var.”

“Ah.” Utanmış gibi başını öne eğdi, ama ağzının köşesi hafifçe seğiriyordu. “Özür dilerim. Kart oynamam bitince aklımda bir an önce seni bulmak vardı Sassenach. O merdivenlerden belki on kez yukarı çıkıp indim, kapına gidip sonra yeniden geri döndüm.”

“Ah, öyle mi?” Bunu duyunca gece yarısı ziyaretçimin o olduğunu düşünüp mutlu oldum.

Darmadağın olan saçlarımın bir buklesini tutup ellerini arasında gezdirdi.

“Uyuyamayacağımı biliyordum. O yüzden dışarı çıkıp bir süre yürüdüm. Ama sonra kendimi yeniden senin odanın kapısında, oraya nasıl geldiğimi bilmeden, yalnızca senin yanına nasıl gelebileceğimi düşünürken buldum.”

Bu vahşi beygirlerle ilgili gördüğüm rüyayı açıklıyordu. Boynumda ısırdığı yer hafifçe zonkluyordu. Beni nereye getirmişti? Ahıra. İrlanda Kralı’ydı, gerçekten.

Ellerimi hafifçe sıktı.

“Şehvetimin gücünün seni uyandıracağını düşündüm. Sonra sen geldin…” Durup gözlerimin içine baktı. “Tanrım, Claire, merdivenlerde öyle güzel görünüyordun ki. Saçların açıktı ve arkandan ışık vuruyordu…” Başını yavaşça iki yana salladı.

“Eğer sana sahip olmasaydım, öleceğimi düşündüm,” dedi usulca. “Hemen oracıkta.”

Elimi uzatıp yüzünü sevdim. Avucuma değen sakalları yumuşaktı.

“Ölmek istemez miydin?” diye fısıldadım saçlarını kulağının arkasına atarak.

Birbirimize bakarak gülümsedik. Bir şey söyleyecek olsaydık, atlardan

birinin gürültülü bir şekilde kişnemesiyle bölünecekti. Ardından tepinme sesleri duyuldu. Kahvaltılarına engel oluyorduk.

Elimi çektim. Jamie eğilip yarısı samanların içine gömülmüş olan ceketini aldı. Eğilirken dengesini kaybetmese de, bütün kan başına hücum etti.

“Dün gece çok mu içtin?” diye sordum, belirtileri fark ederek.

Küçük bir kahkaha atarak doğruldu.

“Evet, galon galon,” dedi pişman görünerek. “Belli oluyor mu?”

Benden daha az deneyimli biri bile bir kilometreden bunu anlayabilirdi; sarhoşluk belirtileri dikkate alınmasa bile, hâlâ içki kokuyordu.

“Görünüşe bakılırsa, bu seni kart oynamaktan alıkoymamış,” dedim. “Yoksa Phillip Wylie de mi benzer durumdaydı?”

Şaşkın ve biraz hakarete uğramış hissetti.

“Sence oyun sırasında mı sarhoş oldum? Üstelik bahis olarak yüzüklerini öne sürmüşken? Hayır, sonra oldum. MacDonald bir şişe şampanya ve bir şişe viski getirdi. Kazandıklarımızı yaraşır bir şekilde kutlamamız konusunda ısrar etti.”

“MacDonald mı? Donald MacDonald? Seninle mi oynadı?”

“Evet, o ve ben, Wylie ile Stanhope’a karşı oynadık.” Üzerindeki samanların düşmesi için ceketini silkti. “Nasıl bir asker olduğunu bilmiyorum ama eli hep iyi çıkıyor, orası kesin.”

Bu ‘el’ sözcüğü bana bir anda geceyi hatırlatmıştı. Az önce odamın kapısına kadar geldiğini ama içeri girmediğini söyledi. Acaba girmişti de hatırlamayacak kadar mı sarhoştu? Yoksa ben rüyalarımın şehvetine kapılıp her şeyi kafamdan mı uydurmuştum? Kesinlikle imkânsızdı. Sonra kullandığı diğer sözcük kafama takıldı.

“Kazandıklarımızı mı?” O anlık gerginlikle tek önemli olanın, yüzüklerimi kaybetmemiş olması olduğunu düşünmüştüm. Ama sonradan onların sadece bahis olarak öne sürdüğü şeyler olduğu aklıma dank etti. “Phillip Wylie’den ne aldın?” diye sordum gülerek. “Nakışlı ceket düğmelerini mi? Yoksa gümüş ayakkabı tokalarını mı?”

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

“Hayır,” dedi. “Atını aldım.”

Ceketini omuzlarıma sarıp elini belime doladı. Ahırın ana koridorundan geçtik.

Joshua diğer kapıdan sessizce içeri girmiş, ahırın en uzak köşesinde işe koyulmuştu. Samanları dirgen ile savururken, açık çift kanatlı kapıdan üzerine ışık vuruyordu. Yanına geldiğimizde bize bakıp selam verdi. Bizi üstümüz başımız dağılmış, çıplak ayaklı ve her yerimize saman yapışmış bir şekilde görünce, şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Hanımı kör olan bir evde bile, bir köle görmemesi gerekenin ne olduğunu biliyordu.

Kederli yüzünde, hiçbir şeyin onu ilgilendirmediğini gösteren bir hal vardı. Neredeyse benim kadar yorgun bir hali vardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

“O nasıl?” diye sordu Jamie, çenesiyle ahırın içindeki bölmeyi işaret ederek. Josh dirgenini bırakıp sorgulayan gözlerle Jamie’ye baktı.

“Ah, oldukça sağlıklı,” dedi mutlu bir edayla. “Bay Wylie’nin Lucas’ı sağlıklı bir çocuk.”

“Gerçekten öyle,” dedi Jamie. “Ama artık benim.”

“Kimin?” dedi Josh. Ağzı açık kalmıştı.

“Benim.” Jamie çite yaklaşıp, saman yemekle meşgul olan koca atın kulaklarını kaşıdı.

“Seas,” diye fısıldadı ata. “Ciamar a tha thu, a ghille mhoir*?”

*(Gal.) Nasılsın, koca avcı? (ç.n.)

Jamie’nin arkasından yaklaşıp ata baktım. At, kafasını kaldırıp kocaman gözleriyle bize baktı, yelesini yüzünden uzaklaştırmak için silkelendikten sonra kahvaltısına devam etti.

“Harika bir hayvan, değil mi?” Jamie, dalgın gözlerle Lucas’a baktı.

“Evet, öyle, ama- ” Hayvanı hayranlıkla seyrederken birden keyfim kaçtı. Eğer Jamie, Wylie’den öcünü almak istediyse, bunu fazlasıyla yapmıştı. Wylie’ye olan kızgınlığıma rağmen, muhteşem Friesian atını kaybedince kendisini nasıl kötü hissettiğini düşünmeden edemedim.

“Ama ne, Sassenach?”

“Yani- ” Uygun sözcükleri bulamamıştım. Bu şartlar altında Phillip Wylie’ye üzüldüğümü söyleyemezdim. “Ama, onunla ne yapacaksın?”

Lucas’ın Fraser Tepesi’ndeki hayata kesinlikle uygun olmadığını görebiliyordum. Tarlayı o hayvana sürdürmek günah olurdu. Bu yüzden Jamie’nin onu yalnızca binek atı olarak kullanabileceğini düşündüm… Bu şekilli bacakları tehdit edecek kayalı yolları ve parlak toynaklarına batacak kıymıkları düşününce kaşlarımı çattım; dallar ve çalılıklar yelesine ve kuyruğuna takılacaktı. Adam Yiyen Gideon bu tür sert çevre koşullarına bin kez daha alışıktı.

“Onu tutacak değilim,” dedi Jamie. Ata bakıp pişman bir şekilde iç çekti. “Aslında çok isterdim. Ama haklısın, Tepe’ye uyum sağlayamaz. Olmaz, onu satacağım.”

“Ah, iyi bari.” Bunu duyunca çok rahatlamıştım. Wylie ne pahasına olursa olsun Lucas’ı satın alabilirdi. Bu düşünce beni teselli etti. Biz de o parayı kullanabilirdik.

Biz konuşurken Joshua dışarı çıkmıştı. Tam o sırada omzunda bir torba tahılla girişte belirdi. Biraz önceki halsiz görüntüsü kaybolsa da gözleri hâlâ kan çanağı gibiydi. Ama dikkatli ve etekleri tutuşmuş bir hali vardı.

“Bayan Claire?” dedi. “Özür dilerim hanımefendi, ama az önce ahırda Teresa’yla karşılaştım; Betty’nin bir sorunu olduğunu söyledi. Bilmek istersiniz diye düşündüm.”

50 ÇATI KATINDAKİ KAN

Çatı katındaki oda bir cinayet sahnesini, hem de oldukça kanlı bir cinayet sahnesini andırıyordu. Betty, devrilen yatağının yanında, yerde acı çekiyordu. Dizlerini karnına kadar çekmiş, yumruklarını midesine bastırıyordu. Muslin kumaştan içliği yırtılmış ve kana bulanmıştı. Fentiman da yerde, yanında yatıyordu. Betty'nin iri vücudunun yanında cüce gibi kalmıştı. Kadının kasılmış vücuduyla boş yere boğuşuyordu ve üzerinde en az Betty'de olduğu kadar kan lekesi vardı.

Güneş artık tam tepedeydi. Parlak huzmeleri, kaosun bir kısmını aydınlatıp, bir kısmını gölgeler içinde bırakarak pencerelerden sızıyordu. Karyolalar kenara itilmiş, nevresimler birbirlerine dolanmış, eski püskü ayakkabılar ve giysiler tahta zemindeki taze kan damlalarının arasına yayılmıştı.

Hızla çatı katına çıktım, ama ona ulaşamadan, Betty derin ve yoğun bir şekilde öksürdü, ağzından ve burnundan kanlar fışkırdı. Sırtını kamburlaştırarak kıvrıldı… gevşedi.

Dizlerimin üzerine çöküp yanına oturdum. Kol ve bacakları son bir hareketsizlikle gevşediğinde, artık hayata tutunması için hiç umut kalmamıştı. Kafasını kaldırıp parmaklarımı çenesinin altına bastırdım; gözlerini geriye doğru yuvarladı. Yalnızca beyaz kısımları görünüyordu. Nefes almıyordu ve nabzı atmıyordu.

Odaya yayılan kan miktarından vücudunda artık pek kan kalmadığını düşündüm. Dudakları maviydi ve teni kül rengiydi. Fentiman yanında diz çöküp oturdu. Kafasında peruğu yoktu ve beti benzi atmıştı. Zayıf kollarını Betty'nin ağır gövdesine dolamış, yerden hafifçe kaldırmıştı.

Fentiman'ın üzerindeki gece entarisinin içinde alelacele giyilmiş mavi saten pantolonu vardı. Hava kan, safra ve dışkı kokuyordu. Tüm bunlar Fentiman'ın da üzerine bulaşmıştı. Bana baktı, ama beni tanıdığına dair hiçbir işaret göstermedi. Gözleri şoktan kocaman açılmıştı ve boş bakıyordu.

"Doktor Fentiman." Usulca konuştum, can çekişme sahnesi artık sona ermişti. Çatı katında ölüm sonrası mutlak sessizliği vardı ve bunu bozmak kutsala saygısızlık gibiydi.

Gözlerini kırpıştırdı, dudaklarını kıpırdattı ama nasıl cevap vereceğini bilmez gibiydi. Hareket etmedi. Kan gölü pantolonunun dizlerine kadar bulaşmıştı. Omzuna dokundum, kemikli ve kaskatıydı. Bu duyguyu

biliyordum; uğruna savaştığın bir hastayı kaybetmek korkunç bir şeydi. Bütün doktorlar bunu bilirdi.

“Elinizden geleni yaptınız,” dedim sakin bir sesle. “Sizin hatanız değil.” Bir gün önce olanlar önemli değildi. O benim meslektaşımdı ve elimden geldiğinde onu teselli etmeliydim.

Kuru dudaklarını yalayıp başını bir kez salladı. Sonra cansız bedeni yere kibarca bıraktı. Kırpılmış gri saçlarına vuran ışık, kafatasını ince ve hassas gösteriyordu. Öyle kırılgan duruyordu ki hiç itiraz etmeden ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi.

Hâlâ kolundan tutuyordum ve duyduğum kısık bir iniltiyle arkama döndüm. Birkaç tane kadın köle odanın karanlık köşesinde toplanmışlardı. Yüzleri sertti ve koyu renk elleri açık renk elbiselerinde kederli bir şekilde göze çarpıyordu. Dışarıdaki merdivenlerden boğuk ve telaşlı erkek sesleri geliyordu. Sakince bir şeyler anlatan Jamie’yi duydum.

“Gussie?”Aklıma gelen ilk isimle köşede duran kadınlara seslendim.

Köleler bir an birbirlerine tutunup, sonra isteksiz bir şekilde çözüldüler. Gussie bir adım geri çıktı. Mavi patiska türbanının altında küçük bir ağzı olan Jamaikalı bir kızdı.

“Buyurun hanımefendi.” Gözlerini yerde yatan hareketsiz bedenden çevirip bana baktı.

“Doktor Fentiman’ı aşağı indiriyorum. Betty’le ilgilenmeleri için… birkaç adam yollayacağım. Bu…” Yerdeki küçük karmaşayı işaret ettim. Hâlâ şokta olan Gussie başını salladı. Yapacak bir şeyi olması onu rahatlatmış gibiydi.

“Başüstüne hanımefendi. Hemen yapacağız.” Bir an tereddüt etti, gözlerini odanın içinde dolaştırdıktan sonra bana baktı. “Hanımefendi?”

“Evet?”

“Birinin gidip, o Pheadre ismindeki kıza Betty’ye olanları anlatması lazım. Siz ona söyler misiniz lütfen?”

Şaşırmıştım. Phaedre’ın köşede duran kölelerin arasında olmadığını fark ettim. Elbette; Jocasta’nın baş kâhyası olduğu için, düğün gecesi bile hanımının yanında, aşağı katta uyumuş olmalıydı.

“Evet,” dedim kuşkuyla. “Elbette. Ama- ”

“Betty onun annesiydi,” dedi Gussie, duyduklarımı anlamlandıramadığımı görünce. Yutkundu. Kahverengi gözlerine yaşlar dolmuştu. “Biri -ben

gidebilir miyim hanımefendi? Ben gidip söyleyebilir miyim?”

“Lütfen,” deyip bir adım geri atarak ona yol verdim. Cansız bedenin yanından parmak uçlarında geçip, nasırlı çıplak ayaklarıyla yere nazikçe basarak kapıya doğru seğirtti.

Doktor Fentiman girdiği şoktan yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı. Benden uzaklaşıp, anlaşılması güç el hareketleri yaparak yere doğru eğildi. Bu ameliyat araç gereçlerinin durduğu kutunun, kız can çekişirken yere devrilmiş olduğunu gördüm; şişeler ve aletler metal malzemelerin ve kırık camların ortasına yayılmıştı.

Kutusunu toparlamasına fırsat kalmadan merdivenlerden kısa bir gürültü duyuldu. İçeri Jamie’yle birlikte Duncan girdi. Duncan’ın üzerinde, ceketi ve yeleği hariç hâlâ düğün giysileri olduğunu fark ettim. Yatağa hiç mi girmemişti? Bunu merak etmiştim.

Bana bakarak başını salladı, sonra hemen bakışlarını Betty’ye çevirdi. Betty’nin geniş ve kaba bacaklarının üzerinde kanlı içliği vardı. Bir göğsü yırtılan kumaştan dışarı çıkmıştı. Yarısı dolu bir yemek torbası gibi ağır ve sarkıktı. Duncan gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Sonra elinin tersini bıyığına sürüp derin bir nefes aldı. Cesedin üzerini battaniyeyle nazikçe örttü.

“Bana yardım et Mac Dubh,” dedi.

Duncan’ın ne yapmaya çalıştığını gören Jamie eğilip kadının cansız bedenini kollarına aldı. Duncan doğrulup yüzünü köşedeki kadınlara döndü.

“Endişelenmeyin,” dedi usulca. “Onunla ilgileneceğiz.” Yapısındaki sakinliğe rağmen bu kez sesinde otoriter bir eda vardı. Evin efendisi olduğu gerçeğini nihayet kabul etmişti.

Adamlar yükleriyle beraber odadan çıktılar. Doktor Fentiman’ın derin bir iç çektiğini duydum. Sanki bütün çatı katı onunla birlikte iç çekmiş gibiydi; odaya hâlâ kötü bir koku ve keder hakimdi. Ama bu şiddetli ölümün şoku gittikçe dağılıyordu.

Doktor Fentiman’ın yerdeki şişeyi almak için uzandığını görünce, “Bırak,” dedim. “Kadınlar halleder.” Hiç cevap beklemeden adamı dirseğinden sıkıca tutup kapıya doğru yürüttüm. Aşağıya indik.

İnsanlar ayaktaydı; yemek odasından gelen tıkırtı seslerini ve sosislerin kokusunu duydum. Onu bu şekilde ne salona, ne de yatak odalarına götürebilirdim; bir sürü adamla aynı odayı paylaşıyor olmalıydı ve onlardan biri hâlâ yatakta olabilirdi. Daha iyi bir fikrim olmadığı için adamı dışarı

çıkarttım, hizmetçilerin kapıda duran pelerinlerinden birini alıp omuzlarına sardım.

Demek Betty, Phaedre'nin annesiydi. Betty'yi pek tanımıyordum ama Phaedre'yi tanıyordum. Boğazım düğüm düğümdü. Şu anda onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu fakat belki doktora yardım edebilirdim.

Yaşadığı şokun etkisiyle dut yemiş bülbül gibi duran doktoru, Hector Cameron'ın beyaz mermerden mozolesi ve onun etrafında büyümüş olan çalılardan dolayı görünmeyen çayır yoluna soktum. Nehrin yanında, söğütlerden görünmeyen taş bir bank vardı. Sabahın bu saatinde orada oturan kimse olduğunu sanmıyordum.

Bankta gerçekten de geceki kutlamalardan kalmış ve üzerinde tortu oluşmuş iki şarap kadehi dışında hiçbir şey yoktu. Acaba biri burada romantik bir randevu mu yaşıyordu, diye düşünürken, birden gece yarısı kaçamağımı hatırladım. Lanet olsun, hâlâ o ellerin kime ait olduğunu kesin olarak bilmiyordum!

Aklımdaki bu soruyu şarap kadehleriyle birlikte iterek banka oturdum. Doktor Fentiman'ın da oturmasını işaret ettim. Hava soğuktu ama bank bu saatte güneş alıyordu Yüzüm sıcaktan mayışmıştı. Doktorun da temiz havaya ihtiyacı vardı; yanakları yeniden al al olmuştu ve burnu her zamanki pembeliğine geri dönmüştü.

"Biraz daha iyi hissediyor musunuz?"

Dar omuzlarındaki pelerine sarılarak başını salladı.

"Evet, teşekkür ederim Bayan Fraser."

"Şok geçirdiniz, değil mi?" diye sordum en sevecen doktor tavrımı takınarak.

"Şoka girdim… evet, kesinlikle öyle," diye geveledi ağzında. "Hiçbir zaman…" Sesi alçaldı. Bir süre onu rahat bıraktım. Bu konuda konuşmaya ihtiyacı vardı ama ne zaman olacağına kendi karar vermeliydi.

"Bu kadar çabuk gelmeniz çok nazikçeydi," dedim bir süre sonra. "Sizi yatağınızdan çağırmışlar. Bir anda mı fenalaşmış?"

"Evet. Dün gece, kanını akıttıktan sonra durumu iyiye gitmişti, yemin ederim." İki eliyle yüzünü ovuşturdu, kan çanağına dönen gözlerini kırpıştırdı. "Kâhya şafak sökmeden hemen önce beni uyandırdı. Betty yine bağırsak ağrısından şikâyetçiydi. Yeniden kanını akıttım, sonra da lavman yaptım. Ama ne fayda."

“Lavman mı?” dedim. Lavman, o çağın gözde tedavisiydi. Bazı lavmanlar tamamen zararsız, bazıları ise kesinlikle yıpratıcıydı.

“Nikotin tentürüydü,” diye açıkladı. “Birçok hazımsızlık sorununda onu kullanıyorum.”

Cevap olarak çekimser bir ses çıkardım. Nikotin tütündü; anüsten uygulandığında kılkurtlarını muhtemelen hızla öldürürdü ama hazımsızlıkta işe yarayacağını düşünmemiştim. İnsanı böyle kanatmazdı da.

“Aşırı kan akmış,” dedim dirseklerimi dizlerime koyup çenemi ellerimin arasına alarak. “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.” Doğruydu. Merak ediyor, aklımda bir sürü olasılığı gözden geçiriyordum fakat hiçbir tanı buna uymuyordu.

“Hayır.” Doktor Fentiman’ın soluk yanaklarında kırmızı benekler oluşmaya başladı. “Ben eğer…”

Ona doğru yaklaşıp teselli etmek için elimi koluna koydum.

“Yapılacak her şeyi yaptığınızdan eminim,” dedim. “Onu dün gece gördüğünüzde ağzından kan gelmiyordu, değil mi?”

Başını olumsuz anlamda iki yana sallayıp pelerinine daha sıkı sarındı.

“Hayır. Yine de kendimi suçluyorum. Gerçekten.”

“Öyle oluyor,” dedim kederli bir biçimde. “Her zaman, sanki daha fazla şey yapabilirmiş hissine kapılıyor insan.”

Sesimdeki derin duygusallığı fark edip şaşkın gözlerle bana baktı. Gerginliğini üzerinden biraz atmıştı. Yanaklarının kırmızılığı solmaya başladı.

“Siz… dünyanın en anlayışlı insanısınız Bayan Fraser.”

Hiç konuşmadan gülümsedim. Şarlatan bir doktor olabilir, cahil, ukala ve ayyaş olabilirdi ama çağırıldığı anda gelmiş ve hastası için mücadele etmişti. Bu, benim gözümde onu bir doktor yapıyordu ve şefkati hak ediyordu.

Bir süre sonra elini elimin üzerine koydu. Sessizce oturup, alüvyonlar nedeniyle kahverengi akan nehri izledik. Altımdaki taş bank soğuktu ve sabah rüzgârı soğuk parmaklarını üzerimden çekmiyordu. Ama bu tür küçük rahatsızlıkları düşünemeyecek kadar dalgındım. Giysilerindeki kurumuş kanın kokusu burnuma gelince, çatıdaki o manzara yeniden gözümde canlandı. Bu kadın neden ölmüştü?

Ona sorular sorup cevaplarında ayrıntılar yakalamaya çalıştım. Ama hiçbir

işe yaramadı. Dünyanın en dikkatli adamı değildi. Üstelik olay çok erken bir saatte olmuştu ve çatı katı o sırada karanlıktı. Konuştukça rahatladı, bunun bir doktorun sık sık ödemek zorunda kaldığı kişisel bir başarısızlık olmadığına inanmaya başladı.

“Umarım Bayan Cameron -Bayan Innes yani- misafirperverliğine ihanet ettiğimi düşünmez,” dedi huzursuz bir şekilde.

Betty, Jocasta’nın hizmetçisiydi. Kişisel bir başarısızlığın dışında, Doktor Fentiman’ın Jocasta’nın onu Betty’nin ölümünü engelleyemediği için cezalandırılmasını isteyeceği ihtimalini de düşündüğünü fark ettim.

“Eminim elinizden geleni yaptığınızı anlayacaktır,” dedim rahatlatıcı bir sesle. “Eğer isterseniz ben ona söylerim.”

“Sevgili leydim.” Doktor Fentiman minnettarlıkla elimi sıktı. “Tatlı olduğunuz kadar kibarsınız da.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz Doktor?”

Arkadan soğuk bir erkek sesi duyduğumda irkilip Doktor Fentiman’ın elini sanki yüksek voltajlı bir kabloymuş gibi bıraktım. Arkama döndüğümde Phillip Wylie’nin söğüt ağacının gövdesine, yüzünde oldukça alaycı bir ifadeyle yaslandığını gördüm.

“ ‘Kibar’ sözcüğü tam olarak uymuyor. Ben olsam ‘bayağı’ derdim belki. Ya da ‘ahlaksız’. Ama ‘tatlı,’ evet olabilir.”

Wylie beni baştan ayağa öyle bir süzdü ki birden Doktor Fentiman’la gece giysilerimizin içinde el ele oturduğumu fark etmeseydim, bu yaptığını ayıplardım.

Geceliğimi düzelterek ayağa kalktım. Gözleri göğüslerimdeydi. Yüzündeki gülümsemenin bu konularda becerikli olduğunu anlatan bir ifade olup olmadığını merak ettim. Kollarımı göğsümün altında birleştirip göğsümü cüretkâr bir biçimde kaldırdım.

“Siz kendinizi kaybetmişsiniz Bay Wylie,” dedim elimden geldiğinde soğuk bir sesle.

Güldü. Ama komik olduğunu düşündüğünden değil.

“Kendimi mi kaybetmişim? Siz de bir şey kaybetmediniz mi Bayan Fraser? Elbiseniz gibi mesela? Bu gecelikle üşümüyor musunuz? Yoksa nazik doktor sizi yeterince sıcak sarabiliyor mu?”

Wylie’nin ortaya çıkışıyla benim gibi hayretler içinde kalan Doktor

Fentiman, ayağa kalkıp önüme geçti. İnce yanakları öfkeden kızarmıştı.

“Bu ne cüret bayım! Bir leydiyle bu şekilde konuşma hadsizliğini nasıl gösterebilirsiniz?”

Wylie meydan okur gibi bakıyordu. Fentiman’ın sözlerini duyunca gözlerini ona dikti ve doktorun bacaklarındaki ve pantolonundaki kan lekelerini gördü. Sert bakışları yumuşadı.

“Ben -bir şey mi oldu efendim?”

“Sizi hiç ilgilendirmez.” Fentiman tıpkı bir hindi gibi kabarmıştı. Sonra gösterişli bir şekilde kolunu bana uzattı.

“Gelin Bayan Fraser. Bu yavru köpeğin hakaret dolu sözlerine katlanmak zorunda değilsiniz.” Öfkeli gözleriyle Wylie’ye baktı. “Sizi kocanıza götürmeme izin verin.”

‘Yavru köpek’ sözünü duyan Wylie’nin yüzü kıpkırmızı oldu. Sabah çok erken olduğu için yüzünde ne boya, ne de pudra vardı ve öfkenin izleri yüzünde kurdeşen gibi belirmişti. Kızgın bir kurbağa gibi şişti.

Histerik bir şekilde gülmek istedim ama asil olmam gerektiği için kendimi tuttum. Dudağımı ısırarak doktorun uzattığı koluna girdim. Boyu omzuma geliyordu ama çıplak ayakları üzerinde dönüp bir tuğgeneralin asaletiyle yürüdü.

Kafamı arkaya çevirip baktığımda Wylie’nin hâlâ söğüt ağacının altında durup bize bakmakta olduğunu gördüm. Elimi kaldırıp vedalaşmak için salladım. Altın yüzüğüm parladı. Wylie daha da sinirlenmişti.

“Umarım kahvaltıya yetişiriz,” dedi Doktor Fentiman neşeyle. “Sanırım iştahım açıldı.”

51 ŞÜPHE

Kahvaltıdan sonra davetliler evden ayrılmaya başladılar. Jocasta ve Duncan, mutlu bir çift tablosu çizerek balkonda duruyor, herkesle vedalaşıyorlardı. Bir sıra at arabası ve fayton yavaşça yola çıktılar. Nehrin aşağı yakasındaki insanlar rıhtımda beklediler, kadınlar birbirlerine son dakika dedikodusu ve tarifler verdiler. Beyler ise rahatsız giysilerinden ve resmi peruklarından kurtulmanın rahatlığıyla purolarını yakmışlardı. Eski püskü giysileri içindeki hizmetçileri ise bavulların üzerinde ağızları açık ve gözleri kızarmış bir şekilde oturuyorlardı.

“Çok yorgun görünüyorsun anne.” Bree de çok yorgun görünüyordu; o ve Roger saatlerdir ayaktaydılar. Bree’nin giysilerinden hafif bir defne kokusu geliyordu.

“Neden acaba,” dedim esneyerek. “Jemmy bu sabah nasıl?”

“Burnunu çekiyor,” dedi, “ama ateşi yok. Kahvaltıda biraz yulaf lapası yedi ve… ”

Dinlerken bir yandan da başımı sallıyordum. Yorgunluğun verdiği hafif bir sersemlikle, burnu akmasına rağmen neşesi oldukça yerinde olan Jemmy’yi muayene etmeye gittim. Bu bana Amerika’dan İngiltere’ye uçarken yaşadığım hissi hatırlatmıştı. Buna jet lag diyorlardı; insanın bilincinin açık ve bedeninin uykusuz olduğu tuhaf bir duyguydu bu.

Gussie, Jemmy’yi izliyordu; oradaki herkes gibi beti benzi solmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Ama onun bu donuk halinin akşamdan kalma olmasından değil, üzüntüsünden olduğunu düşündüm. Bütün köleler Betty’nin ölümünden etkilenmişlerdi; düğün kutlamaları bitince asık yüzle, sessizce temizliğe koyulmuşlardı.

“İyi misin?” diye sordum Jemmy’nin kulaklarına ve boğazına baktıktan sonra.

Önce şaşırdı, sonra aklı karıştı; daha önceden kimsenin ona böyle bir soru sormadığını düşündüm.

“Ah. Ah, evet hanımefendi. Kesinlikle.” Bakışlarımdan rahatsız olmuş olacak ki iki eliyle önlüğünü düzeltti.

“İyi o zaman. Ben gidip Phaedre’ye bakacağım.”

Eve Doktor Fentiman’la birlikte gelmiş, yemek yemesi ve temizlenmesi için

onu Ulysses'e emanet etmiştim. Sonra üzerimde annesinin kanıyla yanına gitmemek için banyo yapıp giysilerimi değiştirdikten sonra, Phaedre'ye bakmaya gittim.

Onu, Ulysses'in gümüşleri parlatmak için oturduğu taburenin yanında, konyak bardağıyla miskin ve şaşkın otururken buldum. Sarhoş değildi. Diğer kölelerden biri olan Teresa da yanındaydı; beni görünce iç çekip selam verdi.

Teresa, Phaedre'ye bakarak kafasını iki yana salladı. "Tek kelime etmedi, ağlamadı da," dedi.

Phaedre'ın güzel suratı meyve ağacından oyulmuş gibiydi; her zamanki narin tarçın benzi, soluk ve odunsu bir kahverengiye dönmüştü. Gözlerini kilerin açık kapısına dikmişti.

Elimi omzuna koydum; sıcaktı ama öyle hareketsizdi ki güneşin altındaki bir taşı andırıyordu.

"Üzgünüm," dedim usulca. "Çok üzgünüm. Doktor Fentiman onun için elinden geleni yaptı." Doğruydu; Fentiman'ın becerisi hakkında fikir yürütmenin bir anlamı yoktu -zaten her halükârda konumuz şu an bu değildi.

Cevap gelmedi. Nefes alıyordu; göğsünün hafifçe inip kalktığını gördüm. Ama hepsi buydu.

Onu teselli edebilecek bir şey ya da birini düşünerek alt dudağımı ısırdım. Jocasta? Jocasta, Betty'nin ölümünü öğrenmiş miydi? Duncan elbette biliyordu ama misafirler gidene kadar Jocasta'ya söylememeyi tercih etmiş olabilirdi.

"Rahip," dedim. Birden aklıma böyle bir fikir gelmişti. "Rahip LeClerc'in annenin ruhunu kutsamasını ister misin?" Cenaze töreni için çok geç olduğunu düşünmüştüm fakat rahibin onu elinden geldiğince teselli etmeye çalışacağından da emindim. Henüz evden gitmemişti; yalnızca birkaç dakika önce onu yemek salonunda, kızarmış yumurta ve et suyu soslu domuz pirzolasını mideye indirirken görmüştüm.

Omzunun ürperdiğini hissettim. O güzel, hareketsiz yüzünü bana çevirdi. Koyu gözleri opaktı.

"Bu ne işe yarayacak?" dedi.

"Yani… şey…" Telaşlanmıştım. Verecek bir cevap ararken kız çoktan yüzünü çevirmiş, masanın ahşabındaki bir lekeye gözlerini dikmişti bile.

En sonunda ona küçük bir doz afyon ruhu verdim -azimle görmezden

geldiğim bir ironiydi bu- ve Teresa'ya onu normalde uyuduğu Jocasta'nın giyinme odasındaki yatağa yatırmasını söyledim.

Giyinme odasının kapısını açtım. Küçük odada pencere yoktu ve karanlıktı. Tarçın, yanık saç ve Jocasta'nın çiçek kokulu parfümü kokuyordu. Kocaman bir dolabın bir yanında takımı olan şifonyer, diğer yanında ise tuvalet masası duruyordu. Uzaktaki köşede bir paravan vardı ve bu paravanın arkasında ise Phaedre'nin dar karyolası duruyordu.

Derin ve yavaş nefes alış verişlerini duymak beni rahatlatmıştı. Karanlık odaya hızla girip paravanı biraz ittim; yatağa yan yatıp dizlerini göğsüne kadar çekti.

Bree de arkamdan giyinme odasına gelmişti; hemen arkamdan kıza bakarken sıcak nefesini kulağımda hissettim. Her şeyin yolunda olduğunu anlatan bir el hareketi yapıp paravanı kapadım.

Brianna, giyinme odasına açılan kapıda durdu. Aniden bana döndü, kollarıyla sarmalayıp sıkıca sarıldı. Arkadaki aydınlık odada yatan Jemmy annesini özleyip ciyaklamaya başladı.

"Anne! Anne! An-NE!"

Bir şeyler yemem gerektiğini düşündüm ama çatı katının ve parfümün kokusu hâlâ sinüslerimdeydi, iştahım yoktu. Yemek salonunda hâlâ birkaç misafir vardı; Jocasta'nın özel arkadaşlarıydılar ve bir iki gün daha kalacaklardı. Geçerken başımı sallayıp gülümsedim. Onların arasına katılma davetlerini görmezden gelip ikinci kata çıkan merdivenlere gittim.

Yatak odası boştu, döşekler toplanmıştı ve odanın havalanması için pencereler açılmıştı. Ocak süpürülmüştü ve oda soğuk ama oldukça sakindi.

Pelerinim hâlâ gardıropta asılıydı. Çıplak şiltenin üzerine yatıp pelerinimi üzerime çekip hemen uykuya daldım.

Gün batmadan hemen önce uyandım. Açlıktan ölüyordum. İçimde tuhaf bir güven ve huzursuzluk hissi vardı. Güveni anlıyordum; kan ve çiçek kokularının yerine tıraş sabunu ve vücudumun ısıttığı çarşaf almıştı. Pencereden süzülen parlak sarı ışınlar, birinin kafasının bıraktığı boşlukta kızıl uzun saçların olduğu yanımdaki yastığa düşüyordu. Jamie gelip benim yanımda uyumuştu.

Sanki zihnim onu çağırmış gibi birden kapı açıldı ve Jamie gülümseyerek içeri girdi. Tıraş olmuştu, giyinmişti ve gözleri parlıyordu. Dün gecenin bütün

izlerini silmiş gibiydi -bana bakarkenki yüz ifadesi hariç. Onun bu yenilenmiş görüntüsüne karşın ben oldukça pasaklıydım. Gözlerindeki şefkat, odadaki soğuğa rağmen içimi ısıttı.

“Sonunda uyanmışsın. İyi uyudun mu Sassenach?”

“Ölü gibi uyudum,” diye cevapladım hemen. Bunu söylerken berbat hissettim.

Yüzümdeki ifadeden bunu anladı ve gelip yanımdaki yatağa oturdu.

“Sorun ne? Kâbus falan mı gördün Sassenach?”

“Pek sayılmaz,” dedim yavaşça. Aslında rüya gördüğümü de hiç hatırlamıyorum. Şimdi ise zihnim bilinçsizliğin gölgelerinde gezinip çıkarımlar yapıyor. ‘Ölü’ sözcüğüyle harekete geçen zihnim, bana beraber uyandığım huzursuzluk hissini getirmişti.

“Şu Betty. Onu gömdüler mi?”

“Hayır. Yıkayıp bir barakaya koydular ama Jocasta misafirler rahatsız olmasın diye defin işlemi için sabaha kadar beklenmesini istedi. Bazıları bir gece daha kalacaklar.” Bana bakarak kaşlarını çattı. “Neden ki?”

Doğru sözcükleri bulmak için değil de kendime gelmek için elimle yüzümü ovuşturdum.

“Yanlış bir şey var. Yani ölümüyle ilgili.”

“Yanlış mı? Nasıl?” Şaşırmıştı. “Tabii ki korkunç bir ölümdü ama söylemek istediğin bu değil sanırım?”

“Hayır.” Ellerim soğuktu; ellerimi ellerine uzattım, parmaklarımı sıcaklığıyla sarmaladı. “Yani, bunun doğal bir ölüm olduğuna inanmıyorum. Bence onu biri öldürdü.”

Ağzımdan kaçırdığım sözcükler aramızda adeta asılı kalmıştı.

Kaşlarını çattı, dudaklarını hafifçe büküp düşünmeye başladı. Fikrimi hemen reddetmediğini fark etmiştim; bu da söylediklerimi güçlendirdi.

“Kim?” diye sordu sonunda. “Hem emin misin Sassenach?”

“Hiçbir fikrim yok. Tam olarak da emin olamam,” dedim. “Yalnızca…” Bir anlık tereddütten sonra Jamie ellerimi beni cesaretlendirmeye çalışırcasına sıktı. Kafamı iki yana salladım. “Ben uzun süredir hemşire, doktor ve şifacıyım, Jamie. Burada her türden çok fazla insan gördüm. Şu anki durumu tam olarak sözcüklere dökemem ama üzerinden zaman geçti ve bence yanlış

bir şey var,” diyerek sözlerimi bitirdim.

Işık zayıflıyordu; odanın köşelerine gölgeler vuruyordu. Jamie’nin ellerini tutarak aniden ürperdim.

“Anladım,” dedi usulca. “Ama kesin bir şey söylemenin yolu yok, değil mi?”

Pencere hâlâ aralıktı; perdeler aniden odada uçuşmaya başladı. Soğuktan kollarımdaki tüylerin ürperdiğini hissettim.

“Olabilir,” dedim.

52 ZOR BİR GÜNÜN GECESİ

Cesedi koydukları, sebze bahçesinde alet edevatın durduğu baraka evden bir hayli uzaktı. Ay alçalıyordu ama bahçeye giden tuğlalı yolu aydınlatacak kadar ışık hâlâ vardı; duvarı saran meyve ağaçları örümcek ağlarını andırıyordu. Biri toprağı kazmıştı; soğuk ve ıslak toprağın kokusunu alabiliyordum. Kurtları ve küfü görünce istemeden ürperdim.

Jamie bunu hissedip elini hafifçe sırtıma koydu.

“İyi misin Sassenach?” diye fısıldadı.

“Evet.” Boştaki elini tuttum. Betty’yi sebze bahçesine gömemezlerdi; kazma işi sıradan bir nedenden olmalıydı. Soğanlık için ya da fasulyeler için hendek falan kazıyor olmalılardı. Bu fikir beni rahatlatmıştı. Ne var ki tenim hâlâ kaygıyla ürperiyordu.

Jamie de huzurdan çok uzak olmasına rağmen sakin görünüyordu. Ölüme yabancı değildi ve bundan çok korkmazdı. Ama o Katolikti ve İskoçtu. Bedenin kaybolmasının ötesinde görünmez bir dünyanın olduğuna inanırdı. Tannasgeacha -ruhlara- inanıyordu ve onlarla karşılaşmak istemiyordu. Yine de karar versem, benim için diğer dünyayla tanışma cesaretini gösterirdi; elimi sertçe sıktı ve bırakmadı.

Ben de varlığına olan derin minnettarlığımı göstermek için onun elini sıktım. Betty’nin ruhunun önerdiğim hareket planı karşısında nasıl hissedeceği gibi tartışmalı bir sorunun dışında, kasti sakatlamanın Jamie’yi derinden rahatsız ettiğini biliyordum. Mantığı, ruhsuz bir bedenin çamurdan başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

“İnsanların savaş alanında öldüklerini görmek başka bir şey,” demişti akşamın başlarındı. “Buna savaş denir ve zalim de olsa, onur vericidir. Ama bıçağı alıp zavallı genç bir kadını bıçaklamak…” Kafası karışıktı, bana baktı. “Bunu yapmak zorunda olduğundan emin misin Claire?”

“Evet, eminim,” dedim. Gözlerini toplamakta olduğum çantanın içindekilere dikmişti. Sıvılara batırmak için büyük bir pamuk rulosu, organ numuneleriyle dolu küçük kavanozlar, en büyük kemik testerem, iki neşter, bir çift büyük makas, mutfaktan ödünç aldığım keskin bir bıçak… Kötü görünümlü bir koleksiyon olduğu kesindi. Diğer aletlere çarpmasın diye makasları beze dolayıp çantaya koydum. Sözcüklerimi doğru seçmeye çalıştım.

“Bak,” dedim sonunda kafamı kaldırıp gözlerine bakarak. “Yanlış bir şey

var, biliyorum. Eğer Betty öldürüldüyse, bunu bulmak bizim ona karşı borcumuz. Eğer sen öldürülseydin, birinin bunu ortaya çıkarmak için elinden geleni yapmasını istemez miydin? İntikamını almak için?"

Bir süre sessizliğini korudu. Gözlerini kısarak bana baktı. Bir şeyler düşünüyordu. Sonra yüzündeki ifade yumuşadı ve başını salladı.

"Evet, isterdim," dedi sakince. Kemik testeresini alıp beze sarmaya başladı.

Daha fazla itiraz etmedi. Daha fazla emin olup olmadığımı sormadı. Eğer bunu yapacak olursam, onun da benimle geleceğini söyledi.

Emin olmaya gelince, değildim. Bu ölümde çok yanlış bir şey olduğu hissim bitmiyordu. Ama ne olduğu konusunda artık o kadar emin değildim. Soğuk ay boş gökyüzünde batıyor, rüzgâr buzlu parmaklarıyla yanaklarımı okşuyordu.

Betty yalnızca kaza eseri ölmüş de olabilirdi. Yanılıyor olabilirdim; belki de özofajiyal ülser sonucu iç kanama geçirmiş olabilir, boğazında anevrizma oluşmuş olabilir ya da başka bir fizyolojik sorun çıkmış olabilirdi. Olağandışı ama doğal. Acaba bunu yalnızca kendi teşhis güçlerime olan inancımı haklı çıkarmak için mi yapıyordum?

Rüzgârdan uçuşan pelerinime sıkı sıkı sarıldım. Omurgamdan yükselen bir ürperti hissetmiştim. Hayır. Bu doğal bir ölüm değildi, biliyordum. Bunu nereden bildiğimi bilmiyordum ama neyse ki Jamie bana bunu sormamıştı.

Aniden aklıma bir şey geldi; yüzünde mutlu bir meydan okumayla Joe Abernathy kemik dolu bir karton kutu alıp, "Bunu bir ölüye yapabilir misiniz, görmek istiyorum Leydi Jane?" demişti.

Yapabilirdim ve yaptım. Bana bir kafatası vermişti. Geillis Duncan'ın anısı içime sıvı buz gibi işleyiverdi.

"Bunu yapman gerekmiyor, Claire." Jamie elimi sıktı. "Korkak olduğunu düşünmem." Sesi yumuşak ve ciddiydi. Rüzgârın içinde zar zor duyuluyordu.

"Yapacağım," dedim, başını salladığını hissettim. Elimi bırakıp kapıyı açmak için önüme geçti.

Durdu. Karanlığa uyum sağlayan gözlerim, başını çevirdiğini gördü. Elindeki lamba sıcak ve yağlıydı. Delikli yüzeyinden sızan ışık, Jamie'nin pelerinine yansıyordu.

Önce etrafıma, sonra eve baktım. Geç olduğu için evin arka tarafındaki kart oynanan salonda hâlâ mumlar yanıyordu; rüzgârın yönü değiştiğinde kulağıma fısıltılar ve ani bir kahkaha geldi. Jocasta'nın penceresi haricinde

üst katlar karanlıktı.

“Halan hâlâ uyanık,” dedim Jamie’ye. Arkasına dönüp eve baktı.

“Hayır, o Duncan,” dedi usulca. “Hem halamın ışığa ihtiyacı yok.”

“Belki halana yatakta bir şeyler okuyordur,” dedim. Jamie alaycı bir ses çıkardı ama bunaltıcı hava biraz olsun kayboldu. Kapının mandalını açıp itti. İçerisi karanlıktı. Sırtımı evin dostane ışıklarına dönüp içeri bir adım attım. Kendimi yeraltına giren Persefone gibi hissettim.

Jamie lambayı bana verdi.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım giysilerinin hışırtısını duyunca. Kapının orası öylesine karanlıktı ki onu hayal meyal görebiliyordum. Ama hemen arkasından gelen belli belirsiz ses, ne yaptığını söyledi.

“Kapı dikmelerine işiyorum,” dedi bir adım geri atıp pantolonunu çekerken. “Eğer bu işi yapmak zorundaysak, yapacağız. Ama hiçbir şeyin bizi eve kadar takip etmesini istemiyorum.”

Bunu duyunca ben de oflayıp pufladım ama bu hareketini barakanın kapısında da tekrar edince hiç karşı çıkmadım. Hayal gücü ya da değil, sanki karanlığın içinde, rüzgârın fısıltısı içinde görünmez şeyler hareket ediyor gibiydi.

Ölümün kokusu pasın rutubetine, çürümüş samana ve küflü tahtaya karışmış olsa da, içerideki hava daha sakindi. Lambadan metal gıcırtıları duyuldu, barakanın içine parlak bir ışık yayıldı.

Cansız kölenin bedenini yıkamış, giydirdikten sonra sert bir muslin kefene sarıp iki dikmenin üzerindeki tahtaya koymuşlardı. Yanında küçük bir somun ekmek ve bir kadeh konyak duruyordu. Kurutulmuş otlar özenle buket haline getirilmişti ve kefeninin tam kalbine denk gelen kısmına konulmuştu. Bunları kim bırakmıştı? Muhtemelen diğer kölelerden biriydi. Jamie istavroz çıkarıp suçlayıcı gözlerle bana baktı.

“Kefenin üzerindeki nesnelere dokunmak kötü şans getirir.”

“Eminim onları almak kötü şanstır,” dedim kısık bir sesle. Kefenin üzerindekileri alıp barakanın bir köşesinde, yere koydum. “İşim bitince geri koyacağım.”

“Hmm. Bir saniye bekle Sassenach. Daha dokunma.”

Elini pelerininin içine sokup küçük bir şişe çıkardı. Şişeyi açıp içindekinin bir kısmını kefene döktü. Bir yandan da, Mikail’e bizi şeytanlardan,

hortlaklardan ve gece gezen şeylerden koruması için Galce dua ediyordu. Oldukça gerekli bir şeydi bu.

“Bu kutsal su mu?” diye sordum kuşkucu bir tavırla.

“Evet, tabii. Rahip LeClerc’den aldım.” Vücudun üzerinde haç işareti çizip elini başının sarılı kıvrımına koydu, sonra devam etmemi işaret etti.

Çantamdan bir neşter çıkarıp kefenin üzerindeki dikişi kestim. Karın boşluğunu dikmek için yanımda büyük bir iğne ve parafinli bir ip getirmiştim; neyse ki kefeni de dikebilecektim ve böylelikle kimse ne yaptığımı anlamayacaktı.

Yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi. Yuvarlak yanakları çökmüş, siyah teni kül grisine dönmüş, dudakları ve kulakları mosmor olmuştu. Bu durumu kolaylaştırmıştı; bu, benim daha önceden gördüğüm kadına benzemiyordu.

Jamie yeniden cansız bedenin üzerine haç işareti çizip, Galce yumuşak bir şeyler söyledi. Lamba yukarıda durduğu için rahatça çalışabiliyordum. Barakanın duvarına devasa ve tüyler ürpertici bir gölge yansımıştı. Başımı çevirip işime konsantre oldum.

Çağdaş otopsinin en düzgün ve en sağlıklı yolu, basit bir kasaplıktı; tek zorluğu ışık, su ve özel aletler olmamasıydı.

“İzlemek zorunda değilsin Jamie,” dedim. Geri çekilip bileğimle alnımı sildim. Barakanın içi soğuk olmasına rağmen göğüs kemiğini kesmek çok zor olduğu için kan ter içinde kalmıştım. Açılan cesedin apse kokusu her yere yayılmıştı. “Duvarda çivi var; eğer dışarı çıkmak istiyorsan lambayı oraya asabilirsin.”

“Sorun yok Sassenach. O ne?” Öne eğilip kastettiği noktayı gösterdi. Yüzündeki huzursuzluğun yerini merak almıştı.

“Soluk borusu ve bronşlar,” diye cevapladım, kıkırdakları göstererek, “bir de akciğer. Eğer kendini iyi hissediyorsan lambayı biraz daha yaklaştırır mısın lütfen?”

Yeterli aletim olmadığı için göğüs kafesini akciğeri tamamen ortaya çıkartabilecek kadar açamamıştım. Ama yine de ciğeri bazı olasılıkları eleyebilecek kadar görebiliyordum. Her iki ciğerin de yüzeyleri siyah ve damarlıydı; Betty kırklı yaşlarındaydı ve hayatı boyunca açık odun ateşleriyle yaşamıştı.

“Kokladığın ve öksürerek çıkarmadığın her şey -tütün kokusu, is, kirli hava, her ne ise- akciğer dokusunda ve zarında görünür,” diye açıklama yaparak

neşterimin ucuyla yarı saydam ve ince zarı kaldırdım. “Ama vücut hepsinden bir anda kurtulamaz ve hepsi orada kalır. Bir çocuğun akciğeri açık pembedir.”

“Benimki de böyle mi görünüyor?” dedi Jamie refleks olarak öksürerek. “Kirli hava ne?”

“Sisle karışan dumanın bol olduğu Edinburgh gibi şehirlerdeki hava kirlidir,” dedim dalgın bir şekilde, kaburgaları geriye doğru çekerken. Karanlık boşluğun içine baktım. “Sen kapıların dışında ya da ısıtılmayan yerlerde çok yaşadığın için seninki o kadar kötü değildir. Temiz ciğerler, ateşsiz yaşamanın ödülü.”

“Bu konuda başka bir seçeneğin yoksa, bunu bilmek güzel,” dedi. “Seçenekleri olsa, çoğu insanın sıcak ve öksürük içinde yaşayacağını düşünüyorum.”

Jamie’ye bakmadım ama gülümsedim. Bir yandan da sağ ciğerin üst lobunu kesmeye devam ediyordum.

“Yaşayacaklar ve yaşıyorlar da.” İki ciğerde de iç kanama belirtisi yoktu; solunum yolunda kan yoktu; akciğer ambolisine dair bir iz de yoktu. Göğsünde ya da mide boşluğunda kan yoktu. Ama sızıntılar gözümden kaçmamıştı. Kan, ölümden kısa bir süre sonra pıhtılaşır, sonrasında gittikçe sıvılaşırdı.

“Bana biraz daha tampon verir misin lütfen?” Kefene sızan bir parça kan, Betty’nin ölümünü göze alırsak, kimseyi endişelendirmezdi. Ama kimsenin kadının içini inceleyecek kadar şüphelenmesini de istemezdim.

Elimi cesedin göğüs kısmına bastırarak Jamie’nin uzattığı sargı bezini aldım. Cesetten kısık sesli bir homurtu çıktı. Jamie şaşkın bir nidayla geri çekildi. Işık, şiddetle sallandı.

Ben de hızla sıçramıştım ama hemen kendime geldim.

“Her şey yolunda,” dedim. Ama kalbim deli gibi çarpıyordu ve yüzümdeki ter bir anda buz kesmişti. “İçeride kalmış gaz yüzünden oldu. Ölü bedenler sık sık bu tür tuhaf sesler çıkarırlar.”

“Evet.” Jamie yutkunup başını salladı, lambayı düzeltti. “Evet, sık sık görmüştüm bunu. Ama seni de biraz gafil avladı, değil mi?” Kafasını yana eğerek gülümsedi. Alnından ter akıyordu.

“Evet.” Kefene sarılmamış bir sürü ceset gördüğü şüphesizdi. Ölüm kavramı onun için de en az benim için olduğu kadar tanıdıktı. Elimi temkinli

bir şekilde aynı yere koydum ama başka ses duyulmadı. İncelememe kaldığım yerden devam ettim.

Bu hazırlıksız otopsiyle çağdaş otopsi arasındaki bir başka fark ise, eldiven eksikliğiydi. Ellerim bileklerime kadar kana bulanmıştı. Organların ve zarların rahatsız edici bir kayganlığı vardı; barakanın içi soğuktu ve merhametsizce parçalara ayırma süreci başlamıştı. Elimi kalbin altına koyup ışığa doğru kaldırdım. Yüzeyde bariz bir renk kaybı ve ana damarlarla gözle görülür çatlaklar olup olmadığını kontrol ettim.

“Onlar da ara sıra hareket ediyorlar,” dedi Jamie biraz sonra. Sesi tuhaftı. Kafamı kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktım. Betty’nin yüzüne bakıyordu ama bakışları, sanki başka bir şey görüyormuş gibi uzaktı.

“Kim?”

“Cesetler.”

Ön kolumdaki tüyler diken diken oldu. O anlık bu kişisel gözlemini kendine saklamasını yeğlesem de, haklıydı.

“Evet,” dedim, elimden geldiğince sakin bir şekilde. Bakışlarımı yeniden yaptığım işe çevirmiştim. “Yaygın postmortem olgusu. Gazların hareket etmesinden kaynaklanıyor.”

“Bir keresinde ölmüş bir adamın oturduğunu gördüm,” dedi. Sesi en az benimki kadar sakindi.

“Ne, uyandı mı? Gerçekten ölmemiş mi?”

“Hayır, ateşin içinde. Yeterince de ölüydü.”

Keskin bir bakış fırlattım. Sesi soğuktu ama yüzünde derin bir içedönük dalgınlığın izleri vardı; her ne gördüyse, onu yeniden görüyordu.

“Culloden’dan sonra İngilizler İskoç dağlarını ateşe verdiler. Ateşin kokusunu alıyorduk, ama beni eve göndermek için arabaya bindirdikleri ana kadar hiç ateş görmedim.”

Bir saman yığınının altında saklanmış, nefes alabilmek için burnunu tahtaların arasındaki deliğe sokmuştu. At arabasının sürücüsü, çiftlik evlerinin yakınlarındaki birliklerin soru sormalarını engellemek için savaş alanından dolambaçlı bir rota çizerek uzaklaşmıştı. Bir noktaya geldiklerinde hareket edebilmek için bir grup askeri beklemek için bir süre durmuştu.

“Belki on metre uzağımızda ölüleri yakıyorlardı; ateş çok kısa bir süre önce yakılmıştı, çünkü giysiler kömür haline gelmeye daha yeni başlamıştı.

Graham Gillespie yanımdaki yığının üzerinde yatıyordu ve kesinlikle ölmüştü, şakağına tüfekle ateş edildiğini görebiliyordum.”

Araba uzun bir süre beklemişti, ama acı çektiği ve ateşi olduğu için sürücünün ne kadar beklediğinden çok emin de değildi. Fakat etrafı seyrederken, aniden Gillespie’ın alevlerin arasında oturduğunu görmüş ve kafasını çevirmişti.”

“Bana bakıyordu,” dedi. “Eğer aklım başımda olsaydı, bağırıp haykırırdım. Yaptığı şey… dostaneydi sanki.” Sesinde huzursuz bir gülüş vardı. “Belki de bana ölmenin o kadar da kötü olmadığını söylemek istemiştir. Ya da beni cehenneme davet etmek.”

“Ölüm sonrası kasın devamlı kasılma halinde olması,” dedim. Sindirim sistemini kazımakla meşguldüm. “Ateş, kasları gerer. Bacaklar genelde hayattaymış gibi bir pozisyon alır. Işığı yaklaştırabilir misin?”

Yemek borusunu çekmiş, dikkatli bir şekilde kesmiş, gevşek dokuyu geriye doğru çevirmiştim. Borunun alt kısımları biraz tahriş olmuştu, içinde de kan vardı. Ama patlak ya da iç kanama belirtisi yoktu. Gırtlak boşluğuna doğru eğildim, ama öyle karanlıktı ki pek bir şey göremedim. Ayrıntılı bir keşif yapabilecek araç gerecim yoktu. Bu yüzden incelemelerimi diğer tarafa kaydırdım. Elimi midenin altına sokup kaldırdım.

Tüm bu otopsi işlemi sırasında içimdeki o yanlışlık hissi daha da keskinleşti. Eğer hatalı bir şey varsa, izini bulabileceğim yerdeydim. Altıncı hissimin söylediği kadar mantıklıydı.

Midesinde yemek yoktu; o kadar kustuktan sonra bu hiç şaşırtıcı değildi. Sert adaleli duvarı kestiğimde, keskin ipeka kokusu yayıldı.

“İpeka. O şarlatan doktor ona ipeka vermiş ve çok kısa bir süre önce! Kokuyu alıyor musun?”

Yüzünü tiksinerek buruşturdu, dikkatle kokladı ve başını salladı.

“Bu yanlış, değil mi? Sen Beckie MacLeod’a senin o mavi şeyini içtiğinde ipeka vermiştin.”

“Evet, doğru.” Beş yaşındaki Beckie, parlak mavi renginden etkilenip, fareleri zehirlemek için yaptığım arseniğin yarısını içmişti ve belli ki tadını da beğenmişti. Gerçi tadını fareler de seviyordu. “Ama onu hemen vermiştim ben. Saatler sonra, zehir mideye çoktan ulaştıktan sonra ipeka vermenin hiçbir anlamı yok.”

Fentiman’ın tıbbi bilgilerine bakılırsa, bunu biliyor olabilir miydi? İpekayı

vermesinin tek nedeni, yapacak başka bir şey bulamamış olması olabilirdi. Kaşlarımı çatıp midesinin kalın duvarlarına geri döndüm. Evet, iç kanamanın kaynağı buydu; iç duvar yara kaplıydı ve kıyma kadar koyu kırmızıydı. Midesinde az miktarda sıvı vardı; temiz lenf bezi vücutta kalan pıhtılaşmış kandan ayrılmaya başlamıştı.

"Yani onu öldürenin ipeka olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Düşünüyordum… ama şimdi emin değilim," dedim dikkatle incelemeye devam ederek. Eğer Fentiman, Betty'ye aşırı doz ipeka verdiyse, bunun yol açtığı şiddetli kusması içinin parçalanmasına ve iç kanamaya neden olmuş olabilirdi ancak buna dair iz bulamamıştım. Mideyi biraz daha kesmek için neşter kullandım. Kenarlarından çekip onikiparmak bağırsağını açtım.

"Bana o küçük boş kavanozlardan birini verebilir misin? Yıkama şişesini de lütfen."

Jamie lambayı çiviye asıp çantanın içine bakmak için yere eğildi. Ben de mideye bakmaya devam ediyordum. Kırışıklığın içindeki oluklarda tortu oluşturmuş tanecikli bir madde vardı. İçini kazıyınca parmak uçlarıma pütürlü bir şey geldi. Ne olduğundan emin değildim ama aklımın derinliklerinde hiç hoş olmayan bir şüphe yeşermeye başlamıştı. Mideyi yıkamak, kalıntıları toplamak ve eve götürmek istemiştim. Sabah olunca evde, daha güçlü bir ışık altında inceleyebilirdim. Eğer düşündüğüm şeyse-

Hiç uyarmadan barakanın kapısı açıldı. İçeri sızan soğuk hava, lambadaki alevi aniden coşturdu -öyle coştu ki kapının eşiğinde duran Phillip Wylie'nin solgun ve şaşkın yüzünü net bir şekilde görebildim.

Bana baktı, ağzı hafifçe aralandı. Sonra ağzını kapatıp yutkundu; yutkunma sesini duymuştum. Gözlerini yavaşça sahnede gezdirdi, sonra yüzüme dehşet içinde baktı.

Ben de hayretler içindeydim. Kalbim sanki ağzımdan çıkacak gibiydi, ellerim donmuştu ama beynim çalışmaya devam ediyordu.

Ya yaygara koparırsa? Her ne kadar ne yaptığımı açıklayabilsem de bu çok korkunç bir skandal olurdu. Eğer açıklayamazsam… içimi titreten bir korkuya kapılmıştım. Bir keresinde büyücülük yüzünden yakılma tehlikesiyle karşı karşıya gelmiştim; bir kez daha olması çok fazla olurdu.

Rüzgârın, ayaklarımın dibindeki küçük hareketini hissettiğimde Jamie'nin masanın altına eğildiğini fark ettim. Lambadaki ışık parlak ama sınırlıydı; belime kadar uzanan bir karanlığın içine gömülmüştüm. Wylie onu görmemişti. Ayak parmağımla Jamie'yi dürterek ayağa kalkmasını işaret

ettim.

Kalbim sıkışacak gibi olduğu halde Phillip Wylie'ye gülümsemeye çalıştım. Zar zor yutkunup aklıma ilk gelen şeyi söyledim; "İyi geceler."

Dudaklarını yaladı. Yüzünde pudra yoktu ama muslin çarşaf kadar soluktu.

"Bayan… Fraser," deyip yeniden yutkundu. "Ben -eee- ne yapıyorsunuz?"

Yaptığımın gün gibi ortada olduğunu düşünüyordum; muhtemelen sorusu, bunu neden yaptığımdı ve bu konuya girmek hiç istemiyordum.

"Önemli bir şey değil," dedim. "Siz ne yapıyorsunuz, bu gecenin ölüsünün etrafında mı geziniyorsunuz?"

Bunun güzel bir soru olduğu ortadaydı; yüzündeki dehşetin yerini temkinli bir ifade aldı. Sanki arkasını dönecekmiş gibi kafasını çevirdi. Sonra hareketi tamamlamadan durdu, ama gözlerim o yöne doğru baktı. Arkasında, karanlığın içinde duran bir adam vardı; uzun boylu adam bir adım attı, yüzü lambanın ışığında parladı, alaycı gözleri bektaşiüzümü yeşiliydi. Stephen Bonnet.

"Aman Tanrım," dedim.

Bu sırada bir sürü şey oldu: Jamie, saldırıya geçen bir kobranın hızlılığıyla masanın altından çıktı, Phillip Wylie şaşkın bir haykırışla kapıdan fırladı, çivide asılı duran lamba yere düştü. Yağın ve konyağın güçlü kokusu etrafa yayıldı. Kırışık kefen ayaklarımın yanında yanıyordu.

Jamie gitmişti; dışarıda, karanlığın içinden haykırışlar geliyor, tuğlaların üzerinde koşan ayak sesleri duyuluyordu. Yanan kumaşı söndürmek için tekmeledim.

Sonra aklıma daha iyisi geldi ve masanın üzerindekileri yere attım. Tek elimle yanan kefeni tutup cesedin üzerini örttüm, masayı da ters çevirdim. Barakadaki yer talaş kaplıydı ve yer yer yanmaya başlamıştı bile. Lambaya sert bir tekme savurdum. Barakanın kuru duvarlarına çarpan lambanın içinde kalan yağ da döküldü ve hızla ateş aldı.

Sebze bahçesinden telaş içinde bağıran sesler duyuluyordu; buradan çıkmalıydım. Yakalanmamak için çantamı alıp gecenin karanlığına karıştım. Kanıtı elimde sıkı sıkı tutuyordum. Bu kaosun içinde kesin olan tek unsurdu. Neler olduğuna ya da neler olacağına dair herhangi bir fikrim yoktu, ama en azından haklı olduğumdan emindim. Betty öldürülmüştü.

Sebze bahçesinde, gürültüye uyanan telaşlı birkaç hizmetçi vardı. Etraflarına bakınıyor, birbirlerine sesleniyorlardı. Batan ayın ışığından başka ışık yoktu. Gölgeleri takip etmek kolaydı.

Henüz büyük evden çıkan kimse olmamıştı ama çığlıklar ve alevler çok yakında herkesin ilgisini çekecekti. Kocaman bir ahududunun gölgelerinin içinde, duvarın dibine çömeldiğimde kapı açıldı ve ahırdan koşarak gelen iki köle daha içeri daldı. Yarım yamalak ve tutarsız giyinmişler, atlarla ilgili bir şeyler söylüyorlardı. Yangının keskin kokusu havayı kaplamıştı; belli ki ahırın yandığını ya da yanmak üzere olduğunu düşünüyorlardı.

Kalbim göğüs kafesimde öyle hızlı çarpıyordu ki onu bir yumruk gibi hissedebiliyordum. Az önce elimde tuttuğum yumuşak kalbi hatırladıkça ve şu anda kalbimin nasıl göründüğünü düşünüp içim kötü oluyordu. Koyu kırmızı kaygan bir kas hızla atıyor, ciğerlerin arasındaki oyuk mağarasında güm güm vuruyordu.

Ciğerlerim, kalbim kadar iyi işlemiyordu; nefes nefeseydim ve kimse duymasın diye nefesimi tutmaya çalışıyordum. Ya Betty'nin kutsanmamış bedenini barakadan dışarı taşırlarsa? Onu kesenin kim olduğunu bilmeyeceklerdi ama bu keşif korkunç bir karmaşaya neden olacak, bu da dehşetengiz dedikodulara ve toplumsal histeriye sebep olacaktı.

Alevler artık sebze bahçesinin dibindeki duvarın üzerinden görünür hale gelmişti; barakanın çatısı yanmaya başlamıştı. Çam ağacından yapılan çatının kaplamaları tütüyor ve kıvrılıyordu.

Kulaklarımın arkası terlemişti. Uzaktaki kapının orada dehşet içinde duran köleleri görünce nefesim biraz olsun açıldı. Elbette ateşi söndüremezlerdi. En yakın su, yalakların oradaydı; kovaları aldıklarında, baraka çoktan küle dönmüş olurdu. Yanındaki her şey de yanacaktı. Kendi haline bırakmak en iyisiydi.

Duman dalgaları gökyüzünde gittikçe yükselmişti. Barakanın içinde ne olduğunu bildiğim için, saydam dalgaların içinde hayaletler görmek daha kolaydı. Sonra ateş çatıyı sardı, alevler tüyler ürpertici bir şekilde dumanları aydınlattı.

Arkamdan tiz bir ağlama sesi duydum. Dirseğimi tuğla duvara çarparak arkama döndüm. Phaedre bahçe kapısından girmişti, Gussie ve diğer kadın köle de arkasındaydılar. "Anne!" diye çığlık atarak bahçeye daldı. Barakanın çatısındaki deliklerden çıkan alevlerin ışığı, beyaz içliğine yağıyor gibiydi.

Erkekler bahçenin kapısında Phaedre'yi yakaladılar; kadınlar çığlıklar

atarak kızın peşi sıra geldiler. Ağzımda kan tadı vardı, alt dudağımı ısırdığımı fark ettim. Gözlerimi kapattım, Phaedre'nin çılgınlar gibi ağlamasını ve onu teselli etmeye çalışanların uğultusunu duymamaya çalıştım.

İçimde korkunç bir suçluluk hissi vardı. Sesi Bree'nin sesini öyle andırıyordu ki o barakada yanan ceset ben olsaydım, Bree'nin neler hissedebileceğini tahmin ediyordum. Ellerim soğuktan ve gerginlikten titriyordu ama yere düşürdüğüm çantamı aranmaya başladım.

Ellerim korkunç durumdaydılar. Kuruyan kana ve lenfe bulanmışlardı. Bu şekilde kesinlikle -kesinlikle- bulunmamalıydım. Boştaki elimle çantamın içini karıştırdım, sonunda sülükleri saklamak için kullandığım kapaklı kavanozla içinde damıtılmış alkol ve su bulunan şişeyi buldum.

Kramp giren parmaklarımı açıp elimi kavanozun içine daldırdığım sırada kanın elimden döküldüğünü -görmesem de- hissettim. Titreyen parmaklarımla şişenin kapağını açamadım; en sonunda dişlerimle açıp alkolü avucuma dökerek pürüzlü kalıntıları yıkadım.

Ev ahalisi artık uyanmıştı; o yönden gelen sesleri duyabiliyordum. Neler oluyordu? Jamie neredeydi, Bonnet ve Phillip Wylie neredelerdi? Jamie silahlı değildi, üzerinde yalnızca bir şişe kutsal su vardı; peki ya diğerleri? En azından ateş edildiğini duymamıştım ama bıçaklar ses çıkarmazlardı.

Şişenin içinde kalanla iki elimi de alelacele yıkayıp pelerinime kuruladım. Pelerinim koyu renk olduğu için lekeler görünmezdi. İnsanlar bir oraya bir buraya koşturup duruyor, gölgeler patikalarda hayaletler gibi uçuşuyordu. Saklandığım yerden birkaç metre uzaktaydılar. Neden ses çıkarmamışlardı? Gerçekten insan mıydılar, yoksa benim kutsala saygısızlık yapmam sonucu ayaklanan gölgeler miydi?

Sonra gölgelerden biri bağırdı; diğeri cevapladı. Sonradan bu koşan insanların tuğlaların üzerinde ses çıkarmamalarının nedeninin, çıplak ayak olmaları olduğunu anladım. Yüzümden soğuk terler boşanıyordu, ellerim soğuk havanın yapamayacağı kadar hissizleşmişti.

Seni geri zekâlı Beauchamp, diye geçirdim aklımdan. Bayılacaksın. Otur!

Bunu yapmayı başarmış olmalıyım ki birkaç dakika sonra kendime geldiğimde ahududu çalılarının altındaki çamura yayılarak oturmuş, duvara da gelişigüzel bir şekilde yaslanmıştım. Sebze bahçesi insan doluydu; beti benzi atan misafirler ve hizmetçiler, hayaletlerden farkı yoktu.

Kendime geldiğime emin olmak için biraz bekledim, sonra yalpalayarak ayağa kalktım, elimde çantayla karanlık yola çıktım.

İlk gördüğüm kişi Binbaşı MacDonald'dı. Yolun ortasında durmuş, barakanın yanışını seyrediyordu. Beyaz peruğu ateşin ışığında parlıyordu. Kolundan yakalayıp onu epey şaşırttım.

"Neler oluyor?" dedim, özür dilemekle uğraşmadan.

"Kocanız nerede?" dedi aynı anda. Gözleri etrafımda Jamie'yi aradı.

"Bilmiyorum," dedim. Gerçekti. "Ben de onu arıyorum."

"Bayan Fraser! İyi misiniz sevgili leydim?" Lloyd Stanhope beni dirseğimden tuttu. Gece entarisinin içinde devamlı hareket eden kaynayan bir yumurtayı andırıyordu. Kel kafası şaşırtıcı bir şekilde yuvarlak ve peruğu olmadan çok soluktu.

Onu gayet iyi olduğuma ikna ettim. Gerçekten de artık öyleydim. Ama Stanhope'u görüp oradaki çoğu erkeğin aynı şekilde kılıksız olduğunu fark edene kadar iyi değildim. Oysa Binbaşı peruğundan tokalı ayakkabılarına kadar tam takımdı. Ona baktığımda yüzüm değişmiş olacak ki kaşlarını kaldırdığını gördüm. Toplu saçlarımdan ayakkabılarıma kadar beni süzdü. O da bende aynı şeyi fark etmişti.

" 'Yangın!' diye sesler duydum ve birinin yaralanmış olabileceğini düşündüm," dedim sakince, çantamı kaldırarak. "Tıbbi araç gereçlerimi getirdim. Herkes iyi mi, biliyor musunuz?"

"Bildiğim kadarıyla- " diye söze girişti MacDonald. Ama sonra birden telaşla geri sıçradı, kolumdan tutarak beni de çekti. Çatı katı, derin bir iç çekişle yıkıldı. Kıvılcımlar en tepeye ulaştı ve bahçedeki kalabalığın üzerine sağanak gibi yağdı.

Herkes bağırıp çağırarak geri çekildi. Sonra kalabalığın içindeki herkesin bir anda sessizliğe büründüğü o tuhaf an yaşandı. Yangın, buruşturulan bir kâğıt gibi sesler çıkartarak devam ediyordu. Ama bu seslerin arasında uzaktan gelen bir çığlık duydum. Bu bir kadın sesiydi. Yüksek ve çatlak, bir o kadar da güçlü ve öfke doluydu.

"Bayan Cameron!"diye bağırdı Stanhope. Ama Binbaşı çoktan eve doğru koşmaya başlamıştı bile.

53 FRANSIZIN ALTINI

Jocasta Cameron Innes'i odasında, pencerenin önündeki koltukta otururken bulduk. Üzerinde bir içlik vardı, eli kolu yatak çarşafının ipleriyle bağlıydı ve yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Daha fazla onu inceleyemedim, çünkü üzerinde yalnızca gömleği olan Duncan Innes şöminenin yanında, yerde yüzükoyun yatıyordu.

Hızla Duncan'ın yanına çöküp nabzına baktım.

"Ölmüş mü?" Arkamdan bakan Binbaşı'nın bu sorusu, üzüntüden çok meraktan kaynaklanıyordu.

"Hayır," dedim kısaca. "İnsanları buradan çıkarır mısınız lütfen?" Odanın içi, az önce özgürlüğüne kavuşan Jocasta'nın başına üşüşüp bağırıp çağıran, tantana yapan misafirlerle ve hizmetçilerle doluydu. Binbaşı sesimdeki amirane tonu duyunca gözlerini kırpıştırdı ama sonra itiraz etmeden geri çekildi.

Duncan kesinlikle hayattaydı ve gelişigüzel bir incelemeden sonra, tek kulağının arkasındaki büyük bir şişkinlikten başka herhangi bir yara göremedim; belli ki hemen yanında, yerde duran ağır gümüş şamdanla kafasına vurulmuştu. Benzi solmuştu ama nabzı oldukça iyiydi. Düzgün nefes alıyordu. Gözkapaklarını açıp gözbebeklerini incelemek için eğildim. Gözbebekleri aynı boydaydı ve anormal bir şekilde büyümemişti. Şimdilik her şey yolundaydı.

Arkamda duran Binbaşı, tören alanındaymış gibi bir ses tonuyla etrafa emirler yağdırarak askeri deneyimlerini konuşturuyordu. Oradaki insanların birçoğu asker olmadığı için, bunun etkisi oldukça sınırlıydı.

Jocasta Cameron'ın ise etkisi çok daha büyüktü. Bağlarından kurtulmuş, Ulysses'in koluna yaslanıp yalpalayarak odanın içinde yürümüş, kalabalığı Kızıl Deniz gibi ikiye ayırmıştı.

"Duncan! Kocam nerede?" diye sordu başını bir sağa bir sola çevirerek. Görmeyen gözlerinde öfke vardı. Herkes geçmesi için kenara çekildi ve saniyeler içinde Jocasta yanımda bitti.

"Sen kimsin?" Nasıl durması gerektiğini anlamak için elini öne uzattı.

"Benim, Claire." Eline dokunarak aşağıya oturmasına yardım ettim. Parmakları buz gibiydi ve titriyordu. İpler yüzünden bileklerinde derin

kırmızı yaralar vardı. “Endişelenme, Duncan’ın iyi olacağını düşünüyorum.”

Elini uzattığında, parmaklarını Duncan’ın boğazına doğru götürüp atan nabzına dokundurdum. Hafifçe bağırıp öne eğildi, iki elini de Duncan’ın yüzüne koyup yüz hatlarını gergin bir şefkatle okşadı.

“Ona saldırdılar… yarası ağır mı?”

“Sanmıyorum,” dedim. “Yalnızca kafasına vurmuşlar.”

“Emin misin?” Kaşlarını çatarak bana döndü. Hassas burun deliklerini şişirdi. “Kan kokusu alıyorum.”

Küçük bir şokla ellerimin temiz olmasına rağmen, tırnaklarım arasında hâlâ ilkel otopsiden kalan kanların olduğunu fark ettim. Ellerimi çekmemek için gizli gizli, “Nedeni benim sanırım; adet dönemimdeyim,” diye fısıldadım. Binbaşı MacDonald meraklı gözlerle bize doğru bakıyordu; acaba onu duymuş muydu?

Kapı aralığında bir hareketlenme olunca kafamı çevirip baktım. Gelenin Jamie olduğunu görünce çok rahatladım. Darmadağın olmuştu, ceketi yırtılmıştı ve gözü morarmaya başlamış gibiydi. Bunların dışında bir şeyi yoktu.

Rahatlamam yüzümden belli olmuş olmalı ki onun da yüzündeki ifade biraz rahatladı. Göz göze geldiğimizde başını salladı. Duncan’ı görünce yüzü yeniden sertleşti. Yanıma gelip tek dizinin üstüne çöktü.

“O iyi,” dedim sormasına fırsat bırakmadan. “Birisi kafasına vurmuş ve halanı bağlamış.”

“Ne? Kim?” Jocasta’ya baktı, sonra sanki Duncan’ın nefes aldığına kendini inandırmak istercesine elini göğsüne koydu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Jocasta. “Eğer olsaydı, adamları şimdiye kadar çoktan peşlerine düşmeleri için yollamış olurdum.” Dudaklarını sıkıp incecik bir çizgi haline getirdi. Saldırganları düşününce yüzü yeniden kızardı. “Kimse o ahlaksızları görmedi mi?”

“Sanmıyorum hala,” diye cevapladı Jamie sakince. “Evin içinde öyle bir curcuna var ki kimse ne yapacağını bilmiyor, öyle değil mi?”

Şüpheci bir şekilde kaşımı kaldırdım. Bununla ne kastetmişti? Bonnet kaçmış mıydı? Jocasta’nın odasını basan kesinlikle Bonnet olmalıydı; River Run büyüklüğündeki bir yerde, aynı gece bir sürü şiddetli suç işlenemezdi.

Jamie başını iki yana salladı. Ellerime baktığında tırnaklarımın altındaki

kanı gördü. Kaşını kaldırdı. Ben bir şey bulmuş muydum? Emin olmam için zamanım olmuş muydu? Başımı salladım, hafifçe ürperdim; evet, biliyordum.

Cinayet.

Beni rahatlatmak için hemen kolumu sıkıp kafasını hafifçe arkaya çevirdi; Binbaşı nihayet kalabalığın çoğunu dışarı çıkarmayı başarmıştı. Hizmetçiler ilaç ve içecek getirecekler, uşaklardan biri Cross Creek'teki şerife haber verecek, dışarıdaki erkekler olası suçluları arayacaklar, hanımlar da aşağı kattaki salonda heyecanlı bir şaşkınlık içinde bekleşeceklerdi. Binbaşı kapıyı arkalarından sıkıca kapattı, sonra yanımıza geldi.

"Onu yatağa taşıyalım mı?"

Duncan hareket edip bir şeyler gevelemeye başlamıştı. Öksürdü ama neyse ki kusmadı. Jamie ve Binbaşı MacDonald onu ayağa kaldırıp kollarını omuzlarına alarak yatağa kadar götürdüler, ipek yatak örtüsüne aldırmadan üzerine yatırdılar.

İçten gelen ev kadınlığı hissiyle, başının altına yumuşak ve yeşil bir kadife yastık koydum. İçi buğday kepeğiyle doluydu, ama çıtırdıyordu ve keskin bir lavanta kokusu vardı. Lavanta baş ağrısına iyi gelirdi, ama şu an sorunun bu olduğunu pek sanmıyordum.

"Phaedre nerede?"

Ulysses, Jocasta'yı sandalyesine götürmüştü. Jocasta deri sandalyenin derinliklerine daldı. Birden oldukça bitkin ve yaşlı göründü. Yüzünde ne renk, ne öfke kalmıştı. Beyaz saçları omuzlarına düşüyordu.

"Phaedre'yi yatağa yolladım hala." Bree'nin Binbaşı'ya aldırmadan içeri girdiği telaş içinde fark edilmemişti. Jocasta'nın üzerine eğilip eline endişeyle dokundu. "Meraklanma, ben seninle ilgileneceğim."

Jocasta minnettarlıkla elini Bree'nin elinin üzerine koydu, oturduğu yerde doğruldu. Şaşkın görünüyordu.

"Yatağa mı gönderdin? Neden? Tanrı aşkına, bu yanan ne?" Kafasını kaldırıp etrafa bakındı. "Ahırlar mı yanıyor?" Rüzgârın yönü değişmişti ve pencerenin üstündeki kırık camdan hava giriyordu. Havada duman ve korkunç bir yanık et kokusu vardı.

"Hayır, hayır! Ahırlarda sorun yok. Phaedre üzgün," diye açıkladı Bree incelikle. "Sebze bahçesindeki baraka yandı; annesinin bedeni…"

Jocasta'nın bir anda yüzü düştü. Sonra kendine geldi ve yüzünde olağandışı

bir ifade belirdi. Sanki şaşkınlıkla karışık bir memnuniyetti bu.

Jamie arkamda duruyordu. Belli ki o da bunu görmüştü, çünkü hafifçe homurdandığını duydum.

“Kendine geldin mi hala?” diye sordu.

Jocasta yüzünü Jamie’ye doğru çevirdi, tek kaşını alaycı bir şekilde kaldırdı.

“Bir kadeh viskiyle kendime daha iyi gelirim,” dedi Ulysses’in uzattığı bardağı alarak. “Ama evet, yeğenim, yeterince iyiyim. Peki ya Duncan?”

Yatağın üzerinde, Duncan’ın yanında oturuyordum. Bileği elimdeydi ve yavaş yavaş bilincinin açıldığını hissedebiliyordum. Gözkapaklarını kırpıştırıp parmaklarını avucumda hafifçe hareket ettirdi.

“Kendine geliyor,” dedim.

“Ona konyak ver Ulysses,” diye emir verdi Jocasta ama kafamı sallayarak kâhyayı durdurdum.

“Henüz değil. Boğulur.”

“Bize neler olduğunu anlatabilecek misin hala?” diye sordu Jamie. “Yoksa Duncan’ın kendine gelmesini mi bekleyelim?”

Jocasta iç çekip gözlerini kapadı. Tüm MacKenzieler gibi, o da düşündüklerini saklama konusunda çok iyiydi fakat bu durumda, en azından düşündüğü kesindi. Dilinin ucunu çıkarıp ağzındaki bir noktaya dokundu. Ellerinin bağlı olduğu kadar, ağzının da bağlandığını fark ettim.

Arkamda duran Jamie’yi hissedebiliyordum. İçi öfkeden fokur fokur kaynıyor gibiydi. Çok yakınımda olduğu için, parmaklarını yatağın direğine vurduğunu duyabiliyordum. Jocasta’nın hikâyesini duymak istesem de ne bulduğumu Jamie’ye söylemek için onunla yalnız kalmayı ve karanlığın içinde sebze bahçesinde ne olup bittiğini öğrenmeyi daha da çok istiyordum.

Dışarıdan fısıldaşmalar geliyordu; misafirlerin hepsi gitmemişti. Boğuk cümleler duydum: “Her yeri yanmış, kemikleri dışında hiçbir şey kalmamış,” “…çalınmış mı? Bilmiyorum…” “…ahırlara bir bak,” “Evet, tamamen yanmış…” Tepeden tırnağa ürperdim. Anlamadığım telaşımla savaşmak için Duncan’ın elini sıkıca tuttum. Tuhaf görünüyor olmalıydım ki Bree usulca, “Anne?” dedi. Endişeli bir şekilde kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım kaskatıydı.

Jamie ellerini omuzlarıma koydu. Büyük ve sıcaklardı. Farkına varmadan nefesimi tutmuştum; bana dokununca birden nefesimi verip yeniden nefes

aldım. Binbaşı MacDonald meraklı gözlerle bana bakıyordu fakat gözlerini açıp kendisine doğru dönen Jocasta dikkatini birden dağıttı.

“Binbaşı MacDonald, değil mi?”

“Emrinizdeyim, hanımefendi.” Binbaşı, Jocasta’nın göremediğini -herkesin sık sık unuttuğu gibi- unutup, eğilerek selam verdi.

“Cesur hizmetiniz için teşekkür ederim Binbaşı. Kocam ve ben size borçluyuz.”

Binbaşı kibarca önemsemez bir ses çıkardı.

“Hayır, hayır,” diye ısrar etti Jocasta. Doğrulup tek eliyle saçlarını arkaya attı. “Kendinizi tehlikeye attınız. Sizi daha fazla zorlamak istemeyiz. Ulysses, Binbaşı’yı aşağı kattaki salona indir ve serinletici bir içki ver.”

Kâhya saygılı bir şekilde eğildi -ilk kez pantolonun üzerine gece entarisi giydiğini fark ettim, ama peruğunu buna rağmen takmıştı- ve Binbaşı’ya kapıya kadar eşlik etti. MacDonald komik bir şekilde şaşkın görünüyordu. Bu denli medeni bir şekilde kapı dışarı edilmekten rahatsız olmuşa hiç benzemiyordu. Üstelik gerçekten burada kalmak ve bütün ayrıntıları öğrenmek istiyordu. Yine de ısrar etmenin nazik bir yolu yoktu ve saygılı bir şekilde eğilerek odadan çıktı.

Telaş havası geldiği gibi şaşırtıcı bir şekilde kaybolmaya başlamıştı. Jamie’nin ellerindeki sıcaklık tüm vücuduma yayılıyordu. Nefes alış verişlerim düzelmişti. Dikkatimi, gözlerini açtığına pişman olan hastama verebilirdim artık.

“Ah, mo cheann!”Duncan lambanın ışığı yüzünden gözlerini kıstı, zar zor yüzüme odaklandıktan sonra arkamda duran Jamie’yi gördü. “Mac Dubh, sorun ne?”

Jamie’nin ellerinden biri omzumu terk ederek Duncan’ın kolunu sıktı.

“Endişelenme, a charaid.” İmalı gözlerle Jocasta’ya baktı. “Karın tam da bize neler olduğunu anlatıyordu. Öyle değil mi hala?”

‘Değil mi,’ kısmında hafif ama bariz bir vurgu vardı. Jocasta dudaklarını büktü, sonra iç çekip oturdu. Güven duygusunun nahoş gerekliliğine teslim olmuştu.

“Burada aile dışından biri var mı?”

Olmadığından emin olduktan sonra başını sallayıp söze başladı.

Anlattığına göre olayın öncesinde hizmetçisini yollamış ve odasına çekilmiş. Aniden kapı açılmış ve içeriye iki erkek girmiş.

“Eminim birden fazlaydı, ayak seslerini ve nefeslerini duydum,” dedi. Kaşlarını çatarak söyleyeceklerine konsantre oldu. “Üç kişi de olabilirler ama sanmıyorum. Yalnızca biri konuştu. Sanırım diğeri tanıdığım biri, çünkü uzakta, odanın sonunda durdu. Sanki onu tanımamdan korkmuş gibiydi.”

Onunla konuşan adam yabancıydı; Jocasta onun sesini daha önceden duymadığına emindi.

“İrlandalıydı,” dedi. Jamie omzumda duran elini aniden sıktı. “Düzgün konuşuyordu ama kesinlikle centilmen değildi.” Burun delikleri bilinçsiz bir alaycılıkla açıldı.

“Hayır, o çok zor,” dedi Jamie fısıldayarak. Bree, ‘İrlandalı’ sözcüğüne takılmıştı ama konsantre olmuş bir şekilde Jocasta’yı dinlerken gözleri çattığı kaşlarındaydı.

İrlandalı kibar davranmıştı ama istekleri hissizdi; altını istiyordu.

“Altın mı?” Konuşan Duncan’dı fakat aynı soru herkesin yüzünden okunuyordu. “Ne altını? Birkaç sterlinden başka evde hiç para yok.”

Jocasta dudaklarını sıktı, boğazından bir hırıltı çıkardı. Uzun zamandır içinde tuttuğu sırrı söylemiş olmanın rahatsızlığını yaşıyordu.

“Fransızın altını,” dedi aniden.

“Ne!?” dedi Duncan şaşkınlık içinde. Kulağının arkasındaki şişkinliğe, sanki aldığı darbe duyma yetisini kaybettirmiş gibi dokundu.

“Fransız altını,” diye tekrarladı Jocasta öfkeli bir şekilde. “Culloden’dan önce yollanmıştı.”

“Culloden- ” diye başladı Bree, gözlerini kocaman açarak. Ama Jamie sözünü kesti.

“Louis’nin altını,” dedi usulca. “Söylemek istediğin bu mu hala? Stuartlar’ın altını?”

Jocasta bir kahkaha patlattı ama komik olduğu için değil.

“Bir zamanlar öyleydi.”

Durup dinlemeye başladı. Kapıdaki sesler uzaklaşsa da koridorda hâlâ sesler vardı. Bree’ye doğru dönüp kapıya doğru ilerledi.

“Gidip kimsenin anahtar deliğinden bakıp bakmadığından emin ol kızım. Yirmi beş yıldır huzurumu bütün vilayet bozsun diye korumadım.”

Bree kapıyı açıp dışarı baktıktan sonra kapattı ve kimsenin olmadığını söyledi.

“İyi. Buraya gel kızım. Yanımda otur. Ama önce sana dün gösterdiğim kutuyu aç.”

Fazlasıyla şaşıran Bree, giyinme odasına gidip, elinde eski bir deriyle kaplanmış ince bir kutuyla geldi. Jocasta’nın kucağına bırakıp yanındaki tabureye oturdu. Yüzünde telaşlı bir ifade vardı.

O tuhaf korkuyu hâlâ iliklerimde hissetmeme rağmen, yine de sakindim. Bree’yi rahatlatmak için başımı salladım, Duncan’a sulu konyaktan bir yudum vermek için eğildim. Bu eski kederin ne olduğunu artık biliyordum. O kulak misafiri olunan, küçük bir kızın bir keresinde duyduğu sözcüklerle tesadüfen aynı olan, annesinin geri gelmeyeceğini, öldüğünü söyleyen yan odadaki yabancıların fısıltısıydı bu. Bir kazaydı; yangındı. Kemiklerine kadar yanmış, demişti ses, dehşet dolu bir şekilde. Kemiklerine kadar yanmış ve sonsuza kadar terk edilmiş bir evladın kederi. Elim titredi, bulutsu sıvı Duncan’ın çenesinden süzüldü.

Ama çok uzun zaman önceydi ve başka bir ülkedeydi, diye düşündüm kendi kendime, hatıranın girdabından kurtulmaya çalışarak.

Üstelik…

Jocasta bardağını bitirip kenara koyduktan sonra kucağındaki kutuyu açtı. İçinde altın ve elmaslar vardı. Üç yüzüğü tutan ince ahşap bir çubuk çıkardı.

“Bir zamanlar üç kızım vardı,” dedi. “Üç kız. Clementina, Seonag ve Morna.” Geniş şeritli, üç büyük elmaslı bir yüzüğe dokundu.

“Bu kızlarım içindi; Hector bunu Morna doğduğunda vermişti. Morna onun… ‘En kıymetli’nin ne demek olduğunu bilir misiniz?” Diğer elini kutudan çekip Bree’nin yanağına dokundu. Bree, Jocasta’nın elini tutup kendi avucuna aldı.

“Her evliliğimden yaşayan bir çocuğum oldu.” Jocasta’nın uzun parmakları nazikçe üç yüzüğe de teker teker dokundu. “Clementina, John Cameron’dan olmuştu. Onunla evlendiğimde bir çocuktan bile küçüktüm; on altı yaşımda hamile kaldım. Seonag, Black Hugh’nun kızıydı -babası gibi koyu tenliydi ama gözlerini erkek kardeşim Colum’dan almıştı.” Görmeyen gözlerini Jamie’ye doğru çevirip başını geriye doğru eğdi. Üç elmasa yeniden dokundu.

“Sonra Morna doğdu, son çocuğumdu. Öldüğünde on altı yaşındaydı.”

Yaşlı kadının yüzü kederliydi. Ama kaybolan kızlarının ismini söylerken dudaklarındaki ifade hafifledi.

“Üzgünüm Hala.” Bree’nin sesi yumuşaktı. Halasının, yaşlılıktan kırışmış elini öpmek için eğildi. Jocasta bu harekete karşılık olarak elini sıktı ama hikâyesini yarıda kesmek istemiyordu.

“Hector Cameron bana bunu verdi,” dedi Jocasta, yüzüğe dokunarak. “Ve hepsini öldürdü. Çocuklarımı, kızlarımı. Fransız adamın altını için öldürdü onları.”

Duyduklarımın şokundan nefesim kesildi, midem kasıldı. Jamie’nin hâlâ arkamda olduğunu hissettim ve Duncan’ın kan çanağına dönen gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. Brianna’nın yüzündeki ifade değişmemişti. Bir anlığına gözlerini kapadı ama uzun kemikli eli bırakmadı.

“Onlara ne oldu Hala?” dedi sakince. “Anlat bana.” Jocasta bir süre sessiz kaldı. Oda da öyle; yanan balmumunun hışırtısından ve Jocasta’nın astımlı nefesinin hırıltısından başka ses yoktu. Konuşmaya yeniden başladığında, bu kez Bree’ye bakmıyordu. Kafasını kaldırıp Jamie’ye döndü.

“Sen altını biliyor musun, a mhic mo pheathar?” dedi. Jamie bunun tuhaf bir soru olduğunu düşünmüş bile olsa, hiç belli etmeden sakince cevap verdi.

“Bir şeyler duymuştum,” dedi. Yatağın etrafından dönüp yanıma oturdu. Böylelikle halasına daha yakın olmuştu. “Culloden’dan beri dağlarda bir dedikodu dolaşıyordu. Söylediklerine göre Louis, kutsal savaşında kuzenine yardım etmek için ona altın gönderecekti. Sonra altının geldiğini söylediler ama kimse görmedi.”

“Ben gördüm.” Jocasta’nın ağzı, tıpkı yeğenininki gibi kocaman açıldı, sonra yeniden kapandı. “Ben gördüm,” diye tekrarladı.

“Otuz bin pound, altın külçesi halinde. Fransız gemisiyle kıyıya geldiği gece onlarlaydım. Altı küçük sandığın içine konmuştu ve her biri öyle ağırdı ki aynı anda iki tanesi getirilebilmişti. Diğer türlü gemi batardı. Her sandığın kapağına zambak deseni oyulmuştu, her biri demir iplerle bağlanmış ve kilit takılmıştı. Her kilit ise altın mühürlüydü ve mühürde Kral Louis’nin yüzüğünün izi vardı. Zambak.”

Bunları duyunca hepimiz iç çektik. Yaşadığımız dehşetin toplu nefesi gibiydi bu. Jocasta yavaşça başını salladı. Kör gözlerini uzun zaman önce yaşadığı o gecenin anısıyla açmıştı.

“Nerede kıyıya getirildi hala?” diye sordu Jamie usulca.

Jocasta yavaşça başını salladı, gözleri hafızasının çizdiği sahnedeydi.

“Innismaraich’te,” dedi. “Coigach açıklarında küçük bir ada.”

Kaç zamandır nefesimi tutuyordum. Yavaşça bıraktım ve Jamie’yle göz göze geldim. Innismaraich. Deniz insanlarının, hayaletlerin adası. Orayı biliyorduk.

“Güvendiğim üç adam oradaydı,” dedi. “Biri Hector’du, biri erkek kardeşim Dougal, üçüncüsü ise maskeli bir adamdı; hepsi maskeliydi ama elbette Hector’u ve Dougal’ı tanıyordum. Üçüncü adamı ne tanıyordum, ne de biri ona adıyla hitap etti. Ama hizmetkârını tanıyordum; adı Duncan Kerr’di.”

Dougal’ın adını duyunca gerilen Jamie, Duncan Kerr’in adını duyunca donup kaldı.

“Hizmetkârlar da mı vardı?” diye sordu.

“İki tane,” dedi. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme oluştu. “Söylediğim gibi, maskeli adam Duncan Kerr’i getirdi. Kardeşim Dougal’ın yanında Leochlu bir adam vardı -yüzünü biliyordum ama adını bilmiyordum. Hector ona yardım etmemi istedi; Güzel ve güçlü bir kadındım -tıpkı senin gibi, a leannan, tıpkı senin gibi,” dedi Brianna’nın elini sıkarak. “Güçlüydüm ve Hector bana kimseye güvenmediği kadar güveniyordu. Ben de ona güveniyordum, o zamanlar.”

Dışarıdan gelen sesler durmuştu ama kırık camdan sızan rüzgâr perdeleri titretiyordu. Uzaktan adını duyan bir hayalet gibi huzursuzdu.

“Üç tekne vardı. Sandıklar küçük ama ancak iki adamın taşıyabileceği kadar ağırdı. Hector ve ben kendi teknemize iki sandık aldık. Sisin içinde kıyıdan uzaklaştık. Diğerlerinin küreklerinin sesini duyabiliyordum. Gittikçe uzaklaşıyordu ve sonunda gecenin içinde kaybolup gitti.”

“Bu ne zaman oldu hala?” diye sordu Jamie. Gözlerini halasının gözlerine dikmişti. “Altın Fransa’dan ne zaman geldi?”

“Çok geç,” dedi Jocasta. “Çok çok geç. Kahrolası Louis!” diye bağırdı ani bir öfkeyle koltuğunda doğrularak. “Lanet olası pis Fransız. Gözleri benimkiler gibi çürüsün! Sözüne sadık kalmadı!”

Jamie gözlerimin içine baktı. Çok geç. Eğer altın daha erken gelseydi -Charles, Glenfinnan’a vardığında ya da Edinburgh’u aldığında ve birkaç hafta şehre hükmettiğinde- o zaman ne olurdu?

Bir gülümseyişin hayaleti Jamie'nin dudaklarına kederle dokundu. Önce Brianna'ya, sonra bana baktı. Gözlerinde soru ve cevabı vardı. O zaman ne olurdu?

"Mart ayıydı," dedi Jocasta öfkesini yenerek. "Dondurucu bir geceydi ama buz kadar saydamdı. Uçurumun üzerinde durmuş, denize bakıyordum. Ayın çizdiği yol, suyun üzerinde altın gibi parlıyordu. Gemi altın yoldan kral gibi geçti. Bunun bir işaret olduğunu düşündüm." Kafasını Jamie'ye doğru çevirdi. Dudakları aniden kımıldamaya başladı.

"Onun güldüğünü duydum sandım," dedi. "Kara Brian. Kız kardeşimi benden alan adam. Sanki onu duymuş gibiydim. Ama orada yoktu; sanırım duyduğum yalnızca deniz hayaletlerinin bağırışlarıydı."

Jocasta konuşurken Jamie'yi seyrediyordum. Kıpırdamadı ama mucizevî bir şekilde alnındaki kızıl saçları mum ışığında parlayarak uçuştu.

"Babamı tanıdığını bilmiyordum," dedi. Sesinde hafif bir kızgınlık vardı. "Ama şimdilik bunu bir kenara bırakalım hala. Aylardan Mart'dı, değil mi?"

Jocasta başıyla onayladı.

"Çok geçti," diye tekrarladı. "Hector'un söylediğine göre iki ay önce gelmesi gerekiyordu. Gecikmeler oldu…"

Çok geç kalmıştı. Ocak ayında, Falkirk'te kazanılan zaferden sonra, Fransa'dan gelecek bir destek her şeyi sonuca ulaştırabilirdi. Ama Mart ayında İskoçya'nın dağlarındaki ordu çoktan kuzeye doğru yola çıkmıştı. Son zafer şansı da kaybolmuştu ve Charles Stuart'ın adamları Culloden'daki yıkıma doğru yürümeye başlamışlardı.

Sandıkları sağ salim kıyıya ulaştırdıktan sonra altının yeni koruyucuları bu hazineyle ne yapmaları gerektiğini tartışmıştı. Ordu ilerliyordu ve Stuart da orduyla beraber ilerliyordu; Edinburgh yeniden İngilizlerin ellerindeydi. Hazineyi götürecek güvenli bir yer ya da onu ulaştırabilecek güvenli bir el yoktu.

"O'Sullivan'a ya da Prens'in yanındaki adamlara güvenmediler," dedi Jocasta. "İrlandalılar, İtalyanlar… Dougal, altın israf olmasın ya da yabancılar çalmasın diye başını o kadar belaya sokmadığını söyledi." Biraz vahşi bir edayla gülümsedi. "Bunu kazanmış olmak için itibar kaybetmeyi riske atmak istemedi."

Üç altın bekçisi Prens'in danışmanlarından başka birine güvenmek istemiyorlardı. Jocasta ve iki hizmetçisi yerde, kırmızı mühürlü sandıkların

arasında uyurken, gecenin büyük kısmı ıssız bir hanın üst katındaki kasvetli odada tartışarak geçmişti. Sonunda altın bölünmüştü; adamlar sandıklardan ikisini almış, Kral James'in monarşisi için bu sırrı saklayacaklarına ve hazineyi sadık bir şekilde koruyacaklarına kanları üzerine yemin etmiş

"İki hizmetçiye de yemin ettirdiler," dedi Jocasta. "Kanlarını akıttılar ve kan damlaları mum ışığına mühürden bile daha kırmızı parladı."

"Sen de yemin ettin mi?" dedi Brianna usulca. Gözleri koltuğun üzerinde beyaz saçlı yüzdeydi.

"Hayır, etmedim." Jocasta'nın dudakları inceydi ve sanki gülecek gibi hafifçe kıvrılmışlardı. "Ben Hector'un karısıydım; onun yemini beni bağlıyordu."

Böylesi bir varlığa sahip olmanın verdiği huzursuzlukla komplocular şafak sökmeden handan ayrıldılar. Sandıkları saklamak için battaniyelere sarmalamışlardı.

"Sandıkların sonuncusu aşağıya indirildiği sırada içeri iki yolcu girdi. Hancının hayatını kurtaran onların gelişi oldu, çünkü han oldukça ıssız bir yerdeydi ve hancı o gece bizim varlığımızın tek tanığıydı. Bence Dougal ve Hector böyle bir şey yapmayı düşünmemişlerdi ama üçüncü adam hancıdan kurtulmak istedi; merdivenin en alt basamağında, elinde bıçağıyla beklerken bunu gözlerinde, bedeninde görmüştüm. Benim onu seyrettiğimi gördü - maskesinin ardından gülümsedi.

"Peki bu üçüncü adam maskesini hiç çıkarmadı mı?" diye sordu Jamie. Jocasta'nın zihninde canlanan sahneyi görmeye çalışır gibi kızıl kaşlarını çattı.

Jocasta başını iki yana salladı.

"Hayır. O geceyi düşündüğüm zamanlarda kendi kendime sordum, eğer adamı görseydim tanır mıydım diye. Sanırım tanırdım; koyu tenli, ince yapılı bir adamdı. Ama çelik bir bıçak gibi güçlü bir yanı vardı. Eğer bunu gözlerinde yeniden görebilseydim, emin olurdum. Ama şimdi…" Üprerdi. "Sadece sesinden tanıyabilir miyim? Üzerinden çok uzun zaman geçtiği için bilemiyorum."

"Ama ne olursa olsun İrlandalı değildi, değil mi?" Duncan'ın rengi hâlâ solgundu ve bakışları ıslaktı. Dirseğinin üzerinde yükselip tüm dikkatini Jocasta'nın anlattıklarına verdi.

Jocasta, sanki Duncan'ın varlığını unutmuş gibi şaşırdı.

“Ah! Hayır, a dhuine. Konuşmasına bakılırsa dağlı bir İskoçtu.”

Duncan ve Jamie birbirlerine baktılar.

“MacKenzie mi Cameron mı?” diye sordu Duncan usulca. Jamie başıyla soruyu onayladı.

“Ya da Grantler’den biri miydi?”

Kısık sesle dile getirdikleri tahminlerini anladım. Dağ klanları arasında inanılmayacak derecede karışık bir cemiyet düzeni ve kin vardı.

MacKenzieler Cameronlar ile yakın bir anlaşma yapmışlardı; aslında Jocasta’nın kendisi de bu anlaşmanın bir parçasıydı. Bir Cameron şefiyle evliliği de bunun bir göstergesiydi. Eğer Dougal MacKenzie, Fransız altınının makbuzunu yazan adamlardan biriyse ve Hector Cameron da diğeriyse, üçüncü adamın o klanlardan biri ya da ikisinin de güvendiği bir başka klandan olması oldukça mümkündü. MacKenzie, Cameron… ya da Grant. Ve eğer Jocasta adamın tipini bilmiyor bile olsa, Grant olma ihtimali daha fazlaydı, çünkü MacKenzie ve Cameron klanlarının üst düzey adamlarını tanıyordu.

Ama şimdi bu tür şeyleri düşünmenin zamanı değildi; hikâye henüz bitmemişti.

Komplocuların her biri Fransız altınından birer çeyrek alıp kendi yollarına gitmişlerdi. Jocasta, Dougal MacKenzie’nin ya da meçhul adamının sandıklarını ne yaptıklarını bilmiyordu; Hector Cameron getirdiği iki sandığı yatak odasının zeminindeki bir deliğe koymuştu. Bu delik, babasının değerli eşyaları gizlemek için yaptığı eski bir saklanma yeriydi.

Hector, Prens altını alabilecek güvenli bir yere ulaşana ve amaçları için kullanana kadar altını o delikle saklayacaktı. Ama Charles Stuart çoktan firar etmişti ve aylarca dinlenebileceği bir yer bulamazdı. Son sığınağına varana kadar, felaket çıkageldi.

“Hector altını -ve beni- evde bırakıp Prens’e ve orduya katılmaya gitti. Nisan’ın on yedisinde, güneş batarken avluya geri döndü. Atı ter içinde kalmıştı. Attan inip hayvanı bir uşağa bıraktı. Hızla eve girip bulduğum bütün değerli eşyaları paketlememi istedi. Davanın kaybedildiğini, kaçmazsak Stuartlar ile birlikte öleceğimizi söyledi.”

Cameron o zaman bile varlıklı, arabasını ve atlarını Stuart davasına vermeyecek kadar kurnazdı. Firar sırasında iki sandık Fransız altınını taşımayacak kadar da kurnazdı.

“Sandıklardan birindeki üç altın külçesini alıp bana verdi. Külçeleri

arabanın koltuğunun altına sakladım; o ve uşak sandıkları ormana taşıdılar - nereye gömdüklerini görmedim.”

18 Nisan’dı ve gün ortasıydı. Hector Cameron karısı, uşağı, kızı Morna ve üç külçe Fransız altınıyla arabasına binip güneye, Edinburgh’a doğru yola çıktı.

“Seonag, Garth’ın lideriyle evliydi. Culloden’da öldürüldü ama biz elbette o sırada bunu bilmiyorduk. Clementina zaten duldu ve kız kardeşiyle Rovo’da yaşıyordu.”

Derin bir nefes aldı, hafifçe ürperdi, aklına gelen hatıraları yeniden yaşamak istemiyordu.

“Hector’a Rovo’ya gitmek için yalvardım. Yolumuzun yalnızca on beş kilometre dışındaydı -birkaç saatimizi alırdı- ama durmayacaktı. Duramayız, dedi. Bu çok büyük bir risk olurdu. Clementina’nın iki, Seonag’ın bir çocuğu vardı. Arabada çok kalabalık olacağımızı, bunun da bizi yavaşlatacağını söyledi.

“Onları almayalım o halde, dedim. Yalnızca uyaralım, bir kez daha görelim.”

Durdu.

“Nereye gitmemiz gerektiğini biliyordum, bundan bahsetmişti ama her şeyin bu kadar hazır olduğunu bilmiyordum.”

Hector Cameron ne olursa olsun, insan ilişkilerinde katıydı. Kendi hayatını kaybedilmiş bir davaya heba etmezdi. İşlerin nasıl bozulduğunu görüp bir felaket olmasından korktuğu için bir kaçış planı yapmıştı. Birkaç çanta giysi ve gerekli eşya almış, mülkünü paraya çevirmiş ve gizlice Edinburgh’tan Kolonilere geçiş ayarlamıştı.

“Bazen onu suçlayamayacağımı düşünüyorum,” dedi Jocasta. Dik oturuyordu ve mumların ışığı saçlarında parlıyordu. “Seonag’ın kocası olmadan yola çıkmayacağını ve Clementina’nın da çocuklarının hayatını deniz yolculuğuyla riske atmayacağını düşünmüştü. Belki de haklıydı. Belki onları uyarmak bir işe yaramazdı. Ama onları bir daha göremeyeceğimi biliyordum…” Ağzını kapayıp yutkundu.

Her halükarda, Hector takip edilmekten korkup durmayı reddetmişti. Cumberland’in birlikleri Culloden’da birleşmişlerdi ama dağ yollarında İngiliz askerleri vardı ve Charles Stuart’ın yenilgi haberi girdaptaki dalgalar gibi yayılıyor, gittikçe daha hızlanıyordu.

Cameronlar iki gün sonra Ochtertyre yakınlarında bulundular.

“Arabanın tekerleklerinden biri çıktı,” dedi Jocasta iç çekerek. “Tanrım, yoldan aşağıya doğru hızla gittiğini dün gibi hatırlıyorum. Dingil kırılmıştı ve yolun kenarında kamp kurmaktan başka bir seçeneğimiz yoktu. Ama Hector ve uşağı yine de tamir etmeye çalıştılar.”

Günün büyük bir kısmı tamiratla geçti. Tamirat sürdükçe, Hector daha da sinirleniyordu. Kaygılı tavırları, herkesi etkilemişti.

“Culloden’da ne gördüğünü bilmiyordum,” dedi Jocasta. “Eğer İngilizler onu ele geçirirse, hapı yutmuş demekti. En azından ihanet yüzünden asılırdı. Gittikçe terliyordu ama bunun nedeni tamirat değil, korkuydu. Buna rağmen…” Durup dudaklarını sıktı.

“Tekerleği nihayet tamir ettiklerinde, alacakaranlık neredeyse çökmüştü - bahardı ve karanlık erken çöküyordu. Tepenin doruğuna ulaştığımızca tüfekli iki adam gölgelerin arasından çıkıp yolumuza fırladı.”

Bunlar İngiliz askerleri, Cumberland’in adamlarıydı. Culloden’daki zafere geç kalmışlardı ve bu haberle öfkeye kapılmışlardı -ama savaşa katılamadıkları için hüsrana uğramışlardı ve kaçan dağlılardan intikamlarını almak istiyorlardı.

Her zaman hızlı düşünen Hector, uykuya dalmış yaşlı bir kadın gibi görünmek için koltuğuna yaslanmış, kafasını eğmiş ve şalının içine gömülmüştü. Onun talimatlarını uygulayan Jocasta pencereden dışarı sarkmış, kızı ve annesiyle yolculuk eden saygın bir leydi rolü oynamıştı.

Askerler, onun konuşmasını duyacak kadar beklememişlerdi. Adamlardan biri arabanın kapısını açıp Jocasta’yı dışarı çekmişti. Telaşlanan Morna annesini askerin ellerinden kurtarmak için hemen dışarı fırlamıştı. Diğer adam onu yakalamış, Jocasta ile arabanın ortasında durmuştu.

“ ‘Büyükanne’yi de arabadan çıkartıp altını bulacaklardı ve hepimiz mahvolacaktık.”

Bir tüfek sesiyle hepsi bir anda oldukları yerde kalakalmışlardı. Arabanın açık kapısından uzanan Hector, Morna’yı tutan askere ateş etmişti -ama alacakaranlıktı ve ışık çok yetersizdi; atlar hareket edip arabayı iteklemiş olabilirdi. Mermi, Morna’nın kafasına isabet etmişti.

“Hemen ona koştum,” dedi Jocasta. Sesi boğuktu, boğazı kurumuştu. “Ona koştum ama Hector dışarı atlayıp beni yakaladı. Askerler hayretler içinde kalmıştı. Hector beni arabaya sokup uşağa sürmesini söyledi.”

Dudaklarını yalayıp bir kez daha yutkundu.

“ ‘Öldü,’ dedi bana. Bir kez daha, bir kez daha, ‘Öldü, yapacak bir şey yok,’ dedi, çaresizlik içinde kendimi arabadan atacakken beni tuttu.”

Yavaşça elini Brianna’dan çekti; hikâyesine başlamak için desteğe ihtiyaç duymuştu ama bitirmek için buna gerek yoktu. Ellerini yumruk yapıp, sanki saygınlığını yitirmiş bir rahmin kanamasını durdurmaya çalışırcasına, beyaz keten içliğine bastırdı.

“Karanlık olmuştu,” dedi. Sesi çok uzaklardaydı. “Gökyüzünün kuzeyinde ateşlerin parıltısını gördüm.”

Cumberland’in birlikleri her yeri yakıp yıkarak ilerliyordu. Clementina ve Seonag’ın aileleriyle yaşadıkları Rovo’ya ulaşmış, malikâneyi ateşe vermişlerdi. Jocasta onların yangında mı, yoksa daha sonra açlıktan veya soğuktan donarak mı öldüklerini hiçbir zaman öğrenememişti.

“Yani Hector kendi hayatını ve benim hayatımı kurtardı,” dedi dalgın bir şekilde. “Elbette, altını da kurtardı.” Parmakları yeniden yüzüğü arayıp yavaşça çubuğun üzerinde döndürdü. Taşları lambanın ışığında parıldadı.

“Gerçekten öyle,” dedi Jamie. Gözlerini halasının kör gözlerine dikmiş, pür dikkat onu izliyordu. Birden Jamie’nin onu böyle izlemesinin haksızlık olduğunu düşündüm. Jamie’ye dokundum. Bana baktı, sonra elimi tutup sıktı.

Jocasta yüzükleri bir kenara koyup ayağa kalktı. Hikâyenin en kötü tarafını anlattığı için artık çok tedirgindi. Cumbanın içindeki koltuğa doğru yürüdü, diz çöktü, perdeleri açtı. Böyle kararlı hareket ettiğini görünce, insanın kör olduğuna inanası gelmiyordu. Burası onun odası, onun eviydi ve içindeki her şey yolunu bulabilmesi için titizlikle yerleştirilmişti. Ellerini buzlu cama ve dışarıdaki geceye doğru yaklaştırdı. Parmaklarının arasını, soğuk alevleri andıran beyaz bir sis bürüdü.

“Hector burayı getirdiğimiz altınla satın aldı,” dedi. “Toprağı, değirmeni, köleleri. Şimdiki değerini katan şey büyük ölçüde Hector’un kendi çabası. Ama satın alan, başlangıç noktası olan altındı.”

“Peki ya yemini?” diye sordu Jamie usulca.

“Ne olmuş ona?” dedi Jocasta. Küçük bir kahkaha attı. “Hector akıllı bir adamdı. Stuartlar bitmişti; İtalya’da altına ne ihtiyaçları olacaktı ki?”

“Akıllı,” dedim kendi kendimi şaşırtarak; konuşmak niyetinde değildim ama bu sözcüğü söylediğinde sesinde bir tuhaflık duymuştum.

Konuşmuştum. Sesime doğru döndü. Gülümsüyordu ama bunu görünce belkemiğime doğru bir soğuğun indiğini hissettim.

“Evet, akıllı,” dedi başını sallayarak. “Kızlarım ölmüştü; arkalarından gözyaşı dökmek için bir neden göremedi. Onlarla ilgili hiç konuşmadı ve benim de konuşmama izin vermedi. Bir zamanlar değerli bir adamdı. Tabii biri olanları öğrenseydi her şey değişirdi.” Verdiği derin nefeste, içinde tuttuğu öfkesi gizliydi. “Buralarda bir zamanlar anne olduğumu bilen kimse yok.”

“Hâlâ annesin,” dedi Brianna usulca. “Ben biliyorum.” Bana baktı ve mavi gözleri gözlerimle buluştu. Kederli bakıyordu. Gülümsememin ardındaki gözyaşlarının dikenini hissettim. Evet, biliyordu. Ben de öyle.

Jocasta da; yüzündeki çizgiler yumuşadı. Öfkesinin ve yeniden canlanan kederinin yerini bir an özlem aldı. Brianna’nın taburede oturduğu yere doğru yavaşça yürüdü, boştaki elini Bree’nin kafasına koydu. Bir süre sonra uzun ve hassas parmaklarını güçlü elmacık kemiklerine, büyük dudaklarına, uzun burnuna doğru kaydırıp, yanağındaki ıslaklığa dokundu.

“Evet, a leannan,” dedi usulca. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Şimdi de burayı sana ya da senin kanına neden bırakmak istediğimi anladın mı?”

Jamie, Bree’nin cevap vermesine fırsat bırakmadan öksürdü.

“Evet,” dedi sakince. “Demek bu gece İrlandalıya söylediğin şey buydu? Elbette bütün hikâyeyi anlatmamışsındır ama burada altın olmadığını söylemişsindir, değil mi?”

Jocasta ellerini Brianna’nın yüzünden çekip Jamie’ye döndü.

“Evet, söyledim onlara. Ona. Ona, bildiğim kadarıyla sandıkların İskoçya’da, ormanda gömülü olduklarını söyledim; gidip toprağı kazmasını söyledim, ona da mantıklı geldi.” Dudağının kenarında acı bir gülümseme oluştu.

“Senin sözüne inanmamıştır, değil mi?”

Başını iki yana salladı, dudaklarını sıkı sıkı kapadı.

“O bir centilmen değildi,” dedi yine. “Ben yatağın yanında oturuyordum. Yastığımın altında bir bıçak vardı; bana dokunmasına izin veremezdim. Bıçağa ulaşamadan, giyinme odasında ayak sesleri duydum.”

Şöminenin yanındaki kapıyı işaret etti; giyinme odası arka taraftaydı ve yatak odasına bir başka odaya bağlıyordu -o oda bir zamanlar Hector

Cameron’ındı ve muhtemelen artık Duncan’ın olmuştu.

Davetsiz misafirler de ayak seslerini duymuşlardı; İrlandalı, arkadaşına bir şey söyledikten sonra Jocasta’dan uzaklaşıp şömineye doğru yürümüştü. Diğer adam yaklaşıp Jocasta’yı arkadan yakalamış, bir eliyle de ağzını kapamıştı.

“Adam şapkasını kulaklarına kadar çekmişti ve sanki içmemiş de üstüne başına dökmüş gibi likör kokuyordu.” Yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

Kapı açılmış ve içeri Duncan girmişti. İrlandalı açık kapının arkasından fırlayıp Duncan’ın kafasına sopayla vurmuştu.

“Hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi Duncan kederli bir şekilde. “Karıma iyi geceler dilemeye gelmiştim. Elimi kapının koluna koyduğumu hatırlıyorum. Hatırladığım bir başka şey ise, kafamın yarıldığı ve yerde yattığım.” Kafasındaki şişkinliğe nazikçe dokunduktan sonra Jocasta’ya gergin gözlerle baktı.

“Sen iyisin değil mi mo chridhe? O piçler sana kötü bir şey yapmadılar, değil mi?” Elini karısına uzattı, sonra birden karısının onu göremediğini fark etti. Kendini birden kötü hissetmişti. Jocasta kalkıp yatağa doğru geldi.

“Elbette iyiyim,” dedi. El yordamıyla kocasının elini buldu. “Dördüncü kez dul kalacağımı düşündüğümde hissettiğim üzüntü haricinde.” Bıkkın bir şekilde iç çekip, yüzündeki saçları düzelterek kocasının yanına oturdu.

“Ne olduğunu bilmiyorum; yalnızca düştüğünde bir gümbürtü ve korkunç bir inleme duydum. Sonra İrlandalı bana doğru geldi, o yaratık elimi kolumu tutuyordu.”

İrlandalı, Jocasta’nın River Run’da altın olmadığına dair söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını söylemişti. Altının orada olduğunu düşünüyordu ve bir leydiye zarar vermek istemediği halde, kocasına aynı saygıyı göstermemişti.

“Eğer ona altının nerede olduğunu söylemezsem, o ve arkadaşının Duncan’ı ayak parmaklarından başlayıp testislerine kadar her yerini kıtır kıtır keseceğini söyledi,” dedi Jocasta dobra dobra. Duncan’ın yüzü kireç gibi olmuştu. Jamie önce Duncan’a, sonra başka yöne bakıp boğazını temizledi.

“Bunu yapacağına inandın yani.”

“Çok iyi bıçak kullanıyordu; şakası olmadığını göstermek içim bıçağı avucuma dayadı.” Boştaki elini açtı; gerçekten de avucunda saç teli kadar ince ve kırmızı bir çizgi vardı.

Omuzlarını silkti.

“İrlandalı adam Duncan’ın ayağını kaldırana kadar hiçbir şey söylemedim. Sonra birinin sesimi duyması umuduyla ağlamaya başladım ama lanet olasıca hizmetçiler yataklarına gitmişlerdi ve misafirler viskimi içmekle, yerlerde ve ahırlarda sevişmekle meşgul oldukları için kimse beni duymadı.”

Bu son sözden sonra Bree’nin yüzü kıpkırmızı oldu. Jamie de bunu görüp, gözlerini benden kaçırarak öksürdü.

“Evet. sonra da- ”

“Sonra da altının sebze bahçesindeki barakanın yerinin altına gömüldüğünü söyledim.” Yüzünde yeniden bir memnuniyet ifadesi belirdi. “Cesedi göreceklerini ve bunun onları biraz olsun durduracağını düşündüm. Toprağı kazmak için cesaretlerini topladıkları sırada, kaçmak ya da insanlara haber vermek için bir yol bulmayı umut ettim. Buldum da.”

Jocasta’yı ellerini ve ağzını bağlayıp barakaya gitmeden önce, Jocasta’nın onlara yalan söylemiş olduğu takdirde, geri dönüp işlerine bıraktıkları yerden devam edecekleri konusunda tehditler savurmuşlardı. Jocasta’nın ağzını iyi bağlayamamış olacaklar ki Jocasta hemen bundan kurtulup yardım çağırmak için pencere camını kırmıştı.

“Barakaya girip cesedi gördükten sonra şaşkınlıktan lambalarını düşürdüklerini, bu yüzden de yangın çıktığını düşünüyorum.” Memnuniyet içine başını salladı. “Küçük bir bedel. Barakayla beraber yanıp gitmelerini çok isterdim!”

“Sence yangını bilerek çıkarmadılar mı?” diye sordu Duncan. Hâlâ gri ve hasta da olsa, nispeten daha iyi görünüyordu. “Toprağı kazdıklarına dair delilleri ortadan kaldırmak için yani?”

Jocasta omuzlarını silkti.

“Neden yapsınlar ki? Orada kimse hiçbir şey bulamazdı.” Rahatlamaya başlamış, yüzüne renk gelmişti. Yine de geniş omuzları yorgunluktan aşağı düşmüştü.

Herkes sessizliğe bürünmüştü. Birden birkaç dakikadır aşağıdan gürültüler yükseldiğini fark ettim; erkek sesleri ve ayak sesleri. Arama ekipleri geri dönmüşlerdi, ama yorgun ve sıkkın ses tonlarından anlaşıldığı üzere suçlular yakalanmamıştı.

Masadaki mumun ışığı oldukça azalmıştı; fitili tükenmekteydi ve alevi dirseğime kadar geliyordu. Şöminenin rafındaki mumlardan biri eriyip akmış,

balmumu kokusu odaya yayılmıştı. Jamie hemen pencereye baktı; dışarısı hâlâ karanlıktı ama şafağa çok az zaman kaldığı için gecenin rengi değişmişti.

Perdeler sessizce hareket etti. Odaya soğuk ve huzursuz bir hava doldu. Diğer mum da sönmüştü. İkinci bir uykusuz gecenin etkisi altındaydım; her yerim buz gibi ve hissizdi. Gördüğüm ve duyduğum felaketler, sanki gerçekliklerini yitiriyordu. Tek şahit, güçlü yanık kokusuydu.

Söyleyecek ya da yapacak pek bir şey kalmamıştı. Ulysses elinde yeni bir mum, bir şişe konyak ve birkaç bardakla odaya girdi. Binbaşı MacDonald, zorbaların izine rastlayamadıklarını söylemek için gelmişti. Duncan'ı ve Jocasta'yı kontrol ettikten sonra Bree ve Ulysses'i, onları yataklarına yatırmaları için bıraktım.

Jamie ile birlikte sessizce aşağıya indik. Merdivenlerin sonunda ona döndüm. Yorgunluktan kireç gibi olmuştu, yüz hatları gerilmiş ve sanki mermerden oyulmuş gibiydi. Saçları ve sakalları, gölgeli ışıkta kapkara görünüyordu.

"Geri gelecekler, değil mi?" dedim usulca.

Başını salladı, dirseğimden tutup beni mutfak merdivenine doğru götürdü.

54 KIRINTI PASTASIYLA BAŞBAŞA

Yılın ilk zamanları olduğu için kilerdeki mutfak hâlâ kullanımdaydı. Daha karmaşık ya da kötü kokan yemekler ise evin dışındaki mutfakta yapılıyordu. Birkaç tanesi sanki en yakın köşeye kıvrılıp ilk fırsatta uyuyacakmış gibi görünse de bütün köleler gürültüye uyanıp işe koyulmuşlardı. Aşçıbaşı tamamen uyanıktı ve onun gözetimindeki kimse kesinlikle uyuyamazdı.

Mutfak sıcaktı ve insanı güzel karşılıyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve duvarlar ocağın ateşinden kızarmıştı. Havada çorba, sıcak ekmek ve kahvenin baştan çıkaran kokusu vardı. Buranın yataktan çıkmadan önce oturup kendine gelmek için muhteşem bir yer olduğunu düşündüm. Ama belli ki Jamie'nin başka fikirleri vardı.

Kibarlık olsun diye bir süre durup aşçıyla konuştu. Konuşma sırasında da tarçınlı ve erimiş tereyağlı taze kırıntı pastası yiyip yeni demlenmiş büyük bir sürahi kahve aldı. Sonra vedalaşıp beni de oturduğum tabureden kaldırdı. Geçmekte olan gecenin soğuk rüzgârına atıldık.

Ahırlara doğru giden tuğlalı yola girdiğinde, içimi tuhaf bir deja vu hissi kapladı. Işık, yirmi dört saat öncesiyle aynıydı ve aynı mavi-gri gökyüzünde aynı yıldızlar solup gidiyordu. Aynı bahar nefesi yanımdan geçip giderken tenim ürperdi.

Sakin bir şekilde yan yana yürüyorduk, uçmuyorduk. Düne dair aklımda kalan hatıralar, kanın ve yanığın rahatsız edici kokularıydı. Attığım her adımla, bir hastanenin sallanan kapılarına yaklaşıyor gibi hissediyordum; floresan ışığın gürültüsü, ilaçların kokusu ve yerlerin cilası beni bir girdabın içine çekiyordu.

"Uykusuzluk," dedim kendi kendime.

"Sonra uyumak için yeterince zamanımız olacak Sassenach," diye cevapladı Jamie. Üzerindeki suları sallanarak atan bir köpek gibi silkinerek yorgunluğundan kurtulmaya çalıştı. "Önce yapılacak bir iki şeyimiz var." Kâğıda sarılı keki aldı, yorgunluktan kabak tarlasına düşmeyeyim diye boştaki eliyle dirseğimden tuttu.

Yorgun değildim. Söylemek istediğim şey, uykusuzluğumun bana hastanede geçirdiğim günleri hatırlattığıydı. Yıllar boyunca, uzun ve uykusuz mesailerde bir stajyer doktor ve bir anne olarak, yorgunluğa rağmen çalışmayı -ve iyi çalışmayı- öğrenmiştim.

Sanki vücudumun en içteki çekirdeğine sıkışıp kalmış, dışarıdaki dünyadan kalın bir et tabakasıyla uzaklaşmış gibi üşüyordum ve içime çekilmiştim. Aynı zamanda etrafımdaki en ufak ayrıntılar bile doğal olmayacak kadar canlı görünüyorlardı ve bunun nedeni, Jamie'nin taşıdığı yemeğin iştah açan kokusu, paltosunun hışırtısı, uzaktaki bir kölenin şarkısı ve yolun yan tarafındaki filizlenen mısırlardı.

Yolun ahırlara doğru kıvrılan dönemecini izlerken bile içimde hâlâ bir kopma hissi vardı. Yapılacak bir şey var, demişti Jamie. Dünkü performansını tekrarlamayacağını umuyordum. Eğer içine kek ve kahvenin dahil olduğu daha sakin bir eğlence teklif edecekse, bunu salonda yapmak, ahırda yapmaktan daha acayip olacaktı.

Yan kapı kapalı değildi; kapıyı itip açtığında uyuyan hayvanların ve samanın sıcak kokusu hemen burnumuza geldi.

"Kim o?" dedi içerideki gölgelerden çıkan yumuşak ve derin bir ses. Roger. Elbette; Jocasta'nın odasında değildi.

"Fraser," diye cevapladı Jamie aynı şekilde yumuşak bir sesle. Beni içeri çekip kapıyı arkamızdan kapattı.

İçerideki ahır bölmesinin en sonunda duran lambanın loş ışığında Roger'ın silueti görünüyordu. Üzerinde pelerin vardı. Bize doğru döndüğünde koyu saçlarının etrafında kızıl bir ışıltı belirdi.

"Nasıl, a Smeòraich?" Jamie kahveyi Roger'a uzattı. Roger kahveyi almak için elini uzattığında pelerini geriye doğru düştü. Pantolonunun bel kısmına bir tüfek sıkıştırdığını gördüm. Hiçbir şey söylemeden sürahinin kapağını açıp sürahiyi ağzına dayadı, birkaç dakika sonra mutlu bir ifadeyle indirdi. İçini çekti. Nefesi buharlıydı.

"Tanrım," dedi tutkulu bir şekilde. "Aylardır içtiğim en güzel şey."

"Pek sayılmaz." Neşesi yerine gelmiş gibi duran Jamie sürahiyi geri alıp kırıntı pastasını verdi. "O nasıl?"

"İlk başlarda çok gürültü çıkarıyordu, ama sonra sakinleşti. Uyudu sanırım."

Tereyağına bulanmış kâğıtları yırtan Roger, ahır bölmesini işaret etti. Jamie, lambayı kancasından çıkartıp kapalı kapıya doğru tuttu. Kolunun altından baktığımda büzüşmüş bir beden gördüm. Yarısı ahırın arkasındaki samanların içine gömülüydü.

"Bay Wylie?" diye seslendi Jamie usulca. "Uyuyor musunuz efendim?"

Beden kıpırdadı, samanlardan hışırtılar çıktı.

“Hayır efendim,” dedi cevap olarak soğuk bir sertlikle. Yavaş yavaş kıpırdayıp gömüldüğü yerden çıktı. Phillip Wylie ayağa kalkıp giysilerine yapışan samanları ayıkladı.

Onu kesinlikle daha iyi hallerde görmüştüm. Ceketinin bir sürü düğmesi kayıptı, tek omzunun dikişi yırtılmıştı, pantolonu diz yapmıştı, tokalar çatlamıştı ve çorapları kaval kemiklerine kadar düşmüştü. Görünüşe göre biri burnuna vurmuştu; üst dudağında kurumuş bir parça kan vardı ve yeleğinin nakışlı ipeğinde kahverengi ve sert bir leke vardı.

Gardırobundaki eksikliklere rağmen, buz gibi öfkeli tavrını hiç bozmamıştı.

“Bunun hesabını vereceksiniz Fraser, vereceksiniz!”

“Evet, vereceğim,” dedi Jamie istifini bozmadan. “Siz nasıl isterseniz efendim. Ama önce sizin cevaplarınızı duymam lazım.” Ahırın kapısının mandalını açtı. “Dışarı gelin.”

Wylie bir an tereddüt etti. Ne ahırda kalmak istiyor, ne de Jamie’nin emriyle dışarı çıkmak istiyordu. Burun deliklerinin açılıp kapandığını gördüm; belli ki kahvenin kokusunu almıştı. Bu, karar vermesini kolaylaştırdı ve ahır bölmesinden ukala bir tavırla dışarı çıktı. Otuz santim kadar uzağımdan geçti, ama beni görmemek için yalnızca önüne bakıyordu.

Roger iki tabure ve bir ters dönmüş kova almıştı. Ben kovayı alıp gölgelerin arasına daldım. İkisi birbirinden belli bir mesafe uzakta oturuyorlardı. Roger karanlığın içinde, elinde kırıntı pastasıyla meraklı gözlerle yanıma oturdu.

Wylie kahve sürahisini dimdik bir duruşla kabul etti, ama birkaç derin yudum aldıktan sonra duruşunda gözle görülür cinsten bir farklılık oluştu. Sonunda sürahiyi ağzından çekip duyulur bir şekilde nefes aldı. Yüz hatları biraz olsun rahatlamıştı.

“Teşekkür ederim bayım.” Sürahiyi Jamie’ye, başını hafifçe eğerek uzattı. Taburesinde, akşamdan sağ çıkan ama mahvolan peruğunu nazikçe düzeltip dik oturdu. “Pekâlâ. Bu… bu… kabul edilemez tavrın nedenini sorabilir miyim?”

“Evet bayım,” dedi Jamie aynı şekilde dik oturarak. “Stephen Bonnet denen adamla bağlantılarınızı ve onun nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Wylie’nin yüzü komik bir şekilde anlamsız bir ifadeye büründü.

“Kim?”

“Stephen Bonnet.”

Wylie bir açıklama getirmem için bana doğru dönmeye başladı, sonra benim varlığımı onaylamadığını hatırladı. Koyu kaşlarını çatarak Jamie’ye baktı.

“O isimde biriyle bir bağlantım yok, Bay Fraser. Bu yüzden de nerede olduğuna dair… gerçi bilseydim de, bunu size söylemek zorunda hissetmezdim kendimi.”

“Öyle mi?” Jamie dalgın gözlerle kahveden bir yudum aldı, sonra sürahiyi bana verdi.“Bir misafirin ev sahibine nasıl davranması gerekir, Bay Wylie?”

Koyu kaşları şaşkınlıkla kalktı.

“Ne demek istiyorsunuz bayım?”

“Sanırım Bayan Innes’in ve kocasının dün gece saldırıya uğradıklarından ve soygun girişiminde bulunulduğundan haberdar değilsiniz bayım?”

Wylie’nin ağzı açık kaldı. Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da şaşkınlığı samimiydi. Genç adamı bu zamana kadar biraz olsun tanıdıysam, oyuncu falan değildi.

“Haberim yoktu. Kim- ” Aklına birden bir düşünce saplanmıştı ve şaşkınlığı öfke kisvesi altında yeniden belirdi. Gözlerini hafifçe kıstı. “Yani siz benim bu işe dahil olduğumu mu…”

“Bu adi girişime dahil olduğunuzu mu?” dedi Roger. Nöbet tutma işinin sıkıcılığından kurtulmanın rahatlığı içindeydi. “Evet, sanırım öyle düşünüyoruz. Kahvenizin yanında biraz kırıntı pastası alır mıydınız bayım?” Bir parça kek uzattı; Wylie bir süre keke baktıktan sonra ayağa kalkıp Roger’ın eline vurup keki düşürdü.

“Seni alçak herif!” dedi Jamie’ye, yumruklarını sıkarak. “Benim bir hırsız olduğumu mu söylüyorsun sen?”

Jamie çenesini kaldırarak taburesinde arkaya doğru geriledi.

“Evet, öyle düşünüyorum,” dedi sakince. “Karımı burnumun dibinden çalmaya çalıştın -neden halamın parasını da çalmaya yeltenmeyesin?”

Wylie’nin yüzü derin ve çirkin bir kırmızıya büründü. Eğer saçları peruk olmasaydı, diken diken olurlardı.

“Seni… pislik!” dedi dişlerinin arasından. Sonra Jamie’nin üzerine atladı. İkisi de aniden birbirlerine girdiler.

Geri çekilip kahve sürahisini göğsüme bastırdım. Roger arbedeye atılacaktı

ki pelerininden tutup geri çektim.

Jamie boy ve yetenek olarak Wylie'den üstündü ama Wylie kesinlikle kavga etmeye aşinaydı ve üstelik öfkeden deliye dönmüştü. Birkaç dakika sonra Jamie onu dize getirecekti ama benim beklemeye niyetim yoktu.

İkisinden de fena halde rahatsız olup öne atıldım ve kahve sürahisini baş aşağı ettim. Kaynar değildi ama yeterince sıcaktı. Aynı anda şaşkınlık nidaları attılar, sürünerek birbirlerinden ayrıldılar. Arkamda duran Roger'ın güldüğünü duydum fakat arkama dönüp baktığımda hemen ciddi bir ifade takındı. Kaşlarını çatarak bana bakıp ağzına bir parça kek attı.

Önüme döndüğümde Jamie'nin ayağa kalktığını gördüm. Wylie dizlerinin üstüne kalkmakla meşguldü. Her ikisi de kahve içindeydi ve her ikisinin de yüzünde kavgalarını bölmemden önceki ifadeler vardı. Aralarına girip ayağımı yere vurdum.

"Bundan artık çok sıkıldım!"

"Ben değil!" dedi Wylie öfkeyle. "Onurumu kırdı ve ben de-"

"Ah, onurunun canı cehenneme ve seninkinin de!" diye kükredim. Bakışlarımı Wylie'den Jamie'ye çevirdim. Muhtemelen aynı şekilde ateşli bir şeyler söyleyecek olan Jamie, ağzında bir şeyler gevelemekle yetindi.

Düşen taburelerden birini tekmeleyip Jamie'ye bakarak tabureyi işaret ettim.

"Otur!"

Islanan gömleğini göğsünden uzaklaştırmaya çalışarak tabureye yönelip büyük bir ağırbaşlılıkla oturdu.

Wylie'nin söylediklerimle ilgilenmeye pek niyeti yok gibiydi ve hâlâ onuru hakkında konuşmaya devam ediyordu. Kaval kemiğine tekme attım. Bu kez ayağımda sağlam çizmeler vardı. İnleyip yaralı bacağını tutarak tek ayağının üzerinde zıpladı. Gürültüye uyanan atlar bölmelerinin içinde kişnemeye başladılar. Havada samanlar uçuşuyordu.

Gözlerimin içine bakarak, "Öfkeli olduğunda onunla tartışmak istemezsin," dedi Jamie, Wylie'ye. "Çok tehlikelidir."

Wylie bana baktı. Bakışlarında şüphe vardı -bunun nedeni ya sopa gibi tuttuğum kahve sürahisiydi ya da geçen gece beni Betty'ye otopsi yaparken gördüğünde yaşadıklarını hatırlamasıydı. Son bir çabayla her ne söyleyecekse yuttu ve diğer tabureye yavaşça oturdu. Lekeli yeleğinin cebinden mendil

çıkartıp kaşının altındaki kesikten akan kanı sildi.

“Burada neler olduğunu,” dedi oldukça kibar bir şekilde, “bilmek istiyorum lütfen.”

Peruğu düşmüştü; yerde, kahve gölünün içinde duruyordu. Jamie eğilip peruğu aldı, hayvan leşi tutar gibi tiksinerek tuttu. Boştaki eliyle çenesindeki çamur lekesini silip, üzerinden kahve damlayan peruğu Wylie’ye uzattı.

“O halde anlaştık bayım.”

Wylie başıyla selamlayarak peruğu aldı, kahvenin pantolonuna damlamasına aldırış etmeden dizine koydu. İkisi de yüzlerinde aynı şüpheci sabırsızlıkla bana bakıyordu. Belli ki merasimin başkanı ben seçilmiştim.

“Hırsızlık, cinayet ve Tanrı bilir daha neler,” dedim sert bir tavırla. “Bunun köküne inmeliyiz.”

“Cinayet mi?” Roger ve Wylie şaşkın bir şekilde aynı anda, aynı soruyu sordular.

“Kim öldürüldü?” diye sordu Wylie bir bana, bir Jamie’ye heyecanlı bir şekilde bakarak.

“Köle bir kadın,” dedi Jamie beni işaret ederek. “Karım kadının ölümünden şüphelendi, biz de gerçeğin peşine düştük. Dün gece bizi barakada görmenin nedeni buydu.”

“Buydu,” diye tekrarladı Wylie. Yüzü bembeyazdı. Barakadaki halimi hatırlayınca yüzüne kötü bir ifade yerleşti. “Evet… Anladım.” Göz ucuyla bana baktı.

“Yani kadın öldürüldü mü?” Roger lambanın ışığına doğru yaklaşıp kovayı yerine bıraktı. Kekten artakalanları yere bıraktı. “Onu öldüren neydi?”

“Biri ona cam tozu yedirmiş,” dedim. “Midesinde epey bir miktar buldum.”

Bunu söylerken dikkatim özellikle Phillip Wylie’nin üzerindeydi ama yüzünde, Jamie’deki ve Roger’daki aynı boş şaşkınlık ifadesi vardı.

“Cam.” İlk kendine gelen Jamie oldu. Taburesinde doğrulup saçlarını kulağının arkasına attı. “Bu şekilde bir insan ne kadar sürede öldürülebilir Sassenach?”

İki parmağımla kaşlarımın arasını ovuşturdum; sabahın erken saatlerinin verdiği uyuşukluk yüzünden başım ağrımış, kahvenin zengin kokusu ağrımı daha da arttırmıştı. Üstelik kahveden içmemiştim bile.

“Bilmiyorum,” dedim. “Dakikalar içinde mideye ulaşır ama iç kanamaya neden olması için saatler gerekebilir. Asıl zararı ince bağırsak görmüştür; cam parçacıkları bağırsak çeperlerini deler. Eğer sindirim sistemi bir şekilde bozulmuş -içkiden mesela- ve iyi çalışmıyorsa, bu durumda süreç daha da uzun sürmüş olabilir. Ya da yanında çok yemek yediyse.”

“Bree’yle beraber bahçede bulduğunuz kadın mı?” diye sordu Roger, Jamie’ye dönerek.

“Evet.” Jamie başını salladı. Gözleri hâlâ bendeydi. “O halde içki yüzünden kendinden geçmiş. Onu daha sonra gördüğünde, buna dair işaretler var mıydı?”

Başımı iki yana salladım.

“Cam o sırada faaliyete geçmiş olmalı ama üşüyordu. Fentiman kadının gece yarısı uyandığını ve bağırsaklarının ağrıdığını söylemiş. Demek ki o sırada etkiler başlamıştı. Ama Bree’yle birlikte onu bulmanızdan önce camın etkisi başlamış mıydı, onu bilmiyorum. Belki de gecenin başlarında ayılmıştı ve biri cam tozlarını o sırada verdi.”

“Bağırsakları ağrıyormuş,” dedi Roger kendi kendine. Başını iki yana salladı, ağzını açtı. “İsa aşkına, bu nasıl bir şey.”

“Adeta günahkârlık,” dedi Jamie başıyla onaylayarak. “Ama neden? Kim kadının ölmesini istemiş olabilir?”

“Güzel soru,” dedi Wylie kısaca. “Yine de emin olun, o ben değildim.”

Jamie, Wylie’yi uzun uzun süzdü.

“Evet, olabilir,” dedi. “Eğer sen değilsen, dün gece barakaya nasıl geldin? Kurbanının yüzüne bakmaktan başka orada ne işin olabilir?”

“Kurbanım mı!” Wylie yeniden öfkeye kapılıp ayağa fırladı. “O barakada bileklerine kadar kadının kanına bulanmış, kemiklerle ve iç organlarla oynayan ben değildim!” Kafasını bana doğru çevirip gözlerime baktı.

“Benim kurbanımmış! Bir cesedi kötüye kullanmak büyük suçtur Bayan Fraser. Sizin hakkınızda birçok şey de duydum! Bence kadını öldüren sizdiniz!”

Jamie bir anda Wylie’yi gömleğinden tutup çektiği için, son sözleri biraz gümbürtüye gitmişti. Wylie’nin midesine sert bir yumruk indirdi. Genç adam iki büklüm olup öksürdü. Yere, dizlerine ve Jamie’nin üzerine kahve, safra ve birkaç nahoş sıvı sıçradı.

Bıkkınlıkla iç çektim. Tartışmanın hararetli etkisi geçmişti. Üşüyordum ve dikkatim yine biraz dağılmıştı. Kötü koku işe yaramadı.

“Bana gerçekten hiç yardımcı olmuyorsun,” dedim Wylie’yi bırakıp giysileriyle ilgilenmeye başlayan Jamie’ye.

“Ah, evet,” dedi kafasından çekip çıkarmaya çalıştığı gömleğinin içinden kısık bir sesle. Bana bakarak kalktı, gömleğini yere pat diye attı. “Burada böyle oturup o züppenin sana hakaret etmesine izin mi vereceğim yani?”

“Bir daha yapacağını sanmam,” dedi Roger. Taburesinde iki büklüm olmuş, yüzü yemyeşil kesilen Wylie’ye doğru eğildi. Başını çevirip Jamie’ye baktı.

“Peki haklı mı? Bir cesede dokunmak ölümle cezalandırılabilecek bir suç mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Jamie kısaca. Beline kadar kan ve kusmuğa bulanmıştı. Kızıl saçları lambanın ışığında vahşi görünüyordu ve kağıt oynayan gösterişli centilmen havasından oldukça uzaktı.

“Önemi yok,” diye ekledi, “sonuçta kimseye söylemeyecek. Çünkü eğer söylerse, onu inek gibi keser, taşaklarını ve yalancı dilini de domuzlara yediririm.” Kullanmak istediğinde hemen elinin altında olduğundan emin olmak için kamasının sapına dokundu.

“Ama eminim karım hakkında böyle asılsız suçlamalarda bulunmazsınız… değil mi bayım?” dedi Wylie’ye abartılı bir nezaketle.

Phillip Wylie’nin kafasını iki yana sallaması beni şaşırtmadı. Konuşamıyordu. Jamie memnuniyetini belirten bir ses çıkardıktan sonra yere düşürdüğü pelerinini aldı.

Son erkeksi onur gösterisinden sonra kendimi zayıf hissedip kovanın üzerine oturdum.

“Peki,” deyip saçlarımı geriye attım. “Güzel. Eğer bunu hallettiysek, o halde… neredeydik?”

“Betty’nin ölümünde,” dedi Roger. “Kimin öldürdüğünü, ne zaman öldürdüğünü ve neden öldürdüğünü bilmiyoruz. Ama aramızdan kimsenin bununla bir ilgisi yok, değil mi?”

“Çok iyi.” Jamie ölümü kaba bir el hareketiyle savuşturup yerine oturdu. “Peki ya Stephen Bonnet?”

“Evet, onun durumu ne? Bu işin içinde mi?”

“Cinayetle belki alakası yoktur ama halam ve kocası dün gece iki haydut tarafından odalarında saldırıya uğradılar. Adamlardan bir tanesi İrlandalıymış.” Jamie pelerinini çıplak omuzlarına doğru çekip, doğrulmaya çalışan Phillip Wylie’ye kötü bir bakış attı.

“Tekrar ediyorum,” dedi soğuk bir edayla. Ellerini midesine bastırdı. “O isimde bir beyefendi tanımıyorum. İrlandalı ya da Hotanto da tanımıyorum.”

“Stephen Bonnet bir beyefendi değil,” dedi Roger. Ses tonu oldukça yumuşak da olsa, Wylie’nin kafasını kaldırıp bakması sağlayacak kadar gizli bir ima içeriyordu.

“Adamı tanımıyorum,” dedi soğuk bir şekilde. Kısa bir nefes aldı ve zor olmadığını fark edip daha derin bir nefes daha aldı. “Bay ve Bayan Innes’e saldıran İrlandalı’nın Bonnet olduğunu neden düşünüyorsunuz? Kartını falan mı bıraktı?”

Kendimi tutamayıp güldüm. Her şeye rağmen, Phillip Wylie’nin saygınlığını bir nebze olsun kabul etmeliydim. Esir alındı, dövüldü, tehdit edildi, kahveye bulandı, peruğundan yoksun kaldı ama bu durumdaki herhangi bir erkekten çok daha ağırbaşlı davranıyordu.

Jamie önce bana, sonra Wylie’ye baktı. Dudaklarının kenarının titrediğini gördüm ama loş ışıkta pek emin olamadım.

“Hayır,” dedi, “ben Stephen Bonnet adında bir cani, bir aşağılık, bir hırsız tanıyorum. Adamı, barakada benimle ve karımla karşılaştığınızda gördüm.”

“Evet,” dedim. “Ben de gördüm. Arkanızda duruyordu. Peki siz orada ne yapıyordunuz bu arada?” diye sordum. Soru aniden aklıma gelmişti.

Jamie’nin suçlamasını duyan Wylie’nin gözleri kocaman açıldı. Benim baktığımı görünce gözlerini kırpıştırdı. Derin bir nefes daha alıp aşağı baktı, yumruklarını burnunun altına dayadı. Sonra Jamie’ye baktı. Bağırıp çağıran hali durulmuştu.

“Onu tanımıyorum,” dedi sakince. “Takip edildiğime dair içimde bir his uyanmıştı, ama arkama baktığımda kimseyi görmedim ve çok da dikkat etmedim. Barakanın… içindeki şeyi görünce…” Gözlerini bana çevirdi ama göz göze gelmedik. “…öylesine şoka girmiştim ki gözlerimin önündekinden başka bir şey görebilecek durumda değildim.”

Buna inanabilirdim.

Wylie omuzlarını kaldırıp bıraktı.

“Eğer Bonnet gerçekten arkamda duruyorduysa, size bu konuda güvenirim bayım. Ama sizi temin ederim ki oraya gelmesinin nedeni ben değildim. Onu da tanımıyorum.”

Jamie ve Roger birbirlerine baktılar fakat tıpkı benim gibi, onlar da Wylie’nin sözlerindeki gerçeği görmüşlerdi. Kısa bir sessizlikte yalnızca hareket eden atların sesini duydum. Huzursuzlukları geçmişti ama yemek için sabırsızlanmaya başlamışlardı. Saçaklardan şafak ışığı sızıyordu. Bu yumuşak ve dumanlı aydınlık, ahırın içini renkten renge boyadı. Duvarda asılı duran koşum takımlarının, köşede duran dirgenlerin ve küreklerin üzerine düştü.

“Uşaklar birazdan gelirler.” Jamie kıpırdanıp nefes aldı, omuzlarını hafifçe silkti. Sonra yeniden Wylie’ye baktı.

“Çok iyi bayım. Bir centilmen olarak sözünüze güveniyorum.”

“Öyle mi? Onur duydum.”

“Yine de,” diye devam etti Jamie, bu iğnelemeyi açık açık görmezden gelerek, “sizi dün gece barakaya getirenin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Wylie hafifçe yerinden kalkmıştı. Jamie’nin söylediklerini duyunca bir anlık tereddütten sonra yavaşça yeniden oturdu. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir ya da iki kez gözlerini kırpıştırdı, sonra iç çekip pes etti.

“Lucas,” dedi yalnızca. Başını kaldırıp bakmadı, gözlerini bacaklarının arasında duran ellerine dikti. “Doğduğu gece oradaydım. Onu büyüttüm, eyerini taktım, onu eğittim.” Yutkundu; boynundaki fırfırların titrediğini gördüm. “Onunla birkaç dakika yalnız kalmak için ahıra geldim… onunla vedalaşacaktım.”

Jamie’nin Wylie’ye her bakışında yüzünde oluşan tiksinti ifadesi ilk kez kayboldu. Derin bir nefes alıp hafifçe başını salladı.

“Evet, anladım,” dedi sakince. “Ya sonra?”

Wylie oturduğu yerde hafifçe doğruldu.

“Ahırdan çıktığımda, sebze bahçesinin duvarının oralardan sesler geldiğini duydum. Ne olup bittiğine bakmak için yaklaştığımda, barakanın çatlakları arasından ışık sızdığını gördüm.” Omuzlarını silkti. “Kapıyı açtım. Sonrasında neler olduğunu siz benden daha iyi biliyorsunuz Bay Fraser.”

Jamie eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra kafasını sertçe iki yana salladı.

“Evet,” dedi. “Biliyorum. Bonnet’yi yakalayacaktım, siz yoluma çıktınız.”

“Bana saldırdınız,” dedi Wylie soğuk bir ses tonuyla. Mahvolan paltosunu omuzlarına kadar çekti. “Kendimi korudum ve buna da hakkım vardı. Sonra siz ve damadınız beni yakalayıp kargatulumba buraya getirdiniz.” Çenesiyle arkasındaki ahır bölmesini işaret etti. “Ve bütün gece esir ettiniz!”

Roger boğazını temizledi. Jamie de suratını asarak aynı şeyi yaptı.

“Evet,” dedi. “Bu konuyu tartışmayacağız.” İç çekip geri çekildi, Wylie’ye gidebileceğini işaret etti. “Sanırım Bonnet’nin hangi yöne doğru kaçtığını görmediniz?”

“Ah, evet. Adını da bilmiyordum zaten. Umarım çoktan uzaklaşmıştır,” dedi Wylie. Sesinde tuhaf bir ton vardı; memnuniyet gibi bir şeydi bu. Jamie keskin bir şekilde döndü.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Lucas.” Wylie ahırın loş kanadını, en dipteki gölgeleri işaret etti. “Onun bölmesi en dipte. Sesini, hareketlerini gayet iyi tanırım. Onu bu sabah duymadım. Bonnet ahıra doğru kaçtı.”

Wylie konuşmasını bitirmeden, Jamie lambayı alıp ahırın içine dolanmaya başladı. Jamie önlerinden geçerken, atlar meraklı burunlarını bölmelerinin kapılarına doğru uzatıyorlar, homurdanıp duruyorlardı. Ama en dipteki bölmede ne siyah bir burun göründü, ne de siyah bir yele neşeyle uçuştu. Biz de Jamie’nin eline tuttuğu lambanın ışığında peşi sıra gittik.

Sarı ışık boş samanların üzerinde parlıyordu.

Uzun bir süre sessizce, öylece baktık. Sonra Phillip Wylie iç çekip doğruldu.

“Eğer o artık yoksa Bay Fraser, sizin için de yok.” Bana çevirdiği bakışlarına karanlık bir ironi yerleşti. “Ama umarım karınızı mutlu edersiniz.”

Arkasını dönüp uzaklaştı. Çorapları ıslaktı, ayakkabılarının kırmızı topukları büyüyen ışıkta göz kırpıyordu.

Dışarıda şafak söküyordu. Sessiz ve güzeldi. Yalnızca nehir hareket ediyor, ağaçların ardından gümüş ışığını yayıyordu.

Roger esneyerek eve doğru gitmişti. Jamie ve ben otlakta duruyorduk. İnsanlar birkaç dakika içinde uyanmaya başlarlardı; daha fazla soru, daha fazla yorum ve konuşma olacaktı. İkimiz de daha fazla konuşmak istemiyorduk; şimdi değil.

Sonunda Jamie kolunu omuzlarıma dolayıp kararlı bir şekilde yönünü değiştirdi. Nereye gideceğimizi bilmiyordum ve umursamıyordum, ama her nereye gidiyorsak, vardığımızda yatabilmeyi çok istiyordum.

Bir çift körüğü şişiren, gölgelerin içinde kırmızı alevleri ateşböcekleri gibi uçuran uykulu küçük çocuğun durduğu nalbanthaneyi geçtik. Bahçedeki yapıları geçtikten sonra kocaman iki kapısı olan alelade bir barakaya geldik. Jamie mandalı kaldırıp kapıyı hafifçe araladı, beni içeri soktu.

“Daha önce baş başa kalabileceğimiz bir yer ararken,” dedi, “buranın aklıma gelmemiş olmasına inanamıyorum.”

Arabaların durduğu barakadaydık. Dört tekerlekli bir at arabası ve küçük bir iki kişilik araba ile Jocasta’nın faytonu karanlığın içinde duruyordu. Fayton, iki tekerlek üzerinde duran kocaman bir kızağa benziyordu. İçinde mavi kadife kaplı bir koltuk vardı ve ön tarafı gemi pruvasını andırıyordu. Jamie beni belimden kaldırıp faytona bindirdikten sonra kendi de içeri atladı. Minderlerin yanında bufalo derisinden bir kürk vardı; kürkü alıp yere serdi. Yalnızca iki kişinin kıvrılıp yatabileceği kadar yer vardı. Tabii eğer yan yana yatmanın sorun olmayacağını düşünürlerse.

“Haydi Sassenach,” dedi dizlerinin üzerine çömelerek. “Sonra olacaklar… bekleyebilir.”

Kesinlikle aynı fikirdeydim. Bilinçsiz de olsam, sormadan edemedim, “Halan… ona güveniyor musun? Yani altın hakkında falan söylediklerine?”

“Ah, evet, elbette güveniyorum,” diye fısıldadı kulağıma.

55 SONUÇLAR

Sonunda açlıktan ve susuzluktan sığınağımızdan çıkmak zorunda kaldık. Avluda hâlâ düğünden kalan pislikleri temizlemekle meşgul olan kölelerin nazikçe başka tarafa çevirdikleri bakışlarının arasından geçip gittik. Çayırın kenarında, elleri kolları çalılıkların dibinde kalmış tabak ve bardaklarla mozoleden bize doğru gelen Phaedre'yi gördüm. Yüzü şişmişti ve kederli izler taşıyordu. Gözleri kızarmıştı ama ağlamıyordu.

Bizi görünce durdu.

"Ah," dedi. "Bayan Jo sizi arıyordu Bay Jamie."

Konuşması donuktu. Sanki sözcükler onun için anlamsız gibiydi. Aniden ortaya çıkışımıza ya da üstümüzün başımızın darmadağın oluşuna hiç şaşırmadı.

"Öyle mi?" Jamie eliyle yüzünü ovuşturup başını salladı. "Tamam, yanına gideceğim."

Phaedre başını sallayıp gitmek için arkasını döneceği sırada, Jamie uzanıp omzuna dokundu.

"Başına gelenler için üzgünüm, kızım," dedi usulca.

Phaedre'ın aniden yaşaran gözlerinden yaşlar süzüldü ama konuşmadı. Kibarca selam verip arkasına dönüp hızla uzaklaştı. Öyle hızlıydı ki elindeki çanaktan bir bıçak düştü ve çimlerin üzerinde sekti.

Eğilip bıçağı yerden aldım. Bıçağın tutma yeri bana aniden annesinin bedenini açmak için kullandığım bıçağı hatırlattı. Kısa süreli bu kafa karışıklığım sonunda sanki artık evin önündeki çayırda değil, barakanın karanlık sınırları içindeydim. Ölümün kokusu havada çok ağırdı ve cinayetin cesur kanıtı elimdeydi.

Sonra gerçeklik geri döndü; yeşil çayır güvercin ve serçe sürüleriyle doluydu. Her biri, güneşte parıldayan mermer tanrıçanın ayaklarının etrafındaki kırıntıları huzur içine gagalıyordu.

Jamie bir şeyler söylüyordu.

"… gidip biraz dinlen Sassenach."

"Ne? Ha… hayır, seninle geleceğim." Birden bu işi bitirip eve gitme fikri beni germişti. Şimdilik yeterince insan görmüştüm.

Jocasta, Duncan, Roger ve Brianna'yı oturma odasında, şatafatlı bir kahvaltının başında bulduk. Brianna, Jamie'nin yıpranmış giysilerine keskin bir bakış attı ama tek kelime etmedi. Kaşları hâlâ kalkık bir şekilde çayını yudumlamaya devam etti. Bree ve Jocasta da elbise giymişlerdi. Oysa Roger ve Duncan giyinmiş de olsalar, gece yaşadıkları maceralar yüzünden solgun ve pejmürde görünüyorlardı. Duncan tıraş olmamıştı ve yanağını şöminenin tabanına çarptığı için yüzünün kenarında kocaman bir morluk vardı. Bunun dışında gayet iyi görünüyordu.

Roger'ın Phillip Wylie'yle başbaşa kaldığımızı ve Lucas'ın ortadan kayboluşunu herkese anlattığını tahmin ediyordum. En azından kimse soru sormadı. Duncan, Jamie'ye doğru sessizce bir tabak domuz pastırması uzattı. Müzikal çatal bıçak seslerinden ve içilen çayın şapırtısından başka ses yoktu.

Herkes tıka basa doyduktan sonra arkamıza yaslanıp tereddütlü bir şekilde bir gün önce -ve bir gece önce- yaşananları tartışmaya başladık. O kadar çok şey olmuştu ki olayları mantıklı bir şekilde yeniden kurgulamaya çalışmamız gerektiğini düşündüm. Bunu söylediğimde Jamie mantığımı çelişkili bulup dudak büktü. Görmezden gelip herkesi toplantıya çağırdım.

"Olay Betty ile başlıyor. Sizce de öyle değil mi?"

"Öyle ya da böyle, bence bu iyi bir başlangıç noktası Sassenach," diyerek bana katıldı Jamie.

Brianna son dilimine tereyağı sürdükten sonra halinden memnun görünüyordu.

"Devam edin, Bayan Marple*," dedi ekmeğinden bir ısırık almadan önce. Roger hafifçe öksürdü ama bunu da ağırbaşlı bir şekilde geçiştirdi.

*Agatha Christie romanlarındaki İngiliz kadın dedektif.

"Güzel. Şimdi, ben Betty'yi gördüğümde uyuşturucu etkisi altındaydı. Doktor Fentiman onu muayene etmemi istemediği için aklımda şüpheler uyandı. Ama Betty'nin panç içtiğinden eminiz, değil mi?" Etrafımı çevreleyen yüzlere baktım. Bree ve Jamie de başlarını sallayarak söylediklerimi onayladılar. İkisi de aynı ciddi ifadeyi takınmışlardı.

"Evet, bardakta likör olmayan bir şeyin tadını aldım," dedi Jamie.

"Babamın yanından ayrıldıktan sonra evdeki kölelerle konuştum," diye ekledi Brianna öne doğru eğilerek. "Kadınlardan ikisi, Betty'nin partilerde

içkilerden artanları içtiğini söyledi. Ama her ikisi de kadının misafir salonunda panç servisi yaparken yalnızca çakırkeyif olduğunu söylediler.”

“Ben de Seamus Hanlon ve müzisyenleriyle misafir salonundaydım,” diye doğruladı Roger. Bree’ye bakıp dizini nazikçe sıktı. “Ulysses’in pançı kendisinin yaptığını gördüm. Bunu o gün ilk kez yapıyordun, değil mi Ulysses?”

Bütün gözler, Jocasta’nın arkasında duran kâhyaya çevrildi. Düzgün peruğu ve üniforması, ortama hakim olan genel yorgunluk havasına oldukça zıttı.

“Hayır, ikinci kezdi,” dedi usulca. “İlki sabahtı.” Gözleri kan çanağı gibi olsa da oldukça temkinli bakıyorlardı. Yüzünün geri kalan kısımları mermerden yontulmuş gibiydi. Ev ahalisi ve köleler işlerinin başındaydılar. Yaşanan son olayların, kâhyalığına leke sürdüğünü düşünüyordu.

“Evet.” Roger, elini kirli sakallarına sürerek bana döndü. Wylie’yle ahırda tartıştıktan sonra biraz kestirmiş olmalıydı. Ama hiç öyle görünmüyordu.

“Ben şahsen Betty’yi hiç fark etmedim. Ama sarhoş ve başı dönüyor olsaydı, kesinlikle fark ederdim. Sanırım Ulysses de öyle.” Başını çevirip Ulysses’e baktı. Kâhya, isteksizce başını sallayarak karşılık verdi.

“Deniz Yüzbaşı Wolff sarhoştu ve yalpalıyordu,” diye ekledi Roger. “Herkes de bunu gördü -herkes bu hale gelmek için henüz çok erken olduğunun farkındaydı.”

Jocasta kaba bir ses çıkarttı, Duncan gülümsemesini saklamak için başını eğdi.

“İkinci rom servisi,” diye toparladı hemen Jamie, “öğlen yapıldı. Yaklaşık bir saat sonra kadını gübre yığınının üzerinde sırtüstü yatarken buldum. İçki kokuyordu ve yanında panç bardağı vardı. İmkânsız olduğunu söylemeyeceğim, ancak bu kadarlık bir süre içinde ölmek çok hızlı bir iş olur, özellikle de yalnızca artıkları içtiyse.”

“O halde uyuşturucu etkisi altında olduğunu varsayabiliriz,” dedim. “Bu da kuvvetle muhtemel, afyon ruhuydu. Kilerde afyon ruhu var mıydı?”

Jocasta ses tonumdan soruyu kendisine sorduğumu anladı; sandalyesinde doğruldu, beyaz saçlarını kurdeleli şapkasının altına itti. Dün geceden sonra epey toparlanmış görünüyordu.

“Ah, evet. Ama buna bakarak karar vermeyin,” diyerek itiraz etti. “Herhangi biri getirmiş olabilir; zor değil ve fiyatını da biliyorsun. Misafirlerin arasında afyon ruhunu düzenli kullanan en az iki kadın biliyorum. Yanlarında biraz

getirdiklerinden eminim.”

Jocasta’nın hangi tanıdıklarının afyon bağımlısı olduğunu ve bunu nereden bildiğini merak etmiştim. Ama es geçerek bir başka konuya değindim.

“Afyon ruhu her nereden geldiyse gelsin, görünüşe göre sonunda Betty’nin bedenine girmiş.” Jamie’ye döndüm. “Şimdi, sen onu bulduğunda, kadının başkasına verilmek amacıyla getirilmiş bir şeyleri -ilaçlı ya da zehirli- içmiş olabileceğini düşündün.”

Beni yakından izleyerek başını salladı.

“Evet, kim bir köleye zarar vermek ya da onu öldürmek istesin ki?”

“Neden bilmiyorum ama biri onu öldürdü,” diyerek lafa girdi Brianna. Sesinde kesin bir tavır vardı. “Başkasına verilmeye niyetlenmiş cam tozlarını neden yesin, anlayamıyorum. Sen anlıyor musun?”

Jocasta’nın yaptığı gibi kaba ama o kadar gürültülü olmayan bir ses çıkaran Bree’ye kaşlarımı çatarak baktım.

“Hayır,” diyerek devam ettim, “cam tozlarını yanlışlıkla almış olabileceğini sanmıyorum, ama ne zaman aldığını da bilmiyorum. Muhtemelen, sen ve Jamie onu çatıya çıkardıktan ve Doktor Fentiman onu ilk kez gördükten sonra almış olmalı.”

Eğer Betty camı çoktan sindirmişse, Fentiman’ın kusturucu ilaçları ve müshilleri aşırı kanamaya yol açardı -ki şafak sökmesine az zaman kalmışken gelip kadının tekrarlayan içsel ağrılarını tedavi etmek için geldiğinde, yol açmıştı bile.

“Sanırım haklısın,” dedim Brianna’ya, “ama emin olalım. Roger, sen etrafa bakınmaya gittiğinde uyuşturucu etkisindeymiş gibi görünen misafirler gördün mü?”

Roger, gün ışığından rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Başı ağrıyorsa, buna hiç şaşırmayacaktım; kafatasımın içinde bir zonklama vardı.

“Hayır,” dedi, yumruğunu kaşlarının arasına dayadı. “Hafif hafif sallanmaya başlayan en azından yirmi kişi vardı ama hepsi makul derecede sarhoş görünüyorlardı.”

“Peki ya Deniz Yüzbaşı Wolff?” diye sordu Duncan herkesi şaşırtarak. Herkesin bakışlarını üzerine çevirdiğini görünce yanakları hafifçe kızardı ama azimle sözlerine devam etti.

“A Smeòraich adamın sarhoş olduğunu ve misafir salonunda yalpaladığını söyledi. Afyon ruhu ya da her neyse, yarısını içmiş ve kalanını köleye vermiş olamaz mı?”

“Bilmiyorum,” dedim şüpheyle. “Eğer saf alkolle bir saat içinde zehirlenen birini görmüş olsaydım…”

“Ben misafirlere bakmaya gittiğimde, Yüzbaşı elinde bir şişeyle mozoleye yaslanmıştı,” dedi Roger. “Tutarsız ama bilinçliydi.”

“Evet, sonra çalılıkların orada yere düştü,” diyerek söze karıştı Jamie. Şüpheci bakıyordu. “Öğleden sonra gördüm onu. O genç köle gibi görünmüyordu, yalnızca sarhoştu.”

“Zamanlama doğru,” dedim düşünceli bir şekilde. “O halde en azından olasılıklar dahilinde. Yüzbaşı’yı gün içinde gören oldu mu?”

“Evet,” dedi Ulysses. Herkes birden ona doğru döndü. “Akşam yemeği sırasında eve gelip ona derhal bir tekne bulmamı söyledi ve tekneyle oradan ayrıldı. Hâlâ çok sarhoştu,” diye ekledi, “ama bilinci yerindeydi.”

Jocasta üfleyip püfledi, homurdanmaya başladı. İki işaret parmağıyla şakaklarını ovuşturdu; belli ki onun da başı ağrıyordu.

“Sanırım bu Yüzbaşı’yı şüpheli durumundan çıkarıyor? Ya da aniden olay yerini terk etmesi başlı başına şüpheli bir durum mu?” Başı ağrımayan tek kişi olan Brianna, çayına bir sürü şeker atıp sertçe karıştırdı. Jamie yüzünü buruşturarak gözlerini kapadı.

“Bir şeyi atlamıyor musun?” Jocasta konuşulanlara konsantre olmuş, kaşlarını çatarak her söyleneni yakından takip ediyordu. Öne doğru eğildi, üzerinde kahvaltı olan sehpaya elini uzattı. Parmaklarını hafifçe sehpaya vurduktan sonra küçük bir gümüş bardak aldı.

“Sen bana Betty’nin içtiği bardağı gösterdin, oğlum,” dedi Jamie’ye, elindeki bardağı uzatarak. “Bunun gibi bir şeydi, değil mi?”

Bardak som gümüştendi ve yepyeniydi. Oymalı tasarımı göz alıyordu. Daha sonraları metal küflenmeye başlayınca, karartı oymaların çizgilerine yerleşecek ve daha belirgin olmasını sağlayacaktı. Ama şimdilik büyük ‘i’ harfi ve etrafında yüzen küçük balık neredeyse metalin parıltısında kaybolmuş durumdaydı.

“Evet, bunun gibi bir bardaktı hala,” diye cevapladı Jamie, bardağı tutan ele dokunarak. “Brianna setin bir parçası olduğunu söyledi. Öyle mi?”

“Evet. Düğün günümüzün sabahında onları Duncan’a hediye olarak vermiştim.” Bardağı yerine bıraktı, uzun parmaklarını bardağın ağzında gezdirdi. “Kahvaltı sırasında Duncan’la birlikte bardakların ikisinden içtik. Ama diğer dördü burada duruyordu.” Eliyle arkasındaki, içinde domuz pastırmasıyla ve kızarmış yumurtayla dolu tabakların durduğu küçük büfeyi gösterdi. Süslenmiş tabaklar büfenin arka tarafında duruyorlardı ve aralarına kristal şarap kadehleri serpiştirilmişti. Saydım; altı gümüş balıklı bardağın altısı da masadaydı ve Jocasta’nın kahvaltıda sevdiği Porto şarabıyla doluydu. Hangisinde uyuşturuculu likörün olduğuna dair herhangi bir iz yoktu.

“Sen düğün günü bu bardaklardan misafir salonuna hiç getirdin mi Ulysses?”

“Hayır hanımefendi.” Bunu duyduğuna çok şaşırmıştı. “Elbette hayır.”

Jocasta başını sallayıp kör gözlerini önce Jamie’ye, sonra bana çevirdi.

“Görüyorsunuz ya,” dedi kısaca. “O Duncan’ın bardağıydı.”

Duncan önce şaşırdı, sonra Jocasta’nın imalarını fark ettikçe huzursuzlandı.

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Ah, hayır. Olamaz.” Çenesindeki yıpranmış teninden ter damlacıkları süzülmeye başlamıştı.

“Sana dünden önce içecek bir şey veren oldu mu, a charaid?” diye sordu Jamie öne doğru eğilerek.

Duncan çaresizce omuzlarını silkti.

“Evet, herkes verdi!”

Elbette vermişlerdi. Sonuçta o damattı. Gerçi sinirlerinin bozuk olması nedeniyle sindirim sorunu yaşadığı için sunulan içkileri kabul etmemişti. İçkilerin gümüş bardakta sunulup sunulmadığına da dikkat etmemişti.

“Mac Dubh, dikkatim öyle dağınıktı ki biri elime canlı bir yılan bile tutuştursaydı, fark etmezdim.” Ulysses tepsiden keten bir mendil alıp nazikçe uzattı. Duncan hiç bakmadan mendili alıp yüzünü sildi.

“Yani… birinin Duncan’a zarar vermeye çalıştığını düşünüyorsun?” Roger’ın sesindeki şaşkınlık pek onur verici olmasa da Duncan üstüne alınmadı.

“Ama neden?” dedi şaşkınlıkla. “Kim benden nefret edebilir?”

Jamie gizlice kıkırdayınca, masadaki gerilim biraz olsun azaldı. Doğruydu; Duncan akıllı ve becerikli olsa da öyle mütevazı yaradılışlı bir adamdı ki

insanı sonu cinayete varan bir cinnete sürükleme ihtimali şöyle dursun, kimseye zarar bile veremezdi.

“O halde, a charaid,” dedi Jamie zarifçe, “belki de kişisel değildir ha?” Gözlerime bakınca alaycı bir ifade takındım. Yaptığı herhangi bir şeyden değil ama beraber olduğu insan yüzünden hayatına birden fazla kez kastedilmiş olabilirdi.

Jocasta aynı şeyleri düşünüyor gibi duruyordu.

“Gerçekten de,” dedi. “Kendi kendime düşünüyordum da Jamie, Toplantı’da olanları hatırlamıyor musun?”

Jamie tek kaşını kaldırıp çay bardağını aldı.

“Orada birçok şey oldu hala,” dedi. “Ama sanırım sen Rahip Kenneth’le olanları kastediyorsun?”

“Evet.” Ulysses bardağı doldurunca eli otomatik olarak bardağa gitti. “Lillywhite’ın rahibin ayinleri gerçekleştirmesinin engellendiğine dair bir şeyler anlattığını söylemedin mi bana?”

Jamie başını salladı, çayından ağız dolusu bir yudum alırken gözlerini kısa süreliğine kapadı.

“Evet, Lillywhite öyle söyledi. Belki kastettiği Duncan’la evliliğindi? Engellenecek ‘ayin’ buydu belki de?”

Baş ağrım gittikçe kötüleşiyordu. Parmaklarımı kaşlarımın arasına bastırdım; çay bardağından ısınmışlardı ve sıcaklık tenime iyi geldi.

“Yalnızca bir dakika bekle,” dedim. “Birinin halanın Duncan’la evlenmesine engel olmak istediğini, Toplantı’da buna devam ettiğini ama sonra engelleyemeyeceğini düşünüp Duncan’ı öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun?” Sesim, Duncan’ın yüzündeki şaşkınlığın yankısı gibiydi.

“Ben öyle demiyorum,” dedi Jamie, Jocasta’ya ilgiyle bakarak, “ama halamın öyle düşündüğünü sanıyorum.”

“Öyle düşünüyorum,” dedi Jocasta sakince. Çayını içip iç çekerek bardağını masaya koydu. “Kendimi çok abartmak istemiyorum oğlum, ama Hector öldüğünden beri birçok erkek bana kur yaptı. River Run değerli bir mülk ve ben yaşlı bir kadınım.”

Herkes bu gerçeği düşünürken bir anlık sessizlik oldu. Duncan’ın yüzünde huzursuz bir dehşet vardı.

“Ama- ” dedi ağzında geveleyerek, “ama-ama- eğer öyleyse, Mac Dubh, neden beklesin ki?”

“Beklemek mi?”

“Evet.” Birilerinin kendisini anladığını görmek için masanın etrafına bakındı. “Bak, eğer biri Toplantı’da düğünü durdurmak istediyse, tamam. Ama o günden bugüne dört ay geçti ve kimse bana el kaldırmadı. Genelde yalnız at binerim ve at binerken yolda beni kıstırıp kafama sıkması çok kolay olurdu.” Sakin konuşuyordu ama Jocasta’nın duydukları karşısında ürperdiğini gördüm.

“O yüzden neden yüzlerce insanın bulunduğu düğün saatini beklesin ki? Yani, bu da bir bakış açısı Duncan,” dedi Jamie.

Roger tüm konuşulanları can kulağıyla dinlemiş, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini de ellerinin içine almıştı. Oturduğu yerde doğruldu.

“Aklıma gelen tek şey,” dedi. “Rahip.”

Herkes kaşlarını kaldırarak ona baktı.

“Rahip buradaydı,” diye açıkladı. “Bak, eğer her şeyin arkasındaki neden River Run’sa, o halde olay Duncan’ın ayağını kaydırmak. Onu öldürdüğünde katilimiz yeniden başladığı noktaya geri döner -Jocasta Duncan’la evlenmemiş olur ama onunla da evlenmemiş olur ve bu durumu zorlamanın hiçbir yolu olmaz.

“Ama,” Roger parmağını kaldırdı, “eğer rahip buradaysa ve özel bir ayin için her şey düzenlendiyse… o halde bu çok kolay. Duncan’ı öldürür -intihar ya da kaza süsü vererek- ve sonra da Jocasta’nın odasını işgal eden rahibi de silah tehdidiyle evliliği gerçekleştirmeye zorlar. Hizmetçilerin ve misafirlerin hepsi Duncan’la ilgilendiği için, kimse evliliğe itiraz edemez ya da engel olamaz.” Yatak odasına açılan kapıdan görünen büyük yatağı işaret etti. “Sonra Jocasta’yı hemen oraya götürür ve evliliği zorla gerçekleştirir…”

Roger bu noktada Jocasta’nın ağzının açık kaldığını ve Duncan’ın şaşkın bakışlarını fark etti. Kıpkırmızı oldu ve boğazını temizledi.

“Ah… yani…”

Jamie öksürüp boğazını temizledi. Kendi lanet olası büyükbabası sosyal yükselişine, yaşlı ve varlıklı dul Leydi Lovat’la zoraki bir şekilde evlenerek -ve acilen yatarak- başlamıştı.

“Ne?” Brianna, Roger’a bakmak için kafasını çevirdi. Dehşete düştüğü

apaçıktı. “Bu çok… ama bu yanlarına kâr kalamazdı!”

“Gerçekten kalırdı,” dedi Roger özür dilercesine. “Bak tatlım, mülkiyet, kadın söz konusu olduğunda yasaların unuttuğu bir konu. Bir kadınla evlenip onunla yatarsan, o ve onun tüm mülkü senin olur. Bu kadının hoşuna gitsin ya da gitmesin. Erkek bir akrabası karşı çıkmadığı takdirde, mahkeme hiçbir şey yapamaz.”

“Ama erkek akrabası var!” Brianna eliyle Jamie’yi işaret etti -Jamie itiraz edecekti fakat muhtemelen Brianna’nın beklediği şekilde değil.

“Evet, ama. Şahitler,” diyerek itiraz etti. “Bunun geçerli bir evlilik olduğunu söyleyen bir şahidin olmadığı takdirde böyle bir şey yapamazsın.” Yine boğazını temizledi. Ulysses çaydanlığa uzandı.

İhtiyar Simon’ın şahidi vardı; iki arkadaşı, bir de karısının iki bakıcısı. Bu bakıcılardan biri daha sonra Jamie’nin büyükannesi oldu. Gerçi bu işlemde daha az güç kullanıldığına inanıyorum.

“Bunun bir zorluk olduğunu düşünmüyorum,” dedim göğsüme dökülen kırıntıları temizlerken. “Bu tek kişilik bir gösteri değildi. Damadı her kim hedefliyorsa -eğer gerçekten varsa- kesinlikle suç ortakları vardır. Biri Randall Lillywhite.”

“Ki burada değildi,” diye hatırlattı Jamie.

“Hmm. Doğru,” diyerek kabul ettim. “Ama yine de prensip aynı.”

“Evet,” dedi Roger inatla, “eğer öyle bir adam varsa, o halde esas şüpheli Deniz Yüzbaşı Wolff’tur, değil mi? Herkes Jocasta’yla evlenmek için birden fazla denemede bulunduğunu biliyor. Ve o buradaydı.”

“Ama sarhoştu,” diye ekledi Jamie şüpheyle.

“Ya da değil. Söylediğim gibi, Seamus ve arkadaşları birinin bu kadar erken sarhoş olmuş olmasına çok şaşırmışlardı. Ama ya bu düzmeceyse?” Roger tek kaşını kaldırarak masanın etrafına baktı.

“Eğer yalnızca sarhoş taklidi yapıyorduysa, kimse ona dikkat etmeyecek ve ondan şüphelenmeyecekti. Böylelikle bir panç bardağına zehir döküp, Duncan’a vermesi için bardağı Betty’ye verdikten sonra Duncan’ın düştüğünü duyar duymaz kaçabilmek için hazırlanacaktı. Betty bardağı Duncan’a verdiyse ve o reddettiyse -Betty’nin elinde koca bir bardak panç kalmış oldu.”

Omuzlarını silkti.

“Kim bardağın tadına varmak için sebze bahçesine gizlendiği konusunda

onu suçlayabilir?”

Jocasta ve Ulysses aynı anda homurdanıp, Betty’nin hareketinin suçlanabilirliği hakkındaki düşüncelerini ortaya koydular. Roger öksürüp analizlerine devam etti.

“Doğru. Peki. Ama bu doz Betty’yi öldürmedi. Ya katil yanlış hesap yaptı ya da…” Roger’ın aklına bir başka parlak fikir geldi. “Belki de Duncan’ı öldürmek istemiyordu. Yalnızca bilincini kaybetmesini istedi ve böylelikle onu sessizce nehre atacaktı. Bu daha bile iyi olabilirdi. Yüzme bilmiyorsun, değil mi?” diye sordu, kafasını şaşkın bir şekilde bir sağa bir sola sallayan Duncan’a dönerek. Tek elini kaldırıp, olmayan kolunu ovuşturdu.

“Evet. Böylelikle güzel bir boğulma, gayet kaza olarak algılanacaktı.” Roger ellerini birbirine sürttü, memnun görünüyordu. “Ama sonra plan saptı, çünkü hizmetçi uyuşturuculu pançı kendi içti. Bu yüzden de öldü!”

“Neden?” Jocasta da Duncan kadar şaşkın görünüyordu.

“Çünkü kendisine bardağı veren adamın kim olduğunu biliyordu,” diye atıldı Jamie. Başını sallayıp düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. “Ve insanlar onunla ilgilenmeye başladıklarında kim olduğunu söyleyecekti. Ama elbette adam onu sert yöntemlerle susturamazdı; çatı katına girip çıkarken görünmek büyük bir riskti.”

Roger bu hızlı değerlendirme karşısında başını salladı.

“Evet. Ama cam tozuna bulaşmak çok akıllıca değil -gün boyunca kaç kadeh ve bardak dönüp dolaştı? Bir tanesini tuğlaların üzerine düşürsen ve kırıkları topuğunun altında ezsen, al sana cam kırıkları.”

Buna bile gerek kalmayabilirdi; düğün sonrası kutlamalarından sonra yollarda ve balkonda hep cam parçaları vardı. Phillip Wylie beni şaşırttığında ben de yere bir bardak düşürmüştüm.

Ulysses’e döndüm.

“Cam tozunun katilin eline nasıl geçtiği sorunu hâlâ açıklığa kavuşmadı. Betty’nin ne yiyip içtiğini biliyor musun Ulysses?”

Kâhya kaşını kaldırdı. Yüzünde, karanlık sulara atılmış bir taşı andıran bir ifade vardı.

“Doktor Fentiman ona tatlı söyledi,” dedi yavaşça. “Biraz da yulaf lapası, tabii eğer yutabilecek kadar uyanıksa. Tatlıyı kendim hazırlayıp götürmesi için Mariah’ya verdim. Aşçıya yulaf lapası hazırlamasını söyledim ama Betty

onu yedi mi ya da lapayı ona kim götürdü, bilmiyorum.”

“Hmm.” Jocasta kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. “Bahçedeki mutfak tıklım tıkıştı. Etrafta da o kadar insan vardı ki… Mariah’ya ve diğerlerine sorabiliriz fakat bırak birilerinin dikkatlerini dağıtmaya çalışmasını, yemekleri taşıdıklarını bile hatırlamadıklarına eminim. Gerçi bir anda olup bitebilirdi; kızın dikkatini dağıt, bardağa camı koy…” Cinayetin işlenmesinin kolaylığını anlatan bir el hareketi yaptı.

“Ya da biri Betty’nin nasıl olduğuna bakma bahanesiyle çatı katına çıkmış ve içinde cam olan bir şey içirmiş olabilir,” dedim. “İnsanlar gelip gidiyorlardı, ama Betty çatıda, Doktor Fentiman’ın ziyareti ve diğer kölelerin yatmaya geldiği saatler dışında yalnızdı. Kimse görmeden birinin yukarı çıkması çok mümkün.”

“Çok iyi, Müfettiş Lestrade,” dedi Brianna, Roger’a alçak sesle. “Ama kanıt yok, değil mi?”

Jocasta ve Duncan, adam şeklindeki sürahiler gibi katı bir şekilde yan yana oturuyorlardı. Birbirlerine bakmamaya dikkat ediyorlardı. Jocasta derin ve duyulur bir nefes alıp kendini rahatlamaya zorladı.

“Doğru,” dedi. “Kanıt yok. Betty’nin sana panç verdiğini hatırlamıyorsun, a dhuine?”

Duncan sert bir şekilde bıyığını çiğnedikten sonra başını iki yana salladı.

“Vermiş olabilir… bhean. Ama vermemiş de olabilir.”

“Pekâlâ.”

Herkes sessizliğe bürünmüşken, Ulysses sessizce masanın etrafında gezindi, masayı toparladı. Sonunda Jamie derin bir iç çekip doğruldu.

“Peki. Bir de son gece olanlar var. Hâlâ, odana giren İrlandalının Stephen Bonnet olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?”

Brianna elini hareket ettirdiğinde çay bardağı masaya döküldü.

“Kim?” dedi kısık bir sesle. “Stephen Bonnet, burada mı?”

Jamie kaşlarını çatarak bana baktı.

“Ona söyledin sanıyordum Sassenach.”

“Ne zaman?” dedim öfkeyle karışık. “Ona senin söylediğini sanıyordum,” dedim, omuzlarını silkip ifadesiz duran Roger’a dönerek. Ulysses ortalığı toparlıyordu. Bree’nin yüzü bembeyaz olmuştu ama soğukkanlı

davranabiliyordu.

“Boş ver,” dedi. “O burada mıydı? Dün gece?”

“Evet, buradaydı,” dedi Jamie isteksizce. “Onu gördüm.”

“Yani altının peşine düşen hırsız oydu ya da onlardan biriydi, öyle mi?” Brianna gümüş şarap bardaklarından birine uzanıp sanki içinde su varmış gibi hızla içti. Ulysses gözlerini kırpıştırdı ama hemen bardağı yeniden doldurdu.

“Öyle görünüyor.” Roger dikkatle gözlerini Brianna’dan kaçırarak yeni bir ekmek aldı.

“Altından nasıl haberdar oldu hala?” Jamie sandalyesinde arkaya yaslandı, gözlerini hafifçe kapayarak cevaba konsantre oldu.

Jocasta hafifçe homurdanıp elini uzattı. Jocasta’nın ihtiyaçlarına alışkın olan Ulysses bir parça tereyağlı ekmek getirdi.

“Hector Cameron birine söylemiş; kardeşim Dougal birine söylemiş ya da üçüncü adam birine söylemiş. Onları tanıdığım için, bahse girerim ne Hector’du, ne Dougal.” Omuzlarını silkip ekmeğinden bir parça ısırdı.

“Ama size bir şey söyleyeyim,” diye ekledi yutkunarak. “Odamdaki ikinci adam, içki kokuyordu. Konuşmadığını söylemiştim, değil mi? Yeterince açık, değil mi? O tanıdığım biriydi, eğer konuşursa, sesinden tanıyacağım biri.”

“YüzbaşıWolff mu?” dedi Roger.

Jamie başını salladı, kaşlarının arasını kırıştırdı.

“Donanmada çalışandan birinden daha iyi kim korsan bulabilir ki?”

“Lanet olsun,” diye söylendi Brianna. Şarap onu biraz kendine getirmişti, ama benzi hâlâ soluktu.

“Evet,” dedi Jamie, pek umursamadan. “On bin pound değerindeki bir altın, küçük bir girişim sayılmaz. Bu kadar büyük bir tutar için birden fazla adam gerekir. Fransa Kralı Louis ve Charles Stuart bunu biliyordu; otuz binle başa çıkmak için altı adam yolladılar.” Altının varlığını öğrenen birinin, çok tanınmış bir kaçakçı ve yalnızca altını taşımak için değil, altını harcamak için de bağlantıları olan bir korsan olduğu bilinen Stephen Bonnet’ye yardım etmek için birinin gönüllü olması hiç şaşırtıcı değildi.

“Bir tekne,” dedim yavaşça. “Yüzbaşı akşam yemeği sırasında buradan tekneyle ayrıldı. Nehrin aşağı yakasına doğru gidip Stephen Bonnet’yle buluşmuş olabilir. Sonra birlikte geri gelip eve girmek için fırsat kollamış ve

Jocasta'yı altının nerede olduğunu söylemesi için korkutmuş olabilir."

Jamie başını salladı.

"Evet, olabilir. Yüzbaşı'nın yıllardır burada ilişkileri var. Hala, altının burada olmasından şüpheleneceği bir şey görmüş olabilir mi? Hector'un üç külçe aldığını söylemiştin; onlardan kalan var mı?"

Jocasta dudaklarını sıktı, ama bir anlık tereddütten sonra gönülsüzce başını salladı.

"Masasında, kâğıt ağırlığı olarak bir tane tutuyordu. Evet, Wolff görmüş olabilir ama ne olduğunu nereden bilecek?"

"Belki o sırada anlamamıştır," dedi Brianna, "ama sonra Fransız altınını duymuş ve parçaları birleştirmiş olabilir."

Bunu duyunca herkes başını sallayıp bir şeyler fısıldamaya başladı. Teorik açıdan taşlar yerine oturmuştu. Birinin bunu nasıl kanıtlayacağını anlamadığımı söyledim.

Jamie omuzlarını silkip elindeki reçeli yaladı.

"Neler olup bittiğini kanıtlamak bence o kadar önemli değil Sassenach." Duncan'ın gözlerinin içine baktı.

"Geri dönecekler, a charaid," dedi sakince. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Duncan başını salladı. Mutsuz ama kararlı görünüyordu.

"Evet, biliyorum." Elini uzatıp Jocasta'nın elini tuttu, şu ana kadar Jocasta'ya böyle bir hareket yaptığını hiç görmemiştim. "Hazır olmalıyız, Mac Dubh."

Jamie yavaşça başını salladı.

"Gitmem gerek Duncan. Ekilecek şeyler beklemez. Ama tanıdıklarıma, Deniz Yüzbaşı Wolff'a dikkat etmelerini söyleyeceğim."

Jocasta sessizce oturmuş, elini Duncan'ın elinden hiç çekmemişti. Son söylenenlerden sonra sandalyesinde doğruldu.

"Peki ya İrlandalı?" dedi. Diğer eliyle hafifçe bastırarak çenesindeki bıçak kesiğini okşadı.

Jamie önce Duncan'la, sonra benimle bakıştı.

"Geri gelecek," dedi. Sesinde kesin bir tavır vardı.

Bunu söylerken Brianna'ya bakıyordum. Yüzü sakindi ama ben onun annesiydim ve gözlerinde, suda yüzen balık gibi beliren korkuyu sezebiliyordum. Stephen Bonnet'nin çoktan geri döndüğünü düşündüm.

Ertesi gün dağlara gitmek için yola çıktık. Henüz sekiz kilometre kadar yol almıştık ki arkamızdan gelen toynak seslerini duydum ve kestane ağaçlarının bahar yeşillerinin arasındaki kırmızı ışığı gördüm.

Bize doğru gelen Binbaşı MacDonald'ın yüzündeki rahat ifade, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Ah, lanet olsun!" dedim.

Mektupta, Binbaşı'nın ceketi kadar kan kırmızısı olan Tryon'ın mührü vardı.

"Mektup bu sabah Greenoaks'a geldi," dedi Binbaşı, mührü kıran Jamie'yi izlemek için atını dizginlerken. "Ben de zaten bu yöne geleceğim için mektubu kendim getirmek istedim." Mektupta yazanları zaten biliyordu; Farquard Campbell mektubu çoktan açmıştı.

Jamie mektubu okurken yüzüne baktım. İfadesi değişmedi. Okumayı bitirip mektubu bana verdi.

19 Mart, 1771

Milis Komutanlarına:

Baylar,

Dün Majestelerinin Kurul onayıyla, isyancı hareket ve bildirileriyle hükümete karşı gelmiş, mahkemeleri kapatarak adaletin yerini bulmasını engellemiş direnişçilerin yerleşim alanlarına, birçok milis alayından toplanmış güçler birliğiyle birlikte yürümeme karar verildi. Bu nedenle sizin birliğinizin bir kısmı, bu önemli hizmete katılarak ülkesinin onuruna katkıda bulunabilir. Bu çaba içerisinde güç birliğime katılacak otuz adam seçmenizi istiyorum.

Askerler önümüzdeki ayın yirmisinden önce hareket etmeyecekler. O tarihe kadar adamlarınızı hangi gün toplayacağınız, ne zaman yürüneceği ve hangi yoldan gitmeniz gerektiği size bildirilecektir.

Evinde kalacak olan her çiftçiye, bir Hıristiyanlık görevi olarak, birliğe katılan askerler herkesin çıkarı için savaşırken, onların ailelerine göz kulak olmaları ve onlar için ellerinden geleni yapmaları tavsiye edilmektedir.

Bu yolculuğun giderleri için hamillere yazılı belgeler vereceğim. Hazinede bu yolculuğun giderlerini karşılayacak yeteri kadar para kalmaması nedeniyle hazinenin parayı olası zararlar fonundan ödeyeceği zamana kadar, bu belgeler paraya çevrilebilecek.

William Tryon

Acaba Hermon Husband ve James Hunter, River Run'dan ayrılırlarken bunu biliyorlar mıydı? Bence biliyor olmalılardı. Binbaşı, valiye hizmet etmek için New Bern'e doğru yola çıkmıştı. Çizmeleri toz içindeydi ama kılıcının kabzası güneşte parlıyordu.

"Lanet, lanet, lanet olası," dedim yine usulca. Binbaşı MacDonald gözlerini kırpıştırdı. Jamie bana baktı, ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi.

"Evet, pekâlâ," dedi. "Neredeyse bir ay var. Tam da arpaları içeri alma zamanı."

6. BÖLÜM DÜZENLEYİCİLERİN SAVAŞI

56 “…VE ÖLDÜREBILECEKLERI KADAR ADAMLARININ OLDUĞUNU SÖYLEYEREK ONLARLA SAVAŞMALARINI SÖYLEMIŞ, ONLARI ÖLDÜREBILIRIZ”

Waightstill Avery’nin ifadesi, Tanık

Kuzey Carolina

Mecklenburg County

Waightstill Avery adındaki bir tanığın ifadesi alınmış ve tanık 16 Mart’da, saat sabah dokuz ya da onda, adanın aşağı yakasında yaşayan Hudgins adında birinin evinde olduğunu söylemiştir.

O sırada kendilerine Düzenleyiciler diyen otuz ya da kırk kadar adam görmüş ve aralarından biri (adının James McQuiston olduğunu söylemiş) diğerlerinin adına onu tutuklamış ve esir almış. Hemen sonra James Graham (ya da Grimes) tanığa şu sözleri etmiş: “Sen artık bir tutuklusun ve yanında bir muhafız olmadan hiçbir yere gidemezsin.” Hemen arkasından da eklemiş, “Muhafızınla hareket etmelisin ve zarar görmemelisin.”

Tanık sonra iki adamın gözetiminde, Düzenleyicilerin yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıktaki kampına götürülmüş. Kampta aynı topluluktan birçok insan varmış ve diğerleri alana toplu olarak birkaç saat sonra gelmişler. Tanık, gelenlerin yaklaşık iki yüz otuz kişi olduklarını tahmin ediyor.

Tanık, o sırada kampta bulunan liderlerinden beş tanesinin adını öğrenmiş (Thomas Hamilton, bir Hamilton daha, James Hunter, Joshua Teague Gillespie ve daha önce bahsedilen James Grimes ya da Graham). Tanık, bu adamların hükümete, üst mahkeme yargıçlarına, kurula ve diğer görevlilere karşı uygunsuz sözler ettiklerini söyledi. Etraftaki kalabalık uygunsuz şeyler söylemeye devam ederken, Thomas Hamilton herkesin ortasında durup şunları söylemiş (Kalabalık adamın söylediklerini onaylıyormuş):

“Maurice Moore’un yargıçlıkla ne alakası olabilir, o yargıç değildir, ne Kral, ne de Henderson tarafından atanmıştır. Onlar mahkemeyi de savunamazlar. Kurul kalkıp Ayaklanma Kanunu* çıkardı ve insanlar hiç olmadığı kadar öfkeliler. Tüm avukatları ve hukukçuları öldürmeye zorlanıyoruz ve onları öldüreceğiz. Eğer onlar öldürülmezlerse, ben lanetleneceğim. Eğer bu kanunu

yapmamış olsalardı, bazılarının yaşamasına izin verirdik. Ayaklanma Kanunu! İngiltere'nin hiçbir yasasında ya da Fransa dışında hiçbir ülkede böylesi bir şey yapılmamıştır. Bu kanunu Fransa'dan getirdiler ve engizisyonu da getirecekler."

*İngiltere'de on iki veya daha fazla kimse isyan çıkarmak maksadıyle toplanıp da dağılma emrine uymayınca onları suçlu tutan kanun.

Vali'nin hukukçuların dostu olduğunu söylediler ve kurul Düzenleyicileri vergiler için tüzükler çıkarmaya zorladı. Gaol'da Husband'ı düzenbaz hareketlerini görmesin diye esir aldılar. Sonra Vali ve Kurul, hukukçuların istediği gibi kanunlar çıkardı. Hükümet hukukçuların dostudur, hukukçular her şeye devam ediyorlar, kendi çıkarları için zayıf ve cahil sulh hâkimleri atıyorlar.

Vilayette hukukçu yokmuş ve kalmaması için yemin ettiler. Fanning, Mart ayının yirmi ikisinde suçlu ilan edilmiş ve o tarihten sonra görüldüğü yerde öldürülecekmiş ve hatta bazıları onu Salisbury'de buldukları takdirde anında öldüreceklerine yemin etmişler. Bazıları Salisbury'de Yargıç Moore'u görürlerse döveceklerini, bazıları ise onu öldüreceklerini söylemişler. Robert Thomson adında biri, Maurise Moore'a alçak, düzenbaz, ahlaksız, hain gibi uygunsuz sıfatlarla hitap ediyormuş.

Birliğinin başındaki Yüzbaşı Rutherford'un Salisbury sokaklarında geçit töreni yaptığı haberi duyulduğunda, bu tanık aralarından birkaçının derhal orada bulunan bütün Düzenleyicilerin silahlarıyla birlikte Salisbury'ye yürümelerini ve öldürmeleri gereken adamlar olduğunu söyleyerek onlarla savaşmalarını söylemiş, onları öldürebiliriz, bize karşı gelmenin ne olduğunu öğreteceğiz, demişler.

18 Mart 1771'de (bugün) benim önümde yemin edilmiştir

(imzalayan) Waightstill Avery

(tanık) William Harris, Sulh Hakimi

General Thomas Gage'e

Kuzey Carolina

19 Mart 1771, New Bern

Bayım,

Bu vilayetin Majestelerinin kurulunca, dün, milis güçlerinden bir birlik ile hükümeti isyankâr eylemleri ve bildirileriyle açmaza sokan direnişçilerin yerleşim alanlarına yürümeleri kararlaştırılmıştır.

Bu ülkede pek az askeri mühimmatımız olduğu için, şurada sıraladığım mühimmatı bana temin etmenizi istiyorum (top, saçma, bayraklar, davullar, vs.).

Yürüyüşüme bu kasabadan önümüzdeki ayın yirmisinde başlayıp, eyaletler arasında yürürken milisi toplamayı düşünüyorum. Planım on beş bin adam toplamak, ancak hükümet tarafında görünen o ki, bu sayı bir hayli yükseltilebilir.

Saygılarımla

Sadık kulunuz,

William Tryon

57 ŞİMDİ UYKUYA YATIYORUM…

Fraser Tepesi,

15 Nisan, 1771

Roger yatağa yatmış, kulübenin penceresini kaplayan posta sıkışan görünmez sineğin kesik kesik iniltisini dinliyordu. Jem'in beşiği tülbentle kaplanmıştı ama Roger'ın da Brianna'nın da böyle bir kalkanı yoktu. O lanet şey üzerine gelirse, Roger onu yakalardı ama görünüşe göre yalnızca yataklarının üzerinde hiç yorulmadan dönüp dolaşıyor, arada sırada kulağına fısıldayarak alçalıyor, sonra yeniden uzaklaşıyordu.

Sineklerin hava saldırısına rağmen uyuyakalmış olması gerekirdi, son birkaç günün aşırı heyecanından sonra oldukça yorgun düşmüştü. Daha uzaktaki milis üyelerini uyarsınlar diye yakınlardaki yerleşim yerleri sakinlerini haberdar etmek amacıyla iki gün boyunca dağlardaki barınakları ve bayırları gezmişti. Bahar ekimi rekor zamanda tamamlanmış, müsait olan bütün erkekler şafaktan alacakaranlığa kadar tarlalarla saatlerini geçirmişlerdi. Sanki devamlı kahve içiyormuş gibi vücudu hâlâ adrenalin doluydu. Adrenalinin etkisi, beyniyle kasları arasında gezip duruyordu.

Bugün bütün gününü çiftliğin oradan ayrılacakları güne hazırlanmasına yardım etmekle geçirmişti. Ne zaman gözlerini kapatsa, göz kapaklarının ardında o yapılan işlerin parça parça resimlerini görüyordu. Çit tamiri, samanların taşınması, Mart ayında birliğin beslenmesi için un çuvallarının hızla değirmene götürülmesi. Arabanın tekerleğine göbek takma, kırık koşum takımını onarma, ahırdan başarısız bir kaçma girişiminde bulunan beyaz domuzun yakalanmasına yardım etme, odun kesme ve sonunda akşam yemeğinden önce Claire yer elmalarını ve fıstıkları ekebilsin diye toprağı kazma.

Aceleye ve çalışmaya rağmen, alacakaranlığın ışığındaki kazma işi günün düzenli coşkunluğunda güzel bir dinlence olmuştu; şimdi bu yaptığını düşündükçe dinleniyor, aklının yavaşlaması umuduyla o anı yeniden yaşadıkça uykuya dalabilmek için sakinleşiyordu.

Aylardan Nisan'dı ve hava ılıktı. Claire'in bahçesi dallanıp budaklanmıştı; yeşil başaklar, yeşeren yapraklar ve küçük parlak çiçekler vardı. Asmalar çite dolanmış, Roger bahçede alacakaranlıkta çalışırken, üzerinde yavaşça sessiz

ve beyaz boru çiçekleri açmıştı.

Hava serinledikçe, çiçeklerin ve yeni kazılmış toprağın kokusu her tarafını sarmıştı. Pervaneler, ağaçtan benekli beyaz, gri ve siyah gölgeler halinde fırlayan yumuşak boru çiçeklerine gelmişlerdi. Tatarcık ve sivrisinek ordusu da Roger'ın ter kokusuna gelmişti. Hemen onlardan sonra dar kanatlı, kıllı gövdeli karanlık yaratıklar olan yusufçuklar da gelip, futbol holiganlarının fevri hareketleriyle hatmilerin etrafında uçuşmaya başlamışlardı.

Battaniyelerin ağırlığının altında uzun ayak parmaklarını gerdi. Bacağı karısının bacağına değiyordu. Hafızasında küreğin sert köşesini ayağında hissetti. Toprağı kazmanın ve kökleri çıkarmanın memnun edici hissi hatırındaydı. Siyah toprak nemliydi ve yabani otların damarlarıyla doluydu. Kurtları telaş içinde kaçışıyorlardı.

Kafasının tam üzerinden, bahçenin kokularıyla cezbedilmiş kocaman bir pervane uçmuştu. Parlak kahverengi kanatları avuç içi kadardı ve üzerinde göz şeklinde desenler vardı. Sessiz güzelliği içinde olağanüstüydü.

Bahçe yapan, Tanrıyla çalışır. Bu, Inverness'te büyüdüğü köşkün bahçesindeki eski bakır güneş saatinin köşesinde yazıyordu. Bu durum, Papaz Efendi'nin bahçeyle ilgilenecek ne zamanı, ne de yeteneği olduğu için biraz ironikti. Bahçe biçilmemiş otlarla ve vahşileşmiş gül ağaçlarıyla tam bir balta girmemiş orman havasındaydı. Bunu düşünüp gülümsedi. Papaz Efendi'nin hayaletine iyi geceler diledi.

İyi geceler, baba. Tanrı seni korusun.

Ailesinden ve arkadaşlarından oluşan kısa bir listeye iyi geceler dileme alışkanlığını kaybedeli uzun zaman olmuştu; çocukken gece ettiği dualar genelde, "Tanrı büyük annemi, cennetteki büyükbabamı, en yakın arkadaşım Peter'ı, köpeğim Lillian'ı ve bakkalın kedisini korusun…" diye bitiyordu.

Yıllardır bunu yapmamıştı ama bu küçük ayinin verdiği huzur ona şimdi yeni bir liste yapma isteği vermişti. Koyun saymaktan daha iyi bir fikir olduğunu düşündü -ve o hatırladığı huzur hissini yeniden hissetmeyi, uyumayı istediğinden daha fazla istiyordu.

İyi geceler Bayan Graham, dedi içinden. Papaz Efendi'nin eski kâhyasının, elini bir kâseye soktuktan sonra damlaların dans edip etmediğini görmek için suyu sıcak ızgaraya sıçrattığını hatırlayıp kendi kendine gülümsedi. Tanrı onu korusun.

Papaz Efendi, Bayan Graham, torunu Fiona ve Fiona'nın kocası Ernie… anne ve babası… yüzü görünmeyen bu iki gölgeye formalite icabı da olsa

başını salladı. Büyük evdeki Claire'e ve hafif bir tereddütle Jamie'ye de salladı. Sonra kendi küçük ailesine. Onları düşününce içi ısındı.

İyi geceler evlat, dedi başını Jemmy'nin uyuduğu beşiğe çevirerek. Tanrı seni korusun. Ve Brianna'yı da.

Başını öteki yana çevirip gözlerini açtığında, Brianna'nın yastığın birkaç santimetre uzağındaki kendisine dönmüş uykudaki yüzünü gördü. Elinden geldiğince sessiz bir şekilde yan dönüp Brianna'yı seyretmeye başladı. Sabah erken saatte ayrılacakları için ateşe yeni odun atmamışlardı; odanın içi öyle karanlıktı ki yüzünde yalnızca kaşlarını ve dudaklarını belli belirsiz bir şekilde görebiliyordu.

Brianna hep derin uyurdu. Sırtüstü yattı, gerindi, huzurlu bir iç çekti, üç kez derin nefes aldı ve mışıl mışıl uyumaya devam etti. Belki yorgunluktan, belki sağlıktan ve temiz bir bilinçtendi -ama Roger bazen Brianna'nın, arabasının tekerlekleri üzerinde özgürce gezindiği, saçlarının rüzgârda uçuştuğu o gizli rüyalar âlemine kaçmak istiyordu.

Şu anda ne rüya görüyordu? Merak ediyordu. Yüzünde Brianna'nın nefesinin hafif sıcaklığını hissedebiliyordu.

Dün gece rüyamda Roger'la seviştiğimi gördüm. Her ne kadar unutmaya çalışsa da, güncesinde yazan bu cümle hâlâ aklındaydı. Ayin sonrası uykusu gelmişti ama Brianna'nın rüya güncesi uykusunu açıyordu. Şu anda böyle kahrolası bir şey görmüyor olsa iyi ederdi!

Brianna'nın düzenli nefes alış verişlerine konsantre olup gözlerini kapattı. Alnı, Brianna'nın alnından ancak birkaç santimetre uzaktaydı. Belki de rüyasının yankısını kafatasının kemiklerinin arasından yakalayabilirdi?

Brianna ve bebek de sabah burayı terk edeceklerdi; eşyaları toplanmıştı ve Roger'ın bohçasıyla birlikte kapının yanında duruyorlardı. Bay Wemyss onları, Brianna'nın güvende -ve kazançlı- olacağı, Bayan Sherston'ın portresini çizerek para kazanabileceği Hillsborough'ya götürecekti.

"Çok dikkatli ol," demişti Brianna'ya, bu gece bunu üçüncü kez söyleşiydi. Hillsborough, Düzenleyicilerin topraklarının tam merkezindeydi ve Roger'ın Brianna'nın oraya gitmesi konusunda önemli çekinceleri vardı. Brianna, Roger'ın endişelerini görmezden gelmiş, kendisinin ve Jem'in tehlikede olup olmadığına dikkat etmişti. Haklı da sayılırdı -ama Roger, Brianna'nın tehlike anında farklı davranacağından emin değildi. Brianna lanet olası işi hakkında o kadar heyecanlıydı ki Hillsborough'ya ulaşmak için silahlı çetelerin arasından geçerdi.

Kendi kendine usulca ‘Loch Lomond’ şarkısını söylüyordu. “Ah, sen yukarıdaki yoldan gideceksin, ben aşağıdaki ve İskoçya’da senden önce olacağım…”

“Beni duydun mu?” diye sordu Roger. Brianna’yı Jemmy’nin son giysilerini de katlarken kolundan yakaladı.

“Evet, hayatım,” dedi Bree. Alaycı bir alçakgönüllülükle kirpiklerini kırpıştırdı. Bu Roger’ı öfkelendirmişti. Brianna’yı bileğinden tutup yüzüne kendisine doğru çevirdi.

“Ciddiyim,” dedi. Brianna’nın kocaman açılan gözlerinin içine baktı. Ama koyu mavi gözlerinde hâlâ alaycı bir ışıltı vardı. Bileğini daha sıkı tuttu; Brianna uzun boylu ve yapılı olduğu için, kemikleri hassas, hatta çelimsizdi. Roger’ın gözünde birden Brianna’nın teninin altındaki kemiklerin görüntüsü canlandı; çıkıntılı elmacıkkemikleri, yuvarlak kafatası ve uzun beyaz dişler.

Bree’yi kendine doğru çekip şiddetli bir şekilde öpmüştü. Öyle ki dişlerini kendi dişlerinde hissetmiş, kırılıp kırılmadığını umursamamıştı.

Bree’nin üzerinde yalnızca bir içlik vardı ve Roger bunu çıkarmaya zahmet etmemiş, onu yatağa atıp içliği kalçalarına kadar kaldırmıştı. Bree ellerini Roger’a doğru kaldırmış, ancak kendisine dokunmasına izin vermemişti; önce Bree’nin kollarını tutmuş, sonrasında kendi vücudunun ağırlığıyla karısını yatağın çukuruna taşımıştı.

Yanlarında uyuyan bebeklerinden yarı haberdar, sessizce sevişmişlerdi. Ve şimdi bunun ortalarında bir yerlerde, Bree’nin vücudu Roger’a, sözcüklerin ötesine geçen derin ve şaşırtıcı bir yolla cevap vermişti.

“Ciddiyim,” diyerek tekrarladı Roger birkaç dakika sonra. Bree’nin saç tellerinin arasından usulca konuşuyordu. Bree’nin üzerine yatmış, kollarıyla sarmalamıştı. Bree hareket edemiyordu. Kıpırdanmaya başlayınca, Roger kendini biraz geri çekti ama yine de Bree’yi bırakmadı. Bree iç çekti. Roger, Bree’nin ağzının hareket ettiğini hissetti. Dişleri nazikçe Roger’ın köprücük kemiğinin altındaki ete değdi. Roger’ı ısırdı. Aniden değil, yavaş yavaş, emerek ısırdı. Roger ayaklanıp geri çekildi.

“Biliyorum,” dedi. Kollarını kıpırdatıp Roger’a arkadan sarıldı. Roger, Bree’nin ıslak ve sıcak yumuşaklığını hissetti. “Ben de ciddiyim.”

“İstediğin bu muydu?” Bree’yi uyandırmamak için usulca fısıldadı. Vücudunun sıcaklığı yatak çarşaflarını ısıtmıştı; derin uykudaydı.

Eğer bu Bree'nin istediğiyse -ne, gerçekten istediği bu muydu? Roger'ın vahşi sevişmesi miydi? Yoksa bunun arkasında yatan gücü hissetmiş ve buna mı -yani Roger'ın Bree'yi güvende hissettirme çaresizliğine- cevap vermişti?

Eğer bu sertlikteyse… Roger yutkundu, Stephen Bonnet'yi düşününce yumruklarını sıktı. Bree ona hiçbir zaman aralarında geçeni anlatmamıştı ve Roger da kesinlikle sormaması gerektiğini düşünmüştü.

Roger dua etmekten çok uzaklaşmıştı.

Kendini daha önce hissettiği gibi yeniden orman gülleriyle dolu bir cehennemde hissediyordu. Hangi yöne dönerse dönsün, aynı ıslak kökler ve asılı yapraklar önünde bitiyordu. Loş tüneller kaçış umudu sunuyor, ancak sonlarında daha büyük kördüğümler onu bekliyordu.

Gerçek aşkımla hiçbir zaman yeniden karşılaşamayacağım, Loch Lomond'un güzel kıyılarında ve bayırlarında…

Teni adeta batıyor, bacaklarını huzursuzca sallıyordu. Yanından vızıldayarak geçen sivrisineğe vurdu -elbette çok geçti. Hareketsiz durması imkânsızdı. Yavaşça yataktan çıkıp, kramp giren kaslarını gevşetmek için hızla dik çöküp durdu.

Bu onu biraz olsun rahatlatmıştı. Şınav çekmek için yere yattı ve sessizce saymaya başladı. Yalnızca göğsündeki, kollarındaki ve omuzlarındaki artan yanma hissine konsantre olmuştu. Saymanın gevşetici bir tekdüzeliği vardı. Yirmi altı, yirmi yedi, yirmi sekiz…

Sonunda kasları geçici bir yorgunlukla titredi. Ayağa kalkıp pencereyi gizleyen postu kaldırdı. Çıplak bir şekilde pencerenin kenarında durup, ıslak gecenin iliklerine işlemesine izin verdi. Daha çok sivrisineği içeri alabilirdi ama bir tanesini dışarı da atabilirdi.

Ay ışığında orman gümüşten gibi görünüyordu. Ormanın kararmış kalbindeki belli belirsiz bir ateş, milisin orada kamp kurduğunun işaretiydi. Bütün bir gün boyunca katırların ya da bakımsız atların üzerinde, tüfekleri battaniyelere sarılı bir şekilde yolculuk etmişlerdi. Rüzgârın kesik kesik getirdiği insan seslerini ve kahkahaları duydu. En azından uyanık olan tek o değildi; bunu düşünmek onu rahatlatmıştı.

Açık alanın uzak köşesindeki büyük evden daha parlak bir ışık belirdi. Bir fener; biri uzun, biri kısa iki kişi yan yana yürüyorlardı.

Adam soru sorar gibi bir şey söyledi; Jamie'nin sesini tanıdı ama sözcükleri seçemedi. "Hayır," dedi Claire'in sesi. Yaklaştıkça söyledikleri netleşiyordu.

Fenerin ışığında Claire'in ellerinin hareket ettiğini gördü. "Tarlada uğraşmaktan leş gibi oldum. Önce banyo yapacağım. Sen yatağa çık."

Uzun olan tereddüt ettikten sonra feneri uzattı. Roger ışıkta bir an Claire'in yüzünü gördü, gülümsüyordu. Jamie eğilip Claire'i öptükten sonra geri çekildi.

"Acele et o halde," dedi. Roger, Jamie'nin sesindeki cevap veren gülümsemeyi duyabiliyordu. "Sen yanımda yokken uyuyamıyorum Sassenach."

"Hemen uyuyacaksın, değil mi?" Durdu, sesinde şakacı bir eda vardı.

"Hemen değil, hayır." Jamie'nin bedeni karanlığın içinde eriyip gitti, ama rüzgâr kulübeye doğru esiyordu ve sesi gölgelerin arasından hâlâ duyuluyordu. "Ama diğerini sen gelene kadar yapamam."

Claire sessizce güldü.

"Sen bensiz başla," dedi, pınara doğru dönerken. "Ben sana yetişirim."

Roger, Claire'in geri döndüğünü görene kadar pencerede bekledi. Claire alelacele yürüdükçe, onun adımlarıyla fener de sallanıyordu. İçeri girdi. Rüzgâr dönmüştü, ateş hâlâ yansa da, ormandaki adamların sesi artık duyulmuyordu.

"Erkencisin dostum," dedi, nazikçe ateşböceğini dürttü. "Dışarıda başka biri var mı?" Sinek birkaç santimetre uzaklaşıp durdu.

Roger ormana doğru baktı, teni soğuktu, göğsündeki kıllar diken diken olmuştu. Dalgın bir şekilde göğsünü okşayıp Bree'nin ısırdığı noktayı hissetti. Ay ışığı karanlıktı, teninde hafif bir leke vardı; sabah olduğunda hâlâ orada mı olacaktı? Merak etti.

Postu yeniden örtmek için uzandığında, cama yansıyan ay ışığını gördü. Brianna'nın şahsi eşyalardan oluşan küçük koleksiyonu pencerenin yanındaki rafta duruyordu: Jocasta'nın verdiği bir çift kaplumbağa kabuğundan tarak ve gümüş bileziği. İçinde solucanotu yağı bulunan küçük bir cam kavanoz, iki ya da üç parça sünger. Bir de büyük bir kavanoz dolusu havuç tohumu. Bu gece solucanotu yağı için zamanı kalmamıştı ama Roger, Bree'nin gün içinde o tohumlardan içtiğine hayatına bahse girerdi.

Postu kapatıp yatağa doğru seğirtti. Beşiğin yanından geçerken durup, cibinliğin içinden elini sokarak bebeğin nefesini hissetti. Sıcak ve rahatlatıcıydı.

Jem üzerindeki örtüleri atmıştı; Roger cibinliği kaldırıp bebeği güzelce örttü. Yumuşak bir şey vardı… ah, Jemmy'nin oyuncak bebeği; göğsüne bastırmıştı. Roger, elini Jemmy'nin sırtına koyup nefes alış verişlerini hissetti.

"İyi geceler evlat," diye fısıldadı sonunda. Küçük çocuğun yumuşak göğsüne dokundu. "Tanrı seni korusun ve kollasın."

58 İYİ Kİ DOĞDUN

1 Mayıs 1771

Mayıs Birlik Kampı

Şafaktan hemen sonra, bacağımda yürüyen bir tür sinek yüzünden uyandım. Ayağımı kıpırdattığımda, alelacele çimlere kaçışan şey her ne idiyse, hayatta olduğumu fark etmiş olmalıydı. Ayak parmaklarımı şüpheyle hareket ettirdiğimde, battaniyemde başka bir davetsiz misafir olmadığını görüp temiz havayı ciğerlerime çekip rahatladım.

Yakınlardan gelen kıpırdaşmaları duyabiliyordum, ama bu yalnızca adamlardan çok daha önce uyanmış olan atlarının kişnemeleriydi. Kamp hâlâ sessizdi -ya da yüzlerce adamın kaldığı bir kampın herhangi bir saatte olabileceği kadar sessizdi. Üstümüzdeki tente hafif ışıkta parlıyordu, ama güneş henüz tam tepede değildi. Gözlerimi hafifçe kapadım, henüz uyanmak zorunda olmadığım fikri beni çok rahatlatmıştı. Uyandığımda ise, başka biri kahvaltıyı hazırlamış olacaktı.

Dün gece, dağlardan aşağıya ve yamaçlar boyunca rüzgârlı bir yolculuktan sonra kampa gelmiş, buluşma yeri olan Albay Bryan'ın çiftliğine ulaşmıştık. Zamanlamamız iyiydi; Tryon henüz birlikleriyle New Bern'den gelmemişti. Topları ve mil üzerinde dönen silahları getiren Craven ve Carteret County müfrezeleri de henüz burada değildi. Tryon'ın birliklerinin gün içinde gelmesi bekleniyordu; en azından Albay Bryan bize önceki gece akşam yemeğinde öyle söylemişti.

Bir çekirge tepedeki tenteye büyük bir gürültüyle indi. Gözlerimi kısarak baktım, ama neyse ki içeri girmeye niyetlenmedi. Belki de Bayan Bryan'ın, kocalarına eşlik eden birkaç subay karısıyla birlikte bana evin içinden bir yatak ayarlaması teklifini kabul etsem iyi olacaktı. Jamie adamlarıyla arazide uyumak konusunda ısrar etmişti, ben de içinde Jamie ve böcekler olan bir yatağı tercih etmiştim.

Jamie'nin hâlâ uyuyor olması ihtimaline karşı sessizce yan tarafa baktım. Uyumuyordu. Sağ eli dışında hareketsiz yatıyordu. Elini kaldırmış ve yakından inceliyor, bir o yana bir bu yana çeviriyor, parmaklarını yavaşça sıkıp gevşetiyordu. Dördüncü parmağının eklemi kaynamıştı ve kaskatıydı; orta parmağı hafifçe dönmüştü, ortadaki eklemin etrafında derin beyaz bir

yara vardı.

Eli nasır tutmuştu ve çalışmaktan yıpranmıştı, küçük bir tırnak yarası hâlâ avucunun ortasında pembeliğini koruyordu. Eli güneşten oldukça kararmıştı ve lekelenmişti. Üzerinde beyazlaşmış altın sarısı tüyler vardı. Bunun oldukça güzel olduğunu düşündüm.

“İyi ki doğdun,” dedim usulca. “Gözden mi geçiriyorsun?”

Elini indirip göğsüne koydu, başını çevirip gülümseyerek bana baktı.

“Evet, bir nevi. Gerçi sanırım daha birkaç saatim var. Altı buçukta doğmuşum; yemeğe kadar tam olarak yarım yüzyıl yaşamış olmayacağım.”

Gülerek yan döndüm, üzerimdeki battaniyeyi attım. Havada hâlâ hoş bir karanlık vardı ama uzun sürmeyecekti.

“Yemekten önce iyice gözden geçirmek mi istiyorsun?” diye sordum gülerek.

“Ah, her şey yapacak zorunda olduklarımdan daha iyidir,” dedi düşünceli bir tavırla. “Yapılacaklara gelince… evet…” Sırtını kamburlaştırdı, gerindi, hoşnut bir homurtuyla arkasına yaslandı. Elimi üzerine koydum.

“Her şey yerinde görünüyor,” dedim. Vücudunu ovuşturunca hafifçe inledi. “Hiç gevşek değil.”

“İyi,” dedi, izinsiz deneylerimi üzerinde daha fazla sürdürmemem için elimi tuttu. “Ne yaptığımı nereden bildin? Yani, gözden geçirdiğimi?”

Elimi tutmasına izin verdim, ama sonra çekip çenemi göğsünün ortasına koydum.

“Doğum günüm olduğunda bunu hep yaparım -gerçi genelde bunu bir gece öncesinden yaparım. Geriye bakarım, yitip giden bir seneyi düşünürüm. Ama her şeyi tepeden tırnağa düşünürüm; belki herkes bunu yapıyordur. Bunu, bir gün önceki insanın aynısı mısın diye bakmak için yaparsın.”

“Kesinlikle aynı olduğumdan eminim,” dedi. “Herhangi bariz bir değişiklik gördün mü?”

Çenemi göğsünden kaldırıp dikkatle yüzüne baktım. Aslında ona itiraz eden gözlerle bakmak çok zordu; yüz hatlarına o kadar alışkın ve onlara o kadar düşkündüm ki en küçük şeylerini bile fark ediyordum -kulak memesindeki çil, diğerlerinden daha çıkık alt ön dişi- ve ifadesindeki en ufak değişikliğe bile tepki veriyordum -ama ona bütün olarak bakmıyordum.

Gittikçe büyüyen ışığa karşı gözlerini hafifçe kısarak, onu incelememi sakince karşıladı. Uyuduğu sırada saçları birbirine karışmış, omuzlarının üstüne dökülmüştü. Kızıl dalgaları, neşesini ve tutkusunu güçlü bir şekilde yansıtan -fakat çelişkiyi ve dinginliği de içeren- yüzünü çevreliyordu.

“Hayır,” dedim sonunda. Mutlu bir şekilde iç çekerek çenemi yeniden göğsüne koydum. “Bu hâlâ sensin.”

Neşeyle kıkırdadı ama hareket etmedi. Aşçılardan birinin, at arabasına takılıp düştükten sonra lanetler okuyarak sendelediğini duyabiliyordum. Kamp hâlâ toplanma sürecindeydi; birliklerden birkaçı -aralarında bir hayli eski asker bulunan bir kısmı- temiz ve düzenliydi. Birçoğu ise tam tersiydi. Derme çatma çadırlar ve dağılmış malzemeler, çayıra yarı askeri bir karmaşa içinde yayılmıştı.

Çalmaya başlayan davulun görünüşte hiçbir etkisi olmadı. Ordu uyuklamaya devam etti.

“Sence hükümet bu birliklerle bir şey becerebilir mi?” diye sordum şüpheci bir tavırla.

Ordunun yerel simgesi de uykuya geri dönmüşe benziyordu. Sorduğum sorunun tembel cevabı, hafifçe kalkan uzun kestane rengi kirpikler oldu.

“Ah, evet. Tryon bir asker. Ne yapması gerektiğini -en azından nasıl başlaması gerektiğini biliyor. Adamları sıra halinde yürütmek ve tuvalet kazmak çok zor bir şey değil. Onları savaştırmak ise başka bir şey.”

“Bunu yapabilir mi?”

Çenemin altındaki göğüs, derin bir iç çekişle kalktı.

“Belki evet, belki hayır. Asıl sorulması gereken soru, acaba buna gerek duyacak mı?”

Pekâlâ, soru buydu. Dedikodular, Fraser Tepesi’nden beri fırtınada savrulan sonbahar yaprakları gibi etrafımızı sarmıştı. Düzenleyicilerin, New Bern’e yürüyen on bin adamı vardı. General Gage, koloniyi dize getirmek için resmi birliklerle New York’tan gemiyle yola çıkmıştı. Orange County milis kuvveti isyan çıkarıp subaylarını öldürmüştü. Wake County’nin adamlarının yarısı terk edilmişti. Hermon Husband tutuklanmış ve ihanetle yargılanmak üzere Londra’ya götürülmek için gemiye bindirilmişti. Hillsborough, şehri topa tutacak, Edmund Fanning ve tüm ortaklarını kılıçtan geçirecek olan Düzenleyicilerin eline geçmişti. Bunun doğru olmamasını umdum -eğer doğruysa, Hubert Sherston’ın Fanning’in yakınlarından biri olmamasını

umdum.

Söylenti, varsayım ve şiddetli uydurmaların karmaşasından sıyrıldığımızda, emin olabildiğimiz tek şey, Vali Tryon'ın milise katılmak için yolda olduğuydu. Ondan sonra da olup biteni görecektik.

Jamie boştaki elini sırtıma koydu, başparmağı kürekkemiğimi okşadı. Sahip olduğu zihinsel disiplin kapasitesiyle, askeri ihtimallerin belirsizliğini aklından tamamen silmeyi başarmışa ve başka bir şeyi düşünmeye başlamışa benziyordu.

"Sence- " diye başladı, ama sonra birden sustu.

"Bence ne?" Eğilip göğsünü öperken, okşaması için sırtımı kamburlaştırdım. O da istediğimi yaptı.

"Yani… Bunu açıklayabileceğimden emin değilim ama babamdan daha uzun yaşadım -ki bunun böyle olacağını hiç sanmazdım," diye ekledi hafif bir alaycılıkla. "Ama… tuhaf görünüyor. Benim merak ettiğim, sen anneni çok erken kaybettin ve böyle bir şeyi hiç düşündün mü?"

"Evet." Yüzümü göğsüne gömmüştüm, sesim gömleğinin katları arasından boğuk çıkıyordu. "Gençken düşünürdüm. Bir yolculuğa haritasız çıkmak gibi."

Sırtımdaki eli bir an durdu.

"Evet, aynen öyle." Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı. "Otuz ya da kırk yaşında bir adam olmanın nasıl bir şey olduğunu az çok bilirdim. Ama şimdi?" Göğsü, neşe ve şaşkınlığın bir karışımı olan küçük bir sesle hareket etti.

"Kendin uyduruyorsun," dedim usulca, yüzüme düşen saçlardaki gölgelere. "Diğer kadınlara ya da erkeklere bakıyorsun; onların hayatlarını gözlemliyorsun. Kullanabileceğini alıyorsun ve başka bir yerde bulamadığını kendi içinde arıyorsun. Ve her zaman… her zaman… doğru mu yapıyorum diye merak ediyorsun."

Sırtımdaki eli sıcak ve ağırdı. Göz kenarlarımdan beklenmedik bir şekilde akıveren gözyaşlarımın gömleğini ıslattığını hissetti. Diğer elini uzatıp başıma dokundu, saçlarımı düzeltti.

"Evet, öyle," dedi yine, çok yumuşak bir sesle.

Dışarıda kamp hareketlenmeye başlamış, şangırtılara ve gümbürtülere, uyuyanların boğuk sesleri karışmıştı. Tepelerinde öten çekirgelerin sesi, biri

bakır bir kabı tırnağıyla çiziyormuş gibiydi.

“Bu, babamın hiç görmediği bir sabah,” dedi Jamie. Hâlâ öyle yumuşak konuşuyordu ki onu ancak göğsünün duvarlarından duyabiliyordum. “Dünya ve dünyada geçirilen her gün bir hediyedir, mo chridhe -yarın ne olursa olsun.”

Derin bir iç çekip yanağımı yeniden göğsüne dayamak için kafamı çevirdim. Nazikçe uzanıp burnumu gömleğine sildi.

“Gözden geçirme mevzuna gelince,” diye ekledi hemen, “bütün dişlerim çıktı ve hiçbir parçam eksik değil. Her sabah penisim kendi kendine kalkıyor. Daha kötü olabilirdi.”

59 ASKERİ MÜHİMMAT

Direnişçilere karşı düzenlenen yolculuğun vukuat kaydı

Vali William Tryon tarafından tutulmuştur

2 Mayıs Perşembe

Craven ve Carteret müfrezeleri arabalara yüklenmiş iki sahra topu, altı mil üzerinde dönen silah ile içi eşya, cephane ve bu müfrezelere Col'a giderken katılacak olan diğer birçok müfrezenin ihtiyaçlarını giderecek kadar erzakla dolu on altı yük arabası ve dört ağır yük arabası ile New Bern'den yola çıktılar. Bryan'ın çiftliği, genel buluşma yeriydi.

Vali, New Bern'den 27 Nisan'da ayrıldı ve Col'a vardı. Bryan ise 1 Mayıs'ta ulaştı. Bugün iki mıntıkadan birlikler katıldı.

3 Mayıs Cuma, Birlik Kampı

Vali saat 12'de Neuse Nehri'nin batı yakasında, Meadowat Smiths gemisindeki müfrezeleri denetledi.

4 Mayıs Cumartesi

Toplu olarak Johnston Mahkeme Binası'na yüründü. On beş kilometre.

5 Mayıs Pazar

Wake County'deki Binbaşı Theophilus Hunter'ın karargâhına yüründü. Yirmi kilometre.

6 Mayıs Pazartesi

Ordu durakladı, Vali müfrezesini Genl'de denetledi. İçtima yapıldı. Birliğin başındaki Albay Hinton, Vali'ye, eyalet sakinleri arasındaki bir hoşnutsuzluk yüzünden, bölükten yirmi iki adamın isyan emirleri verdiğini söyledi.

Ön safları gezdiğinde Wake bölüğünde genel bir hoşnutsuzluk hali

gözlemleyen, her beş adamdan yalnızca birinin silahlı olduğunu gören ve adamların gönüllü olarak hizmetlerine geri dönmelerini söyleyen Vali, adamların itaat etmeyi reddetmeleri sonucu, ordunun taburun etrafını çevirmesini emretti; sonrasında, albaylarından üçünü en etkin adamlarından kırkını toplamasını söyledi. O sırada dört yüz kadar adam vardı.

Adamların toplanması sırasında, ordunun subayları adamları gönüllü yazılmaya ikna ettiler ve iki saatten kısa bir sürede Wake bölüğünü elli adama tamamladılar. Hem yaptıkları ayıptan, hem de buna olanak sağlayan tavırlarından utanan Wake bölüğü, gece olmasını umursamadı. Ordu kampa geri döndü.

8 Mayıs Çarşamba

Eyaletteki hoşnutsuzluk ve adamların civarlardaki Düzenleyicilere katılmalarını engellemek için Hinton'ın müfrezesi geride bırakılmıştı.

Bu sabah bir müfreze, adı çok duyulmuş bir Düzenleyici olan Turner Tomlinson'ın konutuna yürüdü. Tomlinson esir alınarak kampa hapsedildi. Düzenleyici olduğunu itiraf etti.

Ordu yürümeye devam edip, New Hope Creek'teki barakalarda kamp kurdu.

10 Mayıs Cuma

Arabaların yeniden yerleştirilmesi, atların nallanması ve her şeyin tamirden geçirilmesi için durduk. Orange milislerinin iki bölüğü Hillsborough'ta denetlendi.

Esir olan Tomlinson bu gece Quarter Guard'dan kaçtı. Müfrezeler peşine düştüler ama başarı elde edilemedi.

12 Mayıs Pazar

Haw Nehri geçilip batı yakasında kamp kuruldu. Düzenleyicilerin kral taraftarlarının nehirden geçmelerine karşı çıkması bekleniyordu, ama ordunun pazartesi sonrasına kadar Hillsborough'tan çıkacağından şüphelenmedikleri için, ordunun bu ani hareketi karşısında planlarının bu bölümünde yenik düştüler.

Bugün, General Waddel'ın Düzenleyiciler tarafından emrindeki birliklerle Yadkin Nehri'ne geri dönmeye zorlandığı haberlerini aldık.

Piskopos McCartny’nin vaazıyla ibadet edildi. İncil’in şu bölümü okundu: “Eğer kılıcın yoksa giysini satıp bir tane satın al.”

Bugün başta Granville Bute eyaletlerinden olmak üzere yirmi gönüllü centilmen orduya katıldı. Binbaşı MacDonald’ın komutasında bir birlik altında toplandılar. Civardaki destekçiler, silahıyla pusuya yatmış bir işbirlikçi yakaladılar. Evinden, Düzenleyiciler içsin diye saklanan bir fıçı rom çıktı. Ailesi için ayrılmış fıçılar da vardı.

13 Mayıs Pazartesi

O’Neal’a yürüdü. Saat 12’de hızlı bir binici General Waddel’dan sözlü bir mesaj getirdi. Başkalarının eline geçmesinden endişe ettiği için mektup getirmemiş. Mesajda 9 Mayıs perşembe gecesi iki bin Düzenleyicinin kamplarını sardığı, oldukça küstah bir tavırla General’in birlikleriyle beraber Yadkin Nehri’ne çekilmesinin emredildiği ve nehri üç kilometre kadar uzakta bulunduğu söylendi. General bunu yapmayı reddetmiş ve hükümetin emirlerini yerine getirmekte ısrar etmiş. Bu onları daha da küstahlaştırmış ve Kızılderili çığlıklarıyla General’in adamlarının gözünü korkutmaya çalışmışlar.

General adamlarının sayısının üç yüzü geçmediğini ve savaşmaya niyetli olmadıklarını görmüş. General ertesi sabah erkenden toplarıyla ve eşyalarıyla Yadkin Nehri’ne çekilmiş; Düzenleyiciler dağılmayı kabul etmiş ve evlerine geri dönmüşler.

Ulağın ilettiği haber sonucu derhal bir savaş meclisi kuruldu. Meslic Saygıdeğer John Rutherford, Lewis DeRosset, Robert Palmer, Sam Cornell, Majestelerinin kurulu ve ordu üstsubaylarından oluşuyordu. Mecliste, ordunun rotasını değiştirmesi, Hillsborough’tan Salisbury’ye giden Yüzbaşı Holt’un rotasına katılması, mümkün olan her şekilde küçük ve büyük Alamance Nehirleri’nin geçilmesi, hiç zaman kaybetmeden General Waddell’a katılınması kararlaştırıldı; bu doğrultuda ordu yürüyüşe geçti ve geceden önce küçük Alamance’ın batı yakasında kamp kurdu. Güçlü bir müfreze, Büyük Alamance’ın Batı kıyılarını ele geçirmek ve düşman taraflarının bu güçlü ordugâhı işgal etmelerini önlemek için önden yollandı.

Bu gece Düzenleyicilerin Hunter’ın yakınlarında, Sandy Deresi’nde toplandıkları haberini aldık.

Yürüyüp, güçlü bir kampın seçildiği Büyük Alamance’ın Batı kıyılarındaki müfrezeye katıldık. Burada ordu Hillsborough’tan daha fazla erzak getirilebilsin diye durdu ve bu amaçla birçok araba boşaltılıp kamptan Hillsborough’ya yollandı.

Bu akşam, isyancıların geceleyin kampa saldırı düzenlemeyi amaçladıkları haberi geldi. Savaş için gerekli hazırlıklar yapıldı ve bütün gece silahlı bir şekilde beklemesi için ordunun çeyreği görevlendirildi. Geri kalanlar silahlarının yanında yattılar. Alarm verilmedi.

14 Mayıs Salı

Durduk, adamların kampta kalmaları emredildi.

Ordu bütün gece, önceden olduğu gibi silahlarıyla bekledi. Alarm yoktu.

15 Mayıs Çarşamba

Akşam 6 gibi Vali direnişçilerden Savaş Meclisi'ne sunduğu bir mektup aldı ve mecliste ordunun ertesi sabah erkenden isyancıların üzerine yürümesine, Vali'nin onlara şartları sunan bir mektup yollamasına ve reddedildiği takdirde onlara saldıracağımızı belirtmesine karar verildi.

Adamlar bütün gece silahla beklediler. İsyancıların kampın sekiz kilometre kadar uzağında olmalarına rağmen alarm verilmedi.

Rüya Güncesinden:

15 Mayıs, Hillsborough

"Dün gece erkenden uyudum ve şafak sökmeden önce gri bir bulutun içine uyandım. Bütün gün bir sisin içine yürür gibi hissettim; insanlar benimle konuşuyor ama ben onları duymuyorum; ağızlarının hareket ettiğini görebiliyor, kafamı sallayıp gülümsedikten sonra onlardan uzaklaşıyorum. Hava sıcak ve rutubetli. Her şey sıcak metal gibi kokuyor. Başım ağrıyor ve aşçı tavaları çınlatıyor.

Bütün gün rüyamda ne gördüğümü hatırlamaya çalıştım ve hatırlayamadım. Yalnızca gri ve korku hissi var. Hayatımda savaşa hiç yaklaşmadım, ama rüyamda gördüğümün top dumanı olduğunu düşünüyorum."

60 SAVAŞ MECLİSİ

Jamie yemek vaktinden epey sonra Savaş Meclisi'nden geri gelip adamlarına Tryon'ın amacı hakkında bilgi verdi. Genelde herkesin cevabı, pek coşkulu olmasa da olumluydu.

"Şimdi gitmemiz çok iyi," dedi Ewald Müller, uzun kollarını gerip eklemlerini kıtırdattı. "Ne kadar uzun süre kalırsak, o kadar yosun tutarız!"

Bu his kahkahalarla ve onaylarla karşılandı. Bölüğün morali sabahki hareketlenme ihtimaliyle fark edilir derecede yükseldi; adamlar konuşmak için ateşlerin etrafında toplandılar, batan güneşin ışınları kalaylı fincanları ve ayaklarının dibinde duran tüfeklerin cilalı namlularını parlatıyordu.

Jamie hızla etrafına bakındı, sorulara cevap verip insanları rahatlattıktan sonra küçük ateşimizin başına gelip bana katıldı. Gözlerimi kısarak ona baktım; ani durumun yarattığı stres yerine, birden şüphelerimi ayağa kaldıran bastırılmış bir hoşnutluk vardı.

"Ne yaptın?" diye sordum, büyük bir somun ekmek ve bir kâse yahni uzatarak.

Bir şeyler yaptığını inkâr etmeye yeltenmedi.

"Meclisten sonra Cornell'ı yalnız başına yakalayıp uzun süre Stephen Bonnet hakkında sorular sordum." Dişleriyle ekmeği koparıp mümkün olduğunca az çiğneyip yuttu. "İsa aşkına, açlıktan ölüyorum. Bütün gün yemek yemedim ve karnımın üzerinde, dikenlerin arasından yılan gibi süründüm."

"Eminim Samuel Cornell dikenlerin arasında gezinmiyordur." Cornell, Vali'nin Kraliyet Meclisi üyelerinden biriydi. Edentonlı cesur ve varlıklı bir tüccardı. Konumu, vücut yapısı ve mizacı bakımından dikenlerin arasından geçemeyecek durumdaydı.

"Hayır, o sonra oldu." Yahniye ekmek banıp kocaman bir ısırık aldı, sonra hiç konuşmadan elini salladı. Uzattığım bir bardak şarapla ağzındaki kalabalığı giderdi.

"Asilerin soylarını araştırdık," dedi. "Gerçi 'soyları' onları haklı gösteriyor," diye ekledi, yahniden biraz daha yiyerek. "Fransa'da savaştığımdan beri böyle bir ayak takımı görmedim. Şarap kaçakçılarının yaşadığı bir köyü ele geçirmiştik. Köyün yarısı fuhuş yapıyordu ve hepsi ayyaştı; onları tutuklamak

için yerlerden kazımak zorunda kalmıştık. Görebildiğim kadarıyla şimdikiler biraz daha iyi. O kadar çok orospu yok," diye ekledi haklarını yememek için. Ekmeğin geri kalanını ağzına tıktı.

Vali'nin ordusunun en azından yarısı hafiften sarhoş olmuştu ama bu o kadar sıradan bir durumdu ki hakkında konuşmaya gerek bile yoktu. Konuşmanın önemli kısmına konsantre olarak Jamie'ye bir parça ekmek daha verdim.

"Peki Bonnet hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?"

Başını salladı, ekmeği çiğnedi ve yuttu.

"Cornell onunla tanışmamış ama hakkında bir şeyler duymuş. Görünüşe göre çalışmalarına bir süre dış kıyılarda devam ediyor ve sonrasında üç dört aylığına ortadan kayboluyor. Sonra bir gün aniden yeniden buraya dönecek, Edenton ya da Roanoke'taki meyhanelerde içip, ceplerinden altınlar saçacak."

"Yani Avrupa'dan mallar getirip satıyor." Bir geminin İngiltere'ye gidip gelmesi üç dört ay sürüyordu. "Kaçak eşya herhalde, değil mi?"

Jamie onaylarcasına başını salladı.

"Cornell öyle olduğunu düşünüyor. "Malları hangi kıyıya getirdiğini biliyor musun?" Elinin tersiyle ağzını sildi. Kaba bir şekilde keyifli görünüyordu. "Wylie'nin rıhtımına. Ya da en azından dedikodulara göre öyle."

"Ne, Phillip Wylie'nin onunla ortak olduğunu söylemiyorsun, değil mi?" Bunu duyunca adeta şoka girmiştim -ve hatta kederlenmiştim- ama Jamie başını iki yana salladı.

"Onu bilemem. Ama rıhtım Phillip Wylie'nin tarlasıyla birleşiyor, orası kesin. Sonrasında ne söylediyse söylesin, o küçük bok River Run'a geldiği gece Stephen Bonnet'yle beraberdi," diye ekledi. Bir anlığına Phillip Wylie konusunu kapatmak istercesine elini salladı.

"Ama Cornell, Bonnet'nin yeniden kaybolduğunu söylüyor; geçen ay gitmiş. Yani şimdilik halam ve Duncan güvende. Bu aklımdaki tek şey ve bu olmadan da endişelenecek çok şey var."

Etrafımızdaki kampa bakarak, ironi yapmadan konuşuyordu. Işık solduğunda, alacakaranlığın loşluğunun içinde ateşler parlamaya başladı. Sanki Büyük Alamance'ın kıyıları boyunca yüzlerce ateşböceği var gibiydi.

"Hermon Husband burada," dedi.

Servis ettiğim yeni yahni kâsesinden gözlerimi kaldırıp Jamie'ye baktım.

“Onunla konuştun mu?”

Başını iki yana salladı.

“Yakınlaşamadım. Düzenleyicilerle birlikte. Bir tepenin üzerinde, akıntıya bakıyordum ve uzaklarda onu gördüm; kalabalık bir erkek güruhunun içindeydi ama giysisinden tanımamam imkânsızdı.”

“Ne yapacak?” Dolu kâseyi uzattım. “Savaşmayacağı ya da savaşa izin vermeyeceği kesin.” Husband’ın varlığını umut verici bir işaret olarak görmek istiyordum. Hermon Husband, gerçek bir liderin vasıflarını taşıyan ve Düzenleyicilere en yakın olan adamdı; onu dinleyeceklerinden emindim.

Sıkkın görünen Jamie başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum Sassenach. Kendisi silah kuşanmaz, hayır. Ama öte yandan…” Düşüncelere dalıp sessizleşti. Sonra suratında ani bir kararlılık ifadesi belirdi. Kâseyi bana geri verdi, arkasına dönüp kampa doğru yürümeye başladı.

Roger’ın omzuna dokunup onu kenara çektiğini gördüm. Bir süre konuştuktan sonra Jamie elini paltosuna sokup beyaz bir nesne çıkararak Roger’a verdi. Roger beyaz nesneye bir süre baktıktan sonra, başını sallayıp paltosunun içine koydu.

Jamie, Roger’ın omzuna dokunduktan sonra kamptan çıktı. Bir ara Lindsay kardeşlerle şakalaşıp kaba bir sohbete girmek için durdu.

Gülümseyerek geri gelip elimdeki kâseyi aldı. Rahatlamış görünüyordu.

“Roger’a sabah ilk iş olarak Husband’ı bulmasını söyledim,” dedi. Yeniden açılmış iştahıyla yahniyi yemeye koyuldu. “Eğer yapabilirse, Husband’ı, Tryon’la yüzyüze konuşması için buraya getirmesini söyledim. Eğer Tryon’ı ikna edemezse -ki edemez- belki de Tryon Husband’ı şakası olmadığına ikna eder. Eğer Hermon çok kan akacağını anlarsa, belki adamlarına çekilmelerini söyler.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” Öğleden sonra biraz yağmur çiselemişti ve bulut kümeleri hâlâ gökyüzünün batısını terk etmemişti. Bulutların köşeleri hafif kırmızıydı ve bu gün batımının açılı ışınlarından değil, Düzenleyicilerin yaktıkları ateşten kaynaklanıyordu. Alamance’ın karşı kıyısında görünmez bir kamp kurmuşlardı.

Jamie kâsesini silip süpürdükten sonra başını sallayarak ekmeğinden son bir ısırık aldı.

“Bilmiyorum,” dedi sadece. “Ama deneyecek başka bir şey yok, değil mi?”

Başımı sallayıp ateşe daha fazla odun atmak için ayağa kalktım. Kimse bu gece erkenden uyumayacaktı.

Kamp ateşleri bütün gün boyunca yanmış, hafif yağmurda dumanları tütmüş ve cızırdamışlardı. Şimdi ise ince yağmur dinmiş ve bulutlar arkalarında gökyüzünün batısında ateş gibi parlayan, yerde yanan alevlerin cılız çabalarını gölgeleyen izler bırakarak gitmişlerdi. Bunu görünce elimi Jamie’nin omzuna koydum.

“Baksana,” dedim. Sanki biri dibinde yeni bir sorunla bitmiş gibi ürkek bir şekilde arkasına döndü, ama gökyüzünü işaret ettiğimi görünce rahatladı.

Aklı bir sorunla meşgulken, doğanın bir harikasına bakmak için teşvik edilen Frank, yalnızca kaba görünmemek için bakıp, “Ah, evet, güzelmiş, değil mi?” der ve düşüncelerine geri dönerdi. Jamie ise yüzünü gökyüzünün parlak görkemine çevirip sessizce durdu.

Senin sorunun ne? dedim kendi kendime. Bıraksan da Frank Randall huzur içinde yatsa olmaz mı?

Jamie elini omuzlarıma koyup iç çekti.

“İskoçya’da,” dedi, “gökyüzü bütün gün kurşun gibidir ve alacakaranlıkta bile, görebildiğin tek şey, ateş kırmızısı bir top güllesini andıran güneşin denize batışıdır. Gökyüzü hiç böyle değildir.”

“Sana İskoçya’yı düşündüren ne?” diye sordum, aklının geçmişe dair konularda benim aklım gibi çalışması ilgimi çekmişti.

“Şafak, alacakaranlık ve yılın bu mevsimi,” dedi. Hatıralara daldı ve geniş ağzı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. “Havada ne zaman bir değişiklik olsa, bu bana eskiden ne olduğunu ve şimdi ne olduğunu düşündürtür. Bunu her zaman bir evin içinde yapmam. Zor zamanlar yaşadığımda, uykudan bir zamanlar tanıdığım insanların rüyalarıyla uyanır, alacakaranlıkta bir süre oturup diğer zamanları ve yerleri düşünürüm.” Hafifçe omuzlarını silkti. “Şimdi güneş batıyor ve aklımda İskoçya var.”

“Ah,” dedim. Bu açıklama beni rahatlatmıştı. “Öyle olmalı.”

“Ne olmalı?” Batan güneş yüzünü sarıya boyamış, bana bakarken gördüğüm gergin yüz hatlarını yumuşatmıştı.

“Ben de diğer zamanları ve yerleri düşünüyordum,” dedim. Başımı omzuna dayadım. “Gerçi şimdi… bundan başka bir şey düşünemiyorum.”

“Öyle mi?” Bir an tereddüt ettikten sonra dikkatle, “Bundan pek bahsetmiyorum Sassenach ama acaba diğer zamanları… sık sık özlüyor musun?” diye sordu.

Cevap vermek için üç kalp atışı kadar bir süre bekledim; Jamie’nin kulağımın altında atan kalbini duyuyordum. Sol elimi sıkıp parmağımdaki altın yüzüğün pürüzsüz metalini hissettim.

“Hayır,” dedim, “ama onları hatırlıyorum.”

61 ÜLTİMATOMLAR

Büyük Alamance Kampı

16 Mayıs 1771

Kendilerine Düzenleyiciler diyen, silah kuşanan insanlara

Ricanıza cevaben, bu ülkede yaşayan her bireyin gerçek çıkarına karşı çok dikkatli olduğumu söylemek isterim. Kendini Kraliyetin merhametinden ve ülkenin kanunlarından uzaklaştırarak silah kuşanıp, kanun dışı elebaşlarına boyun eğen ve kendine Düzenleyiciler diyen sizlerden, silahlarınızı bırakıp ülkenizin kanunlarına teslim olmanızı, sonrasında da hükümetin merhametine ve şefkatine sığınmanızı rica ediyorum. Kralınıza, ülkenize ve kanunlarınıza karşı geldiğiniz ve savaş durumunda bulunduğunuz için, bu mektubun size ulaşmasından bir saat sonra şartları kabul ederek, kan dökülmesini engellemiş olacaksınız.

William. Tryon

Jamie ben uyanmadan gitmişti; battaniyesi düzgünce katlanmış bir şekilde yanımda duruyordu. Gideon da dün gece Jamie'nin kendisini bağladığı meşe ağacında yoktu.

"Albay, Vali'nin Savaş Meclisi'yle tanışmaya gitti," dedi Kenny Lindsay kaba bir şekilde esneyerek. Gözlerini kırpıştırdı, ıslak köpek gibi silkindi. "Çay ya da kahve ister misinin hanımefendi?"

"Çay lütfen." Sanırım son zamanlarda olup bitenler, bana Boston Çay Partisi'ni* düşündürmüştü. Bu yaygaranın ve sonrasında olan olayların ne zaman ortaya çıktığını tam olarak hatırlayamıyordum, ama tıpkı kışa hazırlık olarak kurtçuklara ve böğürtlenlere yumulan bir ayı gibi, dokularımı doyurma umutlarıyla, hazır hâlâ varken her fırsatta çay içmem gerektiği hissine kapılmıştım.

* Boston Çay Partisi (İngilizce: Boston Tea Party), ABD'deki kolonistlerin Büyük Britanya'dan gelen yüksek vergili çayı ve Büyük Britanya'yı protesto etmek için 16 Aralık 1773 yılında Boston Limanı'nda İngiliz gemilerindeki tonlarca çayı kızılderili kılığına girerek denize dökme eylemi. Bu eylem Amerikan Bağımsızlık Savaşını çıkartan kıvılcımlardan birisi olacaktır.

Gün ağarmıştı. Gökyüzü hareketsiz ve açıktı. Şimdilik hava soğuk da olsa, dünkü yağmurdan kalan sıkıntılı bir hava vardı. Tokamdan çıkan saç tellerinin yüzüme döküldüğünü, bardağımdan çıkan buharla yanaklarıma yapıştığını hissederek çayımı yudumladım.

Dokularım şimdilik kendilerine gelmişlerdi, elime iki kova alıp nehre doğru gittim. Gerek kalmamasını umut ediyordum ama her ihtimale karşı, hazırda bir miktar kaynar su olması iyi olacaktı. Tıbbi amaçlar için olmasa bile, en azından bakıma ihtiyaç duyan çoraplarımı yıkayabilirdim.

İsmine rağmen Büyük Alamance pek etkileyici bir nehir değildi ve beş altı metreden daha uzun değildi. Üstelik dibi balçık ve birçok küçük kola ayrılıyordu.

Yusufçuklar suyun üzerine doğru alçalıyor, nehrin bulanık sularında rahatlarken dostane sohbetler eden iki milis askerinin kafalarının üzerinde uçuşuyordu. Onlar gidene kadar bir çalının arkasında durup, kovalarımla eğimli kıyıdan aşağı inerken, birliklerin çoğunun yalnızca susuzluktan ölmekte olduklarında su içmeyi akıl etmelerinin ne kadar iyi olduğunu düşündüm.

Kampa geri döndüğümde, bütün adamlar kırmızı gözleriyle uyanmış ve dikkat kesilmişlerdi. Havada ani bir savaşa hazırlık değil, teyakkuz durumu vardı ve Jamie, kamp ateşlerinin etrafından şaşırtıcı derecede nazikçe geçen Gideon'un sırtında geri geldiğinde ortama bir merak havası hâkim oldu.

"Her şey yolunda mı Mac Dubh?" diye sordu Kenny. Jamie dizginleri çekip atı durdururken, onu selamlamak için ayağa kalkmıştı. "Bir yaramazlık var mı?"

Jamie başını iki yana salladı. Ciddiyete yaklaşan bir titizlikle giyinmiş, saçlarını arkasına atmış, kamasını ve tüfeklerini beline sabitlemiş, yan tarafına da kılıcını almıştı. Paltosundaki sarı nişanı, tek süsüydü. Savaşa hazırdı ve bunu düşünce omurgamda bir ürperti hissettim.

"Vali Düzenleyicilere mektubunu yolladı. Dört şerif bir kopyasını aldı; karşılaştıkları her gruba okuyacaklar. Sadece bekleyip göreceğiz."

Bakışlarını takip ettim, üçüncü kamp yerine bakıyordu. Roger hava aydınlanır aydınlanmaz, kamp uyanmadan buradan ayrılmıştı.

Kovaları suyun kaynaması için büyük tencereye boşalttım. Boş kovaları alıp yeniden nehre inecektim ki Gideon kulaklarını dikip aniden kafasını

kaldırarak keskin bir şekilde birini selamlar gibi kişnedi. Jamie atını önüme itip elini kılıcına götürdü. Manzaram, Gideon'un devasa gövdesi yüzünden bölündü; kimin geldiğini göremedim ama Jamie'nin eli her ihtimale karşı kılıcının sapındaydı. Gelen bir arkadaşıydı.

Ya da tam olarak bir arkadaş olmasa da en azından süzeceği ya da eyerden aşağı atacağı biri değildi. Selam veren tanıdık bir ses duyup Gideon'un çenesinin altından baktım; küçük çayırlıktan, yanında iki emir subayıyla gelen Vali Tryon'du.

Tryon büyük ustalıkla olmasa da düzgün bir şekilde atının üzerine oturmuştu ve sefere çıkmaya uygun giyinmişti. Üzerinde üniformasının bir parçası olan kullanışlı, mavi bir palto, dişi geyik derisi pantolon, şapkasında sarı bir subay nişanı vardı ve süvari kılıçlarından biri kemerine asılıydı - gösteriş amaçlı değildi; kabzası çentikliydi ve kının içinde duruyordu.

Tryon atını durdurdu, şapkasına dokunarak Jamie'ye selam verdi. Jamie de aynı şekilde karşılık verdi. Benim Gideon'un gölgesinde saklandığımı görünce, Vali nazikçe yanları kalkık şapkasını çıkartıp eyerinden eğilerek selam verdi.

"Bayan Fraser, emrinizdeyim." Elimdeki kovalara baktıktan sonra emir subaylarından birini baş işaretiyle çağırdı. "Bay Vickers. Bayan Fraser'a lütfen yardım ediniz."

Kovaları, on sekiz yaşlarındaki pembe yanaklı Bay Vickers'a minnettar bir şekilde verdim. Ama onunla birlikte gitmektense, yalnızca kovaları nereye götüreceğini gösterdim. Tryon tek kaşını kaldırıp bana baktı, ben de ağırbaşlı bir gülümsemeyle tavrımdan ödün vermedim. Hiçbir yere gitmiyordum.

Bunu anlayacak kadar akıllıydı ve varlığımdan rahatsız olduğuna dair hiçbir harekette bulunmadı. Beni yok sayıp, Jamie'ye bakarak yeniden başını salladı.

"Birliklerinizde sorun var mı Albay Fraser?" Anlamlı gözlerle etrafına bakındı. O sırada görüş alanındaki birlikler, burnunu bardağının içine gömmüş olan Kenny'nin birliği ile ağaçlık alanın gölgelerinin içinde ayakta durmuş, bacaklarını omuz genişliğinde açıp bıçakları ayaklarının etrafına saplama oyunu oynuyorlardı.

"Hayır, efendim."

Vali kaşlarını şüpheci bir tavırla kaldırdı.

"Çağırın onları bayım. Hazır olup olmadıklarını denetleyeceğim."

Jamie bir an durup dizginleri topladı. Vali'nin atını inceleyerek gözlerini kısıp doğan güneşe baktı. "İğdiş edilmiş atınız çok güzel efendim. Uysal mı?"

"Elbette." Vali kaşlarını çattı. "Neden?"

Jamie başını arkaya atıp Galce bağırdı. Ses, yamacın birkaç hektarlık alanı içinde duyuldu. Vali'nin atı gözlerini yuvarlayarak dizginlerini çekiştirdi. Milisler, ölüm perileri gibi bağırarak çalılıkların arkasından fırladılar. Siyah bir karga bulutu, top dumanını andıran bir sis perdesi içinde ağaçların üzerinden tiz seslerle yükseldi. At, Tryon'u otların üzerindeki arsız bir yığına düşürerek çayırın en uzak ucundaki ağaçlara doğru kaçtı.

Yolundan çekilmek için geriye doğru birkaç adım attım.

Vali mosmor bir suratla doğruldu, sırıtarak silahlarını kendisine doğrultan milislerin ortasında olduğunu fark etti. Nefes nefeseydi. Yüzüne tutulan tüfeğin namlusuna bakıp tek eliyle tüfeği uzaklaştırdı. Kızgın bir sincap gibi boğulma sesleri çıkarttı. Jamie, imalı bir tavırla boğazını temizledi. Adamlar sessizce ağaçların arasına geri çekildiler.

Vali'nin ayağa kalkabilmesi için elimi uzatmamın da yüzüme bakmasına tepkisiz kalmamın da bir hata olduğunu düşündüm. Yerde, ayaklarımın hemen dibinde filizlenen yeni bir bitkiyi keşfederek zarifçe başımı çevirdim ve birkaç adım arkaya gittim.

Bay Vickers ormandan yeniden çıkageldi. Şaşkın görünüyordu ve her iki elinde de birer kova su vardı.

"Neler oldu?" Vali'ye baktı ama onu engellemek için elimi koluna koydum. Bay Tryon'ı, nefes alış verişlerini düzenlemesi ve ağırbaşlılığını yeniden kazanması için birkaç dakika rahat bırakmakta fayda vardı.

"Önemli bir şey değil," dedim, kovalarımı dökmesine fırsat kalmadan elinden alarak. "Eee… Kaç tane milis birliğinin burada toplandığını biliyor musunuz?"

"Bin altmış sekiz, efendim," dedi. Oldukça şaşkın görünüyordu. "General Waddell'ın birliklerini hesaba katmazsak tabii. Ama- "

"Topunuz var mı?"

"Ah, evet, bir sürü efendim. Topları olan iki müfrezemiz var. İki tane altılık, iki tane de havan topu mevcut." Vickers, olası bir yıkıma neden olacak bu kadar çok mühimmatın düşüncesiyle hafifçe doğruldu.

"Derenin karşısında iki bin adam var, efendim ama çoğu silahsız.

Birçoğunda yalnızca bıçak var.” Arkamdan gelen Jamie’nin sesi, Vickers’ın dikkatini çekmişti. Arkama döndüğümde Jamie’nin atından indiğini ve Vali ile yüz yüze durduğunu gördüm. Elinde Vali’nin şapkası vardı. Şapkayı bacağına vurup sahibine geri verdi. Sahibi, bu şartlar altında olabildiğince minnettar bir şekilde şapkayı aldı.

“Bana bu kadarı söylendi Bay Fraser,” dedi, “gerçi bilgilerinizin benimkileri desteklediğini duymak güzel. Bay Vickers, gidip atımı getirebilir misiniz?” Tryon’ın yüzündeki mor renk yok olmuştu ve tavırlarından kendini zor tuttuğu belli olsa da kin tutmuyor gibi görünüyordu. Tryon’da hem bir adalet algısı -ki şu an en önemlisi buydu- hem de mizah anlayışı vardı ve ikisi de az önceki askeri gösterisinden sağ çıkmışa benziyordu.

Jamie başını salladı.

“Sanırım ajanlarınız size Düzenleyicilerin liderlerinin olmadığını da söylemişlerdir, değil mi?”

“Tam tersine Bay Fraser. Hermon Husband’ın azımsanmayacak bir süredir bu hareketin kışkırtıcı şeflerinden biri olduğu düşüncesindeyim. James Hunter’ın ismini de bana New Bern’de gelen şikâyet mektuplarında ve sonu gelmeyen dilekçelerde sık sık gördüm. Başka isimler de var. Hamilton, Gillespie…”

Jamie, yüzüne üşüşen sinek bulutunu sabırsızca uzaklaştırdı.

“Bazı şartlarda, sizinle kalemin kılıçtan üstün olup olmadığını tartışmak isterim ama savaş meydanının kenarında değil. Şu an tam da buradayız. El ilanı yazmada cesaret göstermek, bir adamın birliklere liderlik edebileceğini göstermez. Ayrıca Husband bir Quaker.”

“Ben de duydum,” dedi Tryon. Meydan okurcasına tek kaşını kaldırıp uzaktaki dereyi işaret etti. “Şu an orada.”

“Evet,” dedi Jamie. Bir an durup, devam etmeden önce Vali’nin ruh halini tarttı. Vali nefes nefeseydi; yüzünde gerginlikten ya da gözlerinde parlaklıktan bir şey kaybetmemişti. Yine de savaş henüz yakın değildi ve tansiyon yükselmemişti.

“Adamı kendi ocağımda besledim efendim,” dedi Jamie dikkatle. “Ben de onun ocağında yedim. Ne fikirlerini, ne de kişiliğini saklıyor. Eğer bugün buraya geldiyse, eminim acı çektiği için yapmıştır.” Jamie derin bir nefes aldı. Şüpheli bir yerdeydi.

“Husband’ı bulup benimle buluşmasını rica etmek için derenin öte yakasına

bir adam yolladım.” Tryon’ın gözlerinin içine baktığını fark etti.

“Husband gelirse, onunla tek başınıza konuşmamanızı rica edebilir miyim efendim?”

Tryon sessizce durdu. Ellerinde çevirip durduğu tozlu şapkasının farkında değildi. Son kargaşanın yankıları kaybolmuştu; tepemizdeki karaağacın dallarında bir kuş ötüyordu.

“Onlar bu koloninin insanları,” dedi sonunda, dereyi başıyla işaret ederek. “Onlara zarar gelmesine üzülürüm. Şikâyetlerinde haksız değiller; bunu kabullendim ve düzeltme girişiminde bulundum.” Söylediklerinin kabul edilip edilmediğini görmek istercesine Jamie’ye baktı. Jamie sessizce durup bekledi.

Tryon derin bir nefes alıp şapkasını bacağına çarptı.

“Ben bu koloninin valisiyim. Huzuru bozmanın, kanunu çiğnemenin, isyan çıkarmanın ve kan akıtmanın gittikçe artmasına ve cezasız kalmasına izin veremem!” Sevimsizce bana baktı. “Vermeyeceğim.”

Dikkatini Jamie’ye verdi.

“Bence gelmeyecek efendim. Rotaları çizildi.” Alamance Nehri’ni çevreleyen ağaçları işaret etti. “Benimki de öyle. Yine de…” Bir anlık tereddütten sonra aklını toparlayıp kafasını iki yana salladı.

“Hayır. Eğer gelirse, onunla mutlaka uzlaşın. Eğer adamlarını huzur içinde evlerine yollamayı kabul ederse -bu noktada onu bana getirin, şartları konuşalım. Ama olasılıkları bekleyemem.”

Bay Vickers, Vali’nin atını getirmişti. Çocuk, iki atı da dizginlerinden tutup biraz uzakta durdu. Sanki Vali’nin sözlerini onaylar gibi hafifçe başını salladığını gördüm. Şapkası onu güneşten koruyordu ama yüzü kızarmıştı ve gözleri parlaktı; savaşa istekliydi.

Tryon ise değildi ama hazırdı. Jamie de istekli değil, hazırdı. Kısa bir süre Vali’ye baktıktan sonra, durumu mecburen kabul edip başını salladı.

“Ne kadar bekleyebilirsiniz?” diye sordu usulca.

Tryon henüz tepeye ulaşmamış olan güneşe baktı. Henüz kuşluk vaktiydi. Roger gideli neredeyse iki saat olmuştu; Hermon Husband’ı bulup geri gelmesi ne kadar zamanını alırdı?

“Bölükler savaş düzenindeler,” dedi Tryon. Ağaçlık alana baktı, dudaklarının kenarı seğirdi. Sonra Jamie’ye kasvetli bir bakış fırlattı. “Uzun süre bekleyemem. Hazır bekleyin, Bay Fraser.”

Arkasına döndü, şapkasını kafasına takıp atının dizginlerini alarak eyere oturdu. Arkasına bakmadan uzaklaştı, emir subayları da peşi sıra gittiler.

Jamie ifadesiz bir yüzle Tryon'ın gidişini izledi.

Yanına gidip eline dokundum. Roger'ın acele edeceğini söylemeye gerek duymadım.

62 “BAŞIBOŞ GEZENLER VE ŞÜPHELİLER”

Madde #12 - Hiçbir subay ya da asker, Grand Guard içinde bulunan kamp sınırlarının dışına çıkamaz.

Madde #63 - Birlik komutanları başıboş gezenleri ve şüphelileri sorguya çekerler, üstlerine düşeni yapamayanlar hapsedilip karargâha rapor edilir.

“Kamp Görevleri ve Düzenlemeler”: Emirler Kuzey Caroline illerine, Ekselansları Vali Tryon tarafından verilir.

Roger, kalaylı milis nişanını koyduğu pantolon cebine dokundu. Dört santimetre genişliğinde, kenarları delikli, üzerinde ‘Fraser’ın Bölüğü’ anlamına gelen ‘FB’ harfleri bulunan ve paltoya ya da şapkaya dikilmesi gereken metal bir düğmeydi. Bu tür nişanlar Vali’nin birliklerinin çoğu için üniformanın özel bir parçasıydı. Milisleri Düzenleyicilerden ayırmanın tek yolu da buydu.

İki gün önce akşam yemeğinde Jamie nişanı ona verdiği sırada, “Peki kimi vurmanız gerektiğini tam olarak nasıl biliyorsunuz?” diye sormuştu ironik bir şekilde. “Eğer nişanı görebilmek için ateşe çok yaklaşırsanız, diğer herif sizi hemen vurmaz mı?”

Jamie aynı ironiyle ona bakmıştı fakat Roger’ın nişancılığı ve tüfeğiyle zarar verme olasılığı hakkında ilgili bir yorum yapmaktan kaçınmıştı.

“Bunu görmek için beklemem ben,” dedi. “Eğer biri sana doğru silahıyla koşarsa ateş et ve en iyisinin olmasını umut et.”

“Bu biziz,” diye açıkladı. Yer elmasına tekme attı. “Bu Albay Leech’in bölüğü ve bu da…” Diğerlerinin arkasından yuvarlanan üçüncü yer elmasını da tekmeledi. “…Albay Ashe’in. Anladın mı?” Tek kaşını kaldırıp Roger’a baktı.

“Her bölük kendi yolunda gidecek, böylelikle başka bir milis görmeyeceksin, en azından başlangıçta. Bize doğru gelen herhangi biri muhtemelen düşmandır.” Sonra büyük dudaklarını hafifçe büküp, etraflarında yemek yemekle meşgul olan adamları işaret etti.

“Buradaki herkesi iyi tanıyor musun? Hiçbirini vurmazsan başına bir şey gelmez, tamam mı?”

Roger kendi kendine kederli bir şekilde gülümseyip dikkatle küçük sarı çiçekli bitkilerle kaplı bir yokuştan aşağı inmeye başladı. Jamie ona tavsiyelerde bulunmuştu; artık vurulma olasılığından çok, yanlışlıkla birine zarar verme korkusuyla dolmuştu. Elbette bu korkuya kendi parmaklarını havaya uçurabilme endişesi de dahildi.

Gizliden gizliye, hem şartlara, hem de onlara vurma olasılığına bakmaksızın, kimseye ateş etmemeye karar vermişti. Düzenleyiciler hakkında -Abel MacLennan ve Hermon Husband hakkında- yeterince hikâye duymuştu. Husband’ın tarzının doğal abartısına izin vererek, el ilanları kaçınılmaz bir adaletsizlik duygusuyla yanmıştı. Roger, bir adamı yalnızca bariz ihlallere ve yozlaşmaya karşı çıktığı için nasıl öldürebilir ya da sakat bırakabilirdi?

Eğitimli bir tarihçi olarak burada, sorunların ne kadar geniş olduğunu, nasıl oluştuklarını anlayacak kadar olay yaşamıştı -ve bu sorunları düzeltmenin zorluklarını gayet iyi anlamıştı. Tryon’ın durumunu -bir noktaya kadar- anlıyordu ama bu anlayışı, onu Kraliyet’in otoritesini desteklemesi için istekli bir askere çevirme kısmında bitiyordu -William Tryon’ın ününü ve kişisel servetini korumak da anlamsız geliyordu.

Bazı sesler duyup durdu, yavaşça geniş bir kavak ağacının gövdesinin arkasına geçti.

Bir süre sonra görüntüye kendi aralarında sohbet eden üç adam girdi. Üçünün de silahları ve mermi kutuları vardı ama yarattıkları hava, savaş arifesindeki acımasız askerden ziyade, tavşan avına çıkmış üç arkadaş gibiydi.

Aslında, gerçekten de öyleydiler -bu bir atlı avcı zinciriydi. Birinin kemerinden tüylü hayvanlar sarkıyordu, diğerinde üzerinde taze kanı andıran lekeler bulunan muslin bir heybe vardı. Roger kavak ağacının gövdesi ardından adamları seyrederken bir tanesi durdu, av köpeği gibi dikleşen, burunlarıyla beş metre kadar uzaktaki ağaçları işaret eden iki arkadaşına el işareti yaptı.

Orada bir şey olduğunu bildiği halde, Roger’ın fidanların arkasında duran ve tepedeki bahar yapraklarının ışığı engellemesi nedeniyle mükemmel bir şekilde gizlenmiş küçük geyiği görmesi biraz vaktini aldı.

İlk adam silahını gizlice omzundan indirip fişeklere uzandı ama diğerlerinden biri elini koluna koyarak onu durdurdu.

“Dur Abram,” dedi ikinci adam, yumuşak ama net konuşarak. “O kadar

yakından ateş etme. Albay'ın söylediklerini duydun, Düzenleyiciler tam bu noktanın sağ üst kıyısındalar." Gizlenmiş derenin kenarlarındaki koca kızılağaç ve söğüt ağaçlarını işaret etti. Yüz metreden daha yakındı. "Onları şimdi kışkırtman iyi olmaz."

Abram isteksizce başını sallayıp yeniden silahını kaldırdı.

"Evet, sanırım öyle. Sence bugün mü olacak?"

Roger fidanın gövdesine baktı fakat geyik sessiz sedasız kaybolmuştu.

"Olmaması için bir neden göremiyorum." Üçüncü adam giysisinin kolundan sarı bir mendil çıkarıp yüzünü sildi; hava sıcaktı ve bunaltıcıydı. "Tryon'ın silahları şafak vaktinden beri yerinde; kimsenin üstüne atlamasına izin verecek bir adam değil o. Waddell'ın adamlarını bekleyebilirdi ama onlara ihtiyacı olmadığını düşünmüş olabilir."

Abram aşağılayıcı bir edayla söylendi.

"Bu ayak takımını ezmek için mi? Onları gördün, değil mi? Çok uzun zamandır görmediğin kadar sefil askerler."

Mendilli adam alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

"Taşralı milislerin bazılarını gördün, değil mi Abie? Ayak takımı olsun olmasın, Düzenleyicilerden de çok var. Yüzbaşı Neale'in söylediğine göre ikiye bir oranındaymış."

Abram homurdanıp, ormana ve ormanın ardındaki dereye son bir gönülsüz bakış fırlattı.

"Ayak takımı," diye tekrarladı kendinden daha emin bir şekilde. Sonra arkasına döndü. "Benimle gelin o halde, yokuş yukarı bir bakalım."

Avcılar Roger'la aynı saftaydılar; göğüslerindeki ve şapkalarındaki milis nişanını gördü. Sabah güneşinde gümüş renginde parlıyorlardı. Yine de Roger, adamlar kendi aralarında konuşa konuşa gözden kaybolana kadar bekledi. Jamie'nin onu bu göreve kendi otoritesinin dışında yollamadığından kesinlikle emindi; anlatması istenmezse daha iyi olurdu.

Milislerin çoğunun Düzenleyicilere karşı tutumları en iyi ihtimalle alaycıydı. En kötü ihtimalleyse soğukkanlı bir şekilde intikamcıydı.

"Onları bir kerede ezin," demişti Caswell, dün gece ateşin başında kahve bardağını yudumlarken. Koloninin doğu bölümünden bir tarla sahibi olan Richard Caswell, Düzenleyicilerin dertlerini hiç umursamıyordu.

Roger düşünerek yeniden cebine dokundu. Hayır, en iyisi bırakmalıydı. Eğer biri ona meydan okursa nişanı çıkarabilirdi ve kimsenin onu en azından uyarı amaçlı bağırmadan sırtından vuracağını sanmıyordu. Yine de nehrin kıyılarındaki çayırların, gür çalıların arasında yürürken kendini tuhaf bir şekilde çıplak hissediyordu. Dere kenarındaki söğütlerin baygın dalları soğuk bir gölgeyle Roger'ı sarmalarken, isteksiz bir rahatlamayla iç çekti.

Jamie'nin onayıyla tüfeğini bırakmış ve herhangi bir erkek için normal bir teçhizat olan belindeki bıçak dışında silahsızdı. Diğer tek malzemesi, paltosunun içine katlayıp koyduğu büyük beyaz mendiliydi.

"Eğer -herhangi bir yerde- tehdit edilirsen, işaret ver ve 'Ateşkes,' diye bağır" diye öğretmişti Jamie. "Sonra onlara seni almalarını söyle ve ben gelene kadar da başka bir şey söyleme. Eğer kimse seni engellemezse, bana Husband'ı getir."

Kendini Hermon Husband'ı, turistleri havaalanına götüren bir rehber gibi kafasının üzerinde ucunda mendil dalgalanan bir sopa tutarak dereye geri getirirken düşününce, kahkahalara boğulmak istedi. Jamie ise ne gülmüş, ne de gülümsemişti. Çaputu ağırbaşlı bir şekilde kabul edip, dikkatle gizlemişti. Cansız yaprakların arasından baktı ama dere doğan yeni günün güneşinin altında parlayarak akıyordu. Taşların ve çamurun arasından akan suyun sesi dışında etraf oldukça sessizdi. Görünürde kimse yoktu ve suyun gürültüsü öte taraftaki ağaçlardan gelecek herhangi bir sesi boğardı. Milisler onu sırtından vurmayacak da olsalar, Düzenleyicilerin onu hükümetin tarafından gelirken görmeleri durumunda, önden vurma olasılıkları karşısında pek iyimser sayılmazdı.

Buna rağmen bütün gün ağaçların arasında gizlice dolanıp duramazdı. Kıyıya çıkıp akıntının aşağı yönüne, avcıların gösterdiği noktaya doğru, herhangi bir hayat belirtisi bulmak için ağaçları dikkatle izleyerek indi. Dereyi geçeceği yer daha iyiydi, su sığdı ve dibi kayalıktı. Yine de, Düzenleyicilerin yakınlarda bir yerde silahlarını çekerlerse, canları cehennemeydi.

Daha huzurlu bir sahne pek hayal edilemezdi ve kalbi sanki kulaklarında küt küt atıyor gibiydi. Yine birinin yanı başında duruyor olduğu hissine kapılmıştı. Etrafına bakındı ama hızla akan su ve söğüt yapraklarından başka kıpırdayan hiçbir şey yoktu.

"Sen misin baba?" diye fısıldadı usulca. Bir anda kendini çok aptal hissetti. Buna rağmen yanında birinin olduğu hissi yumuşak da olsa, hâlâ çok güçlüydü.

Zihnen omuzlarını silktikten sonra eğilip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Şartlar bunu gerektirecekti. Görev görevdir, diye düşündü.

Yeniden etrafına bakındı ama görebildiği yalnızca sığlıkta kıpırdanan kurbağa yavrularıydı. Hafif çarpık bir gülümsemeyle suya girdiğinde bütün kurbağalar korkuyla kaçıştılar.

“Herkes siperlere,” dedi bir ördeğe. Ördek onu görmezden gelip derenin içine yiyecek ot aramaya devam etti.

İki taraftaki ağaçlardan da hiçbir tehdit gelmedi; yuva kuran kuşların neşeli ötüşlerinin dışında hiç ses de yoktu. Güneşin ısıttığı bir kayanın üzerinde oturmuş, ayakkabılarını ve çoraplarını giymeden önce ayaklarını kuruturken, derenin uzaklarında insanların yaşadığına dair bir işareti en sonunda duydu.

“O halde ne istiyorsun, tatlım?”

Ses, arkasındaki çalılıktan gelmişti. Roger donakaldı, kanı adeta kulaklarına hücum etmişti. Bu bir kadın sesiydi. Hareket etmesine ya da vereceği cevabı düşünmesine zaman kalmadan, daha tiz sesli bir kahkaha duydu. Kahkahanın onu rahatlatan çok özel bir tonu vardı.

İçgüdüleri, mantığı bu seslerin bir tehdit içermediğini söylüyordu.

“Bilmiyorum tatlım, bana ne kadara patlar?”

“Ooof, onu dinlesene! Şimdi paralarını saymanın sırası mı?”

“Merak etmeyin hanımlar, eğer gerekirse aramızda bir şeyler toplarız.”

“Öyle mi olacak yani? İyi hoş ama bayım, bu toplulukta para şarkıdan önce gelir!”

Roger bu samimi kavgayı dinleyerek, seslerin üç adama ve iki kadına ait olduğu sonucuna vardı. Finansal anlaşmalar ne olursa olsun, üç erkeğin iki kadınla anlaşmaya varacağı çok belliydi.

Ayakkabılarını aldı, görünmeyen nöbetçileri -eğer nöbetçiyseler- kendi hesaplarıyla baş başa bırakarak oradan uzaklaştı. Belli ki Düzenleyicilerin ordusu, hükümetin birlikleri kadar iyi organize olmamıştı.

Daha az organizeler, diye düşündü sonra daha nazik bir şekilde. Dere kıyısıyla arasında biraz mesafe vardı ve ordu asıl kuvvetinin nerede olması gerektiğinden emin değildi. İki orospu ve onların müşterilerinden başka hiçbir ruhu görmeden ve duymadan neredeyse beş yüz metre yürümüştü. Gittikçe gerçekdışı hissederek küçük çam ormanlarının içinden geçmiş, çayırların kenarlarında yürümüştü. Kur yapan kuşlardan, turuncu ve sarı kelebeklerin

dışında yanında kimse yoktu.

“Savaşa gitmek nasıl bir şey böyle?” diye mırıldandı kendi kendine, böğürtlen çalılarından geçerken. Kahramanın birden dünya üzerinden kaybolduğu bilimkurgu hikâyelerine benziyordu. Endişelenmeye başlamıştı; ya ateş başlamadan önce o lanet Quaker’ı -hatta orduyu bile- bulamazsa?

Deredeki bir kavisin etrafından döndüğünde nihayet Düzenleyicileri gördü; bir grup kadın bir kaya parçasının yanında akan suda giysilerini yıkıyorlardı.

Kadınlar görmesin diye bir çalının arkasına saklanıp hızla dereden uzaklaştı. Eğer kadınlar oradaysalar, erkekler de uzakta olamazlardı.

Değillerdi de. Birkaç metre içinde, kampın sesini duydu -gelişigüzel konuşmalar, kahkahalar, kaşık ve çaydanlık çınlamaları ve odun kesme gürültüsü. Akdiken kümesinin yanından geçerken, ıslık çalıp bağırarak koşan bir grup genç adam onu neredeyse yere düşürecekti.

Roger’a hiç bakmadan yanından geçtiler. Roger daha az temkinli bir şekilde yoluna devam etti. Kimse ona meydan okumamıştı; nöbetçi yoktu. Aslında kimse bir tehdit gibi görünmemişti gözüne. Birkaç adam ona bakmışlardı, ama tipinde hiçbir tuhaflık görmedikleri için sohbetlerine geri dönmüşlerdi.

“Ben Hermon Husband’ı arıyorum,” dedi, ateşin üzerinde sincap pişiren bir adama. Adam bir an boş gözlerle Roger’a baktı.

“Hani Quaker olan,” diye ekledi Roger.

“Ah, evet,” dedi adam, yüzüne daha net bir ifade yerleşti. “Biraz daha uzakta, sanırım şu yönde.” Kararmış ön bacaklarıyla sincabın geçirilmiş olduğu çubukla Roger’a yolu işaret etti.

‘Biraz daha uzakta’ biraz uzaktı. Roger, ordunun asıl kuvvetine -eğer bu terimle yüceltilebilinirse- benzeyen o yere ulaşmadan önce üç tane dağınık kamptan geçti. Doğruydu, gittikçe büyüyen bir ciddiyet havası vardı; derenin yakınlarında gördüğü edepsizlikler artık çok azalmıştı. Yine de burası stratejik komutanlığın karargâhı kesinlikle değildi.

Ordular yüz yüze de gelseler, silahlar da çekilse, yine de şiddetten hâlâ kaçınılabileceği hakkında umut beslemeye başlamıştı. Milislerin arasından geçerken, heyecanlı bir hazırlık gözünden kaçmamıştı, ancak nefret ya da kana susamışlık görmemişti.

Burada durum, düzenli milis saflarında olduğundan epey farklıydı, hatta düşmanlıklar burada daha azdı. Roger geçtiği her kamp ateşinde hangi yöne doğru gitmesi gerektiğini sorarak ilerlerken, havada farklı bir şey hissetmeye

başladı. Gittikçe artan bir aciliyet, hatta umutsuzluk hissiydi bu. Dışarıdaki kamplarda gördüğü hoyratlık kaybolmuştu; adamlar yakın gruplar halinde kafa kafaya vererek konuşuyor ya da tek başlarına oturup silahlarını dolduruyor ve bıçaklarını keskinleştiriyorlardı.

Hedefine yaklaştıkça, Hermon Husband ismi daha tanınır hale geldi. Parmaklar, istikametini daha emin göstermeye başladılar. Bu isim, onu heyecanlı ve silahlı erkeklerin artan kalabalığının merkezine doğru çeken bir mıknatıs gibiydi. Her defasında gürültü büyüyor, sesler dövülen demirler gibi kulaklarında zonkluyordu.

Sonunda, bir tepede duran büyük gri bir kurt gibi bir kayanın üzerinde duran Husband'ı buldu. Etrafı, öfkeyle haykıran otuz kırk kadar adamla çevrilmişti. Yanlarındakine çarpıp çarpmadıklarını umursamadan dirseklerini dürtüyor, ayaklarını yere çarpıyorlardı. Belli ki bir cevap bekliyorlar ama cevabı da bekleyecek kadar sabredemiyorlardı.

Gömleğinin kollarını kıvırmış ve yüzü kıpkırmızı olmuş olan Husband, en yakınlarındaki bir iki adama bağırıyordu fakat Roger, curcuna yüzünden ne dediğini anlayamadı. Seyircilerin dışındaki halkayı yararak ilerledi ama adamların baskısıyla merkezin yakınında durmak zorunda kaldı. En azından kulakları burada birkaç sözcüğü seçebilirdi.

"Zorundayız! Bunu biliyorsun Hermon, seçeneğimiz yok!" diye bağırdı hırpani şapkasıyla sırık gibi bir adam.

"Her zaman bir seçenek vardır!" dedi Husband. "Şimdi seçme zamanı ve Tanrı bunu akıllıca yapmamıza izin verecek!"

"Bize doğru çevrilmiş toplarla mı?"

"Hayır, hayır, ileri, daha ileri gitmeliyiz, yoksa her şeyimizi kaybederiz!"

"Kayıp mı? Zaten her şeyimizi kaybettik! Yapmamız gereken- "

"Vali seçme hakkımızı aldı, şimdi yapmamız- "

"Yapmamız gereken- "

"Yapmamız gereken- "

Tüm sözcükler, genele hakim olan öfke ve gerilim homurtuları arasında kayboluyordu. Dinlemesinin ona hiçbir şey kazandırmayacağını gören Roger, iki çiftçinin arasından acımasızca geçip Husband'ı gömleğinin kolundan yakaladı.

"Bay Husband, sizinle konuşmam gerek!" diye bağırdı Quaker'ın kulağına.

Husband ona sır dolu bir bakış attıktan sonra silkinip kolunu kurtardı. Sonra Roger'ı tanıdı, gözlerini kırpıştırdı. Kare yüzü, sakallarına rağmen kıpkırmızı olmuştu. Husband'ın dağınık gri saçları, kirpi dikeni gibi dimdikti. Başını iki yana salladı, gözlerini kapadı, sonra yeniden açıp, imkânsız bir görüntüyü ve başarısızlığı dağıtmak istercesine Roger'a baktı.

Roger'ın kolunu tuttu, kalabalığı öfkeli bir şekilde işaret ederek kayasından aşağı indi, akçaağaç ormanının gölgesinde sarhoş gibi duran viran kulübesine gitti. Roger da takip etmesinler diye en yakınlarındaki adamlara bakarak Husband'ın arkasından gitti.

Buna rağmen birkaç tanesi ellerini sallayıp karşı çıkarak peşlerinden gitti ama Roger kapıyı yüzlerine kapattı, sürgü yere düşünce de kapının arkasına yaslanıp durumu sağlama almak istedi. İçerisi havasızdı, kül ve yanmış yemek kokuyordu ama daha serindi.

Husband kulübenin ortasında durdu, bir tas alıp ocağın yanında duran kovanın içine daldırdı -Roger'ın gördüğü kadarıyla kulübede kalan tek şey buydu. Husband'ın paltosu ve şapkası kapıdaki kancaya düzgünce asılmıştı, ancak yerlerde çöp vardı. Kulübenin sahibi her kimse, belli ki aceleyle toplanıp taşınabilir mallarını beraberinde götürmüştü.

O anın sakinliğiyle rahatlayan Husband, buruşan gömleğinin içinde doğrulup saçlarını düzeltti.

"Burada ne yapıyorsunuz dostum MacKenzie?" diye sordu her zamanki yumuşaklığıyla. "Düzenleyicilere katılmaya gelmediniz muhakkak, değil mi?"

"Hayır," dedi Roger. Kalabalık içeri girmeye çalışmasın diye pencereye temkinli bir bakış fırlattı, ancak dışarıdaki homurtular devam ederken, kulübeye herhangi bir saldırıda bulunmadılar. "Benimle, Jamie Fraser'la konuşmak üzere derenin öte yanına gelip gelmeyeceğinizi sormaya geldim. Ateşkes bayrağı altında güvenliğiniz sağlanacaktır."

Husband da pencereye doğru baktı.

"Korkarım konuşma zamanı geçeli çok oluyor," dedi dudaklarını alaycı bir şekilde çarpıtarak. Roger da öyle düşünüyordu, ne var ki görevini tamamlamak için konuşmasına devam etti.

"Vali'nin endişelendiği kadar değil. Kendi insanlarını katletmek istemiyor; eğer çete huzur içinde dağılmaya ikna olursa- "

"Bu size olası bir ihtimal gibi görünüyor mu?" Husband, alaycı bir bakış

atarak pencereyi işaret etti.

“Hayır,” demek zorunda kaldı Roger. “Yine de, eğer gelirseniz ve onlar hâlâ bir şans olduğunu görürlerse- ”

“Uzlaşıp geri çekilme olasılığı olsaydı, çok daha önceden teklif edilmeliydi,” dedi Husband keskin bir dille. “Birliklerle ve toplarla gelmek, mektup yollamak Vali’nin samimiyetinin bir göstergesi midir?”

“Geri çekilmeyi değil,” dedi Roger açıkça. “Hepinizin hayatını kurtarma olasılığını kastettim.”

Husband hareketsiz durdu. Yanaklarındaki kırmızılıklar kaybolsa da hâlâ kafası karışık görünüyordu.

“Bu duruma mı gelindi?” diye sordu usulca. Gözlerini Roger’ın yüzünden ayırmadı. Roger derin bir nefes alıp başını salladı.

“Çok zaman yok. Bay Fraser size -eğer onunla konuşmaya gelemezseniz- karşınızda iki topçu birliği ve tam teçhizatlı sekiz milis birliğinin olduğunu söylememi istedi. Hepsi hazırda bekliyor ve Vali en geç yarın şafak vaktine kadar bekleyebilir.”

Düşmana böylesi bir haber vermenin ihanet olduğunun farkındaydı fakat Jamie Fraser burada olsaydı, bunu kendi de söylerdi.

“Burada yaklaşık iki bin Düzenleyici var,” dedi Husband, kendi kendine konuşur gibi. “İki bin! Sizce bu görüntü onu etkilemez mi? Bu kadar insan evlerini ve ocaklarını terk edip, hükümete karşı çıkmaya- ”

“Onların isyan, dolayısıyla savaş çıkarmaları Vali’nin de dikkatini çekti,” diyerek araya girdi Roger. Lime lime olmuş yağlı bir parşömenin örttüğü pencereye baktı. “Onları görünce, bunun için mantıklı nedenleri olduğunu düşündüğümü söylemeliyim.”

“Bu bir isyan değil,” dedi Husband inatla. Doğrulup saçlarını toplamak için cebinden siyah ipek bir kurdele çıkardı. “Ama haklı şikâyetlerimiz umursanmadı, yok sayıldı! Somut bir birlik oluşturup sorunlarımızı Bay Tryon’a iletmekten ve böylelikle onu itirazımızın haklılığıyla etkilemekten başka şansımız yoktu.”

“Az önce seçim şansından bahsettiğinizi hatırlıyorum,” dedi Roger umursamaz bir alaycılıkla. “Eğer seçme zamanı, söylediğiniz gibi şimdiyse, görünüşe göre birçok Düzenleyici şiddeti seçecektir. Bunu, buraya gelirken gördüğüm belirtilere dayanarak söylüyorum.”

“Belki de,” dedi Husband gönülsüzce. “Ancak biz ne ordudan, ne hükümetten intikam alıyoruz…” Pencereye yönelen isteksiz bakışları, Alamance kıyılarında bir çetenin kurulduğunun farkında olduğunu açığa çıkartıyordu.

“Seçilmiş bir liderleri var mı? Biri onlar adına resmi olarak konuşabilir mi?” diye lafa girdi Roger. Mesajını iletip geri dönmek için sabırsızlanıyordu. “Liderleri siz ya da Bay Hunter olabilir mi?”

Husband uzun bir süre durdu, sanki geçmeyen iğrenç bir tadı uzaklaştırmak ister gibi elinin tersiyle ağzını sildi.

“Gerçek bir liderleri yok,” dedi usulca. “Jim Hunter yeterince cesur ama komuta yeteneği yok. Ona sordum, herkesin kendi için hareket etmesi gerektiğini söyledi.”

“Sizin yeteneğiniz var. Siz onlara liderlik yapabilirsiniz.”

Husband, sanki Roger onu suçlamış gibi şoka girdi.

“Ben olamam.”

“Onları buraya siz getirdiniz- ”

“Onlar geldiler! Ben hiçbirine- ”

“Siz buradasınız. Onlar sizi takip ettiler.”

Husband dudaklarını sıkarak kendini geri çekti. Sözlerinin etkili olduğunu gören Roger, daha da bastırmaya başladı.

“Daha önce onlarla konuştunuz ve onlar sizi dinlediler. Sizinle, sizin arkanızdan geldiler. Sizi yine dinleyeceklerdir, kesinlikle!”

Kulübenin dışındaki seslerin arttığını duydu; kalabalık sabırsızdı. Henüz bir çete olmasalar da çok yakındılar. Ya onun kim olduğunu ve neden geldiğini bilselerdi? Avuçları terliyordu; ellerini paltosunun kumaşına bastırdığında cebindeki milis nişanının küçük şişkinliğini hissetti. Dereyi geçerken onu bir yerlere gömmediği için pişmandı.

Husband ona bir süre baktıktan sonra iki eliyle tuttu.

“Benimle dua edin, dostum,” dedi usulca.

“Ben- ”

“Bir şey söylemenize gerek yok,” dedi Husband. “Katolik olduğunuzu biliyorum ama biz yüksek sesle dua etmeyiz. Benim yanımda sessizce durup

kalbinizden bilgeliği -yalnızca benim için değil, buradaki herkes için- dileseniz yeter…”

Roger, Husband’ı düzeltmemek için dilini ısırdı; kendi mezhebi o sırada hiç önemli değilse de Husband’ınki önemliye benziyordu. Bir şey söylemek yerine başını sallayıp sabırsızlığına ket vurdu. Kendinden daha yaşlı olan bu adamın ellerini sıkıp, ne desteğe ihtiyacı varsa onu sundu.

Husband hareketsiz durdu, başını hafifçe eğdi. Kulübenin çürük kapısında bir yumruk ve dışarıdan sesler duydu.

“Hermon! İyi misin?”

“Yapma ama Hermon! Buna zaman yok! Caldwell Vali’nin yanından döndü-”

“Bir saat Hermon! Bize yalnızca bir saat tanıdı!”

Roger’ın kürekkemiklerinden aşağı bir parça ter aktı ama oraya ulaşamayacağı için göz ardı etti.

Husband’ın yıpranmış parmaklarından sonra yüzüne baktığında adamın gözlerini gözlerinin içine diktiğini fark etti -duvarlardan duyulan bağırışları duymazdan gelip, uzaklardan yankılanan bir sesi dinler gibi bir hali vardı. Husband’ın gözleri bile Quaker grisi, diye düşündü -fırtına sonrası sessizliğe gömülen yağmur sularının oluşturduğu havuzlar gibiydi.

Kapıyı kıracaklarına hiç şüphe yoktu. Kalp atışlarının kademe kademe sessizleştiğini hissetti. Gerginliği, kanının içinde kaybolup gidiyordu.

Husband’ın istediğini yapmak üzere gözlerini kapayıp, düşüncelerini aklında sabitlemeye çalıştı. Duruma uygun bir dua düşündü ama aklına Presbiteryen Kilisesi’nin İbadet Kitabı’ndaki karmakarışık bölümlerden başka bir şey gelmedi.

Tanrım, bize yardım et…

Bizi duy…

Tanrım, bize yardım et, diye fısıldadı babasının sesi. Diğer babası olan Papaz Efendi, aklının derinliklerinden bir yerden konuşuyordu. Tanrım, insanların sevgi yoksunluğundan ziyade düşüncesizlikten ne kadar sık hatalar yaptığını hatırlamamıza yardım et; ayağımıza dolanan tuzakların ne kadar hain olduklarını da.

Her sözcük, şenlik ateşinden yükselen, yanan bir yaprak gibi aklında kısacık parladı, sonra Roger yakalayamadan küle döndü. Roger da vazgeçip

Husband'ın ellerini avuçlarında tutup, alçak bir sesle nefes alış verişlerini dinleyerek öylece durdu.

Lütfen, diye düşündü sessizce, ne istediğine dair en ufak bir fikri olmasa da. Bu sözcük de yerinde hiçbir şey bırakmadan buharlaşıp uçtu.

Hiçbir şey olmadı. Dışarıdan hâlâ sesler geliyordu ama artık kuşların ötüşmelerinden daha fazla bir önemleri yoktu. Odanın içi hareketsiz ama serin ve canlıydı. Sanki köşelerde, onlara hiç dokunmadan bir hava akımı dönüp dolaşıyordu. Roger nefesinin sakinleştiğini, kalp atışlarının normale döndüğünü hissetti.

Gözlerini açtığını hatırlamasa da açıktılar. Husband'ın açık gri gözlerinde mavi benekler ve küçük siyah çizgiler vardı. Kirpikleri gürdü ve bir tanesinin kökünde küçük bir şişlik, iyileşen bir arpacık vardı. Bu küçük tepecik yumuşak ve kırmızıydı, ortasındaki kırmızı nokta sırasıyla kan kırmızısına, pembeye ve açık pembeye dönüyordu. Yaratılış gününde şafak vakti de gökyüzü bu renk olmuş olmalıydı.

Önündeki bu yüzde burundan ağza kadar yayılan kavisli çizgiler vardı ve bu çizgiler, her kılı uzun ve kuş kanadı gibi kemerli olan kalın ve kır kaşlarının üstüne doğru kıvrılıyordu. Dudakları geniş, yumuşak ve koyu pembeydi; beyaz dişinin ucu parlıyordu ve onu koruyan yumuşak etle tuhaf bir çelişki yaratıyordu.

Roger hiç hareket etmeden durup gördüğü güzelliği düşündü. Husband'ı orta yaşlı, bodur ve belirsiz hatları olan bir adam olarak düşünmek anlamsızdı. Şu an gördüğü üzücü bir eşsizlik, tek ve harika bir şeydi; yeri doldurulamazdı.

Husband'a bakarken, oğlunun küçük ayak parmağının mükemmelliğine, kalbini eriten kulaklarının ve yanaklarının kıvrımına, içindeki masumiyetin parıltısını yansıtan taze teninin ışıltısına bakarken hissettiği şeyleri hissettiğini fark etti. Bu da aynı yaratılışın bir parçasıydı. Artık yeni değildi, belki daha az masumdu fakat daha az harika değildi.

Aşağı baktığında ellerinin hâlâ Husband'ın daha küçük olan ellerini sıktığını gördü. Kendi parmaklarının güzelliğini, bileklerinin kıvrımlı kemiklerini ve başparmağının eklem yerindeki kırmızı ince yara izinin büyüleyici güzelliğini fark ettiğinde, içini bir dehşet kapladı.

Husband'ın nefesi onu derin bir iç çekişe sürükledi. Husband ellerini çekti. Roger bir an kendini yoksun kalmış hissetse de odadaki huzur yeniden benliğine işledi. Güzelliğin şaşkınlığından sonra derin bir sükûnet gelmişti.

“Size teşekkür ederim, dostum Roger,” dedi Husband usulca. “Böyle bir iyilik göreceğimi sanmıyordum ama oldu.”

Roger tek kelime etmeden başını salladı. Yüzünde sakin bir kararlılık olan Husband’ın paltosunu alıp giyişini izledi. Quaker, hiç tereddüt etmeden kapının mandalını kaldırıp açtı.

Dışarıdaki kalabalık geri çekildi. Yüzlerindeki şaşkınlıkta hem heves, hem de öfke vardı. Husband soru ve uyarı yağmurunu duymazdan gelip doğrudan kulübenin yanında bağlı duran ata doğru yürüdü. Atı çözüp eyere atladı. Ancak ondan sonra aşağıdaki Düzenleyicilerin yüzlerine baktı.

“Evlerinize gidin!” dedi yüksek sesle. “Buradan ayrılmamız gerek; her adam kendi evine dönecek!”

Bu duyuru, bir süreliğine şaşkın bir sessizlikle karşılaştıktan sonra yerini hayret ve öfke çığlıklarına bıraktı.

“Ne evi?” diye bağırdı düzensiz sakallı genç bir adam. “Belki sizin gidecek bir eviniz vardır ama benim yok!”

Husband eyerinde kendinden emin oturuyordu ve bağırışlar karşısında istifini bozmadı.

“Evlerinize gidin!” diye bağırdı yeniden. “Size bunu öğütlüyorum, burada şiddetten başka yapılacak bir şey kalmadı!”

“Evet, biz de bunu yapacağız!” dedi yapılı bir adam, tüfeğini başının üstünde tezahüratlarla sallayarak.

Roger, Husband’ın peşinden gitmiş, Düzenleyiciler tarafından yok sayılmıştı. Biraz uzakta durup, yavaşça atını sürmeye başlayan Quaker’ı seyretti. Quaker, yanında koşan ve itişip kakışanlara bağırmak ve el kol hareketi yapmak için eyerinden aşağıya doğru eğildi. Adamlardan biri Husband’ı kolundan yakaladı, Husband dizgini çekip oldukça ateşli görünen bir konuşma yaptı.

Konuşmanın sonunda doğruldu, başını iki yana sallayıp şapkasını giydi.

“Kalıp kan dökülmesine sebebiyet veremem. Dostlarım, eğer kalırsanız kıyım olacak. Gidin! Hâlâ gitme şansınız var, gitmeniz için dua ediyorum!”

Artık bağırmıyordu ama etrafındaki gürültü sözlerinin duyulabileceği kadar sakinleşmişti. Endişeli yüzünü kaldırdığında, kızılcık ağacının gölgesinde duran Roger’ı gördü. Huzurun hareketsizliği onu terk etmişti ama Roger kararlı bakışının hâlâ gözlerinde olduğunu gördü.

“Gidiyorum!” diye seslendi. “Hepinizin eve gitmesini istiyorum!” Ani bir kararla atını döndürüp tekmeledi, at tırıs gitmeye başladı. Birkaç adam Husband’ın arkasından koştu ama hemen durdular. Arkalarına döndüklerinde şaşkın ve kızgın görünüyor, küçük gruplar halinde tartışıyor, hiçbir şeye anlam veremeden başlarını iki yana sallıyorlardı.

Herkes aynı anda konuşmaya, tartışmaya, ısrar etmeye, inkâr etmeye başladığında, gürültü yeniden yükselmeye başladı. Roger arkasına dönüp sakince akçaağaç ormanına doğru yürüdü. Artık Husband gittiğine göre, bir an önce buradan ayrılmak en akıllıcasıydı.

Bir el onu omzundan tutup çevirdi.

“Sen de kimsin? Hermon’ın gitmesine neden olacak ne söyledin?” Yumruklarını sıkmış, yırtık pırtık deri ceketli pis bir adam ona bakıyordu. Oldukça öfkeliydi ve öfkesini en yakınındaki şeyden çıkarmaya hazırdı.

“Vali’nin, engelleme şansı varsa kimsenin zarar görmesini istemediğini söyledim,”dedi Roger, sakinleştirici olduğunu umduğu bir ses tonuyla.

“Sen Vali’nin yanından mı geliyorsun?” diye sordu şüpheci bir tavırla siyah sakallı adam, Roger’ın evde dokunmuş pis giysilerini süzerek. “Caldwell’ın şartlarından daha farklılarını sunmaya mı geldin?”

“Hayır.” Roger hâlâ Husband’la olan toplantısının etkisi altındaydı ve kulübenin etrafını saran öfke fırtınası ile yeni baş gösteren histeriden korunduğunu hissetmişti. Ama orada yaşadığı huzur hızla kaybolmaktaydı. Tartışma sesinin cazibesine kapılan diğer sorgucu kalabalık da o tarafa doğru gelmeye başlamıştı.

“Hayır,” dedi Roger yeniden, daha yüksek bir sesle. “Ben Husband’ı, hepinizi uyarmaya geldim. Vali’nin istediği- ”

Sözü, Tryon’ın ne istediğinin onları hiç ilgilendirmediğini söyleyip, kaba kaba bağıran insanların korosuyla kesildi. Etrafını saran yüzler halkasına baktı ama dostluk şöyle dursun, hiçbirinde hoşgörüden eser yoktu. Omuzlarını silkip bir adım geriye attı.

“Kendi istediğinizi yapacaksınız o halde,” dedi, elinden geldiğince sakin bir şekilde. “Bay Husband size en iyi öğüdünü verdi, ben de bunu destekliyorum.” Gitmek için arkasına döndü, ama bir çift el onu gittiği yoldan çevirdi.

“O kadar hızlı değil, dostum,” dedi deri yelekli adam. Yüzü hâlâ öfkeli bir heyecandan kıpkırmızıydı ama yumrukları artık sıkılı değildi. “Tryon’la

konuştun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Roger. “Benim yollanma nedenim- ” Bir an tereddüt etti; acaba Jamie Fraser’ın ismini kullanmalı mıydı? Hayır, kullanmaması daha iyi olurdu; bu belayı uzaklaştırmaktansa, yeni bir bela çıkarırdı. “Hermon Husband’ın derenin öte yanına gelmesini ve durumun orada nasıl olduğunu görmesini istemek için geldim. Bunun yerine, durum değerlendirmemi kabul etti. Cevabının ne olduğunu gördünüz.”

“Sen öyle söylüyorsun!” Kızıl favorileri olan iriyarı bir adam çenesini hırçın bir şekilde kaldırdı. “Niye senin durum değerlendirmeni kabul etsin ki?” Roger’ın İskoç aksanıyla sözcükleri yutarak konuşmasını kaba bir şekilde taklit edince, arkadaşları gülmeye başladı.

Kulübeden getirdiği sakinliği artık onu terk etmişti; Roger son gücüyle sakin sakin konuşmak için topladı.

“Sizi dinlemeye mecbur edemem, bayım. Ama kulakları olanlar, bunu duymalı.” Bütün yüzlere baktı, gönülsüzce, teker teker. Roger, isteksiz dikkatin halkasının merkezi haline gelene kadar gürültü yapmayı kestiler.

“Vali’nin birlikleri hazır ve nazırlar.” Sesi kendi kulaklarına bile tuhaf gelmişti. Sakin ama nedense boğuktu. Sanki başka biri, uzaklardan bir yerlerden konuşuyor gibiydi. “Ben şahsen Vali’yi görmedim, ne var ki duyurduğu amacından haberdarım: Kan aktığını görmek istemiyor. Ama bu topluluğu dağıtmayı gerekli görürse, bunu yapmakta oldukça kararlı. Eğer sakince evlerinize dönerseniz, hoşgörü göstermeyi çok istiyor.”

Bir anlık sessizlik, balgam çıkarma sesiyle bozuldu. Tütün suyundan kararmış bir balgam topağı, Roger’ın çizmesinin yanındaki çamura yapıştı.

“Bu,” dedi tüküren adam kısaca, “Vali’nin hoşgörüsü için.”

“Bu da senin için, ahmak!” dedi yanındakilerden biri, elinin ayasını Roger’ın yüzüne doğru sallayarak.

Roger başını eğerek tokadı savuşturdu. Ama arkasında daha bir sürü adam daha vardı; Roger durdu, yumruklarını sıkıp gerektiğinde kendini savunmaya hazır bir şekilde bekledi.

“Canını yakmayın çocuklar,” diye bağırdı deri yelekli adam. “Henüz değil.” Roger’ın yumruklarına belli bir mesafede durup etrafında döndü, temkinle Roger’ı süzdü.

“Tryon’ın yüzünü görmüş ol ya da olma, sonuçta birliklerini gördün, değil mi?”

“Evet.” Roger’ın kalbi hızla atıyordu ve kanı şakaklarına hücum etmişti. Ama tuhaf bir şekilde, korkmuyordu. Kalabalık düşmandı ama kana susamamıştı -henüz değil.

“Tryon’ın kaç adamı var?” Adam Roger’ı, gözlerinde bir ışıltıyla yakından izliyordu. Dürüstçe cevaplamak en iyisi olacaktı; cevabın zaten biliniyor olması iyi bir şeydi;

“Binden biraz daha fazla,” dedi Roger, adamın yüzünü dikkatle izleyerek. Sürpriz değildi; zaten biliyordu. “Ama milis eğitimi aldılar,” diye ekledi Roger. Dikkatlerini Roger’dan yakınlardaki güreş maçına çeviren Düzenleyicilere baktı. “Topçu birlikleri de var. Sanırım sizde hiç yok bayım, değil mi?”

Adamın yüzü yumruk yemiş gibi oldu.

“İstediğini düşün,” dedi kısaca. “Ama Tryon’a sayıca iki katımız olduğunu söyleyebilirsin. Eğitimli olalım ya da olmalayım…” Ağzı alaycı bir şekilde seğirdi. “…hepimiz silahlıyız, herkesin tüfeği var.” Başını arkasına çevirip ışığa gözlerini kısarak baktı.

“Bir saat, değil mi?” diye sordu daha yumuşak bir sesle. “Sanırım bir saatten de kısa.” Roger’ın gözlerinin içine baktı.

“O halde derenin karşısına geç. Vali Tryon’a bizim de söyleyeceklerimizin ve bunu söylemenin kendimize has bir yolu olduğunu söyle. Eğer dinlerse ve istediğimizi yaparsa, ne âlâ. Eğer yapmazsa…” Belindeki tüfeğin kabzasına dokunup bir kez başını salladı, yüzünde amansız bir ifade vardı.

Roger sessiz yüzlerin oluşturduğu halkaya baktı. Bazılarında şüphe varsa da çoğu aksiydi ya da açıkça meydan okuyordu. Tek kelime etmeden arkasına dönüp yürüdü. Ağaçların altından geçerken, dalların arasından Papaz Efendi’nin sözlerinin fısıltısını duydu.

Uzlaşmacılar kutsanmıştır: Tanrı’nın çocuğu olarak adlandırılırlar.

Denediği için kutsandığını umdu.

63 CERRAHIN KİTABI I

Madde #28 - Cerrahlar bir defter tutacaklar ve gelen her adamın ismini, ait olduğu bölüğü, geldiği günü ve taburcu olduğu günü kaydedecekler.

-“Kamp Görevleri ve Düzenlemeler”

Soğuk bir rüzgârın yanağıma dokunduğunu hissedip ürperdim. Aslında hava oldukça ılıktı. Sanki ölüm meleği karanlık işini halletmek için yanımdan sessizce geçmiş gibi, bu hissin saçma bir şekilde kanat tüyü olduğu hissine kapılmıştım.

“Saçmalık,” dedim yüksek sesle. Evan Lindsay beni duydu; başını bana doğru çevirdiğini gördüm ama sonra tekrar önüne döndü. Tıpkı diğerleri gibi, o da doğuya bakmaya devam etti.

Telepatiye inanmayan insanlar, ne savaş alanına ayak basarlar ne de orduda görev alırlar. Bir ordu harekete geçmeye başladığında, adamdan adama görünmez bir şey geçer; havanın kendisi duygu doludur. Yarı dehşet, yarı hevesle tenlerinin üzerinde dans edip, ani bir şehvet gibi aceleyle omurgalarında gezinir.

Henüz hiçbir haberci gelmemişti ama gelecekti, biliyordum. Bir yerde, bir şeyler olmuştu.

Herkes kök salmış gibi durup bekliyordu. Hareket etmek ve bu büyüyü bozmak için aşırı bir istek hissediyordum. Aniden döndüm, ellerimi hareket etme ve bir şey yapma ihtiyacıyla gerdim. Tencere kaynamış, su hazırdı ve üstü temiz bir keten bezle örtülmüştü. İlaç sandığımı bir ağaç kökünün üstüne koymuştum; her şeyin yerli yerinde olduğunu bilsem de kapağı açıp içindekileri manasızca karıştırmaya başladım.

Parıltılı şişelere teker teker dokundum, isimleri huzur veren bir ayin gibiydi.

Atropin, güzelavratotu, afyon ruhu, yatıştırıcı, lavanta yağı, ardıç yağı, filiskin, burçak… ve küçük kahverengi alkol şişesi. Alkol her zaman vardı. Arabada da bir fıçı vardı.

Gözüme bir hareket takıldı; gelen Jamie’ydi. Ağaçların arasında sessizce ilerlerken, yaprakların arasından sızan güneş saçlarında ışıldıyor, birinin

kulağına bir şey söylemek için eğiliyor, başkasının omzuna dokunuyordu. Heykelleri hayata geçiren bir sihirbaz gibiydi.

Hareketsiz durdum, ellerimi önlüğümün katlarının arasına soktum. Dikkatini çekmeyi çok istesem de aklını karıştırmak istemiyordum. Rahat bir şekilde, şakalaşarak, gelişigüzel dokunarak hareket etti -şimdi üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum. En son ne zaman görev emri bekleyen bir orduyla beraber durmuştu?

Sanırım Culloden'daydı. Bahar güneşinde solgun görünen önkollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Toynak sesleri çok yakınlardan geliyor, atların ezip geçen gürültüsü fundalıklarda yankılanıyordu. Herkes tüfeklerini ellerinde gevşek tutarak etrafına bakındı. İlk binici parlak kızıl kafasını akçaağaç dallarının altından geçerken eğdiğinde, herkesin soluğu kesildi ve fısıldaşmaya başladılar.

"Yüce İsa," dedi Jamie, bütün açıklık alanda duyulacak kadar yüksek sesle. "Bu kız ne yapıyor burada?" Kızı tanıyan adamlar gülmeye başlayınca, ortamdaki gerilim de çıtırdayan bir buz gibi eriyip gitti. Jamie'nin omuzları çok hafif bir şekilde rahatladı ama kızın yanına yürürken yüzünde hâlâ katı bir ifade vardı.

Brianna atının dizginlerini çekip eyerinden indiğinde, ben de onlara yetiştim.

"Bu da- " diye başladım ama Jamie çoktan kızıyla burun buruna gelmiş, elini koluna koymuş, gözlerini kısıp, kısık sesle Galce hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı.

"Üzgünüm hanımefendi ama gelecekti." Ağaçların arasından ikinci bir at belirdi, üzerinde özür diler gibi bakan genç ve siyahî bir adam vardı. Bu Jocasta'nın uşağı Joshua'ydı. "Ne ben, ne de Bayan Sherston onu engelleyebildi. Denedik."

"Anlıyorum," dedim.

Jamie her ne söylediyse, bunun sonucunda Brianna'nın rengi değişmişti ama atına binip geri döneceğine dair herhangi bir harekette bulunmadı. Jamie'ye Galce bir şey söyledi fakat ben anlayamadım. Jamie, sanki burnunu eşek arısı sokmuş gibi geri çekildi. Brianna, söylediklerine memnun olmuş gibi başını keskin bir şekilde sallayıp arkasına döndü. Sonra beni gördü ve yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Anne!" Bana sarıldığında, elbisesi sabun, balmumu ve terebentin

kokuyordu. Çenesinde çini mavisi küçük bir çizgi vardı.

“Selam tatlım. Nereden geliyorsun?” Yanağından öpüp geri çekildim. Her şeye rağmen onu görünce neşe dolmuştum. Gösterişsiz giyinmişti. Tepe’de giydiği evde dokunmuş kahverengi sert elbisesiydi bu. Ama temizdi. Uzun kırmızı saçlarını örmüştü, saç tellerinden ensesine doğru geniş bir hasır şapka uzanıyordu.

“Hillsborough,” dedi. “Dün gece Sherstonlar’da akşam yemeğinden gelen biri, milislerin burada kamp kurduklarını söyledi. Ben de geldim. Yemek de getirdim.” Attaki şişkin eyer çantalarını işaret etti. “Sherstonlar’ın bahçesinden kullan diye biraz da ot getirdim.”

“Öyle mi? Ah, evet. çok tatlısın.” Jamie’nin arkamda bir yerlerdeki varlığından huzursuzdum, ama dönüp bakmadım. “Ah… seni gördüğüme sevinmediğimi düşünmeni istemem tatlım, ama çok geçmeden burada bir savaş olması çok muhtemel ve…”

“Biliyorum.” Rengi hâlâ kırmızıydı ve bunu duyunca daha da kırmızılaştı. Hafifçe sesini yükseltti.

“Pekâlâ; ben savaşmaya gelmedim. Eğer öyle olsaydı, pantolon giyerdim.” Omzumdan arkama doğru baktı. O yönden yüksek sesli bir homurtu duydum, hemen akabinde Lindsay kardeşlerin kahkahaları yankılandı. Brianna güldüğünü saklamak için başını eğdi fakat ben gülümsememi engelleyemedim.

“Seninle kalacağım,” dedi sesini alçaltıp koluma dokunarak. “Eğer hemşireye ihtiyaç olursa… yardım edebilirim.”

Tereddüt ettim fakat eğer savaş çıkacaksa, tedavi edilmesi gereken yaralılar da olacaktı ve fazladan bir çift el epey işe yarardı. Brianna hemşirelikte pek yetenekli değildi ama mikropları ve mikrop öldürücüleri biliyordu ve bu, anatomiden ya da fizyolojiden daha değerli bir bilgiydi.

Bree doğruldu. Akçaağaçların gölgesinde bekleyen adamlara baktı.

“Roger nerede?” diye sordu, sesi kısık ama ölçülüydü.

“O iyi,” dedim, doğru olmasını umarak. “Jamie onu bu sabah derenin karşı yakasına bir ateşkes bayrağıyla yolladı. Vali ile konuşsun diye Hermon Husband’ı getirecek.”

“Orada mı yani?” Sesi istem dışı yükselmişti. Farkına varınca yeniden alçak sesle konuştu. “Düşmanla birlikte mi? Bu onlar için doğru sözcükse tabii.”

“Geri gelecek.” Jamie dirseğimin hizasında durup kızına büyük bir sevgiyle bakmasa da varlığının onu rahatlattığı kesindi. “Dert etme kızım. Elinde ateşkes bayrağı varken kimse ona zarar vermez.”

Bree kafasını kaldırıp dereye doğru, görebildiği kadar uzağa baktı. Yüzünde bir endişe ifadesi vardı.

“Bir ateşkes bayrağı ateşe etmeye başladıklarında hâlâ orada ise de işe yarayacak mı?”

Bunun cevabı -ki Bree’nin bildiği açıktı- muhtemelen hayırdı. Jamie de bunu biliyordu ve söylemeye zahmet etmedi. Belki ateş etmeye gerek kalmayacağını da söylemedi; hava beklentiyle ağırlaşmış, siyah barut ve gergin ter kokusuyla buruklaşmıştı.

“Geri gelecek,” diye tekrarladı Jamie, daha nazik bir sesle. Bree’nin yüzüne dokundu, saçlarını geriye doğru attı. “Sana söz veriyorum kızım. Ona bir şey olmayacak.”

Bree, Roger’ın yüzünü ararken, endişeli ifadesi biraz olsun düzeldi. Az da olsa içi rahatlamış gibiydi, sessiz bir kabullenmeyle başını salladı. Jamie uzanıp Bree’yi alnından öptü, sonra dönüp Rob Byrnes’la konuştu.

Bree bir an ardından bakakaldı, sonra bonesinin iplerini çözüp kayanın üzerinde yanıma oturdu. Elleri hafifçe titriyordu; derin bir nefes alıp ellerinin titremesini durdurmak için dizlerini tuttu.

“Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu, açık ilaç kutumu işaret ederek. “Bir şey getirmemi ister misin?”

Başımı iki yana salladım.

“Hayır, ihtiyacım olan her şey burada. Beklemekten başka yapacak bir şey yok.” Hafifçe suratımı buruşturdum. “En zor bölümü bu.”

İsteksiz bir kabullenme sesi çıkardıktan sonra görülür bir çabayla rahatladı. Kaşlarını hafifçe çatarak, sıradaki malzemeleri inceledi: Ateş, kaynar su, katlanan masa, büyük alet kutusu ve içinde acil durum kitimin bulunduğu küçük paket.

“İçinde ne var?” diye sordu Bree, çadır bezi bir heybeyi ayakkabısıyla dürterek.

“Alkol ve bandajlar, neşter, forseps, ampütasyon testeresi, sargı. Yapabilirlerse yaralıları buraya getirecekler ya da diğer cerrahlardan birine götürecekler. Ama eğer savaş alanında bir yaralıya gitmem gerekirse -

yürüyemeyecek ya da taşınamayacak kadar kötü durumda olan birine- bunu alıp hemen gidebilirim.”

Yutkunduğunu duyup yüzüne baktım. Burnunun kemerinde çiller vardı. Başını sallayıp konuşmak için derin bir nefes aldı. Yüzü aniden değişip ciddiyetten tiksintiye doğru komik bir şekil aldı. Şüpheci bir şekilde bir kez burnunu çekti, uzun burnu karıncayiyen gibi kırıştı.

Ben de kokuyu almıştım; hemen arkamızdaki ormandan dışkı kokusu geliyordu.

“Bu savaş öncesinde hep olan bir şey,” dedim kısık sesle, yüzündeki ifadeye gülmemeye çalışıyordum. “Zavallılar gafil avlandılar.”

Boğazını temizledi ve hiçbir şey söylemedi ama bakışlarının açık alanda dolandıktan sonra önce bir adamda, sonra diğerinde durduğunu gördüm. Ne düşündüğünü biliyordum. Bu nasıl mümkündü? Bir insan, arkadaşının sözlerini duymak için başını eğmiş, matarasını almak için uzanmış, yüzündeki gülümseme yerini asık bir ifadeye bırakmış, gözleri parlayan ve kasları gergin bu kadar düzenli ve derli toplu insanlara bakıp ölümü nasıl düşünebilirdi ki?

Öksürüp, ikimizin de dikkatini dağıtma umuduyla öne eğildim.

“Babana ne söyledin?” diye sordum, yarım ağızla. “Buraya geldiğinde, Galce konuştuğunda yani.”

“Ah, o mu?” Solgun benzi bir anda neşeyle pembeleşti. “Bana söylendi, ne halt ettiğimi bilmek istiyordu. Kendi hayatımı ve Roger’ın hayatını riske atarak çocuğumu öksüz mü bırakmak istiyormuşum?” Ağzına gelen kırmızı saç tellerini arkaya atıp hafifçe gülümsedi. “Ben de ona, bu o kadar tehlikeliyse, onun neden seni buraya getirerek beni öksüz bırakma riskine girdiğini sordum.”

Belli etmeden güldüm.

“Senin için tehlikeli değil, değil mi?” diye sordu, milis kampını gözlemleyerek. “Buraya gelmek yani.”

Başımı iki yana salladım.

“Hayır. Eğer savaş yakınlarda bir yere sıçrarsa, hemen buradan gideceğiz. Ama ben sanmıyorum ki- ”

Hızla gelen bir atın sesi sözümü kesti. Haberci görünür görünmez, ben de kampın geri kalanı gibi hemen ayağa fırladım; Tryon’ın bebek yüzlü emir subaylarından biriydi ve yüzü bastırılmış heyecanından solmuştu.

“Hazır olun,” dedi nefes nefese eyerinden inerken.

“Şafaktan beri ne yaptığımızı sanıyorsun?” diye sordu Jamie sabırsızca. “Tanrı aşkına, neler oluyor dostum?”

Görünüşe göre çok az şey oluyordu ama bu az şey çok önemliydi. Düzenleyicilerin safından bir papaz, Vali ile görüşmeye gitmişti.

“Papaz mı?” diyerek söze girdi Jamie. “Quaker mı demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum efendim,” dedi emir subayı. Sözünün kesilmesi canını sıkmıştı. “Bilindiği üzere Quakerlar’ın ruhban sınıfı yoktur. Hayır, bu Caldwell adında bir papaz, Papaz Efendi David Caldwell.”

Dini mezhebinden bakılmaksızın, Tryon elçinin çağrısıyla yerinden edilmemişti. Bir çeteyle anlaşmaya varmamıştı ve varmayacaktı. Düzenleyiciler dağılacaktı ve o da şikâyetleri uygun bir şekilde çözmeye söz verecekti. Ama bir saat içinde dağılmak zorundaydılar.

Beklemekten sıkılıp kendi kendime bir çocuk şarkısı mırıldanmaya başladım. Jamie şapkasını çıkardı, güneş kızıl saçlarında parladı. Bree şaşırdığı kadar da neşelenmişti, gülmeye başladı.

“Korkarım çeteyle uzlaşacak.” Bu sabah yüzüncü kez Roger’ın yolculuğa çıktığı söğüt ağaçlarına doğru baktım.

“Bir saat,” diye tekrarladı Jamie, emir subayının mesajına cevaben. Aynı yöne, dereye doğru baktı. “Bir saatin ne kadarı kaldı?”

“Belki yarım saati.” Emir subayı birden olduğundan daha genç görünmüştü. Yutkunup şapkasını taktı. “Benim gitmem lazım efendim. Toplara kulak verin, iyi şanslar!”

“Size de.” Jamie vedalaşmak için emir subayının koluna dokunduktan sonra şapkasıyla atın kıçına vurdu.

Bu sanki bir işaretmiş gibi, Vali’nin emir subayının ağaçların arasında kaybolmasını bile beklemeden kamp birden harekete geçti. Zaten dolu olan silahlar tekrar tekrar kontrol edildi, tokalar açılıp yeniden takıldı, nişanlar cilalandı, şapkaların tozları silkelendi, çoraplar çekildi ve sıkıca bağlandı, dolu mataralar içindekilerin son on beş dakikada buharlaşıp uçmadığından emin olmak için sallandı.

Bulaşıcıydı. Parmaklarımı yeniden sandıktaki cam şişe dizisinin üzerinde gezdirip, isimleri sanki tespih çeken biri gibi fısıldıyordum. Anlamları kaybolup gitmişti. Biberiye, atropin, lavanta, karanfil yağı…

Tüm bu koşuşturma içinde Bree sessizliğiyle göze çarpıyordu. Kayasının üzerinde oturmuş, rüzgârın eteklerini dalgalandırması dışında hareketsiz duruyordu. Gözlerini uzaklardaki ağaçlara dikmişti. Fısıldayarak bir şey söylediğini duyup döndüm.

“Ne dedin?”

“Kitaplarda yok.” Gözlerini ağaçlardan ayırmadı. Kucağında birleştirdiği ellerini, sanki Roger’ın söğütlerin arasından belirmesini ister gibi sıkmıştı. Çenesini kaldırıp açık alanı, ağaçları, etrafımızdaki erkekleri gösterdi.

“Bu,” dedi. “Tarih kitaplarında yok. Boston Katliamı’nı okumuştum. Bunu orada gördüm, tarih kitaplarında ve gazetede. Ama burayı hiç görmedim. Vali Tryon ya da Kuzey Carolina, ya da Alamance adında bir yeri hiç duymadım. Demek ki hiçbir şey olmayacak. Eğer burada büyük bir savaş olduysa, biri hakkında bir şey yazmış olurdu. Kimse yazmadı, o halde hiçbir şey olmayacak. Hiçbir şey!”

“Umarım haklısındır,” dedim, ensemde küçük bir ısınma hissettim. Belki haklıydı. En azından büyük bir savaş olmayacağı kesindi. Devrimin olmasına henüz dört sene vardı; bu çatışmanın en küçük çarpışmaları bile çok iyi bilinirdi.

Boston Katliamı bir seneden biraz daha uzun bir süre önce olmuştu -bir sokak çatışması, bir çete ile sinirli askerler takımı arasında bir çarpışmaydı. Hakaretler edilmiş, birkaç taş atılmıştı. İzinsiz bir silah atışı, telaşlı bir yaylım ateşi ve beş kişi ölmüştü. Haber, Boston gazetelerinden birinde ateşli yorumlarla bildirilmişti. Jocasta’nın salonunda görmüştüm; arkadaşlarından biri ona bir kopyasını göndermişti.

Ve iki yüz yıl sonra bu kısa olay çocukların ders kitaplarında, kolonicilerin itaatsizliklerinin kanıtı olarak ölümsüzleştirilmişti. Etrafımızda savaşa hazırlanan adamlara baktım. Kesinlikle, eğer burada büyük bir savaş olduysa -kraliyetten bir vali vergi verenlerin isyanını bastırdıysa-bu da tarihe not düşmeye değerdi!

Yine de bu yalnızca teoriydi. Jamie, ağaca bağladığı Gideon’un yanında duruyordu. Savaşa adamlarıyla yürüyerek gidecekti. Tüfeklerini eyerden alıyor, kemerinin kesesinde duran fazladan cephaneyi çıkarıyordu. Başını eğmiş, yaptığı işin ayrıntılarına dalmıştı.

Ani ve korkunç bir aciliyet hissettim. Ona dokunmalı, bir şey söylemeliydim. Bree’nin haklı olduğunu kendime söylemeye çalıştım; bu önemli bir şey değildi; ateş bile edilmeyecekti -Alamance’ın kıyılarında üç

bin silahlı adam vardı ve kan akacağının bilgisi aralarında yayılmıştı.

Brianna'yı kayasında otururken bıraktım. Yanan gözlerini ormana çevirmişti. Hızla Jamie'ye doğru ilerledim.

"Jamie," deyip elimi koluna koydum.

Yüksek voltajlı bir tele dokunmak gibiydi; güç, etinin içine nüfuz etmişti ve ışıklar saçarak patlamaya hazırdı. Söylediklerine göre elektrik çarpmasının kurbanı kalakalır, ne hareket edebilir ne de kendini kurtarabilirdi. Akım beynini ve kalbini yakardı.

Elini elimin üzerine koyup baktı.

"A nighean donn," deyip hafifçe gülümsedi. "Bana şans dilemeye mi geldin?"

Elimden geldiğince güzel bir şekilde gülümsedim ama akım içimi titretip, yaktığı yüzümün kaslarını gerdi.

"Sana bir şey… söylemeden gitmene izin veremezdim. Sanırım 'İyi şanslar' yeterli." Bir an tereddüt ettim. Birden içimde yükselen daha fazla şey söyleme isteği yüzünden sözcükler boğazımda düğümlendi. Sonunda, yalnızca önemli şeyleri söyledim. "Jamie… Seni seviyorum. Dikkatli ol!"

Culloden'ı hatırlamadığını söylemişti. Bu hafıza kaybının, yalnızca savaştan önce vedalaştığımız saatleri mi kapsadığını merak ettim. Sonra gözlerinin içine baktım ve öyle olmadığını anladım.

" 'İyi şanslar' yeterli," dedi, aramızdaki akımla donmuş gibi elimi sıktı. " 'Seni seviyorum' çok daha yeterli."

Elime dokundu, kendi elini kaldırıp saçlarıma, yüzüme dokundu, son kez görme ihtimaline karşı görüntümü hafızasına kazımak istercesine gözlerimin içine baktı.

"Gün gelecek, yeniden ayrılacağız," dedi usulca, sonunda. Parmaklarıyla dudaklarıma dokundu. Düşen bir yaprak kadar hafif bir dokunuştu bu. Belli belirsiz gülümsedi. "Ama bugün o gün değil."

Ağaçların arasından borazan sesleri geliyordu, uzaklardaydı ama ağaçkakan sesi kadar kulak tırmalayıcıydı. Arkama dönüp baktım. Brianna hâlâ kayasının üzerinde heykel gibi hareketsiz oturuyor ve ormana bakıyordu.

64 HAREKET İŞARETİ

Mart ayında üç pare top atışı yapılması savaş hattı işareti, beş pare top atışı ise harekete geçme işareti olacaktır.

-Muharebe Düzeni, William. Tryon

Roger ne koşmak, ne de ardına bakmak istediği için Düzenleyicilerin kampından yavaşça uzaklaştı. Birkaç tanesi Roger'ın gittiği yöne doğru hakaretler edip üstü kapalı tehditler savurdu. Ancak Roger ağaçların arasında kaybolduğu anda, kalabalık ona olan ilgisini kaybedip uğultulu tartışmalarına geri döndü. Öğleden sonraydı ve Mayıs'a göre sıcak bir gündü ama gömleği ter içindeydi ve bu durum daha çok Temmuz ayına uyuyordu.

Görüş alanından çıkar çıkmaz durdu. Hızlı hızlı nefes alıyordu ve başı dönmüştü. Adrenalinin sonraki etkileri yüzünden midesi bulanıyordu. Bu düşman yüzlerin ortasındayken hiçbir şey hissetmemişti. Güven içinde uzaklaştıktan sonra bacaklarındaki kaslar titremeye başlamış, yumrukları sıkılmaktan acımıştı. Yumruklarını açıp parmaklarını gerdi, nefesini yavaşlatmaya çalıştı.

Hayal ettiği, gece haberlerinden ve anti savaş silahlarından daha fazlasıydı.

Ama artık evine, karısına ve oğluna geri dönecekti. Bunu düşününce ani bir sızı hissetti; kemiklerinin en derininde hissettiği bir rahatlama ve bu kadar şanslı olmayan babası için beklenmedik ve daha da derin bir kederdi bu.

Etrafında hafif bir rüzgâr dönüp dolaştı, ensesindeki ıslak saçları soğuk bir nefesle karşıladı. Terden gömleği de paltosu da ıslanmıştı ve nemli atkısı yüzünden birden sanki boğulacak gibi hissetti. Paltosunu çıkarıp titreyen parmaklarıyla yakasını düzeltti. Sonra gözlerini kapadı, kumaş parçası elinden sarkarken, derin derin nefes aldı. Ta ki bir anda hissettiği mide bulantısı geçene kadar.

Brianna'yı en son kollarında Jemmy'yle kapı eşiğinde dururken gördüğünü hatırladı. Kirpikleri gözyaşından ıslanmıştı, bebeğin gözleri ise ciddi bakıyordu. Husband'la kulübede hissettiklerinin bir yankısını hissetti; güzelliğin görüntüsü, aklını yatıştıran ve ruhunu okşayan bir neşe inancı. Onlara geri dönecekti; önemli olan tek şey buydu.

Bir süre sonra gözlerini açtı, paltosunu aldı ve sakinleşti. Dereye doğru yavaşça ilerlerken, ruhen olmasa da bedenen rahatlamaya başlamıştı.

Husband'ı Jamie'ye getirememişti ama Jamie'nin yapabileceklerini başarmıştı. Husband'ın sözde liderliğinden bile yoksun kalan çete -Tryon ne

düşünürse düşünsün, ordu değillerdi- geri çekilecek, herkes evine geri dönecekti. Böyle olmasını umuyordu.

Ya da böyle olmayacaktı. Bu karınca gibi kaynaşan kalabalığı, komuta yeteneği olan bir başka adam ayaklandırabilirdi. Kulübenin etrafındaki karmaşadan hatırladığı bir cümle birden aklını karıştırdı.

“Caldwell’in şartlarından daha farklılarını sunmaya mı geldin?” Siyah sakallı bir adam sormuştu bunu. Öncesinde ise, Husband’la dua ederken kapının çalınma seslerinin arasından belli belirsiz bir şey duymuştu, “Buna zaman yok!” diye bağırmıştı biri. “Caldwell Vali’nin yanından geri döndü,” diye eklemişti bir başkası, umutsuzluk içinde. “Bir saat, Hermon! Bize yalnızca bir saat verdi!”

“Lanet olsun,” dedi yüksek sesle. Bree’yle kendisini evlendiren Presbiteryen papaz David Caldwell. Bu o olmalıydı. Belli ki adam Düzenleyicilerin safındaydı ve Tryon’la konuşmaya gitmişti ve bir uyarıyla geri çevrilmişti.

“Yalnızca bir saat.” Dağılmak, sakince geri dönmek için bir saat mi? Yoksa bu ültimatoma cevap vermek için bir saat mi?

Yukarı baktı; öğleden sonraydı ve güneş tam tepesindeydi. Paltosunu giyip atkısını cebine, kullanılmamış olan ateşkes bayrağının yanına koydu. Bu zaman olayı ne anlama gelirse gelsin, gitme vaktinin geldiği çok açıktı.

Gün hâlâ parlak ve sıcaktı, çimlerin ve yaprakların kokusu keskindi. Eşekarısı gibi vızıldayan aciliyet hissi ve Düzenleyicilerin varlığının düşüncesi, onu doğanın tüm güzelliklerinden yoksun bırakıyordu. Böyle olmasına rağmen, hızla dereye doğru ilerlerken, içinde hâlâ bir parça huzur kalmıştı; bu, kulübede hissettiğinin hafif bir yankısıydı.

Bu tuhaf dehşet hissi onunla birlikteydi, saklı ama ulaşılabilirdi, tıpkı cebindeki yumuşak bir taş gibi. Dere yolunda ilerlerken bunu aklında evirip çevirdi, ezdiği böğürtlenlerden ve fundalıklardan bihaberdi.

Ne acayip, diye düşündü. Aslında hiçbir şey olmamıştı ve bütün yaşananlar oldukça sıradandı -öteki dünyaya ait ya da olağandışı hiçbir şey yoktu. Bu parlak ışıkta gördüğü için unutamıyordu. Bunu Brianna’ya anlatabilir miydi? Merak etti.

Yüzüne doğru sarkan bir dalı kenara iterken, yaprakların serin yeşil parlaklıklarına, bıçak gibi keskin ama kâğıt kadar hafif kenarlarının tuhaf narinliğine şaşırıp kaldı. Daha önceden gördüğü o delici güzelliğin silik ama hatırlanır türden bir yankısıydı. Claire bunu görmüş müydü? Aklına aniden bu gelmişti. Ellerinin altındaki bedenlerin güzelliğini görmüş müydü? Şifacı

oluşunun nedeni bu olabilir miydi?

Husband da bunu görmüştü, biliyordu; bu algıyı o da paylaşmıştı. Bunu görüp Quaker prensipleri içinde doğrulamış, şiddete neden olamayacağı ya da buna izin veremeyeceği için alandan ayrılmıştı.

Peki ya kendi prensipleri? Değişmemiş olduklarını düşünüyordu; eğer daha önceden kimseyi vurmak istemediyse, şimdi bu isteksizlik biraz daha artmıştı.

Bahar kokuları hâlâ havadaydı. Küçük mavi bir kelebek umursamaz bir tavırla dizinin yanından geçti. Hâlâ güzel bir bahar günüydü, ancak sükûnet kaybolmuştu. Kamptaki ter, pislik, korku ve öfke kokusu hâlâ burun deliklerinde, suyun temiz kokularına karışıyordu.

Peki ya Jamie Fraser'ın prensipleri? Dere geçidinin kenarlarındaki söğütleri geçerken aklında bu vardı. Hem adama karşı duyduğu kişisel beğeniden, hem de tarihçi merakından dolayı, Fraser'ı harekete geçirenin ne olduğunu sık sık merak ederdi. Roger bu çatışmayla ilgili kendi kararını vermişti -ya da bunu onun için vermişti. Gerektiğinde kendi hayatını korumak için dahi olsa, bile bile kimseye zarar veremezdi. Ama Jamie?

Jamie'nin düşüncelerinden pek emin değildi. Kayınpederinin Kraliyet'e karşı kişisel bir sadakat beslemediğini de biliyordu; yemin olsun olmasın, kimse Culloden Savaşı'nı ve kötü sonucunu yaşadıktan sonra, daha sağlam bir şey şöyle dursun, İngiltere Kralı'na bağlılık yemini etmesi gerektiğini bile düşünmezdi. Hayır, Kraliyet'e karşı böyle bir şey hissedemezdi, peki ama William Tryon'a hissedebilir miydi?

Burada da kişisel bir sadakat yoktu -ama kesinlikle hissedilen bir zorunluluk vardı. Tryon'un şartlara göre pek az seçeneği vardı. Geldiği için, savaşacak mıydı?

Nasıl vazgeçecekti? Adamlarına liderlik yapmak zorundaydı ve eğer savaş çıkarsa evet, olay hakkındaki kişisel fikirleri ne olursa olsun, savaşması gerekirdi.

Roger kendini, kavga etmediği bir adama tüfeğini doğrultup tetiği çekerken hayal etmeye çalıştı. Ya da daha kötüsü, elinde kılıçla bir komşusuna saldırdığını düşündü. Kenny Lindsay'in başını uçurduğunu mesela? Hayal gücü tamamen yetersiz kaldı

Söğütleri iterek geçti, onları görmeden önce seslerini duydu. Derenin uzak tarafında bir grup kadın çalışıyordu. Kimisi bir şeyler yıkamak için sığ suların içinde çıplak bacaklarıyla çömelmişlerdi, kimisi de ağaçlara ve çalılara asmak için kıyıya ıslak çamaşır taşıyordu. Gözü birden arkalarındaki bir şeye

takıldı… Ne? Neydi bu?

Oradaydı. Neden gözünün ona takıldığını anlayamadı -fark edilir hiçbir tarafı yoktu. Sanki özellikle çizilmiş, derenin fonunda ve yeşillenen yaprakların içinde göze çarpsın diye siyaha boyanmış gibi gruptaki diğer kadınların dışında duruyordu.

“Morag,” diye fısıldadı, kalbi bir anda küçük bir sevinç şaşkınlığıyla atmaya başlamıştı. Hayattaydı.

Neden yaptığı şöyle dursun, ne yaptığını sorgulamadan önce söğütlerin arasında epey yol almıştı. O sırada artık çok geçti; çoktan kıyıya çıkmış ve bariz bir şekilde kadınlara doğru yürüyordu.

Kadınlardan birçoğu ona baktı; birkaç tanesi neredeyse donakalmış, onu izliyordu. Ama o yalnızca silahsız bir adamdı. Dere kıyısında yirmiden fazla kadın vardı ve kocaları da yakınlardaydı. Merakla Roger’ı izlediler ama o derenin sığ kısmına atladığında telaşlanmadılar.

Kadın hareketsiz, dizlerine kadar suyun içinde, eteklerini kaldırmış duruyor ve Roger’ın yaklaşmasını izliyordu. Roger’ı tanıyordu ama bunu hiç belli etmedi.

Diğer kadınlar temkinli bir şekilde geri çekildiler. Kadın yusufçukların arasında durdu, kahverengi saçları şapkasından taşmıştı, ellerinde unuttuğu ıslak bir gecelik vardı. Roger dizlerine kadar ıslaktı, sudan çıkıp kadının önünde durdu.

“Bayan MacKenzie,” dedi usulca. “Karşılaştık.”

Kadının dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. Gözleri kahverengiydi; Roger bunu daha önce fark etmemişti.

“Bay MacKenzie,” deyip hafifçe başını salladı. Roger’ın aklı çalışıyor, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Kadını uyarmalıydı ama nasıl? Diğer kadınların önünde olmazdı.

Bir an çaresiz ve beceriksizce kalakaldı, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Sonra aklına bir fikir geldi ve kadının bacaklarının yanında dönüp duran ıslak çamaşırları aldı. Arkasına dönüp çamaşırlarla kıyıdan tırmandı. Morag hızla onu takip etti.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu. “Giysilerimi getirin!”

Islak giysileri kısa bir süre ağaçların arasına kadar taşıdıktan sonra bir çalıya bırakıverdi ama yıkadıklarını çamura bulamayacak kadar da düşünceliydi.

Morag hemen Roger'ın arkasındaydı ve kızgın yüzü kızarmıştı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Giysilerimi mi çalıyorsunuz?" diye sordu hararetle. "Geri verin!"

"Çalmıyorum," diyerek kadını inandırmaya çalıştı Roger. "Sadece sizinle biraz baş başa konuşmak istedim."

"Ah, öyle mi?" Şüpheci bir bakış fırlattı. "Ne hakkında peki?"

Roger kadına gülümsedi; hâlâ zayıftı ama kolları kahverengiydi ve küçük yüzü sağlıklıydı -temizdi ve Gloriana gemisindeki solgun ve yaralı bakışı kaybolmuştu.

"İyi olup olmadığınızı sormak istedim," dedi usulca. "Ve çocuğunuzun da -Jemmy'nin." Bu ismi telaffuz etmek tuhaf bir şekilde ürpermesine neden olmuştu. Sonrasında kapı eşiğindeki Brianna'yı oğlunu kollarında tutarken hatırladı. Bir yandan da aklında kollarında bebeği, öldürmeye ya da onu korumak için ölmeye hazır duran Morag vardı.

"Ah," dedi, şüpheleri biraz olsun kaybolmuştu. Roger'ın bu soruyu sorma hakkının, isteksiz de olsa, farkındaydı. "İyiyiz… ikimiz de. Kocam da öyle," diye ekledi imalı bir şekilde.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Roger. "Çok sevindim." Kendini çok tuhaf hissedip, başka bir sözcük aradı. "Ben ara sıra sizi düşündüm. Acaba… acaba her şey yolunda mı diye merak ettim. Sizi şimdi görünce… sormak istedim, hepsi bu."

"Ah, evet. Evet, anlıyorum. Teşekkür ederim Bay MacKenzie." Bunları söylerken Roger'la göz göze geldi. Kadının gözleri kahverengi ve ciddiydi. "Bizim için yaptıklarınızı biliyorum. Unutmayacağım; her gece dualarımdasınız."

"Ah." Roger, sanki üzerinden yük kalkmış gibi hissetti. "Ahh… Teşekkür ederim." Ara sıra, Morag'ın onu düşünüp düşünmediğini merak etmişti. Acaba Roger'ın, yalnızlığın soğuğuna karşı bir kalkan olarak onun sıcaklığını ararken, onu öpüşünü hatırlıyor muydu? Bunu düşününce kızarmıştı, boğazını temizledi.

"Yakınlarda mı yaşıyorsunuz?"

Morag başını iki yana salladı. Bir düşünce, bir hatıra yüzünden adeta donakaldı.

"Eskiden yaşıyorduk ama şimdi… neyse, önemi yok." Aniden dönüp ıslak

giysilerini çalıdan aldı, katlamadan önce her birini silkti. “İlginiz için size teşekkür ederim Bay MacKenzie.”

Roger açık seçik kovulmuştu. Ellerini pantolonuna silip ayağını kaydırdı, gitmek istemiyordu. Morag’a söylemeliydi ama onu yeniden bulmuşken, yalnızca uyarmak ve gitmek istemiyordu; içini merak kaplamıştı, merak ve tuhaf bir bağlantı hissi.

Belki de o kadar tuhaf değildi; bu küçük kahverengi kadın onun akrabası, kendi ailesiydi -anne babasının ölümünden beri kendi kanından tanıdığı tek kişiydi. Aynı zamanda, eli uzanıp Morag’ın koluna dolandığında, bunun çok tuhaf olduğunu fark etmişti.

“Bekleyin,” dedi. “Lütfen. Bir dakika. Bir şey -bir şeyler söylemem gerek.”

“Hayır, gerekmez. Söylememenizi tercih ederim.”Sert bir şekilde elini çekip kurtardı.

“Kocanız. Nerede?” Beyni geç idrak ettiği şeylerle dolmuştu. Eğer yakınlarda yaşamıyorsa, Morag, Roger’ın kadınları ilk gördüğünde düşündüğü şeydi -bir sempatizan. Fahişe değildi, hayatı pahasına bahse girerdi; kocasının peşi sıra gelmişti, bunun da anlamı-

“Çok yakında!” Kalan çamaşırları ile arasındaki mesafeye bakarak bir adım geri attı. Roger onunla çalı arasında duruyordu; iç eteklerini ve çoraplarını almak için Roger’ın yanından geçmesi gerekecekti.

Morag’ın kendisinden biraz korktuğunu fark edince aniden arkasına dönüp gelişigüzel bir şekilde çamaşırları avuçladı.

“Üzgünüm. Çamaşırlarınız… burada.” Çamaşırları Morag’a uzattı ve o da refleks olarak hemen uzatılanları aldı. Bir şey düşmüştü, bir bebek giysisi. İkisi de giysiyi almak için yere eğildiğinde sert bir şekilde kafa kafaya çarpıştılar.

“Ah! Ah! Meryem Ana aşkına!” Morag, bir eliyle ıslak giysileri göğsüne bastırırken, bir yandan da başını tuttu.

“Tanrım, iyi misiniz? Morag, Bayan MacKenzie iyi misiniz? Çok üzgünüm!” Roger acıyla yaşaran gözlerle bakan Morag’ın omzuna dokundu. Roger tam aralarına düşen küçük giysiyi almak için yere eğilip boş yere ıslak giysideki çamurları silmeye çalıştı. Morag, aynı şekilde yaşaran gözleriyle Roger’ın yüzündeki hoşnutsuz ifadeye bakarak güldü.

Bu çarpışma aralarındaki gerginliği kırmıştı; Morag geri geri gitti ama artık kendini tehdit altında hissetmiyordu.

“Evet, iyiyim.” Burnunu çekip gözlerini sildikten sonra alnına yavaşça dokundu. “Annem hep çok kalın kafalı olduğumu söylerdi. Siz iyi misiniz peki?”

“Evet, iyiyim.” Roger alnına dokunduğunda, karıncalanan kaşının, tıpkı önünde duran yüzdeki gibi şiştiğini fark etti. Ama Morag’ınki daha küçük ve daha hafifti.

“Ben de kalın kafalıyımdır.” Gülünç bir şekilde mutlu hissederek Morag’a güldü. “Aileden geliyor.”

Çamur lekeli giysiyi dikkatle Morag’a uzattı.

“Üzgünüm,” dedi, yeniden özür dileyerek, nedeni yalnızca mahvolan çamaşır değildi. “Kocanız. Onu sordum çünkü o… Düzenleyicilerden mi?”

Morag, Roger’a tek kaşını kaldırıp merakla baktı.

“Elbette. Siz değil misiniz?”

Elbette. Alamance’ın bu tarafındayken başka ne olabilirdi ki? Tryon’ın birlikleri derenin ardındaki alana askeri bir düzen içinde çekilmişti; burada ne liderleri, ne de yönleri olan Düzenleyiciler arı gibi toplanmışlardı. Şiddetle vızıldayan öfkeli bir kalabalıklardı.

“Hayır,” dedi. “Ben milislerle geldim.” Derenin uzağında, dumanları havada asılı kalan Tryon’ın kamp ateşlerini işaret etti. Kadının gözlerinde yeniden bir ürkeklik belirdi ama korkmuyordu; Roger tek kişiydi.

“Size söylemek istediğim şey buydu,” dedi. “Sizi ve kocanızı uyarmaktı. Vali bu kez çok ciddi; düzenli birlikler, toplar getirdi. Bir sürü birliği var ve hepsi silahlı.” Morag’a ıslak çorapları uzattı. Morag elini uzatıp çorapları alırken, gözlerini Roger’dan ayırmadı.

“Gereken her şekilde bu isyanı bastırmak istiyor. Direnenlerin öldürülmesini emretti. Anlıyor musunuz? Kocanıza söylemeli, bunlar olmadan gitmesini sağlamalısınız.”

Morag’ın beti benzi attı, eli refleks olarak karnına gitti. Giysilerin ıslaklığı muslin elbisesine işlemişti. Roger, ıslak muslin elbisenin altındaki, kavun büyüklüğündeki yuvarlak ve yumuşak şişkinlikleri gördü. Sanki tuttuğu ıslak çoraplar elektriği iletiyormuş gibi, kadının korkusu Roger’a geçmişti.

“Eskiden yaşıyorduk ama şimdi…” demişti, Roger yakınlarda yaşayıp yaşamadıklarını sorduğunda. Belki de söylemek istediği tek şey yeni bir yere taşındıklarıydı fakat… çamaşırların arasında bebek giysileri vardı; oğlu

onunla, buradaydı. Kocası bu erkek kalabalığının içinde bir yerdeydi.

Bekâr bir erkek silahını alıp sırf içmek için ya da sıkıntıdan çeteye katılabilirdi; çocuklu bir adam bunu yapmazdı. Bu ciddi bir hoşnutsuzluğu, bir sorunu işaret ediyordu. Karısını da çocuğunu da savaşa getirmesi, onları bırakacak güvenli bir yeri olmadığı anlamına geliyordu.

Roger, Morag'ın ve kocasının evlerinin olmadığını düşündü ve Morag'ın korkusunu gayet iyi anladı. Eğer kocası sakatlanır ya da öldürülürse, Jemmy'yi ve eteği altında büyümekte olan bebeğini nasıl yedirip içirirdi? Kimsesi, dönecek bir ailesi yoktu.

Olsa da, bilmiyordu. Morag'ın elini sıkıca tuttu, onu ve çocuğunu koruma ihtiyacına kapılmak için kadını kendisine doğru çekti. Onları bir kez kurtarmıştı; bir kez daha kurtarabilirdi.

"Morag," dedi. "Beni dinle. Eğer bir şey olursa -herhangi bir şey- bana gel. Herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda. Ben sana göz kulak olurum."

Morag geri çekilmeye çalışmadı, kahverengi ve ciddi gözleriyle Roger'ın yüzüne baktı. Kıvrımlı kaşlarını hafifçe çatmıştı. Roger, Morag'la fiziksel bir yakınlık içine girmeye sabırsızlanıyordu -bu kez Morag'ın olduğu kadar kendi iyiliği içindi. Eğilip Morag'ı çok nazik bir şekilde öptü.

Sonra gözlerini açıp kafasını kaldırdığında, kendini Morag'ın omzundan büyük büyük babasının şüpheci yüzüne bakarken buldu.

"Karımdan uzak dur." William Buccleigh MacKenzie büyük bir yaprak hışırtısı içinde, yüzünde kötü bir bakışla fundalıklardan çıktı. Uzun boyluydu, Roger'ın boyuna yakındı ve omuzları oldukça yapılıydı. Diğer kişisel ayrıntılar önemsiz görünüyordu, çünkü bıçağı vardı. Hâlâ kemerindeydi, ama eli imalı bir tavırla sapında duruyordu.

Roger, söylemek istediği esas niyetinde diretti, "Düşündüğün gibi değil." Değildi, ama öne sürebileceği başka bir şey de yoktu.

"Ona saygısızlık etmek istemedim," dedi, yavaşça doğrularak. Hızlı hareket etmesinin akılsızca olacağını hissetti. "Özür dilerim."

"Bir iki sene önce karınla ve seninle Gloriana gemisinde tanışmıştım. Onu burada görünce, ailesinin nasıl olduğunu sormak istedim. Hepsi bu."

"Kötü bir niyeti yoktu, William." Morag kocasının eline dokundu. "Söyledikleri doğru. Onu tanımıyor musun? Jemmy'yi ve beni saklandığımız

yerdi bulup yemek ve su getiren oydu.”

“Onlara göz kulak olmamı istemiştin,” diye ekledi Roger imalı bir şekilde. “Savaş sırasında, gemicilerin hastaları denize attıkları gece.”

“Ah, öyle mi?” MacKenzie’nin yüzündeki gerginlik biraz olsun rahatladı. “O sendin, değil mi? Karanlıkta yüzünü görmemiştim.”

“Ben de seninkini görmemiştim.” Durumun tuhaflığına rağmen yüzünü şimdi net bir şekilde görebiliyor, ilgiyle bakmaktan kendini alamıyordu.

Bu, Dougal MacKenzie’nin -kabul etmediği, bir zamanlar Leochlu MacKenziler’in savaş lideri olan oğluydu. Öyle görünüyordu. Ailenin daha sert, daha güzel bir örneğiydi ama dikkatle baktığında Roger geniş elmacıkkemiklerini ve Jamie Fraser’ın anne tarafından aldığı geniş alnı görebiliyordu. MacKenzie 1,82 boylarındaydı ve Roger’la hemen hemen göz göze geliyordu.

Adam fundalıktan gelen bir sese yavaşça döndüğünde, güneş yosun yeşili gözlerini parlattı. Roger, MacKenzie onu tanıdığı hissine kapılmasın diye hemen gözlerini kapatmak istedi.

Gerçi MacKenzie’nin başka dertleri vardı. Uzun süren kamptan dolayı ürkek bakan ve pis görünen iki adam çalılıklardan fırladı. Birinde tüfek vardı; diğerinde düşen bir daldan kestiği sert bir sopadan başka bir şey yoktu.

“Bu da kim Buck?” diye sordu silahlı adam, Roger’a şüpheyle bakarak.

“Benim de bilmek istediğim bu.” Kısa süreli yumuşama kaybolmuş, MacKenzie’nin yüzüne pis bir ifade yerleşmişti. Karısını Roger’dan uzaklaştırıp hafifçe itti. “Kadınların yanına dön Morag. Ben bu adamla ilgilenirim.”

“Ama William- ” Morag önce Roger’a, sonra kocasına baktı, yüzü çok gergindi. “O hiçbir şey yapmadı- ”

“Ha, yani bir adamın sana uluorta terbiyesizlik etmesinin hiçbir şey olmadığını mı düşünüyorsun?” William sert bir bakış attı, Morag muhtemelen öpücüğü hatırlayıp aniden kızardı fakat devam etti.

“Ben -hayır, yani -bu- bize kibar davrandı- ”

“Geri dön dedim!”

Karşı çıkacak gibi ağzını açtı, sonra William yumruğunu sıkıp ona doğru ani bir hamle yapınca sustu. Mantıklı bir karar vermeden, Roger fırlayıp MacKenzie’nin çenesine yumruk attı. Dirseğinden bir çıtırtı gelmişti.

Dengesini kaybeden William yalpalayıp dizinin üstüne düştü, baltayla kafası kesilmiş bir öküz gibi başı sallandı. Morag'ın nefes sesleri, diğer adamların şaşkın haykırışları arasında kayboldu. Roger adamlara bakmak için arkasına dönemeden, kendi içinde sessiz ama kanı donduracak kadar da gürültülü bir ses duydu; silahın tetiği çekilmişti.

Yemleme barutundan kısa bir pıst sesi çıktı, sonra pat diye bir sesle silah siyah bir buluta gömüldü. Sesi duyan herkes kafasını eğip sendeledi. Roger kendini adamlardan biriyle boğuşurken buldu. İkisi de öksürüyordu ve sağır olmuş gibilerdi. Saldırgandan kurtulduğunda, yaprakların arasında diz çökmüş, kocasının yüzünü ıslak bir çamaşırla silen Morag'ı gördü. William kadını sert bir şekilde itti, ayağa kalkıp yalpalayarak Roger'a doğru ilerledi. Gözleri şişmiş, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Roger topuklarının üstünde döndü, yaprakların üzerinden kayıp çalılara sığınarak silahlı adamdan yakasını kurtardı. Filizlerin ve küçük dalların arasından ilerledi. Tam arkasında ağır bir çarpma sesi ve öfkeli bir nefes duydu. Bir el, omzuna demir bir şeyle tutundu.

Roger eli tutup sert bir şekilde çevirdiğinde eklemden ve kemikten kelen bir kıtırtı duydu. Elin sahibi bağırıp geri çekildi. Roger bodur çalıların arasındaki bir açıklığa bodoslama atladı.

Tek omzunun üzerine düştü, hafifçe kıvrıldı, yuvarlandı, küçük bir çalıyı geçti, çamurlu kıyıya doğru kayıp suyun içine düştü.

Tutunacak sağlam bir yer bulmak için debelendi, suya dalıp öksürdü, suyun yüzeyine çıktı, gözlerine giren sudan ve saçtan kurtulmak için silkelendi ve tam o anda üzerindeki kıyının tepesinde William MacKenzie'nin durduğunu gördü. Düşmanının avantajını kaybettiğini gören MacKenzie bir sevinç nidasıyla suya atladı.

Roger'ın göğsüne top güllesi gibi bir şey çarptı ve uzaklardaki kadınların çığlıklarını duyarak büyük bir gürültüyle suya geri düştü. Nefes alamıyor, göremiyordu. Buna rağmen etrafında dönüp duran giysilerin, dalların ve çamurların arasında boğuştu. Boş yere boy verecek bir yer ararken suyun dibini kazımıştı ve ciğerleri havaya muhtaçtı.

Kafası yüzeyi geçti. Nefes almak için ağzını bir balık gibi açıp kapadı. Kendisinin ve MacKenzie'nin nefesinin vızıltısını duydu. MacKenzie bata çıka ilerledikten yarım metre sonra ayağa kalktı. Giysilerinden sular boşanırken, bir alet gibi vızıldıyordu. Roger eğildi, göğsü inip kalkıyordu, ellerini uyluk kemiklerine yasladı, kolları yorgunluktan titriyordu. Son kez nefes aldıktan sonra doğrulup yüzüne yapışan ıslak saçlarını arkaya attı.

“Bak,” diye başladı söze, “Ben- ”

Hâlâ nefes nefese olan MacKenzie, bele kadar yükselen suyun içinde kendisine doğru ilerlemeye başladığı için cümlesini bitiremedi. Adamın yüzünde tuhaf ve hevesli bir ifade vardı. Yosun yeşili gözleri çok parlaktı.

Sonra Roger’ın aklına başka bir şey geldi. Adam Dougal MacKenzie’nin oğluydu. Ama aynı zamanda büyücü Geillis Duncan’ın da oğluydu.

Söğütlerin ardında bir yerde, derin gürleme sesi vardı. Şaşkın kuş sürüleri ağaçlardan çığlıklar atarak kalktılar. Savaş başlamıştı.

65 ALAMANCE

Vali isyancıların silahlarını bırakıp yasadışı elebaşlarını teslim etmesini istediği mektubunu, emir subaylarından biri olan Yüzbaşı Malcolm ve Orange bölgesi şerifiyle yolladı. Yaklaşık olarak saat on buçukta Yüzbaşı Malcolm ve şerif, mektubu defalarca okuduklarını ama onların şartları aşağılayarak reddettikleri, bunları düşünmek için zaman istemediklerini savaş çığırtkanlığı yaparak söyledikleri bilgisiyle geri döndüler.

-“Direnişçilere karşı düzenlenen yolculuğun vukuat kaydı,”

William. Tryon

“MacKenzie’yi bulacaksın.” Jamie, Geordie Chisholm’un omzuna dokundu. Geordie başını çevirip, hafifçe başını sallayarak söyleneni onayladı.

Hepsi biliyordu. İyi çocuklardı, dikkat edeceklerdi. Onu kesinlikle bulacaklardı.

Onuncu kez kendine aynı şeyi söyledi, ama öncekilerde olduğu gibi hiç güvence hissetmedi. Tanrım, adama ne olmuştu?

Jamie çalının yanından sanki kişisel bir düşmanıymış gibi büyük bir şiddetle geçti. Eğer dikkat ederlerse, MacKenzie’yi zamanında görüp yanlışlıkla vurmazlardı. Ya da düşmanların ve savaşın ateşi ortasındayken, hareket eden her şeye ateş edildiğini, dumanın içinden çıkıp sana doğru gelen bir adamın yüzüne bakmak için pek zaman olmadığını gayet iyi bilerek, kendi kendine böyle söylemişti.

Eğer biri MacKenzie’yi vurduysa, artık çok fark etmeyecekti. Brianna ve Claire, onu adamın hayatından sorumlu tutacaklardı.

Düşünecek zaman yoktu. Açık alana doğru yayılıp koşmaya başladılar. Eğiliyor, çimlerin arasında üçlü ve dörtlü gruplar halinde zikzaklar çizerek ilerliyorlardı ve her grupta bir deneyimli asker vardı. Arkalarında bir yerlerde ilk top güllesinin gümbürtüsü güneşli bir gökyüzünde çakan şimşek gibi gürledi.

O sırada Düzenleyicilerden ilkini gördü. Bir grup adam açık alanın sağ tarafından koşarak geliyordu. Jamie’nin adamlarını henüz görmemişlerdi.

Görmelerine fırsat kalmadan bağırdı. Adamlar, arkalarındaki adamlara işaret

olarak tüfeklerini başlarının üzerine kaldırdılar. Etrafı kükremeler ve çığlıklar doldurmuştu. Şaşkın ve gafil avlanmış olan Düzenleyiciler beceriksizce silahlarına davranmaya çalışıp birbirlerine saldırdılar.

“Thugham! Thugham!” Bana! Bana! Çok yakındı, hem de çok. Tek dizinin üstüne abandı Jamie, tüfeğini kavrayıp adamların başlarının üzerine ateş etti.

Arkasından ateş etme emrine uyan adamlarının homurtularını, çakmaktaşının sesini ve sonra da yaylım ateşinin sağır eden sesini duydu.

Düzenleyicilerden birkaç tanesi çömelip ateşe karşılık verdi. Diğerleri dağılıp saklanmak için çimenli küçük bir tepeye doğru kaçtılar.

“A draigha! Sol! Nach links! Yollarını kesin!” Kendi sesini duydu ve hiç düşünmeden sola doğru koştu.

Düzenleyicilerin küçük grubu dağılıp dereye doğru kaçmaya başladılar. Kalanlar, koyun sürüsü gibi birbirlerinin dibine girip sığınağa doğru olanca güçleriyle koştular.

Tepenin kıvrımının etrafında kaybolarak kaçmayı başardılar. Jamie, silahların yükselen şimşeklerine rağmen duyulabilecek delicilikte bir haykırışla birliklerinin geri çekilmesini emretti. Sol tarafın uzaklarından gelen ateş etme seslerini artık duyabiliyordu. Adamlarının kendisini takip edeceklerine inanarak o yöne doğru ilerledi.

Bu bir hataydı; buradaki toprak bataklıktı, delik ve yapışkan çamur doluydu. Yüksek tepeyi işaret ederek bağırdı. Düşman, eğer yapabilirse bataklığı aşıp gelsin diye tepeye doğru çekileceklerdi.

Tepe, çalılıklardan ağırlaşmıştı ama en azından kuruydu. Parmaklarını açıp adamlarına dağılmalarını ve saklanmalarını işaret etti.

Damarlarına pompalanan kanla cildi karıncalanmış ve sızlamaya başlamıştı. Yakınlardaki ağaçların arasından gri beyaz bir bulut ve barutun kekremsi kokusu yükseliyordu. Top patlamaları düzenli hale gelmiş, uzaklarda yavaş ve kocaman bir kalp gibi atıyordu.

Jamie tek gözüyle etrafı süzerek yavaşça batıya doğru ilerledi. Buradaki çalılar sumak ve erguvandı. Kafasının üzerinde ise çam ağacı kümeleri vardı. Görüş alanı çok dardı ama gelen birini duymadan önce mutlaka görürdü -ya da diğerleri görürdü.

Kendi adamlarından hiçbiri görünmüyordu. Kızılcık ağacının gövdesi arkasına saklanıp, bıldırcın gibi keskin bir ses çıkardı. Arkasından benzer sesler duyuldu ama önden gelen herhangi bir ses yoktu. Güzel, yaklaşık

olarak birbirlerinin nerede olduklarını biliyorlardı. Jamie temkinli bir şekilde çalıları iterek ilerledi. Ağaç gölgeleri yüzünden burası daha serindi ama hava ağırdı, sırtından ve ensesinden terler akıyordu.

Ayak seslerini duyunca çam ağacının yapraklarının arasına geri saklandı. İğnelerin vücuduna batmasına aldırmadan tüfeğiyle yer açarak ilerledi. Gelen her kimse, hızlı geliyordu. Genç adam ayaklarının altında ezilen dalların çıtırtıları ve nefesinin sesiyle genç fundalıkların arasından çıkıverdi. Tabancası yoktu ama elinde bir deri yüzme bıçağı parlıyordu.

Çocuk tanıdıktı, ilk bakışta bunu fark etmişti ve tetikteki parmağını gevşetmeden önce Jamie'nin hafızası bu genç adamın yüzüne bir isim verdi.

"Hugh!" diye seslendi, kısık ama keskin bir sesle. "Hugh Fowles!"

Genç adam şaşkınlığını belirten bir ses çıkardıktan sonra etrafına bakındı. İğnelerin arasında Jamie'yi ve silahını görüp tavşan gibi donakaldı.

Sonra yüzünde telaşlı bir kararlılık ifadesi belirdi. Çığlık atarak Jamie'ye doğru yaklaştı. Şaşıran Jamie, kendisine yönelen bıçağı son tüfeğinin namlusuyla son anda durdurabildi. Bıçağı yukarı doğru ve geriye doğru itti; bıçak tüfeği çizdi ve Jamie'nin elini sıyırdı. Genç Hugh bıçağını hemen saplamaya çalıştı. Jamie çocuğun dizine tekme attı, çocuk dengesini kaybedince kenara çekildi ve yalpalamaya başladı. Bıçağı sert bir şekilde sallanıyordu.

Jamie çocuğa bir tekme daha savurduktan sonra çocuk düştü ve bıçağı yere saplandı.

"Şunu kesecek misin?"dedi Jamie sinirli bir şekilde. "İsa aşkına evlat, beni tanımıyor musun?"

Fowles'ın onu tanıyıp tanımadığını -hatta onu duyup duymadığını- anlamamıştı. Fowles'ın yüzü bembeyazdı. Kalkmaya çalışırken telaş içinde kıvrandı, yalpaladı. Bir yandan da bıçağını topraktan çekmeye çalışıyordu.

"Şunu- "diye söze girmişti ki Fowles bıçağı bırakıp son gücüyle öne atıldı.

Çocuğun ağırlığı Jamie'yi geriye doğru püskürttü. Sonra Jamie'nin boğazına sarılmaya çabaladı. Jamie tüfeğini bıraktı, omzuyla Fowles'ı savuşturdu ve bu saçmalığa çocuğun karnına sert bir yumruk atarak son verdi.

Hugh Fowles geriye düştü ve yerde tostoparlak oldu. Yaralı bir kırkayak gibi debeleniyor, nefessiz kalmış bir adam gibi şoka girmiş yüz ifadeleri takınıyordu.

Jamie sağ elini ağzına götürüp sıyrılmış yumruklarındaki kanları emdi. Çocuğun bıçağı parmaklarının derisini kaldırmıştı, sanki alev alev yanıyorlardı ve ağzındaki kanın tadı sıcak gümüş gibiydi.

Hızla gelen başka ayak sesleri duydu. Jamie çalılıkların yeniden aralanıp bu kez meydana Fowles'ın kayınpederi Joe Hobson'ın silahını kendisine doğrultmuş bir şekilde çıkmasından önce zar zor kendi tüfeğine sarıldı.

"Orada dur." Jamie silahının arkasından çömelip tüfeğin ağzını Hobson'ın göğsüne dayadı. Hobson sanki kuklacı iplerini çekmiş gibi durdu.

"Ona ne yaptın?" Hobson'ın gözleri bir Jamie'ye, bir damadına baktıktan sonra yeniden Jamie'ye döndü.

"Kalıcı bir şey yok. Silahını indir."

Hobson kıpırdamadı. Pislik içindeydi ve sakalları çıkmıştı ama gözleri canlı ve temkinli bakıyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim. Onu yere bırak!"

"Teslim olmayacağız," dedi Hobson. Parmağını tetikten uzaklaştırmadı fakat sesinde güvenilmez bir eda vardı.

"Oldunuz bile, aptal. Endişelenme, ne sana, ne de oğluna zarar gelecek. Hapisteyken burada olduğundan daha güvende olacaksın, dostum!"

Sözleri, sanki başlarının üzerindeki ağaçlardan bir şey dalları kırarak düşmüş gibi bir uğultuyla kesildi. Top atışları, diye düşündü Jamie hemen. Refleks olarak hemen başını eğmişti.

Hobson dehşet içinde başını eğip, tüfeğinin namlusunu Jamie'ye doğrulttu. Yeniden başını eğdi ve gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Göğsünde yavaş yavaş kırmızı bir leke oluşuyordu. Hayretler içinde aşağıya baktı, silahının ağzı solmuş bir sap gibi büküldü. Silahını yere bırakıp aniden yere oturdu, düşen bir ağaca yaslanıp öldü.

Jamie topuğunun üzerinde arkasına döndüğünde arkasında Geordie Chisholm'ü gördü. Yüzü barutun dumanından kararmıştı ve sanki bunun nasıl olduğunu merak eder gibi Hobson'ın bedenine bakıyordu.

Jamie karın üstü yere yatıp, ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkıp kusmaya başlayan Hugh Fowles'a doğru sürünerek ilerledi.

Kusmuk birikintisini görmezden gelip Fowles'ı kolundan tutarak sert bir şekilde başını eğdi.

“Haydi!” Fowles’ı belinden ve omzundan tutup arkalarındaki ağaçlık alanın sığınağına taşıdı. “Geordie! Geordie, yardım et bana!”

Chisholm yanında belirdi. Fowles’ı beraber ayağa kaldırdılar, biraz çekiştirip biraz da taşıyarak yalpalayarak oradan uzaklaştılar.

Hava, ağaç dallarından sızan kekremsi kokuyla doluydu. Bir anda Claire’in bahçesini, kazıdığı toprağı, çizmelerinin altında dövdüğü toprağı, oluk ve mezar kazdığındaki taze toprağı ve gözlerinde hâlâ şaşkın bir ifadeyle güneşin altında bir kütüğe oturmuş olan Hobson’ı düşündü.

Fowles kusmuk ve dışkı kokuyordu. Kokunun Fowles’dan geldiğini umdu.

Gerilen sinirleri yüzünden kendisinin de kusacağını düşündü, ama dilini ısırdı ve ağzına yeniden kan tadı geldi. Karnının inmesi için kaslarını iyice kastı.

Fowles ayaklarını yeniden yere basmıştı. Jamie kolunu çekip bütün ağırlığı Geordie’ye bıraktı. Tek dizinin üzerine çömelip, barut ve saçma aldı, dişleriyle fişekleri koparıp kanla karışık barutun tadını aldı, fişekleri yuvaya boşalttı, çakmaktaşını kontrol etti -bütün bunları yaparken ellerinin artık titremediğini şaşırarak fark etti ve işini yapmaya devam etti.

Namluyu kaldırıp çok farkında olmadan dişlerini gösterdi. Ona doğru yaklaşan üç adam vardı. Jamie silahını ilk adamın üzerine doğrulttu. Son gücüyle bilinçli bir hareket yapıp, tüfeği daha da havaya kaldırarak başlarının üzerine ateş etti. Tüfek ellerinde sarsılmıştı. Durdular, Jamie silahı bıraktı, kemerindeki kamayı alıp çığlık atarak adamlara meydan okudu.

Sözcükler, dumandan kızaran boğazını yırttı.

“Koş!”

Adamlar uçuşan bıldırcınlar gibi kaçıştılar. Tıpkı bir kurt gibi, birden yere kapaklanan en yavaş adama doğru döndü, bacaklarına yayılan tehlikeli neşe, karnında çiçeklendi. Sonsuza dek koşabilirdi, soğuk rüzgâr tenine dokunuyor, kulaklarında çınlıyordu. Altındaki toprağın baharı ayaklarını yerden öyle bir kaldırıyordu ki Jamie çimlerin ve kayaların üzerinden uçuşuyordu.

Takip ettiği adam onun geldiğini duyup omzunun üzerinden hafifçe arkasına baktı. Bir korku çığlığı atıp, tam hız bir ağaca koştu. Avının üzerine atılıp adamın sırtına bastı. Dizinin altındaki kaburgaların esnek çıtırtısını hissetti. Yağlı ter yüzünden düzleşen ve ısınan bir avuç saçı tutup adamın kafasını eğdi. Önünde duran gergin ve korunmasız çıplak boynu kesmemek için kendini zor tuttu. Ete değen bıçağın şokunu, fışkıran kanın sıcaklığını

hissedebiliyor ve bunu istiyordu.

Nefes aldı.

Çok yavaş bir şekilde bıçağını atan nabızdan çekti. Bu hareketten sonra, sanki tam karısının vücudunu tohumlarını saçmak üzereyken alıkonmuş gibi titremeye başladı.

“Sen benim esirimsin,” dedi.

Adam hiçbir şey anlamadan Jamie’ye baktı. Adam ağlıyor, gözyaşları pis yüzünde izler bırakarak akıyordu. Konuşmaya çalışıyor, hıçkırıyor ama geriye itilmiş başı yüzünden cümle kurmasına yetecek nefesi alamıyordu. Jamie birden Galce konuştuğunu fark etti; adam anlamamıştı.

Jamie yavaşça ellerini gevşetip adamın kafasını bıraktı. Beyninde çınlayan kana susamışlığın altında bir yerlerde gömülü duran İngilizce sözcükleri düşündü.

“Sen… benim… esirimsin,” dedi sonunda, sözcüklerin arasında nefes alarak.

“Evet! Evet! Ne yaparsan yap, beni öldürme, lütfen beni öldürme!” Adam, sanki Jamie’nin onu dişleriyle boynundan yakalayıp omurgasını kıracağından korkuyormuş gibi ellerini ensesinde birleştirdi, omuzlarını kulaklarına kadar çekip tostoparlak oldu.

Jamie bunu düşündükçe içinden öldürmek geliyordu ama kan akışının hızı, daha şimdiden düşmeye başlamıştı bile. Kulaklarında çınlayan kalp atışları sakinlemişti. Rüzgâr artık ona şarkı söylemiyor, yukarıdaki yaprakların arasında umarsızca ve tek başına esiyordu. Uzaklardan silah sesleri duyuluyordu fakat top patlamaları durmuştu.

Çenesinden ve kaşlarından terler boşanıyordu ve terden ıslanan gömleği leş gibi kokuyordu.

Esirini yavaşça bırakıp yüzükoyun yatan bu bedenin yanına çömeldi. Uyluk kemiklerindeki kaslar, avın yorgunluğundan titriyor, yanıyordu. Bir anda adama karşı ifade edilemez bir şefkat hissedip dokunmak için uzandı. Ama bu duygunun ardından, geldiği kadar ani bir şekilde giden bir korku hissetti. Gözlerini kapayıp yutkundu, midesi bulanıyordu, dilinin ısırdığı yeri zonkluyordu.

Toprağın ödünç verdiği enerji artık bedenini terk ediyor, bacaklarından akıp toprağa geri dönüyordu. Uzanıp esirinin omzunu tuhaf bir şekilde okşadı, sonra kendi yorgunluğunun ölü ağırlığına karşın ayağa kalkmaya çabaladı.

“Ayağa kalk,” dedi. Elleri titriyordu; kamasını kınına koymak için üç deneme yapması gerekti.

“Ciamar a tha thu, Mac Dubh?” Ronnie Sinclair yanında durmuş, iyi olup olmadığını soruyordu. Jamie başını salladı, Sinclair ise adamı çekip ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Diğerleri de tek tek ya da ikili olarak geliyorlardı: Geordie, Lindsayler ve Gallegher mıknatısa yapışan demir tozları gibi adamın etrafına üşüştüler.

Diğerlerinin de esirleri vardı; altı tanelerdi, huysuz, korkmuş ya da yalnızca bitkin görünüyorlardı. Paltoları statülerini gösteriyordu. Fowles da aralarındaydı, beyaz ve bezgindi.

Vücudu aksak ve ağırlaşmış da olsa, zihni artık açılmıştı. Henry Gallegher’ın alnında kanlı bir sıyrık vardı; Brownsville’den gelen adamlardan biri -Lionel mıydı?- bir kolunu tuhaf bir açıyla taşıyordu, belli ki kırılmıştı. Bunun dışında kimse yaralı gibi görünmüyordu; bu iyi bir şeydi.

“MacKenzie’yi görüp görmediklerini sor,” dedi Kenny, Lindsay’e Galce. Tutsakları işaret etti.

Silah sesleri neredeyse kesilmişti. Şimdi yalnızca gelişigüzel ateş ediliyor, telaşlanmakta geç kalan güvercin sürüleri başlarının üzerinden kanat çırparak geçiyordu.

Kimse Roger MacKenzie’yi görmemişti. Jamie başını sallayıp yüzündeki son ter damlalarını koluna sildi.

“Sağ salim geri döner ya da dönmez. Olan oldu. İyi dövüştünüz çocuklar, gidelim.”

66 GEREKLİ BİR FEDÂKARLIK

Bu akşam beden askeri törenle defnedildi; savaşta esir alınan üç suçlu asıldı. Esir düşen ve askerlerin korumak uğruna kendilerini tehlikeye attıkları, can ve kan kaybı yaşadıkları değerlere karşı çıkan suçluların karşısında adaletin hemen yerini bulması, insanları rahatlatan, birliklerden yükselen homurtuları bastıran gerekli bir fedâkarlık olmuştur.

- Direnişçilere karşı düzenlenen yolculuğun vukuat kaydı

William Tryon

Roger bileklerinin etrafındaki ipi çekti, ama bunun sonucunda kenevir etine daha da saplandı. Sıyrılan cildinin yandığını hissedebiliyordu. Kanı akıyor gibi soğuk bir hisse de kapılmıştı. Ama elleri öylesine uyuşmuştu ki bundan emin olamıyordu. Parmakları sosis boyuna gelmiş, cildi gerilmişti.

Buccleigh'in ve arkadaşlarının, el ve ayak bileklerini bağladıktan sonra onu attıkları devrilen ağacın gölgesinde yatıyordu. İpten kurtulmak için bu kadar çok çaba sarf etmiş olmasaydı, nehirde ıslandığı için soğuktan titriyor olurdu. Oysa şimdi boynundan terler akıyor, yanakları yanıyordu. Sanki kafasına büyük bir öfkeyle kan hücum ettiği için kafası patlayacakmış gibi hissediyordu.

Ateşkes bayrağıyla ağzını tıkamışlar ve bunu öyle derine sokmuşlardı ki öğürmek üzereydi. Akrabası olsun olmasın, yapacağı son şey de olsa, William Buccleigh'i parçalayacaktı.

Hâlâ yakınlarda ateş ediliyordu; top atışı değildi ama patlamış mısır gibi dağınık sesler geliyordu. Kara barut dumanının kokusu havaya yayılmıştı ve ara sıra ağaçların arasından dalları ve yaprakları yararak gelen, saçma sesine benzer vızıltılar duyuluyordu. Bunlar top gülleleri miydi yoksa?

Bir top güllesi nehrin kıyısına isabet etmiş, küçük bir çamur patlamasıyla toprağa gömülmüş ve bir anlığına savaşı sekteye uğratmıştı. Buccleigh'in arkadaşlarından biri çığlık atıp ağaçların arasına sığınmak için koşmuştu ama diğeri, Buccleigh Roger'ın kafasını suyun altına bastırıp hakkından gelene kadar orada kalmış, ateş edilmesine ve bağırışlara aldırış etmemişti. Sinüsleri hâlâ nehir suyu yüzünden yanıyordu.

Dizlerinin üzerinde durmaya çalışmış ama vurulma korkusuyla kafasını yerdeki ağaçtan kaldırmamıştı. Damarlarındaki öfke öyle güçlüydü ki etrafında kopan savaşa rağmen korkmamıştı. Yine de aklını tamamen kaçırdığı söylenemezdi.

Kafasına bağlanan keten ipten kurtulmak için yüzünü sert bir şekilde ağacın çıkıntılı gövdesine sürttü. İşe de yaradı; ip ince dallardan birine takıldı. Roger başını yukarı kaldırıp ipi çenesinden aşağıya doğru çekti. Yorgunluktan oflayıp puflayarak, ağzına sıkıştırılan mendili aynı dala takıp geri çekildi. Islak kumaş sanki yılan yutmuş gibi ağzından çıkıverdi.

Boğazından safranın yükseldiğini hissedip öğürdü. Oksijen açlığıyla nefes alınca midesi de biraz olsun rahatladı.

Harika, artık nefes alabiliyordu, peki ya şimdi? Hâlâ ateş ediliyordu. Bir sürü adam engellere aldırış etmeden çalılıkları yarıp geçerken, Roger sol taraftan gelen çarpışma seslerini duyabiliyordu.

Koşan ayak sesleri ona doğru geliyordu; kütüğün arkasına eğilip mancınıkla atlayan birlikten kendini kurtardı. Roger yeni yol arkadaşının varlığından, ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünüp kütüğe yaslandığında haberdar oldu.

“Sen!” Bu Husband’ın kampından siyah sakallı adamdı. Roger’a baktı. Kan yavaşça yüzüne hücum etti. Adamdan gelen korku ve öfke kokusunu alabiliyordu.

Siyah sakallı adam Roger’ı yakasından tutup çekti.

“Bu senin hatan! Piç!”

Elleri ve ayakları hâlâ bağlı olduğu için savaşamazdı. Kurtulmak için geri çekildi.

“Bıraksana, aptal!”

Ancak o anda adam Roger’ın bağlı olduğunu anladı ve şaşkınlık içinde onu bıraktı. Dengesini kaybeden Roger düşüp yüzünü kütüğün sert yüzeyine acı dolu bir şekilde çarptı. Sakallı adamın gözleri şaşkınlıkla büyüyüp, mutlulukla yeniden küçüldü.

“Tanrım, esir alınmışsın! Seni kim yakaladı, aptal?”

“O benim.” Galce konuşan kısık bir ses, William Buccleigh MacKenzie’nin dönüşünü bildirdi. “Onun yanlışı olduğunu söylemekle neyi ima ediyorsun? Nedir o?”

“Bu!” Sakallı adam kolunu uzatıp etraflarındaki alanı ve savaşı gösterdi.

Top gülleleri durmuştu ve uzaklardan gelen tek ses, düzensiz tüfek sesleriydi.

“Bu lanet olasıca kibarcık, bu sabah kampa gelip Hermon Husband’la görüşmek istediğini söyledi. Husband’ı alıp özel bir şeyler konuştu. Neler söylediğini bilmiyorum ama konuşmasını bitirince, Husband dışarı çıkıp hemen atına bindi ve evlerimize dönmemizi söyleyip oradan uzaklaştı!”

Sakallı adam Roger’a bakıp elini çekti, sert bir şekilde tokat attı. “Ona ne söyledin, göt herif?”

Hiç cevap beklemeden, derin bir ilgiyle kaşlarını çatıp bir esirine bir ziyaretçiye bakan Buccleigh’e döndü. “Hermon bizimle kalsaydı, ayakta kalabilirdik,” dedi öfkeyle sakallı adam. “Ama o bu şekilde gittiği için, bizim harekete geçmemizi de engellemiş oldu. Kimse ne yapmamız gerektiğini bilmiyordu. Savaşa hazır da değildik…” Roger’ın bakışlarını üzerinde hissedip suskunlaştı. Roger’ın onu telaş içine kaçarken gördüğünü fark edince huzursuz olmuştu.

Kütükten uzakta sessizlikten başka bir şey yoktu; bütün silah sesleri durmuştu. Roger, savaşın yalnızca bitmediğini, aynı zamanda gerçekten kaybedildiğini de anladı. Bunun anlamı da milislerin çok kısa bir sürede buraya doluşacaklarıydı. Tokat yüzünden hâlâ gözleri sulanıyordu ama gözlerini kırpıştırıp sakallı adama baktı.

“Husband’a sana söylediklerimi söyledim,” dedi elinden geldiğinde otoriter görünmeye çalışarak. Yerde, tıpkı bir Noel hindisi gibi bağlanmış bir biçimde yatıyordu. “Vali gayet ciddi. Bu isyanı bastırmak istiyor ve görünüşe göre az önce de bunu başardı. Eğer derine önem veriyorsun ve bence veriyorsun- ”

Anlaşılmaz bir öfke kükremesiyle sakallı adam Roger’ı omuzlarından yakalayıp başını kütüğe vurmaya çalıştı.

Roger yılanbalığı gibi büküldü. Geri çekilip adamın elinden kurtulduktan sonra, öne atılıp sakallı adamın burnuna kafa attı. Kemiğin ve kıkırdağın mutluluk veren çıtırtısını ve yüzüne fışkıran sıcak ve ıslak kanı hissedip geri çekildi.

Daha önceden kimseye kafa atmamıştı ama her şey bir anda olmuştu. Buccleigh’e de aynı şeyi yapması için yaklaşmasını çok istiyordu.

Buccleigh, Roger’a hem eğlenerek hem de temkinli bir şekilde saygı duyarak bakıyordu.

“Vay, yetenekli bir adam, ha? Bir hain, bir kadın hırsızı ve iyi bir dövüşçü, hepsi aynı kişide, ha?”

Sakallı adam, ezilen burnundan akan kanları öksürdü ama Roger hiç umursamadı. Görüntüsü artık netti, gözlerini Buccleigh'den ayırmıyordu. İkisinden hangisinin daha büyük bir tehlike olduğunu biliyordu.

"Karısından emin olan bir erkek, başkasının onu çalmasından korkmaz," dedi. Öfkesini temkinli davranarak biraz olsun dengeleyebiliyordu. "Ben kendi karımdan eminim ve seninkine ihtiyacım yok, amadain."

Buccleigh güneşte yanmıştı ve savaşmaktan kıpkırmızı olmuştu, ancak bunu duyunca yanakları daha da koyu bir kırmızıya dönüştü. Yine de duruşunu bozmadı ve hafifçe gülümsedi.

"Evlisin, değil mi? Karın kesinlikle çok çirkin olmalı, çünkü benimkinin peşinden koşuyorsun. Ya da onu doğru düzgün memnun edemediğin için seni yataktan atmış olmalı, değil mi?"

Bileklerindeki ip Roger'a ağız kavgası yapacak durumda olmadığını hatırlattı. Son bir çabayla dilinin ucundaki cevabı yuttu. Tadı berbattı.

"Karının dul kalmasını istemiyorsan, bence gitme zamanın geldi, öyle değil mi?" dedi. Başını, kısa sessizliğin bozulduğu uzaklara çevirdi.

"Savaş bitti, kaybettiniz. Esir alacaklar mı bilmiyorum- "

"Çok aldılar." Buccleigh kaşlarını çatarak Roger'a baktı, kararsız olduğu belliydi. Roger, fazla seçenek olmadığını düşündü; Buccleigh ya gitmesine izin verecek, ya onu bağlı bırakacak ya da öldürecekti. İlk iki seçenek kabul edilebilirdi. Üçüncüsüne gelince, eğer Buccleigh onu öldürmek isteseydi, çoktan öldürürdü.

"Gidebiliyorken gitsen iyi olur," dedi Roger. "Karın endişelenecek."

Yeniden Morag'dan bahsetmek bir hataydı. Buccleigh'in yüzü daha da kızardı ama bir şey söylemesinden önce, kadının bizzat kendisi tarafından sözleri ağzına takıldı. Yanında da önceden Buccleigh'e yardım eden adam vardı.

"Will! Ah, Willie! İsa'ya şükürler olsun ki hayattasın! Yaralandın mı?" Solgun ve endişeliydi, kollarında ensesine maymun gibi yapışmış küçük bir çocuk vardı. Yüküne rağmen elini uzatıp kocasına dokunarak yaralanmadığına emin olmak istedi.

"Endişelenme, Morag," dedi Buccleigh kabaca. "Yaralanmadım." Yine de karısının elini okşayıp alnından öptü.

Bu şefkatli birleşmeyi görmezden gelen Buccleigh'in arkadaşı, çizmesinin

parmak kısmına merakla vurdu.

“Bununla ne yapacağız Buck?”

Buccleigh tereddüt etti, karısıyla ilgilenmeye kısa bir süre ara verdi. Yerdeki Roger’ı işaret eden Morag boğuk bir sesle çığlık atıp elini ağzına götürdü.

“Ne yaptın sen Willie?” diye bağırdı. “Tanrı aşkına, bırak gitsin!”

“Olmaz. O kahrolası bir hain.” Buccleigh’in ağzı acımasız bir çizgi halini aldı. Karısının Roger’la ilgilenmesinden hiç hoşlanmadığı gün gibi ortadaydı.

“Hain değil, olamaz!” Oğluna sıkı sıkı sarılıp, kaşlarının arasında telaşlı bir buruşuklukla Roger’a bakmak için eğildi. Ellerinin halini görünce kızgın bir şekilde kocasına döndü.

“Will! Karına ve çocuğuna böyle yardım eden bir adama nasıl böyle davranabilirsin?”

Tanrı aşkına Morag, geri çekil! diye düşündü Roger, Buccleigh’in aniden yumruğunu sıktığını görüp. Buccleigh kesinlikle kıskanç piçin tekiydi ve savaşın kaybeden tarafında olduğu için ruh hali hiç iyi değildi.

“Toz ol, Morag,” dedi Buccleigh, Roger’ın hislerini daha kaba bir dille seslendirerek. “Burası ne sana, ne de çocuğa göre; al onu ve git.”

Sakallı adam o sırada biraz kendine gelmişti ve Buccleigh’in yanında karartı halinde belirdi. Ellerini şişen burnuna şefkatle koyarak Roger’a baktı.

“Boğazını kes bence, kurtulmuş oluruz.” Bu fikrini, Roger’ın kaburgalarına attığı bir tekmeyle tamamladı. Roger acıyla kıvrılıp kaldı.

Morag çığlık atıp sakallı adamın bacağına tekme attı.

“Onu rahat bırak!”

Hazırlıksız yakalanan adam bağırıp geri geri tökezledi. Buccleigh’in diğer arkadaşı bunu bir hayli komik bulmuştu ama Buccleigh korkunç bir bakış fırlatınca gülmesine hakim olmak zorunda kaldı.

Morag dizlerinin üzerindeydi, elinde küçük bir bıçak vardı, tek eliyle Roger’ın bileklerindeki ipi kesmeye çalışıyordu. Roger her ne kadar kadının tavrına minnettar da olsa, yardım etmesini istemiyordu. Kıskançlığın William Buccleigh MacKenzie’nin bütün benliğini sardığı ve onu öfkeden deliye çevirdiği apaçık ortadaydı.

Buccleigh karısını kolundan tutup ayağa kaldırdı. Şaşıran bebek ciyaklamaya başladı.

“Bırak, Morag!” dedi Buccleigh. “Git, şimdi git!”

“Evet, git!” diye atıldı sakallı adam öfkeli gözlerle bakarak. “Senin yardımına ihtiyacımız yok, her şeye burnunu sokma!”

“Karımla bu şekilde konuşma!” Buccleigh arkasına dönüp adamın karnına sert bir yumruk geçirdi. Adam yere oturdu, ağzını komik bir şaşkınlık içinde açıp kapadı. Roger, iki MacKenzie’nin arasında kalan adama neredeyse acıyacaktı.

Buccleigh’in, sanki yakından tenis maçı izler gibi üç adamı büyük bir merakla izleyen diğer arkadaşı, Morag bebeğin ağlamasını yatıştırmaya çalışırken konuşmaya dahil olma fırsatını değerlendirdi.

“Buck, her ne yapmak istiyorsan, yapalım ve gidelim.” Huzursuz gözlerle dereyi işaret etti. Seslere bakılırsa bir grup adam onlara doğru geliyordu. Kaçan Düzenleyiciler değildi gelenler; seslerinde bir amaç vardı. Esir arayan milisler miydi bunlar? Roger içten içe öyle olmasını umdu.

“Evet.” Buccleigh seslerin geldiği yöne doğru baktı, sonra karısına döndü. Omuzlarından bu kez kibarca tuttu.

“Git, Morag. Güvende olmanı istiyorum.”

Morag, kocasının sesindeki ricayı duymuştu, yüzü yumuşadı. Yine de bakışlarını kocasından gittikçe artan bir umutsuzluk içinde Roger’a çevirdi.

Morag yeniden kocasına döndü, küçük çenesi kararlılıkla açıldı.

“Gideceğim. Ama bana söz ver William Buccleigh, bu adamın saçının teline zarar vermeyeceksin!”

Buccleigh’in gözleri hafifçe büyüdü, ellerini yumruk yaptı. Ama küçük ve öfkeli Morag tavrını bozmadı.

“Söz ver!” dedi. “Sana yemin ederim, bir katille aynı yatağa girmem!”

Buccleigh önce asık suratlı sakallı adama, sonra acilen tuvalete gitmesi gerekiyormuş gibi tek ayağının üstünde kıvranan diğer arkadaşına baktı. Milisler yaklaşıyordu. Sonra karısının yüzüne baktı.

“Pekâlâ, Morag,” dedi kabaca. Karısını hafif bir şekilde itti. “Şimdi git!”

“Hayır.” Uzanıp kocasının elini tuttu, göğsüne doğru çekti. Küçük Jemmy babasının varlığını hissedip başparmağını gürültülü bir şekilde emerek annesinin omzuna iyice sokuldu. Morag babasının elini küçük çocuğun kafasına koydu.

“Oğlunun başı üstüne yemin et Will, bu adamı ne yaralayacak ne de öldüreceksin.”

Roger bu hareketini takdir etmişti ama kadının abartmasından korkuyordu; Buccleigh bir an irkildi ve yüzüne yeniden kan hücum etti. Gergin bir andan sonra başını bir kez salladı.

“Söz veriyorum,” dedi usulca, elini çekti. Morag’ın yüz ifadesi sakinleşti ve tek kelime etmeden arkasına dönüp bebeğini göğsüne bastırarak hızla oradan uzaklaştı.

Roger tuttuğu nefesini bıraktı. Tanrım, ne kadın ama! Kadının ve bebeğinin güvende olmasını tutkulu bir şekilde umut etti -gerçi koca kafalı kocasının boynunu kırmak istiyordu…

William Buccleigh, arkadaşının artan endişesini görmezden gelip kıskanç gözlerle Roger’a bakıyordu.

“Haydi Buck!”Adam başını arkaya çevirip, milislerin sağa sola bağırarak her yeri aradıkları dereye doğru baktı. “Kaybedecek zamanımız yok. Tryon’ın esirleri astığını söylediler. Onlardan biri olmak istemiyorum!”

“Öyle mi?” dedi Buccleigh usulca. Roger’ın gözlerine baktı. Roger bir anlığına o derinliklerde tanıdık bir şeyin olduğunu düşündü. Omurgasını huzursuz bir soğukluk kapladı.

“Haklı,” dedi Buccleigh’e. Başını diğer adama doğru çevirdi. “Git. Karının hatrına aleyhine konuşmayacağım.”

Buccleigh düşüncelere dalarak hafifçe dudaklarını büzdü.

“Hayır,” dedi sonunda, “konuşacağını sanmıyorum. Aleyhime konuşacağını, yani.” Eğilip yerdeki ıslak ve kirlenmiş eski ateşkes bayrağını aldı. “Johnny, sen de git. Morag’la ilgilen. Ben de sonra geleceğim.”

“Ama Buck…”

“Git! Yeterince güvendeyim.” Gözlerini Roger’dan ayırmadan hafifçe gülümsedi, elini kesesine daldırıp küçük ve donuk bir metal çıkardı. Roger kendi milis nişanını tanıyınca küçük bir şok geçirdi. Kalaylı dairenin içinde siyah harflerle kabaca ‘FB’ yazıyordu.

Buccleigh nişanı hafifçe avucunda tutarak, olan bitene karşı ilgisini yeniden kazanan sakallı adama döndü.

“Bir fikrim var.” Roger’a bakarak başını salladı. “Eğer benimleysen tabii.”

Sakallı adam önce Roger’a, sonra yeniden MacKenzie’ye baktı. Soğana benzeyen kızarmış burnunun altında yavaş bir gülümseme oluşmaya başladı. Roger’ın sırtındaki huzursuzluk aniden korkuya dönüştü.

“İmdat!” diye bağırdı Roger. “İmdat, milisler! İmdat!” Kaçmak için yuvarlandı ama sakallı adam onu omuzlarından tutup geri çekti. Ağaçların ardından bağırdılar ve ayak sesleri koşmaya başladı.

“Hayır,” dedi William Buccleigh, Roger’ın önünde diz çökerek. Roger’ın çenesini tuttu, bağırışlarını boğdu, ağzını açmaya zorlamak için yanaklarını sıktı. “Konuşacağını sanmıyorum.” Hafif bir gülümsemeyle ıslak kumaşı yeniden Roger’ın boğazından içeri sokup yırtık pırtık boyunbağını sıkı sıkı boğazına bağladı.

Sonra ayağa kalkıp milis nişanını elinde sıkı sıkı tuttu. Çalılıklar aralandığında, başını milislere çevirip orduyu içten bir şekilde selamladı.

67 SONUÇ

Düşman tamamen dağıldı ve şu an saat iki buçuk. Ordu kamptan sekiz kilometre uzakta ve zaman kaybetmeden Alamance'taki kampa derhal geri dönmekte fayda var. Kralcılardan ölenleri ve yaralananları almak için boş arabalar istendi. Aynı şekilde bu arabalarla taşınan yaralı isyancıların yaraları iyileştirildi.

"Direnişçilere karşı düzenlenen yolculuğun vukuat kaydı,"

William Tryon

Tüfekten çıkan bir mermi David Wingate'in dirseğini parçalamıştı. Kötü şans; eğer üç santimetre yukarıya isabet etseydi, kemiği kıracaktı ve buna rağmen iyileştirilebilecekti. Eklemi yarım dairesel bir kesitle açıp düzleşen mermiyi ve birçok kemik parçasını çıkardım. Kıkırdak kötü bir şekilde zarar görmüştü ve biseps tendonu tamamen yırtılmıştı; koyu kırmızı etin derinliklerinde saklanmış gümüş renkli ucunu görebiliyordum.

Düşüncelere dalıp alt dudağımı ısırdım. Eğer her şeyi olduğu gibi bırakırsam, kol kalıcı olarak -ve kötü bir şekilde- sakat kalacaktı. Eğer yırtılmış tendonu bağlayabilir ve eklem kapsülündeki kemik uçlarını düzeltebilirsem, muhtemelen bileğini yeniden biraz olsun kullanabilirdi.

Artık bedenlerle, malzemelerle ve kan lekeli bandajlarla dolu bir cankurtaran deposuna benzeyen kamp alanına baktım. Tanrıya şükür bedenlerin çoğu, yalnızca lanet okuyup inlemek için bile olsa, hareket ediyordu. Bir adam, arkadaşları onu getirdiğinde ölmüştü; bir ağacın gölgesinde, battaniyesine sarınmış bir şekilde hareketsiz yatıyordu.

Gördüğüm yaralardan çoğu hafifti, ancak iki adam silahla vurulmuştu; onları sıcak tutup iyi sonuçlanmasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Brianna daha yüzeysel yaraları olanlara ballı su vermek için dolaşırken, sürekli diğerlerinin şoka girip girmediklerini, ateşleri olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Meşgul olmasının daha iyi olduğunu düşünüyordum. Yüzü beyaz ve buruşuk da olsa, sürekli hareket ediyordu.

Savaş bittikten kısa bir süre sonra bir bacak kesmem gerekmişti. Yakınlarda kamp kurmuş ve cerrahı olmayan Mercer'ın bölüğünden bir adamdı. Havan

topunun sekmesiyle ayağının büyük bir kısmı parçalanmış, alt bacağının eti paramparça kemiğinden ip gibi sarkıyordu. Bacak ayaklarının oradaki çamura düştüğünde Brianna'nın bayılacağını sanmıştım, o da öyle düşünmüştü ama mucize eseri ayakta kalıp -gerçekten bayılmış olan- hastaya destek oldu. Ben de o sırada kanayan damarları dağlayıp büyük bir hızla bacağı bağladım.

Jamie gitmişti; adamlarını geri getirmiş, sıkıca bana sarılmış ve bir kez ateşli bir şekilde öpmüş, sonrasında esirleri Vali'ye götürmek için Lindsayler ile gitmişti. Yol boyunca herkese Roger'ı sormuştu.

Jamie'nin geri dönmesi beni neşelendirmişti ama Roger için duyduğum endişe göğüs kemiğimin altında küçük bir ağırlıktı. Ancak çalışırken bunu unutabiliyordum. Şimdilik haber almamak en iyi haberdi ve zihnimin oyunlarından kurtulmak için hastaların arasında önceliği belirlemeye ve onları tedavi etmeye sıkıca sarılmıştım.

Başka hiçbir şey acil değildi. Adamlar teker teker dönmeye devam ediyorlardı ve Bree yüreği ağzında, hepsinin yüzüne bakıyordu. Onlardan birinin bana ihtiyacı olması durumunda Brianna beni çağıracaktı. Pekâlâ, kararımı verdim. Zamanı gelmişti; deneyecektim. Bay Wingate'in biraz daha acı çekmesi dışında kaybedecek pek az şey vardı. Bunu isteyip istemediğini soracaktım.

Rengi solmuştu ve terliyordu, yine de dimdikti. Başını sallayarak izin verdi, ben de viski şişesini ona uzattım; sağlam eliyle sanki içinde hayat iksiri varmış gibi şişeyi ağzına götürdü. Diğer adamlardan birini kolunu sabit tutsun diye çağırdım ve süratle dirseğine, bisepsin alt tarafını açığa çıkaran ve alanı daha ulaşılabilir kılan ters bir 'T' işareti kazıdım. En uzun forsepsimle, yırtılan tendonun sert gümüş telini ayırdım, elimden geldiğinde aşağıya doğru çektim. Ta ki ek yeriyle birlikte delebileceğim bir yere gelip ses çıkarana ve bir sürü ucu birbiriyle birleştirmek gibi hassas bir işi yapana kadar.

Etrafımdaki her şeyle bağlantımı kesip dikkatimi önümdeki soruna odakladım. Ayağıma damlayan damlaların çıkardığı pıt sesinin farkındaydım, ama bunun kollarımdan ve yüzümden akan ter mi, hastanın akan kanı mı, yoksa ikisi mi olduğunu bilmiyordum. Güzel bir cerrahi iğnem ve ince kaynamış ipekten dikiş ipliğim vardı; kaygan ve parlak dokudaki küçük ve düzgün siyah zikzaklar oldukça sağlam duruyordu. Normalde bunun gibi harici olmayan dikişlerde katgüt ipliğini kullanırdım, çünkü bu iplik gittikçe eriyor ve vücut tarafından emiliyordu. Ancak tendonlar o kadar yavaş bir şekilde iyileşiyordu ki -eğer iyileşirlerse- bunu göze alamazdım. İpek iplikler oldukları yerde kalıcı olacaklardı ve bir soruna yol açmamaları için dua

ediyordum.

Zor kısım bitmişti ve zaman yeniden başlamıştı. Bu işin üstesinden cesurca gelen David'le yumuşak bir sesle konuşuyordum; operasyonun bittiğini söylediğimde, başını sallayıp hafifçe gülümsemeye çalışsa da dişlerini sıkmıştı ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yaralarını seyreltilmiş alkolle yıkadığımda çığlık attı -hep böyle yaparlar; zavallılar bunu engelleyemiyorlar- ama sonra kesikleri dikip yaraları bandajladığımda titreyerek doğruldu.

Bunun için büyük bir yetenek gerekmiyordu; artık dikkatimi başka vakalara da verebilirdim. Arkamdaki bazı erkeklerin Vali Tryon'ı överek savaşı tartıştıklarının farkına varmaya başladım.

"Sen gördün mü?" diye soruyordu bir tanesi hevesli bir şekilde. "Gerçekten söyledikleri gibi mi yaptı?"

"Eğer öyle değilse iç organlarımı deşip kahvaltı için kızartsınlar," diye cevapladı arkadaşı oldukça açık bir şekilde. "Kendi gözlerimle gördüm, değil mi? Atını yukarı doğru sürüp düşmana teslim olmasını yüz yüzeyken emretti. Bir an cevap veremediler, kimin konuşacağını görmek için birbirlerine bakıp durdular, sonra biri hayır diye bağırdı, lanet olsun, kesinlikle teslim olmayacaklardı. Fırtına bulutunu bile korkutacak kadar asık suratlı olan Vali de şaha kalkıp kılıcını kaldırdı, sonra indirip haykırdı; 'ateş edin!' "

"Hemen ateş ettiler mi?"

"Hayır, etmedik," diye atıldı başka bir ses. Tavrı daha eğitimli ve soğuktu. "Bizi suçluyor musun? Milislere katılmak için kırk şilinlik ikramiye bir şey ama halka acımasızca ateş etmek başka bir şey. Karşıya baktığımda diğer safta karımın kuzeninin bana sırıttığını gördüm! Şimdi, o alçağı ne ben, ne de ailem çok severdi ama eve gidip Sally'me az önce kuzeni Millard'ı delik deşik ettiğimi nasıl söyleyeceğim?"

"Kuzen Millard'ın aynı şeyi sana yapmasından iyidir," dedi ilk ses, bariz bir şekilde sırıtarak. Üçüncü adam ise güldü.

"Gayet doğru," dedi. "Ama bunu bekleyip göremezdim. Vali, oradaki adamların tereddüde düştüklerini görünce hindi gibi kızarmıştı. Kılıcını havada tutup, üzengilerin üzerinde yükselip haykırdı; 'Ateş edin lanet olasıcalar! Ya onlara, ya da bana!' "

Anlatıcı, yeniden canlandırdığı bu sahneye bir hayli coşku eklemişti. Dinleyiciler hayranlıkla fısıldaşmaya başladılar.

“İşte sana asker!” dedi bir ses, ardından aynı fikirde olan herkesin haykırışları duyuldu.

“Biz de ateş ettik,” dedi anlatıcı, sesinde hafif bir umursamazlık vardı. “Başladıktan sonra çok uzun sürmedi. Kuzen Millard koşmaya başlayınca çok hızlıdır. Piç hızla gözden kayboldu.”

İnsanlar buna daha da fazla güldüler. Ben de gülümseyip David’in omzunu okşadım. O da konuşmaları içtenlikle dinliyordu.

“Hayır efendim,” dedi bir başkası. “Tryon’ın bu kez zaferinden emin olmak istediğini düşünüyorum. Düzenleyicilerin liderlerini savaş alanında asmaya gittiğini duydum.”

“Ne?” Bunu duyunca elimde bandajla arkama döndüm.

Adamlar şaşkın gözlerle bana baktılar.

“Evet, hanımefendi,” dedi biri, şapkasının kenarını tuhaf bir şekilde çekiştirerek. “Lillington’ın tugayından biri söyledi; o eğlenceyi seyredecekti.”

“Eğlence,” diye mırıldandı adamlardan birkaçı, istavroz çıkardılar.

“Quaker’ı asarlarsa çok yazık,” dedi bir başkası, karamsar bir yüzle. “İhtiyar Husband korku salıyor olabilir ama gaddar değil. Bu, James Hunter ya da Ninian Hamilton için de geçerli.”

“Belki Kuzen Millard’ı asar,” dedi biri, sırıtarak komşusunu dürterek. “Sen de ondan kurtulursun ve karın da Vali’yi suçlar!”

Bunu duyunca bir kahkaha tufanı koptu ama sesleri güçlü değildi. Şu anda savaş alanında olan bitenin resmini aklımdan silmeye çalışarak işime geri döndüm.

Savaş, gerekli olduğunda bile oldukça kötüydü. Kazananın acımasız intikamı bir derece daha kötüydü. Tryon’ın bakış açısına göre bu da gerekli olabilirdi. Savaşlar devam ederken, bu savaş hem hızlı, hem de ölü sayısı bakımından nispeten daha küçük bir savaş olmuştu. Himayemde yirmi yaralı askerim vardı ve yalnızca bir tane ağır yaralı görmüştüm. Elbette başka yerlerde de yaralılar vardı ama insanların yaptıkları yorumlara bakılırsa, bozguna uğranmış, ancak katliam yaşanmamıştı. Milisler, kuzen olsun olmasın, yurttaşlarını kesmeye hiç hevesli değillerdi.

Bu, Düzenleyicilerin birçoğunun sağ salim kurtuldukları anlamına geliyordu. Vali, zaferini mühürlemek, kurtulanların gözlerini korkutmak ve bu tehlikeli hareketin uzun zamandır için için yanan fitilini yok etmek için etkili

bir hareketin gerektiğini hissediyor olabilirdi.

Bir hareketlenme oldu ve bir atın nal sesleri duyuldu. Kafamı kaldırıp baktığımda -yanımda duran Bree'nin de kafası kalktı, vücudu ise gergindi- Jamie'nin Murdo Lindsay'le birlikte döndüğünü gördüm. İkisi de atlarından indi. Jamie, Murdo'yu Gideon'la ilgilenmesi için yolladıktan sonra hemen yanıma geldi.

Yüzündeki telaşlı ifadeden Roger'a dair herhangi bir haberi olmadığını anladım; yüzüme bakıp kendi sorusunun cevabını da orada gördü. Omuzları hayal kırıklığıyla düştü, sonra yeniden dikleşti.

"Ben gidip savaş alanına bakacağım," dedi bana kısık sesle. "Bölüklerin arasına haber yollamıştım. Eğer herhangi bir yere götürüldüyse, biri bize haberini verir."

"Ben de seninle geliyorum."Brianna kirli önlüğünü çoktan çıkarıp top haline getirmişti.

Jamie Brianna'ya bakıp başını salladı.

"Tamam kızım, tabii ki. Bir dakika, annene yardım etsin diye Josh'ı getireceğim."

"Ben de atları hazırlayayım." Hareketleri hızlı ve sarsaktı, her zamanki atletik tavırları yoktu. Elindeki su şişesini düşürdü ve yerden alana kadar birçok kez elinden kaydırdı. Yeniden düşürmemesi için şişeyi elinden alıp elini sertçe sıktım.

Bana bakarken ağzının kenarı titredi; sanırım gülümsemeye çalışıyordu.

"İyi olacak," dedi. "Onu bulacağız."

"Evet," dedim, elini bıraktım. "Bulacağınızı biliyorum."

Açık alana hızla gidişini seyrettim. Kabarık eteklerini, yumruk haline getirdiği elleriyle tutuyordu. Korkunun yer değiştirip, tıpkı bir taş gibi karnıma çöreklendiğini hissettim.

68 EMİRLER YERİNE GETİRİLİYOR

Roger zonklama ağrısı ve korkunç bir aceleyle yavaş yavaş uyandı. Nerede olduğuna ya da oraya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama sesler vardı, bir sürü ses. Tiz bir ahenksizlik içinde anlaşılmaz konuşmalar, yarasaların viyaklamalarını andıran sesler duyuluyordu. Bir an seslerin kafasının içinden geldiğini hissetti. Deri kanatlı ve keskin dişli bu küçük kahverengi şeyler birbirlerinin sözünü kesiyor ve birbirlerine vuruyor, Roger'ın gözlerinin arkasında küçük ışık bombaları patlamasına neden oluyorlardı.

Başında muhtemelen darbe sonucu oluşmuş olan dikişi hissedebiliyordu: Kafatasının üzerinde yanan bir çizgiydi. Birinin gelip o dikişi açmasını, uçuşan tüm sesleri ve yaygarayı dışarı çıkartmasını, kafatasını parlak kemikten boş bir kâse olarak bırakmasını istiyordu.

Gözlerini açtığını fark etmemiş gibiydi. Birkaç dakika, baktığı sahnenin kafatasının içindeki karışıklığın bir parçası olduğunu düşünerek miskin miskin durdu. Önünde toplanan adamlar, yeşil ve kahverengi damlalarıyla karışmış, dönüp duran maviler, kırmızılar ve sarılardan oluşan bir renk denizi gibiydi.

Görüntüsündeki bozukluk yüzünden gözleri derinlik yeteneğini kaybetmiş, her şeyi kesitler halinde görüyordu. Uzaktaki kafalar tüylü balonlar gibi uçuşuyor, kırmızı bir afiş tutan sallanan bir kol, bedeninden ayrılmış gibi duruyordu. Birçok çift bacak çok yakın… yerde mi oturuyordu? Evet. Bir sinek kulağının yanından geçip vızıldayarak üst dudağına kondu. Refleks olarak sineği kovmak için ağzına vurduğunda, aslında uyanık ve hâlâ bağlı olduğunu fark etti.

Elleri acı hissedemeyecek kadar uyuşmuştu, ama şimdi de kol ve omuzlarındaki gerilmiş kaslar sızlamaya başlamıştı. Acıdan kurtulmak için başını iki yana salladı, korkunç bir hataydı. Başına kör edici bir acı saplandı ve gözleri yaşardı.

Zar zor gözlerini kırpıştırıp derin bir nefes aldı. Kendine gelebilmek için bir parça gerçeklik yakalamak istiyordu. Odaklan, dedi kendi kendine. Diren. Şarkı söyleyen sesler kaybolmuş, kulaklarında hafif bir çınlama bırakmıştı. Diğerleri hâlâ konuşuyordu ve Roger artık seslerin gerçek olduğunu biliyordu. Ara sıra konuşulan sözcükleri yakalayabiliyor ve anlamlarını inceleyebiliyordu.

“Örnek.”

“Vali.”

“İp.”

“Çiş.”

“Düzenleyiciler.”

“Yahni.”

“Ayak.”

“Asmak.”

“Hillsborough.”

“Su.”

“Su.” Bu anlamlıydı. Suyu biliyordu. Su istiyordu; çok istiyordu. Boğazı kurumuştu, ağzı sanki… sanki bir şeyle doluymuş gibiydi; dili yutkunmak için bilinçsiz bir girişimde bulunduğunda kusacak gibi oldu.

“Vali.” Tam üstünde tekrar edilen sözcük, yukarı bakmasına neden oldu. Kayan bakışlarını bir yüze dikti. Zayıf, koyu ve acımasız bir niyetle kaşları çatılmıştı.

“Emin misin?” dedi yüz. Roger merak etti, neyden emin? Kötü bir durumda olduğundan başka hiçbir şeyden emin değildi.

“Evet efendim,” dedi diğer ses. Birincinin yanına doğru yüzen ikinci yüzü gördü. Bu yüz tanıdıktı, gür siyah sakalları vardı. “Onu Hermon Husband’ın kampında, Husband’la konuşurken gördüm. Esirlere sorun efendim, öyle söyleyecekler.”

İlk kafa sallandı. Yana ve yukarı dönüp daha uzun boylu birine seslendi. Roger’ın gözleri yukarı çevrildi. Kendisine hissiz bir tavırla bakan yeşil gözleri gördüğünde boğuk bir ses çıkardı.

“O James MacQuiston,” dedi yeşil gözlü adam, başıyla onaylayarak. “Hudgin’s Ferry’den.”

“Onu savaşta gördün mü?” Görüntünün tamamını ilk adam kaplıyordu. Otuzlu yaşlarının sonlarında, asker görünümlü, üniforma giymiş bir adamdı. Sonra görüntüye başka bir şey girdi -James MacQuiston. MacQuiston’ı görmüştü… ne…?

“Benim bölüğümde birini öldürdü,” dedi yeşil gözler, sesi öfkeden

kalınlaşmıştı. “Yerde yaralı yatarken soğukkanlı bir şekilde onu vurdu.”

Vali…bu o olmalıydı, Vali… Tryon! Adı buydu! Vali başını sallıyordu, yüzündeki asık ifade derinleşti.

“O halde onu da alın,” deyip gitti. “Üç tanesi şimdilik yeterli.”

Roger’ın kollarına girip ayağa kaldırdılar, önce biraz destek oldular, sonra dengesiz bir şekilde yalpalayarak biraz yürümesi için çekiştirdiler. Ağırlığı, üniformalı iki adam tarafından destekleniyordu. Kollarını çekip geri dönmeye çalıştığında, yeşil gözleri gördü -kahretsin, adamın adı neydi?- ama Roger’ı çevirip, tepesinde kocaman beyaz bir meşe ağacı bulunan küçük bir tepeye doğru yürüttüler.

Tepenin etrafı insan deniziyle çevriliydi ama geri çekilip Roger’a ve refakatçilerine yol verdiler. Aciliyet hissi geri dönmüştü. Sanki beyninin yüzeyinin altında karıncalar var gibiydi.

MacQuiston, diye düşündü, isim birden aklına gelmişti. James MacQuiston. MacQuiston Düzenleyicilerin küçük bir lideri, ateşli tehdit konuşması ve suçlamaları Gazette’de yayımlanmış Hudgin’s Ferry’li bir elebaşıydı; Roger onu görmüştü.

Neden yeşil gözler -Buccleigh! O Buccleigh’di. İsmi hatırladığında hissettiği rahatlık yerini, Buccleigh’in onun MacQuiston olduğunu söylediğini hatırlamasıyla şoka bıraktı. Neden…

Önündeki son insan dizisi de kenara çekildiğinde artık sorusunu biçimlendirecek zamanı kalmamıştı. Ağacın altındaki atları gördü. Dallarından, boş eyerlerin üstünde doğru darağaçları sallanıyordu.

Adamlar üstlerine konulduğunda, atları kafalarından tuttular. Yanağına yapraklar değdi; saçlarına dallar saplandı. Gözleri çıkmasın diye başını eğip içgüdüsel olarak yana çevirdi.

Açıklık alanın karşısında bir yerde bir kadın figürü gördü. Kalabalığın içinde gizlenmiş gibiydi; kollarındaki çocuk olmasa fark edilmeyecekti. Küçük ve kahverengi bir Meryem Ana’ydı. Bu görüntü karnına ve göğsüne saplanan bir darbeyle onu dimdik yaptı. Kollarında Jemmy’yle duran Bree’nin hatırası zihnini kavuruyordu.

Yana çekildi, sırtını kamburlaştırdı, kaydığını hissetti ve kendini kurtaracak elleri yoktu. Başka eller onu yakalayıp geri çekti, biri yüzüne sertçe vurdu. Başını iki yana salladı, gözleri sulandı ve gözyaşlarının bulanıklığı içinde

kahverengi Meryem Ana'nın kollarındaki yükü birinin ellerine bırakıp, eteklerini tutarak sanki şeytan kovalıyormuş gibi koştuğunu gördü.

Göğsüne bir yılanın ağır ağır sürünmesi gibi bir şey çöreklenmişti. Kenevir ip boynuna dokundu, boynunda daha darlaştı, Roger ağzındaki tıkacın ardından çığlık attı.

Ne sonuç, ne bir olasılık düşünerek debelendi. Hayatta kalma içgüdüsünün umutsuzluğuyla hareket etmişti. Kanayan bileklerine ve burkulan kaslarına aldırmadan, uyluk kemikleriyle atı öyle bir sıkıştırdı ki hayvan duruma itiraz ederek kıpırdandı. Roger sahip olduğu aklının ucundan geçmemiş olan bir güçle iplerini çözmeye çalıştı.

Açıklık alanın karşısındaki çocuk annesini isteyip ciyaklamaya başlamıştı. Kalabalık sessizleşmişti ve bebeğin çığlıkları daha da çok duyuluyordu. Karanlık asker atının üzerinde oturmuş, kolunu ve kılıcını kaldırmıştı. Bir şeyler söyledi ama Roger kulaklarındaki kan uğultusu yüzünden hiçbir şey duymadı.

El kemikleri çıtladı ve kas yırtıldığında sıcak bir sıvı kolundan aşağı doğru indi. Kılıç düşerken bıçağında gün ışığı parladı. Kalçaları atın üzerine düştü, bacakları çaresizce sallandı ve ağırlığı boş karnının üzerine düştü.

Kaslarını geren bir hareket…

Debelendi, öksürdü, nefes almaya çabaladı, tırmaladı, etine batan ipi tırnaklarıyla kesmeye çalıştı. Elleri gevşedi ama çok geçti, artık parmaklarını hissedemiyor, kontrol edemiyordu. Yararsız, uyuşmuş ve tıpkı bir odun gibi tepkisiz parmakları dolanan halatın üzerinde kaydı.

İpte asılı kaldı, tekmeler savurdu, kalabalığın uzaklarından bir uğultu duydu. Tekme atıp direndi, ayakları boş havayı eşeledi, elleri boynunu tırmaladı. Göğsü gerildi, sırtı kamburlaştı ve görüntüsü karardı. Gözlerinin köşelerinde küçük şimşekler çakıyordu. Tanrı'yı aradı ve derinliklerinde merhamet dilemek için hiçbir yakarış duymadı. Hayır! diye bir çığlık kemiklerinde yankılandı.

Sonra inatçı nabzı onu terk etti. Vücudunun gerilip gevşediğini, uzandığını, toprağa uzandığını hissetti. Soğuk bir rüzgâr onu kucakladı ve vücudunun hafiflemesinin huzur veren sıcaklığını hissetti. Gözlerinin arkasında parlak bir ışık yandı, kalbinin patlamasından ve uzaktaki öksüz bir çocuğun ağlamalarından başka bir şey duymuyordu.

69 KORKUNÇ BİR ACİL DURUM

Jamie ve Bree gitmek için neredeyse hazırdılar. İs lekeli ve bezgin olduklarından, bir grup adam Roger'ı aramada onlara yardım edebileceklerini söylediler. Bu teklif karşısında Bree dudağını ısırıp başını sallayarak teşekkür etti. Yardım teklifine minnettardı, biliyordum -ama büyük bir grupla hareket etmek çok zaman alırdı ve silahlar temizlenirken, mataralar doldurulurken sabırsızlığının teninin altında kırmızı benekler halinde kendini belli ettiğini görebiliyordum.

'Küçük Josh' yeni pozisyonu olan cerrah asistanlığı konusunda biraz endişeliydi ama sonuçta o bir seyisti ve bu yüzden atlarla ilgilenmeye alışıktı. Ona söylediğim gibi tek fark -ki bu onu güldürmüştü- hasta olan insanların nerelerinin ağrıdığını söyleyebilmeleriydi.

Arkamdaki çayırlığın bir köşesinde bir şeyler olup bittiğini fark ettiğimde, yırtılan kafa derisini dikmeden ellerimi yıkamak için durmuştum. Jamie de benim duyduklarımı duymuş, başını çevirmişti -ve sonra kaşlarını kaldırmış bir şekilde açıklık alana geri geldi.

"Bu da nesi?" Dönüp baktığımda, korkunç bir durumda olduğu her halinden belli genç bir kadının aksak adımlarla bize doğru yürüdüğünü gördüm. Oldukça güçsüz görünüyordu ve çok kötü yalpalıyordu -ayakkabısını bir yerlerde kaybetmişti- ama yine de koşar adım ilerliyor, bir yandan da Murdo Lindsay'den destek alıyordu. Lindsay, kadına yardım ederken, onunla birlikte isyan ediyordu.

"Fraser," dedi kadın. "Fraser!" Murdo'dan ayrılıp bekleyen adamları iterek aralarından geçti. Geçerken herkesin yüzüne dikkatle bakıyordu. Kahverengi saçları darmadağındı ve yapraklarla doluydu. Yüzü çizilmişti ve kanlıydı.

"James… Fraser… Yapalıyım… Siz misiniz…?" Soluk soluğa kalmıştı, göğsü inip kalkıyordu ve yüzü öyle kırmızıydı ki, sanki felç geçirmek üzereymiş gibi duruyordu.

Jamie öne atılıp kadını kolundan tuttu.

"Ben Jamie Fraser'ım," dedi. "Beni mi istiyorsun?"

Kadın başını salladı ama tek kelime edecek nefesi kalmamıştı. Hemen bir bardak su koyup kadına uzattım fakat kadın sert bir şekilde başını iki yana sallayıp kollarıyla hararetli bir şekilde dereyi işaret etti.

“Rog… er,” dedi, kıyıya vurmuş balık gibi nefes almaya çabalayarak. “Roger MacKen… zie.” Son hece ağzından çıkmadan, Brianna kadını yanında bitmişti bile.

“Nerede o? Ona bir şey mi oldu?” Genç kadının kolunu, destek olmaktan ziyade cevapları duyabilmek için tuttu.

Kızın başı bir aşağı bir yukarı, bir öne bir arkaya sallandı, güçlükle soludu, “Asıyor… onu… onu asıyorlar! Va-li!”

Brianna kadını bırakıp atlara doğru koştu. Jamie çoktan atların yanına gitmiş, dizginlerini tıpkı savaş başladığında gösterdiği tez canlılıkla çözmüştü. Tek kelime etmeden eğildi, ellerini birleştirdi; Brianna ellerine basıp eyere çıktı, Jamie’nin kendi atına binmesini beklemeden atı tekmeleyerek koşturmaya başladı. Yine de Gideon kısrağa dakikalar içinde ulaştı ve iki at söğütlerin arasında gözden kayboldu.

Lanet mi, yoksa dua mı okuduğumun bilincine varmadan ağzımda bir şeyler geveledim. Josh’ın şaşkın ellerine iğne ve dikiş ipliğini bıraktım, yardım çantamı alıp kendi atıma doğru koştum. Kahverengi saçlı kadın çimlerin üzerine çökmüş, yorgunluktan kusuyordu.

Birkaç dakika içinde Bree ve Jamie’ye yetiştim. Tam olarak Tryon’ın harp divanını nerede topladığını bilmiyorduk ve Jamie durup atından eğilerek yön tarifi sorduğunda çok zaman kaybetmiştik. İnsanların tarifleri karışık ve birbirlerine zıttı. Bree kendine gelmiş, gerilmiş ve uçmaya hazır ama hangi yöne gideceğini bilmeyen bir ok gibi titriyordu.

En kötüsü de dahil olmak üzere kendimi her duruma hazırlamaya çalıştım. Tryon’ın ne gibi hazırlıklar yaptığı ya da suçun belirlenip infazın gerçekleştirilmesi arasında ne kadar zaman geçeceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Fazla zaman olacağını sanmıyordum. Tryon’ı, düşünerek davrandığı kadar aceleci olduğunu bilecek kadar uzun bir süredir tanıyordum. Eğer bu tür şeyler yapılacaksa, bir an önce yapılmasında fayda olduğunu düşündüğünü biliyordum.

Nedenine gelince… hayal gücü tamamen yenilmişti. Tek umudum, kadının yanılmış olmasıydı; bir başkasını Roger sanmış olmasıydı. Ama sanmıyordum; atını hızla çamurlu bir patikaya doğru sürerken, aşağı inip atını kucağına alarak çamurların üzerinden geçirmeyi tercih edecek gibi duran Brianna da öyle düşünüyordu.

Öğleden sonra solup gitmekteydi ve küçük sivrisinek bulutları etrafımızı

sarmıştı. Ama Jamie sinekleri savuşturmaya uğraşmadı bile. Omuzları sanki taş kesilmiş, başımıza geleceklerin yükünü taşımak için güçlenmişti. Benim korkularım da Roger'ın muhtemelen ölmüş olduğunu söylüyordu.

Bu düşünce, kayaları kırmakta kullanılan küçük ve keskin bir çekiç durmadan bana vuruyormuş gibi hissettiriyordu. Brianna'nın beyaz yüzüne her baktığımda, küçük Jemmy'nin öksüz kalacağını her düşündüğümde, Roger'ın uzaklarda gülen, kalbimde şarkı söyleyen yumuşak ve derin sesinin yankısını her duyduğumda hissettiğim, olası kaybın kısa ve yinelenen şoklarıydı. Bu yıkıcı düşünceleri bir kenara itmeye çalışmadım; faydası olmazdı. Onu görene kadar da gerçekten pes etmeyecektim, biliyordum.

Gördüğümde de üzüntümü içimde tutacaktım. Brianna'nın bana ihtiyacı olacaktı. Jamie Brianna için bir kaya gibi sağlam duracak, yapılması gerekeni yapacaktı -ama onun da daha sonra bana ihtiyacı olacaktı. Kimse onu hissettiğini bildiğim suçluluk duygusu yüzünden bağışlayamayacaktı fakat ben en azından onun için bir günah çıkarıcı olabilir, Brianna'yla arasını bulabilirdim. Kendi yasım bekleyebilirdi -umarım uzun bir süre bekleyebilirdi.

Zemin düzleşti ve çayıra dönüştü. Jamie, Gideon'u tekmeleyerek hızlandırdı ve diğer atlar da peşi sıra hızlandılar. Gölgelerimiz çimende yarasalar gibi uçuşuyordu. Nal sesleri, alanı dolduran erkek kalabalığının sesleri içinde kaybolup gitti.

Çayırın uzak tarafındaki bir tepede kocaman beyaz bir meşe ağacı vardı ve filizleri eğik güneşte parlıyordu. Atım aniden hareket etti, bir grup erkeği geçti. Ağacın derin gölgesinde sallanan üç vücudu gördüm ve kalbim buz gibi parçalara ayrıldı.

Çok geçti.

Çok kötü bir idamdı. Resmi birliklerin hiçbir yararı olmadan Tryon'ın bir cellâdın ürkütücü -ve gerekli- yeteneklerini uygulayabilecek kimsesi yoktu. Üç mahkûm atlara oturtulmuş, boyunlarındaki ipler başlarının üzerindeki ağaç dallarına geçirilmiş ve verilen işaretle atlar altlarından çekilmiş ve adamlar asılmıştı.

Aralarından yalnızca bir tanesi boynu kırılarak ölecek kadar şanslı olmuştu. Başının keskin açısını, bağlanan el ve ayaklarının gevşekliğini görebiliyordum. Bu Roger değildi.

Diğerleri yavaş yavaş boğulmuşlardı. Bedenler kıvrılmış, can

çekişmelerinin son duruşunda ipler onları durdurmuştu. Ben atımla geçerken bir adam -bir beden- ipten alınıp erkek kardeşinin kollarında taşınıyordu. Yüzlerinde seçecek çok bir şey yoktu, her biri buruşmuş, her biri kendi acısında kararmıştı. Roger'ın ayak parmakları toza bulanmıştı; diğerlerinden daha uzundu. Elleri serbestti; tek elinin parmaklarını ipin altına takmayı başarmıştı. Parmakları neredeyse simsiyahtı, bütün dolaşımı durmuştu. Bir anda yüzüne bakamadım. Onun yerine Brianna'ya baktım; beyaz ve hareketsizdi, her kemiği ve tendonu ölü gibi donakalmıştı.

Jamie'nin yüzü de öyleydi ama Brianna'nın gözleri şoktan boş bakarken, Jamie'ninkiler kafatasında yanmış siyah delikler gibi görünüyordu. Bir süre Roger'ın önünde durdu, istavroz çıkardı, çok sessiz bir şekilde Galce bir şeyler söyledi. Kamasını çıkardı.

"Onu tutacağım. İpini kes kızım." Jamie, Brianna'ya hiç bakmadan bıçağı ona uzatıp öne doğru ilerledi, Roger'ın bedenini tutup ipten kurtarmak için hafifçe kaldırdı.

Roger inledi. Jamie sıkı sıkı sardığı kollarıyla donakaldı, şoktan kocaman olan gözleriyle gözlerime baktı. Çok belirsiz bir sesti; sesi gerçekten duyduğuma beni ikna eden şey Jamie'nin cevabı oldu -ama duymuştum ve Brianna da duymuştu. İpe doğru zıplayıp sessiz bir sevinç içinde ipi kesti ve ben de -geçici bir hareketsizlik içinde- olabildiğince çabuk bir şekilde düşünmeye başladım.

Belki de yanılıyorduk; belki de ses, vücudun hareketiyle içeride kalan sesin dışarıya çıkmasıydı -ama öyle değildi; Roger'ı tutan Jamie'nin yüzünü görebiliyordum ve öyle olmadığını biliyordum.

Roger düşerken öne atıldım ve kafasını tuttum. Jamie, Roger'ın bedenini yere indirirken onu sabit tuttum. Soğumuştu ama sertti. Elbette hayattaysa, öyle olmalıydı ama kendimi ölü etinin sarkıklığına alıştırmıştım ve ellerimin altındaki yaşam hissinin şoku oldukça vurucu oldu.

"Tahta," dedim sanki biri mideme vurmuş gibi nefes nefese. "Tahta, kapı, onu üzerine koyabileceğimiz herhangi bir şey. Başını hareket ettirmemeliyiz; boynu kırılmış olabilir."

Jamie yutkunup tuhaf bir şekilde başını salladı. Önce donuk, sonra daha hızlı ve daha da hızlı bir şekilde yürüyüp kederli insanları ve meraklı bakışlarını bize çeviren, olan biteni hevesle izleyen meraklıları geçti.

Brianna'nın elinde hâlâ kama vardı. İnsanlar bize doğru geldiklerinde yanımdan geçti. Yüzündeki ışıltıyı gördüm. Hâlâ beyazdı, hâlâ hareketsizdi

ama gözlerindeki siyah ışık umursamaz herhangi bir ruhu yakacak kadar keskindi.

Başka bir şeye harcayacak dikkatim yoktu. Roger görünür bir şekilde nefes almıyordu; göğsünde hareket yoktu, dudakları ve burun delikleri de hareketsizdi. Bileğinden nabız almaya çalıştım -boynundaki şişkin dokuya dokunmak anlamsız olurdu- sonunda tam göğüs kemiğinin altında atan nabza ulaştım.

İlmik etinin derinine kadar girmişti; cebimden telaş içinde bıçağımı çıkardım. Yeni bir ip, çiğ bir kenevirdi. Dokusu kıllıydı, kurumuş kan lekesinden kahverengiye dönmüştü. Bu vakayı, ellerim meşgulken aklımın zamanı olan uzak bir bölümüne kaydettim. Yeni ipler gerildi. Gerçek bir cellâdın çoktan gerilmiş, yağlanmış ve kolay kullanım için test edilmiş kendi ipleri olurdu. Çiğ kenevir parmaklarıma battı, tırmalarken, koparırken ve keserken tırnaklarımın içine saplanıp acı verdi.

Son iplik de koptu ve kesiklere aldırmadan ipi çıkardım. Kafasını arkaya düşürme riskine giremezdim; eğer boyun omuru kırıldıysa, felç geçirmesine ya da ölmesine neden olabilirdim. Çenesini tutup, mukusu ve tıkanıklığı temizlemek için parmaklarımı ağzına sokmaya çalıştım. Yararı yoktu, dili şişmişti ve çıkmıyordu. Hava, parmakların tuttuğundan daha az yer tutuyordu. Burnunu sıkıp iki üç kez elimden geldiğince derin nefes aldım, sonra suni teneffüs yaptım.

Asıldığı sırada yüzünü görmüş olsaydım, ölmediğini hemen anlardım; yüzü bilinç kaybı yüzünden ifadesizdi, dudakları ve göz kapakları maviydi -ama yüzünde kan topladığına dair herhangi bir siyahlık yoktu. Gözleri kapalıydı, şişmemişti. Bağırsakları boşalmıştı fakat omuriliği kırılmamıştı ve boğulmamıştı da -henüz.

Ancak gözlerimin önünde boğulma sürecini yaşıyordu. Göğsü hareket etmiyordu. Bir nefes daha aldım, boştaki elimi göğsüne koyup ağzına üfledim. Hiçbir şey olmadı. Üfledim. Hareket yoktu. Üfledim. Bir şey oldu. Yeterli değildi. Üfledim. Ağzımın kenarlarından hava çıkıyordu. Üfledim. Balon değil, kaya şişirir gibi. Yeniden üfledim.

Başımın üzerinde karmaşık sesler vardı. Brianna bağırıyordu, sonra Jamie dirseğimin hizasına geldi.

“Tahtayı getirdim,” dedi sakince. “Ne yapmamız gerek?”

Nefes alıp ağzımı sildim.

“Kalçalarından tut. Brianna, sen de omuzlarından. Sakın ben söylemeden

hareket ettirmeyin.”

Hızla Roger’ı kaldırdık. Başını ellerimde Kutsal Kâse’yi tutar gibi tutuyordum. Etrafımızda bir sürü insan vardı ama benim bakacak ya da dinleyecek zamanım yoktu; yalnızca yapmam gerekeni görüyordum.

Jüponumu kesip rulo yaparak boynuna sardım; onu kaldırdığımızda boynunda herhangi bir ezilme ya da çıtırdama hissetmemiştim ama diğer şeylerdeki şansımı bu konuda da yakalamam gerekiyordu. İnatçılıktan ya da yalnızca mucize eseri, ölmemişti. Ama yaklaşık bir saat boyunca boynundan asılı kalmıştı. Boğazındaki şişen dokular çok yakında ipin tamamlayamadığını tamamlayacaktı.

Birkaç dakikam mı var, yoksa bir saatim mi bilmiyordum ama süreç kaçınılmazdı ve yapacak yalnızca bir tek şey vardı. Ezilen ve sıkışmış dokunun içinden birkaç molekül havadan fazlası geçmiyordu; biraz daha şişince bu da tamamen imkânsız hale gelecekti. Eğer ciğerlerine burnundan ya da ağzından hava ulaşmazsa, başka bir kanalın açılması gerekecekti.

Jamie’ye bakmak için döndüm ama yanımda diz çöken Brianna’ydı. Arkadaki gürültü, Jamie’nin seyircileri idare etmeye çalıştığını gösteriyordu.

Krikotirotomi* mi yapmalıydım? Hızlı ve yetenek gerektirmeyen bir müdahaleydi, ancak açık tutması zordu -ve darlığı rahatlatmada yetersiz kalabilirdi. Bir elim Roger’ın göğüs kafesindeydi, kalbinin yumuşak atışları parmaklarımın altında güvendeydi. Yeterince güçlüydü… belki.

* Hava yolunun açılmasına acil ihtiyaç duyulduğunda, tüple boğaz kısmını delerek hastanın oksijen almasını sağlama yöntemi.

“Pekâlâ,” dedim Brianna’ya, sakin göründüğümü umut ederek. “Biraz yardıma ihtiyacım olacak.”

“Evet,” dedi ve Tanrı’ya şükür, o sakin görünüyordu. “Ne yapayım?”

Aslında her şey o kadar da zor değildi; yalnızca Roger’ın kafasını geride tutmak ve ben boğazını keserken sabit durmasını sağlamak gerekiyordu. Elbette boynu aşırı genişletmek, bir çatlama olduğu takdirde omuriliği kolayca kırabilir ya da geri dönüşü olmayacak şekilde sıkıştırabilirdi. Ama Brianna’nın bu konuda endişelenmesi gerekmiyordu -veya bunu bilmesi.

Roger’ın başının yanına çömelip söylediklerimi yaptı. Soluk borusunun ortası, üzerindeki deri ve bağdoku daraldığı için şişmişti. Oradaydı, her iki taraftaki büyük damarların arasında düzgünce sıralanmıştı -umarım. Eğer o değilse, boyun damarını ya da şahdamarını kolayca yarabilirdim ve ellerimin

altında ölene kadar kan kaybedebilirdi.

Korkunç bir acil durumun tek yararı, soğukkanlılıkla asla yapılamayacak şeylere kalkışmaya izin vermesiydi.

Cebimde taşıdığım küçük alkol şişesini aldım. Neredeyse elimden düşürüyordum, ama o sırada içindekileri parmaklarıma döküp hem neşterimi, hem de Roger'ın boynunu silmiştim. Cerrahi bir transa geçmiştim ve ellerim yeniden kendilerine gelmişti.

Ellerimi boynuna koydum, gözlerimi kapadım, atardamarının belli belirsiz atışını, tiroidinin biraz daha hafif olan kütlesini hissetmeye çalıştım. Üste doğru bastırdım; evet, kıpırdadı. Tiroidinin bağına masaj yaptım, başına doğru sertçe ittirdim, diğer elimle bıçağı dördüncü soluk borusu kıkırdağına bastırdım.

Kıkırdak U şeklindeydi, arkasındaki yemek borusu yumuşak ve hassastı; bıçağı çok derine daldırmamalıydım. Derinin ve bağdokunun lifli bölümünü hissettim, dirençliydi.

Sonra bıçağı soktukça yumuşadı. Aniden gürültülü bir lıkırtı ve ıslak bir ıslık duyuldu; kanın emdiği havanın sesiydi bunlar. Roger'ın göğsü kıpırdadı. Hissettim ve ancak o sırada gözlerimin hâlâ kapalı olduğunu fark ettim.

70 HER ŞEY YOLUNDA

Siyahlık, sıcak bütünlüğüyle teselli ederek Roger'ı sarmalamıştı. Siyahlığın dışında belirsiz bir hareketlenme, acılı, davetsiz bir varlık hissetti ve karanlığın sığınağına geri döndü. Karanlık etrafında eriyip gidiyor, yavaşça Roger'ı ışığa ve sertliğe sunuyordu.

Gözlerini açtı. Neye baktığını bilmiyordu ve anlamaya çabaladı. Kafası zonkluyordu ve küçük küçük, sık sık atıyordu. Her atışı acının parlak ve hassas bir patlaması gibiydi. Vücuduna çivilenen acıyı, tahtaya çivilenmiş bir kelebek gibi hissediyordu. Çivilerden bir kurtulabilirse, özgürce uçabilirdi…

Karanlığın rahatlığını bulmak için gözlerini yeniden kapadı. Verdiği korkunç mücadeleyi hayal meyal hatırladı, kaburga kasları nefes alabilme çabasıyla yırtılıyordu. Zihninde bir yerde su vardı ve burnunu dolduruyordu, ıslaklığı giysilerinin boşluklarını şişiriyordu… Boğuluyor muydu? Bu düşünce aklının alarma geçmesine neden oldu. Boğulmanın kolay bir ölüm olduğunu, uykuya dalmaya benzediğini söylemişlerdi. Aldatıcı karanlığı ararken batıyor, hain ve son bir rahatlığa mı düşüyordu?

Kollarıyla debelenerek dönüp yüzeye ulaşmaya çalıştı. Acı göğsünde patlıyor, boğazında yanıyordu; öksürmeye çalıştı ama yapamadı, nefes almaya çalıştı, olmadı, sert bir şeye çarptı-

Bir şey onu yakalayıp hareketsiz hale getirdi. Üzerinde bir yüz, flu bir ten, parlak bir kırmızı saç belirdi. Brianna mıydı bu? Bu isim aklında ışıltılı bir balon gibi uçuştu. Sonra gözlerini gördüğü yüze odaklamaya çalıştığında daha sert ve ateşli bir yüz gördü. İsmi gözlerinin önünde dalgalanıyordu ve onu rahatlatıyordu.

Baskı, sıcaklık… bir el kolunu, başka bir el omzunu tutmuş sertçe bastırıyordu. Gözlerini kırpıştırdı, görüntüsü yüzüyor, gitgide netleşiyordu. Ağzında ya da burnunda hiç hava akışı hissetmedi, boğazı kapalıydı ve göğsü hâlâ yanıyordu. Ancak nefes alabiliyordu; hareket ettiklerinde kaburgalarının arasındaki küçük kasların ağrısını hissetti. O halde boğulmamıştı; çok acıtmıştı.

"Yaşıyorsun," dedi Jamie. Mavi gözlerini Roger'ınkilere öyle yakından dikti ki Roger yüzündeki sıcak nefesi hissetti. "Yaşıyorsun. Her şey yolunda."

Sözcükleri yabancı gibi inceledi, bir avuç çakıl taşı gibi döndürdü, elinin ayasında ağırlıklarını hissetti.

Yaşıyorsun. Her şey yolunda.

Bulanık bir rahatlama hissiyle doldu. O sırada bilmesi gereken tek şey bu gibiydi. Başka şeyler bekleyebilirdi. Bekleyen siyah, yumuşak koltuğun davetkâr görüntüsüyle yeniden yükseldi. Roger minnettar bir şekilde karanlığın içine çöktü. Sözcükleri hâlâ kopmuş arp telleri gibi duyuyordu.

Yaşıyorsun. Her şey yolunda.

71 ÇAKILTAŞI KIVILCIMI

“Bayan Claire?”

Çadırın girişinde bekleyen Robin McGillivray’di. Koyu renk fırça gibi saçları çalıya benziyordu. Bezgin bir rakun gibiydi, gözlerinin etrafındaki ter ve is silinmişti, geri kalan kısmı ise savaşın dumanından kararmıştı.

Onu gören Claire hemen kalktı.

“Geliyorum.” Ayaktaydı, elinde araç gereçlerinin durduğu kutu vardı ve Brianna’nın konuşmasına fırsat kalmadan kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

“Anne!” Brianna fısıltı halinde konuşsa da sesindeki telaş Claire’i hızla geri döndürdü. Kehribar gözler bir anlığına Brianna’nın yüzüne kilitlendi, Roger’a baktı ve sonra yeniden kızına baktı.

“Nefes alış verişlerini kontrol et,” dedi. “Tüp temiz olsun. Eğer bilinci yutacak kadar açılırsa ballı su ver. Ve ona dokun. Sana bakmak için başını çeviremez; orada olduğunu bilmeye ihtiyacı var.”

“Ama- ” Brianna donakaldı, ağzı konuşamayacak kadar kuruydu. Gitme! diye bağırmak istedi. Beni yalnız bırakma! Onu hayatta tutamam, ne yapacağımı bilmiyorum!

“Bana ihtiyaçları var,” dedi Claire çok nazik bir şekilde. Eteklerini hışırdatarak, sabırsızca bekleyen Robin’e dönüp alacakaranlığın içinde kayboldu.

“Benim yok mu?” Brianna’nın dudakları kıpırdadı ama sesli konuşup konuşmadığının farkında değildi. Önemi de yoktu; Claire gitmişti ve Brianna yalnızdı.

Başı döndü, nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesini verip derin ve yavaş bir şekilde aldı. Korku zehirli bir yılandı, omurgasında kıvrılıyor, sürünerek aklına giriyordu. Zehirli dişlerini kalbine batırmaya hazırdı. Sıktığı dişlerinin arasından bir nefes daha alıp, yılanı kafasından yakaladı, bir sepetin içine atıp kapağını kapadı.

Acil bir tehlike durumu da olsa, tıbbi olarak yapılması gereken bir şey de olsa, annesinin gitmemesi gerektiğini düşündü. Üstelik öyle bir durum yoktu da. Onun yapabileceği bir şey var mıydı? Giysisinin bağcıkları çıtırdayana kadar derin bir nefes aldı.

Ona dokun. Onunla konuş. Yanında olduğunu anlasın. Hazırlıksız soluk borusu kesme ameliyatı sonrasındaki karışık işlemler boyunca Claire'in alelacele ve dikkatsizce söyledikleri bunlardı.

Roger'a döndü, boş yere dokunacak sağlam bir şey aradı. Elleri gösterişli eldivenler gibi şiş ve morarmıştı, ezilen parmakları neredeyse siyahtı, çiğ kenevir ip bileklerindeki ete öyle derinden girmişti ki Brianna beyaz kemiği gördüğünden neredeyse emindi. Gerçekdışı, bir korku filmi için kötü bir şekilde makyaj yapılmış gibi duruyorlardı.

Korkunç olmalarına rağmen, yüzünden iyiydiler. Yüzü çürümüş ve şişmişti, çenesinin altında sülükler vardı, ama daha zarif bir şekilde deforme olmuştu. Sanki kötü niyetli bir yabancı Roger'ı taklit ediyor gibiydi.

Elleri de bol bol sülükle donatılmıştı. Claire'in bulduğu bütün sülükleri üstüne koyduğunu düşündü. Claire, Josh'ı diğer cerrahlardan malzeme istemeye, sonra da onu ve iki Findlay'i daha da fazlasını bulmak için dereye yollamıştı.

Nefes alış verişlerini kontrol et. Bunu yapabilirdi. Roger'ı uyandırmamayı anlaşılmaz bir arzuyla isteyerek, mümkün olduğunca yavaş bir şekilde hareket edip oturdu. Elini hafifçe kalbine koyduğunda hissettiği sıcaklıkla oldukça rahatlayıp derin bir iç çekti. Brianna'nın nefesini yüzünde hisseden Roger hafifçe yüzünü kastı, sonra yeniden serbest bıraktı.

Roger'ın nefesi öyle azdı ki Brianna, elinin göğsünün inip kalkmasını engellemesinden korkup elini çekti. Roger nefes alıyordu; boğazındaki tüpten çıkan hafif ıslığı duyabiliyordu. Claire, Bay Caswell'in İngiliz piposuna el koymuş, acımasızca piponun kehribar gövdesini koparmıştı. Hızlıca alkolle yıkadıktan sonra bile üzerinde katran kalmıştı ama yine de yeterince işe yarar görünüyordu.

Roger'ın sağ elinin iki parmağı kırılmış, bütün tırnaklarının altı kanlanmış, tırnakları zedeli ya da kopmuştu. Yaşamak için nasıl da vahşice mücadele verdiğini görünce bu kez Brianna boğulacak gibi oldu. Roger'ın durumu öyle tehlikeli görünüyordu ki Brianna ona dokunmaya tereddüt etti. Sanki ölümle yaşam arasındaki görünmez bir çizgide onu korkutmaktan çekiniyordu. Annesinin ne demek istediğini şimdi anlamıştı; aynı dokunuş onu geri getirebilir, o çizgiden aşağı düşmemesini ve karanlıkta kaybolmamasını sağlayabilirdi.

Brianna, Roger'ın bacağını sıktığında alt vücudunu örten battaniyenin altındaki uzun ve kıvrımlı kasın sertliğiyle rahatladı. Roger hafifçe inledi, gerilip yeniden rahatladı. Brianna bir anlığına onun cinsel organına dokunup

dokunmamayı düşündü.

“Burada olduğumu bilmesini sağlardı,” diye mırıldandı kendi kendine. İçinden gelen histerik gülme isteğini bastırdı. Roger, Brianna’nın sesini duyunca bacağını hafifçe kıpırdattı.

“Beni duyabiliyor musun?” diye sordu Brianna usulca, öne eğilerek. “Buradayım Roger. Benim, Bree. Korkma, yalnız değilsin.”

Sesi kendine bile yabancı gelmişti; çok yüksek, sert ve tuhaftı.

“Bi socair, mo chridhe,” deyip biraz olsun rahatladı. “Bi samnach, tha mi seo.”

Galce söylemek her nedense daha kolaydı. Resmiyeti, duygularının serbest bıraktığı takdirde Brianna’yı çiğneyip geçecek yoğunluğuna karşı ince bir bent gibiydi. Aşk, korku ve öfke, öyle güçlü bir şekilde karışmışlardı ki eli bu hislerle titriyordu.

Birden göğüslerinin şiştiğini, sütün acı verdiğini fark etti; baskıyı azaltmak bir kenara dursun, son birkaç saattir bunu düşünecek zamanı bile olmamıştı. Bunu düşününce göğüs uçları sızlayıp karıncalandı. Terle karışıp korsesine sızan süt damlasını görünce dişlerini sıktı. Roger’ı arzuluyor, aniden onu emzirmek, göğsüne bastırmak ve hayatı ona akıtmak istiyordu.

Ona dokun. Ona dokunmayı unutuyordu. Bu sıkıntıyı üzerinden atmayı umarak kolunu okşadı, nazikçe önkolunu sıktı.

Roger, Bree’nin koluna koyduğu elini hissediyor gibiydi; bir gözü hafifçe açıldı. Bree, kocasının gözlerinin derinliklerinde kendi ürpertisini gördüğünü düşündü.

“Medusa’nın erkek hali gibi görünüyorsun,” dedi. Aklına gelen ilk şey buydu. Koyu renkli bir kaş hafifçe yukarı kalktı.

“Sülükler,” dedi. Boynundakilerden birine dokunduğunda sülük uyuşuk bir şekilde kasıldı. Neredeyse yarısı dolmuştu. “Yılanlardan oluşmuş bir sakal. Onları hissedebiliyor musun? Seni rahatsız ediyorlar mı?” diye sordu annesinin söylediğini hatırlamadan önce Roger’ın dudakları kıpırdadı ve sessiz bir ‘hayır’ şeklini aldı. Bunun için oldukça çabalamıştı.

“Konuşma.” Mahcup hissederek diğer yatağa baktı ama yataktaki yaralı adam sessizdi ve gözleri kapalıydı. Yeniden Roger’a dönüp eğildi, dudaklarına hızla bir öpücük kondurdu. Roger ağzını büzdü; Bree onun gülümsemek istediğini düşündü.

Roger’a bağırmak istiyordu. Ne oldu? Sen ne halt ETTİN? Ama Roger cevap veremedi.

Öfke aniden onu alt etti. Etrafta geçip duran insanları hatırlayıp bağırmadı ama bunun yerine öne eğilip Roger’ı omzundan yakaladı -omzu zarar görmeyen yerlerinden biri gibi duruyordu- ve kulağına, “Tanrı aşkına, bunu nasıl yaptın?” diye fısıldadı.

Roger gözlerini karısına çevirip yüzüne baktı. Bree, yüzündeki bu ifadeye bir anlam verememişti. Sonra omzu titremeye başladı. Bree birkaç saniye anlam veremeyen gözlerle baktıktan sonra Roger’ın güldüğünü anladı. Gülüyordu!

Boğazındaki tüp hafif hafif sallanıp yumuşak bir vızıltı çıkardı. Bu ses Bree’yi dayanamayacağı bir şekilde sinirlendirmişti. Ayağa kalktı, ellerini şişmiş göğüslerine bastırdı.

“Hemen döneceğim,” dedi. “Sakın bir yere gideyim deme, lanet olası!”

72 KAV VE KÖMÜR

Gerald Forbes başarılı bir hukukçuydu ve normalde bu işe çok uygun görünüyordu. Savaş giysileriyle ve yüzündeki barut lekeleriyle bile, milis yüzbaşısı olarak çok işine yarayan güven veren bir havası vardı. Bu hava onu tamamen terk etmemişse de görünür bir şekilde huzursuz görünüyor, çadırın girişinde dururken şapkasının kenarını kıvırıp kıvırıp yeniden açıyordu.

İlk başta bu huzursuzluğun, herkesin hissettiği huzursuzlukla aynı olduğunu düşündüm. Ya da bunun nedeni Roger'ın yaralanmasının şartları konusundaki tuhaflık olabilirdi. Ama belli ki başka bir şey vardı; Roger'ın yatağının yanında oturan Brianna'ya zar zor selam verdi.

"Başınıza gelenlere çok üzüldüm hanımefendi," dedi, sonra aniden Jamie'ye döndü. "Bay Fraser, sizinle konuşabilir miyim? Bayan Fraser'la da," diye ekledi, bana doğru eğilerek.

Jamie'ye baktım. Başını sallamasıyla ayağa kalkıp refleks olarak tıbbi yardım kutuma uzandım.

Yapabileceğim çok fazla şey yoktu; burası kesindi. Isaiah Morton, Forbes'ın çadırında yatıyordu, yüzü ölü yüzü kadar beyazdı ve terden parlıyordu. Hâlâ nefes alıyordu ama yavaş yavaş ve bana Roger'ın boğazını deldiğimde çıkan nahoş sesi hatırlatan korkunç bir gürültüyle. Bilincinin açık olmaması iyiydi. Üstünkörü bir muayeneden sonra geri çekilip önlüğümün eteğiyle yüzümdeki teri sildim; akşam henüz serinlememişti, çadırın içi de küçük ve sıcaktı.

"Ciğerine isabet etmiş," dedim. İki adam da başıyla beni onayladı. Bu kadarını zaten bildikleri açıktı.

"Sırtından vuruldu," dedi Jamie, sesinde sert bir ton vardı. Gözlerini yaralı adamdan ayırmadan başını sallayan Forbes'a baktı.

"Hayır," dedi usulca, dile getirilmemiş bir soruya cevaben. "O korkak değildi. İyi ilerliyorduk, arkamızda başka bölük yoktu."

"Arkanızda Düzenleyiciler yok muydu? Keskin nişancılar yok muydu? Pusu da mı kurulmamıştı?" diye sordu Jamie, ama Forbes sorular bitmeden başını iki yana sallıyordu.

"Dereye kadar birkaç Düzenleyici kovaladık ama orada durup gitmelerine göz yumduk." Forbes'un elinde hâlâ şapkası vardı. Mekanik bir şekilde şapkasının kenarını çevirip çevirip açıyordu. Tekrar tekrar. "Kimseyi

öldüremezdim.”

Jamie sessizce başını salladı.

Boğazımı temizleyip Morton’ın gömleğinden geri kalan kanlı parçaları nazikçe üzerine doğru çektim.

“Sırtından iki kez vurulmuş,” dedim. İkinci mermi üst kolunu sıyırmıştı ama bıraktığı izin yönünü tam olarak göremiyordum.

Jamie gözlerini bir an kapayıp yeniden açtı.

“Brownlar,” dedi, pes ederek.

Gerald Forbes şaşkın gözlerle ona baktı.

“Brown mı? O da öyle dedi.”

“Konuştu mu?” Jamie kızıl kaşlarını çatarak yaralı adamın yanına çömeldi. Bana baktı, ben sessizce kafamı iki yana salladım. Isaiah Morton’ın bileğini tutuyordum, nabzının titrediğini ve attığını hissedebiliyordum. Muhtemelen yeniden konuşmayacaktı.

“Onu buraya getirdiklerinde konuştu.” Forbes, sonunda hırpaladığı şapkasını bırakarak Jamie’nin yanına çömeldi. “Seni sordu, Fraser. Sonra da, ‘Ally de. Ally Brown de,’ dedi. Bunu birçok kez söyledikten sonra- ” Sessiz bir şekilde, yarım kapadığı gözkapaklarından kederle dönen gözlerinin beyazı görünen Morton’ı işaret etti.

Jamie çok yumuşak bir şekilde Galce fısıldayarak küfür etti.

“Gerçekten bunu yaptıklarına inanıyor musun?” diye sordum, aynı şekilde yumuşak bir sesle. Başparmağımın altındaki nabzı küt küt atıyor, titriyor, çabalıyordu.

Morton’a bakarak başını salladı.

“Gitmelerine izin vermemeliydim,” dedi kendi kendine konuşur gibi. Morton’ı ve Alicia Brown’ı kastediyordu.

“Onları durduramazdın.” Boştaki elimle Jamie’ye uzanıp onu rahatlatmak için dokunmak istedim ama Morton’ın nabzına bağlı olduğum için yetişemedim.

Gerald Forbes şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Bay Morton… Brown adında bir adamın kızını kaçırdı,” diye durumu incelikle açıkladım. “Brownlar bu konuda pek mutlu değillerdi.”

“Ah, anladım.” Forbes anlayışla başını salladı. Morton’ın vücuduna bakıp dilini şaklattı. Kınamayla karışık şefkatin sesiydi bu. “Brownlar… hangi bölüğe ait olduklarını biliyor musun Fraser?”

“Benim bölüğüme aitler,” dedi Jamie kısaca. “Ya da aitlerdi. Savaş bittiğinden beri ikisini de görmedim.” Bana döndü. “Onun için yapılacak bir şey var mı Sassenach?”

Başımı iki yana salladım ama bileğini bırakmadım. Nabzı düzelmemişti ama kötüleşmemişti de.

“Hayır. Çoktan ölmüş olabileceğini düşündüm ama pes de etmiyordu. Mermi büyük bir damara girmemiş olmalıydı. Yine de…” Başımı yeniden iki yana salladım.

Jamie derin bir iç çekip başını salladı.

“Evet. O halde o zamana kadar… onunla kalacak mısın?”

“Evet, elbette. Çadırımıza gidip her şeyin kontrol altında olup olmadığına bakar mısın? Eğer Roger… yani eğer bana gerek varsa gelip beni bul.”

Yeniden başını sallayıp gitti. Gerald Forbes yakınlaşıp çekingen bir şekilde elini Morton’ın omzuna koydu.

“Karısı… karısına yardım ediyorlar mı, bir bakayım. Eğer yeniden gelirse, ona söyleyecek misiniz?”

“Evet, elbette,” dedim yeniden ama tereddüt ettiğim için kaşlarını kaldırarak baktı.

“Ama onun… eee… iki karısı var,” dedim. “Alicia Brown’u kaçırdığında zaten evliydi. Ailesiyle sorun yaşamasının nedeni bu, anlıyorsunuz ya.”

Forbes’un gözleri komik bir şekilde boş baktı.

“Anlıyorum,” deyip gözlerini kırpıştırdı. “Bayan… ilk Bayan Morton. Adını biliyor musunuz?”

“Hayır, korkarım ki- ”

“Jessie.”

İsim fısıltı halinde duyulmuştu ama sanki fısıltı değil de silah sesiymiş gibi etkili olup sohbeti durdurdu.

“Ne?” Morton’ın bileğini çok sıkmış olmalıyım ki hafifçe çekti. Ben de elimi gevşettim.

Yüzü hâlâ ölü gibi beyazdı fakat gözleri açıktı, acıyla buğulanmıştı ama kesinlikle bilinçliydi.

“Jessie…” diye fısıldadı yeniden. “Jeze… bel. Jessie Hatfield. Su?”

“Ne? Ah, evet!” Bileğini bırakıp hemen su sürahisine uzandım. Sürahinin tamamını bir dikişte bitirebilirdi ama şimdilik yalnızca küçük yudumlar almasına izin verdim.

“Jezebel hatfield ve Alicia Brown,” dedi Forbes dikkatli bir şekilde. İsimleri özenle düzenlenmiş hukukçu aklına not ettiği belliydi. “İsimler doğru mu? Peki bu kadınlar nerede yaşıyorlar?”

Morton nefes aldı, öksürdü ve öksürüğü ani bir acıyla bölündü. Bir süre mücadele ettikten sonra konuşmak için gücünü toplayabildi.

“Jessie, Granite Falls’da. Ally ise Greenboro’da.” Zorlu bir şekilde nefes alıp sözcükleri toparlamaya çalıştı. Boğazında kan olduğuna dair bir ses duymadım. Ne burnundan, ne de ağzından kan sızıyordu. Sırtındaki yaradan gelen emme sesini ise hâlâ duyabiliyordum. Birden hareket edip Morton’ı hafifçe öne çekip gömleğinin parçalarını geriye doğru çektim.

“Bay Forbes, kâğıdınız var mı?”

“Neden… evet. Şu…” Forbes soruya elini aniden paltosuna sokarak cevap vermişti. Cebinden katlı bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı ondan alıp açtım, üzerine su döküp Morton’ın kürekkemiğinin altındaki küçük deliğe yapıştırdım. Mürekkep kanla karışıp solgun teninde küçük koyu oluklar çizerek aktı ama emme sesi aniden kesildi.

Kâğıdı yerinde elimle tutarken kalp atışlarını hissedebiliyordum. Hâlâ belirsizdi ama daha sabitti. Evet, daha sabitti.

“Aksi şeytan,” dedim yüzüne bakmak için eğilirken. “Ölmeyeceksin, değil mi?”

Yüzünden ter boşanıyordu. Göğsüne yapışan gömleği koyu ve ıslaktı. Buna rağmen gülümsemeye çalışırken dudaklarının kenarı titriyordu.

“Hayır hanımefendi,” dedi. “Ölmeyeceğim.” Hâlâ kesik kesik nefes alıyordu ama artık nefesleri daha derindi. “Ally. Bebeğin… önümüzdeki… ay. Ona söyleyin… orada olacağım.”

Boştaki elimle battaniyenin köşesini kaldırıp yüzündeki terlerin bir kısmını sildim.

“Öyle olman için elimizden geleni yapacağız,” dedim, sonra tüm olup biteni

ağzı hafifçe açık bir şekilde izleyen avukata baktım.

“Bay Forbes. Bence Bay Morton’ı çadırıma geri götürsek iyi olur. Onu taşımak için bir iki adam bulabilir misiniz?”

Ağzını hızla kapattı.

“Ah. Evet. Elbette, Bayan Fraser. Derhal.” Ama hemen harekete geçmedi. Gözlerini Morton’ın sırtındaki ıslak kâğıda diktiğini gördüm. Ben de kâğıda baktım. Parmaklarımın arasında birkaç tane belirsiz sözcük okuyabiliyordum, ama bu kadarı bile Jamie’nin Forbes’a hakaretler düzdüğünü anlamama yeterliydi. Sevgilim Valencia, diye başlıyordu mektup. Cross Creek yakınlarında -Kuzey Carolina kolonisinde- Valencia adında yalnızca bir kadın tanıyordum. Farquard Campbell’ın karısı.

“Kâğıdınız için son derece üzgünüm,” dedim Forbes’a bakarak. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan dikkatle avucumu kâğıda sürdüm, üzerindeki her sözcüğü geri dönüşü olmayacak bir şekilde kana ve mürekkebe buladım. “Korkarım ki mahvoldu.”

Derin bir nefes alıp şapkasını taktı.

“Sorun değil Bayan Fraser. Hiç sorun değil. Ben gidip birkaç adam getireceğim.”

Akşamleyin sıcaktan olduğu kadar, sineklerden de kurtulmuştuk. Terin, kanın ve gübrenin cazibesine kapılıp kamp alanına çöreklenmişler, delicesine ısırıyor, sokuyor, ortalığı istila ediyor ve vızıldıyorlardı. Gittiklerinden sonra bile sanki hâlâ ayaklarını beni gıdıklıyormuş gibi dalgın bir şekilde kollarıma ve boynuma vurmaya devam ettim.

Ama sonunda gitmişlerdi. Küçük krallığıma baktığımda herkesin nefes aldığını -şaşırtıcı bir ses çeşitliliğiyle bile olsa- gördüm ve serin bir hava almak için çadırdan dışarı çıktım.

Nefes almak, değeri fark edilmeyen bir eylemdi. Bir süre öylece durdum, gözlerimi kapadım, göğsümün sakince inip kalkışının, yumuşakça boşalmasının ve temiz değişimin tadına vardım. Son saatlerimi Isaiah Morton’ın göğsündeki havayı dışarı çıkarmakla ve Roger’ın göğsüne hava akışını sağlamakla geçirmiştim ve bu hakkımın tadına varmak istiyordum. İkisinin de bir süre boyunca acısız nefes alması imkânsızdı -ama ikisi de nefes alıyorlardı.

Onlar benim kalan tek hastalarımdı; diğer ağır yaralılar kendi bölüklerinin

cerrahları tarafından alınmışlardı ya da kişisel doktoru tarafından tedavi edilmek üzere Vali'nin çadırına götürülmüşlerdi. Daha küçük yaraları olanlar yaralarıyla övünmek ve acılarını birayla kutsamak için arkadaşlarının yanına dönmüşlerdi.

Uzaklardan gelen davul seslerini duyup kulak kesildim. Dini bir şarkı çalınırken aniden durdu. Kısa süreli bu sessizlikte bütün hareket durmuştu. Sonra top patlaması duyuldu.

Lindsay kardeşler yakındalardı ve ateşlerinin yanında yere yayılmışlardı. Onlar da davul seslerinin geldiği yöne bakıyorlardı.

"Bu ne?" diye seslendim. "Neler oluyor?"

"Ölüyü getiriyorlar Bayan Fraser," dedi Evan. "Endişelenmeyin."

Sorun olmadığına dair bir el hareketi yapıp dereye doğru yürümeye başladım. Kurbağalar, uzaktaki davullara şarkı söylüyorlardı. Savaşta ölen için askerler minnetlerini sunuyorlardı. Asılan iki çete liderinin de aynı yere mi, yoksa aileleri onları almadığı takdirde ayrı ve daha az onurlu bir yere mi gömüleceklerini merak ettim. Tryon düşmanı sineklere bırakacak biri değildi.

Kesinlikle öğrenecekti. Hatası için özür dilemeye gelecek miydi? Sonuçta artık nasıl bir özür mümkündü ki? Roger'ın hayatta olmasının nedeni şans ve yeni bir ipti.

Ve hâlâ ölebilirdi.

Elimi Isaiah Morton'ın üzerine koyduğumda, ciğerindeki merminin yandığını hissedebiliyordum -ama buna rağmen güçlü bir şekilde hayata tutunmasını da hissedebiliyordum. Elimi Roger'ın üzerine koyduğumda aynı yanmayı hissettim… fakat bu bir kıvılcımdı. Nefesinin uğultusunu dinledim ve zihnimde hâlâ yanan, ama aniden sönebilecek gibi titreyen beyaz ve sıcak korlarla bezeli yanan bir odun gördüm.

Kav, dedim saçma bir şekilde. Sönecek gibi duran bir ateşten kav yaparsın. Kıvılcıma üflersin, ama sonra kömür olmalı; kıvılcımın yakalayacağı, besleyip büyüyeceği bir şey.

Araba tekerleklerinden gelen çıtırtıyı duyunca başımı sazlıklardan kaldırıp baktım. Tek atın çektiği ve tek sürücünün kullandığı küçük bir at arabasıydı.

"Bayan Fraser? Siz misiniz?"

Sesi tanımam bir dakika sürdü.

"Bay MacLennan?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

Arabasını yanıma çekip şapkasına dokundu. Yıldızların ışığında yüzü loştu ve gölgesinin içinde ciddi görünüyordu.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum yaklaşıp sesimi alçaltarak. Aslında beni duyacak kimse yoktu.

“Joe’yu bulmaya geldim,” diye cevapladı, başıyla hafifçe arabanın içindeki yatağı gösterdi. Büyük bir şok olmamalıydı; bütün gün ölüm ve yıkım görmüştüm ve Joe Hobson’ı çok az tanımıştım. Öldüğünü bilmiyordum. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Daha fazla konuşmadan arabanın arkasına gittim. Abel arabayı durdurdu, aşağı atlayıp yanıma geldi.

Ceset kefene sarılmamıştı ama biri yüzüne biraz pis, büyük bir mendil koymuştu. Üzerinde hareketsiz ve şişkin üç devasa siyah sinek vardı. Fark etmeyecekti ama elimin tersiyle sinekleri kovaladım. Vızıldayarak havalandılar, sonra benden uzak bir yere yeniden kondular.

“Savaşta mıydınız?” diye sordum Abel MacLennan’a bakmadan. Düzenleyicilerle birlikte olmuş olmalıydı ama üzerinde barut kokusu yoktu.

“Hayır,” dedi omzumun arkasından usulca. “Savaşmak istemedim. Joe Hobson, Bay Hamilton ve diğerleriyle geldim fakat savaş çıkacak gibi olunca, uzaklaştım. Kasabanın öte yanındaki değirmen kadar uzağa yürüdüm. Sonra da güneş batınca ve Joe’dan hiç haber çıkmayınca… geri geldim,” diyerek bitirdi.

“Peki ya şimdi?” diye sordum. Sanki ölü adamın uykusunu bölmekten korkarmış gibi ikimiz de usulca konuşuyorduk. “Onu gömmeniz için yardım edelim mi? Kocam- ”

“Ah, hayır,” diyerek sözümü kesti. Hâlâ sesi yumuşaktı. “Onu eve götüreceğim Bayan Fraser. Yine de nezaketiniz için teşekkür ederim. Ama yolluk su ve yemek verebilirseniz…”

“Tabii. Burada bekleyin, hemen getiriyorum.”

Alamance’tan Drunkard’s Spring’e giderkenki halimi düşünerek çadırımıza geri döndüm. Dört gün mü, beş mi, altı gün mü sürmüştü? Güneş yakıyordu ve sinekler… ama kararlı bir İskoç’un sesini tanırdım ve gıkımı çıkarmadan gitmiştim.

Bir an durup iki adamı da kontrol ettim; ikisi de nefes alıyordu. Gürültülü ve acı dolu bir şekildeydi ama nefes alıyorlardı. Morton’ın sırtındaki ıslak kâğıdın yerine kenarları bala batırılarak harika bir mühür haline getirilmiş

yağlı bir keten bez koydum. Sızıntı yoktu; bu çok iyiydi.

Brianna hâlâ Roger'ın yanında oturuyordu. Tahta bir tarak bulmuştu ve Roger'ın karışmış saçlarını tarıyor, nazikçe dalları ve yaprakları ayıklıyor, dolaşmış yerleri yavaşça ve sabırla çözüyordu. Fısıldayarak bir şarkı söylüyordu. Elbisesinin üst kısmında ıslak halkalar vardı. Sütün gittikçe artan baskısını rahatlatmak için gün içinde bir ya da iki kez dışarı çıkmıştı ama görünüşe göre şimdi yeniden çıkması gerekiyordu. Bunu görünce hatırladığım gerginlikle kendi göğüslerim acıdı.

Başını kaldırdığında göz göze geldik. Göğsüme dokunup çadırın kapısını tek kaşımı kaldırarak işaret ettim. Başını sallayıp hafifçe gülümsedi. Bu oldukça rahatlatıcı olsa da gözlerindeki umutsuzluğu görebiliyordum. Sanırım bunun nedeni, Roger yaşasa da muhtemelen bir daha asla şarkı söyleyemeyecek -hatta konuşamayacak- oluşuydu.

Ben de boğazımdaki düğüm yüzünden konuşamıyordum; yalnızca başımı sallayıp yeniden hızla dışarı çıktım. Kolumun altında bohça vardı.

Karanlığın içinde biri önüme geçti. Neredeyse çarpacaktım. Bağırarak durdum, bohçayı göğsüme bastırdım.

"Özür dilerim Bayan Fraser. Beni görmediğinizi fark etmedim." Konuşan Vali'ydi. Çadırdan sızan ışığın içine doğru bir adım daha attı.

Yalnızdı ve oldukça yorgun görünüyordu. Yüzünün derisi kırışık ve gevşekti. İçki kokuyordu; kurul ve milis subayları zaferini kutluyor olmalılar, diye düşündüm. Gözleri berraktı ama adımları sertti.

"Damadınız," deyip arkamdaki çadıra doğru baktı. "O- "

"Yaşıyor," dedi Vali'nin arkasından gelen yumuşak ve derin bir ses. Boğuk bir ses çıkararak arkasına döndü, ben de kafamı çevirdim.

Bir gölgenin hareket edip şekil aldığını gördüm. Jamie gecenin içinden yavaşça sıyrıldı; karanlığın içinde görünmez bir şekilde ceviz ağacının kökünde oturuyordu. Ne kadar zamandır oradaydı? Merak etmiştim.

"Bay Fraser." Vali şaşırmıştı ama çenesini sıktı, ellerini yanlarında yumruk yaptı. Jamie'ye bakmak için kafasını arkaya çevirmek zorundaydı. Bundan hoşlanmadığını görebiliyordum. Jamie de görmüştü ve açık bir şekilde hiç umursamamıştı. Tryon'a yakın durup yüzünde birçok insanı sinir edecek bir ifadeyle belirdi.

Bu Tryon'ı da sinir etmişe benziyordu ama Vali buraya söylemek için geldiği her şeyi söylemeye kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı.

“Damadınızın yaralanmasından dolayı özür dilemeye geldim,” dedi. “Çok üzücü bir hataydı.”

“Çok üzücü,” diye tekrar etti Jamie, sesinde alaycı bir eda vardı. “Peki bunun… bu hatanın… nasıl olduğunu söyleyecek misiniz efendim?” Bir adım öne atınca Tryon da anında bir adım geri gitti. Vali’nin yüzünün ısındığını ve çenesi sıktığını görebiliyordum.

“Bir hataydı,” dedi dişlerinin arasından. “Düzenleyicilerin yasadışı liderlerinden biriyle karıştırılmış.”

“Kimle?” dedi Jamie’nin kibar sesi.

Vali’nin yanaklarından küçük telaşlı noktalar yanıyordu.

“Bilmiyorum. Birçok insanla. Benim kimliğinden şüphe edecek bir nedenim yoktu.”

“Doğru. Peki Roger MacKenzie kendini korumak için bir şey söylemedi mi? Kim olduğunu söylemedi mi?”

Tryon’ın alttaki dişleri üst dudağının etini ısırdı, sonra bıraktı.

“O… söylemedi.”

“Çünkü elleri, kolları ve ağzı bağlanmıştı!” dedim. Roger’ın ağzındakini ben kendim çıkarmıştım, Jamie de onu ağaçtan indirmişti. “Onun konuşmasına izin vermediniz. Siz, siz- ”

Çadırın kapısından sızan lambanın ışığı Tryon’ın boynunun etrafındaki hilal şeklindeki gümüş boyun zırhına yansıdı. Jamie’nin eli yavaşça kalktı -öyle yavaş ki Tryon hiçbir tehdit algılamadı- ve çok nazik bir şekilde Vali’nin boğazına, tam boyun zırhının üzerine sarıldı.

“Bizi yalnız bırak Claire,” dedi. Sesinde özel bir tehdit yoktu; hatta sakin görünüyordu. Tryon’ın gözlerinde bir telaş ışığı vardı. Boynundaki zırh parlarken, başını çevirip arkaya baktı.

“Bana dokunmaya cüret ediyorsunuz, bayım!” Telaşı birden yerini öfkeye bırakmıştı.

“Ah, evet, ediyorum. Tıpkı sizin oğluma dokunmaya cüret ettiğiniz gibi.”

Jamie’nin Vali’ye gerçekten zarar vermek istediğini sanmıyordum. Öte yandan kesinlikle gözdağı vermiyordu; içindeki soğuk öfkenin özünü hissedebiliyor, gözlerinde yanan buzu görebiliyordum. Tryon da öyle.

“Bir hataydı! Ben de hatayı elimden geldiğince düzeltmeye geldim!” Tryon

duruşunu bozmuyor, Jamie'ye bakarken çenesini sıkıyordu.

Jamie boğazının sığlarından aşağılayıcı bir ses çıkardı.

"Hataymış. Masum bir adamın hayatını kaybetmesi sizin ölmenizden daha mı önemsiz? Zaferiniz için öldürüp sakatlayacaksınız, ardınızda bıraktığınız yıkımı umursamayacaksınız. İstediğiniz tek şey kahramanlığınızı herkesin duyması. Bu İngiltere'ye yolladığınız harekât raporlarında nasıl duracak… efendim? Topları, üzerinde silah olarak yalnızca bıçak ve sopa olan kendi yurttaşlarınıza taşıttırmak için getirttiğiniz raporda nasıl yer alacak? Yoksa isyanı bastırdığınızı ve düzeni koruduğunuzu mu söyleyeceksiniz? İntikam ateşiyle masum bir adamı astığınızı yazacak mısınız? Hata yaptığınızı söyleyecek misiniz? Yoksa kötülüğü cezalandırdığınızı ve Kral'ın adına adaleti sağladığınızı mı söyleyeceksiniz?"

Tryon'ın çene kasları kasıldı, kolları titredi ama kendine hakim olmayı bildi. Konuşmadan önce burnundan derin derin nefes alıp verdi.

"Bay Fraser. Size çok az kişinin bildiği, henüz halka yayılmamış bir şey söyleyeceğim."

Jamie cevap vermedi, ışıkta kırmızı kırmızı parlayan tek kaşını kaldırdı. Gözleri soğuktu, karanlıktı ve onları kırpmıyordu.

"New York kolonisinin başına atandım," dedi Tryon. "Tayin mektubu bana bir aydan daha fazla bir süre önce ulaştı. Yeni görevime başlamak için Temmuz'da buradan ayrılmam gerekiyor; buradaki valilik görevine Josiah Martin getirildi." Bakışlarını Jamie'den bana, sonra yeniden Jamie'ye çevirdi. "Anlıyorsunuz ya. Burada kişisel bir çıkarım yoktu; sizin deyiminizle kahramanlıklarımı şanlı hale getirmeye gerek yok." Yutkunurken boğazı titredi, ama korkunun yerini Jamie'deki soğukluğun aynısı almıştı.

"Görev olarak yapmam gerekeni yaptım. Benden sonra yerime gelecek kişiye bu koloniyi düzensizlik ve isyan içinde bırakmak istemedim -ki buna yasal olarak hakkım vardı."

Derin bir nefes alıp geri çekildi, yumruk halindeki ellerini rahat bırakmaya çalıştı.

"Bay Fraser, sizin savaş ve görev tecrübeniz var. Eğer dürüst bir adamsanız, her iki alanda da hataların yapıldığını ve sık sık yapıldığını bilirsiniz. Diğer türlü olmaz."

Jamie'yle göz göze geldi. İkisi de durup sessizce birbirlerine baktılar.

Uzaklarda ağlayan bebek, aniden bu tartışmaya verdiğim bütün dikkati

dağıttı. Başım yukarda, arkama döndüğümde Brianna'nın arkamdaki çadırın kapısından etekleri tutuşarak çıktığını gördüm.

"Jem," dedi. "Bu Jemmy!"

Jemmy'ydi. Kampın uzaklarındaki ses karmaşası yaklaşırken, arkasında iki köleyle yürüyen, korkmuş ama kararlı görünen Phoebe Sherston'ın yuvarlak ve fırfırlı görüntüsü belirdi: Kölelerden birinde kocaman iki sepet vardı, kadın kölede ise korkunç bir yaygara koparan, sarmalanmış ve kıvranan bir kundak vardı.

Brianna, kuzeyi gösteren bir pusula iğnesi gibi doğrudan kundağa yöneldi. Jemmy battaniyelerin arasından çıktığında, yaygara kesildi. Saçları kırmızı öbekler halinde havaya dikilmişti ve ayakları neşeli bir rahatlama nöbetiyle kıpırdandı. Anne ve çocuğu ağaçların altındaki gölgelerin arasında kayboldular. Bayan Sherston, etrafında toplanan meraklı kalabalığa, savaşı duyunca deliye döndüğünü ve çok korktuğunu darmadağın bir şekilde anlatmaya başlayınca kargaşa biraz olsun dindi. Sonrasında Bay Rutherford'un kölesinin gelip her şeyin yolunda olduğunu söylediğini… kendisinin de belki… bebeğin ciyaklamayı kesmeyeceğini… ve…

Burun buruna tartışmalarına bir son veren Jamie ve Vali de gölgelerin arasına çekilmişlerdi; bu iki sert gölgeyi görebiliyordum. Biri uzun, diğeri daha kısaydı ve yan yana duruyorlardı. Baş başa konuşmalarının tehlikesi geçmişti; yine de Jamie'nin başının hafifçe Tryon'ın gölgesine doğru eğildiğini görebiliyordum.

"… yemek getirdim," diye anlatıyordu bana Phoebe Sherston. Yuvarlak yüzü kendini önemli görmesinin verdiği heyecandan pembeleşmişti. "Taze ekmek ve tereyağı, biraz böğürtlen reçeli, soğuk tavuk ve…"

"Yemek!" dedim birden kolumun altında tuttuğum bohçayı hatırlayarak. "Affedersiniz!" Hızlı ve parlak bir gülümsemeyle oradan uzaklaşıp, Sherston'ı çadırın önünde ağzı açık bir şekilde bıraktım.

Abel MacLennan onu bıraktığım yerde duruyor, yıldızların altında sabırla bekliyordu. Özürlerimi bir kenara bırakıp, yemek ve bira sürahisi için teşekkür etti.

"İstediğiniz başka bir şey?" diye başladıktan sonra durdum. Onun için başka ne yapabilirdim ki?

Ama sanki bir şey yapabilirmişim gibi görünüyordu.

"Genç Hugh Fowles," dedi, bohçayı arabanın koltuğunun altına özenle

sokarken. “Esir düştüğünü söylediler. Kocanız… kocanız sizce onun için konuşabilir mi? Benim için konuştuğu gibi?”

“Umarım konuşur. Ona soracağım.”

Burada, kampın çok uzaklarında, konuşma sesleri kurbağaların ve çekirgelerin şarkısı ile derenin şırıltısını bastıramadı.

“Bay MacLennan,” dedim, içimden gelen bir dürtüyle, “nereye gideceksiniz? Yani Joe Hobson’ı geri aldıktan sonra.”

Şapkasını çıkarıp kelleşen kafasını oldukça rahat bir şekilde kaşıdı. Bu hareket şaşkınlığından değil, zaten aklında oturttuğu bir şeyi açıklamaya hazırlandığı içindi.

“Ah,” dedi. “Bir yere gitmeye niyetim yok. Burada kadınlar var, değil mi? Ve çocuklar. Joe ölünce ve Hugh esir düşünce erkekleri kalmadı. Kalmam gerek.”

Sonra eğilerek selam verdikten sonra şapkasını taktı. Elini -onu şaşırtarak- sıktıktan sonra arabasına binip atın harekete geçmesi için dilini şaklattı. Bana veda etmek için elini kaldırdı, ben de ondaki farklılığı fark ederek ona el salladım.

Sesinde hâlâ keder ve omuzlarında üzüntü vardı; dik oturmuştu, yıldızların ışığı tozlu şapkasında parlıyordu. Sesi de eli de sertti. Eğer Joe Hobson ölüler diyarına göçtüyse, Abel MacLennan oradan geri dönecek demekti.

Çadıra geri döndüğümde işler bir şekilde düzelmişti. Vali gitmişti. Bayan Sherston da köleleriyle oradan ayrılmıştı. Isaiah Morton ara sıra inleyerek uyuyordu ama ateşi yoktu. Roger bir mezar gibi hareketsiz yatıyordu, yüzü ve elleri morarmaktan siyaha dönmüştü, solunum tüpünün belirsiz fısıltısı, Jemmy’yi sallayan Brianna’nın fısıldadığı şarkıyla uyum sağlıyordu.

Küçük çocuğun yüzü durgundu, pembe ağzı uykunun mutlak terk edişiyle açık kalmıştı. Aniden kollarımı açtım. Şaşkın şaşkın bakan Bree, Jemmy’yi almama izin verdi. Çok dikkatli bir şekilde esnek ve ağır küçük bedeni Roger’ın göğsüne koydum. Bree sanki bebeği tutup kaymasını önlemek istercesine bir hareket yaptı -ama Roger’ın kolu sert ve yavaş bir şekilde kalktı, uyuyan çocuğa sarıldı. Kav, diye düşündüm mutlu bir şekilde.

Jamie çadırın dışında, ceviz ağacına yaslanmış duruyordu. İçeriden emin olduktan sonra dışarı çıkıp gölgelerin arasına, Jamie’nin yanına geldim. Konuşmadan kollarını kaldırdı, ben de arasına girdim.

Gölgelerin arasında durup, kamp ateşlerinin çıtırtısını ve çekirgelerin

şarkılarını dinledik.

Nefes alarak.

Büyük Alamance Kampı

17 Mayıs 1771, Cuma

Parole - Granville

Countersign - Oxford

Vali, ordunun subaylarına ve askerlerine dün Alamance yakınlarındaki savaşta verdikleri güçlü ve cömert destek için en derin hisleriyle teşekkür etmekte, dikbaşlı ve akılsız isyancılara karşı kazanılan zaferi, Tanrı'nın takdirinden sonra, subay ve askerlerin kahramanlıklarına ve kararlı tutumlarına borçlu olduğunu belirtmektedir. Ekselansları, savaş sırasında ölen ve acı çeken cesur adamlar için Kralcılar'la aynı duyguları paylaşmaktadır. Ancak anayasanın kaderinin savaşta kazanılan başarıya bağlı olduğunu ve dolayısıyla önemli hizmetlerin Kral'a ve ülkeye sunulduğunu düşününce, bu kaybın (şu anda akrabalarına ve arkadaşlarına üzüntü verse de) kendileri ve aileleri için sonsuza kadar kalacak olan bir zaferin ve onurun abidesi olduğu fikrine varmaktadır.

Ölenler bu akşam saat beşte topçuların parkının önünde defnedilmiş, cenaze töreni askeri tören ile birlikte yapılmıştır. Dün direnişçilere karşı zafer kazanan orduya, törenden, dualardan ve şükran sunulmasından sonra ödeme yapılmıştır.

7. BÖLÜM SAVAŞ ALARMI VE FIRAR

73 SOLGUNDAN DA SOLGUN

Bayan Sherston, beklenmedik bir cömertlikle bizi konuk etti. Brianna, Jemmy ve iki hastamla birlikte Hillsborough'daki kocaman evlerine gittim; Jamie zamanını, Hillsborough ile Alamance Nehri'nde kalan milis kampı arasında bölmüştü.

Forsepsimle Morton'ın ciğerindeki mermiye ulaşamadığım halde, mermi onu çok rahatsız ediyora benzemiyordu ve yara memnun edici bir şekilde kendi kendine kapanmaya başlamıştı. Merminin tam olarak nerede olduğunu söylemek imkânsızdı fakat belli ki ana damarlardan birini delmemişti; daha fazla hareket etmediği sürece, vücuduna saplanmış bu mermiyle yaşaması mümkündü. Bu şekilde yaşayan birçok savaş gazisi tanımıştım ve Archie Hayes de bunlardan biriydi.

Küçük penisilin stokumun ne kadar yeterli olduğundan emin değildim ama işe yarıyor gibiydi; yaranın olduğu tarafta biraz kırmızılık ve sızıntı vardı ancak infeksiyon yoktu ve ateşi çok azdı. Penisilin dışında, savaştan birkaç gün sonra, şimdi hamileliğinin son aylarını yaşayan Alicia Brown'ın ortaya çıkışı, Morton'ın iyileşmesindeki en önemli destekti. Alicia'nın gelmesinden sonraki bir saat içinde Morton karyolasında doğrulmuştu bile. Solgun ama coşkuluydu, saçları dik dik olmuş ve eli doğmamış çocuğunun kıvrımlı şişkinliğine sevgiyle dokunmuştu.

Roger ise başka bir meseleydi. Boğazındaki ezilme dışında ağır bir yarası yoktu -gerçi boğazındaki yara yeterince kötüydü. Parmaklarındaki kırıklar basitti; atellerle parmaklarını düzeltmiştim ve sorunsuz iyileşeceklerdi. Morlukları morumsu kırmızı ve maviden çarpıcı bir mor, yeşil ve sarı dizisine dönüşmüştü ve böylece bir hafta kadar öldükten sonra mezardan çıkmış gibi duruyordu. Hayati belirtileri harikaydı. Hayatı ise pek öyle değildi.

Uzun bir süre uyumuştu ki bu iyi bir şeydi. Ancak uykusu huzurlu olmamıştı; sanki ateşli bir arzuyla bilinçsizliğin peşine düşmüş gibi rahatsızdı ve bir kez o aradığı bilinçsizliğe ulaşınca kabul etmek istediğimden daha fazla canımı sıkan bir inatla ona yapışmıştı.

Kendisi de bir hayli inatçı olan Brianna, birkaç saatte bir onu uyanmaya, beslenmeye, tüpü ve kesiğini temizlemeye zorlama işini üstlenmişti. Tüm bu işlemler sırasında Roger gözlerini zorlukla odaklıyor, kasvetli gözlerle hiçbir şeye bakmıyordu. İşlemler bittikten sonra gözleri yeniden kapanıyordu, yastığına geri yatıyor, bandajlı ellerini tıpkı bir kral mezarında olduğu gibi

göğsünde topluyordu. Boğazındaki tüpten gelen nefes vızıltısından başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Alamance savaşından iki gün sonra Jamie, Sherstonlar'ın Hillsborough'daki evine akşam yemeğinden önce vardı. Uzun süre at bindiği için yorgundu ve kırmızımsı bir tozla kaplanmıştı.

"Bugün Vali ile konuştum," dedi, avluda kendisine getirdiğim su bardağını alırken. Bardağı bir dikişte bitirdikten sonra iç çekip yüzündeki teri paltosunun koluna sildi. "Yapılması gerekenler canını sıkmış ve savaştan sonra olanlar hakkında konuşacak durumda değildi ama olan bitene izin verecek de değil."

"Bunun bir çekişme olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandım, tozlu paltosunu çıkarmasına yardım ederken. "William Tryon bırak Fraser olmayı, İskoç bile değil."

Bunu söyledikten sonra yüzümde isteksizce hafif bir gülümseme oluştu. "Keçi gibi inatçı," Fraser klanının kısa ve öz tanımıydı ve yıllar boyu bu tanımın hatalı olduğunu düşünecek hiçbir şey yaşamamıştım.

"Evet." Omuzlarını silkip rahatça gerindi, uzun yolculuk yüzünden omurgası kıtırdadı. "Ah, İsa aşkına. Açlıktan ölüyorum, yemek var mı?" Rahatlayıp uzun burnunu kaldırdı, umutlu bir şekilde havayı kokladı.

"Fırınlanmış jambon ve tatlı patates çöreği," dedim gereksiz bir şekilde, çünkü ikisinin de aromatik kokusu ıslak havada oldukça baskındı. "Vali'yi güzelce yıldırdıktan sonra o ne dedi?"

Tryon'la konuşmasını betimleyiş tarzım karşısında dişlerini gösterdi ama memnun havasından çok da hata yapmadığımı anladım.

"Bir sürü şey. Ama en başta Roger'ın yakalandığı zamanki şartları hatırlaması konusunda ısrar ettim; kim onu yakaladı ve neler söylendi. Bu işin en başına dönmek istedim." Saçındaki ipi çekip terden koyulaşmış ıslak buklelerini salladı.

"Ona baskı yaptığında bir şey hatırladı mı?"

"Evet, biraz daha fazlasını hatırladı. Tryon, Roger'ı esir alan üç adam olduğunu söylüyor; birinde Fraser Tepesi nişanı varmış, o da bu yüzden adamın benim adamlarımdan biri olduğunu düşünmüş. Öyle diyor," diye ekledi alaycı bir şekilde.

Bu Vali için mantıklı bir tahmin olabilirdi bence ama Jamie'nin mantıklı olmaya niyeti yoktu.

“Adamdaki nişan Roger’ın olmalı,” dedim. “Bölüğünüzün geri kalanı seninle döndü, tabii Brownlar dışında ama onlardan biri olamaz.” İki Brown, Isaiah Morton’dan intikamlarını almak için savaşın karışıklığından yararlanıp kaybolmuşlardı. Sonra da biri suçu fark etmeden kaçmışlardı. Roger’ı asmak için nedenleri olsa bile bunu yapmazlardı.”

Bu çıkarımı kısa bir el hareketiyle geçiştirip başını salladı.

“Evet. Ama neden? Roger’ın ellerinin, ayaklarının ve ağzının bağlı olduğunu söyledi. Bir savaş esirini küçük düşürücü bir hareket, ona böyle söyledim.”

“Buna ne dedi?” Tryon, Jamie’den biraz daha az inatçı olabilirdi; hakaretten daha fazla etkileniyor değildi.

“Bunun savaş olmadığını söyledi; vatana ihanet eden bir isyandı ve önlem almakta haklı gerekçeleri vardı. Ama bir adamı yakalayıp asmak, hem de tek kelime etmesine izin vermeden- ” Yüzünün rengi tehlikeli bir şekilde koyulaşıyordu. “Sana yemin ederim Claire, eğer Roger o ipin ucunda ölseydi, Tryon’ın boynunu kırar kargalara yem ederdim!”

Bunu gerçekten yapacağına dair en ufak bir şüphem yoktu; Vali’nin gümüş boyun zırhının üzerindeki elini çok yavaş ve nazikçe sıktığını görebiliyordum. William Tryon’ın savaştan sonraki gece içinde bulunduğu tehlikeyi sezinleyip sezinlemediğini merak etmiştim.

“Ölmedi ve ölmeyecek.” Haklı olduğumu umuyordum ama elimi koluna koyarak olabildiğince kesin konuşmaya çalıştım. Dokunuşumla sakinleşip bana baktı. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı, sert parmaklarını iki kez bacağına vurdu, sonra öfkesini yeniden kontrol altına aldı.

“Neyse işte, öyle. Adamın Roger’ı, Düzenleyicilerin liderlerinden James MacQuiston sandığını söyledi. MacQuiston’ı soruşturdum,” diye ekledi bana yeniden bakarak. Konuşurken yavaşça sakinleşiyordu. “MacQuiston’ın yüzünü kimsenin bilmemesine şaşırır mısın Sassenach?”

Şaşıracağımı söyledim. Başını salladı, yanaklarındaki kırmızılık yavaşça hafifliyordu.

“Beni de şaşırttı. Ama öyle; adamın sözleri herkesin görmesi için kâğıtlarda yazılı ama adamı kimse görmemiş. Ne ihtiyar Ninian, ne Hermon Husband, konuşabildiğim hiçbir Düzenleyici de görmemiş. Gerçi birçoğu kesinlikle yalan söylüyor,” diye ekledi.

“MacQuiston’ın konuşmalarını kaydeden yazıcıyı da buldum; yazının bir

sabah kapısının önüne bırakıldığını söyledi. Yazının parasını ödemek için bir kalıp peynir ve iki para sertifikası bırakılmış.”

“Bu gerçekten ilginç,” dedim. Elimi kolundan çektim, artık kontrol altında gibi görünüyordu. “Yani ‘James MacQuiston’ın takma isim olduğunu düşünüyorsun.”

“Kuvvetle muhtemel.”

Bu çıkarımları düşünürken, aniden aklıma bir fikir geldi.

“Sence Vali’ye Roger’ı MacQuiston zannettiğini söyleyen kişi, MacQuiston’ın ta kendisi olamaz mı?”

Jamie kaşlarını kaldırdı, sonra yavaşça başını salladı.

“Roger’ı kendi yerine astırıp kendini korumaya mı aldı? Ölmek, tutuklanmaya karşı harika bir korunma. Evet, bu iyi bir fikir, biraz haince de olsa,” diye ekledi sağduyulu bir şekilde.

“Ah, sadece biraz.”

Hain ve uydurma MacQuiston’a duyduğu öfke, Vali’ye duyduğundan daha azdı.

Bahçenin öteki tarafındaki pınara doğru ilerlemiştik. Duvarda, güneşte ısınmış ve acılaşmış yarısı dolu bir kova vardı. Jamie kollarını sıvayıp ellerini birleştirerek kovadaki suyu yüzüne çarptı, sonra kafasını sert bir şekilde sallayıp damlaları Bayan Sherston’ın ortancalarına sıçrattı.

“Vali, Roger’ı yakalayan adamların tiplerini hatırlıyor mu?” diye sordum pınarın duvarındaki buruşmuş keten havluyu uzatarak. Havluyu alıp kafasını sallayarak yüzünü sildi.

“Yalnızca birini. Nişanı olan, konuşmanın büyük kısmını yapanı hatırlıyor. Sarışınmış ve çok uzunmuş. Yeşil gözlü olduğunu sanıyor. Tryon görüntüsüne çok dikkat etmemiş elbette, çünkü o sırada aklında bin tane şey varmış. Hatırladığı bu kadarı.”

“İsa aşkına,” dedim, aklıma gelen fikirle sarsılarak. “Uzun boylu, sarışın ve yeşil gözlü. Sence Stephen Bonnet olabilir mi?”

Gözleri kocaman açıldı, havlunun üzerinden bir süre bana baktı, yüzü şaşkınlıktan ifadesizdi.

“Tanrım,” dedi, dikkatsizce havluyu indirdi. “Hiç aklıma gelmemişti.”

Benim de. Bonnet hakkında bildiklerim bir Düzenleyicilerin genel tanımına

uymuyordu; birçoğu Joe Hobson, Hugh Fowles ve Abel MacLennan gibi fakir ve umutsuz adamlardı. Çok azı, tıpkı Husband ve Hamilton gibi öfkeli idealistlerdi. Stephen Bonnet fakir ve umutsuz olabilirdi -ama protestolarla hükümetin geri çekilmesini istemenin onun aklına gelmediğinden oldukça emindim. Zorla el koymak, kesinlikle onun fikri olabilirdi. İntikam için bir yargıcı ya da şerifi öldürmek de onun işi olabilirdi. Ama -hayır, bu gülünçtü. Stephen Bonnet'ye dair bir şeyden eminsem, vergi ödemediğiydi.

"Hayır." Bir takım sonuçlara ulaştığı her halinden belli olan Jamie, başını iki yana salladı. Burnunun ucunda sallanan damlayı sildi. "Bu işin hiçbir yerinde para yok. Tryon bile milislerin parasını ödemek için Hillsborough Kont'undan destek almak zorunda kaldı. Düzenleyiciler ise- " Düzenleyicilerin herhangi birine herhangi bir iş için para ödemesi fikrini elini sallayarak savuşturdu. "Stephen Bonnet hakkında her şeyi bilmiyorum ama adamdan gördüğüm kadarıyla, yalnızca altın ya da altın sözü onu savaş alanına getirebilir."

"Doğru." Açık pencereden gelen porselen ve gümüş şıkırtılarına kölelerin yumuşak sesleri eşlik ediyordu; yemek için sofra kuruluyordu. "Bence Bonnet'nin James MacQuiston olabilmesi imkânsız görünüyor. Sence?"

Bunu duyunca güldü, yüzünde ilk kez rahatlama ifadesi belirmişti.

"Hayır Sassenach. Bundan emin olabilirim. Stephen Bonnet ne okuyabiliyor, ne de adından daha fazlasını yazabiliyor."

Jamie'ye baktım.

"Nereden biliyorsun?"

"Samuel Cornell öyle söyledi. Bonnet'yle şahsen tanışmamış ama Walter Priestly'nin bir kez acilen borç almak için ona geldiğini söyledi. Priestly varlıklı bir adam olduğu için Samuel çok şaşırmış -ama Priestly altın olarak ödemesi gereken bir sevkiyatının geldiğini söylemiş -çünkü sevkiyatı yapan adam ambar makbuzu, para ya da banka çeki almıyormuş. Ne kendi okuyamadığı kâğıtlardaki sözlere güveniyormuş, ne de kâğıtları okuyanlara. Yalnızca altın istiyormuş."

"Evet, bu Bonnet'yi düşündürüyor." Koltuğumun altında katlanmış paltosu vardı. Paltoyu silkeleyip, yüzümü toz bulutlarından sakınarak eteklerindeki kırmızı tozları temizledim. "Altın hakkında söylediklerin… Bonnet'nin tesadüfen Alamance'ta olduğunu düşünüyor musun? River Run'a giderken oradan geçmiş olabilir mi mesela?"

Bunu biraz düşündü fakat sonra gömleğinin kollarını açarak başını iki yana

salladı.

“Bu büyük bir savaş değildi Sassenach -bir adamın habersiz yakalanıp beraberinde sürükleneceği türden değildi. Ordular iki günden fazla yüz yüze geldiler ve nöbetçi safları balıkçı ağı gibi delikliydi; isteyen Alamance’tan ayrılabilir ya da etrafında gezebilirdi. Alamance, River Run’a hiç yakın değil. Hayır, Roger’ı her kim öldürmek istediyse, kendi isteğiyle orada olan biriydi.”

“O halde yeniden esrarengiz Bay MacQuiston’a geri döndük, her kimse artık.”

“Belki,” dedi şüpheci bir şekilde.

“Ama başka kim olabilir ki?” diye karşı çıktım. “Düzenleyicilerin arasından kimsenin kesinlikle Roger’a karşı kişisel bir şeyi olamaz!”

“Öyle görünüyor,” dedi Jamie. “Ama çocuk kendi söyleyene kadar bunu bilemeyiz, değil mi?”

Yemekten sonra -ki yemek boyunca MacQuiston’dan, Stephen Bonnet’den ya da üzüntü veren herhangi birinden doğal olarak hiç bahsedilmedi- Roger’a bakmak için yukarı çıktım. Jamie de benimle geldi ve pencere kenarında oturan köle kadını sessizce dışarı çıkardı. Nefes almasının tek yolu olan boynundaki tüpün tıkanıp tıkanmadığını, kayıp kaymadığını kontrol etmek için birinin sürekli Roger’ın yanında kalması gerekiyordu. Boğazındaki ezilen dokuların şişkinliği, tüpü çekme riskine girmem için yeterince inene kadar günler geçmesi gerekiyordu.

Jamie, Roger’ın nabzını ve nefes alış verişlerini kontrol edene kadar bekledi, sonra başımı sallayınca yatağın kenarına oturdu.

“Seni ihbar eden adamların adlarını biliyor musun?” diye sordu pat diye. Roger koyu kaşlarını çatarak Jamie’ye baktı. Sonra yavaşça başını sallayıp parmağını kaldırdı.

“Birini biliyorsun. Kaç kişilerdi?”

Üç parmağını kaldırdı. Bu Tryon’ın söylediklerileyle tutuyordu.

“Düzenleyiciler miydiler?”

Başını salladı.

Jamie önce bana, sonra yeniden Roger’a baktı.

“Stephen Bonnet değil miydi?”

Roger ağzı açık bir şekilde olduğu yerde doğruldu. Boğazındaki tüpü tutup çaresizce konuşmaya çalıştı, başını sertçe iki yana salladı.

Bir elimle omzunu, bir elimle tüpü tuttum; hareketinin şiddeti tüpü neredeyse kesiğinden çıkaracaktı. Yaranın yeniden açıldığı yerden kan akıyordu. Roger’ın kendisi de habersiz görünüyordu; gözlerini Jamie’ye dikti, ağzı hızlı hızlı hareket ediyor, sessiz sorular soruyordu.

“Hayır, hayır. Sen onu görmediysen, demek ki orada değildi.” Jamie diğer omzundan sıkıca tutup onu yastığına geri yatırmama izin verdi. “Tryon haini uzun boylu, sarışın bir adam olarak tarif etti, hepsi bu. Yeşil gözlü olabilirmiş. Biz de düşündük ki…”

Roger bunu duyunca rahatladı. Başını yeniden iki yana sallayıp arkasına yaslandı. Ağzı hafifçe kıpırdıyordu. Jamie devam etti.

“Sen adamı tanıyordun; onunla daha önceden tanıştın mı?” Roger bakışlarını çevirdi, başını salladı, sonra omuzlarını silkti. Hem kızgın, hem çaresiz görünüyordu; nefeslerinin hızlandığını, kehribar tüpten gelen hışırtıyı duyabiliyordum. Boğazımı imalı bir şekilde temizleyip kaşlarımı çatarak Jamie’ye baktım. Roger tehlike durumundan çıkmıştı ancak bu iyi olduğu ya da iyiye yaklaştığı anlamına gelmiyordu.

Jamie beni görmezden geldi. Gelirken Bree’nin çizim takımını almıştı; kutunun üzerine bir kâğıt koyup Roger’ın kucağına yerleştirdi, sonra sertleşmiş kara kalemlerden birini Roger’a uzattı.

“Yeniden dener misin?” Roger’ın bilinci tamamen açıldığından beri Jamie onunla kâğıt üzerinden iletişim kurmaya çabalıyordu ama Roger’ın elleri öylesine şişmişti ki kalemi tutacak hali yoktu. Hâlâ şişkin ve mordular ama tekrar tekrar yapılan sülük tedavisi ve nazik masaj en azından yeniden el görünümüne kavuşmalarına yardım etmişti.

Roger dudaklarını sıktı ama elini beceriksiz bir şekilde kara kaleme sardı. O elindeki ilk iki parmağı kırılmıştı; ateller acemice ‘V’ işaretine dönüşmüştü - ki ben bunun bu şartlar altında gayet yeterli olduğunu düşünüyordum.

Roger düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıp yavaşça bir şey çiziktirmeye başladı. Jamie dikkatle onu izleyip, iki eliyle kaymasın diye kâğıdı tuttu.

Kara kalem ikiye ayrılıp yere düştü. Jamie eğilip lekelenen kâğıda kaşlarını çatarak bakarken, ben de yerdeki kalemleri almaya gittim. Genişleyen bir ‘W’ ve ‘M’ çizmişti, sonra boşluk ve tuhaf bir ‘MAC’ vardı.

“William mı?” Onaylaması için Roger’a baktı. Roger’ın elmacıkkemikleri ter içindeydi ama kısa bir şekilde başını sallayarak onayladı.

“William Mac,” dedim Jamie’nin omzunun üzerinden bakarak. “İskoçyalı ya da en azından İskoç ismi, değil mi?” Bu olasılıkları bir hayli azaltmıyordu: MacLeod, MacPherson, MacDOnald, Mac… Quiston?

Roger elini kaldırıp göğsüne vurdu. Yeniden vurdu ve bir şeyler geveledi. Sessiz sinema oyunlarını hatırladığım için ilk kez Jamie’den daha hızlı davrandım.

“MacKenzie mi?” diye sordum ve karşılığında yeşil gözlerden gelen hızlı bir parıltı ve evet anlamındaki bir baş hareketiyle ödüllendirildim.

“MacKenzie. William MacKenzie.” Jamie kaşlarını çatmış, belli ki isim ve yüz hafızasında William MacKenzie’yi hatırlamaya çalışıyordu. Ama hatırlayamadı.

Bense Roger’ın yüzünü izliyordum. Hâlâ mosmordu ve çenesinin altındaki yaraya rağmen daha normal görünmeye başlıyordu. Yüz ifadesinde bir tuhaflık olduğunu düşündüm. Gözlerindeki fiziksel acıyı, çaresizliği ve Jamie’nin öğrenmek istediğini hemen söylemekteki beceriksizliğinden kaynaklanan hüsranını görebiliyordum. Ama orada başka bir şey daha vardı. Bu kesinlikle öfkeydi ama şaşkınlığa da benziyordu.

“William MacKenzie diye birini tanıyor musun?” diye sordum, düşünürken parmaklarını hafifçe masaya vuran Jamie’ye.

“Evet, dört beş tane tanıyorum,” diye cevapladı, kaşları hâlâ konsantrasyonla çatılmıştı. “İskoçya’da. Ama burada yok, hiçbiri- ”

‘İskoçya’ sözcüğünü duyan Roger’ın eli aniden kalkınca Jamie durup, av köpeği gibi Roger’ın yüzüne odaklandı.

“İskoçya,” dedi. “İskoçya’yayla ilgili bir durum mu var? Adam yeni bir göçmen mi?”

Roger kafasını şiddetle iki yana salladıktan sonra aniden durdu. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Bir süre gözlerini sıkarak kapadı, sonra açıp hâlâ elimde tuttuğum kara kalem parçalarını işaret etti.

Birkaç denemeden sonra sonunda Roger yorgun bir şekilde yastığına yattı, pijamasının boyun kısmı terden ve boğazından akan kan damlalarından ıslanmıştı. Çabalarının sonucu lekelenmişti ve dağınıktı ama ben sözcüğü net bir şekilde okuyabiliyordum.

Dougal, yazıyordu. Jamie'nin meraklı bakışları sivrilip temkinli bir ifadeye dönüştü.

"Dougal," diye dikkatle tekrarladı. Birçok Dougal tanıyordu; birkaçı Kuzey Carolina'da yaşıyordu. "Dougal Chisholm mü? Dougal O'Neill mi?"

Roger başını iki yana salladı, boğazındaki tüp nefesiyle cızırdadı. Elini kaldırıp atelli parmaklarıyla Jamie'yi işaret etti. Cevap olarak yalnızca boş bir bakış görünce yeniden kaleme sarılacaktı ama kalem kutunun üzerinden kayıp yere düştü.

Karakalem yüzünden parmakları kömür tozuna bulanmıştı. Suratını buruşturarak yüzük parmağının ucunu kâğıda bastırdı, sırasıyla bütün parmaklarını kullanmasının sayesinde belirsiz ve hayaleti andıran, omurgamı elektrik çarpmış gibi hissettiren bir şey yazdı.

Geilie, yazıyordu.

Jamie bir süre isme baktı. Sonra ürperdiğini gördüm, istavroz çıkardı.

"A Dhia," dedi usulca, bana baktı. İkimiz de farkındaydık; Roger bunu görüp yastığına geri yattı, tüpünden gürültülü bir şekilde nefes verdi.

"Dougal'ın Geillis Duncan'dan olan oğlu," dedi Jamie, yüzüne yayılan şüpheyle Roger'a döndü. "Sanırım adı William'dı. Onu mu söylüyorsun? Emin misin?"

Roger başını salladıktan sonra gözleri kapandı. Sonra yeniden açıldılar; atelli parmaklarından birini kaldırıp kendi gözünü işaret etti -derin ve açık yeşildi, yosun rengiydi. Yüzü, üzerinde yattığı çarşaf kadar beyazdı ve kömür lekeli parmakları titriyordu. Ağzı seğiriyordu; konuşmayı, açıklamayı çaresizce istiyordu ama diğer açıklamalar en azından bir süre beklemek zorundaydılar.

Eli düştü ve gözleri yeniden kapandı.

William Buccleigh MacKenzie'nin kimliğinin ortaya çıkışı, Jamie'nin acilen adamı bulma isteğini değiştirmedi ama onu bulur bulmaz öldürme isteğini dindirdi. Genel olarak küçük lütuflara minnettardım.

Fikrine danışmak için odasından çağırılan Brianna, odama büzgülü bol gömleği içinde geldi, keskin bir şekilde terebentin ve keten tohumu yağı kokuyordu, tek kulak memesinde çini mavisi bir leke vardı.

"Evet," dedi, Jamie'nin ani soruları karşısında şaşkına dönerek. "Adını duymuştum. William Buccleigh MacKenzie. Bebekken başka bir bebekle

değiştirilmiş.”

“Ne?” Jamie’nin kaşları saçlarına doğru yükseldi.

“Roger’ın aile ağacını gördüğümde William Buccleigh MacKenzie’nin kim olduğunu anladım. Dougal çocuğu William ve Sarah MacKenzie’ye vermiş, hatırladınız mı? Onlar da iki ay önce kaybettikleri çocuklarının ismini ona vermişler.”

“Roger, William MacKenzie’yi ve karısını Gloriana gemisinde, İskoçya’dan Kuzey Carolina’ya giderken gördüğünden bahsetmişti,” dedi Bree. “Ama o sırada adamın kim olduğunu anlamamış ve onunla konuşma şansı olmamış. Ve işte o burada -yani William- ama neden Roger’ı öldürmeye çalıştı -ve neden bu şekilde?” Oda çok sıcak olmasına rağmen ürperdi. Yazın başlarıydı ve pencereler açıkken bile hava sıcak ve nemden ıslaktı.

“Cadının çocuğu,” dedi Jamie kısaca, yeterli cevap buymuş gibi -belki de öyleydi.

“Benim de cadı olduğumu düşünmüşlerdi,” diye hatırlattım biraz keskin bir şekilde. Bunun sonucunda yan yan bakan mavi bir gözle ve kıvrılmış bir ağızla karşılaştım.

“Öyle düşündüler,” dedi. Boğazını temizleyip koluyla terleyen alnını sildi. “Evet, neyse. Bekleyip öğreneceğiz. İsmi bilmemizin yardımı dokunur. Duncan’a ve Farquard’a yollayacağım; haberi yaysınlar.” Derin bir öfke nefesi çekip bıraktı.

“Onu bulduğumda ne yapmam gerek? Cadının oğlu olsun olmasın, kendi kanımdan; onu öldüremem. Dougal’dan sonra olmaz- ” Tam zamanında kendini durdurup öksürdü. “Yani, o Dougal’ın oğlu. Tanrı aşkına, o benim kuzenim.”

Gerçekten ne demek istediğini biliyordum. Culloden’daki evin çatı katında, uzaktaki savaştan bir gün önce neler olduğunu dört kişi biliyordu. Bunlardan biri ölmüştü, diğeri ayaklanmanın hengâmesinde kaybolmuştu ve büyük ihtimalle ölmüştü. Dougal’ın kanının ve onu akıtan elin tek şahidi olarak ben kalmıştım. William Buccleigh MacKenzie ne suç işlediyse işlesin, Jamie babasının hatırına onu öldürmeyecekti.

“Onu öldürecek miydin? Kim olduğunu öğrenmeden önce yani?” Bree bu düşünce sonucu hayretler içinde kalmışa benzemiyordu. Ellerinde boya lekeli bir kumaş vardı ve kumaşı yavaşça büküyordu.

Jamie dönüp Bree’ye baktı.

“Roger senin kocan, benim de evimin bir oğlu,” dedi çok ciddi bir edayla. “Elbette intikamını alacaktım.”

Brianna bana bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini çevirdi. Düşünceli görüntüsünde, içimi üşüten bir istek vardı.

“İyi,” dedi çok yumuşak bir sesle. “William Buccleigh MacKenzie’yi bulunca haberim olsun istiyorum.” Bezi katlayıp gömleğinin cebine koydu, işine geri döndü.

Brianna, paletinin kenarındaki küçük zümrüt yeşili damlasını alıp, yarattığı büyük uçuk griye ekledi. Bir anlık tereddütten sonra rengi anlamak için paleti pencereden dışarıda, ışığın altında ileri geri salladı, sonra grinin içine çok hafif bir çini mavisi ekleyip mavi-griden yeşil-griye uzanan tonlar yarattı. Hepsi o kadar silikti ki eğitimsiz bir göz onları beyazdan ayırt edemezdi.

Kısa ve kalın fırçalardan birini alıp küçük vuruşlarla gri tonları tuvalinin üzerindeki çenenin kıvrımına uyguladı. Fırınlanmış porselen gibi solgundu ama altında canlı bir gölge vardı -hem hassas hem kaba bir şeydi.

Etrafındaki her şeyle bağlantısını kesip derin bir konsantrasyonla çiziyordu. Kendini sanatçının çift görme yeteneğine kaptırmış, tuvalin üzerindeki resmi hafızasındaki sabit resimle karşılaştırıyordu. Daha önceden hiç ölü görmemiş değildi. Babasının -Frank’in- cenazesinde tabutu açıktı ve kendi çağında da yaşlı aile dostlarının cenaze törenlerine katılmıştı. Ama ölüye makyaj yapan kişinin kullandığı renkler cırtlaktı ve bu renkler yeni ölmüş birinin renkleriyle karşılaştırıldığında nasıl da çiğdi. Bu çelişki onu hayrete düşürmüştü.

Göz çukurunun derin kıvrımına zümrüt yeşili bir nokta eklemek için eline ince bir fırça alırken, bu tezadın nedeninin kan olduğunu düşündü. Kan ve kemik -ama ölüm ne kemiklerin kıvrımlarını, ne de gölgelerini değiştiriyordu. Ama kan, bu gölgeleri renklendiriyordu. Hayatta tenin altında hareket eden kanın mavileri, kırmızıları, pembeleri ve lavanta renkleri vardı; ölümde kan durur, toplanır ve kararırdı… çamur mavisi, eflatun, çivit mavisi, mor-kahverengi… ve yeni bir şey daha vardı: Sanatçı aklının kaba bir netlikle ‘ilk çürüme’ olarak sınıflandırdığı o hassas ve ölümcül yeşil.

Koridordan yabancı sesler gelince Bree ürkek bir şekilde yukarı baktı. Phoebe Sherston, yapılmakta olan tabloya bakmaları için ziyaretçiler getiriyordu. Normalde Brianna izlenmekten ya da yaptığı şey hakkında konuşmaktan rahatsız olmazdı ama bu ince bir işti ve sınırlı bir zamanı vardı; böyle kurnaz renklerle, ışığın aydınlık ama dağınık olduğu güneş batımından

kısa bir süre öncesi dışında çalışamazdı.

Sesler salona geçince Bree rahatlayıp daha kalın bir fırça aldı.

Aklındaki görüntüyü yeniden toparladı; Alamance'ta, annesinin derme çatma sahra hastanesinin yakınlarındaki bir ağacın altına yatırdıkları ölü bir adamdı bu. Savaş yaralarıyla ve ölümle dehşete düşeceğini düşünmüştü ama onu şoka sokan bu durumun onu büyülemesi olmuştu. Korkunç şeyler görmüştü ama bu hastalarla empati kurabildiği, zayıf bedenin onur kırıcı hallerini ve berbatlığını fark ettiği, annesinin sıradan ameliyatlarına katılmak gibi değildi.

Aceleye rağmen her ağacın yanından geçtiğinde, bir anlığına durmuştu. Cesedin üzerindeki battaniyeyi açıp adamın yüzüne bakmıştı; büyülenmesine kendi bile şaşırmıştı ama bunu durdurmak için çabalamamıştı -rengin ve gölgenin muhteşem değişimini, kasların gerilmesini ve vücudun hareket etmesini, derinin kemiğe yapışmasını, başlayan ölüm ve çöküş süreçlerini hafızasına kazımıştı.

Ölen adamın ismini sormak aklına gelmemişti. Bu hissizlik miydi? Merak etmişti. Muhtemelen; o sırada bütün duyguları başka türlüydü ve hâlâ da öyleydi. Gözlerini kapayıp meçhul ölünün ruhunun dinlenmesi için hızlı bir dua okudu.

Gözlerini açtığında ışığın azaldığını gördü. Paleti silip fırçalarını ve ellerini temizleyerek işinden sıyrılıp gönülsüz bir şekilde dış dünyaya yavaşça geri döndü.

Jem akşam yemeğini yemiş ve banyosunu yapmış olmalıydı ama meme emmeden ve uyuması için ayakta sallanmadan yatağa gitmeyi reddediyordu. Bunu düşününce Bree'nin göğüsleri hafifçe karıncalandı; göğüsleri dopdoluydu ve Jem katı yemeklerle beslenmeye başladığından beri acı verecek bir şekilde şiştikleri çok nadirdi. Bu yüzden annesinin etini artık o kadar oburca istemiyordu.

Jem'i emzirdikten sonra geç kalan akşam yemeğini yemek için mutfağa gitti. Diğerleriyle birlikte yememişti, çünkü akşam ışığını kullanmak istemişti. Terebentin ve keten tohumu yağının keskin kokularının yerini yemek kokusu aldıkça, midesi guruldamaya başlamıştı.

Ve… sonra yukarı çıkıp Roger'ın yanına gidecekti. Bunu düşününce dudaklarını sıktı; kendini kastığını fark edince de ağzını rahat bırakıp nefes verdi. Dudakları motorlu bir tekne gibi gürültülü bir şekilde titredi.

Bu şanssız dakikada kapıdan Phoebe Sherston'ın şapkalı başı belirdi.

Gözlerini kırpıştırdı, ama hiçbir şey görmemiş gibi yapacak kadar terbiyeliydi.

“Ah, tatlım, işte buradasın! Bir dakika salona gelebilir misin? Bay ve Bayan Wilbur seninle tanışmak için can atıyorlar.”

“Ah, peki, evet, elbette,” dedi Brianna elinden geldiğince nazik bir şekilde. Boya lekeli önlüğünü işaret etti. “Gidip üzerimi değiştireyim.”

Belli ki Bree’nin sanat yeteneğini kostümüyle göstermek isteyen Bayan Sherston, elini sallayıp boş vermesini söyledi.

“Yok, yok, onu dert etme. Bu akşam çok sadeyiz. Kimse umursamaz.”

Brianna isteksiz bir şekilde salona doğru yöneldi.

“Pekâlâ. O zaman yalnızca bir dakika; Jem’i yatağa yatırmam gerek.”

Bayan Sherston’ın pembe ağzı hafifçe aralandı; kölelerinin çocukla ilgilenmemesi için hiçbir neden göremiyordu -ama Brianna’nın bu konu hakkındaki fikirlerini daha önce duymuştu ve baskı yapmayacak kadar akıllıydı.

Brianna’nın nazik ve ihtiyar bir çifti oynayan anne ve babası, Wilburlar ile birlikte salondaydı. Bree’yi görünce ölçülü bir şekilde sevinip, nazik bir şekilde portreyi görmek için ısrar ettiler. Hem tabloya hem de ressama olan derin hayranlıklarını ifade ettikten sonra, genel olarak öyle kibar davrandılar ki Bree rahatladığını hissetti.

Bree tam özürlerini sunacaktı ki Bay Wilbur sohbetin arasında oluşan bir boşluktan yararlanıp Brianna’ya gülümseyerek döndü.

“Şanslı oluşunuzu da tebrik etmeli, Bayan MacKenzie.”

“Öyle mi? Ah… teşekkür ederim,” dedi, neden tebrik edildiğinden emin olamadan. Bir ipucu bulmak için annesine baktı; Claire hafifçe suratını buruşturup öksüren Jamie’ye baktı.

“Vali Tryon kocanıza taşralardan iki bin hektar arazi vermiş,” dedi. Sesi sakin, hatta donuktu.

“Öyle mi?” Bir anlık bir şaşkınlık yaşadı. “Ne -neden?”

Birden herkesin arasında bir huzursuzluk oluştu. Herkes boğazını temizledi, Sherston ve Wilbur çiftleri birbirlerine baktılar.

“Tazminat,” dedi annesi kısaca, Jamie’ye bir bakış fırlatarak.

Brianna anlamıştı; kimse Roger'ın yanlışlıkla asılmasından bahsetmeye gelince kabalaşmayacaktı ama bu hikâye Hillsborough sosyetesine yayılmaması için fazla sansasyoneldi. Birden Bayan Sherston'ın anne babasıyla Roger'ı davet etmesinin yalnızca nezaketten kaynaklanmadığını fark etti. Asılmış bir adamı eve davet ettikleri duyulunca, Hillsborough'nun dikkati sevindirici bir şekilde Sherstonlar'a çevrilecekti -alışılmadık bir portre çizimine sahip olmaktan bile daha iyiydi.

"Umarım kocanız çok daha iyidir tatlım?" diyerek sohbetteki boşluğu doldurdu Bayan Wilbur. "Yaralandığını duyunca çok üzüldük."

Yaralanma. Bu oldukça ihtiyatlı bir betimlemeydi.

"Evet, çok daha iyi, teşekkürler," dedi babasına dönmeden önce nezaketi izin verdiğince kısa bir şekilde gülümseyerek.

"Roger biliyor mu? Yani kendisine arazi verildiğini?"

Bree'ye baktı, sonra boğazını temizleyerek başını çevirdi.

"Hayır. Belki de bunu kendiniz söylemek istersiniz."

İlk cevabı minnettarlıktı; Roger'a söyleyecek bir şeyi olacaktı. Cevap veremeyen biriyle konuşmak tuhaf bir işti. Gün boyunca konuşacak konuları biriktirmişti; hikâyelere çevirebildiği küçük düşünceleri ya da olayları Roger'ı gördüğünce anlatacaktı. Hikâye stoku çok çabuk bitmişti ve Roger'ın yatağına oturup boş boş konuşmaya başlamıştı.

İkinci cevabı rahatsızlık hissinden kaynaklanmıştı. Neden babası aile meselelerini tamamen yabancı olan insanların arasında ifşa etmektense onunla başbaşa konuşmamıştı ki? Anne ve babasının bakıştıklarını görüp, annesinin de aynı soruyu sessizce babasına sorduğunu fark etti. Babası da önce Bay Wilbur'a, sonra Bayan Sherston'a bakarak soruyu cevapladıktan sonra kestane rengi kirpiklerini kapatıp bakışlarını saklamıştı.

Dedikodu dallanıp budaklanmasına izin vermektense, diyordu Jamie'nin ifadesi, ünlü bir tanığın önünde doğruyu söylemek en iyisidir.

Kendi ünü pek umrunda değildi -'kötü şöhret' etrafını sarmaya başlamamıştı- ama sosyal gerçekleri, skandallarla babasının zarar görebileceğini anlayacak kadar çözmüştü. Eğer yanlış bir haber yayılırsa, mesela Roger'ın gerçekten Düzenleyicilerin liderlerinden biri olduğu gibi, o zaman Jamie'nin sadakatinden şüphe edilirdi.

Son birkaç haftadır Sherstonlar'ın salonundaki konuşmalardan, Koloni'nin geniş bir örümcek ağı olduğunu anlamaya başlamıştı. Birkaç büyük

örümceğin -ve birçok küçük örümceğin-, ağa takılan bir sineğin çıkardığı belirsiz keder vızıltısını dinleyerek, ağı sürekli kontrol altında tuttuğu sayısız ticaret ağı vardı.

Daha küçük olanlar ağın kenarlarından, daha büyük olanların -çünkü örümcekler yamyamdılar- hareketlerini gözetleyerek temkinli bir şekilde kayarlardı.

Babasının durumu önemliydi -ama dedikoduların ve şüphelerin zarar verici etkilerine karşı koyacak kadar güvenli değildi. O ve Roger, bu konuyu daha önce gizli gizli, üzerinde kafa yorarak konuşmuşlardı; çatlaklar çoktan oradaydı, neyin yaklaştığını bilen biri için oldukça açıktı; gerilim derin bir çatlağa neden olacaktı -İngiltere'deki kolonileri bölmeye yetecek kadar derin bir çatlak.

Bu gece dehşet vericisin, diye düşündü kendi kendine. Zihninin betimleme seçimi onu tuhaf bir şekilde eğlendirmişti. Oysa ölümü çizmenin yeterli olduğunu düşünüyordu.

Ne Wilburlar, ne de Sherstonlar onun ruh halini fark etmişe benziyorlardı; annesi fark etmişti ve uzun uzun, düşünceli gözlerle kızına bakmış ama hiçbir şey söylememişti. Bree biraz şakalaştıktan sonra insanlardan müsaade istedi.

Jemmy'nin onu beklemekten yorulduğunu ve yanaklarında gözyaşı lekeleriyle uykuya daldığını fark edince ruh hali hiç iyiye gitmedi. Karyolasının önünde diz çöktü, tek elini hafifçe sırtına koyup yakınlığını hissederek uyanmasını diledi. Jem'in küçük sırtı huzurun sıcak ahengiyle inip kalktı ama kımıldamadı. Boynunun kırışıklarındaki ter damlaları ıslak ıslak parlıyordu.

Sıcak hava yukarı doğru yükselmişti ve evin ikinci katı akşamleyin her zamanki gibi boğucuydu. Tehlikeli gece havası içeri girip bebeğe zarar vermesin diye pencere, tabii ki, sıkı sıkı kapanmıştı. Bayan Sherston'ın çocuğu yoktu fakat hangi önlemlerin alınması gerektiğini biliyordu.

Brianna dağlardayken pencereyi açmaya tereddüt etmezdi. Ama Hillsborough gibi kıyıdan gelen yabancılarla ve durgun at yalakları ve küflü pınarlarla dolu kalabalık bir kasabada…

Sıtma taşıyan sivrisineklerin göreceli tehlikesiyle boğulma tehlikesini karşılaştırdığında, Brianna sonunda oğlunun üzerindeki hafif battaniyeyi kaldırmaya karar verdi. Bebeğin giysisini nazikçe çıkardı ve çocuk çarşafın üzerinde yalnızca beziyle kaldı. Yumuşak teni loş ışıkta ıslak ve pembe görünüyordu.

İç çekerek mumu söndürdü, uyanırsa duymak için kapıyı aralık bırakıp çıktı. Hava neredeyse kararmıştı; alt katın tırabzanlarından ışık geliyordu ama üst katın koridoru derin gölgeler içindeydi. Bayan Sherston'ın altın yaldızlı masaları ve Bay Sherston'ın atalarının portreleri karanlığın içinde hayaleti andırıyordu.

Roger'ın odasında ışık vardı; kapı kapalıydı ama yumuşak bir mum ışığı, altındaki cilalı tahtalara yayılmış, mavi koridor halısının kenarına vurmuştu. Dokunmaya olan açlığı, yemeye olan açlığından daha büyüktü. Kapıya doğru ilerledi.

Bir köle köşede başını sallıyordu, elleri kucağına düşen örgüsündeydi. Kapı açıldığında şaşkın gözlerle kafasını çevirip suçlu gibi Brianna'ya bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Bree önce yatağa baktı ama sorun yoktu; Roger'ın nefesinin hırıltılarını duyabiliyordu. Kaşlarını çatarak kadına baktı, küçük bir el hareketiyle kadının odadan çıkmasını işaret etti.. Kadın beceriksizce yarısı bitmiş çorabını toplayıp Brianna'yla göz göze gelmeden odadan çıktı.

Roger sırt üstü yatıyordu, gözleri kapalıydı, vücudunun keskin açılarının üzerine özenle bir örtü örtülmüştü. Çok zayıf, diye düşündü, nasıl bu kadar çabuk zayıfladı? Roger birkaç kaşık çorbadan ve Claire'in penisilinli suyundan daha fazlasını yutamıyordu ama iki üç gün kemiklerini bu kadar ortaya çıkarmaya kesinlikle yetmezdi.

Sonra Roger'ın savaş stresinden çok zayıfladığını hatırladı -annesiyle babası da normalinden daha zayıftılar. Roger'ın kemiklerinin belirginliği yüzünün korkunç şişkinliğiyle gizlenmişti; artık şişlik indiği için elmacıkkemikleri çıkık ve cılızdı, çenesinin sert çizgisi daha görünürdü ve yırtık boğazının etrafına sarılan beyaz keten bandajın üzerinden sert görünüyordu.

Roger'ın boğazına bakıp, kaybolan morlukların rengini incelediğini fark etti. İyileşen bir morluğun sarı-yeşil rengi yeni ölen birinin hassas gri-yeşil renginden farklıydı; onun kadar hasta duruyordu, ama hayatın bir rengiydi de. Odadaki pencerenin kapalı olduğunu fark edip derin bir nefes aldı. Sırtından ter akıyor, kalçalarına doğru nahoş bir şekilde damlıyordu.

Kanatlı pencerenin sesi Roger'ı uyandırdı -yastıktaki kafasını çevirip Bree'yi gördüğünde hafifçe gülümsedi.

"Nasılsın?" dedi Bree aceleci bir sesle. Sanki kilisede gibiydi. Kendi kendine konuşurken, sesinin çok yüksek çıktığını düşündü.

Roger tek omzunu hafifçe silkti, ağzıyla sessizce ‘iyi’ dedi. Solgun ve ıslak görünüyordu, şakaklarındaki koyu renk saçları terden sırılsıklam olmuştu.

“Çok sıcak, değil mi?” Sıcak havanın girdiği pencereyi işaret etti. Roger başını salladı, bandajlı eliyle gömleğinin yakasına dokundu. Brianna demek istediğini anlayıp yakasını çözdü, önünü açabildiği kadar açıp göğsünü rüzgâra bıraktı.

Roger’ın göğüs uçları küçük ve düzgündü, koyu kıvırcık kıllarının altındaki haleler pembemsi bir kahverengiydi. Bu görüntü Bree’ye kendi süt dolu göğüslerini hatırlattı. Birden Roger’ın kafasını kaldırıp, gömleğini açarak ağzını göğüslerine dayamak istedi. Roger’ın bunu River Run’daki söğüt ağaçlarının altında yaptığını dün gibi hatırlıyordu. İçi ısınmıştı, göğüslerinden rahmine kadar karıncalanmıştı. Yanaklarına kan hücum etti, yatağın yanındaki sehpada ne yemek olduğuna baktı.

Üstü kapalı bir kâsede soğuk et suyu çorbası -penisilinli- vardı, yanında da balla tatlandırılmış bir çay demliği duruyordu. Kaşığı aldı, kaşını şüpheyle kaldırdı, elini masaya koydu.

Roger hafifçe yüzünü buruşturdu ama çorbayı görünce başını salladı. Brianna kâseyi alıp Roger’ın yanındaki tabureye oturdu.

“Aç bakalım ahırın kapısını,” dedi neşeyle, sanki Roger Jem’miş gibi kaşığı döndüre döndüre ağzına doğru yaklaştırdı. “Atçık geliyooooooooor!” Roger gözlerini bitkin bir şekilde devirdi.

“Ben küçükken,” dedi Bree, Roger’ın somurtmasına aldırış etmeden, “annemle babam ‘şilep geliyor, köprüyü aç!’ ‘garajı aç, araba geliyor!’ gibi şeyler söylerlerdi ama bunları Jem’e söyleyemem. Senin annen araba ve uçak yapar mıydı?”

Dudakları seğirdi ama sonunda gönülsüzce gülümsedi. Başını iki yana sallayıp tek elini kaldırdı, tavanı işaret etti. Brianna yukarı baktığında koyu bir gölge gördü -daha yakından bakarak bunun gündüz bahçeden giren, şimdi karanlıkta uykusu gelmiş bir arı olduğunu gördü.

“Öyle mi? Peki, balarısı geliyor,” dedi daha yumuşak bir sesle. Kaşığı Roger’ın ağzına soktu. “Vızzz, vızzz, vızzz.”

Bu oyun havası girişimini daha fazla devam ettiremedi ama atmosfer biraz olsun rahatlamıştı. Yeni bir sözcük söyleyen Jem’den bahsetti ama sözcüğün ne olduğunu henüz kimse anlamamıştı.

“Belki ‘kedi’ anlamına geliyor diye düşündüm ama kediyi ‘miyav miyav’

diye çağırıyor.” Alnındaki ter damlasını elinin tersiyle silip kaşığı yeniden kâseye daldırdı.

“Bayan Sherston, Jem’in artık yürümesi gerektiğini söylüyor,” dedi gözlerini Roger’ın ağzına dikerek. “Kız kardeşinin çocuklarının ikisi de bir yaşındayken kendiliğinden yürümeye başlamışlar! Anneme sordum, sorun olmadığını söyledi. Çocukların hazır olduklarında yürüdüklerini, bunun da on aylıkla on sekiz aylık arasında olduğunu ama genelde on beş aylıkken yürüdüklerini söylüyor.”

Kaşığı ayarlamak için Roger’ın ağzını izlemesi gerekiyordu fakat Roger’ın da onu izlediğinin farkındaydı. Gözlerinin içine bakmak istiyordu ama yarı yolda o koyu yeşil derinliklerde göreceklerinden korkuyordu; tanıdığı Roger mı olacaktı, yoksa sessiz yabancı -asılan adam mı?

“Ah, neredeyse unutuyordum.” Unutmamıştı ancak haberleri hemen yumurtlamak da istememişti. “Babam bu öğleden sonra Vali ile konuştu. Vali sana bir arazi veriyor. İki bin hektar.” Bunu söylerken bile saçmalığı sezmişti. Neredeyse mahvolan bir hayatın karşılığında iki bin hektar bakir doğa.

Kaşlarını çatarak şaşırmış gibi Bree’ye baktıktan sonra başını iki yana sallayıp yeniden gözlerini kapayarak yastığa döndü.

Sessizce durup Roger’ı izledi ama o gözlerini açmadı. Çatık kaşlarında derin kırışıklıklar vardı.

Ona dokunma ve sessizlik engelini yıkma ihtiyacıyla hareket edip elmacıkkemiğindeki morluğa dokundu. Parmakları tenine neredeyse hiç dokunmadan gezindi.

Morluğun tuhaf bir şekilde solmuş kenarları, teninin altında patlayan kılcal damarlarına oturan kanı görebiliyordu. Sararmaya başlıyordu; annesi ona vücuttaki lökositlerin yaraya hücum ettiklerini, orada yaralı hücreleri parçaladıklarını ve kanı tutumlu bir şekilde geri dönüştürdüklerini söylemişti; değişen renkler bu hücresel işlemin sonucuydu.

Roger gözlerini açıp Bree’ye baktı, yüzündeki ifade cansızdı. Bree endişeli göründüğünün farkındaydı, gülümsemeye çalıştı.

“Ölü görünmüyorsun,” dedi. Bu Roger’ın cansız ifadesini sildi; kaşlarını kaldırdı ve gözleri neşeyle parladı.

“Roger- ” Sözcükleri tamamlayamayıp düşünmeden yaklaştı. Roger hafifçe toparlandı, içgüdüsel olarak boğazındaki kırılgan tüpü korumak için kamburlaştı ama Bree kollarını omuzlarına dikkatle doladı. Teninin özünü

hissetmeye çok ihtiyacı vardı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Brianna. Roger’ın kol kasını sıktı ve onu buna inandırmaya çalıştı.

Öptü. Roger’ın dudakları sıcak ve kuruydu, tanıdıktı -ve Bree bir anda şaşkına döndü. Yanağına hiç hava değmemişti, Roger’ın burnundan ya da ağzından sıcak bir nefes çıkmamıştı. Ciğerlerinin gizli derinliklerinden çıkan nemli hava, mağaradan çıkan gaz gibi, kehribar tüpten soğuk bir şekilde çıkıp Bree’nin boynuna dokundu. Bree’nin kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Yüzünde geçirdiği şoka ve tiksintiye dair en ufak bir iz olmamasını umarak geri çekildi.

Roger’ın gözleri sımsıkı kapalıydı. Çenesindeki kas gerildi; Bree oradaki gölgenin kıpırdadığını gördü.

“Sen… dinlen,” dedi, çatlak bir sesle. “Ben… ben sabah geleceğim.”

Koridordaki mumun yandığını ya da bekleyen kölenin gölgelerin arasından odaya geri girdiğini neredeyse görmeden merdivenlerden aşağıya indi.

Açlığı yeniden belirmişti ama aşağı inmesinin nedeni yemek aramak değildi. İlk önce kullanılmamış sütle ilgili bir şey yapması gerekiyordu. Boğucu gölgelerin arasında belli belirsiz bir hareketlenme hissederek anne ve babasının odasına doğru döndü. Sıcağa ve bunaltıcı havaya rağmen parmakları sanki terebentin hâlâ buharlaşarak teninden çıkıyormuş gibi soğuktu.

Dün gece rüyamda arkadaşım Deborah’yı gördüm. Öğrenci Birliği’ndeyken Tarot kartlarıyla para kazanırdı; benim için de bedavaya fal bakmayı önermişti ama ben hiç kabul etmedim.

Rahibe Marie Romaine, Katolikler’in yapmaması gereken beşinci şeyin ruh çağırma tahtasına, Tarot kartlarına ve kristal kürelere dokunmak olduğunu söylemişti. Çünkü bu tür şeyler Ş-E-Y-T-A-N’ı çağırırmış -bu sözcüğü hep böyle kullanır, tam olarak söylemezdi.

Bu konuya şeytanın nasıl dahil olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde Deb’in bana fal bakmasına razı olamıyordum. Ama dün gece rüyamdaydı.

Diğer insanlara fal bakarken onu hep izlerdim; Tarot kartları beni çok etkilerdi -belki de sırf yasak oldukları için. Ama isimler öyle havalıydı ki -

Büyük Arkana, Küçük Arkana; Para Şövalyesi, Kupa Serisi, Asa Kraliçesi, Kılıç Kralı. İmparator, Büyücü. Ve Asılan Adam.

Deb kartların tam ortasında bana fal bakıyordu.

“İki ağacın arasındaki bir direkte ayağından asılı bir adam var. Sırtında kafasıyla birlikte toplanmış duran kolları ucu aşağı bakan bir üçgen oluşturuyor; bacakları haç şeklini almış. Asılan adam ayağı hâlâ direğe bağlı olduğu için toprağa da hâlâ bağlı.”

Kartın üzerindeki, gökyüzüyle yeryüzü arasında sonsuza dek kalakalmış adamı gördüm. O kart gözüme hep tuhaf görünmüştü -adam tepetaklak ve gözleri bağlı olmasına rağmen hiç endişeli görünmüyordu.

Deb kartları toplayıp yeniden dağıttı ve o kart her defasında yeniden ortaya çıktı.

“Asılan Adam teslimiyetin ve fedakârlığın gerekli sürecini temsil eder,” dedi. “Bu kartın derin bir anlamı vardır,” dedi, bana bakıp parmağını karta vurdu. “Ama anlamın çoğu örtülüdür; anlamını kendin için sen anlamalısın. Teslimiyet kişiliğin dönüşümüne götürür ama kişinin kendi yenilenmesini tamamlaması gerekir.”

Kişiliğin dönüşümü. Benim de korktuğum buydu. Roger’ın kişiliğini olduğu gibi seviyordum!

Pekâlâ… kahretsin. Ş-E-Y-T-A-N’ın bununla ne alakası olduğunu tam olarak bilmiyorum fakat uzak geleceğe bakmaya çalışmanın hata olduğundan eminim. En azından şu anda.

74 SESSİZLİĞİN SESİ

Penelope Sherston'ın portresinin zevkine göre tamamlanmasından on gün önceydi. Bu sırada hem Isaiah Morton, hem de Roger yolculuk edecek kadar iyileşmişlerdi. Morton'ın çocuğunun doğumunun yakınlığı ve hem Granite Falls, hem de Brownsville yakınlarından gelen tehlike nedeniyle Jamie Morton ve Alicia için, Bay Sherston'ın bira fabrikasında şefle birlikte kalmaları için bir yer ayarlamıştı; Isaiah, gücü el verir vermez fabrikada arabacı olarak çalışacaktı.

"Neden, anlamıyorum," demişti Jamie bana gizli gizli, "ama o ahmağı sever oldum. Soğukkanlılıkla öldürülmesini görmek istemem."

Alicia'nın gelmesiyle Isaiah dikkat çekici bir şekilde kendine gelmişti ve bir hafta içinde mutfakta çalışan Alicia'yı sadık bir köpek gibi izlemek için aşağı inip mutfakta oturmuştu -ve yatağa geri dönerken durup Bayan Sherston'ın portresinin ilerlemesine yorumlar bile yapmıştı.

"Tıpkı ona benzemiyor mu?" demişti hayranlıkla, salonun kapısında pijamalarıyla dururken. "Resmi görünce kim olduğunu hemen anlarsınız."

Bayan Sherston'ın Salome gibi resmedilmek istediğini göz önünde bulundurursam, bunun bir iltifat olmadığını düşünürdüm. Ama Bayan Sherston hoş bir şekilde kızarıp Morton'a teşekkür etti. Sesindeki samimiyeti sezmişti.

Bree, Bayan Sherston'ı çok belli etmeden alay ederek -ki bu çok zor olmalıydı- hem gerçekçi, hem de gurur okşayan bir şekilde portreleyerek harika bir iş çıkarmıştı. Kendini kaptırdığı tek yer küçük bir ayrıntıydı; Yahya Peygamber'in kopan kafası Vali Tryon'ın asık yüzüne benziyordu ama bütün o kanın içinde birinin bunu fark edeceğinden şüpheliydim.

Eve gitmeye hazırdık, ev kıpır kıpır bir heyecan ve ferahlıkla doluydu - Roger hariç.

Roger fiziksel olarak tartışılamaz bir şekilde iyiye gitmişti. Kırık parmakları hariç ellerini yeniden hareket ettirebiliyordu, yüzündeki ve vücudundaki morlukların büyük bir kısmı geçmişti. En iyisi de, boğazındaki şişlik, yeniden burnundan ve ağzından nefes almasına izin verecek kadar inmişti. Boğazındaki tüpü kaldırıp kesiği diktim -küçük ama acılı bir ameliyat olmuştu. Vücudu gergin ve gözleri açıktı. Ben çalışırken sürekli tavana bakmıştı.

Akli olarak iyileştiğinden emin değildim. Boğazını diktikten sonra oturmasına yardım ettim, yüzünü sildim ve ayılsın diye konyakla karışık su verdim. Suyu yutarken dikkatle izledikten sonra parmaklarımla hafifçe boğazına dokundum, özenle hissedip yeniden yutkunmasını söyledim. Gözlerimi kapadım, yutkunurken gırtlak hareketini ve soluk borusunun halkalarını hissettim. Zararın derecesine olabildiğince iyi bir şekilde değer biçmeye çalıştım.

Sonunda gözlerimi açtım ve hâlâ tamamen açık olan gözlerinin dibimde olduğunu gördüm. En derinlerinde buz gibi soğuk ve keskin bir soru vardı.

"Bilmiyorum," dedim en sonunda. Sesim fısıltıdan öteye gidememişti. Parmaklarım hâlâ boğazındaydı, avucumun altındaki arterden akan kanı hissedebiliyordum, hayatı tam derisinin altında akıyordu. Ama gırtlağının açısal sertliği hâlâ parmaklarımın altındaydı, acayip bir şekilde şekilsizleşmişti; orada nabız alamadım, ses tellerinde havanın titreşimi yoktu.

"Bilmiyorum," dedim yeniden, parmaklarımı yavaşça çektim. "Şimdi, denemek ister misin?"

Başını iki yana sallayıp yataktan kalktı, pencereye doğru gidip benden uzaklaştı. Sokağa bakarken kollarını pencerenin pervazına dayadı. Belirsiz ve huzursuz bir şey hatırlamıştım.

Paris'te ay ışığının aydınlattığı bir geceydi. Uykumdan uyandığımda Jamie çıplak bir şekilde pencere pervazında duruyordu, kollarını birleştirmişti ve vücudu soğuk terden parlıyordu. Roger da sıcaktan terliyordu; gömleği vücuduna yapışmıştı -vücut hatları da öyle. Korkuyla karşılaşan bir adamın görüntüsüydü bu; şeytanlarıyla yalnız başına yüzleşmeyi seçen bir adamın görüntüsü.

Aşağıdaki sokaktan gelen sesleri duydum; kamptan dönen Jamie'nin eyerinin önünde Jemmy vardı. Günlük gezintilerinde Jem'i de yanında götürüyordu ki Bree dikkati dağılmadan çalışabilsin. Sonuç olarak da Jemmy dört yeni sözcük öğrenmişti -yalnızca ikisi ayıptı- ve Jamie'nin paltosunda reçel lekeleri vardı, pis bir bebek bezi gibi kokuyordu ama ikisi de genel olarak bu durumdan memnun görünüyorlardı.

Aşağıdan, oğlunu almaya giden Bree'nin kahkahaları duyuldu. Roger sanki odundan yontulmuş gibi duruyordu. Onlara seslenemiyordu ama pencerenin pervazına vurabilir ya da başka bir ses çıkarabilir, el sallayabilirdi. Ancak kıpırdamadı.

Bir süre sonra sessizce kalkıp odadan çıktım. Boğazımda sert ve yutması

imkânsız bir şişlik hissediyordum.

Bree, Jemm'yi banyo yaptırmak için götürdüğünde, Jamie Tryon'ın savaş sırasında alınan esirlerin birçoğunu bıraktığını söyledi. "Aralarında Hugh Fowles da var." Paltosunu bir kenara bırakıp gömleğinin yakasını gevşetti, yüzünü pencereden gelen hafif esintiye doğru kaldırdı. "Onun için konuştum ve Tryon da dinledi."

"Anca o kadarını yapar," dedim sinirli bir sesle. Jamie bana bakıp boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. Bu bana Roger'ın bu İskoç tarzı ifadeleri artık ses borusundan çıkaramayacağını hatırlattı.

Bunu düşününce oldukça kederli bakmış olmalıyım ki Jamie kaşlarını kaldırıp koluma dokundu. Çok sıcaktı ama yanağımı omzuna dayayıp ince ve ıslak kumaşın altındaki vücudunun sertliğinin tadına vardım.

"Roger'ın boğazını diktim," dedim. "Nefes alabiliyor ama bir daha konuşabilir mi bilmiyorum." Şarkı söylemek şöyle dursun. Sessiz düşüncem boğucu havada gezindi.

Jamie başka bir ses daha çıkardı, bu kez derin ve sinirliydi.

"Tryon'la Roger'a verdiği sözle ilgili de konuştum. Bana bahsettiği arazinin belgesini verdi -bin hektar ve benimkiyle yan yana. Vali olarak son resmi hareketi hemen hemen."

"Ne demek istiyorsun?"

"Esirlerin çoğunu serbest bıraktığını söyledim." Huzursuz bir şekilde uzaklaştı. "On iki tanesi hariç. Hâlâ Düzenleyicilerin on iki lideri elinde. Ya da o öyle diyor." Sesindeki alaycılık tozlu hava kadar ağırdı. "İsyan suçlamaları nedeniyle bir ay içinde yapılacak mahkeme için onları esir tutmaya devam edecek."

"Ya suçlu bulunurlarsa- "

"En azından asılmadan önce konuşabilecekler."

Portrenin önünde kaşlarını çatarak durdu ama portreyi gerçekten görüp görmediğinden emin değildim.

"Bunu görmek için burada kalmayacağım. Tryon'a gidip ekinlerimizle ve çiftliklerimizle ilgilenmemiz gerektiğini söyledim. Bu nedenle milis bölüklerini görevden azletti."

Kalbimdeki ağırlığın hafiflediğini hissettim. Dağlardaki hava soğuk, yeşil ve temiz olacaktı. İyileşmek için iyi bir yerdi.

“Ne zaman gideceğiz?”

“Yarın.” Portreyi fark etmişti; tabaktaki ağzı açık kafaya acımasız bir ifadeyle bakıp başını salladı. “Kalmak için yalnızca bir neden var ve bence bunun pek anlamı yok.”

“Neymiş o?”

“Dougal’ın oğlu,” dedi başını portreden çevirerek. “Son on gündür William Buccleigh MacKenzie’yi eyaletin bir ucundan bir ucuna kadar aradım. Onu tanıyan birkaç kişi buldum, ama Alamance’tan beri kimse onu görmemiş. Bazıları koloniyi terk etmiş olabileceğini söyledi. Düzenleyicilerden birçoğu kaçmış. Husband da gitmiş, söylediklerine göre ailesini Maryland’a götürmüş. Ama William MacKenzie’ye gelince, sıçan deliğine giren bir yılan gibi ortadan yok olmuş; ailesi de onunla birlikte kaybolmuş.

Dün gece rüyamda Roger’la birlikte büyük bir üvez ağacının altında yattığımızı gördüm. Güzel bir yaz günüydü ve her zamanki gibi özlediğimiz şeyler hakkındaki konuşmalarımızdan birini yapıyorduk. Konuştuğumuz şeyler yalnızca bizim aramızdaydı.

Ruhumu bademli Hershey çikolatası için satacağımı söyledim ve işte orada beliriverdi. Paketini açtım, çikolatanın kokusunu duyabiliyordum. İçindeki beyaz kâğıdı da çıkarıp çikolatayı yemeye başladım ama o sırada konuştuğumuz şey çikolatanın kâğıdıydı.

Roger kâğıdı aldı ve özlediği şeyin tuvalet kâğıdı olduğunu söyledi; bu kâğıt poponuzu silmek için fazla kaygandı. Gülüp tuvalet kâğıdının karmaşık bir şey olmadığını söyledim -insanlar isterlerse bunu şimdi de yapabilirlerdi. Yerde bir tuvalet kâğıdı rulosu vardı; ruloyu işaret ettim. Büyük bir yabanarısı yere indi, rulosunun ucunu yakalayıp tuvalet kâğıdını aça aça uçtu. Kâğıt başımızın üzerinde dallara takıldı.

Sonra Roger kendini kâğıtla silmenin kutsala hakaret olduğunu söyledi -burada öyleydi. Annem hastalarıyla ilgili notlar tutarken küçük kâğıtlara yazar, babam İskoçya’ya mektup yazdığında sayfanın her iki tarafına da yazar, sonra yana çevirip satırların bir ucundan diğerine yazar. Böylelikle çapraz görünür.

Sonra babamı yerde oturmuş, Jenny Hala’ya tuvalet kâğıtlarına mektup yazarken gördüm. Mektup gittikçe uzuyordu ve arı mektubu tutup İskoçya’ya doğru uçuruyordu.

Herhangi birinden daha çok kâğıt kullanırım. Jocasta Hala eski karalama defterlerinden ve suluboya kâğıtlarının hepsini vermişti -ama onları

kullandığımda suçlu hissediyorum, çünkü ne kadar pahalı olduğunu biliyorum. Ama çizmem gerek. Bayan Sherston için bu portreyi yapmanın güzel yanı -para kazandığım için, biraz kâğıt kullanabileceğimi hissetmem.

Sonra rüya değişti. 2B sarı kalemle Jemmy'nin resimlerini çiziyordum. Üzerinde, tıpkı okulda kullandıklarımız gibi siyah harflerle 'Ticonderoga' yazıyordu. Ama ben tuvalet kâğıdının üzerine çiziyordum ve kalem kâğıdı yırtıyordu. Öyle öfkelendim ki bir tomarı elimle buruşturdum.

Sonra banyoya gitmek için bir yer arayıp bulamadığınız -ve sonunda uyandığınızda banyoya gitmeniz gerektiğini anladığınız- o huzursuz ve sıkıcı rüyalardan birine dönüştü.

Hershey çikolatasını mı, tuvalet kağıdını mı, yoksa kalemimi alsam, karar veremiyorum. Sanırım kalemi alacağım. Yeni açılmış ucundaki tahta kokusunu aldım, parmaklarımın ve dişlerimin arasında hissettim. Küçükken hep kalemlerimi çiğnerdim. Sertçe ısırıp boyayı ve tahtayı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Sanki bir kunduz kemirmiş gibi görünene kadar bütün kalemi bir aşağı bir yukarı çiğnerdim.

Bu öğleden sonra bunu düşünüyordum. Jem'in okula gittiğinde -tabii eğer okula giderse- yeni bir sarı kalemi ya da üzerinde Batman olan bir beslenme çantası olmayacak olması beni üzdü.

Roger'ın elleri hâlâ kalem tutamayacak kadar kötüydü.

Ve şimdi kalem ya da çikolata, hatta tuvalet kâğıdı bile istemediğimi biliyorum. Roger'ın benimle yeniden konuşmasını istiyorum.

75 ADIMI SÖYLE

Geri dönüş yokuş yukarı olmasına rağmen, Fraser Tepesi yolculuğumuz Alamance yolculuğundan çok daha hızlıydı. Mayıs sonlarıydı ve Hillsborough etrafındaki tarlalardaki mısır sapları çoktan uzayıp yeşermişler ve altın polenlerini rüzgârda savuruyorlardı. Tahıllar kısa süre önce yukarı, dağlara çıkarılmış olacak, yeni doğan hayvanlar görünecek, buzağıların, sıpaların ve kuzuların kurtlardan, tilkilerden ve ayılardan korunması gerekecekti. Vali'nin talimatıyla dağılan milis bölüklerinin üyeleri hızla evlerine ve tarlalarına dönmeye başlamışlardı.

Bu nedenle geriye dönerken çok daha küçük bir grup olmuştuk; yalnızca iki arabaydık. Tepe'nin yanında yaşayan birkaç adam, tıpkı Findlay kardeşler gibi, bizimle yolculuk etmeyi tercih etmişlerdi, çünkü evleri yolumuzun üstündeydi.

Arabayı boşaltmaya yardım eden ve gecelemek için kamp kuran Findlayler'e gizli bir bakış attım. Sessiz olmalarına rağmen tatlı çocuklardı. Jamie'ye çok saygı duyuyorlar, hatta korkuyorlardı. Ama kısa süreli savaşta Roger'a karşı tuhaf bir şekilde bağlanmışlardı ve bu tuhaf sadakat milislerin dağılmasından sonra bile devam etmişti.

İki tanesi, Hillsborough'ya Roger'ı görmeye gelmişti ve çıplak ayak parmaklarıyla utana sıkıla Phoebe Sherston'ın Türk halılarına basmışlardı. Kırmızı yüzlülerdi ve neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Roger'a, belli ki yolda başka birinin bahçesinden çaldıkları üç olgunlaşmamış yeşil elma verdiler.

Roger teşekkür etmek için kocaman gülümseyip elmalardan birini aldı, durdurmama fırsat kalmadan elmadan cesur bir ısırık aldı. Bir haftadır çorbadan başka bir şey yememişti ve neredeyse boğularak ölecekti. Yine de boğula boğula yutmayı başardı. Üç Findlay oturup birbirlerine bakarak sessizce sırıttılar. Gözleri yaşarmıştı.

Yolculuğumuz sırasında Findlayler genelde Roger'ın yakınlarında bir yerde durup gözlerini ona dikmiş, yaralı elleriyle pek başaramadığı şeylerde yardım etmişlerdi. Jamie bana amcası Iain Mhor'dan bahsetmişti; görünüşe göre konuşulmayan ihtiyaçları sezme konusunda bir hayli tecrübelilerdi.

Genç ve güçlü olduğu için Roger hızla iyileşmişti, kırıkları kötü değildi ama iki hafta kırık kemiklerin kaynaması için uzun bir süre sayılmazdı. Bir hafta daha bandajlı kalmasını tercih ederdim ama o bandajlardan çok sıkılmıştı.

Önceki gün parmaklarındaki atelleri istemeye istemeye çıkarmış, acele etmemesi konusunda onu uyarmıştım.

“Aklından bile geçirme,” dedim arabaya, içinde erzak bulunan ağır sırt çantalarından birine uzandığında. Tek kaşını kaldırıp bana baktı, sonra sakince omuzlarını silkip geri çekildi. Hugh Findlay çantayı alıp taşıdı. Roger, önce Findlay’in topladığı çakmaktaşlarını, sonra yakınlardaki ormanı işaret etti. Odun toplayabilir miydi?

“Elbette hayır,” dedim sert bir şekilde. Bir şey içiyor gibi yapıp kaşlarını kaldırdı. Su mu getirecekti?

“Hayır,” dedim. “Gerekli olan tek şey kova ve…”

Güven içinde yapabileceği bir şey bulmak için etrafıma bakındım ama kamp kurma işleri ağır işlerdi. Aynı zamanda, öylece durup yararsız hissetmenin ne kadar gurur kırıcı olduğunu biliyordum. Sakat muamelesi görmekten bıkmıştı ve gözlerinde artık isyan etmeye başladığının ışığını görebiliyordum. Bir ‘hayır’ daha duyarsa muhtemelen sırf benden hıncını çıkarmak için arabayı kaldırmaya çalışacağını düşündüm.

“Yazabiliyor mu Sassenach?” Jamie içinde bulunduğumuz çıkmazı fark etmiş, arabanın yanında durmuştu.

“Yazmak mı? Ne yazması?” diye sordum şaşkınlıkla, ama o çoktan beni geçip yolculuklarında yanında taşıdığı hurdası çıkmış taşınabilir yazı masasını çıkardı.

“Aşk mektubu mesela?” dedi Jamie sırıtarak. “Ya da sone olabilir.” Karşı çıkıp bağırmama rağmen kucak masasını Roger’a fırlattı. Roger masayı düşürmeden tuttu. “Roger, belki sen William Tryon’ın şerefine bir destan yazmadan önce ortak akrabamızın gelip seni öldürmeye çalıştığının hikâyesini yazabilirsin, ha?”

Roger bir an hareketsiz durup masayı sıkıca tuttu. Sonra Jamie’ye çarpık bir şekilde gülümseyip yavaşça başını salladı.

Kamp kurulduğunda başlamış, akşam yemeği yemek için mola vermiş, sonra yeniden işe koyulmuştu. Yorucu ve çok yavaş bir işti; kırıklar büyük ölçüde iyileşmişti ama elleri hâlâ çok katı, ağrılı ve sarsaktı. Kalemi on kez düşürmüştü. Onu izledikçe kendi parmak eklerim ağrır olmuştu.

“Of! Şunu keser misin?” Tavayı bir avuç dolusu saz ve kumla temizlerken kafamı kaldırıp baktığımda Brianna’nın oğluyla ölümüne bir kavgaya tutuştuğunu gördüm. Jemmy annesinin kolunda tıpkı bir yay gibi geriye

eğilmiş tekmeler savuruyor, tepiniyor, en fedakâr anne babayı bile bir anlığına evlat katili yapacak türden sinir bozucu sesler çıkartıyordu. Kopan yaygara karşısında Roger'ın omuzlarını kulaklarına kadar çektiğini gördüm. Ama azimle yazı yazmaya devam etti.

"Senin sorunun ne?" diye sordu Bree sinirli bir şekilde. Diz çöküp Jemmy'yi yarı oturur bir pozisyona getirdi. Belli ki onu yatırıp gece için bezini değiştirmeye çalışıyordu.

Bahsedilen bez ıslak, pis ve küçük çocuğun bacaklarından aşağı sarktığı için oldukça ilgiye muhtaçtı. Öğleden sonranın büyük bir kısmında arabada uyuyan Jem, güneşten sersemleyip huysuzlaşmıştı ve bezinin değiştirilip yatırılması şöyle dursun, hafife alınacak bir ruh halinde değildi.

"Belki de daha yorulmamıştır," dedim. "Yemeğini yedi, değil mi?" Bu zaten cevabını bildiğim bir soruydu; Jemmy'nin yüzü muhallebi içinde kalmıştı ve saçlarında da biraz yumurtalı ekmek vardı.

"Evet." Bree elini daha temiz ama aynı şekilde dağınık olan kendi saçlarına götürdü. Jem, MacKenzie ailesindeki tek huysuz değildi. "Belki de yorgun olan o değil, benimdir." Öyleydi; atları dikleşen yokuşlardan geçirmek için günün büyük bir kısmı arabanın yanında yürüyerek geçirmişti. Ben de öyle.

"Neden onu burada bırakıp banyo yapmıyorsun?" dedim esnememi asilce bastırarak. Büyük bir tahta kaşık alıp çekici bir şekilde Jem'e doğru salladım. Jem ellerinin ve dizlerinin üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor, korkunç ciyaklamalar çıkarıyordu. Kaşığa odaklanıp gürültü yapmayı kesti, olduğu yerde yere çömelip şüpheli gözlerle bakmaya başladı.

Tuzağıma bir de kalaylı bardak ekleyip Jem'in yanına, yere koydum. Bu kadarı yeterdi; poposunun üzerine oturup iki eliyle kaşığı aldı, kaşığı bardağın içinde çevirmeye başladı.

Bree derin bir minnettarlıkla baktı, ayağa kalktı, küçük dereye giden yokuşu çıkarak ormanın içinde kayboldu. Etrafı karanlık ormanla çevrili soğuk bir suda hızlı bir banyo, mum ışıkları altında mis kokan bir köpük banyosu karşısında lüks bir kaçamak pek sayılmazdı -ama buradaki önemli sözcük 'kaçamak'tı. Kendi deneyimlerimden biliyorum ki kısa süreli bir mahremiyet bir anne için mucizeler yaratırdı. Temizlik dindarlığa pek yakın değilse de ayaklarının, yüzünün ve ellerinin temiz olması kesinlikle birinin evrene bakışını güzelleştiriyordu. Özellikle de terle, kirle ve pis bezlerle geçen bir günün ardından.

Eleştirel gözlerle kendi ellerimi inceledim; atları geçirmek, ateş yakmak,

yemek pişirmek ve tencere temizlemek arasında benim evrene bakışımın da biraz değişmesi gerekiyordu.

“Slàinte, mo nighean donn,” dedi usulca, bardağını şerefe kaldırırken gülümseyerek.

“Mmm.” Gözlerimi kapadım, mis kokulu dumanı içime çektim. “İçtiğin şey viski değilse de ‘Slàinte’ demek doğru mu?” Bardağın içindeki şey şaraptı -ve çok iyi bir şaraptı, sertti ama aroması çok güzeldi, güneş ve üzüm yaprağı kokuyordu.

“Denmemesi için bir neden göremiyorum,” dedi Jamie mantıklı bir şekilde. “Sonuçta amaç sağlık dilemek.”

“Doğru, ama bence ‘sağlık’ sözcüğünün mecaziden çok gerçekçi bir anlamı var, en azından bazı viskilerde. Yani eğer birlikte içtiğin kişinin içkiden sağ çıkmasını umut ediyorsan.”

Güldü, gözleri neşeyle kısıldı.

“Henüz içkiyle kimseyi öldürmedim Sassenach.”

“Onu kastetmedim,” dedim, bir yudum daha almak için durarak. “Ah, güzelmiş. Albay Ashe’in birliğindeki o üç milisi diyordum.” Bahsettiğim bu üç adam, Tanrı bilir nereden buldukları ve viski olduğu iddia edilen bir şişeyi bitirdikten sonra bir nöbetçi tarafından körkütük -buradaki kör sözcüğünü gerçek anlamda kullandım- sarhoş olarak bulunmuşlardı.

Ashe’in birliğinde cerrah olmadığı ve biz de onların kampının yanında kamp kurmuş olduğumuz için, gecenin bir vakti bu olayı elimden geldiğince iyi bir şekilde çözmek için çağırıldım. Adamların üçü de hayatta kalmayı başarmışlardı, ama bir tanesinin tek gözü kör olmuştu, bir tanesinin de beyninde ufak bir hasar meydana gelmişti -gizli gizli de olsa, ilk başlarda ne kadar akıllı olduğuna dair şüphelerim vardı.

Jamie omuzlarını silkti. Sarhoşluk hayatın basit bir gerçeği, kötü içki de bir başka gerçeğiydi.

“Thig a seo, a chuisle!” diye seslendi, kaşığa ve bardağa olan ilgisini kaybedip, elleri ve dizleri üzerinde, sıcak kalması için ateş çemberinin taşlarının arasında bırakılmış olan kahve demliğine doğru giden Jemmy’yi görmüştü. Jemmy davetleri duymazdan gelip, kendisini belinden yakalayıp Jamie’ye götüren Tom Findlay tehlikesinden tekmeler atarak kurtulmaya çalıştı.

“Otur,” dedi Jamie, cevap beklemeden çocuğu yere oturtup paçavra topunu

uzattı. Jemmy topu aldı, kurnazca bir büyükbabasına, bir ateşe baktı.

“Bunu ateşe atarsan, a chuisle, senin poponu tokatlarım,” dedi Jamie şakacı bir şekilde. Jemmy’nin alnı buruştu, alt dudağı büzülüp acıklı bir şekilde titremeye başladı. Ama topu ateşe atmadı.

“A chuisle?” dedim aynı şekilde telaffuz etmeye çalışarak. “Yeni duyuyorum. Ne anlama geliyor?”

“Ah.” Jamie parmağını burnunun kemiğine sürterek düşündü. “ ‘Kanım’ demek.”

“ Mo fuil’in o anlama geldiğini sanmıştım.”

“Evet, öyle, ama o kan kendini yaraladığında akan kan. A chuisle daha çok… ‘Ah, kanım senin damarlarında akıyor.’ Bu genelde küçük bir çocuğa söylenir, akrabası olduğun bir çocuğa elbette.”

“Bu çok hoş.” Boş şarap bardağımı yere koyup Jamie’nin omzuna yaslandım. Hâlâ yorgun hissediyordum ama şarabın mucizesi yorgunluğumun sert köşelerini yumuşatmış, beni mayıştırmıştı.

“Germain’e ya da Joan’a da böyle hitap eder miydin? Yoksa bu çok gerçek anlamıyla mı a chusile demek?”

“Germain’e daha çok un petit emmerdeur* demeyi tercih ederim,” dedi neşeyle. “Ama Joanie’ye a chuisle derim. Bu yalnızca vücut değil, kalbin kanı.”

*(Fr.) Küçük baş belası. (ç.n.)

Jemmy paçavra topunu yere atmış, ağzı açık bir şekilde, karanlık çökünce otların arasında beliren ateşböceklerine bakıyordu. Karınlarımız doyduktan ve dinlendikten sonra, herkes gecenin rahatlatıcı etkilerini hissetmeye başlamıştı.

Adamlar, birbirlerini iyi tanımanın rahatlığı içinde çınar ağacının altındaki çim kokulu karanlığa yayılmış, şarap şişesini elden ele geçiriyorlardı. Findlay kardeşler, tek temiz yer olan arabadaydılar, ileri geri bir şeyler fırlatıyor ve karanlık çöktüğü için fırlattıkları şeylerin yarısını ellerinden kaçırıyor, birbirlerine bağırarak hakaretler yağdırıyorlardı.

Ateşin arkasından gürültülü bir çalı hışırtısı duyuldu. Islak ama oldukça neşeli görünen Brianna çalıların arasından fırladı. Roger’ın yanında durdu, elini Roger’ın sırtına koyup yazdıklarını okumaya çalıştı. Roger kafasını

kaldırıp Brianna'ya baktı, sonra rahatlayıp omuzlarını silkerek kitabının biten sayfalarını ona verdi. Brianna yanında diz çöktü, ıslak saçlarını geriye doğru atıp ateşin ışığında mektupları okumaya koyuldu.

Jamie'nin gömleğine bir ateşböceği kondu. Gömleğinin kırışıklıklarının arasında yeşil yeşil parlıyordu. Parmağımı ona doğru uzatınca uçup gitti, kaçak bir kıvılcım gibi ateşin üzerinde döndü.

"Roger'ı yazı yazmaya yönlendirmek iyi bir fikirdi," dedim onaylayan gözlerle ateşe doğru bakarak. "Başına gerçekten ne geldiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," dedi Jamie. "William Buccleigh ortadan kaybolduğundan, Roger'ın başına gelenler başına gelebileceklerden daha önemli olmayabilir."

Bununla ne demek istediğini sormama gerek yoktu. Ayaklarının altındaki yaşamın tekmelenmesinin ve bu yaşamı yeniden kurmak için nasıl bir güç gerektiğini herkesten iyi biliyordu. Sağ eline uzandım, tutmama izin verdi. Karanlığın örtüsü altında sakat parmaklarını okşadım, yaraların kalınlaşmış çıkıntılarına dokundum.

"O halde kuzeninin soğukkanlı bir katil olup olmadığını öğrenmek senin için önemli değil mi?" diye sordum sakince, ellerimizin arasında geçen daha ciddi sohbeti gizlemek için.

Kahkahaya benzeyen kısık ve boğuk bir ses çıkardı. Cevap olarak nasırlı parmaklarıyla parmaklarımı sarıp bastırdı.

"O bir MacKenzie, Sassenach. Leochlu bir MacKenzie."

"Hmm." Bana Fraserlar'ın keçi gibi inatçı oldukları söylenmişti. Bu kesinlikle amcaları Colum ve Dougal için doğruydu. Annesi Ellen'ın da bu ailevi özellikten payını alıp almadığına dair herhangi bir şey duymamıştım - ama o öldüğünde Jamie henüz sekiz yaşındaymış. Peki ya halası Jocasta? Kesinlikle kaçın kurasıydı ama bence yalan dolan konusunda erkek kardeşleri kadar becerikli değildi.

"Ne?" Brianna'nın bağırışı dikkatimi yeniden ateşin diğer tarafına çekti. Elinde sayfalar ve yüzünde neşeyle karışık hoşnutsuz ifadesiyle Roger'a bakıyordu. Roger'ın yüzünü göremedim; yüzü Brianna'ya dönüktü. Tek elini kaldırıp susmasını işaret ediyordu. Adamların oturmuş içtikleri ağaca doğru dönüp kimsenin Bree'nin bağırışını duymadığından emin olmak istedi.

Roger'ın yüz kemiklerinde parıldayan ateşi gördüm, sonra ihtiyatlı yüz ifadesi dehşete dönüştü. Ağzı açık bir şekilde ayağa kalktı.

“SUS!” diye kükredi.

Çok sert, gürültülü ve boğuk bir haykırıştı bu. Biri boğazına sarılmışken bağırmaya çalışmış gibiydi. Ateşböceklerini bırakıp kahve demliğini incelemeye başlayan Jemmy de dahil olmak üzere, duyma mesafesindeki herkesin donup kalmasına neden olmuştu. Jemmy eli sıcak metale on santimetre kala dönüp babasına baktı. Sonra yüzünü buruşturup korkuyla ciyaklamaya başladı.

Roger ateşin başına gidip çocuğu kucağına aldı; küçük çocuk çığlığı bastı, tekmeler savurup bu korkunç yabancıdan kurtulmak için tepinip durdu. Bree hemen çocuğu alıp göğsüne bastırdı, yüzünü omzuna gömdü. Kendisinin de şaşkınlıktan beti benzi atmıştı.

Roger da şoka girmiş görünüyordu. Gerçekten kendi tenine dokunduğundan emin olmaya çalışır gibi boğazına dokundu. Çenesinin altındaki ip yarası hâlâ koyuydu; ateşin ışığında bile hem o yarayı, hem de daha küçük ve düzgün olan kesik yarasını görebiliyordum.

Çığlığının ilk şoku atlatmıştı. Adamlar ağacın altından çıktılar, Findlayler koşup Roger’ın etrafına sarıp şaşkınlık ve tebrik nidaları attılar. Roger başını salladı, elinin sıkılıp sırtının sıvazlanmasına izin verirken, sanki başka bir yerde olmayı gönülden istercesine etrafına bakındı.

“Başka bir şey söyleyin,” dedi Hugh Findlay.

“Evet efendim, bunu yapabilirsiniz,” dedi Iain, parlayan yuvarlak suratıyla. “Şey diyin… ‘Eti ite, otu ata ver!’ ”

Bu öneri yuhalandı ve yerine bir dolu heyecanlı öneri sunuldu. Roger mutsuz görünmeye başlamıştı, ağzını sıkı sıkı kapadı. Jamie ve ben ayağa kalktık; Jamie’nin bir şekilde araya girmeye hazırlandığını hissedebiliyordum.

Sonra Brianna tek kalçasının üzerinde Jemmy’yle heyecanlı kalabalığı yarıp olan biteni derin bir ilgiyle izlemeye başladı. Boştaki eliyle Roger’ın elini tutup gülümsedi. Gülümsemesi yalnızca dudaklarının kenarındaki titremeden belli oluyordu.

“Adımı söyleyebilir misin?” diye sordu.

Roger da onun gibi gülümsedi. Nefes alırken havanın boğazında hırıldadığını duydum.

Bu kez sakin konuştu; çok sakin. Herkes susup onu dinlemek için öne doğru eğildi. Ağır ve acılı bir fısıltıydı. İlk hece yaralı ses tellerini zorladı, son hece neredeyse hiç duyulmadı. Ama,

“Breeeeah… ah,” dedi. Bree gözyaşlarına boğuldu.

76 DİYET

Fraser Tepesi

Haziran 1771

Jamie’nin çalışma odasındaki misafir koltuğuna oturdum, o üç aylık hesaplarla boğuşurken ben de kan otlarıyla samimi bir şekilde haşır neşir oldum. İkisi de yavaş ve bıktırıcı bir işti ama bir mumun ışığını paylaşıp birbirimizin dostluğunun tadına varabiliyorduk. Tüy kalemiyle kâğıda yazarken yaratıcı bir şekilde sövmesini dinlemenin oldukça eğlenceli olduğunu düşünüyordum.

“Yumurta emen kirpi piçi!” diye söylendi. “Şuna baksana Sassenach, adam bildiğin hırsız! Şeker için iki şilin almış!”

Batı Hint Adaları’nda üretilip Charleston’a gemiyle yollanan, oradan at arabasıyla, kayıkla, at sırtında ve yayan olarak yüzlerce kilometre daha taşınacak ve bir sonraki ziyaretinden üç dört ay sonrasına kadar ücreti ödenmeyecekti -ve her halükarda nakit para değil, altı kavanoz bektaşiüzümü reçeli ya da tütsülenmiş bir av hayvanı budu alacak bir gezgin dağıtıcı tarafından kapımıza kadar getirilen şeyler için iki şilin oldukça mütevazı bir fiyattı. Bunu söylememek için dilimi şaklattım.

“Şuna bak!” dedi Jamie. Kalemini aşağıya doğru sürükleyerek rakamların üzerine sapladı. “Bir fıçı konyak on iki şilin, hırdavat mı? Roger hırdavatçıdan ne istiyor olabilir? Çapayla müzik mi yapmayı planladı?”

“Bence o saban demiriydi,” dedim sakince. “Bizim değil; Roger onu Geordie Chisholm için getirdi.” Saban demirleri aslında pahalı şeylerdi. İngiltere’den ithal edildikleri için kolonideki küçük çiftçilerde pek olmazdı. Çiftçilerin birçoğu kürek ile yerleri temizlemek için balta ve belki de demir bir çapa kullanırlardı.

Jamie rakamlara gözlerini kısarak baktı, elini saçlarına götürdü.

“Evet,” dedi. “Önümüzdeki yılın ekinleri satılmadığı takdirde yalnızca Geordie meteliksiz kalır. O yüzden de onun parasını ödeyen benim, değil mi?” Cevap beklemeden hesaplarına geri döndü. “Uçan kaplumbağanın bok yiyen piçi,” diye söyleniyor, ama bunu Roger’a mı, Geordie’ye mi, yoksa saban demirine mi söylediğini belli etmiyordu.

Kan otuyla işimi bitirip kökü masanın üzerindeki kavanoza bıraktım. Kan otunun ismi oldukça yerindeydi; bilimsel ismi Sanguinaria'ydı ve suyu kırmızı, kekremsi ve yapışkandı. Kucağımdaki kâse sızıntılı, nemli otlarla doluydu ve ellerim sanki küçük hayvanların bağırsaklarını deşmişim gibi görünüyordu.

"Yetmiş şişe vişne likörüm var," dedim başka bir kök daha sökerken. Sanki bunu bilmiyormuş gibi; bütün ev bir haftadır öksürük şurubu kokuyordu. "Fergus bunları Salem'e götürüp satabilir."

Jamie dalgın bir şekilde başını salladı.

"Evet, mısır tohumu satın almak için buna güveniyorum. Salem'e gidebilecek başka bir şeyimiz var mı? Mum? Bal?"

Keskin bir bakış attım ama gördüğüm tek şey, kafasının üzerinde başka yöne doğru yatmış bir tutam saçtı. Mum ve bal hassas bir konuydu.

"Sanırım on galon bal ayırabilirim," dedim ihtiyatlı bir şekilde. "Belki on… on iki düzine mum."

Kaleminin ucuyla burnunu kaşıyınca mürekkep lekesi kaldı.

"Arı kovanları bakımından iyi bir yıl oldu sanıyordum," dedi sakince.

Öyleydi; asıl kovanım genişlemişti. Artık bahçemi çevreleyen dokuz arı kovanım var. Onlardan hemen hemen elli galon bal ve otuz düzine mum yapmak için yeterince balmumu almıştım. Öte yandan aklımda bunlar için planlarım vardı.

"Ameliyat için biraz bala ihtiyacım var," dedim. "Yaralar için iyi bir antibakteriyel."

Tek kaşını kaldırdı, bir yandan da gözlerini çizdiği tavuk resminden ayırmıyordu.

"Sinekleri çekeceğini sanıyorum," dedi, "ayıları olmasa da." Düşüncesini savuşturmak için kaleminin ucunu salladı. "Ne kadara ihtiyacın var peki? Kırk galon bala gereksinim duyacak kadar -tabii onları baştan aşağı balla bandajlamazsan- yaralının ameliyata geleceğini sanmıyorum."

Temkinli davranmama rağmen güldüm.

"Hayır, iki üç galon bandajlar için yeterli -haydi beş diyelim. Artanla da elektrolitik sıvı yaparım."

"Elektrik mi?" Muma baktı, alevi pencereden giren cereyanda titriyordu.

Sonra yeniden bana baktı. “Brianna bunun ışıklarla ilgili bir şey olduğunu söylememiş miydi? Ya da en azından şimşekle ilgili olduğunu?”

“Hayır, elektrolit,” diye yineledim. “Şekerli su. Biri şoka girmiş ya da yemek yiyemeyecek kadar hasta hissettiğinde -elektrolitik sıvı vücudun kan kaybı ya da ishal yüzünden kaybettiği başlıca iyonları yerine koyar- şekerli su kanı sulandırır ve kan basıncını düzeltir. Daha önce bunu kullandığımı gördün.”

“Bu şekilde mi etki ediyor?” Yüzü merakla aydınlandı. Açıklama bekliyor gibiydi. Sonra hâlâ masasında beklemekte olan fiş yığınını gördü, iç çekti, kalemi yeniden eline aldı.

“Çok iyi o halde,” dedi. “Bal sende kalsın. Sabunu satabilir miyim?”

Mutlu bir şekilde başımı salladım. Temkinli birçok deney sayesinde, sonunda küllü suya batırılmış ölü domuz gibi kokmayan ve derinin üst tabakasını soymayan bir sabun üretmeyi başarmıştım. Ama içyağı yerine ayçiçeği yağı ya da zeytinyağı gerekiyordu; ikisi de çok pahalıydı.

Daha fazla sabun ve şampuan yapmak için aklımda, balımı Cherokee hanımlarıyla ayçiçeği yağı karşılığında takas etmek vardı. Eğer daha ileriye gidebilirsek, sabun ve şampuan neredeyse her yerde -Cross Creek’te, Wilmington’da, New Bern’de- muhteşem fiyatlara satılabilinirdi. Ya da ben öyle zannediyordum. Jamie’nin böyle bir ticaret riskine gireceğinden emin değildim; baldan kârını hemen alabilecekken, sabun ve şampuanların kârı için aylarca beklemesi gerekecekti. Sabunun ham baldan daha çok kâr getireceğinden emin olsaydı, önümdeki engel kalkardı.

İhtimalleri açıklamama zaman kalmadan koridordan gelen hafif ayak sesleri ve kapının yumuşak bir şekilde çalındığını duyduk.

“Gir,” dedi Jamie, doğrularak. Bay Wemyss kafasını içeri uzattı ama ellerimdeki kanlı damlaları görünce bir an telaşlanıp tereddüt etti. Jamie kalemini sallayarak adamı dostane bir şekilde içeri çağırdı.

“Evet, Joseph?”

“Sizinle bir şey konuşabilir miyim efendim?” Bay Wemyss günlük giyinmişti. Üzerinde pantolon ve gömlek vardı fakat ince ve solgun saçlarını suyla arkaya yatırmış, haline biraz resmiyet katmıştı.

Sandalyemi geriye itip çöplerimi toplamak için öne eğildim ama Bay Wemyss küçük bir el hareketiyle beni durdurdu.

“Ah, hayır hanımefendi. Eğer sorun olmazsa kalmanızı istiyorum. Lizzie

hakkında. Bu konuda bir hanımın fikrini almak isterim.”

“Elbette.” Yeniden oturup kaşlarımı merakla kaldırdım.

“Lizzie mi? Küçük kızımıza koca mı buldun Joseph?” Jamie tüy kalemini masasındaki kavanoza bırakıp meraklı gözlerle boş tabureyi işaret etti.

Bay Wemyss başını salladı, mum ışığı ince yüzünün kemiklerine vurdu. Her zamanki tavırlarına ters düşecek türden ağırbaşlı bir şekilde kendisine sunulan tabureye oturdu.

“Bu sabah Robin McGillivray gelip Elizabeth’imi oğlu Manfred’le evlendirmek istediğini söyledi.”

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Bildiğime göre Manfred McGillivray, Lizzie’yi beş altı kez görmüştü ve yalnızca nezaketen konuşmuştu. Ondan hoşlanmış olması imkânsız değildi; Lizzie nazik ve hoş bir kız olmuştu. Hâlâ çok utangaç da olsa, terbiyeli bir kızdı. Ama bu bir evlilik teklifinin temeli gibi pek görünmüyordu.

Bay Wemyss konuyu açtığında olay biraz daha açığa kavuştu. Jamie, Lizzie’ye çeyiz olarak toprağından bir bölüm vermeye söz vermişti. Sözleşmesinden kurtulan Bay Wemyss’in yirmi hektar olduğunu söylediği bir çiftlik evi vardı ve bu evin mirasçısı Lizzie’ydi. Wemyss’in arazisi McGillivrayler’inkinin yanındaydı ve ikisi beraber düzgün bir çiftlik ederdi. Görünüşe göre üç kızı evlendiği ya da nişanlandığı için Manfred’in evliliği Ute McGillivray’in planının yeni basamağı olacaktı. Tepe’nin otuz kilometre yakınlarındaki bütün bekâr kızların arasından en iyi olasılığın Lizzie olduğuna karar vermiş, Robin’i konuşmak için yollamıştı.

“Pekâlâ, McGillivrayler düzgün bir aile,” dedi Jamie mantıklı bir şekilde. Budadığım kan otlarının bulunduğu kâseye parmağını sokup düşünceli bir şekilde defterinin üzerinde parmak izlerinden oluşan kırmızı bir zincir bıraktı. “Çok toprakları yokmuş ama Robin kendine yetiyormuş ve Manfred oldukça çalışkanmış.” Robin silah ustasıydı ve Cross Creek’te küçük bir dükkânı vardı. Manfred, Hillsborough’daki başka bir silahçının yanına çırak olarak verilmişti ama artık kendisi usta olmuştu.

“Onu Hillsborough’ya mı götürür?” diye sordum. Bu Joseph Wemyss’e ağır gelebilirdi. Kızının geleceğini garanti altına almak için her şeyi göze alacak olmasına rağmen Lizzie’yi çok seviyordu ve onu kaybetmek kalbinde büyük bir yara açardı.

Başını iki yana salladı. Saçları kurumuştu ve her zamanki dik haline geri dönmeye başlamıştı.

“Robin öyle söylemiyor. Adamın ticaretini Woolam’s Creek’te yapma planları varmış. Küçük bir dükkânı çekip çevirebilirmiş. Çiftlikte yaşayacaklar.” Jamie’ye yan yan baktıktan sonra gözlerini çevirdi, açık teninin altındaki kanı kaynıyordu.

Jamie başını eğdi, ağzının kenarını içeri doğru büktüğünü gördüm. Demek anlaşmaya bu noktadan girmişti. Woolam’s Creek, Fraser Tepesi’nin dibinde küçük ama büyümekte olan bir yerleşim yeriydi. Oranın yerlisi ve bir Quaker ailesi olan Woolamlar’ın orada bir değirmenleri ve derenin uzak tarafında toprakları vardı. Tepe tarafındaki bütün topraklar ise Jamie’ye aitti.

Şimdiye kadar Ronnie Sinclair’e, Theo Frye’a ve Bob O’Neill’e, henüz inşa aşamasındaki nalbant ve küçük bir market için toprak, alet ve malzeme sağlamıştı. Bize hızlı bir gelir sağlamasa da en sonunda kazançtan pay verecekti.

Jamie’nin ve benim gelecek planlarımız varsa, Ute McGillivray’in de vardı. Elbette Lizzie’nin ve babasının Jamie’yle pahalı bir yere sahip olduklarını ve Lizzie için elinden geleni yapacağını biliyordu. Şu anda Joseph Wemyss’in çok hassas bir şekilde sorduğu şey de buydu; Jamie anlaşmanın bir parçası olarak Manfred’e Woolam’s Creek’te toprak sağlayabilir miydi?

Jamie göz ucuyla bana baktı. Çok hafif bir şekilde omzumu silktim, Lizzie’nin fiziksel hassaslığının Ute McGillivray’in hesaplarının içine girip girmediğini merak ediyordum. Lizzie’den daha sağlıklı ve daha iyi anne olabilecek birçok kız vardı. Yine de eğer Lizzie çocuk doğururken ölürse, McGillivrayler hem çeyiz olarak verilen toprak, hem de Woolam’s Creek’teki mülk sayesinde daha zengin olacaklardı ve yeni bir kadın zor bulunur türden bir şey değildi.

“Yapacak bir şey vardır,” dedi Jamie dikkatle. Bakışlarının açık deftere kaydığını, sonra bana döndüğünü fark ettim. Toprak sorun değildi; alet edevat için nakit gerekmiyordu ve az bir ödünç parayla halledilebilinirdi. Dudaklarımı sıkıp gözlerimi ona diktim; hayır, ellerini benim balıma süremezdi!

İç çekip oturdu, kırmızıya dönmüş parmaklarını hafifçe deftere vurdu.

“Ben hallederim,” dedi. “Kız ne diyor peki? Manfred’le evlenecek mi?”

Bay Wemyss biraz şüpheci görünüyordu.

“Evleneceğini söylüyor. Çocuk hoş biri, gerçi annesi… iyi bir kadın,” diye ekledi aceleyle, “çok iyi. Eğer birazcık… eee. Ama…” Alnını kırıştırarak bana baktı. “Doğrusunu isterseniz Elizabeth’in onun fikrini bildiğini

sanmıyorum hanımefendi. Birbirlerine çok yakışacaklarını ve bunun onu bana yakın tutacağını biliyor…" Bunu düşününce yumuşayan ifadesi yeniden sertleşti. "Ama sırf ben onaylıyorum diye evlenmesini istemem." Utangaç bir şekilde önce Jamie'ye, sonra bana baktı.

"Annesini çok severdim," dedi. Sözcükler ağzından sanki utanç verici bir sırrı itiraf eder gibi alelacele çıkıyordu. Pespembe oldu, kucağında kenetlediği ince ellere baktı.

"Anlıyorum," dedim gözlerimi nazikçe başka yöne çevirip masadaki kan otlarını temizleyerek. "Onunla konuşmamı ister misin?"

"Ah, minnettar olurum hanımefendi!" Rahatlayınca neredeyse sıçrayarak ayağa kalktı. Jamie'nin elini ateşli bir şekilde sıkıp bana da selam verip durdu. Sonunda onlarca kez teşekkürlerini sunarak kendi yoluna gitti.

Kapı arkasından kapandı. Jamie başını iki yana sallayarak iç çekti.

"Kendi kararlarını kendileri verdikleri bir dönemde kızları evlendirmenin ne kadar zor olduğunu ancak Tanrı bilir," dedi karamsar bir şekilde. Brianna'yı ve Marsali'yi düşündüğü açıktı. "Belki de öyle olmasalar daha kolay olurdu."

Odadaki tek mum titrek gölgeler saçarak eriyip gidiyordu. Kalkıp başka mumların durduğu rafa gittim. Jamie de beni şaşırtarak kalktı ve yanıma geldi. Yarısı yanmış ve yeni mumların arasından arkamda duran, gölgelerin içinde gizlenmiş güdük mumu aldı.

Mumu masaya koyup başka bir ince mumla ucunu yaktı. Fitili kararmıştı; bitmemiş olsa da mum daha önceden kullanılmıştı. Bana baktı, ben de hemen gidip kapıyı kapadım.

"Sence zamanı geldi mi?" diye sordum usulca. Geri gelip yanında durdum.

Başını iki yana salladı ve cevap vermedi. Koltuğuna oturdu, ellerini kucağında birleştirip mumun alev alıp titrek bir ışığa dönüşmesini izledi.

Jamie iç çekip hesap defterini bana doğru çevirdi. Defterde yazılı işlerimizin durumunu görebiliyordum -nakdimiz olmadığı için durum iç karartıcıydı.

Kolonideki pek az şey nakit parayla halledilirken, Asheville'in batısında neredeyse hiçbir iş nakitle yürümüyordu. Dağda yaşayanların hepsi işlerini takasla hallediyordu ve biz de şu ana kadar takas işini iyi kotarmıştık. Ticaret için sütümüz, tereyağımız ve peynirimiz vardı; patates ve tahıl, domuz ve av eti, taze sebze ve kurutulmuş meyve, geçen sonbaharın üzümlerinden biraz

şarap. Samanımız ve kerestemiz vardı -gerçi bunlar herkeste vardı, sütüm ve balmumum vardı. Diğer her şeyin ötesinde, Jamie'nin viskisi vardı.

Ancak bu sınırlı bir kaynaktı. Yeni arpadan altı hektar vardı -dolu tanelerini, orman yangınlarını ve Tanrı'nın diğer işlerini saymazsak- ve bu arpalardan yaklaşık yüz fıçı viski çıkardı. Bu viski de tamamen ham ve yıllanmamış olsa da çok paraya satılırdı. Ancak tarladaki arpa hâlâ yeşildi ve viski kazançlı bir plandan daha fazlası değildi.

Bu sırada elimizdeki damıtılmış alkolün neredeyse hepsini kullanmış ya da satmıştık. Doğru, geriye on dört küçük fıçı alkol kalmıştı -viski pınarının üzerindeki küçük bir mağaraya gömmüştük- ama onları kullanamazdık. Jamie hem damıtmadan yıllanması için kenara iki fıçı ayırmıştı. En eski fıçı yalnızca iki yıllıktı; sıvı bir altına dönüşmesi ve katı altın kadar değerli olması için on sene daha kalmalıydı.

Gel gelelim acil finansal talepler on sene beklemezdi. Manfred McGillivray'e bir silahçı dükkânı ve Lizzie'ye mütevazı bir çeyiz verme olasılığı dışında, çiftçilik, hayvancılık ve her toprak kiracısına saban demiri verme harcamaları vardı. Birçok kiracı toprağı hâlâ elleriyle sürüyorlardı.

Kendi harcamalarımız dışında ise altında ezildiğimiz bir zorunluluğumuz vardı. Lanet olası Laoghaire MacKenzie Fraser.

Jamie'nin tam olarak eski karısı sayılmazdı -ama tam olarak eski karısı sayılmaz da değildi de. Öldüğümü değil ama sonsuza kadar gittiğimi düşünen Jamie, kız kardeşi Jenny'nin kışkırtmaları sonucu onunla evlenmişti. Bu evliliğin bir hata olduğu kısa sürede anlaşılmış ve benim de ortaya çıkışımla bütün tarafların -az çok- rahatlaması için evliliğin iptaline çalışılmıştı.

Eli bir hayli bol olan Jamie kadına yıllık nafaka olarak yüklü bir para ödemenin yanında, kızlarına da para vermeyi kabul etmişti. Marsali'nin parası toprak ve viski olarak aşama aşama ödeniyordu ve Joan'un yaklaşan evliliğinden hiç haber yoktu. Ama Laoghaire'ı İskoçya'daki gibi yaşatmak için gereken paranın vadesi doluyordu ve bizim paramız yoktu.

Uzun ve düz burnunun üzerindeki gözlerini yarı açık tutarak düşüncelere dalan Jamie'ye baktım. Kadın hakkında kişisel olarak ne düşünürse düşünsün, onu sorumluluğu olarak görüyordu ve konu böylelikle kapanıyordu.

Borcu tuzlu balık ve küllü sabun fıçısı olarak ödemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Böylelikle üç seçeneğimiz kalıyordu: Her ne kadar uzun vadede büyük bir kayba yol açacak bile olsa, zuladaki viskimizi satabilirdik. Jocasta'dan borç alabilirdik; bu mümkündü ama oldukça mide

bulandırıcıydı. Ya da başka bir şey satabilirdik. Mesela birçok atımızı. Birçok domuzumuzu. Ya da mücevherimizi.

Mum büyük bir harla yanıyordu ve fitilin etrafındaki balmumu erimişti. Erimiş balmumunun oluşturduğu berrak göle baktığımda bir şeyler gördüm: Mumun uçuk gri-sarı rengiyle tezat oluşturan üç değerli taş. Canlı renkleri baskındı ve balmumunda hemen göze çarpıyordu. Bir zümrüt, bir topaz ve bir siyah elmas.

Jamie onlara dokunmadı, bakmakla yetindi. Gür kızıl kaşlarını dalgınlıkla çattı.

Kuzey Carolina'daki kolonide değerli bir taş satmak kolay iş değildi; muhtemelen Charleston'a ya da Richmond'a gitmesi gerekecekti. Yine de satılabilirdi ve sonuç olarak Laoghaire'a diyeti ödenebilir ve diğer giderlerde karşılaşılabilirdi. Taşın bir değeri vardı ve bu değer paranın ötesindeydi - taşlara yolculuk etmenin, bir yolcunun hayatını korumanın bedelleriydi bunlar.

Bu tehlikeli yolculuk hakkında bildiğimiz birkaç şey genel olarak Geillis Duncan'ın yazdıkları ya da anlattıklarıyla sınırlıydı; değerli taşların yolcuyu yalnızca zamanın katmanları arasındaki bu konuşulamaz boşluğun kaosundan korumadığı, aynı zamanda bir bakıma yolculuk edebilme, insanın gitmek istediği zamanı seçme şansı verdiği kanısındaydı.

Ani bir istekle harekete geçip rafa doğru yürüdüm, ayak parmaklarımın üzerinde durup gölgelerin arasında gizlenen posta sarılı yığını aldım. Ağırdı, dikkatle postu açıp karyolanın yanındaki masaya oval taşı koydum. Büyük bir opaldi. Yüzeydeki oyma sayesinde, donuk taşın çukurunun içinden ateşli kalbi görünüyordu. Bu bir sarmaldı; kuyruğunu yiyen yılanın ilkel bir çizimiydi.

Opal taşı başka bir yolcunundu -Gizemli kızılderili buna Su Samuru Dişi demişti. Dişlerinde gümüş dolgular olan bir Kızılderiliydi; bir keresinde İngilizce konuşmuş olan bir Kızılderili. Bu taşa 'dönüş bileti' demişti -demek ki değerli taşların bu arada kalmış korkunç yerde bazı güçleri olduğuna inanan tek kişi Geilie Duncan değildi.

"Cadı," dedi Jamie düşünceli bir şekilde. "Beş taşa ihtiyacın olduğunu mu söyledi?"

"Öyle olduğunu düşünüyor." Sıcak bir akşamdı ama Geilie Duncan'ı, taşları -ve opal taşını ve onunla birlikte gömülen kafatasını bulmamdan hemen önce karanlık yamaçta karşılaştığım ve ölüm için yüzünü siyaha boyayan

Kızılderiliyi- düşününce çenemdeki tüyler diken diken oldu. Gömdüğümüz kafatası, gümüş dolgular ve diğer her şey onun muydu?

“Taşların cilalanması ya da yontulması gerekiyor mu?”

“Bilmiyorum. Sanırım yontma taşların daha iyi olacağını söylemişti ama neden böyle düşündüğünü ya da haklı olup olmadığını bilmiyorum.” Sorun da hep buydu; emin olduğumuz şeyler pek azdı.

Hmm diye bir ses çıkarıp burnunun kemerini yavaşça okşadı.

“Pekâlâ, üç taşımız ve bir de babamın yakutu var. Bunlar yontulmuş ve cilalanmış taşlar ve toplamda dört taneler. Bu bakır para…” Opal taşa baktı. “…ve tılsımındaki taş yontma ya da cilalı değil.” Buradaki mevzu, yontulmuş ya da cilalanmış taşların, sert opalden ya da ilaç çantamdaki ham safirden daha çok nakit para getireceğiydi. İhtiyacımızın olduğu, bir gün Bree ve Roger için yaşamla ölüm arasındaki farklılığı söyleyecek bir taşı kaybetmeyi göze alabilir miydik?

“Pek mümkün değil,” dedim, sözünden çok fikrine cevaben. “Bree kesinlikle Jemmy büyüyene kadar, belki de sonsuza kadar kalacak.” Sonuçta kim çocuğunu, torun umudunu terk edebilirdi ki? Üstelik ben bunu yapmıştım. Dalgın bir şekilde parmağımı altın yüzüğümün pürüzsüz metaline sürttüm.

“Evet. Ama ya çocuk?” Tek kaşını kaldırarak bana baktı. Mum ışığının yansıdığı mavi gözleri yontulup cilalanmış safirler kadar maviydi.

“Gitmez,” dedim. “Bree’yi ve Jemmy’yi bırakmaz.” Cesur bir edayla konuşmuştum ama kalbimde bir şüphe düğümü vardı ve bu da sesime yansımıştı.

“Henüz değil,” dedi Jamie usulca.

Derin bir nefes aldım ama cevap vermedim. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Sessizliğe gömülen Roger günbegün daha da kabuğuna çekiliyor gibiydi.

Parmakları iyileşmişti; Brianna’ya belki Roger’ın bodhranında teselli bulabileceğini söylemiştim. Başını şüpheci bir şekilde sallamıştı. Bundan Roger’a bahsedip bahsetmediğini bilmiyorum ama kulübelerinin duvarında asılı duran davul sahibi kadar sessizdi.

Yine de gülümsüyor ve Jemmy’yle oynuyordu. Brianna’ya karşı oldukça ilgiliydi ama gözlerindeki gölge hiç aralanmıyordu ve kendisinden iş yapması beklenmediği zamanlarda saatlerce, hatta bazen bütün gün boyunca ortadan

kayboluyor, dağlarda dolaşıyor, karanlık çöktükten sonra bitkin, pis ve sessiz bir şekilde geri dönüyordu.

“Onunla yatmadı, değil mi? Yani bu olay olduktan sonra?”

Alnıma düşen saçı geriye atarak iç çektim.

“Birkaç kez yatmış. Sordum ben. Ancak tahminlerime göre son zamanlarda olmamış bu.”

Bree onu kendine yakın tutmak, girdiği depresyonun derinliklerinden çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Ne var ki ben ve Jamie, Bree’nin savaşı kaybettiği ve bunun da farkında olduğunu düşünüyorduk. O da sessizleşiyor, gözlerine gölgeler çöküyordu.

“Eğer Roger… geri gitse… sesine bir çare bulunabilinir mi? Senin çağından bir çare yani?” Jamie konuşurken parmağını opal taşının üzerinde gezdirdi, gözleri de parmağına eşlik etti.

Yeniden iç çekip oturdum.

“Bilmiyorum. Bir yardım bulunur. Ameliyat belki ama konuşma terapisini kesinlikle denemek gerek. Ne kadar çok yardımı dokunur bilemem; kimse bilemez. Ama önemli olan şu ki… sesindeki sorunun büyük kısmının doğal olarak iyileşmesi için çok çalışması gerek. Ve tabii ki…” Dürüstlük beni bunu söylemeye mecbur bırakmıştı. “…ne kadar sıkı çalışırsa çalışsın, sesi geri gelmeyebilir de.”

Jamie başını salladı, sessizdi. Tıbbi yardım şansı bir kenara, eğer Roger ve Brianna arasındaki evlilik biterse, Roger’ı burada tutacak hiçbir şey kalmazdı. Bu durumda ya geri dönmeyi seçecekti…

Jamie sandalyesinde doğrulup mumu söndürdü.

“Henüz değil,” dedi karanlıkta sertçe. “İskoçya’ya para yollamama henüz birkaç hafta var; neler yapabileceğimize bir bakacağım. Şimdilik taşlar bizde kalacak.”

Dün gece rüyamda ekmek yaptığımı gördüm. Ya da en azından ekmek yapmaya çalıştığımı gördüm. Tam hamuru yoğuracaktım ki birden unumun olmadığını fark ettim. Sonra da ekmeği yassı kaplara koyup fırına süreceğim sırada ekmeğin kabarmadığını fark edip geri çıkardım. Hamuru yoğurup yoğurup sıcak bir yerde dursun diye bir bezle kapadığım kâsenin içine koyacaktım, çünkü eğer hamuru sıcak tutmazsan mayası söner. Gel gör ki

sıcak bir yer bulamadım ve bu beni delirtti; soğuk bir rüzgâr esiyordu, kâse ağır ve kaygandı. Kâseyi elimden düşüreceğimi sandım; ellerim ve ayaklarım donuyordu ve hissizleşmeye başlıyordum.

Sonra uyandım ve gerçekten çok üşüyordum. Roger battaniyeyi üstümden çekmiş ve kendi sarınmıştı. Kapının altından korkunç bir esinti giriyordu. Roger'ı dürtüp battaniyeleri çektim ama yapamadım. Ben de çok gürültü yapıp Jemmy'yi uyandırmak istemedim. Sonunda kalkıp askıdaki pelerinimi alıp ona sarınarak uyudum.

Roger bu sabah benden erken uyanıp dışarı çıktı; beni soğukta bıraktığını fark ettiğini sanmıyorum.

77 LONDRA'DAN GELEN PAKET

Paket Ağustos ayında, Tepe'ye giden yokuşu ve dolambaçlı yolları çıkabilecek kadar atılgan birkaç gezginden biri olan Jethro Wainwright tarafından elimize ulaştırıldı. Tırmanmaktan ve eşeğin sırtındaki yükü boşaltmaktan yüzü kızaran, hırıltılarla soluyan Bay Wainwright, beni başıyla selamlayarak paketi uzattıktan sonra, benim davetimle eşeğini otlaması için avluda bırakarak minnettar bir şekilde mutfağa doğru seğirtti.

Küçük bir kutuydu. İnce bir muşambayla dikkatli bir şekilde kapatılmış, üstüne bir de kalın bir sicimle bağlanmıştı. Ağırdı. Salladım ama çıkan ses, içindeki her ne ise sanki pamuklara sarmalanmış gibi yumuşaktı. Üzerindeki etikette yalnızca, Bay James Fraser'a, Fraser Tepesi, Carolina, yazıyordu.

"Sence ne bu?" diye sordum eşeğe. Cevabını tahmin ettiğim bir soruydu ama sevimli bir yaratık olan eşek, başını yemeğinden kaldırıp cevap olarak anırdı. Ağzının kenarlarından otlar sarkıyordu.

Bu ses Clarence'ın ve atların ilgisini çekmişti. Saniyeler içinde Jamie ve Roger ahır tarafından belirdiler Brianna pınarın üzerindeki soğutma kulübesinin orada çıktı, Bay Bug cesedin üzerinden yükselen bir akbaba gibi gübre yığınının arkasından geldi.

"Teşekkürler," dedim bana kulağını titretip otlarına geri dönen eşeğe.

"O ne?" Brianna, paketi benden alan Jamie'nin omzunun üzerinden parmak uçlarına kalkarak baktı. "Lallybroch'tan gelmemiş, değil mi?"

"Hayır, ne Ian'dan… ne de kız kardeşimden," diye cevapladı Jamie azıcık bir tereddütle. Yine de emin olmak için iki kez baktığı gözümden kaçmamıştı. "Uzun bir yoldan gelmiş, gemiyle mi gelmiş?" Sorgulayan gözlerle kutuyu burnumun altına doğru uzattı. Koklayıp başımı salladım.

"Evet; zift kokusu var. Üzerinde belge yok ama, değil mi?"

Paketi alaşağı ettikten sonra kafasını iki yana salladı.

"Mührü varmış ama kaybolmuş." İpe yapışmış grimsi kırıntılar vardı ama gönderenin kimliğine dair bir ipucu verecek olan mührün üzerinden, yolculuğun ve Bay Wainwright'ın paket dağıtım hızı sayesinde çok zaman geçmişti.

"Hmm." Bay Bug başını sallayıp kıstığı gözleriyle şüpheci bir şekilde

pakete baktı. “Kazma değil.”

“Hayır, kazma kafası değil bu,” dedi Jamie, küçük kutuyu yukarı kaldırarak. “Bırak kâğıt destesini, kitap bile değil. Ismarlamış olabileceğim başka bir şey aklıma gelmiyor. Sence tohum olabilir mi Sassenach? Bay Stanhope sana arkadaşının bahçesinden biraz tohum yollayacağına söz vermemiş miydi?”

“Ah, olabilir!” Bu heyecan verici bir ihtimaldi; Bay Stanhope’ın arkadaşı Bay Crossley’nin kocaman bir süs bahçesi, bu bahçenin içinde de bir sürü egzotik ve ithal bitki vardı. Stanhope, Crossley’nin değiş tokuşa açık olup olmadığını görmeyi teklif etmişti; kendi koleksiyonundaki en nadir Avrupa ve Asya otlarının tohumlarına ve dallarına karşı Stanhope’un ‘dağ sığınağı’ olarak tanımladığı çiçek soğanları ve tohumlar.

Roger ve Brianna birbirlerine baktılar. Tohumlar kâğıt ya da kitap fikri kadar büyüleyici olmayan bir ihtimaldi. Yine de bir mektup ya da paket yeteri kadar ilginç olduğu için kimse, paketin içinde ne olduğuna dair fikir yürüterek eğlenmemiz bitene kadar açmamıştı.

Herkes paketi tartıp, koklamış ve içinde ne olabileceğine dair fikir yürütmüştü, böylece akşam yemeği saatine kadar paket açılmamıştı. Sonunda Jamie boş tabağını kenara itip büyük bir törenle paketi aldı, bir kez daha salladı ve sonra bana verdi.

“Bu düğümü ancak bir cerrahın elleri çözebilir Sassenach,” dedi gülümseyerek. Öyleydi; bunu her kim bağladıysa denizci değildi ama eksiksiz bir iş çıkarmıştı. Açmam dakikalar sürdü ama sonunda düğümü çözmeyi başardım ve bir daha kullanmak amacıyla kalın ipi yuvarlayıp kaldırdım.

Jamie dikişi kamasının ucuyla dikkatlice kesip şaşkınlık içinde küçük tahta bir kutu çıkardı. Şekil olarak sade ama nazikti. Koyu renk bir cilalı ahşaptan yapılmıştı. Menteşeleri pirinçtendi ve kapağın içine küçük pirinç bir levha konmuştu.

Messrs Atölyesi’nden. Halliburton ve Halliburton, 14 Portman Meydanı, Londra. Brianna masaya yaslanmış boynunu uzatarak sesli okudu. “Norman ve Greene de kim?”

“En ufak bir fikrim yok,” diye cevapladı Jamie. Tek parmağıyla kilidi kaldırıp nazikçe kapağı arkaya yasladı. Kutunun içinde koyu kırmızı kadifeden küçük bir kese vardı. Keseyi çekip ipini açtı, yavaş yavaş bir şey çekip çıkardı.

Birkaç santimetre uzunluğunda düz bir altın diskti bu. Gözlerimi şaşkınlıkla açtığımda diskin etrafının tıpkı bir tabak kenarı gibi hafifçe çıkıntılı olduğunu

gördüm. Üzerinde küçük simgeler vardı. Diskin merkezi kısmında gümüş renkli metalden yapılmış tuhaf bir delikli süsleme vardı. Bu süsleme küçük bir açık kadrandan oluşuyordu. Kadran saat kadranına benziyordu ama bunda dış kenarı merkezle birleştiren üç kol vardı.

Küçük gümüş çember baskılı bir sır vardı ve lir şeklindeki bir şeye bağlıydı. Lir, gümüş bir yılanbalığının uzun karnında duruyordu ve balık altın diskin iç kenarının etrafında dolanmıştı. Tüm bunların dışında, uçları kalın bir pusula iğnesiyle iç içe geçmiş altın bir çubuk vardı. Bu çubuk diskin merkezinden geçen ve çubuğun dönmesini sağlayan bir iğneye iliştirilmişti. Çubuğun merkezinde 'James Fraser' yazısı kazınmıştı.

"Tanrı aşkına, bu da nesi?" Bayan Bug şaşkınlığını üzerinden atmıştı.

"Bu bir gökyüzü usturlabı," diye cevapladı Jamie, şaşkınlığını üzerinden atıp neredeyse sakin bir sesle.

"Ah, tabii ya," diye mırıldandım. "Elbette!"

Usturlabı elinde çevirip iç içe geçmiş dairelerle hareketlenmiş yüzeyi gösterdi. Üzerinde bir sürü küçük işaret ve simge vardı. Bu dairesel şeyin bir tarafında pusula iğnesine benzeyen bir şey vardı ama şekli üçgendi ve uçları yukarı doğru kıvrılıyor, düzleşiyor ve çentikler beliriyordu.

Bree parmağını uzatıp parlak yüzeye saygılı bir şekilde dokundu.

"Tanrım," dedi. "Bu gerçekten altın mı?"

"Evet." Jamie nesneyi Bree'nin açtığı avucuna koydu. "Nedenini bilmek istiyorum."

"Neden altın mı göndermişler, neden usturlap mı göndermişler?" diye sordum.

"Neden altın," diye cevapladı kaşlarını çatarak nesneye bakarak. "Bir süredir böyle bir şey istiyordum ve Albany ile Charleston arasında hiçbir yerde bulamamıştım. Lord John Grey bana Londra'dan bir tane yollayacağına söz vermişti. Sanırım bu o. Ama Tanrı aşkına, neden…"

Herkesin dikkati hâlâ usturlabın kendisindeydi ama Jamie bakışlarını kutuya çevirdi. Kutunun altında buruşturulup mavi bir balmumuyla mühürlenmiş bir not vardı. Ancak bu işaretler Lord John'ın gülümseyen yarım ayı ve yıldızları değil, ağzında bir halkayla balık gösteren bilinmedik bir armaydı.

Jamie kaşlarını çatarak baktıktan sonra mührü kırıp notu açtı.

Bay James Fraser,

Fraser Tepesi

Kuzey Carolina Kraliyet Kolonisi

Sayın beyefendi,

Bu paketi size babam Lord John Grey'in saygılarıyla birlikte yolluyorum. Londra'ya gittiğim sırada bana bulabileceğim en güzel usturlabı almamı söyledi ve ben de sizle olan dostluğuna ne kadar önem verdiğini bildiğim için elimden geleni yapmaya çalıştım. Umarım hoşunuza gider.

Sadık kulunuz,

William Ransome, Lord Ellesmere,

Yüzbaşı, Dokuzuncu Birlik

"William Ransome mı?" Brianna, Jamie'nin omzundan bakarak mektubu okumak için ayağa kalkmıştı. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Babasının Lord John olduğunu söylüyor ama Lord John'un oğlu daha küçük değil mi?"

"On beş yaşında." Jamie'nin sesinde tuhaf bir ton vardı. Roger'ın bakışlarını aniden ellerinde tuttuğu usturlaptan kaldırdığını gördüm. Yeşil gözleri bir şeye dalmıştı. Son zamanlarda edindiği, sanki kimsenin duymadığı bir şey dinliyormuş gibi bakan tuhaf bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimi kaçırdım.

"… Grey değil," diyordu Brianna.

"Hayır." Jamie hâlâ elinde tuttuğu mektuba bakıyordu ve sesi biraz dalgın gibiydi. Sanki aklından geçenleri unutmak istercesine kafasını iki yana sallayıp, elindeki mektuba yeniden odaklandı.

"Hayır," diye tekrarladı daha sert bir sesle. Mektubu bıraktı. "Çocuk John'ın üvey oğlu. Babası Ellesmere Kont'u; çocuk bu unvanın dokuzuncusu. Ransome, Ellesmere'in soyadı."

Gözlerimi ısrarla masadan ve boş kutudan ayırmadım. Saydam yüzümden bir şeyler okuyabilecekleri -tabii okunacak bir şey varsa- korkusuyla kafamı kaldıramıyordum.

Aslında William Ransome'ın babası sekizince Ellesmere Kont'u değildi. Babası James Fraser'dı ve ben masanın altından bacağıma değen Jamie'nin bacağındaki gerginliği hissedebiliyordum. Yüzüne hafif bir öfke yerleşmişti.

"Belli ki çocuk ücret almış," dedi mektubu düzgünce katlayıp kutusuna geri koyarken. "Bu yüzden Londra'ya gitmiş ve John'ın talimatlarına göre usturlabı almış. Ama bence onun gibi bir çocuk için 'en güzel' sözcüğü mutlaka altın kaplı demek oluyor!"

Elini uzattı, cilalı altın yüzeydeki yansımasını hayranlıkla izleyen Bay Wainwright gönülsüz bir şekilde usturlabı bıraktı.

Jamie eleştirel gözlerle usturlabı inceledi, işaret parmağıyla gümüş yılanbalığını döndürdü.

"Evet, peki," dedi isteksizce. "İşçiliği çok iyi."

"Güzel." Bay Bug başıyla Jamie'nin söylediğini onaylayıp karısının getirdiği sıcak atıştırmalıklardan bir tane aldı. "Ölçüm için mi?"

"Evet, doğru."

"Ölçüm mü?" Brianna iki küçük patates köftesi alıp Roger'ın yanına oturduktan sonra ona da bir tane verdi. "Ölçüm yapmak için mi?"

"Diğer şeylerin arasında." Jamie usturlabı çevirip nazikçe yassı çubuğu itti. "Bu parça geçiş olarak kullanılıyor. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Brianna meraklı gözlerle bakarak başını salladı.

"Tabii. Çeşitli ölçüm yollarını biliyorum ama bizim genelde kullandığımız…"

Roger'ın yutkunurkenki yüz ifadesini gördüm. Patatesin sertliği boğazına takılmıştı. Elimi su sürahisine doğru kaldırdım ama gözlerime bakıp belli belirsiz bir şekilde başını iki yana salladı. Yeniden yutkundu. Bu kez daha kolay olmuştu. Öksürdü.

"Ölçüm yapabildiğini söylediğini hatırlıyorum." Jamie onaylayan gözlerle kızına baktı. "Gerçi aklımda daha az gösterişli bir şey vardı. Kalaylı olsaydı daha çok işe yarardı. Yine de madem para ödemem gerekmiyor…"

"Bir bakayım." Brianna elini uzatıp usturlabı aldı, kaşlarını çatarak iç kadranı hareket ettirdi.

"Usturlabın nasıl kullanıldığını biliyor musun?" diye sordum şüpheyle.

"Biliyorum," dedi Jamie ukala bir edayla. "Fransa'dayken öğretmişlerdi."

Ayağa kalkıp çenesini kapıya doğru çevirdi.

“Dışarı çıkar kızım. Sana saati nasıl okuyacağını göstereceğim.”

“… Evet, tam orası.” Jamie Bree’nin omzuna yaslanıp dış kadrandaki bir noktayı işaret etti. Bree iç kadranı dikkatle hareket ettirip güneşe baktı, iğneyi birkaç santimetre döndürdü.

“Beş otuz!” diye bağırdı. Sevinçten kızarmıştı.

“Beş otuz beş,” diye düzeltti Jamie içtenlikle gülümseyerek. “Görüyor musun?” Kenardaki küçük simgelerden birini gösterdi. Simge o uzaklıktan sinek pisliği lekesine benziyordu.

“Beş otuz beş,” dedi Bayan Bug korkuyla. “Bir düşünsene Arch! Saati tam kesin olarak bildiğimde…”

“Edinburgh’daydık,” dedi kocası başını sallayarak.

“Evet, doğru! Kuzenim Jane’in duvarda boylu boyunca uzanan bir duvar saati vardı. Çok güzel bir şeydi, kilise çanı gibi çalardı ve üzerinde pirinç rakamlar ve uçan melekler vardı.”

“Sherstonlar’ın evinden ayrıldığımdan beri saatin kaç olduğunu ilk o saat sayesinde öğrendim.” Bree hem Bayan Bug’ın coşkusunu, hem de ellerindeki nesneyi görmezden geliyordu. Roger’ın gözlerine bakıp gülümsediğini gördüm. Bir süre sonra Roger da çarpık bir şekilde gülümsedi. Saatin farkında olmasından beri ne kadar zaman geçmişti?

Herkes batan güneşe gözlerini kısarak bakıyor, sivrisinek bulutunu savuşturup saatin kaç olduğunu en son ne zaman bildikleri hakkında konuşuyorlardı. Ne kadar tuhaf diye düşündüm, eğlenerek. Zamanı ölçmekle uğraşmak neden? Şimdi aynı şeyi ben de yapıyordum.

Benim için son kez ne zamandı, onu düşünmeye çalıştım. Jocasta’nın düğününde miydi? Hayır, savaştan hemen önce Alamance yakınlarındaki alandaydı. Albay Ashe’in cep saati vardı ve -hatırlayınca durdum. Hayır. Savaştan sonraydı. Ve muhtemelen o zaman Roger’ın da saati son öğrendiği zamandı -tabii eğer o sırada ordunun cerrahlarından birinin saatin dört olduğunu ve Roger’ın saat beşi görecek kadar yaşamayacağını düşündüğünü söylediğini duyacak kadar bilinçliyse.

“Bununla başka ne yapabilirsin baba?”

Bree usturlabı yeniden çok dikkatlice Jamie’ye verdi. Jamie usturlabı alıp

gömleğinin ucuyla üzerindeki parmak izlerini silmeye başladı.

“Ah, birçok şey. Karada ya da denizde, nerede olduğunu bulabilir, saati söyleyebilir, gökyüzünde özel bir yıldız bulabilirsin…”

“Çok kullanışlı,” dedim. “Gerçi saat olarak pek de uygun değil. Ama bence saati söylemek senin asıl amacın değildi, öyle değil mi?”

“Hayır.” Başını sallayıp usturlabı nazikçe kadife kesesine koydu. “Toprağını veren iki kişinin toprağını düzgün bir şekilde ölçmem lazım ve hemen.”

“Neden hemen?” Bree gitmek için arkasını döndüğü sırada tek kaşını kaldırarak yeniden bize doğru döndü.

“Çünkü zaman kısalıyor.” Jamie, Bree’ye baktı, hediyesinin mutluluğu yerini ciddiyete bırakıyordu. Omzunun üzerinden arkasına baktı ama verandada kendisinden, benden, Brianna’dan ve Roger’dan başka kimse kalmamıştı.

Bilimsel mucizelere karşı ilgisiz olan Bay Wainwright avluya gitmiş ve paketleri eve götürüyor, Bay Bug da ona yardım ediyordu. Bayan Bug ise durmadan konuşup duruyordu. Tepe’deki herkes yarından itibaren onun burada olduğunu öğrenecek ve satın almak, satmak ve son haberleri duymak için eve geleceklerdi.

“İkiniz de neyin geldiğini biliyorsunuz.” Jamie önce Bree’ye, sonra Roger’a baktı. “Kral devrilebilir ama toprak kalacak. Eğer bu toprağı elimizde tutmamız gerekiyorsa, düzgün bir şekilde ölçüp kaydetmemiz gerek. Sorun olduğunda, insanlar topraklarını terk ettiklerinde ya da toprakları ele geçirildiğinde, bir zamanlar sana ait olan hakkında düzgün bir belgen olur.”

Yukarı baktığında başının kıvrımından yansıyan güneş altın sarısıydı. Dağlardaki, pembe ve sarı bulutların görkemiyle yansıyan karanlık çizgiyi işaret etti. Ama gözlerindeki uzaklıktan bir şey gördüğünü sezdim.

“Lallybroch. Onu bir toprak belgesi yoluyla korumuştuk. Lovat’ın oğlu genç Simon ise Culloden’dan sonra toprağı için savaştı ve en sonunda büyük bir bölümünü aldı. Ve bu sadece kanıt olarak belgeleri olduğu içindi. Yani.”

Dışarı çıkardığı kutunun kapağını arkaya yaslayıp kadife keseyi içine yerleştirdi. “Belgelerim olacak. Hükmeden George ya da başka biri olsun, bu toprak bizim olacak. Ve sizin,” diye ekledi usulca, gözlerini Brianna’ya çevirerek. “Ve sizden sonra da çocuklarınızın.”

Elimi, kutunun üzerinde duran eline koydum. Teni hareket etmekten ve havanın sıcaklığından ısınmıştı. Temiz ter kokuyordu. Alnındaki kırmızı

saçları güneşin altında kırmızı ve sarı ışıltılar saçıyordu. İşte o an, bu adamların zamanı neden ölçtüklerini anladım. Uçup gitmesini engelleme umuduyla boş yere bir anı saptamak istiyorlardı.

78 KÜÇÜK BİR ŞEY YOK

Brianna kitap almak için büyük eve gelmişti. Jemmy'yi mutfakta Bayan Bug'la bırakıp babasının çalışma odasına giden koridora gitti. Jamie gitmişti, odası boştu ama hâlâ kokusu oradaydı. Deri, talaş, ter, viski, gübre ve mürekkep kokan erkeksi ve tanımlanamaz bir kokuydu.

Parmağını burnunun altına sürttü, burun delikleri büyüdü ve gülümsedi. Roger da böyle kokuyordu ve en altında ise kendine has kokusu vardı. Neydi bu? Merak ediyordu. Roger'ın gitarı olduğu zamanlarda ellerinde hafif bir cila ve metal kokusu olurdu. Ama bu çok uzun zaman önce ve çok uzaklardaydı.

Düşünceyi aklından uzaklaştırıp dikkatini raftaki kitaplara verdi. Fergus Wilmington'a son gezisinden sonra üç yeni kitap getirmişti: Michel de Montaigne'in Denemeler seti -bunun Fransızca olması iyi değildi- Daniel Defoe'nun Moll Flanders romanı ve B. Franklin'in The Means and Manner of Obtaining Virtue adlı kâğıt kapaklı ve çok ince bir kitabı.

İtiraz yok, dedi kendi kendine, raftan Moll Flanders'ı aldı. Kitap hor kullanılmıştı; sırtı yırtılmıştı ve sayfalar düşecek gibiydi. Sayfaların eksiksiz olduğunu umut etti; hikâyenin güzel bir bölümüne ulaştığında sonraki yirmi sayfanın eksik olduğunu görmek kadar kötü bir şey olamazdı. Dikkatle sayfaları çevirdi, ara ara kırıntılarla ya da yemek lekeleriyle dolu da olsa, eksiksizdi. Kitabın, sanki içyağına batırılmış gibi kötü bir kokusu vardı.

Annesinin muayene odasından gelen ani bir çatırtıyla bakışlarını kitaplardan o yöne doğru çevirdi. İçgüdüsel olarak gözleri Jem'i aradı ama elbette orada değildi. Kitabı alelacele yerine koyup çalışma odasından çıkarken annesinin mutfaktan koridora fırladığını gördü.

Muayene odasının kapısında Claire'le karşılaştı.

"Jem!"

Büyük dolabın kapısı aralıktı ve havaya yayılan bal kokusu oldukça güçlüydü. Kırılmış şişe yapış yapış altın sarısı bir gölün içinde yerde duruyor,

Jemmy de tam ortasında üstü başı bal olmuş, mavi gözleri yusyuvarlak, ağzı suçluluk şokuyla açık kalmış bir şekilde oturuyordu.

Yüzüne kan hücum etmişti. Bree yapışkanlığa aldırış etmeden Jem'i kolundan tutup ayağa kaldırdı.

"Jeremiah Alexander MacKenzie," dedi korkunç bir ses tonuyla, "sen çok kötü bir çocuksun!" Bir yerinin kanayıp kanamadığını ya da yaralanıp yaralanmadığını aceleyle kontrol ettikten sonra kıçına avucunu acıtacak kadar sert bir şaplak attı.

Şaplak sonucu Jem'in attığı çığlık, Bree'nin bir anda vicdan azabıyla sessizliğe gömülmesine neden oldu. Sonra odadaki katliamın diğer kısmını gördü ve Jem'e yeniden vurmamak için kendini zor tuttu.

"Jeremiah!"

Bir sürü kurutulmuş biberiye, civanperçemi ve kekik kurutma askısından alınıp lime lime edilmişti. Askının tülbent raflarından biri de çekilmiş ve yırtılmıştı. Dolaplardaki şişeler ve kavanozlar devrilmişlerdi ve yuvarlanıyorlardı; kapaklarının bazıları açılmıştı ve içlerinden bir sürü renkte pudra ve sıvı saçılmıştı. Büyük bir keten tuz çuvalı yırtılmış, avuç dolusu kristal yere akmıştı.

En kötüsü de annesinin tılsımının yere düşmüş olmasıydı. Küçük deri kesesi açılmıştı ve içi boştu. İçindeki kurutulmuş bitkiler, birkaç küçük kemik ve diğer çerçöp kesenin etrafına yayılmıştı.

"Anne. Çok üzgünüm. Benden uzaklaştı. Ben de ona bakmıyordum. Daha iyi göz kulak olmalıydım." Jemmy'nin çığlıkları arasında özürlerini iletmek için neredeyse bağırması gerekecekti.

Burnunu hafifçe kaşıyan Claire, odada bir göz gezdirip bilanço çıkardı. Sonra eğilip bala aldırmadan Jemmy'yi kucağına aldı.

"Şişşt!" dedi eliyle hafifçe ağzına koyarak. Bu hiçbir işe yaramayınca eliyle ağzını okşadı. Çıkan "va-va-va-va" sesi Jemmy'nin birden bağırmayı kesmesini sağladı. Başparmağını ağzına sokup gürültülü bir şekilde konuşmaya çalıştı. Sonra kirli yanağını Claire'in omzuna bastırdı.

"Olur böyle şeyler," dedi Bree'ye. Mutsuzdan çok eğleniyor görünüyordu. "Endişelenme tatlım, ortalık yalnızca biraz dağılmış. Tanrı'ya şükür bıçaklara ulaşamamış. Zehirleri de zaten yukarıda tutuyorum."

Brianna kalp atışlarının sakinleştiğini hissetti. Kanın hücum ettiği eli sıcacıktı.

“Ama tılsımın…” Tılsımı işaret etti. Tılsımının saygısızlığa uğradığını gören Claire’in yüzünde hüzün vardı.

“Ah.” Claire derin bir nefes aldı, Jemmy’nin sırtını okşayıp yere bıraktı. Alt dudağını ısırdı, eğildi ve kirlenen tüyleriyle birlikte keseyi topladı.

“Çok özür dilerim,” diye tekrarladı Brianna çaresizce.

Tılsımı toparlamak için ne kadar uğraşmak gerektiğini anlayabiliyordu ama Claire, yerdeki parçaları toplamak için eğilmeden önce eliyle önemli olmadığını belirten bir işaret yaptı. Kıvırcık saçları dağınıktı ve öne düşüp yüzünü saklamıştı.

“O şeyin içinde ne olduğunu hep merak etmişimdir,” dedi Claire. Küçük kemikleri avucunun içinde özenle toplamaya başladı. “Sence bu kemikler… fareye mi ait?”

“Bilmiyorum.” Gözlerini Jemmy’den ayırmayarak temkini elden bırakmayan Brianna, eğilip yerdeki şeyleri toplamaya başladı. “Fare ya da yarasa kemiği olabilir bence.”

Annesi şaşkın gözlerle ona baktı. “Ne kadar akıllısın, baksana.” Yerdeki küçük ve kâğıdı andıran kahverengi bir şey aldı. Brianna daha yakından bakmak için eğildiğinde buruşturulmuş kuru bir yaprağa benzeyen bu şeyin aslında küçük bir yarasa kanadının bir parçası olduğunu gördü. Bu hassas deri kuruyunca yarı saydam bir hal almıştı, arasından iğne kadar ince bir kemik geçiyor ve yaprağın ortasındaki damarını andırıyordu.

“‘Semender gözü, kurbağa ayağı / Yarasa tüyü, köpek dili,’” diyerek Shakespeare’den bir alıntı yaptı Claire. Avuç dolusu kemiği tezgâha koyup büyülenerek baktı. “Kadının bunlarla ne yapmak istediğini çok merak ettim.”

“Kadının mı?”

“Nayawenne, bana keseyi veren kadın.” Claire eğilip yaprak kırıntılarını -en azından Brianna onların gerçek yaprak olduklarını umut etmişti- eline alıp kokladı. Odanın içinde o kadar çok koku vardı ki balın ağır basan kokusu haricinde hiçbirini ayırt edemiyordu. Ne var ki annesinin hassas burnu kokuları ayırmada oldukça başarılıydı.

“Defne, Kanada balsamı, yabani zencefil ve su biberi,” dedi av köpeği gibi koklayarak. “Sanırım biraz da adaçayı var.”

“Su biberi mi?”

“Evet. Dere kenarlarında büyüyen sinir bozucu küçük şeyler. Eğer boş

bulunup üzerine otururbut derinde su kabarcıkları oluşturur ve gözlerini yakar.”

Azarlanması unutulan Jemmy bir ameliyat pensi almış, elinde evirip çeviriyordu. Belli ki yenebilir olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Brianna pensi Jemmy’nin elinden aldı, çocuğu susturmak için annesinin sürekli kaynar suda sterilize ettiği metal aletleri verdi. En azından onların keskin uçları yoktu.

Jemmy’yi Claire’le bırakıp balı çıkarmak için sıcak su ve bez almak üzere mutfağa gitti. Bayan Bug mutfaktaydı ama uyukluyor, sandalyesinde nazikçe horluyordu. Ellerini yuvarlak midesinin üzerine koymuş, eşarbı tek kulağının üzerine kaymıştı.

Parmaklarının üzerinde su kovasıyla ve bir avuç bezle geldiğinde çöplerin çoğunun süpürüldüğünü gördü. Annesi ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmuş her şeyin altına bakıyordu.

“Bir şey mi kaybettin?” Dolabın en alttaki rafına baktı ama bal kavanozu dışında kayıp bir şey göremedi. Diğer şişelerin kapakları düzgünce kapanmış ve yerlerine konmuştu. Her şey normal görüntüsüne geri dönmüştü.

“Evet.” Claire biraz daha çömelip dolabın altına kaşlarını çatarak baktı. “Bir taş. Çok büyük…” Elini uzattı, başparmağıyla ve işaretparmağıyla bir daire çizerek küçük bir madeni paranın çapını gösterdi. “…ve gri-mavi. Bazı yerleri yarı saydam. Ham safir.”

“Dolapta mıydı? Belki Bayan Bug yerini değiştirmiştir.”

Claire başını sallayarak ayağa kalktı.

“Hayır, buradaki hiçbir şeye dokunmaz. Üstelik dolapta da değildi, şuradaydı.” Tılsımın boş kesesinin kemiklerin ve bitki kalıntılarının yanında durduğu masayı işaret etti.

Odayı hızlı bir şekilde -sonra bir de yavaşça- arayıp taradıktan sonra taşa dair herhangi bir ize rastlamamıştı.

“Biliyorsun,” dedi Claire. Düşünceli gözlerle Jemmy’ye bakarken elini saçlarının arasında gezdirdi. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sence…?”

“Kahretsetsin,” dedi Brianna, telaşı hafif bir alarm seviyesine yükselmişti. Ameliyat pensini sol burun deliğine yerleştirmekle meşgul olan Jemmy’ye bakmak için eğildi. “Ağzının etrafındaki bala yapışmış kurutulmuş bitki kırıntıları vardı ama kesinlikle bunlar biberiye ya da kekikti…”

Yakın ilgiden rahatsız olan Jemmy, pensle annesine vurmaya çalıştı ama Bree bileğini tutup diğer eliyle çocuğun elindeki pensi aldı.

“Anneye vurma,” dedi, “bu çok kötü. Jem, büyükannenin taşını mı yuttun?”

“Hayır,” dedi Jem pensi tutarak. “Bu benim!”

Jem’in yüzünü koklayınca çocuk telaşlı bir açıyla geriye doğru yattı ama Bree emin olamadı. Ancak bunun biberiye olduğunu da düşünmüyordu.

“Onu bir koklasana,” dedi annesine ayağa kalkarak. “Ben anlamadım.”

Claire koklamak için eğildiğinde Jemmy ciyaklamaya başlayıp ‘Ye beni!’ oyununu oynamaya hazırlandı. Ama hayal kırıklığına uğradı; büyükannesi derin derin kokladıktan sonra bunun kesinlikle ‘yabani zencefil’ olduğunu söyledi, sonra daha yakından bakmak için iyice eğildi, çocuğun itiraz çığlıklarına rağmen ağzındaki bal lekelerini ıslak bezle sildi.

“Baksana.” Claire ağzının etrafındaki yumuşak deriyi işaret etti. Ağzı yeni temizlendiği için Brianna iki üç küçük inci tohumunu net bir şekilde görebildi.

“Jeremiah,” dedi sert bir şekilde. Gözlerinin içine baktı. “Söyle bakalım anneye. Büyükannenin taşını yedin mi?”

Jeremiah gözlerini kaçırıp kendini korumak için ellerini arkasına götürdü.

“Vurma,” dedi. “Kötü!”

“Sana vurmayacağım,” dedi, kaçan bir ayağı tutarak. “Sadece öğrenmek istiyorum. Şu büyüklükte bir taş yuttun mu?” Başparmağını ve işaretparmağını kaldırdı. Jemmy güldü.

“Sıcak,” dedi. Bu yeni favori sözcüğüydü ve hoşuna giden her şeye bunu söylüyordu.

Brianna gözlerini kapadı, öfkeyle iç çekti, sonra annesine bakmak için gözlerini yeniden açtı.

“Korkarım ki yutmuş. Canını acıtır mı?”

“Öyle düşünmemelisin.” Claire torununa düşünceli gözlerle bakıp parmağını dudaklarına vurdu. Sonra odanın diğer tarafına geçip yüksekte duran dolaplardan birini açtı, büyük kahverengi cam bir şişe çıkardı.

“Hintyağı,” diye açıklama yaptı. Kaşık aramak için çekmecelerden birini açtı. “Bal kadar lezzetli değil,” diye ekledi keskin bakışlarını Jemmy’den ayırmadan, “ama çok etkilidir.”

Hintyağı etkili olabilirdi ama etkisini görmek için biraz beklemek gerekiyordu. Yağı yuttuktan sonra oturup tahta blok sepetiyle oynayan Jemmy'den gözlerini ayırmayan Brianna ve Claire, bu süre içinde odayı temizlediler ve huzurlu ama çok zaman gerektiren ilaç bileştirme işine giriştiler. Claire'in bunu en son yapmasının üzerinden epey bir zaman geçmişti ve dilimlenecek, rendelenecek, dövülecek, kaynatılacak, yağa yatırılacak, alkolle çıkarılacak, tülbentte süzülecek, erimiş balmumuna ya da ayı yağına eklenecek, talkla karıştırılacak ya da hap haline getirilecek, sonra da saklamak için kavanoza, şişeye ya da torbaya konulacak yaprak, kök ve tohum bolluğu vardı.

Sıcak bir gündü ve cereyan olsun diye camlar açılmıştı. Her ne kadar bu, sineklere vurmak, tatarcıkları kovmak ve coşkulu bir eşekarısını kabarcıklı bir çözeltinin içinden çıkarmak anlamına gelse de güzeldi.

"Dikkatli ol tatlım!" Brianna, Jemmy'nin bloklarından birine konan bir balarısını Jem ona dokunmadan kovalamak için aceleyle yanına geldi. "Kötü böcek. Ah!"

"Balın kokusunu alıyorlar," dedi Claire, diğer bir arıyı kovalamak için elini sallarken. "Birazını onlara geri versem iyi olacak." Pencerenin pervazına bir kâse ballı su koydu ve dakikalar içinde bütün arılar kâsenin kenarına konup açgözlü bir şekilde ballı suyu içtiler.

"Azimliler, değil mi?" Brianna göğüslerinin arasındaki ter damlasını silerek arıları inceledi.

"Azim çok yol kat etmeni sağlar," diye mırıldandı Claire dalgın bir şekilde. Alkol lambasının üstünde ısınan çözeltiyi alırken hafifçe kaşlarını çattı. "Bu sence olmuş mu?"

"Sen benden çok daha iyi biliyorsun." Yine de nazik bir şekilde eğilip kokladı. "Bence olmuş, çok keskin kokuyor."

Claire parmağını hızlıca kâseye daldırıp tadına baktı.

"Hmm, evet, sanırım öyle." Kâseyi ateşten alıp koyu yeşilimsi sıvıyı dikkatle tülbentten süzüp şişeye doldurdu. Tezgâhın üzerinde birçok başka uzun cam şişe sıra halinde duruyordu, güneş ışığının yansımasıyla şişelerin içindekiler kırmızı, yeşil ve sarı mücevherler gibi parıldıyorlardı.

"Hep doktor olacağını biliyor muydun?" diye sordu Brianna merakla. Annesi başını iki yana salladı, keskin bir bıçakla bir avuç kızılcık ağacı dalını

hünerli bir şekilde doğradı.

“Gençken hiç düşünmemiştim. Kızlar genelde bunu düşünmezler elbette. Büyüdükçe evleneceğimi, çoluk çocuğa karışıp bir yuva kuracağımı düşündüm… Sence Lizzie iyi mi? Bana dün gece biraz sararmış geldi ama yalnızca mum ışığı yüzünden öyle görünmüş de olabilir.”

“Bence iyi. Sence gerçekten Manfred’e âşık mı?” Bir gece önce, mükellef bir akşam yemeği için evlerinden buraya gelen bütün McGillivray ailesi, Lizzie’yle Manfred McGillivray’in nişanını kutlamışlardı. Lizzie’ye çok düşkün olan Bayan Bug elinden gelenin en iyisini yapmıştı; bugün uykulu olmasına şaşmamak gerekti.

“Hayır,” dedi Claire dürüstçe. “Ama başka kimseye âşık olmadığı sürece, bence sorun yok. O iyi bir çocuk ve oldukça da yakışıklı. Lizzie onun annesini seviyor ve bu da bu şartlar altında iyi bir şey.” Lizzie’yi bir keresinde annelik içgüdüsüyle kanatları altına alan, tıpkı yavrularını besleyen bir nar bülbülü gibi en lezzetli lokmaları gayretli bir şekilde Lizzie’ye yediren Ute McGillivray’i düşünüp gülümsedi.

“Sanırım Bayan McGillivray’i, Manfred’i sevdiğinden daha çok seviyor. Kendi annesi öldüğünde gerçekten çok küçüktü; yeniden bir annesinin olması onun için çok iyi.” Brianna göz ucuyla annesine baktı. Annesiz olmanın nasıl bir his olduğunu ve yeniden anneye kavuşmanın mutluluğunu gayet iyi hatırlıyordu. Refleks olarak kedi Adso’yla pek akıllı olmasa da oldukça canlı bir sohbete kaptırmış olan Jemmy’ye baktı.

Claire başını sallayıp ellerinin arasındaki doğranmış dalı alkol dolu küçük bir kavanoza koydu.

“Evet. Yine de biraz beklemeleri -yani Lizzie ve Manfred’in- ve birbirlerine alışmaları iyi olur.” Düğünün gelecek yaz, Manfred’ın Woolam’s Creek’teki dükkânını kurduktan sonra yapılmasına karar verilmişti. “Umarım işe yarar.”

“Ne?”

“Kızılcık ağacı otu.” Claire şişenin ağzını kapatıp dolaba koydu. “Doktor Rawling’in vaka defterinde bunun kınakına dalının yerine kullanılabileceği yazıyordu. Hem bulması daha kolay, çok daha ucuz olduğundan bahsetmiyorum bile.”

“Harika, umarım işe yarar.” Lizzie’nin sıtması aylardır askıdaydı ama nüksetme tehdidi her zaman vardı ve kınakına dalı son derece pahalıydı.

Önceki konuşmalarının konusu hâlâ aklındaydı. Harç olarak bir avuç dolusu

adaçayı yaprağı alıp demlenmeye bırakmadan önce özenle ezdi.

“Küçükken doktor olmayı planlamadığını söyledin. Ama sonrasında bu konuda gayet azmetmişe benziyorsun.” Claire’in tıp eğitimine dair dağınık ama canlı anıları vardı; annesinin saçlarındaki ve giysilerindeki hastane kokusunu hatırlıyor, işten geç geldiği zamanlarda iyi geceler öpücüğü vermek için kızının yanına geldiğinde ara sıra üzerinde gördüğü yeşil önlüğün yumuşak ve soğuk dokusunu hissediyordu.

Claire hemen cevap vermedi, temizlediği kurutulmuş mısır püskülüne odaklanmıştı. Çürükleri ayıklayıp açık pencereden dışarı attı.

“Bak,” dedi gözlerini yaptığı işten ayırmadan. “İnsanlar ve yalnızca kadınlar değil, kim olduklarını ve ne yapmak istediklerini bilen insanlar… bir yolunu bulurlar. Baban, yani Frank- ” Temizlenen mısır püskülünü alıp küçük zembilin içine yolladı, küçük parçalar bu sırada tezgâhın üzerine dağıldı. “Frank iyi bir tarihçiydi. Tarihi çok seviyordu ve öğretmeye ve konusunda uzmanlaşmaya olan yeteneği ona başarı getirdi ama bu gerçekten bir… görev aşkı değildi. Bana bir keresinde aslında başka şeyler de yapabileceğini ve bunun çok da önemli olmadığını söylemişti. Bazı insanlar için sadece bir şey çok önemli olabilir. Ve öyle olduğunda da… tıp benim için çok önemliydi. Önceleri bunu bilmiyordum ama sonra, bunun yapmak istediğim tek şey olduğunu fark ettim. Bunu bir kez fark edince de…” Omuzlarını silkti, ellerindeki tozları çırptı ve zembili bir parça ketenle örttükten sonra, güvende olması için kalın bir iple bağladı.

“Evet, ama… her zaman istediğini yapamazsın, öyle değil mi?” dedi, Roger’ın boğazındaki yarayı düşünerek.

“Eh, hayat kesinlikle insana bir şeyleri dayatıyor,” diye geveledi annesi. Kafasını kaldırdığında Brianna’nın gözleriyle karşılaştı ve ağzında küçük, buruk bir gülümseme oluştu. “Sıradan erkekler -ya da kadınlar- için hayat yalnızca sürdürdükleri hayattan ibarettir. Marsali mesela. Yaptığı şeyden daha farklı bir şey yapmak hiç aklına gelmemiştir bence. Annesi bir evi çekip çevirdi, çocuklar yetiştirdi; o da başka bir şey yapmak için herhangi bir neden görmüyor. Üstelik- ” Claire tek omzunu silkip diğer harcı aldı. “Fergus’a karşı büyük bir tutkusu vardı. Yalnızca tek bu onu bu hayattan- ”

“Öyle bir hayata mı sürükledi?”

Claire başını eğip hafifçe salladı. Gözlerini kaldırıp Bree’ye bakmadı.

“Evet ama o Amerika’da, İskoçya’da değil. Ve onun Fergus’ı var.”

“Senin Jamie’ye sahip olman gibi mi?” Babasının ismini çok az kullanırdı. Claire şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Evet,” dedi. “Jamie benim bir parçam. Senin gibi.” Bree’nin yüzüne hızla dokunduktan sonra, hafifçe arkasına dönüp ocağın üzerinde asılı duran otlardan bir tutam kekik otu aldı. “Ama ben ikinizden de ibaret değilim,” dedi usulca, sonra önüne döndü. “Ben… neysem oyum. Doktorum, hemşireyim, şifacıyım, cadıyım. İnsanlar her ne diyorsa, isim önemli değil. Ben bu olmak için doğdum; ölene kadar da bu olacağım. Eğer seni ya da Jamie’yi kaybedersem, bir daha tam olmam ama yine de kalırım. Kısa bir süreliğine,” diye devam etti. Öyle yumuşak konuşuyordu ki Brianna onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. “Ben geri… gittikten sonra… sen gelmeden önce… bütün sahip olduğum buydu. Sadece bilgi.”

Claire kurutulmuş kekik otunu harcın içine serpiştirip ezmek için havanı aldı. Dışarıdan ağır ağır ilerleyen ayak sesleri geliyordu. Sonra yolu geçen bir tavuğu dostane bir şekilde uyaran Jamie’nin sesi duyuldu.

Roger’ı sevmek, Jemmy’yi sevmek onun için yeterli değil miydi? Kesinlikle öyle olmalıydı. İçindeki boş ve korkunç his belki de böyle olmadığını söylüyordu. Düşünceleri sözcüklere dökülmeden hızlı hızlı konuştu.

“Peki ya babam?”

“Ne olmuş babana?”

“O, sence o ne olduğunu bilen biri mi?”

Claire’in elleri durdu, havan sessizliğe büründü.

“Ah, evet,” dedi. “Öyle.”

“Toprak sahibi mi? Onu böyle mi nitelendiriyorsun?”

Annesi tereddüt edip düşünmeye başladı.

“Hayır,” dedi sonunda. Havanı alıp yeniden dövmeye başladı. Kurutulmuş kekik otunun kokusu odayı tütsü gibi doldurmuştu. “O bir erkek,” dedi, “ve bu azımsanacak bir şey değil.”

79 TEK BAŞIMA

Brianna rahatlamayla iç sıkıntısı arasında bir duyguyla kitabı kapadı. Jamie'nin Tepe'deki küçük kızlara okuma yazma öğretme teklifine karşı çıkmamıştı. Bu durum kulübeyi birkaç saatliğine neşe dolu bir gürültüyle doldurdu. Jemmy yarım düzine minyatür annenin şefkatine bayılmıştı.

Yine de o doğuştan öğretmen değildi ve ders bittiğinde çok rahatlamış hissediyordu. Ama iç sıkıntısı geçmişti. Kızların çoğu tek başlarına ya da ablalarının denetimi altında gelmişlerdi. Birkaç kilometre ötede yaşayan Anne ve Kate Henderson'a ağabeyleri Obadiah eşlik etmişti.

Bunun ne zaman ve nasıl başladığından emin değildi. Belki de gözlerinin içine hafifçe gülümseyerek baktığı, kız kardeşlerinin başını okşayıp onları Bree'nin ellerine bırakmadan önce uzun uzun baktığı ilk gün başlamıştı. Ama itiraz edebileceği hiçbir şey olmamıştı. Ne o zaman, ne de sonraki günlerde. Şimdi ise…

Obadiah Henderson'ın onu ürperttiğini kendi kendine açıkça itiraf etmişti. Yirmili yaşlarında uzun boylu bir çocuktu, kaslıydı ve çirkin değildi, kahverengi saçlı ve mavi gözlüydü. Onda doğru olmayan bir şey vardı; dudaklarında şiddetli bir his, gözlerinin derinliklerinde vahşi bir şey. Ve Bree'ye bakışlarında oldukça rahatsız eden bir şey daha.

Dersin bitişinde kapıya gitmekten nefret etmişti. Küçük kızlar uçuşan giysilerin ve gülüşmelerin arasında etrafa dağılacaklardı ve Obadiah bir ağaca yaslanmış, pınarın duvarına oturmuş, hatta kapısının dışındaki bankta bekliyor olacaktı.

Tam olarak nerede olacağını bilmemenin -ama mutlaka oralarda bir yerle olacağını bilmenin- belirsizliği, yüzündeki hafif gülümseme ve Bree'nin yanından gittiğinde sanki hakkında pis bir sır biliyormuş da şimdilik yalnızca bu sırrı kendine saklamayı tercih ediyormuş gibi sessizce sırıtması sinirlerini tepesine çıkarıyordu.

Obadiah'ya karşı duyduğu huzursuzluğun en azından bir kısmının Roger yüzünden olduğunu alaycı bir hisle fark etmişti. Yüksek sesle söylenmemiş şeyleri duymaya alışmıştı.

Obadiah da yüksek sesle konuşmamıştı. Ona hiçbir şey söylememiş, ona karşı herhangi bir uygunsuz harekette bulunmamıştı. Ona, kendisine bakmamasını söyleyebilir miydi? Bu gülünç olurdu. Bu denli sıradan bir şeyin

kapıyı açtığında kalbinin ağzından fırlayacak gibi çarpmasına ve onu gördüğünde koltukaltlarının terlemesine neden olması da gülünçtü.

Kendini hazırlayarak kızlara kapıyı açıp onlarla vedalaştı. Sonra durup etrafa bakındı. Obadiah orada değildi. Pınarın, ağacın, bankın yanında da değildi… yoktu.

Anne ve Kate etraflarına bakmamışlardı; Janie Cameron'la üçü el ele tutuşmuş ve yolu yaralamışlardı bile.

"Annie!" diye seslendi. "Ağabeyin nerede?"

Annie hafifçe arkasına döndüğünde örgüleri sallandı.

"Salem'e gitti öğretmenim," dedi. "Bugün eve Jane'le gidiyoruz!" Kızlar cevap beklemeden sıçrayan toplar gibi gözden kayboldular.

Uzun ve derin bir nefes alınca boynundaki ve omuzlarındaki gerginlik yavaşça kayboldu. Bir an sanki ne yapacağını tam olarak bilememiş gibi donakaldı. Sonra doğrulup buruşuk önlüğünü çıkardı. Jemmy, kızların alfabe şarkısını burunlarından ninni gibi söylemeleri sonunda uyuyakalmıştı. Onun uyumasını fırsat bilip pınarın üzerindeki soğutma dolabından yayık ayranı almaya gidebilirdi. Roger ayranla yapılan ekmeğe bayılırdı; biraz da jambon katarak akşam yemeği haline getirecekti.

Pınarın üzerindeki soğutma dolabı soğuk ve karanlıktı. Dipteki taşlı yoldan akan suyun sesi huzur veriyordu. Oraya gidip akıntıda sürüklenen ve taşa çarpan koyu yeşil yosunun yapraklarını izleyebiliyordu. Jamie pınardaki dolabın içine bir yarasa ailesinin yerleştiğinden bahsetmişti. Evet, oradaydılar. En karanlık köşede asılı duran dört küçük canlıydı bunlar ve her biri en fazla beş santimetre uzunluğundaydı. Üzüm yaprağıyla yapılmış Yunan dolması gibi düzgün ve tertipliydi. Ardından göğsüne hemen bir sancı saplansa da bu düşünce onu gülümsetmişti.

Boston'dayken bir Yunan restoranında Roger'la dolma yemişti. Yunan yemeklerine pek meraklı sayılmazdı ama bu Roger'la kendi çağlarında paylaştığı ve ona yarasalardan bahsettiği bir anı olmuştu. Eğer şimdi bunu ona söylerse Roger cevap olarak gülümseyecekti ama bu gülümseme gözlerine ulaşmayacaktı ve Bree bu anıyı tek başına hatırlayacaktı.

Pınardaki soğutma dolabından ayrılıp, bir elindeki ayranı diğer elindeki peynirle destekleyerek yavaşça yürüdü. Peynirli omlet öğle yemeğinde iyi giderdi; pişirmesi hızlıydı ve Jemmy de çok seviyordu. Dahası kendi kendini doyurabilecekti ve bu önemli bir ilerlemeydi.

Yola bakıp Obadiah Henderson'ı bankta otururken gördüğünde hâlâ gülümsüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi keskin ve istediğinden daha yüksek çıkmıştı. "Kızlar Salem'e gittiğini söylemişlerdi."

"Gitmiştim." Ayağa kalkıp dudaklarında eğri bir gülümsemeyle yürüdü. "Geri döndüm."

"Ama kızlar gittiler," dedi, elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak. "Cameronlar'dalar." Kalbi fazla hızlı atıyordu. Kovayı verandaya koymak için ilerledi.

Eğildiğinde Obadiah elini Bree'nin beline koydu. Bree bir anda donup kaldı. Obadiah elini hiç hareket ettirmedi, ne okşadı ne de sıktı. Ama omurgasındaki elinin ağırlığı ölü bir yılanınki kadardı. Bree doğrulup arkasına döndü, bir adım geri attı. Onu sindirmesine izin vermeye çalışmanın canı cehennemeydi. Çocuk bunu zaten yapmıştı bile.

"Sana bir şey getirdim," dedi. "Salem'den." Gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı ama tamamen gözlerindeki bakıştan kopuktu.

"İstemiyorum," dedi Bree. "Yani teşekkür ederim. Ama olmaz. Bunu yapman hiç doğru… kocam bundan hoşlanmaz."

"Onun bilmesine gerek yok." Bree'ye doğru bir adım attı; Bree de geriye doğru bir adım attı. Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı.

"Kocanın bu günlerde eve pek uğramadığını duyuyorum," dedi usulca. "Görünüşe göre tek başınasın."

Kocaman elini Bree'nin yüzüne doğru uzattı. Sonra tuhaf ve dolgun bir tınk sesi duyuldu. Obadiah donakaldı, gözleri şaşkınlıktan büyümüştü.

Bree ne olduğuna hiçbir anlam veremeden çocuğa bakakaldı. Sonra Obadiah gözlerini uzattığı eline çevirdi. Bree çocuğun önkoluna saplanan küçük bıçağı ve gömleğindeki gittikçe büyüyen kırmızı lekeyi gördü.

"Git buradan." Jamie'nin sesi kısık ama belirgindi. Düşmanca bakan gözlerini Henderson'dan ayırmadan ağaçların arasından belirdi. Üç adımda çocuğa ulaşıp elini açtı, Henderson'ın kolundaki bıçağı çekti. Obadiah boğazının derinliklerinden yaralı bir hayvan gibi bir inilti çıkardı. Şaşkın ve acınası bir haldeydi.

"Git," dedi Jamie. "Bir daha da buraya gelme."

Obadiah'nın kolundan akan kanlar parmaklarından damlıyordu. Birkaç

damla ayranın içine düşüp yoğun sarı yüzeyi kırmıza çevirdi. Bree bu korkunç güzelliğin şaşkın gözlerle farkına vardı. Altının içine konmuş yakutu andırıyordu.

Sonra çocuk yaralı kolunu boş eliyle tutarak ayaklarını sürüye sürüye yürüdü, sonra yola çıkmak için koşmaya başladı. Ağaçların arasında kaybolduğunda avlu hâlâ sessizdi.

“Bunu yapmak zorunda mıydın?” Bu söylemeyi başardığı ilk cümle oldu. Sanki kendisine bir şey saplanmış gibi donakaldı. Kan damlaları dağılmaya başlıyor, kenarları ayranın içinde çözünüyordu. Bree kusacak gibi hissetti.

“Beklemem mi gerekirdi?” Babası Bree’yi kolundan tutup verandaya oturttu.

“Hayır. Ama -sadece… bir şey söyleyemez miydin?” Dudakları hissizleşmişti ve görüşünde çakan ışıklar vardı. Bayılmak üzere olduğunu fark edip öne eğildi, kafasını dizlerinin arasına koydu, yüzünü önlüğünün sığınağına gömdü.

“Söyledim. Gitmesini söyledim.” Jamie, Bree’nin yanına oturunca veranda çatırdadı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Sesi kendi kulaklarına bile yabancı gelmiş, gömüldüğü kumaş parçasının arasından boğuk çıkmıştı. Yavaşça doğruldu; büyün evin yanındaki kırmızı çam hafifçe titriyor gibiydi ama aslında sabitti. “Ne yapıyordun? Gösteri mi? Bu mesafedeki birine bıçak fırlatmaya nasıl cesaret edersin? Hem neydi o bu arada, çakı mı?”

“Evet. Cebimdeki tek şey oydu. Aslında ona saplama niyetinde değildim,” dedi Jamie. “Kulübenin duvarına atacaktım ama o sesin geldiği yöne bakınca arkadan vurmuş oldum. Kendisi kıpırdadı.”

Bree gözlerini kapatıp burnundan derin nefes aldı. Midesini yatıştırmaya çalışıyordu.

“İyi misin, a muirninn?” diye sordu usulca. Elini nazikçe sırtına koydu, Obadiah’nın koyduğu yerden biraz daha yükseğe koymuştu. Bu ona iyi gelmişti; büyük, sıcak ve iç rahatlatıcıydı.

“İyiyim,” dedi gözlerini açarak. Jamie endişeli görünüyordu. Bree gülümsemek için çabaladı. “İyiyim.”

Jamie biraz rahatlamıştı, gözleri daha sakin bakıyordu ama hâlâ bakışları Bree’deydi.

“Pekâlâ,” dedi. “İlk kez olmuyor, değil mi? O salak ne zamandan beri seninle ilgileniyor?”

Bree bir nefes daha alıp yumruklarını açmaya çalıştı. Suçluluk duygusuyla durumun önemini hafifletmeye çalıştı. Ama o keskin mavi gözleri karşısında bulunca, yalan söyleyemedi.

“İlk haftadan beri,” diyiverdi.

Jamie’nin gözleri büyüdü.

“Ne zamandan beri? Peki neden kocana bundan bahsetmedin?” diye sordu şüpheci bir tavırla.

Şaşkındı ve verecek bir cevap aradı.

“Ben -yani- ben öyle düşünmedim… yani, bu onun sorunu değildi.” Jamie’nin aniden nefes alışını duydu. Roger hakkında acı sözler söyleyeceğini fark edip hemen onu korumaya çalıştı.

“O aslında bir şey yapıyor sayılmazdı. Sadece bakıyordu. Ve… gülümsüyordu. Roger’a çocuğun bana baktığını nasıl söyleyebilirdim? Zayıf ya da çaresiz görünmek istemedim.” Aslında hem zayıf, hem de çaresizdi ve bunun farkındaydı. Bunu bilmek tenini karınca ısırığı gibi yakıyordu.

“Ondan… ondan beni korumasını istemiyordum.”

Jamie ona boş gözlerle baktı. Bakışlarını ayırmadan kafasını yavaşça iki yana salladı.

“Tanrı aşkına, sen erkeklerin neye yaradığını sanıyorsun?” diye sordu sonunda. Sakince konuşmuştu ama sesine tamamen bir şaşkınlık havası hâkimdi. “Ev hayvanın mı olsun istiyorsun? Kucak köpeği ya da kafes kuşu falan mı?”

“Anlamıyorsun!”

“Ah. Öyle mi?” Verdiği nefes alaycı bir kahkahayı andırıyordu. “Neredeyse otuz yıldız evliyim ve senin evliliğin daha iki yıl bile olmadı. Neyi anlamadığımı sanıyorsun evlat?”

“Bu… senle annem, Roger ve benle aynı değil!” diye bağırdı.

“Hayır, değiliz,” dedi Jamie mantıklı bir sesle. “Annen benim gururumu da kendi gururunu da önemser. Ya da belki onun kendi için savaşamayan bir ödlek olduğunu düşünüyorsundur, ha?”

“Ben… hayır.” Yutkundu, dokunsalar ağlayacak gibiydi ama gözyaşlarının

süzülmesine izin vermemeye kararlıydı. “Ama, baba bu farklı. Biz başka bir yerden, başka bir zamandan geldik.”

“Bunu gayet iyi biliyordum,” dedi. Jamie’nin ağzında çarpık bir gülümseme oluştuğunu gördü. Sesi daha çok yumuşamıştı. “Ama erkeklerin ve kadınların o zaman da çok farklı olduklarını hiç sanmıyorum.”

“Belki değillerdir.”Yutkunup titreyen sesini düzeltmeye çalıştı. “Ama belki Roger farklıdır. Alamance’tan beri.”

Jamie sanki konuşacakmış gibi nefes aldı ama sonra nefesini yavaşça verip hiçbir şey söylemedi. Elini çekmişti; Bree eksikliğini hissetti. Hafifçe arkasına yaslandı, avlunun etrafına baktı, parmaklarını aralarındaki verandanın tahtalarına vurdu.

“Evet,” dedi sonunda sessizce. “Belki de öyledir.”

Bree arkalarındaki kulübeden boğuk bir gümbürtü duydu. Sonra bir tane daha. Oğlu uyanmış, oyuncaklarını karyolasından aşağı atıyordu. Az sonra annesinin gelip onu alması için bağırmaya başlayacaktı. Bree elbisesini düzelterek aniden kalktı.

“Jem uyandı, içeri girmem lazım.”

Jamie de kalkıp kovayı aldı, içindeki yoğun sarı ayranı otların üzerine döktü.

“Sana başka getireyim,” dedi ve Bree’nin gerek olmadığını söylemesine fırsat vermeden oradan uzaklaştı.

Jem ayağa kalkmış, karyolanın kenarına yapışmış kaçmaya çalışıyordu. Annesi onu kucağına almak için eğilince hemen kollarını açtı. Ağırlaşıyordu ama annesi onu sıkı sıkı tutup yanağını başına yasladı. Başı uykudan terlemişti. Bree’nin kalbi hızlı hızlı atıyor, göğsünün içi yaralanmış gibi hissediyordu.

Görünüşe göre tek başınasın, demişti Obadiah Henderson. Haklıydı.

80 KAYMAK

Jamie tıka basa doyup arkasına yaslanarak iç çekti. Ayağa kalkmaya başlayınca Bayan Bug yerinden fırlayıp parmağını sallayarak onu uyardı.

“Şimdi, efendim, hiçbir yere gitmiyorsunuz ve beni bu zencefilli çörek ve kaymağı çöpe atmakla baş başa bırakmıyorsunuz!”

“Onları da yersem kesinlikle patlarım Bayan Bug ama mutlu ölmek istiyorum,” dedi Jamie. “Getirin o halde fakat siz onları getirirken benim yapacak bir işim var.” Az önce baharatlı sosisi kızartılmış elma ve patatesle tüketen bir adamın keyfiyle, sandalyesinden kalkıp çalışma odasına giden koridorda kayboldu.

Bu öğleden sonra zencefilli kek kokusu almış olmanın verdiği keyifle derin bir nefes aldım. Akşam yemeğine oturmadan önce korsemi çıkarmayı akıl etmiştim.

“Kaymak!” diye bağırdı Jemmy. Sözcüğü öyle bir vurgulamıştı ki bu annesinin de dikkatini çekti. Heyecanlı ellerini masaya vurup, “Kaymak-kaymak-kaymak-kaymak!” diye ciğerlerini doldura doldura şarkı söyledi.

Roger hafifçe gülümseyerek Bree’ye baktı. Her ne kadar Bree, Jemmy’nin ellerini tutup yüzündeki yemek artıklarını silmeye başlasa da Roger’ı yeniden gülümserken görmesi hoşuma gitmişti.

Jamie zencefilli çörek ve kaymakla -şekerlenmiş ve kremalı toplar haline getirilmişlerdi- aynı anda masaya döndü. Geçerken kumaşla bağlanmış bir defteri Roger’ın önüne, masaya bıraktı. Defterin tepesinde içinde usturlap olan küçük tahta bir kutu vardı.

“Hava iki ay daha güzel olabilir,” dedi sakince. Oturup parmağını tabağındaki kocaman kaymak topuna daldırdı. Parmağını ağzına soktuğunda mutluluktan gözlerini kapadı.

“Öyle mi?” Sözcük oldukça boğuktu ve neredeyse hiç duyulmamıştı. Ama Jemmy’nin gevezelik etmesini bırakıp ağzı açık bir şekilde babasına bakmasına neden oldu. Bugün Roger’ın ilk kez mi konuştuğunu merak ettim.

Jamie gözlerini açmış, kaşığını almış, tatlısına yemekten ölecek bir adamın kararlılığıyla bakıyordu.

“Evet, peki, Fergus kar yağmadan kıyıya gidecek, eğer New Bern’de dosyalanması gereken ölçüm raporlarını alabilirse çok iyi olacak, değil mi?”

Başını hiç kaldırmadan zencefilli çöreğe yumuldu.

Birden ortama hakim olan sessizliği, hızlı hızlı nefes alış verişleri ve tahta tabaklara çarpan kaşıkların gürültüsü doldurdu. Sonra kaşığını almayan Roger konuştu.

“Bunu… yapabilirim.” Verdiği çaba havanın boğazından geçmesine uğraşmaktan başka bir şey değildi fakat son sözcükteki vurgusu Brianna’nın irkilmesine neden oldu. Çok hafif bir irkilmeydi bu ama gözümden kaçmadı. Roger da görmüştü. Bree’ye baktıktan sonra yanaklarında kapkara görünen kirpikleriyle tabağa baktı. Çenesini sıktı ve kaşığı eline aldı.

“İyi o zaman,” dedi Jamie daha da sakin bir şekilde. “Sana nasıl olacağını göstereceğim. Bir hafta içinde gidebilirsin.”

Dün gece rüyamda Roger’ın gittiğini gördüm. Babamın emrinden beri bir haftadır gidişini rüyamda görüyordum. Emirmiş, hah! Musa’nın Sina Dağı’ndan On Emir getirmesi gibi.

Rüyamda Roger eşyalarını büyük bir çantaya koyuyordu ve ben yerleri silmekle meşguldüm. Yoluma çıkıp duruyordu, ben de yerlerin diğer kısmını silmek için çantayı kenara ittim. Sanki Adso küçük bir hayvan yemiş gibi etrafa kemikler saçılmıştı ve kemikler paspasıma takılıp duruyordu.

Roger’ın gitmesini bir yandan istemiyorum, bir yandan da istiyorum. Söylemediği her şeyi duyuyorum; kafamda yankılanıyorlar. Gittiğinde bu yankıların duracağını düşünüyorum.

Uykusundan aniden uyanıverdi. Şafak henüz sökmüştü ve yalnızdı. Ormanda kuşlar şakıyordu. Bir tanesi kulübenin yakınlarında şarkı söylüyordu, notaları keskin ve müzikaldi. Bu bir ardıçkuşu muydu? Merak etmişti.

Roger’ın gittiğini bilse de kafasını kaldırıp ortalığı kolaçan etti. Tıpkı sırt çantası gibi yemek heybesi ve geçen gece Roger için hazırladığı şarap da kapının arkasında değildi artık. Bodhran hâlâ duvardaki yerinde asılı ve esrarengiz ışığın içinde yüzüyor gibi duruyordu.

Asılma olayından sonra, henüz konuşamasa da en azından müzik yapabileceğini hissederek bodhranını yeniden çalması için uğraşmıştı. Ama o karşı çıkmıştı ve sonunda Bree ısrarcılığıyla onu sinirlendirdiğini fark edip vazgeçmişti. Roger istediğini yapacak -ya da yapmayacaktı.

Karyolaya doğru baktı ama her şey sakindi. Jemmy uyuyordu. Yastığına geri yattı, ellerini göğüslerine koydu. Çıplaktı ve göğüsleri pürüzsüz, yuvarlak ve su kabağı gibi dolgundu. Göğüs ucunu nazikçe sıkınca küçük süt damlaları aktı. Biri daha fazla şişti, aktı ve küçük bir damla halinde göğsünden aşağı kaydı.

Geçen gece uyumadan önce sevişmişlerdi. İlk önce Roger'ın sevişeceğini düşünmemişti. Ne var ki Bree üst kata, Roger'ın yanına çıkıp ona sarıldığında, Roger da onu sert bir şekilde kendine doğru çekip yavaşça uzun uzun öpmüş ve sonunda onu yatağa atmıştı.

Roger için çok endişelenmiş, dudaklarıyla, elleriyle ve bedeniyle onu sevgisine inandırmaya, yanında götürmesi için kendisinden bir şey vermeye çalışmıştı. Bu şeyi kendisi bile tamamen unutmuş ve zirveye ulaştığında kendisi bile buna şaşırmıştı. Aniden dev bir dalgaya kapılıp kıyıya çaresizce sürüklenme hissini hatırlayarak, bir elini kaydırıp bacaklarının arasına götürdü. Roger'ın fark etmiş olduğunu umdu; ne herhangi bir şey söylemiş, ne de gözlerini açmıştı.

Şafak sökmeden karanlıkta Bree'ye veda öpücüğünü vermişti. Ortalık hâlâ sessizdi. Ya da sessiz olan Roger mıydı? Birden kararsızlığa düşüp elini ağzına götürdü ama dudaklarının pürüzsüz ve serin etinde hiçbir ipucu yoktu.

Roger ona veda öpücüğü vermiş miydi? Yoksa bunu yalnızca rüyasında mı görmüştü?

81 AYI ÖLDÜREN

Ağustos, 1771

Otlak yönünde kişneyen atlar, bölüğün gelişini ilan ediyorlardı. Meraklanıp son deneyimi bıraktım ve pencereden bakmaya gittim. Avluda ne atlar, ne de adamlar görünüyordu ama atlar hâlâ yeni birini gördüklerinde yaptıkları gibi kişniyor ve homurdanıyorlardı. O halde bölük yayandı ve mutfak kapısına gitmiş olmalıydı -birçok insan nezaketen öyle yapıyordu.

Bu tahminim evin arkasından gelen çok tiz bir çığlıkla boşa çıktı. Başımı tam koridora çevirdiğimde, Bayan Bug'ın telaş içinde mutfaktan bağırarak çıktığını gördüm.

Beni fark etmeyip ön kapıya doğru koştu, avluya çıkıp ormanın içinde çığlık çığlığa bağırmaya devam ederek kaybolduğunu gördüm. Diğer tarafa bakıp mutfağın girişinde şaşkın şaşkın bakan bir Kızılderili görünce adeta afalladım.

Dikkatle baktım ama çığlık atıp kaçmaya niyetim olmadığını görünce adam biraz da olsa rahatladı. Silahsızdı ve yüzünde kötü niyet belirten boya ya da herhangi bir şey yoktu. Ben de rahatlamıştım.

"Osiyo," dedim temkini elden bırakmadan. Cherokee olduğunu ve ziyaret için giyindiğini fark etmiştim. Üst üste üç basma gömlek ve sade bir pantolon giymişti. Kafasında tuhaf, sarkık bir şapka vardı ve erkeklerin resmi görüşmelerde taktıkları, başlarının yarısını saran türbana benziyordu. Kulaklarında uzun gümüş küpeler vardı ve bir de doğan güneş şeklinde güzel bir broşu vardı.

Selamıma karşılık olarak içten bir şekilde gülümsedi ve hiç anlamadığım bir şey söyledi. Çaresizce omuzlarımı silktim ama gülümsemeyi ihmal etmedim. Orada durup dakikalarca birbirimize selam verip gülümsedik. Ta ki birden aklına ne yapması gerektiği gelen kadar adam içindeki gömleğe -mavi bir fonun üstüne küçük sarı elmaslarla baskı yapılmış şık bir gömlekti- elini sokup, üzerinde bir ya da daha fazla ayının siyah patilerinin kazındığı deri bir kayış çıkardı.

Kayışı nazikçe tutup kaşlarını kaldırdı, sanki masanın altında ya da dolabın üzerinde birini arar gibi etrafa bakındı.

"Ah," dedim durumu hemen anlayıp. "Kocamı istiyorsun." Sanki biri

tüfeğini bana doğrultmuş gibi bir yüz ifadesi takındım. “Ayı Öldüren’i yani?”

Işıltılı bir gülümsemeyle ortaya serilen parlak dişleri fikrimi destekledi.

“Sanırım bir dakika içinde gelir,” dedim. Önce pencereyi işaret edip, hiç şüphesiz Jamie’ye evde katliam yapmaya gelen kızıl vahşilerin olduğunu söylemeye gitmiş olan heyecanlı Bayan Bug’ın gittiği yolu gösterdim, sonra da mutfağa doğru baktım. “Girip bir şeyler içmez miydin?”

İstekli bir şekilde beni takip edip masaya oturdu, çayını yudumlamaya başladı. Bir yandan da birbirimize selam verip gülümsemeye devam ediyorduk. O sırada içeri giren Jamie’nin yanında ona yapışmış kalmış olan ve misafirimize şüpheci bakışlar atan Bayan Bug değil, Peter Bewlie de vardı.

Misafirimiz, Peter’ın Kızılderili karısının ağabeyi Tsatsa’wi olduğunu söyledi. Sınırdan elli kilometre uzaktaki küçük bir kasabada yaşıyordu ama kız kardeşini ziyarete gelmiş ve bir süredir Bewlielar ile kalıyordu.

“Dün akşamki yemeğinden sonra pipo içiyorduk,” diye açıkladı Peter, “o sırada Tsatsa’wi köylerinde bir zorluk yaşadıklarından bahsetti -tabii bunu kendisi birkaç şeyin isminden başka İngilizce bilmediği için bana karım anlatıyordu- ama söylediğim gibi, bana kötü bir ayıdan bahsetti. Aylardır başlarına bela olmuş.”

“Tsatsa’wi’nin böyle bir yaratıkla baş edebilecek kadar donanımlı olduğunu düşünüyorum,” dedi Jamie, Kızılderili’nin pençe kolyesini işaret edip göstermek için kendi göğsüne dokunarak. İltifatı anlayıp içten gülümseyen Tsatsa’wi’ye gülümsedi. İkisi de çay bardaklarını üzerinden birbirlerine doğru hafifçe eğilip karşılıklı bir saygıyla selamlaştılar.

“Evet,” dedi Peter, ağzının kenarındaki damlaları yalayıp, duyduklarını onaylarcasına dudaklarını şapırdatarak. “O iyi bir avcıdır ve gidişata göre onun ve kuzenlerinin işin içinden sıyrılacaklarını düşünüyorum. Ama görünüşe göre bu özel ayı diğerlerinden daha üstün. Ben de ona gidip Mac Dubh’la konuşmasını ve belki Mac Dubh’ın gidip o yaratığı onlar için öldürebileceğini söyledim.”

Peter çenesini kaldırıp kayınbiraderini işaret etti, gururlu bir ev sahibi havasıyla Jamie’yi işaret etti. Bak, dedi bu hareketi, sana söylemiştim, o bunu halleder.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Jamie gözlerime bakıp öksürdükten sonra bardağını masaya bıraktı.

“Evet, pekâlâ. Şimdilik değil ama belki samanları içeri taşıdıktan sonra

gelebilirim. Bu sorunlu ayının doğasını biliyor musun Peter?”

“Ah, evet,” dedi Peter neşeyle. “O bir hayalet.”

Çayım neredeyse genzime kaçacaktı. Jamie o kadar şaşırmış görünmüyordu ama şüpheli bir bakışla çenesini kaşıdı.

“Hmm. Ne yaptı peki?”

Ayı ilk kez yaklaşık olarak bir sene önce görünmüş ve kimse onu bir süre görmemiş. Her zamanki yağmalama olayları yaşanmış -kurutulmuş balık çuvalları ya da evlerin dışında asılı duran mısır koçanları yok olmuş, sundurmalardaki etler çalınmış- ama ilk başta kasabalılar bunu diğer ayılardan biraz daha zeki bir ayının yaptığını düşünmüşler.

“Yalnızca geceleri geliyormuş,” dedi Peter. “Pek gürültü yapmıyormuş. İnsanlar sabah dışarı çıktıklarında onları uyandıracak hiçbir ses çıkarmadan depolarına girildiğini görmüşler.”

Bayan Bug’ın kabaca çıkıp olayı soruşturmak için geldiğini görmüş olan Brianna usulca mırıldanmaya başladı. Anıların sözcükleri hemen desteklediği bir şarkıydı bu, “Ah, öğlene kadar uyuyacak ama karanlık çökmeden… Jellystone Park’taki bütün piknik sepetleri onun olacak…” Çaydan geri kalan damlaları silmek için ağzıma bir peçete bastırdım.

“En başından beri onun bir ayı olduğunu biliyorlarmış,” diye anlattı Peter. “Ayak izlerinden anlamışlar.”

Tsatsa’wi bu sözcükleri tanımıştı; başparmaklarını birbirinin ucuna ekleyip iki elini masanın üzerinde açarak ayak izinin büyüklüğünü gösterdikten sonra, boynunda asılı pençelerden en büyüğüne dokunup imalı bir şekilde başını salladı.

Ayılara alışkın olan kasabalılar her zamanki önlemlerini almışlar, erzakları daha korunaklı bölgelere koymuş, köpeklerini geceleyin dışarıda tutmuşlar. Bunun sonucu olarak birçok köpek kaybolmuş -ve yine bu esnada hiç ses duyulmamış.

Görünüş göre köpekler ürkekleşmişler ya da ayı daha çok acıkmış. İlk kurban ormanda öldürülen bir adam olmuş. Altı ay sonra bir çocuk kaçırılmış. Brianna birden mırıldanmayı kesti.

Kurban bebekmiş ve annesi güneşin batışına doğru nehir kenarında çamaşır yıkarken o da beşiğindeymiş. Ses duyulmamış ama çamurdaki kocaman bir pençe izinden başka bir ipucu yokmuş.

Sonraki aylarda dört kasabalı daha öldürülmüş. İkisi öğleden sonra dağ çileği toplamaya çıkmış çocuklarmış. Çocuklardan birinin cesedi boynu kırılmış ama başka hiçbir yerine dokunulmamış olarak bulunmuş. Diğeri ortadan kaybolmuş; işaretler çocuğun ormanda nereye sürüklendiğini gösteriyormuş. Bir kadın kendi mısır tarlasında, yine güneşin batışına doğru öldürülmüş ve düştüğü yerde kısmen yenmiş. Son kurban bir adammış ve aslında ayıyı avlamaya çalışıyormuş.

“Yayı ve kanlı giysilerinden birkaç parça dışında adamdan hiçbir şey bulamamışlar,” dedi Peter. Arkamdan ufak bir gümbürtü duydum, Bayan Bug aniden sandalyesine oturmuştu.

“Yani kendileri mi avlamışlar?” diye sordum. “Ya da avlamaya mı çalışmışlar?”

Peter bakışlarını Jamie’den bana çevirdi, ciddi bir şekilde başını salladı.

“Ah, evet, Bayan Claire. Sonunda ne olduğunu o şekilde öğrenmişler.”

Küçük bir grup avcı silahlarıyla birlikte ayı avına çıkmışlar. Üzerlerinde oklar, mızraklar ve kasabanın övündüğü iki tüfek varmış. Kasabayı geniş bir çembere almışlar, ayının dikkatinin kasabada olduğuna göre fazla uzaklaşmış olamayacağını düşünmüşlerdi. Dört gün boyunca ayıyı aramış, ara sıra eski ayak izlerine rastlamışlar. Ne var ki ayının kendisini bulamamışlar.

“Tsatsa’wi onlarlaydı,” dedi Peter parmağını kayınbiraderine doğru kaldırarak. “O ve arkadaşları gecelemiş, diğerleri uyurken ortalığı kolaçan etmişler. Ay doğduktan sonra çişini yapmaya kalkmış. Ateşe sırtını döndüğünde arkadaşının çoktan öldüğünü ve sürüklendiğini görmüş. O şey adamın boynunu pençelerinin arasında ezmiş!”

Tsatsa’wi hikâyeyi dikkatle takip ediyordu. Bu noktada başını sallayıp Cherokeeler’in istavrozu olan bir el hareketi yaptı. Şeytanı kovmak için hızlı ve resmi bir hareketti bu. Ellerini sallayarak sonra olan olayları canlandırarak anlatmaya başladı.

Kalan arkadaşlarını kaldırıp bağırmaya başlamış elbette. Ayının korkup arkadaşını bırakma umuduyla -gerçi adamın çoktan öldüğünü görmüş- ayının arkasından koşmuş. Arkadaşının kırık boynunu anlatmak için kafasını sert bir şekilde kaldırıp dilini yuvarladı. O sırada bir hayli komik görünmüştü.

Avcıların yanında havlayarak ayının peşinden koşan iki köpek varmış. Ayı aslında avını bırakmış ama kaçmak yerine Tsatsa’wi’ye doğru dönmüş. Tsatsa’wi kendini bir tarafa atmış, ayı da ayaklarına yapışan köpeklerden birini defetmek için uzun bir süre uğraşmış ve en sonunda ormanın

karanlığında kaybolmuş. Diğer köpek, oklar ve tüfek mermileri de onu takip etmişler ama hepsi ıskalamış.

Ormanın içinde ellerinde fenerlerle ayının peşine düşmüşler fakat bulamamışlar. İkinci köpek kendinden utanır bir şekilde geri dönmüş - Brianna, Tsatsa'wi'nin köpek taklidine güldü- ve cesaretleri tamamen kırılmış olan avcılar ateşin başına geri dönüp gecenin geri kalanını uyanık geçirmiş, sabah olunca da kasabalarına geri dönmüşler. Bu sırada Tsatsa'wi nazik bir hareketle Ayı Öldüren'in yardımını istemeye geldiğini anlattı.

"Ama neden onun bir hayalet olduğunu düşünmüşler?" Brianna öne eğildi, ilk baştaki korkusunun yerini merak almıştı.

Peter tek kaşını kaldırarak Bree'ye baktı.

"Ah, evet, söylemedi ama sandığın gibi değil. Tek nedeni, normal ayılardan daha büyük ve bembeyaz oluşuymuş. Tsatsa'wi'ye bakmak için arkasına döndüğünde hayvanın gözleri alev gibi parlıyormuş. Bunun hayalet olduğunu düşünmüşler ve o yüzden oklarının isabet etmeyişine pek şaşırmamışlar."

Tsatsa'wi yeniden harekete geçip önce Jamie'yi işaret etti, sonra ayı pençesi kolyesine dokundu, sonra da şaşırtıcı bir şekilde beni gösterdi.

"Ben mi?" dedim. "Benim bununla ne alakam olur?"

Cherokee sesimdeki şaşkınlığı duymuş olacak ki masaya eğilip elimi avucuna alıp okşadı. Bu okşama şefkatten değildi, derimi işaret etmeye çalışmıştı. Jamie küçük bir kahkaha attı.

"Çok beyazsın Sassenach. Ayı senin arkadaşın olduğunu düşünecek." Güldü ama Tsatsa'wi belli ki anlamıştı, ciddi bir edayla başını salladı. Elimi bırakıp kuzgun sesi çıkardı.

"Ah," dedim, bariz bir huzursuzlukla. Cherokee dilindeki sözcükleri bilmiyordum ama belli ki Tsatsa'wi'nin kasabasındaki insanlar Beyaz Kuzgun'u da Ayı Öldüren'i de duymuşlardı. Bütün beyaz hayvanlar dikkatlerini çekiyordu ve genelde onların kötü olduklarını düşünüyorlardı. Burada ima edilen hayalet ayının üzerinde gücümü deneyebileceğimdi -ya da tuzak olarak kullanılabileceğimdi- ama belli ki aslında davete dahildim.

Bir hafta sonra samanlar içeri konulduktan ve av etinin dört parçası bahçedeki tütsüleme kulübesine asıldıktan sonra şeytanı kovmak için sınıra doğru yola koyulduk.

Jamie'nin ve benim dışımda grupta Brianna, Jemmy, Beardsley ikizleri, bize kasabada rehberlik edecek olan Peter Bewlie ve karısıyla önden giden Tsatsa'wi vardı. Brianna aslında gelmek istememişti, nedeninin Jemmy'yi vahşi doğaya götürmek istememesi olduğunu düşündüm. Jamie gelmesi için ısrar etmiş, nişancılığının çok işe yarayacağını söylemişti. Brianna, Jemmy'yi henüz memeden kesmek istemediği için onu da yanında getirmişti. Gerçi Jemmy yolculuktan oldukça zevk alıyor görünüyordu. Eyerde annesinin önünde duruyordu ve gözleri parlak parlak bakıyordu. Gördüğü her şeye mutlu sesler çıkartıyor ya da rüyada gibi memnun bir şekilde başparmağını emiyordu.

Beardsleyler'den ise Jamie'nin istediği Josiah'ydı.

"Çocuk en azından iki ayı öldürdü," dedi bana. "Toplantı'da postlarını gördüm. Eğer kardeşi de gelmek istiyorsa, bunun zararı olacağını sanmıyorum."

"Ben de öyle," dedim. "Ama neden Bree'yi gelmeye zorladın? Sen ve Josiah ayıyı aranıza halledemez miydiniz?"

"Belki," dedi yağlı çaputu silahının namlusuna sürerek. "Ama iki kişi tek kişiden iyiyse, üç kişi de ikiden iyidir, öyle değil mi?"

"Evet?" dedim şüpheyle. "Başka?"

Bana bakıp gülümsedi.

"Başka gerekçelerim olduğunu mu düşünüyorsun Sassenach?"

"Hayır, düşünmüyorum. Biliyorum."

Gülüp kafasını silahına doğru eğdi. Kısa bir süre sonra silahını temizleyerek, başını kaldırmadan, "Evet. Kızımın Cherokee kabilesinden arkadaş edinmesinin kötü bir fikir olmadığını düşündüm. Belki günün birinde gidecek bir yere ihtiyaç duyar diye."

Ses tonu beni hiç şaşırtmadı.

"Günün birinde. Devrim olduğunda mı diyorsun?"

"Evet. Ya da… biz öldüğümüzde. Her ne zaman olursa," diye ekledi kesin bir tavırla. Silahını kaldırıp görüşü kontrol etmek için namludan baktı.

Hâlâ aydınlık bir pastırma yazıydı ama sırtımın aşağıya doğru buz gibi ürperdiğini hissedebiliyordum. Çoğu günler, bir gazete kupürünün James Fraser adında bir adamla karısının Fraser Tepesi'ndeki yangında öldüklerini yazacağını unutmayı başarıyordum. Diğer günler hatırlıyor ama üzerinde

durmayı reddedip bilinçaltıma gömüyordum. Ama geceleri aklımın derinliklerinde, her yeri yalayan parlak alevlerle uyanıyor, ürperip korkuyordum.

“Kupürde, ‘çocukları hayatta değil’ yazıyordu,” dedim, korkumla yüzleşmeye kararlı bir şekilde. “Sence bu Bree’nin ve Roger’ın bir yerlere… yangından önce… gitmiş olacakları anlamına mı geliyor?” Belki Cherokeeler’e ya da taşlara.

“Olabilir.” Yüzü ciddiydi, gözlerini yaptığı işe odaklamıştı. İkimiz de diğer olasılığı kabul etmek istemiyorduk. Zaten gerek de yoktu.

Gönülsüz de gelmiş olsa, Brianna yolculuktan zevk alıyor gibiydi. Roger olmadığı için kulübedeki işlerden kurtulmuştu. Rahatlamış görünüyor, gülüyor, Beardsley ikizleriyle şakalaşıyor, Jamie’yle dalga geçiyor, geceleri Jemmy’yi ateşin başında emziriyor, sonra sarılıp huzur içinde uykuya dalıyordu.

Beardsleyler de iyi vakit geçiriyorlardı. Enfekte olmuş lenf bezlerinin ve bademciklerinin alınması Keziah’nın sağırlığını iyileştirmese de biraz olsun düzeltmişti. Artık yüksek sesle konuşmaları anlıyordu. Özellikle de yüzüne bakılıp tane tane konuşulduğunda. Gerçi ikizinin konuşmasını, ne kadar yumuşak bir sesle konuşuyor da olsa anlamıyordu. Gür ve sinek vızıltılı ormanda ilerlerken, akıntıları geçerken ve geyik patikaları keşfederken gözlerini kocaman açıp etrafına bakmasından, daha önce hayatında Beardsley çiftliği yakınlarından ve Fraser Tepesi’nden başka bir yer görmediğini anladım.

Cherokee’yle ne yapacağını, aynı şekilde Cherokee’nin de onunla ve kardeşiyle ne yapacağını merak ediyordum. Peter, Jamie’ye Cherokee’nin ikizleri özel olarak kutsanmış ve şanslı insanlar olarak gördüğünü söylemişti; Beardsleyler’in ava katılacakları haberi Tsatsa’wi’nin hoşuna gitmişti.

Josiah da eğleniyor gibi duruyordu. Şimdilik gördüğüm kadarıyla çok içine kapanık biriydi. Kasabaya yaklaştığımızda biraz biraz gerildiğini hissettim.

Jamie’nin de biraz huzursuzlandığını gördüm. Nedeninden emin değildim. Ayıyı avlamaları için yardım etmeye gitmeyi hiç dert etmemiş, Cherokeler’i ziyaret etme fırsatı bulduğu için mutlu olmuştu. Ama Ayı Öldüren ünü kendisinden önce oraya varmıştı ve bu onu rahatsız ediyordu.

Bu tahminimin doğruluğu, yolculuğumuzun üçüncü gecesi kamp yaptığımızda kanıtlandı. Kasabadan en fazla on beş kilometre uzaktaydı ve ertesi gün öğle saatlerinde oraya ulaşmış olacaktık.

Atımızı sürerken bir yandan aklında bir şeyleri toparlamaya çalıştığını fark ettim. Hepimiz akşam yemeği için harlı ateşin etrafına oturduğumuzda birden omuzlarını çekip kalktığını gördüm. Ateşe dalgın gözlerle bakan Peter Bewlie'nin yanına gidip kararlı bakışlarla yüzüne baktı.

"Söylemem gereken bir şey var Peter. Bulacağımız şu hayalet ayı hakkında."

Peter başını kaldırıp şaşkın gözlerle daldığı düşüncelerinden uyandı. Gülümseyip Jamie'ye yer vermek için yana kaydı.

"Ah, evet, Mac Dubh?"

Jamie oturup boğazını temizledi.

"Biliyorsun, ayılar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Yıllardır İskoçya'da ayı izine hiç rastlanmadı."

Peter kaşlarını kaldırdı.

"Ama yalnızca basit bir kamayla kocaman bir ayıyı öldürdüğün söyleniyor!"

Jamie yaklaşan bir şeyin sıkıntısıyla burnunu kaşıdı.

"Evet, peki… o zaman öldürmüştüm. Ama hayvanın peşine düşmemiştim. O benim peşimden gelmişti, benim de geriye tek seçeneğim kalmıştı. O hayalet ayıyı yakalamanızda size büyük bir yardımımın dokunup dokunmayacağından pek emin değilim. Oldukça zeki bir ayı olmalı bu, değil mi? Yani aylar boyu kasabaya girip çıkmış ve kimse onu görmemiş, değil mi?"

"Ortalama bir ayıdan daha zeki," dedi Brianna. Dudakları hafifçe seğiriyordu. Jamie gözlerini kısarak baktı. İçtiğim bira nefes boruma kaçınca bu kez bakışlarını bana çevirdi.

"Ne?" diye sordu ters ters.

"Hiç," dedim. "Bir şey yok."

Tiksinerek sırtını bize döndüğünde kahkaha atmamak için kendini zor tutan Josiah Beardsley'i gördü.

"Ne?" diye bağırdı Jamie. "Ayılar aptal hayvanlardır ama seninle ne ilgisi var, ha?"

Josiah hemen yüzündeki kahkaha ifadesini silip ciddi bakmaya çalıştı ama ağzının kenarı hâlâ titriyordu. Yanaklarındaki kırmızılık ateşin ışığında bile

görünüyordu. Jamie gözlerini kıstı ve Josiah'nın ağzından kaçan kıkırdamayı bastırdı. Josiah ağzını kapatıp Jamie'ye baktı.

"Ne oldu?" diye sordu nazikçe.

Bir şeylerin olduğunu fark eden Keziah, ikizine destek olmak için yanına yaklaştı. Josiah, Kezzie'ye doğru kısa ve bilinçsiz bir hareket yaptı ama bir yandan Jamie'ye bakıyordu. Yüzü hâlâ kırmızıydı ama şimdi kendini kontrol altına almış gibiydi.

"Sanırım söylesem daha iyi olacak efendim."

"Sanırım söyledin." Jamie sorgulayan gözlerle baktı.

Josiah derin bir nefes alıp sakinleşti.

"O her zaman bir ayı değildi. Bazen bendim."

Jamie bir an durup ona baktı. Sonra dudakları titremeye başladı.

"Öyle mi?"

"Her zaman değil," dedi Josiah. Ama ormanda gezdiği sıralar bir Kızılderili köyüne rastlamıştı. "Yalnızca aç olduğum zamanlarda efendim," diye aceleyle ekledi. Yakındaki ormanda pusuya yatıyordu, karanlık çökünce köye dalıyor ve kolay ulaşabileceği yemekleri topluyordu. Birkaç gün orada kalıyor, güç toplayana kadar köydeki depolardan yiyor, sonra ava gidiyor ve avlarıyla saklandığı mağaraya dönüyordu.

Bu esnada Kezzie'nin yüzündeki ifade değişmemişti; ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama şaşırmış görünmüyordu. Eli bir süre ikizinin kolunda durduktan sonra şişteki ete doğru kaydı.

Brianna'nın kahkahası dinmişti, kaşlarını çatmış Josiah'ın itiraflarını dinliyordu.

"Ama beşikteki bebeği senin almadığından eminim. Kısmen yenmiş olan kadını da sen öldürmüş olamazsın… değil mi?"

Bu soru karşısında şoka girmeyip yalnızca şaşıran Josiah gözlerini kırpıştırdı.

"Ah, hayır. Neden böyle bir şey yapayım? Onları benim yediğimi düşünmüyorsunuz, değil mi?" Gülümsedi, yanağında acayip bir gamze oluştu.

Brianna, tıpkı Jamie gibi Galce sesler çıkartarak şaşırtıcı bir şekilde boğazını temizledi.

“Hayır, onları yediğini düşünmüyorum,” dedi umursamaz bir şekilde. “Eğer biri onları öldürdüyse -başka bir nedenden- ayı gelip cesetleri yemiş olabilir.”

Peter düşünceli bir şekilde başını salladı. İtiraflar ilgisini çekmişti ama pek etkilenmişe benzemiyordu.

“Evet, ayı böyle bir şey yapar,” dedi. “Seçici değillerdir. Leş yemekte bir beis görmezler.”

Jamie cevap olarak başını salladı ama dikkati hâlâ Josiah’daydı.

“Evet, bunu duymuştum. Ancak Tsatsa’wi ayının arkadaşını götürdüğünü gördüğünü söyledi. Demek ki insanları öldürüyor, değil mi?”

“Yani, arkadaşını öldürmüş,” dedi Josiah. Sesinde bir tuhaflık vardı. Jamie’nin bakışları keskinleşti. Bir şeye karar vermeye çalışarak dudaklarını yavaşça içe ve dışa doğru kıpırdatan Josiah’ya tek kaşını kaldırarak baktı. Kendisine gülümseyen Kezzie’ye baktı. Kezzie’nin sol yanağında gamzesi vardı, Josiah’nınki ise sağ tarafındaydı.

Josiah iç çekip Jamie’nin yüzüne bakmak için arkasına döndü.

“Bu kısmını anlatmayacaktım,” dedi dürüstçe. “Ama bize çok iyi davrandınız efendim. Orada nelerle karşılaşacağınızı size söylemeden ayının peşine düşmenize izin veremem.”

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Aniden dönüp etrafımdaki gölgelere bakma isteğimi zar zor bastırdım. Gülme isteğim beni terk etmişti.

“Ne var başka?” Jamie ısırmak üzere olduğu ekmeği yavaşça ağzından çekti. “Başka ne olabilir ki?”

“Onu gördüğüme yalnızca bir kez emin oldum,” dedi Josiah. “O gece ay yoktu. Ama bütün gece dışarıdaydım ve gözlerim yıldızların ışığına alışmıştı, bilirsiniz ya.”

Aklı karışmış görünen Jamie başını salladı.

“Evet, gayet iyi bilirim. O sırada neredeydin peki?”

Gitmeye çalıştığımız köyün yakınlarındaymış. Josiah daha önceden oraya gitmiş ve yerleşim şeklini biliyormuş. Hedefi köyün sonundaki bir evmiş; saçakların altında kurumaya bırakılmış mısırlar varmış. Köy köpeklerini uyandırmadan bir tanesini kolayca alıp kaçabileceğini düşünmüş.

“Köpeklerden birini uyandırırsanız, hepsi havlayarak peşinize takılır,” dedi

başını iki yana sallayarak. “Şafağa henüz birkaç saat vardı. Yavaşça ilerledim, gözümü diktiğim evin köpeklerinden biri kıvrılıp yatmıştı.” Ormanda pusu kurduğu sırada evden birinin çıktığını görmüş. Köpekler bunu fark etmediği için gördüğü kişinin evin bireylerinden biri olduğunu düşünmüş. Adam çişini yapmak için durmuş, sonra okunu ve ok kılıfını alıp doğrudan ormana, Josiah’nın saklandığı yere doğru yürümüş.

“Peşimde olabileceğini düşünmedim ama bir kedi kadar hızlı ve sessiz bir şekilde ağaca tırmandım,” dedi övünmeden.

Adam büyük ihtimalle avcıydı ve şafak sökerken uzaktaki dereden su içmeye gelecek olan rakunun ve geyiğin peşine düşecekti. Kendi köyünün yakınlarında önlem alması gerektiğini düşünmediği için sakince ormana girmişti ama gizlenmeye hiç çalışmamış.

Josiah ağacında, adamın kafasından birkaç santimetre yukarıda çömelmiş ve nefesini tutmuş. Adam yoluna devam etmiş ve gür çalıların arasında gözden kaybolmuş. Josiah tam tüneğinden aşağı inecekken aniden bir şaşkınlık çığlığı duymuş. Ardından boğuşma ve berbat bir tak sesi.

“Sanki olgun bir balkabağını yarmak için bir kayayla vurmuşlardı,” dedi Jamie’ye. “Karanlığın içinden gelen bu sesi duyunca titrediğimi hissettim.”

Telaşı merakına engel olmamış ve ormanın içinde sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başlamış. Bir hışırtı duymuş ve dikkatle sedir ağaçlarının dallarına bakmış. Yerde yatmış bir adam ve o adamın üzerine eğilmiş bir adam daha varmış. Belli ki bu adam, avının üzerindeki giysileri çıkarmaya çalışıyormuş.

“Ölmüştü,” dedi Josiah sıradan bir şekilde. “Kanın ve dışkının kokusunu alabiliyordum. Tahminimce o küçük herif kayayla ya da belki bir sopayla adamın kafasını göçertmişti.”

“Küçük herif mi?” Peter hikâyeyi oldukça dikkatli bir şekilde izliyordu. “Ne kadar küçük yani? Yüzünü gördün mü?”

Josiah başını iki yana salladı.

“Hayır, etrafta hareket eden gölgesinden başka bir şeyini görmedim. Kapkaranlıktı hâlâ; gökyüzü henüz aydınlanmaya başlamamıştı.” Gözlerini kısıp baktı, bir tahmin yürüttü. “Sanırım benden kısaydı; belki şu kadar falan olabilir.” Elini kaldırıp yerden bir buçuk metre kadar yüksekte tutarak adamın boyunu işaret etti.

Katil, cesedi yağmalarken birden dikkati dağılmış. İzlemeye devam etmek isteyen Josiah hiçbir şey fark etmemiş. Ta ki kırılan bir daldan gelen çıtırtıyı

ve meraklı bir ayının homurtusunu duyana kadar.

“Küçük herifin bu sesi duyunca kaçtığını tahmin edersiniz,” dedi Jamie’ye. “Tam yanımdan geçti. Şu an size durduğum mesafeden daha yakındı. İşte onu en yakından o sırada görmüş oldum.”

“Bizi merakta bırakma,” dedim, birasından bir yudum almak için durduğunda. “Nasıl biriydi?”

Üst dudağındaki bıyıklarına yapışan köpüğü sildi, düşünceli görünüyordu.

“Hanımefendi, onun şeytan olduğundan emindim. Tek sorun, şeytanın daha uzun olması gerektiğini düşünmem,” diye ekledi bir içki daha alarak.

Bu söylediği aklımızı karıştırmıştı. Diğer açıklamalarıyla Josiah esrarengiz ‘küçük herif’in siyahi olduğunu ima etmişti.

“Sizinle birlikte Toplantı’ya geldiğimde bazı insanların siyahî olduğunu anlamıştım,” dedi. “Daha önceden hiç siyahî insan görmemiştim, bahsedildiğini de duymamıştım.”

“Kitap’taki Şeytan,” dedi boğuk ve tuhaf sesiyle.

‘Kitap,’ Aaron Beardsley’in satmak için aldığı ama kimseye satamadığı eski bir İncil’di. Çocuklardan hiçbirine okuma yazma öğretilmemişti ama onlar Kitap’ın içindeki, cezbetme ve baştan çıkarma gibi sinsi işlerle meşgul olan, eğitilmiş siyahî bir yaratık olarak tarif edilen şeytan çizimlerine bakarak eğleniyorlardı.

“Çatallı bir kuyruk görmedim,” dedi Josiah, başını iki yana sallayarak, “ama o kadar hızlıydı ki karanlığın içinde gözümden kaçmış olabilir.”

Böyle bir insanın ilgisini kendi üzerine çekmek istemeyen Josiah hareketsiz durmuş. Böylelikle ayı bütün dikkatini talihsiz köylüye vermiş.

“Bay Peter’ın söylediği gibi,” dedi Peter Bewlie’ye bakıp başını sallayarak. “Ayılar özel değildir. Daha önce görmediğim için, bunun beyaz bir ayı olup olmadığını söyleyemem -ama kesinlikle o Kızılderili’yi yedi. Salyalarını akıtarak çiğneme sesini duydum.” Bu hatırladıkları onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu ama Brianna’nın bu sahneyi aklında canlandırınca burun deliklerinin büyüdüğünü gördüm.

Jamie ve Roger, birbirlerine baktıktan sonra gözlerini yeniden Josiah’ya çevirdiler. İşaret parmağıyla burnunun üzerini yavaşça okşayıp düşündü.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Kayınbiraderinin köyünde olan kötü şeylerin hepsini hayalet ayıya yükleyemeyiz, değil mi? Josiah da yemek çalmış ve

siyah şeytanlar insanları öldürmüş. Sen ne biliyorsun Peter? Bir ayı insan etinin tadını bir kez aldıktan sonra tek başına insan avına çıkar mı?”

Peter yavaşça başını salladı, düşünceli yüzü buruştu.

“Olabilir, Mac Dubh,” dedi. “Eğer ormanda gezinen siyah bir piç varsa kaç tanesini ayının öldürdüğünü veya siyah şeytanın yapıp suçu ayının üstlendiğini bilemeyiz.”

“Ama siyah şeytan kim?” diye sordu Bree. Adamlar birbirlerine baktılar, hemen hemen aynı anda omuzlarını silktiler.

“Kaçmış bir köle olamaz mı?” diye sordum Jamie’ye, kaşlarımı kaldırarak. “Aklı başında siyahî ve özgür bir adamın tek başına vahşi doğanın içine gireceğini sanmam.”

“Belki de aklı başında değildir,” dedi Bree. “Köle ya da özgür. Yani eğer insanları öldürmeye çıktıysa.” Etrafımızdaki ormana huzursuz gözlerle bakıp elini, yerde yanında kıvrılıp uyumuş olan Jemmy’nin üzerine koydu.

Adamlar derhal silahlarına baktılar ve ben bile önlüğümün altında, kemerimde kazmak ve doğramak için tuttuğum bıçağıma dokundum.

Orman birden hem şeytani, hem klostrofobik görünmüştü gözüme. Gölgelerin arasında gizlenmiş gözleri hayal etmek, yaprakların yumuşak hışırtısını kaçak ayak sesleri ya da yürüyen bir postun sesi sanmak çok kolaydı.

Jamie boğazını temizledi.

“Sanırım karın siyah şeytanlardan bahsetmemişti Peter, değil mi?”

Bewlie başını iki yana salladı. Josiah’nın hikâyesini dinlerken oluşan endişeli ifadesi hâlâ kırlaşmış yüzündeydi ama şimdi gözlerinde neşeli bir parıltı vardı.

“Hayır. Bahsettiğini söyleyemeyeceğim, Mac Dubh. Bu konuda hatırladığım tek şey, Batının Siyah Adamı.”

“Kimmiş o?” diye sordu Josiah merakla.

Peter omuzlarını silkip sakalını kaşıdı.

“Evet, pekâlâ, bunun biri olduğunu söyleyemeyeceğim. Yalnızca şamanlar dört yönün her birinde yaşayan birer ruh olduğunu söylerler ve her ruhun kendi rengi vardı. Dualarını söylemeye gittiklerinde, belki Doğunun Kırmızı Adamı’nı çağırıp, uğruna dualarını söyledikleri insana yardım etmelerini

söylerler. Çünkü kırmızı zaferin ve başarının rengidir. Kuzey mavidir -Mavi Adam Kuzeyin ruhuna adını verir- yenilgi ve dert anlamına gelir. Bu yüzden onu çağırır düşmanına biraz dert vermesini istersin. Güneyde Beyaz Adam vardır; huzur ve mutluluktur; Beyaz Adam'a çocuklu kadınlar için dua edilir."

Jamie hem şaşırmış, hem de meraklanmış görünüyordu.

"Bu İskoçya'daki dört yöne bakarak dua etme geleneğine çok benzemiyor mu Peter?"

"Aynen öyle," dedi Peter başını sallayarak. "Tuhaf, değil mi? Cherokee gelenekleriyle İskoç dağlılarının gelenekleri aynı."

"Ah, evet, çok tuhaf." Jamie ateşimizin küçük çemberinin ötesindeki karanlık ormanı işaret etti. "Bizim gibi yaşıyorlar, değil mi? Dağlardaki avcılar ve sakinler. Neden bizim gördüğümüzü görmüyorlar?"

Peter yavaşça başını salladı ama Josiah felsefesini bir an önce yapmak için sabırsızlanıyordu.

"Peki, o Batının Siyah Adamı ne o zaman?" diye sordu. Jamie ve Peter ona bakmak için aynı anda başlarını çevirdiler. İkisi birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Peter kısa boylu, tıknaz ve çok sakallıydı. Jamie uzun boylu ve nazikti, hatta av giysilerinin içinde bile. Ama gözlerindeki benzerliği görünce, küçük bir fare omurgamdan sıçrayarak aşağıya iniyormuş gibi hissettim. "Gördüğümüz şey," diye düşündüm.

"Batı, ölünün evidir," dedi Jamie usulca. Peter mantıklı bir şekilde başını salladı.

"Batının Siyah Adamı ölümün ta kendisidir," diye ekledi. "Ya da Cherokeeler öyle söyler."

Josiah'nın tam da böyle düşünmediğini fısıldadığı duyuldu, ama Brianna bundan da azını düşünüyordu.

"Batının ruhunun ormana girip insanları öldüreceğine inanmıyorum," dedi Bree sert bir şekilde. "Josiah'nın gördüğü bir insandı. Siyahi bir adamdı. Bundan dolayı adam ya özgür bir siyahîydi ya da kaçak bir köleydi. Olasılıkları değerlendirdiğimizde, benim oyum kaçak köleye."

Bunun demokratik bir süreç olduğundan biraz şüpheliydim ama onun söylediklerini kabul etmek istiyordum.

"Bir fikir daha var," dedi etrafına bakarak. "Ya diğer yarısı yenmiş insanlardan bu küçük siyahî adam sorumluysa? Afrikalı kölelerin bazıları

yamyam değil mi?”

Peter Bewlie’nin gözleri kocaman açıldı; tıpkı Beardsley ikizlerinin gözleri gibi. Kezzie hafifçe başını arkaya çevirip huzursuz gözlerle baktıktan sonra Josiah’ya sokuldu.

Bu fikir Jamie’yi eğlendirmişe benziyordu.

“Yani, bence yamyamlar burada da olabilirler, Afrika’da da,” diyerek Bree’nin fikrine katıldı. “Ama buradaki kölelerle ilgili böyle bir şey duyduğumu söyleyemem. Öyle olsa hizmetçi olarak bu kadar cazip olmazlardı, değil mi? Arkanı onlara dönmeye korkar hale gelirsin.”

Bu söyledikleri herkesi güldürmüş ve gerginliği bir nebze olsun azaltmıştı. İnsanlar kıpırdanıp yataklarına gitmek için hazırlanmaya başladılar.

Yemekleri Jamie’nin kamptan epey uzaktaki bir ağaca astığı iki eyer çantasına özellikle koymuştuk. Hayalet ayı düşündüğümüzden daha güçsüz bile olsa, riske girmenin bir anlamı olmadığına dair gizli bir anlaşmamız vardı.

Çoğu zaman vahşi doğanın içinde yaşadığımızı aklımdan silmeyi başarıyordum. Ara sıra burnumun dibinde somut kanıtlar bitiyordu: tilkiler, keseli sıçanlar ve rakunlar gece ziyaretine geliyorlar, panterler ağlayan kadın sesine ya da küçük çocukların ciyaklamalarına esrarengiz bir şekilde benzeyen sinir bozucu çığlıklar atıyorlardı. Şu anda durduğumuz yer sakindi. Ama geceleyin, eteklerine kadar karanlığa gömülmüş bu dağların merkezinde, başımızın üzerindeki dev ağaçların gizli fısıltılarını dinleyerek ve bu ilkel orman dışında herhangi bir yerde olduğumuzu varsayarak durmanın -ya da vahşi doğanın eğer isterse geride varlığımıza dair en ufak bir ipucu bırakmadan bizi tek yudumda yutabileceğinden şüphelenmemenin bir yolu yoktu.

Brianna tüm mantıklı tavırlarına rağmen kesinlikle ormanın fısıltılarına bağışıklık kazanamamıştı. Koruması gereken küçük ve hassas bir çocuğu varken bu imkânsızdı. Geceyi geçirmek için kampın hazırlanmasına yardım etmemiş, Jemmy’nin yanına oturup tüfeğini doldurmuştu.

Jamie, Brianna’ya hızlı bir bakış fırlattıktan sonra ilk ölçümleri birlikte yapacaklarını ilan etti; sonrasında Josiah ve ben, son olarak da Peter ve Kezzie gideceklerdi. Şu ana kadar etrafı ölçmemiştik ama kimse bu teklife karşı gelmedi.

Eyer üstünde geçirilen uzun bir gün en iyi uyku getiren şeylerden biriydi. Jamie’nin yanında, en sert yatakta yatay olarak yatabilmenin minnettarlığı

içindeydim. Jamie elini nazikçe başıma koymuştu; yüzümü çevirip avucunu öptüm, güvende ve korunaklı hissediyordum.

Peter ve Beardsley ikizleri saniyeler içinde uyuyakaldılar; ateşin diğer tarafından horladıklarını duyabiliyordum. Jamie ve Bree'nin yarım yamalak duyduğum konuşmaları ninni gibi gelmişti. Tam uyuyakalacaktım ki konuşmalarının gidişatının değiştiğini fark ettim.

"Kocan için endişeleniyor musun a nighean?" diye sordu usulca.

Bree kısa ve mutsuz bir şekilde güldü.

"Onu astıklarından beri endişeliyim. Şimdi bir de korkuyorum," dedi.

Jamie boğazından, Bree'yi rahatlatmak için olduğunu düşündüğüm kısık bir ses çıkarttı.

"Dün gece olduğundan -ya da yolculuğa çıktığından beri herhangi bir geceden- daha güvende kızım."

"Doğru," diye cevapladı Bree kuru kuru. "Ama sırf geçen hafta hayalet ayıları ve siyahî katilleri bilmiyordum diye orada olmadıkları anlamına gelmiyor."

"Aynen öyle," diye cevapladı. "Sen korkuyorsun diye daha güvende olmayacak, öyle değil mi?"

"Öyle. Sence bu endişelenmememi sağlayacak mı?"

Cevap olarak Jamie kısık ve kederli bir sesle güldü.

"Öyle düşünmüyorum, hayır."

Brianna yeniden konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu.

"Ben sadece hep düşünüyorum. Eğer bir şey olursa, eğer o… geri dönmezse ne yaparım? Gündüzleri iyiyim ama geceleri düşünmeden edemiyorum…"

"Ah, peki," dedi usulca. Kafasını kaldırıp gökyüzünde parıldayan yıldızlara baktığını gördüm. "Yirmi yılda kaç gece vardır a nighean? Kaç saat vardır? Yirmi yıl boyunca karımın hâlâ yaşayıp yaşamadığını ve nasıl yaşadığını düşünüp durdum. Onun ve çocuğumun."

Elini nazikçe başımda gezdirdi, saçlarımı okşadı. Brianna cevap vermedi ama boğazından anlaşılmaz bir ses çıkardı.

"Tanrı bu yüzden var. Endişe hiçbir işe yaramaz, dua yarar. Bazen," diye ekledi dürüstçe.

“Evet,” dedi Bree, tereddüt eder gibi bir hali vardı. “Ama ya- ”

“Eğer Claire bana geri dönmüş olmasaydı,” diye sözünü kesti sertçe. “Eğer sen dönmemiş olsaydın -eğer hiç öğrenemeseydim- ya da ikinizin de öldüğünü öğrenseydim…” Başını çevirip Bree’ye baktı. Elini saçlarımdan çekip diğer eliyle kızına dokunduğunda vücudunun hareketlerini hissettim. “Yine de yaşardım, a nighean ve yapılması gerekenleri yapardım. Sen de öyle yapacaksın.”

82 KARARAN GÖKYÜZÜ

Roger terleyerek gür günlük ve meşe ağaçlarının arasından geçti. Suya yakındı; henüz duyamıyordu ama kıyılarda büyüyen bazı bitkilerin tatlı ve reçineli kokularını alabiliyordu. Adını bilmiyordu ve hatta hangi bitki olduğundan da emin değildi fakat kokuyu tanımıştı.

Çıkınının ipi bir dala takılınca ipi çekti ve sarı yapraklar kelebekler gibi uçuşuverdi. Suya ulaşmak onu çok mutlu edecekti ve bunun nedeni, her ne kadar suya ihtiyacı olsa da su değildi. Geceler iyiden iyiye soğuk oluyordu ama gündüzler hâlâ ılıktı. Roger öğleden önce matarasını bitirmişti.

Açık havaya olan ihtiyacı sudan da acildi. Bu alçak arazideki kızılcık ve defne ağaçları öyle gürdü ki gökyüzünü göremiyordu. Güneşin sızdığı noktada gür çimler dize kadar geliyordu ve geçerken çalıların dikenleri batıyordu.

Vahşi doğada atlardan daha iyi yol aldığı için katır Clarence'ı yanında getirmişti ama bazı yerler katır için bile çok zordu. Clarence'ı katladığı yatağıyla ve eyer çantalarıyla birlikte daha yüksek bir yerde bırakıp, etrafı kolaçan etmek için çalıların arasına dalmıştı.

Kanatlarını deli gibi çarparak çalılıkların arasından çıkarak birden ayaklarının dibinde biten ördek yüzünden neredeyse kalbi duracaktı. Yüreği ağzında atarken bir süre hareketsiz durdu, ağaçların arasından capcanlı küçük muhabbet kuşu sürüsü ötüşerek çıktılar, dostane ve meraklı bir şekilde Roger'a bakmak için pike yaptılar. Sonra esrarengiz bir şeyin uyarısıyla tekrar ötüşerek havalandılar, ağaçlara doğru uçuştular.

Hava sıcaktı; paltosunu çıkarıp kollarını beline bağladı, sonra yüzünü koluna silip boynundaki ipe bağlı olan usturlapla birlikte yoluna devam etti. Bir dağın tepesinden puslu derelere ve ağaçlık tepelere baktı, böyle bir yere sahip olduğu düşüncesiyle mutluluktan dört köşe oldu. Burada başakları yolarak yabani asmalarla ve boyundan uzun bambu benzeri gür kamışlarla uğraşmak, böyle bir yere, böyle ilkel bir bataklığa sahip olmak düşüncesi gülünçtü.

Sahip olmak bir kenara dursun, Roger bu ormanı bitirip daha yüksek bir yere çıkmak istiyordu. Bakir ormanın devasa ağaçları yanında cüce gibi kalan bir adam, aşağıdaki boşluklarda ancak nefes alabilirdi. Dev kestane ağaçlarının dalları başının üzerinde uzanıyor, zemini gölgeler içinde

bırakıyordu. Böylelikle aşağıda büyüyen tek küçük şeyler -hassas yabani çiçekler, venür çarıkları, trilyumlar- ve ağaçların ölü yaprakları yeri öyle bir kaplamışlardı ki insanın ayakları esnek zemine santimetrelerce gömülüyordu.

Böyle bir yerin değişebileceği anlaşılmaz şeydi ve değişecekti. Bunu gayet iyi biliyordu; bilmekten ziyade bunu görüyordu! Bir keresinde arabasını asfalt bir otoyolda, böyle bir yerin kalbine doğru sürmüştü. Şimdi sumakların ve keklik üzümlerinin arasında boğuşurken, buranın bir saniye bile tereddüt etmeden onu yutabileceğini daha da iyi biliyordu.

Yine de bu berbat vahşiliğin içinde onu sakinleştiren bir şey vardı. Dev ağaçların ve bereketli vahşi yaşamın arasında huzur bulmuştu; kafasının içinde dönüp duran sözcüklerden, Brianna'nın gözlerindeki gizli endişeden, Jamie'nin saklı tuttuğu ama Demokles'in kılıcı gibi sallanan yargılarından kurtulmuştu. Acıyarak ya da merakla bakan gözlerden, yavaş ve acı veren konuşma çabasından -şarkı söylediği günlerin anısından uzaklaşmıştı.

Herkesi özlüyordu, özellikle de Bree'yi ve Jem'i. Tutarlı bir şekilde rüya gördüğü pek nadirdi; Bree gibi değildi -acaba şimdi güncesine ne yazıyordu?- ama bu sabah sanki Jem, her zaman yapmayı çok sevdiği gibi, üzerinde emekliyormuş hissiyle uyanmıştı. Sanki merakla babasını dürtüyor, eziyor, sonra yüzünü yumuşacık okşuyor, gözlerini, kulaklarını ve sanki eksik sözcükleri arar gibi ağzını inceliyordu.

Ölçümün ilk birkaç gününde hiç konuşmamıştı ve konuşmak zorunda kalmamış olmak onu fazlasıyla rahatlatmıştı. Şimdi yeniden konuşmaya başlıyordu. Sözcüklerin boğuk ve ezilmiş seslerini sevmiyordu ama duyacak kimse olmadığı için de bunu o kadar dert etmiyordu.

Taşların üzerinden gürleyip ayaklarının dibindeki suya varmak için söğüt fidanlarının arasından akan suyun sesini duydu. Güneşin ışığı suya yansımıştı. Eğilip su içti, suyu yüzüne çarptı, sonra kıyı boyunca gözlem yapacağı noktaları seçti. Omzundaki deri çantadan defteri, mürekkebi ve kalemi çıkarıp usturlabını aldı.

Aklına -yine- bir şarkı takılmıştı. Bakmadığı sırada içine süzülen ve onu parçalara bölmeye hazır bu melodiler iç kulağında çınlıyordu.

Ama bu değildi. Kendi kendine gülümsedi, usturlabın çubuğunu itip karşı kıyıdaki bir ağaca baktı. Aklındaki, Bree'nin Jemmy'ye söyledi, saymayı öğreten şarkılardan biriydi. Bu korkunç şarkılardan biri insanın diline dolanınca bir daha gitmiyordu. Etrafı gözlemleyip hesaplarını deftere yazarken bir yandan da seslerin çatlaklığını umursamadan şarkıyı mırıldanıyordu.

“Karıncalar… birer birer… yürürler.”

İki bin hektar. Bununla ne halt edecekti?

“Yağmurdan… kaçmak için… yerin altına… girerler… pat, pat, pat…”

İsmimin Tsatsa’wi’ye neden önemli göründüğünü hemen anladım; köyün adı Kalanun’yi’di -Ravenstown. Her ne kadar köyün adında ‘Raven’ yani kuzgun kelimesi geçse de etrafta hiç kuzgun görmemiştim ama ağaçlardan boğuk boğuk öten bir tanesinin sesini duymuştum.

Köy çok güzel bir yerdeydi; küçük bir dağın eteklerinde dar bir nehir vadisindeydi. Kasabanın etrafı tarlalarla ve bostanlarla çevriliydi. Yanından orta büyüklükte bir çay geçiyor, küçük bir çağlayandan dökülüp uzaktan koca bir bambu korusunu andıran bir vadiden akıyordu. Buna kartal eğreltisi deniyordu. Yapraklı devasa kamışlar öğleden sonra güneşinde tozlu sarı parlıyorlardı.

Kasabanın sakinlerince dostane bir coşkuyla karşılandık, tıka basa yedirildik ve bir gün bir gece boyunca eğlendirildik. İkinci günün öğleden sonrasında ertesi gün hayalet ayıyı bulmak için yapılacak keşif gezisinde, tanrının onayını ve korumasını almak için dua etmeye davet edildik.

Jackson Jolly’yle tanışmadan önce Kızılderili şamanlarının arasındaki yetenek tutarsızlığının, Hıristiyan papazlarının arasındaki gibi olduğunu hiç bilmiyordum. Şimdiye kadar her iki sınıftan da birçok kişiyle tanışmış ama dillerini bilmediğim için şaman çağrısının kesinlikle insanın kişisel çekimi, ruhani gücü ya da öğüt verme yeteneğiyle alakalı olduğunu anlamamıştım.

Peter Bewlie’nin karısının babasının evinde toplanmış insanların yüzlerine yavaşça baktım, onun kişisel çekiciliği ya da ruhlar dünyasıyla bağlantıları ne olursa olsun, Jackson Jolly’de bu yeteneklerin eksik olduğundan şüphelendim.

Üzerinde şala benzer kırmızı bir battaniye olan ve kuş yüzüne benzer bir şekilde oyulmuş bir maske takan şaman ocağın önündeki yerini aldığında, insanların bazılarının yüzündeki rahatlama ifadesini fark etmiştim. Yüksek ve sıkıcı bir ses tonuyla konuşmaya başladığında, yanımdaki kadın ağırlığını bir bacağından diğerine verip iç çekti.

İç çekmek bulaşıcıydı ama esnemek kadar kötü değildi. Dakikalar içinde etrafımdaki insanların yarısı gözleri çeşme gibi sulanarak esnemeye başlamıştı. Çene kaslarım kasılmaktan ağrıyordu. Jamie’nin baykuş gibi göz

kırptığını gördüm.

Jolly kesinlikle samimi bir şamandı; aynı zamanda sıkıcıydı da. Dualarından zevk alan tek kişi, Brianna'nın kollarına tünemiş, ağzı miskinlikle açık kalmış Jemmy'ydi.

Ayı avı şarkısı oldukça sıkıcıydı ve sürekli "He! Hayuya'haniwa, hayuya'haniwa, hayuya'haniwa…" sözleri tekrarlanıp duruyordu. Sonra şarkı birazcık değişiyor, her mısra yüksek -ve şaşırtıcı- bir "Yoho!"yla bitiyordu. Sanki hepimiz bir şişe romla İspanya okyanusuna açılıyor gibiydik.

İnsanlar bu şarkıda daha fazla coşkuluydular ve sonunda sorunun şamanda olmadığını anladım. Hayalet ayı aylardır köye dadanmıştı; bu özel töreni defalarca yapmış ve hiç başarıya ulaşmamış olmalılardı. Hayır, sorun Jackson Jolly'nin kötü bir vaiz olması değildi; yalnızca cemaatin inancı kalmamıştı.

Şarkının bitmesiyle Jolly söylediği bir şeyi sonlandırmak ister gibi ayaklarını sertçe ocağa vurdu, sonra kesesindeki adaçayı çubuğunu ateşe atıp odanın içinde dumanı insanların üzerine savura savura ilahi söylemeye başladı. Yürüyüp Jamie'nin ve Beardsley ikizlerinin etrafında defalarca döndü, üzerlerine kokulu dumanları savurdu. İnsanlar bu sırada kibarca odadan çıkmaya başladılar.

Jemmy bunun oldukça eğlenceli olduğunu düşünmüştü. Diğer yanımda durup zar zor tuttuğu kahkahası yüzünden titreyen annesi de öyle. Jamie dimdik duruyor, oldukça ağırbaşlı görünüyordu. Jolly ise -oldukça kısaydı- Jamie'nin etrafında kurbağa gibi sıçrıyor, paltosunun kuyruğunu kaldırıyordu. Brianna'yla göz göze gelmeye cesaret edemedim.

Törenin bu safhası tamamlanınca, Jolly yeniden ateşin yanındaki yerini alıp yeni baştan şarkı söylemeye başladı. Yanımdaki kadın gözlerini kapayıp hafifçe yüzünü astı.

Sırtım ağrımaya başlıyordu. En sonunda şaman bağırarak töreni sonlandırdı. Sonra geri çekilip maskesini çıkardı, hareket etmekten ter içinde kalan alnını sildi. Kendinden memnun görünüyordu. Köyün reisi konuşmak için çıktığında insanlar kıpırdanmaya başladılar.

Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi düşünerek sessizce gerindim. Bu düşünceler dikkatimi dağıtınca ilk başta kıpırdanmaların daha çok belirginleştiğini fark etmedim. Sonra yanımdaki kadın aniden doğrulup emir verir bir tonla yüksek sesle bir şey söyledi. Kafasını yana yatırıp dinlemeye başladı.

Reis yeniden konuşmasını bölünce etrafımdaki herkes yukarı bakmaya

başladı. Bedenler sertleşmişti ve gözler kocaman açılmıştı. Ben de sesi duymuştum ve önkollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Hava hızla çarpan kanat sesleriyle doluydu.

“Bu da nesi?” diye fısıldadı Brianna kulağıma. Diğer herkes gibi o da yukarı bakıyordu. “Kutsal Ruh gökten mi iniyor?”

Hiçbir fikrim yoktu ama sesler gittikçe daha da yükseliyordu. Hava titremeye başlamıştı ve gürültü kesintisiz bir gök gürültüsünü andırıyordu.

“Tsiskwa!” diye bağırdı kalabalığın içinden bir adam. Birden herkes kapıya doğru kaçışmaya başladı.

Evden çıkarken ilk düşündüğüm fırtına koptuğuydu. Gökyüzü karanlıktı, hava gök gürültüsüyle doluydu ve her yeri aydınlatan loş ve tuhaf bir ışık vardı. Ama havada nem yoktu ve burnuma tehlikeli bir koku dolmuştu. Yağmur değildi. Kesinlikle yağmur değildi.

“Kuşlar, tanrım, bunlar kuş!” Arkamdaki Brianna’nın sesini tüm o şaşkın koronun içinden zar zor duymuştum. Herkes sokaklarda durmuş gökyüzüne bakıyordu. Gürültüden ve karanlıktan korkan birçok çocuk ağlamaya başlamıştı.

Sinir bozucuydu. Daha önceden hiç böyle bir şey görmemiştim. Tepkilerine bakılırsa Cherokee kabilesi de görmemişti. Sanki yer sallanıyor gibiydi; hava kesinlikle sallanıyor, sanki çılgına dönmüş eller davul çalıyor gibi kanat vuruşlarıyla titriyordu. Tenimdeki nabzını hissedebiliyordum. Rüzgârla birlikte kalkmak isteyen eşarbım uçuştu.

Kalabalığın şaşkınlığı uzun sürmedi. Her yerden bağırışlar yükseliyordu. Birden insanlar caddede bir yukarı bir aşağı koşuşturmaya, evlerine girip oklarla yeniden dışarı çıkmaya başladılar. Saniyeler içinde oklar kuş bulutlarını yırtmaya başlamıştı. Oklarla delinen kuşların tüylü bedenleri gökyüzünden dışkılar içinde yere düştü.

Bedenler gökyüzünden yağan tek şey değildi. Omzuma bir damla isabet etmişti. Başlarımızın üzerindeki gürleyen sürünün tehlikeli düşüşü sokaktaki küçük toz bulutları oluşturmuştu. Gökyüzünden geçen kuşların düşen tüyleri havada oradan oraya hindiba tohumları gibi uçuşuyor, kuyruklarından ve kanatlarından düşen daha büyük tüyler küçük mızraklar gibi döne döne iniyorlardı. Brianna’yı ve Jemmy’yi de alarak aceleyle evin saçaklarının altına sığındım.

Sığınağımızdan köylülerin sokakta birbirlerini itip kakmalarını dehşet içinde izledik. Okçular olabildiğince hızlı hedef alıyorlar, bir okun ardından derhal

bir diğeri havalanıyordu. Jamie, Peter Bewlie ve Josiah silahlarına koşup kalabalığın arasına karışmışlar, hedefe kilitlenmeden harekete geçmişlerdi. Hedef almak zorunlu değildi; ıskalamanın imkânı yoktu. Kuşların dışkılarıyla kirlenen çocuklar kalabalığın arasına dalıp düşen kuşları topluyorlar, topladıkları kuşları da evlerin girişlerinde istifliyorlardı.

Bu durum neredeyse yarım saat devam etti. Saçakların altına saklanmış, gürültüden neredeyse sağır olmuş, başımızın üstündeki bitmek bilmeyen kargaşaya odaklanmıştık. İlk korkuyu üzerinden atan Jemmy ağlamayı kesmiş, annesinin kollarına sığınmış, kafasını eşarbının içine gömmüştü.

Bu şiddetli çağlayanın içinde kuşları ayırt etmek imkânsızdı; gökyüzünü bir ucundan bir ucuna adeta bir tüy nehri kaplamıştı. Kanat gürültüsünün ötesinde, kuşların ormandan yükselen bir rüzgâr fırtınasını andıran bir sesle birbirlerine seslendiklerini duyabiliyordum.

Sonunda -en sonunda- koca sürü geçip gitti. Dağı geçip gözden kaybolurken başıboş kuşlar, sürünün ardında bıraktığı dağınık püskülden uzak düştüler.

Köy hep bir ağızdan iç çekti. İnsanların, uçuşun yankısından ve kanat seslerinden kurtulmak için kulaklarını ovuşturduklarını gördüm. Jackson Jolly kalabalığın ortasında sevinçle duruyordu; üstü başı tamamen kuş tüyleri ve dışkılarla doluydu. Gözleri parlıyordu. Kollarını açıp bir şey söyledi, yanındaki insanlar cevap olarak bir şeyler fısıldadılar.

“Kutsandık,” diye tercüme etti Tsatsa’wi’nin kız kardeşi. Derinden etkilenmiş görünüyordu. Jamie’yi ve Beardsley ikizlerini işaret etti. “Ulu Beyaz bize büyük bir işaret yolladı. O uğursuz ayıyı kesinlikle bulacaklar.”

Başımı salladım, hâlâ olanların etkisinden çıkamamıştım. Yanımda duran Brianna eğilip ok saplanmış bir kuşu oktan tutarak kaldırdı. Etli bir şeydi ve çok güzeldi. Yumuşak, dumanlı mavi bir başı ve devetüyü renginde göğüs tüyleri vardı, kanadındaki tüyler kahverengiye çalan açık kırmızıydı. Başı aşağı düştü, gözleri hassas ve kırışık gri-mavi kapaklarıyla kapandı.

“Bu değil mi?” dedi usulca.

“Sanırım o,” diye cevapladım tıpkı onun gibi usulca. Dikkatle parmağımı uzatıp yumuşak tüylerine dokundum. İşaretler ve belirtiler kaybolduğu için bu kuşun iyi bir alamet olup olmadığından emin değildim. Daha önceden hiç görmemiştim ama dokunduğum kuşun göçmen bir güvercin olduğundan emindim.

Avcılar ertesi gün şafak sökmeden yola koyuldular. Brianna, Jemmy'den istemeye istemeye ayrılsa da, eyere öyle bir hafiflikle oturdu ki avlanırken onu pek özleyeceğini düşünmedim. Jemmy ise yatağın altındaki sepetleri karıştırmakla o kadar meşguldü ki annesinin gidişini fark etmedi.

Kadınlar günü yemek yaparak, sigara içerek ve güvercinleri odun külüne bulayarak geçirdiler; bütün köy midesini bu muhteşem yemekle doldururken, hava küllerle ve pişen güvercin ciğerlerinin kokusuyla ağırlaşmıştı. Ben ise güvercin pişirme işlemine yardım ederken, işin arasına eğlenceli konuşmalar ve kârlı takaslar serpiştiriyordum. Ara sıra durup dağa, avcıların gittiği yöne doğru bakıp onların ve Roger'ın iyi olmaları için sessiz sessiz dua ediyordum.

Yanımda, Wilmington'dan ithal Avrupa otları ve tohumlarıyla birlikte yirmi beş galon da bal getirmiştim. Ticaret canlıydı. Gece olunca bir sürü yabani ginseng, karayılan otu ve -gerçekten çok nadir bulunan- bir mantar karşılığında atkılarımı vermiştim. Bu özel mantar yaşlı huş ağaçlarında biten siğilli bir küf mantarıydı ve kanseri, tüberkülozu ve ülseri iyileştirmesiyle tanınıyordu -en azından bana öyle söylenmişti. Bir doktorun elinin altında olması gereken önemli bir maddeydi.

Balımı ise yirmi beş galon ayçiçek yağı karşılığında takas etmiştim. Yağı altında durduğumuz saçakların altında, deri çuvalların içinde istifledim. Küçük bir top mermisi yığınını andırıyordu. Her dışarı çıkışımda durup mutlulukla onları izliyor, onlardan yapacağım yumuşak ve kokulu sabunların hayalini kuruyordum. Artık ellerimiz ölü domuz yağı kokmayacaktı! Şansıma, Laoghaire'ın diyetini ödeyebilmek için yüksek fiyata satabilecektim. Gözü kör olasıca.

Sonraki günü ev sahibim, Tsatsa'wi'nin diğer kız kardeşi Sungi'yle bostanlarda geçirdik. Sungi uzun boylu, tatlı yüzlü, otuzlarında bir kadındı. Çok az İngilizce biliyordu ama arkadaşlarından bazılarının İngilizcesi biraz daha iyiydi ve Cherokee dilimin şimdilik 'Merhaba,' 'İyi,' ve 'Daha,' sözcükleriyle sınırlı olması nedeniyle onların az da olsa İngilizce biliyor olmaları iyi bir şeydi.

Kızılderili kadınların konuşmadaki artan akıcılıklarına rağmen, ben sungi'nin ne anlama geldiğini anlamakta güçlük çekiyordum. Konuştuğum kişiye göre ismin anlamı değişiyor, bazen 'soğan,' bazen 'nane,' bazen de -kafa karıştırıcı bir şekilde- 'name' anlamına geliyordu. Biraz tartışmadan ve elemeden sonra, sözcüğün tam olarak bunların hiçbiri demek olmadığını, güçlü bir koku anlamına geldiğini anladım.

Bostanlardaki elma ağaçları daha genç ve incelerdi. Küçük sarı-yeşil

meyveleri Lutger Burbank'ı pek etkilemezdi ama hoş, kütür kütür bir dokusu ve mayhoş bir kokusu vardı. Ağaçlara kaşlarını çatarak bakan Sungi'nin dediğine göre kurak bir yıl olmuş; geçen seneki kadar meyve alamamışlar ve mısır da pek iyi değilmiş.

Sungi iki küçük kızını Jemmy'yle ilgilenmeleri için yollamış, tahtayı işaret ederek onları dikkatli olmaları konusunda uyarmıştı.

"Ayı Öldüren geldi, bu iyi," dedi kalçasına bastırdığı elma sepetiyle bana doğru dönerek. "Bu ayı iyi değil; konuşmamak bizimle."

"Ah, evet," dedim akıllı bir şekilde başımı sallayarak. Diğer kadınlardan biri yardımsever bir şekilde bu fikri iyice açtı, akıllı bir ayının şamanın duasına dikkat edeceğini, şamanın ayının ruhunu çağırdığını, böylelikle avcıların ve ayıların uygun bir şekilde karşılaşacaklarını anlattı. Ayının rengine, inatçı ve kötü doğasına bakıldığında, bunun gerçek bir ayıdan çok, kendini ayı olarak göstermeye çalışan kötü bir ruh olduğunu düşünüyorlardı.

"Ah," dedim, daha akıllı bir şekilde. "Jackson 'Ulu Beyaz'dan bahsetti -bahsettiği ayı mıydı?" Gerçi Peter beyazın en iyi renklerden biri olduğunu söylemişti elbette.

Cherokee adının ne olduğunu açıklamakla uğraşmaktansa bana İngilizce ismini söyleyen Anna, bunu duyunca şaşkınlıkla gülmeye başladı.

"Hayır, hayır! Ulu Beyaz bir ateştir." Diğer kadınlar da lafa giriştiler. Sonunda kesinlikle çok güçlü olan ve derin saygı görmesi gereken ateşin yararlı bir varlık olduğunu anladım. Beyaz hayvanlar genelde saygı görüyor ve diğer dünyadan -burada bir iki kadın bana yan yan baktılar- mesaj getirdiklerine inanılıyordu ama bu ayı onların anladığı şekilde davranmıyordu.

Josiah Beardsley'nin anlattıklarından, ayının yaptıklarını ve 'siyah şeytan'ı öğrendiğim için, bunu gayet iyi anlayabiliyordum. Josiah'yı bulaştırmak istemedim ama hikâyeler duyduğumdan, siyahî bir adamın ormanda kötü şeyler yaptığından -nereden duyduğumu söylememeye dikkat ederek- bahsettim. Bunları duymuşlar mıydı acaba?

Ah, evet, beni rahatlattılar ama şaşırmadım. 'Oralarda' -köyün uzaklarını, nehrin ötesindeki görünmeyen kartal eğreltilerini ve alçak arazileri göstererek- yaşayan küçük bir grup siyahî adam varmış. Bu adamların, özellikle de batıdan geldikleri için şeytan olmaları mümkünmüş.

Olmamaları da mümkündü. Köydeki avcılardan bazıları onları bulmuş, günlerce dikkatle takip etmiş, ne yaptıklarına bakmış. Avcılar siyahî

adamların sefalet içinde yaşadıklarını, neredeyse hiç giysileri ve düzgün evlerinin olmadığını bildirmişler. Kendilerine saygıları olan şeytanlar böyle yaşamazlardı.

Çok az kişiydiler ve yağmalanmak için fazla fakirmişler -avcılar yalnızca üç kadının olduğunu ve onların da çok çirkin olduklarını söylemişler- ama yine de şeytan olabilirlermiş. Köylüler de şimdilik onları bırakmışlar. "Siyahî adamlar asla köye yaklaşmıyorlar," diye ekledi bir kadın burnunu kırıştırarak; köpekler kokularını alırlardı. Sonra daha genç olan kızlar yere düşenleri toplarken, biz de ağaçlardaki olgun meyveleri toplamak için bostanın içine dağılınca, konuşma kesildi.

Öğleden sonra yorgun, güneşte yanmış ve elma kokarak eve döndüğümüzde avcıların geri döndüklerini gördük.

"Dört keseli sıçan, on sekiz tavşan ve dokuz sincap," dedi Jamie, yüzünü ve ellerini ıslak bir bezle silerek. "Bir sürü de kuş bulduk ama George Gist'in tüyleri için almak istediği bir doğan dışında güvercinlerin hiçbirine dokunmadık." Rüzgârdan dağılmıştı, burnunun kemeri kızarmıştı ama çok neşeliydi. "Tanrı Bree'yi kutsasın, nehrin hemen öte yanında güzel bir geyik vurdu. Göğsünden vurdu, riskli bir iş olmasına rağmen boğazını kendi kesti. Hayvan hâlâ tepiniyordu."

"Ah, güzel," dedim belli belirsiz. Kızımın yanı başındaki keskin toynakları ve öldürücü boynuzları düşündüm.

"Endişelenme Sassenach," dedi yüzümdeki ifadeyi görünce. "Ona nasıl yapacağını öğrettim. Arkadan geldi."

"Ah, iyi," dedim biraz daha keskin bir şekilde. "Avcılar etkilenmiştir herhalde, değil mi?"

"Çok," dedi neşeyle. "Biliyor musun Sassenach, Cherokeeler kadınlarının avlanmalarına izin verdikleri gibi savaşmalarına da izin veriyorlarmış. Sık sık değil ama," diye ekledi, "ara sıra biri kafasına koyuyormuş ve buna Savaş Kadını diyorlarmış. Erkekler de onların arkasından gidiyorlarmış."

"Çok ilginç," dedim, Brianna'nın bir Cherokee akıncı müfrezesine liderlik etmeye davet edildiği görüntüyü kafamdan silmeye çalışarak. "Sanırım kan akacak."

"Ne?"

"Yok bir şey. Ayı gördünüz mü? Yoksa birbirinize ilginç âdetler anlatmakla çok mu meşguldünüz?"

Yüzünü sildiği havlunun ardından tek gözünü kısarak bana baktı ama oldukça ılımlı bir şekilde cevap verdi.

“Birçok ayı izi bulduk. Josiah çok iyi görüyor. Yalnız dışkıları değil; tırmalanmış ve dalları tüyle dolu bir ağaç buldu. Ayıların bir ya da iki favori ağaçları olduğunu ve defalarca aynı ağacın başına geldiklerini söylüyor. Böylece eğer bir ayıyı öldürmek istiyorsan, o ağacın yanında kamp kurup beklemeliymişsin.”

“Sanırım bu taktik henüz işe yaramamış, değil mi?”

“Yarayacaktı,” diye cevapladı sırıtarak, “fakat yanlış ayıydı. Ağaçtaki tüyler koyu kahverengiydi, beyaz değil.”

Her şeye rağmen keşif gezisi hüsranla sonuçlanmamıştı. Avcılar köyün etrafında yarım daire çizmişler, ormanın derinliklerine kadar girmişler, sonra nehre kadar inmişlerdi. Kartal eğreltisi yakınlarındaki alçak arazinin yumuşak toprağında bir takım ayak izlerine rastlamışlar.

“Josiah buldukları izin tüylerini buldukları ayının ayak izlerinden farklı olduğunu söyledi. Tsatsa’wi bu izlerin, beyaz ayı arkadaşını öldürdüğünde gördüğü izlerin aynısı olduğunu söylemiş.”

Oradaki tüm ayı uzmanlarının mutabık olduğu mantıklı sonuç, hayalet ayının büyük ihtimalle kartal eğreltisinin içine bir in kazdığıydı. Bu tür yerler yaz sıcağında bile karanlık ve serin olur, içleri kuş ve av hayvanlarıyla saklanırdı. Sıcak havalarda geyikler bile oraya sığınırdı.

“Böyle bir yere at sırtında giremezsin, değil mi?” diye sordum. Saçlarındaki yaprakları parmaklarıyla ayıklayarak başını iki yana salladı.

“Hayır, yayan da gidemezsin. Ama ayının peşinden içeri girmemiz gerekmiyor.”

Bunun yerine, plan kartal eğreltisini ateşe vermek, ayıyı -ve içerideki herhangi bir başka hayvanı- alçak arazinin zemininden, kolayca öldürülebileceği diğer tarafa kaçırtmaktı. Görünüşe göre bu plan avcıların, özellikle de sonbaharda, kartal eğreltilerinin kuruduğu ve yanacak duruma geldiği zamanlarda sıkça yaptıkları bir işti. Bunun yanı sıra, yangın sayesinde yalnızca ayı değil, diğer hayvanlar da inden çıkacaklardı. Otuz kilometre uzaktaki diğer köye de avcıların gelip Ravenstown’daki avcılara katılması için davet gönderilmişti. Şanslılardı, iki köyün de kışı geçirmesi için yeterince av hayvanı yakalanacaktı ve fazladan gelecek olan avcılar şeytani hayalet ayının kaçmamasını garanti edeceklerdi.

“Çok etkili,” dedim, keyifliydim. “Umarım köleleri de evlerini ateşe vererek dışarı çıkartmazlar.”

“Ne?” Saçlarını temizlemeyi bıraktı.

“Siyah şeytanlar,” dedim, “ya da bu tür bir şey.” O kaçak köleler hakkında öğrendiklerimden bahsettim.

“Şeytan olduklarını düşünmüyorum,” dedi soğuk bir şekilde, saçlarını yukarıdan kuyruk yapmam için önüme oturdu. “Ama tehlikede olacaklarını da sanmıyorum. Kartal eğreltisinin uzaklarında, nehrin karşı kıyısında yaşıyor olmalılar. Ama yine de soracağım. Zaman var; avcıların Kanu’gala’yi’den gelmelerine üç dört gün var.”

“Eh, iyi o zaman,” dedim kayışı düzgünce bağlamaya çalışarak. “Böylelikle geri kalan bütün güvercin ciğerlerini yiyecek zamanın olacak.”

Sonraki birkaç gün güzel geçse de Kanu’gala’yi’deki -Briertown’daki ya da bana öyle söylendi- avcıların gelişiyle heyecan doruğa tırmanmıştı. Zorlu arazi şartlarında uzman oldukları için mi davet edildiklerini merak ediyordum ama sormaktan kaçındım. Jamie her zamanki ustalığıyla Cherokee dilindeki sözcükleri şıp diye seçebiliyordu.

Jemmy, dil yeteneğini büyükbabasından almışa benziyordu. Geldiğimizden beri geçen bir hafta içinde sözcük dağarcığını ikiye katlamıştı, bildiği sözcüklerin yarısı İngilizce, yarısı Cherokee dilindeydi ve bu yüzden onu annesi hariç kimse anlamıyordu. Benim kendi sözcük hazinem ise ‘su,’ ‘ateş,’ ‘yemek,’ ve ‘imdat!’ sözcüklerinin eklenmesiyle genişlemişti. Geri kalan sözcükler için İngilizce konuşan Cherokeeler’in nezaketine güveniyordum.

Törenlerden ve -kızarmış elmayla güvercin ciğeri içeren- mükellef bir hoş geldiniz şöleninden sonra, avcıların çoğunluğu şafak vakti okları, misket tüfekleri ve yivli tüfekleriyle meşalelerini alıp yola çıktılar. Kahvaltılarını -güvercin ciğeriyle ve taze elmayla karıştırılmış mısır unu lapası- güzelce edip gittiklerini gördükten sonra, av partisine katılmayanlar evlere çekilip zamanı sepet yaparak, dikiş dikerek ve konuşarak geçirmeye başladılar.

Hava sıcak, bunaltıcı ve hareketsizdi. Toplanan mısırların ve ayçiçeklerinin kuru saplarının darmadağın durduğu tarlalarda yaprak kımıldamıyordu. Köyün sokağında toz kaldıracak en ufak bir esinti yoktu. Ben şahsen Sungi’nin serin ve gölgeli kulübesine sığınmaktan memnundum.

Gün içinde konuşurken Nayawenne’in benim için yaptığı tılsımın içinde ne

olduğunu sormayı düşündüm. O Tuscaroran kabilesinin şifacı kadınıydı, o halde altta yatan inançlar aynı olmayabilirdi -ama ben yarasayı çok merak ediyordum.

“Yarasalar hakkında bir hikâye var,” diye başladı konuşmaya Sungi. Gülümsememi saklamaya çalıştım. Cherokeeler aslında İskoç dağlılarına çok benziyorlardı, özellikle de hikâyelere düşkünlükleri bakımından. Köyde geçirdiğimiz birkaç gün içinde bile birçok hikâye duymuştum.

“Hayvanlar ve kuşlar topla oynamaya karar vermişler,” dedi Anna, Sungi’nin söylediklerini sessizce çevirerek. “O zamanlar yarasalar diğer hayvanlar gibi dört ayaklarının üzerinde yürürlermiş. Ama topla oynamaya geldiklerinde, diğer hayvanlar hayır, demişler, oynatmamışlar; çok küçükmüşler ve ezilmemelerine imkân yokmuş. Yarasalar bundan hoşlanmamışlar.” Sungi kaşlarını çatmış, hoşnutsuz bir yarasa taklidi yapmıştı.

“Yarasalar da kuşlara gidip onların tarafında oynamayı teklif etmişler. Kuşlar bu teklifi kabul etmişler, yapraklar ve çubuklarla yarasalara kanat yapmışlar. Kuşlar top oyununu kazanmışlar ve yarasalar kanatlarını o kadar çok sevmişler ki- ”

Sungi aniden sustu. Başını kaldırıp havayı kokladı. Etrafımızdaki kadınlar da birden susuverdiler. Sungi kalkıp kapıya doğru gitti, dışarı bakarken elini kapı eşiğine yasladı.

Dumanın kokusunu alabiliyordum -rüzgâr getirdiği için bir saattir bunu kokluyordum- ama yanık kokusunun şu anda daha güçlü olduğunu fark ettim. Sungi dışarı çıktı, kalkıp diğer kadınlarla birlikte onu takip ettim.

Gökyüzünü dolduran yağmur bulutlarıyla hava kararmaya başlamıştı ama uzaktaki ağaçların üzerinden kalkan is bulutu hâlâ daha koyuydu. Rüzgâr çıkmış, yaklaşan fırtınayla birlikte gelmişti. Kuru yaprak yığınları küçük ve sıçrayan adımlarla yürüyen ayaklar gibi bir sesle yanımızdan geçip gitti.

Birçok dilde ani hoşnutsuzlukları bildirmek için uygun tek heceli sözcükler vardır. Cherokee dilinde de öyle. Sungi harflerini tam seçemediğim bir şey söyledi ama anlamı gün gibi ortadaydı. Daha genç olan kadınlardan biri parmağını yalayıp havaya kaldırdı ama bu hareket gereksizdi. Rüzgârı yüzümde hissedebiliyordum, omuzlarıma düşen saçlarımı uçuşturacak kadar, ensemi üşütecek kadar güçlüydü. Doğrudan köye doğru ilerliyordu.

Anna uzun ve derin bir nefes aldı; duruma ayak uydurmak için omuzlarını dikleştirdiğini gördüm. Sonra birden kadınlar sokaktan aşağıya, evlerine

doğru koşup çocuklarına seslendiler, kurutulmuş etleri eteklerine doldurmak, saçaklardaki soğanları ya da kabakları toplamak için durdular.

Jemmy'nin nerede olduğunu bilmiyordum; daha büyük olan Kızılderili kızlardan biri Jemmy'yi oynamak için yanına almıştı ama bu kargaşa içinde onun hangi kız olduğundan emin olamadım. Eteklerimi toplayıp sokağın aşağısına doğru koştum, bir yandan da davetsiz bir şekilde her eve dalıyor, içeride Jemmy'yi arıyordum. Havada güçlü bir aciliyet havası olsa da, telaş yoktu. Kuru yaprakların sesi hiç kesilmiyordu, topuklarımı takip eden belli belirsiz bir hışırtıydı bu.

Jemmy'yi girdiğim beşinci evde buldum. Çeşitli yaşlardan birçok çocukla birlikte, bufalo kürkünden bir kaftanın altına girmiş yavru köpekler gibi uyuyordu. Yumuşak karanlığın ortasında deniz feneri gibi parıldayan saçları olmasaydı onu seçmem imkânsız olurdu. Çocukları elimden geldiğince nazik bir şekilde uyandırıp Jemmy'yi çektim. Jemmy hemen uyanıp etrafına anlam veremeden gözlerini kırpıştırarak bakındı.

"Büyükanneyle gel tatlım," dedim. "Şimdi gideceğiz."

"Atla mı?" diye sordu birden gözlerinin içi parlayarak.

"Harika bir fikir," diye cevapladım Jemmy'yi kalçamın üzerine doğru oturtarak. "Gidip atı bulalım, olur mu?"

Sokağa çıktığımızda duman kokusu daha da ağırlaşmıştı. Jemmy öksürdü. Nefes aldığımda boğazımda kekremsi ve acı bir tat alıyordum. Tahliye işlemi tam gaz devam ediyordu; insanlar -daha çok kadınlar- evlerine bir giriyor, bir çıkıyorlar, çocukları önlerine katıyor, eşyalarını hızla sarıyorlardı. Yine de telaş ya da alarm havası yoktu; herkes endişeli ama bu konuda sakin görünüyordu. Ormanın derinliklerindeki ahşap bir köyün ara sıra yangın riskiyle karşı karşıya kalabileceğini düşündüm. Köylülerin en azından daha önceden orman yangını olasılığıyla karşılaştığını ve bununla başa çıkmaya hazırlandıklarını düşündüm.

Bunu düşünmek beni biraz olsun rahatlatsa da sesini duyduğum kuru yaprak hışırtısının aslında yaklaşan yangının çıtırtısı olduğunu anlamak hiç sakinleştirmiyordu.

Atların çoğu avcılarla birlikte gitmişti. Ağıla ulaştığımda yalnızca üç at kaldığını gördüm. Köyün yaşlı erkeklerinden biri tekine binmişti, Şeytan'ı ve diğer atı bağlayıp gitmeye hazırlandı. Şeytan'ın üzerinde eyer, eyer çantaları ve dizgin vardı. Yaşlı adam beni gördüğünde gülüp Şeytan'ı işaret ederek bir şeyler söyledi.

“Teşekkürler!” diye cevapladım. Adam eğilip Jemmy’yi ustaca kollarımdan alıp Şeytan’a binmeme yardım etti. Jemmy’yi yeniden almadan önce dizginleri tutmamı bekledi.

Atların hepsi huzursuzdu, ayaklarını yere vurup tepiniyorlardı. Tıpkı bizim gibi, onlar da yangının ne olduğunu biliyorlar ve bizden daha çok nefret ediyorlardı. Dizgini sıkıca tek elimle tutup, diğer elimle de Jemmy’yi sıkı sıkı tuttum.

“Pekâlâ, hayvan,” dedim Şeytan’a otoriter bir sesle. “Şimdi gidiyoruz.”

Şeytan bu önerime dünden razıydı; sanki yarışın bitiş çizgisiymiş gibi çitin arasındaki boşluğa doğru ilerledi. Geçerken eteklerim çitin dikenlerine takıldı. Yaşlı adamın iki atıyla birlikte otlaktan çıkıp bize yetişebilmesi için hayvanı bir süre geriye doğru çektim.

Adam bağırarak bir şey söyledikten sonra dağın yangından uzak bir kısmını gösterdi. Rüzgâr hızlanmıştı; adamın uzun gri saçları yüzüne düştü, sözleri boğuk boğuk duyuldu. Saçlarını savurdu ama söylediklerini tekrarlamakla uğraşmadı. Onun yerine atını gösterdiği yöne doğru sürdü.

Şeytan’ın böğrüne bastırıp yaşlı adamın arkasından gitmesine çabaladım, ama bir yandan da tereddüde düşüp dizgini yakın tuttum. Kafamı çevirip köye baktığımda, evlerin arasından çıkıp yaşlı adamın gösterdiği yöne doğru ilerleyen insanlar gördüm. Kimse koşmuyordu ama kararlı adımlarla yürüyorlardı.

Bree köyün tehlikede olduğunu anlar anlamaz Jemmy için geri dönecekti. Jemmy’yi güvende tutacağıma inanıyordu ama bu şartlar altındaki hiçbir anne, çocuğuna kavuşmadan huzuru bulamazdı. Acil bir tehlikenin içinde değildik. Ben de Şeytan’ın gittikçe artan hızına rağmen onu geri çekip bekledim.

Rüzgâr ağaçların arasında esiyor, yeşil, kırmızı ve sarı yaprakları dallarından kopartıp üstümüze yağdırıyor, düşen yapraklar eteğime ve Şeytan’ın kürküne sonbahar yaması gibi yapışıyordu. Bütün gökyüzü mor-siyah bir renge dönmüştü. Rüzgârın hışırtısı ve yangının çıtırtısı altında gök gürültüsünün ilk gümbürtülerini duydum. Yaklaşan yağmurun kokusunu dumanın içinden bile alabiliyordum. Bir anda içim umutla doldu. Sıkı bir sağanak tam da ihtiyacımız olan şeydi ve ne kadar erken yağarsa, o kadar iyiydi.

Çevresinde olup bitenler Jemmy’yi aşırı heyecanlandırmıştı ve küçük tombik ellerini eyere vurup gökyüzüne kişisel bir savaş ilahisi söylüyordu.

“Ugi-ugi-ugi!” gibi bir şeydi bu.

Şeytan, Jemmy’nin bu tavrını hiç umursamamıştı. Onu kontrol altında tutmakta çok zorlanıyordum; dizgini çekiştirip durunca tıpkı bir tirbuşon gibi dengesiz daireler çizmeye başladık. Dizgin elimi kesiyordu ve Jemmy’nin çıplak topukları uyluk kemiklerimi dövüyordu.

Tam vazgeçip atı kendi haline bırakacaktım ki at aniden arkasına dönüp köye doğru kişneyerek bakmaya başladı.

Gelen atlıların olduğu kesindi; köyün uzak kısmından tırıs giden bir sürü at gördüm. Diğer atları görünce sevinen Şeytan, yangınla aynı yönde olmasına rağmen köye dönmeyi deli gibi istiyordu.

Köyün ortasında Brianna’yla ve Jamie’yle karşılaştım, ikisi de sokaktan aşağı inerken telaşla etraflarına bakıyorlardı. Jemmy annesini görünce keyifle ciyaklayıp kollarına atıldı. Atın gergin toynaklarının altında çiğnenmek umurunda değildi.

“Ayıyı buldun mu?” dedi Jamie’ye.

“Hayır!” diye bağırdı artan rüzgâra karşı. “Uzaklaş Sassenach!”

Bree çoktan yola çıkmış, ormana, son köylülerin ağaçların altında kaybolduğu tarafa doğru ilerliyordu. Jemmy’ye olan sorumluluğumdan kurtulunca aklıma başka bir şey gelmişti.

“Bir dakika!” diye bağırdım. Dizginleri çekip Şeytan’ın sırtından inerek dizginleri Jamie’ye attım. Jamie dizginleri yakalayıp arkamdan bağırdı ama ne dediğini duymadım.

Sungi’nin evinin önündeydik, saçakların altındaki ayçiçek yağı yığınlarını görmüştüm. Kartal eğreltisine doğru bakmaya cesaret ettiğimde yangının kesinlikle yaklaştığını gördüm; yanımdan döne döne duman bulutları geçiyordu ve kırbaç gibi şaklayan ağaçların arasındaki uzak alevin parıltısını gördüğümü sandım. Yine de yangından at sırtında kaçabileceğimizden oldukça emindim ve yerde bir yılın bal kârı duruyordu; balımı yangına veremezdim.

Jamie’nin kızgın bağırışlarını duymazdan gelip eve daldım, Sungi’nin almadığını umut ederek etrafa saçılmış sepetleri deli gibi karıştırdım. Almamıştı. Bir avuç dolusu ham deri alıp evden çıktım.

Dönen toz ve duman bulutunun içinde yere eğilip, deri şeritlerle iki heybenin ağzını bağladım, iki şeridi de birbirine bağladıktan sonra deriyi elimden geldiğince sıktım. Heybeleri beceriksizce kollarıma alıp atlara doğru

yalpalayarak yürüdüm.

Ne yaptığımı gören Jamie dizginleri tek eline alıp eğildi, deri heybelerin ağzını bağladığım uyduruk şeritleri tuttu, Gideon'un iki yanına düşecek şekilde astı.

"Haydi!" diye bağırdı.

"Bir tane daha kaldı!" diye seslendim. Eve koşmaya başlamıştım bile. Göz ucuyla Jamie'nin bir an önce uzaklaşmak isteyen ve bu yüzden homurdanıp duran atlarla kavga ettiğini gördüm. Benim hakkımda Galce hoş olmayan şeyler söylüyordu ama sesinde bir vazgeçiş sezmiştim. Göğsümü darlayan ve kaygan deri şeritlerle yalpalamama neden olan gerginliğime rağmen gülümsememi bastıramadım.

Şeytan homurdanıp gözlerini yuvarlıyor, dişlerini korkuyla gösteriyordu ama ben son iki yağ heybesini eyere yükleyip atın sırtına bindiğim sırada Jamie, Gideon'un dizginlerini çekti.

Jamie dizginleri sıkı sıkı tutmayı bıraktığında, Şeytan ilerlemeye başlamıştı. Dizgin ellerimdeydi ama ne kadar gereksiz olduğunu düşünüp bütün kuvvetimle eyere yapıştım. Alelacele ilerlerken yağ heybeleri deli gibi bacaklarıma çarpıyordu.

Fırtına artık daha da yakındaydı; rüzgâr dinmişti ama başımızın üstünde çakan şimşeklerin gürültüsü yüzünden Şeytan, tıpkı bir tavşan gibi hızla açık alana doğru koşuyordu; şimşekten nefret ediyordu. Geçen sefer onun üzerindeyken bir yağmur fırtınası vardı ve deli gibi koşarken düşmeyeyim diye sırtına sıkı sıkı yapışmıştım.

Sonra ormana girdik. Yapraksız dallar kırbaç gibi çarpıyordu. Atın sırtına doğru iyice eğildim, dallar gözüme girmesin diye gözlerimi kapadım. Şeytan mecburen daha yavaş hareket etmeye başlamıştı ama hâlâ telaşlıydı; kıçının nasıl sallandığını hissediyor, burun deliklerinden alıp verdiği nefesi duyuyordum.

Yeniden şimşek çaktı ve Şeytan kaygan yaprakların üzerinde tökezleyip yana doğru döndü, fidanlara çarptı. Esnek fidan sayesinde büyük bir zarardan kurtulduk. Yalpalayarak doğrulduk ve ilerlemeye devam ettik. Tek gözümü dikkatle açtığımda Şeytan'ın bir şekilde yolunu bulmayı başardığını gördüm. Yol, önümüzdeki yoğun ormanın içinde zikzaklar halinde ilerliyordu.

Sonra yol yeniden ağaçlar tarafından kapatıldı. Yabani hanımelinin sarıya dönen döküntüleriyle ve kırmızı sarmaşıklarla örülmüş gövdelerin ve dalların klostrofobik dizilişinden başka bir şey göremiyordum. Gür orman atın hızını

daha da yavaşlattı. Sonunda derin bir nefes alıp Jamie'nin nerede olduğunu düşünmeye başladım.

Yeniden şimşek çaktı. Arkamdan, pek uzak sayılmayacak bir mesafeden gelen tiz kişneme sesini duydum. Şeytan şimşekten nefret ediyordu ama Gideon da başka bir atın peşi sıra gitmekten nefret ediyordu. Bizi yakalamak için az sonra dibimizde bitecekti.

Ağır bir yağmur damlası kürekkemiklerimin arasına damladı. Yağmaya başlayan, etrafımdaki yaprakların, ağaçların ve toprağın üzerine damla damla düşen yağmurun şırıltısını duydum. Ozonun keskin kokusu burun deliklerimdeydi ve bütün orman yeşil bir iç çekip kendini yağmura açıyor gibiydi.

Ben de rahatlayıp derin bir iç çektim.

Şeytan birkaç adım daha atıp nefes nefese mola yerine doğru yürüdü. Onu yeniden ateşleyecek yeni bir şimşek sesini beklemeden hızla yere inip dizginlerini tuttum, hayvanı bir ağaca bağladım -ve bu titrek ve kaskatı kesilmiş ellerim yüzünden hiç kolay bir iş değildi.

Tam zamanında. Şimşek yeniden çaktı ve öyle gürültülüydü ki sesi adeta tenimde hissettim. Şeytan bağırıp geri geri gitti, ipini çekiştirdi ama onu ağacın gövdesinin etrafına bağlamıştım. Hayvanı yatıştırmak için yanına gittiğimde, Jamie beni arkadan yakaladı. Bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada yeniden şimşek çakıp sesini bastırdı.

Dönüp Jamie'ye yapıştım, bastırdığım şokun adrenaliniyle titriyordum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, soğuk damlalar yüzüme çarpıyordu. Alnımı öpüp beni büyük bir ağacın altına soktu. Ağacın iğneleri yağmuru kesip mis kokulu ve neredeyse kuru bir sığınak sağlıyordu.

Vücudumu saran adrenalin azalmaya başladığında etrafıma bakındım ve bu sığınağın ilk sakinlerinin biz olmadığımızı gördüm.

"Baksana," dedim gölgeleri işaret ederek. İzler hafif ama belirgindi; biri burada küçük kemikleri temiz bir şekilde sıyırarak bir şey yemişti. Hayvanlar bu kadar temiz olamazlardı. Hayvanlar dökülen iğne yapraklarından rahat bir yastık da yapmazlardı.

Jamie bir başka şimşekle irkildi. Başını beni onaylarcasına salladı.

"Evet, burası bir adam öldüren noktası. Gerçi son zamanlarda kullanılmamış."

"Ne noktası?"

“Adam öldüren,” diye tekrarladı. Arkasında gökyüzü yıldırımın ışığıyla aydınlanınca silueti adeta retinama kazındı. “Nöbetçilere böyle diyorlar; nöbet tutmak ve habersizce gelen birini durdurmak için köyün dışında kalan savaşçılara öyle deniyor. Anladın mı?”

“Henüz pek bir şey anlayamadım.” Elimi uzattım, paltosunun koluna dokunup güvenine sığındım. Kamaşan gözlerim düzelsin diye gözlerimi kapadım ama mühürlü gözkapaklarıma rağmen şimşeğin ışıltısını hâlâ görebiliyordum.

Şimşek biraz olsun uzaklaşmış gibiydi ya da en azından artık daha nadir çakıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve hâlâ görebildiğimi fark ettim. Jamie yan tarafımızı işaret etti. Bir tür kayanın üzerinde durduğumuzu ve arkamızdan bir dağın yükseldiğini gördüm. Aşağıdaki kozalaklı ağaçların görüntüsünü kestiği dar bir açıklık vardı. Bu dağlarda bu açıklığa da bir insan eli değmişti. Kozalaklı ağaçların dallarına bakarken Ravenstoawn’ın uzandığı küçük vadinin üzerinde nefes kesen bir manzara gördüm.

Yağmur hafiflemişti. Böyle yüksek bir gözetleme yerinden bakarken bulutların yalnızca bir değil, birçok fırtına getirdiklerini gördüm; koyu yağmur yamaları bulutlardan gri kadife peçeler gibi sarkıyordu. Sessiz ve sivri şimşek çatalları aniden uzak tepelerin üzerindeki siyah gökyüzünü yarıyor, peşi sıra gök gürlüyordu.

Uçuk gri renkte alçak ve düz bir tacı andıran duman bulutu, kartal eğreltisinin üzerini kaplamış ve kararmış gökyüzünde neredeyse beyaza çalmıştı. Çok yüksekte bile olsak, yağmur kokusuna karışan yanık kokusu insanın burnuna doluyordu. Kamışların içine hâlâ yanmakta olan alevleri ara ara görüyordum ama yangının büyük bir kısmının söndüğü belliydi; bir sonraki yağmurla tamamen sönecekti. İnsanların ormandan çıkıp küçük gruplar halinde, eşyaları ve çocuklarıyla birlikte köye döndüklerini görebiliyordum.

Gözüm atlıları aradı. Kızıl saçlı bir atlı şöyle dursun, hepi topu yalnızca bir tane at görebildim. Brianna ve Jemmy kesinlikle güvendeydiler, değil mi? Aniden ürpermiştim; dağ havasının değişkenliğiyle hava bir saatten az bir süre içinde boğucu bir battaniyeden buz gibi bir soğuğa dönmüştü.

“İyi misin Sassenach?” Jamie sıcak elini boynuma koydu, parmakları omuzlarımın gergin çizgisini nazikçe okşadı. Derin bir nefes alıp elimden geldiğince rahatlamaya çalıştım.

“Evet. Sence aşağı inmek güvenli olur mu?” Yolun hem dar, hem de yokuş olduğunu görmüştüm; şimdi ise çamurlu ve dökülmüş ıslak yapraklar

yüzünden kaygan olacaktı.

“Hayır,” dedi, “ama bence- ”Aniden durdu, gökyüzüne bakarak kaşlarını çattı. Arkamıza baktı; Şeytan’ı bağladığım ağacın altında yan yana duran atları göremiyordum.

“Burada kalmamızın güvenli olmadığını düşündüğümü söyleyecektim,” dedi sonunda. Düşünürken parmaklarını nazikçe omzuma dokundurup yağmur damlaları gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı.

“Ama fırtına çok hızlı ilerliyor; dağın arkasından yaklaştığını ve gök gürültüsü…” Dramatik bir zamanlamayla vadi boyunca gök gürültüsünün keskin patlaması duyuldu. Atlardan birinin acı acı kişnediğini ve çektiği ipin bağlı olduğu ağacın yapraklarının hışırtısını duydum. Jamie yüzünde karamsar bir ifadeyle kafasını çevirip baktı.

“Atın gök gürültüsünden çok korkuyor Sassenach.”

“Evet, fark ettim,” dedim üşüdüğüm için yanına sokularak. Yeni bir fırtına yaklaşırken yağmur da yeniden yağmaya başlamıştı.

“Evet, eğer bu yola çıkma konusunda ısrar edersen onun da senin de boynunuz kırılacak.” Yeniden duyulan gök gürültüsüyle sözlerinin hepsi duyulmasa da ne demek istediğini anlamıştım.

“Bekleyeceğiz,” dedi kesin bir dille.

Beni önüne doğru çekip kollarını belime sardı, çenesini başıma yaslayıp dururken içini çekti. Çam ağacının sığınağında durup fırtınanın gelmesini birlikte bekledik.

Aşağıda kartal eğreltisi hışırdıyor, yangının dumanı yükselmeye ve rüzgârla birlikte uçmaya başlıyordu. Birden Roger’ın bu bulutlu havada nerede olduğunu merak ettim. Fırtınadan korunacağı güvenli bir sığınak bulabilmiş miydi?

“O ayının da nerede olduğunu merak ediyorum,” dedim düşüncelerimin yarısını seslendirerek. Jamie’nin göğsü kederli bir kahkahayla hareket etti ama gök gürültüsü sözlerini yine gizlemişti.

83 YANGIN BÜYÜYOR

Roger boğazında yanan dumanın kokusuyla uyanır gibi oldu. Öksürdü, isli bir ocağın ve islenen yanık sosislerin kesik görüntüleriyle birlikte uykusuna geri döndü. Bütün sabah aşılmaz çalıların ve kamışların arasında yolunu bulmaya çalıştığı için yorgun düşmüş, azıcık bir öğle yemeğinden sonra nehir kıyısındaki siyah söğüdün gölgesinin altına bir saatliğine uzanmıştı.

Gürleyen suyun sesi ninni gibi gelmişti. Yine uykuya dalacaktı ki uzaklardan duyduğu bir çığlıkla doğrulup gözlerini kırpıştırdı. Çığlık yeniden uzaklarda ama gürültülü bir şekilde yankılandı. Katır!

Roger ayağa kalkmış, sese doğru yalpalayarak ilerliyordu ki içinde mürekkebi, kalemleri ve değerli ölçüm kayıtlarının bulunduğu deri heybesi aklına geldi. Heybeyi almak için geri döndü, sonra Clarence'ın histerik anırmalarının geldiği yöndeki sığ sulara daldı. Heybenin dallara takılmasını engellemek için gömleğinin içine sokup geldiği yöne doğru çaresiz gözlerle baktı.

Duman kokusu alıyordu. Öksürdü, öksürüğünü bastırmaya çalışırken boğulacak gibi oldu. Öksürük boğazını acıtmış, içerideki yaralı doku sanki yırtılır gibi olmuştu.

"Geliyorum," dedi nefes nefese Clarence'ın olduğu yöne doğru ilerleyerek. Eğer bağırabilseydi de fark etmeyecekti. Katırı, kartal eğreltisinin kenarındaki çimenlik alanda otlanması için bırakmıştı ama henüz Roger oraya yetişememişti.

"Yine," diye söylendi bütün ağırlığını genç bir kamışın üzerine vererek. "Bağır… yine… lanet olsun." Gökyüzü karanlıktı. Uykudan sıçrayıp hemen yola koyulduğu için Clarence'ın nerede olduğunu bilse de kendisinin nerede olduğunu bilmiyordu.

Kahretsin, neler oluyordu? Duman kokusu bariz bir şekilde artmıştı; aklı uykunun ve telaşın karmaşasından kurtulmuş olsa bile, bir şeyin kesinlikle yolunda olmadığını fark etmişti. Genelde gün ortasında uykulu olan kuşlar oldukça hareketliydiler. Gürültülü bir şekilde ötüşüp kanat çırpıyorlar, başının üzerinde kopuk çığlıklar atılıyordu.

Roger yüzünde bir sıcaklık hissetti. Bu bunaltıcı havanın yapışan nemli sıcaklığı değil, yanağına hafifçe dokunan, sırtından aşağıya doğru çelişkili bir üşüme yollayan kuru ve sıcak bir dokunuştu. Yüce İsa, burası yanıyordu.

Derin bir nefes alıp kendini rahatlatmaya çalıştı. Sıcak bir rüzgar kuru kamışları çıtırdatarak, ötücü kuş sürülerini ve muhabbet kuşlarını öne iterek, avuç dolusu konfetiyi yapraklara savurur gibi ilerliyordu. Duman göğsüne doldu, ciğerlerini sıkıp yaktı, dolu dolu bir nefes almasını engelledi.

“Clarence,” dedi elinden geldiğince yüksek bir sesle. İşe yaramadı, artık kendi sesini bile zor duyuyordu. Mankafa hayvan yanıp kül olmamıştı ya? Hayır, muhtemelen iplerinden kurtulup güvenli bir yere doğru dört nala kaçmıştı.

Bir şey bacağına dokundu. Eğilip baktığında bir keseli sıçanın çıplak ve pul pul kuyruğunun çalıların arasından geçtiğini gördü. Roger bunun doğru yön olduğunu düşünüp hayvanın peşi sıra çalıların içine daldı.

Yakınlardan bir yerlerden bir homurtu duyuldu; küçük bir domuz çalıların ardından fırlayıp Roger’ın yoluna çıktı, sonrasında sola doğru ilerledi. Domuz, sıçan -hangisinin yön duygusu daha çok gelişmişti? Bir anlık tereddütten sonra domuzu takip etti; domuz doğru yolu bulmaya yardım edecek kadar büyüktü.

Orada bir yol var gibi görünüyordu; ot öbeklerinin arasında çıplak topraktan küçük yamalar vardı. Yabani orkideler öbeklerin arasından göz kırpıyorlardı. Küçük mücevherler gibi canlıydılar. Roger narinliklerine şaşırmıştı. Böyle bir zamanda böyle bir şeyi nasıl fark edebiliyordu?

Duman kalınlaşmıştı; Roger’ın durup öksürmesi gerekti. Neredeyse yarı beline kadar eğilip boğazını tuttu. Gözleri yaşarmıştı, doğrulduğunda yolun kaybolduğunu gördü. Duman bulutunun ağaç altındaki çalıların arasından yavaşça yaklaştığını gördüğünde, içini bir telaş kapladı.

Yumruklarını öyle sert sıktı ki kısa tırnaklarının avuçlarına battığını hissederek bu acıyı aklını toparlamak için kullandı. Yavaşça döndü, konsantre olmak için gözlerini kapadı, dinledi, yüzünü bütün yönlere döndü, temiz hava, sıcaklık -yangından uzaklaşmak için hangi yöne doğru gideceğini gösteren herhangi bir işaret aradı.

Hiçbir işaret gelmedi. Ya da birçok işaret geldi de denebilirdi. Artık yangın, yere yakın kalın bulut tabakaları halinde her yere yayılmış, çalılardan boğularak karartılar halinde çıkmıştı. Şimdi yangını duyabiliyordu.

Söğütler. Aklı söğütlere takılmıştı; uzaklarda bir yığın söğüt vardı ve sallanan kamışlar yüzünden neredeyse hiç görünmüyorlardı. Söğütler su çevresinde yetişirdi; demek ki nehir oradaydı.

Suya ulaştığında ayağının dibinden kırmızı-siyah küçük bir yılan geçti ama

Roger bunu neredeyse fark etmedi bile. Yangın korkusunun dışında hiçbir şey için zaman yoktu. Suyun ortasına atlayıp dizlerine kadar gömüldü, yüzünü elinden geldiğince suyun yüzeyine doğru yaklaştırarak eğildi.

Suyun soğuttuğu bir hava vardı. Vücudunu bir dizi yırtıcı kasılmayla sallayıp yeniden öksürmek için soğuk sudan büyük bir yudum aldı. Hangi yöne gitmeliydi, hangi yöne? Nehir, hektarlarca kamışın ve çalılığın arasında dolanıp duruyordu. Bir yöne doğru ilerlemek onu alçak araziye doğru -belki yangından uzaklara, belki de en azından açık bir araziye- yeniden koşabileceği bir yere doğru götürecekti. Oysa başının üzerinde bulutlu bir karanlıktan başka bir şey ve hangi yöne gideceğini belirlemenin bir yolu yoktu.

Kollarını vücuduna sıkı sıkı bastırıp öksürüğünü durdurmaya çalıştığında, deri heybesinin çıkıntısını hissetti. Kayıtlar. Kahretsin, kendisinin ölme ihtimaline göz yumabilirdi ama uğruna günlerce çalıştığı kayıtları kaybedemezdi. Bata çıka, yalpalayarak ilerleyip nehrin kenarına ulaştı. Elleriyle telaş içinde yumuşak çamuru kazdı, uzun ve sert otları avuçlarıyla kopardı, zemberek otlarını köklerinden söktü. Ellerinde parçalanan otları dikkatsizce omzunun üzerinden arkaya doğru savurdu. Kazmaya ve koparmaya devam ederken nefesi göğsünde sıkışır gibi oluyordu.

Etrafını saran hava sıcaktı ve ciğerlerine doluyordu. Deri heybeyi kazdığı ıslak çukura tıkıp üstünü toprakla kapadı. Tenine değen çamur onu çok rahatlatmıştı.

Durup kesik kesik nefes aldı. Terliyordu ama ter daha teninin yüzeyine ulaşmadan kuruyordu. Yangın yakındı. Kayalar, bulunduğu yeri işaretlemek için kayalara ihtiyacı vardı, kayalar yanmazdı. Nehre geri atlayıp yüzeyin altına daldı. Ah, tanrım, su gerçekten soğuk ve ıslaktı. Tanrıya şükür ki yeşil balçıktan kayganlaşmış bir taş bulup kıyıya doğru attı. Sonra yorgunlukla zar zor tuttuğu bir avuç küçük kayayı, büyük bir kayayı, düz bir kayayı, bir de -bu kadarı yeterdi, yetmeliydi, yangın yaklaşıyordu.

Kayaları alelacele yığın haline getirip, ruhunu Tanrı'nın merhametine emanet ederek nehre geri daldı. Tökezleyip nefessiz kalarak kayaları ayaklarının altında yuvarlayıp kaydırdı, titrek bacaklarının taşıdığı kadar uzağa kaçtı. Sonra duman onu boğazından yakaladı; başına, burnuna ve göğsüne doldu; nefessiz bıraktı. Boğazını sıkıp nefesini ve yaşamını koparıp alan bir el gibiydi. Geriye bir tek gözlerinin arkasındaki karartı kalmıştı ve bu karartı yangının kızıllığıyla aydınlanıyordu.

Savaşıyordu. Darağacıyla savaşıyor, bileklerindeki iplerle savaşıyor, göğsünü ezip boğazını mühürleyen kara boşlukla savaşıyor, paha biçilemez havayı son kez ciğerlerine çekebilmek için savaşıyordu. Gücünün son damlasıyla sıçrayıp yerde yuvarlanmaya başladı. Kolları serbestçe uçuşuyordu.

Zedelenmiş eliyle bir şeye çarptı. Çarptığı şey yumuşaktı ve şaşkınlıkla bağırdı.

Sonra omuzlarında ve bacaklarında eller hissetti. Doğrulup oturmuştu, görüşü bozulmuştu ve nefes alma çabasıyla göğsü inip kalkıyordu. Sırtının tam ortasına bir şey, çok sert bir şekilde çarpmıştı. Nefessiz kaldı, öksürdü, içinden derin derin öksürebilmek için havayı ciğerlerine çekti. Göğsünden kocaman siyah bir balgam çıktı. Dilinde çürümüş bir istiridye gibi sıcak ve balçıklıydı.

Balgamı tükürdü, nefes nefeseydi. Balgam boğazını yakarak yukarı çıktı. Sonra yeniden tükürdü, nefes aldı ve doğruldu.

Hiçbir şeye dikkatini verecek durumda değildi. Hava ve nefes mucizesinde kaybolup gitmişti. Etrafında sesler ve karanlığın içinde bulanık yüzler vardı; her şey yanık kokuyordu. Göğsüne dolan oksijenden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Oksijen, suya batırılmış kuru üzüm gibi hücrelerini şişiriyordu.

Ağzına bir su damlası dokundu. Başını kaldırdı, görme çabasına girişen gözleri seğiriyor ve sulanıyordu. Göz küreleri kurumuştu; ışık ve gölge birbirlerine girmişlerdi. Gözlerini sıkıca kırpıştırdı, sıcak gözyaşları gözlerindeki çiğliği yumuşatıyor, yanaklarından süzülürken tenini ferahlatıyordu. Birisi dudaklarına bir bardak yaklaştırdı; bir kadındı bu, yüzü isten kararmıştı. Hayır, is değildi bu. Gözlerini kırpıştırdı, kısarak baktı, yeniden kırpıştırdı. Kendisi siyahtı. Bir köle miydi bu?

Tahrip olmuş boğazındaki ferahlık hissi için bile nefes alıp vermeyi bırakmak istemiyordu. Bir yudum su içti. İyiydi, hatta çok iyiydi. Ellerini kaldırıp bardağa sardı. Bu yaptığına kendi bile şaşırmıştı. Kırık parmaklarının, uzun zamandır hissizleşen etinin acısını hissedeceğini sanıyordu oysa… ama elleri tamdı ve işe yarar durumdaydı. Acı hissedeceğini düşünerek ensesine uzandı, inanılmaz bir şekilde ensesindeki sert ete dokundu. Nefes aldı, hava burnuna ve boğazının gerisine doldu. Etrafındaki dünya hareket edip yeniden düzene oturmuştu.

Köhne bir barakada oturuyordu. İçeride birçok insan vardı ve birçoğu da kapıdan içeri bakıyordu. Çoğu siyahîydi ve paçavralar giymişlerdi. Yüzlerden hiçbiri az da olsa tanıdık değildi.

Ona su veren kadın korkmuş görünüyordu. Roger kadına gülümsemeye çalıştı, sonra yeniden öksürdü. Kadın kaşlarına bağladığı paçavranın altından Roger'a baktı. Roger kadının gözlerinin beyazının kıpkırmızı olduğunu, gözkapaklarının kenarlarının ise kırmızı ve şiş olduğunu gördü. Roger da tıpkı onun gibi görünüyor olmalıydı. Havada hâlâ ağır bir duman vardı. Uzaklardaki sıcaktan çatlayan kamışların çıtırtılarını, yangının yok olan homurtusunu duyabiliyordu. Yakınlarda bir yerlerde bir kuş telaşla ötüşüyordu. Sonra aniden sessizleşti.

Kapının yanında süregelen sohbet fısıltılara dönüşmüştü. Konuşan -hayır, tartışan- adamlar ara sıra Roger'a bakıyor, yüzleri korkularını ve güvensizliklerini gizliyordu. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı; kokusunu alamıyordu ama serin havayı yüzünde hissediyor, çatıya ve dışarıdaki ağaçlara düşen yağmur damlalarının sesini duyuyordu.

Suyun geri kalanını da içtikten sonra bardağı kadına geri verdi. Kadın, Roger sanki mikropluymuş gibi geri çekildi. Roger bardağı yere bırakıp kadına bakarak başını salladıktan sonra bileğinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Kolundaki tüyler yanmıştı; dokununca bir anda küle döndüler.

Sözcükleri seçmeye çalıştı ama duyabildiği anlamsız bir uğultudan daha fazlası değildi. Adamların konuştukları dil ne İngilizce, ne Fransızca, ne de Galceydi. Bir Afrika dili konuşuyorlardı. Ya da birden fazla.

Cildinin birçok yeri kabarmıştı, yanıyor ve acıyordu. Barakadaki hava da öyle sıcaktı ki yüzünden akan ter gözlerinden akan yaşlara karışıyordu. Birden bir tarlada olmadığını fark edince hissettiği soğukluk omurgasının köküne dokundu. Zaten dağlarda tarla da yoktu. Bu kadar yukarıdaki tenha çiftlik evleri, bir tane bile köle barındıramayacak kadar fakir olurdu. Bazı Kızılderililer'in köleleri olurdu ama onlar da siyahî olmazlardı.

Yalnızca tek cevap mümkündü ve barakadakilerin hareketleri bunu doğruluyordu. Onlar burada gizlilik içinde yaşayan kaçak kölelerdi.

Özgürlükleri -ve belki hayatları- bu gizliliğe bağlıydı. Ve Roger burada oturmuş, bu gizliliğe bir tehdit teşkil ediyordu. Durumunun ne denli belirsiz olduğunu fark edince içi titredi. Köleler onu yangından mı kurtarmışlardı? Eğer öyleyse, kapıdaki adamların bakışlarına bakacak olursa, şu anda bu yaptıklarından bin pişman olmuşlardı.

Tartışan adamlardan biri gruptan ayrılıp Roger'ın yanına geldi. Kadını itip eğildi. Dar siyah gözlerini Roger'ın göğsünden yüzüne, sonra yüzünden yeniden göğsüne doğru gezdirdi. "Kimsin?"

Bu hırçın dedektifin gerçekten adını öğrenmek istediğini sanmıyordu. İstediği şey daha çok Roger'ın amacıydı. Roger'ın aklında ihtimaller dönüp dolaşıyordu. Ona hayatını bağışlayacak olan cevap hangisi olabilirdi?

Eğer onun İngiliz ve tek başına olduğunu düşündülerse, 'avcı' olmazdı, kesinlikle onu öldürürlerdi. Fransız taklidi yapabilir miydi? Bir Fransız gözlerine o kadar da tehlikeli görünmeyebilirdi. Bir ihtimal.

Görüşünü temizlemek için gözlerini sertçe kırpıştırdı. Tam ağzını açıp, "Je suis Français -un voyageur* ," diyecekti ki, göğsünün ortasında hissettiği keskin acı nefesini kesti.

*(Fr.) Fransızım, gezginim. (ç.n.)

Usturlabın metali yangında göğsünü yakmış, kabarcıklar oluşmuş ve patlamıştı. Bu yapışkan sıvı yüzünden de usturlap göğsüne yapışmıştı. Hareket ettiğinde usturlabın ağırlığıyla derisi lime lime kalkmış, geriye çiğ bir yama kalmıştı.

İki parmağını gömleğinin yakasının içine sokup deri kayışı dikkatle yukarı çekti.

"Öl… çüm… cüyüm," dedi. Heceler boğazındaki is ve yara düğümünden zar zor geçebilmişlerdi.

"Hau!"

Dedektif gibi onu sorgulayan adam gözlerini kocaman açarak altın diske baktı. Kapıda duran adamlar birbirlerini dürtüp diske bakmak için yakınlaştılar.

Biri uzanıp usturlabı üzerinden çekip aldı. Roger usturlabı çekmeye çalışmadı. Bunun yerine arkasına yaslandı, hazır adamlar o süslü şeyle meşgulken, o da ayaklarını altında yavaşça topladı. Gözkapaklarını karşı konulmaz bir şekilde kapama isteğine direnerek gözlerini açık tuttu; kapıdan sızan gün ışığı bile ona acı veriyordu.

Adamlardan biri Roger'a bakıp sert bir şey söyledi. İkisi Roger ile kapı arasında hareket ettiler. Kanlanmış gözlerini yılan gibi Roger'ın gözlerine dikmişlerdi. Usturlabı tutan adamın bir şey, muhtemelen bir isim söylemesiyle kapıda bir hareketlenme başladı. Biri herkesi iterek içeri girdi.

İçeri giren kadın diğerlerine benziyordu; üzerinde yağmurdan ıslanmış

paçavralar vardı ve kafasının etrafına bez bağlayarak saçlarını saklamıştı. Ama büyük bir fark vardı bu kadında; gömleğinden görünen ince kol ve bacakları beyaz bir insanın çilli kahverengiliğindeydi. Barakanın ortasına doğru yürürken gözlerini Roger'dan hiç ayırmadı. Yalnızca elindeki usturlabın ağırlığı kafasını başka yöne çevirmesine neden oldu.

Tek gözü öne fırlamış uzun boylu, bir deri bir kemik bir adam vardı. Kadının yanına gelip usturlaba parmağıyla dokundu, soruyu andıran bir tonlamayla bir şeyler söyledi. Kadın kafasını yavaşça iki yana salladı, şaşkın bir hayranlıkla usturlabın kenarlarına dokundu. Sonra arkasını çevirdi.

Roger, usturlaba kazılı harfleri gören kadının omuzlarının dikleştiğini fark etti. İçi umutla dolmuştu; kadın biliyordu. Kadın ismi biliyordu.

Roger, bu insanların bir ölçümcünün ne iş yaptığını bildiklerini düşünmüş, böylelikle onun sonuçlarını bekleyen insanların olduğunu anlayacaklarını ummuştu. Eğer geri dönmezse, insanlar ölçüm sonuçları için onu aramaya çıkacaklardı. Onların tarafından bakılacak olunduğunda, eğer diğerleri onu aramaya geleceklerse, Roger'ı öldürmek bir kazanç sağlamazdı. Ancak bu kadın 'James Fraser' ismini tanıyorsa…

Kadın Roger'a ani ve sert bir bakış fırlattı. Tıpkı ilk baştaki tereddüdü kadar tuhaftı bu bakış. Roger'a doğru yavaşça ilerledi, korkar gibi bir hali yoktu.

"Sen Jamet Frater değilsin," dedi. Kadının net ama peltek konuşmasını duyan Roger şaşkın gözlerle baktı. Gözlerini kırpıştırıp kısık kısık baktı, sonra yavaşça ayağa kalktı, kapıdan sızan ışığa rağmen kadını görmek için eliyle ışığı gölgelemeye çalıştı.

Kadın yirmiyle altmış arasında herhangi bir yaşta olabilirdi ama şakaklarındaki açık kahverengi saçlarında beyazlar yoktu. Yüzünde çizgiler vardı ama Roger bunun yaşlılıktan değil, yaşam mücadelesi ve açlıktan olduğunu düşündü. Roger kadına gülümsedi, kadın refleks olarak karşılık verdi. Tereddütle yüzünü buruşturdu ama buna rağmen kırık ön dişleri Roger'ın gözünden kaçmamıştı. Roger gözlerini kısınca tek kaşındaki ince yara izi belirginleşti. Kadın Claire'in tarifinden daha inceydi ama bu pek şaşırtıcı sayılmazdı.

"Ben… James Fraser değilim," dedi boğuk bir sesle. Öksürmek için durması gerekti. Biraz daha is ve balçık çıkartarak boğazını temizledi. Nazikçe yana dönüp tükürdükten sonra tekrar kadına döndü. "Ama sen… Fanny Beardsley'sin… değil mi?"

Kadının dişlerine rağmen Roger emin olamamıştı. Ama Roger'ın

söylediklerini duyan kadının yüzündeki şaşkınlık ifadesi, Roger'ın tahminini doğrulamıştı. Adamlar da bu ismi tanıyorlardı. Tek gözlü adam öne doğru bir adım atıp kadını omzundan yakaladı; diğerleri tehditkâr bir tavırla yaklaştılar.

"James Fraser benim… karımın babası," dedi, adamlar ellerini ona sürmeden elinden geldiğince hızlı bir şekilde. "Çocuğu… öğrenmek istiyor musun?"

Kadının yüzündeki şüphe siliniverdi. Hareket etmedi ama gözlerinde öyle aç bir bakış belirdi ki Roger geri adım atmamak için metin olmak zorunda hissetti.

"Fahnee?" Uzun boylu adam elini kadının omzuna koymuştu. Daha da yakınlaştı, gözleri şüpheyle bir kadına, bir de Roger'a bakıyordu.

Kadın neredeyse fısıltı halinde bir şey söyledikten sonra adamın elinin durduğu yeri kendi eliyle örttü. Roger'ın yüzündeki ifade, sanki silgiyle silinmiş gibi bomboştu. Kadın yüzüne bakıp kısık, hızlı ve acil bir sesle konuşarak Roger'a döndü.

Barakadaki hava değişmişti. Hâlâ heyecan doluydu, ancak şimdi bu karmaşık havaya bir de tehdit eklenmişti. Başlarının üzerinde, yağmurun sesinden daha gürültülü bir şekilde şimşekler çakıyordu ama kimse bunun farkında bile değildi. Kapının yanındaki adamlar, birbirlerine baktıktan sonra kaşlarını çatarak fısıltı halinde tartışan çifte baktılar. Çakan şimşekle dışarısı aydınlandı, sessizleşti, kapıdaki insanları karanlık bir çerçeve kapladı. Dışarıdan fısıltılar, şaşkınlık sesleri geliyordu. Sonra yeniden şimşek çaktı.

Roger hareketsiz durmuş, gücünü toparlamaya çalışıyordu. Bacakları lastik gibiydi ve nefes alış verişleri hâlâ bir zevk de olsa, her nefesi ciğerlerini yakıyor ve gıdıklıyordu. Eğer koşması gerekirse, ne hızlı olabilir ne de uzağa gidebilirdi.

Tartışma birden durdu. Uzun boylu adam, dönüp kapıya doğru keskin bir el hareketi yapıp, diğer adamların şaşkınlıkla karşı çıkmalarına neden olan bir şey söyledi. Adamlar yine de yavaşça, homurdanarak uzun boylu adamın gösterdiği yere doğru gittiler. Adamlardan kısa boylu ve örgü saçlı olanı dönüp Roger'a baktı, dişlerini sıkıp elini boğazına götürüp keser gibi yaptı. Roger küçük bir şaşkınlıkla adamın dişlerinin törpülenerek sivriltildiğini gördü.

Kadın Roger'ın kolunu yakaladığında, dökük kapı adamların arkasından henüz tam kapanmamıştı.

"Anlat," dedi kadın.

“O kadar… hızlı değil.” Yine öksürüp elinin tersiyle ağzındaki salyayı sildi. Boğazı kurumuştu; sözcükler yanan göğsünden közler halinde çıkıyordu. “Beni… buradan… çıkar. Ben de… sana… anlatacağım. Tüm… bildiklerimi.”

“Anlat!”

Kadın parmaklarını Roger’ın koluna sertçe geçirdi. Duman yüzünden gözleri kızarmıştı ve kahverengi gözbebekleri kömür gibi yanıyordu. Roger öksürerek başını iki yana salladı.

Uzun boylu adam kadını yana itip Roger’ın gömleğine yapıştı. Roger’ın burnunun dibinde biten şey fazla yakınında durduğu için net olarak görememişti. Ancak yanık kokusunun içinde Roger bunun çürük diş kokusu olduğunu anladı.

“Ona anlat, yoksa bağırsaklarını deşerim!”

Roger önkolunu aralarına sokup bütün gücüyle adamı geri itti.

“Hayır,” dedi inatla. “Beni… dışarı çıkarın. O zaman… söyleyeceğim.”

Adam tereddüt etti, eğildi, bıçağı tereddütlü küçük bir daire çizdi. Adamın tek gözü kadındaydı.

“Adamın bildiğinden emin misin?”

Kadın bakışlarını Roger’dan ayırmıyordu. Yavaşça başını salladı.

“Biliyor.”

“Bir… kızdı.” Roger gözlerini kırpma isteğini bastırarak kadına baktı. “Bu kadarını… öğrenebilirsin.”

“Yaşıyor mu?”

“Beni… dışarı çıkar.”

Uzun boylu ya da geniş bir kadın değildi ama aceleciliği barakayı dolduruyor gibiydi. Titreyip ellerini yumruk yaparak kalçalarına koydu. Uzun uzun Roger’a baktıktan sonra, topuğunun üzerinde arkasına dönüp kapıdaki adama tuhaf Afrika dilinde vahşi bir şey söyledi.

Adam tartışmaya çalışsa da sonuçsuz kaldı; kadının sözlerinin akıntısı adamın yüzüne yangın hortumundan çıkan bir su gibi çarptı. Bıkkın bir şekilde pes ederek ellerini kaldırdıktan sonra kadının kafasındaki beze uzandı. Hızlı ve uzun parmaklarıyla düğümleri açıp sessiz sessiz söylenerek kumaşı göz bağı haline getirdi.

Adam bezi gözlerine bağlamadan önce Roger'ın gördüğü son şey, omuzlarına yağlı örgüleri düşmüş, kor gibi yanan gözleri hâlâ gözlerinde olan Fanny Beardsley oldu. Kırık dişini göstermişti. Roger, yapabilseydi onu ısıracağını düşündü.

Dışarıya tartışmadan çıkmadılar; öfkeli sesler korosu etraflarını sarmıştı, elleri Roger'ın giysilerini, kol ve bacaklarını çekiştiriyordu. Ama tek gözlü adamın elinde hâlâ bıçak vardı. Roger bir bağırış, boğuşan ayak ve bedenler ve keskin bir çığlık duydu. Sesler kesildi, eller artık üzerinde değildi.

Yürümeye devam ettiler. Yolu göstermesi için elini Fanny Beardsley'in omzuna koymuştu. Burasının küçük bir yerleşim yeri olduğunu düşündü; en azından ağaçların etrafını kaplaması çok kısa sürmüştü. Yapraklar yüzüne dokundu, reçinelerin kokusu sıcak ve dumanlı havayla daha da ağırlaşmıştı. Yağmur hâlâ çok kuvvetli yağıyordu ama duman kokusu her yerdeydi. Toprak pütürlüydü, yaprak küfleri kayalarla daha da yükselmiş, kütüklerle ve düşen dallarla süslenmişti.

Adam ve kadın aralarında bir şeyler konuşup hemen sustular. Roger'ın giysileri ıslanmış ve üzerine yapışmıştı. Yürürken pantolonu dikişlerinden dolayı rahatsızlık veriyordu. Gözlerindeki bağ hiçbir şey görmesine izin vermeyecek kadar sıkıydı ama kenarından ışık giriyordu. Böylelikle saatin ne kadar ilerlediğini anlayabiliyordu. Tahminine göre barakadan çıktıklarında henüz öğleden sonraydı; en sonunda durduklarında ise ışık neredeyse tamamen kaybolmuştu.

Gözlerindeki bağı çıkardıklarında gözlerini kırpıştırdı. Işığın ani akını, loşluğun yerini almıştı. Alacakaranlığın son saatleriydi. Çukur bir alanda duruyorlardı ve yolun yarısı çoktan karanlığa gömülmüştü. Gökyüzüne baktığında dağların üstünün turuncu ve kırmızıyla dolduğunu gördü. İnce sis tabakası sanki dünyanın kendisi hâlâ yanıyormuş gibi aydınlıktı. Başının üzerindeki bulutlar dağılmıştı; bir parça berrak mavi gökyüzü görünüyordu. Alacakaranlığın yıldızlarıyla yumuşak ve parlaktı.

Fanny Beardsley, Roger'a baktı. Yükselen bir kestane ağacının gölgesi altında daha küçük görünüyordu. Ama hâlâ barakada olduğu gibi kararlıydı.

Roger'ın bunu düşünecek çok zamanı olmuştu. Çocuğun nerede olduğunu mu söylemeliydi, yoksa bilmediğini mi iddia etmeliydi? Eğer kadın öğrenirse, küçük kızı alma girişiminde bulunur muydu? Eğer bulunursa, bunun -çocuk ve kaçak köleler- hatta Jamie ve Claire Fraser için sonuçları ne olurdu?

Hiçbiri Beardsley'in felçten ölmesi dışında çiftlikte olup bitenler hakkında bir şey söylememişti. Roger, Claire'in sıkıntılı yüz ifadesinden ve Jamie'nin durgunluğundan sessiz sonuçlar çıkartacak kadar iyi tanıyordu onları. O neler olduğunu bilmese de Fanny Beardsley biliyordu ve bu Fraserlar'ın bilinmesini istemedikleri bir şey olabilirdi. Eğer Bayan Beardsley, Brownsville'de yeniden ortaya çıkıp kızının peşine düşerse, soruların sorulacağı kesindi ve belki de cevaplanmaları kimsenin yararına olmayacaktı.

Alevli gökyüzü kadının yüzünü ateşle yıkamış, o yanan gözlerde açlıkla karşılaşmıştı. Roger gerçeklerden başka bir şey söyleyemezdi.

"Kızın… iyi," diye başladı. Kadın, boğazının derinliklerinden boğulurcasına bir ses çıkardı. Roger bildiklerini anlatmayı bitirdiğinde kadının yanaklarından gözyaşları akıyor, yüzünü kaplayan isin ve tozun arasında izler bırakıyordu. Ama kadın sanki gözlerini kırparsa hayati bir sözü kaçırmaktan korkar gibi kıpırdamadan Roger'ı dinledi.

Adam seyretmeyi bırakmadan temkinli bir şekilde biraz geri çekildi. Dikkatini daha çok kadına vermişti ama Roger konuştuğunda arada bir de ona bakıyordu. Sonunda kadının yanında durup tek parlak gözünü ona dikti.

"Parası var mı?" diye sordu adam. Konuşmasında Hint adalarında yaşayanlara has bir kıvraklık vardı. Teni de koyu bal rengindeydi. Gözlerinin birinden yoksun bırakan, düşük gözkapağının altında mosmor bir et bırakan nasıl bir kaza geçirdiyse, ondan önce yakışıklı olduğu belliydi.

"Evet, var… miras kaldı… Aaron'dan… Beardsley'in mülkü," dedi Roger. Çok konuşmaktan boğazında nefes kalmamıştı. "Bay Fraser… ilgilendi." Roger ve Jamie vesayet mahkemesinde duruşmaya gitmişlerdi ve Jamie kızın kim olduğuna dair şahitlik yapmıştı. Rochard Brown ve karısı çocuğun -ve mülkünün- vasiliğine getirtilmişti. Küçük kıza -duygu derinliğinden mi, öfkeden mi bilinmez, bu konuda hiçbir fikri yoktu- Alicia adını vermişlerdi.

"Zenci olması önemli değil mi?" Kölenin tek gözünün Fanny Beardsley'e baktığını gördü. Sonra adam başka yöne doğru bakmaya başladı. Bayan Beardsley adamın sesindeki tereddüdü duyup saldırıya geçen bir engerek yılanı gibi adama döndü.

"O senin!" dedi. "Kimse onu küçük göremez!"

"Öyle diyorsan," diye cevapladı adam. Yüzünde somurtkan bir ifade vardı. "Siyahî bir kıza para veriyorlar mı?"

Kadın ses çıkarmadan ayağa kalkıp adama tokat attı. Adam doğrulup yüzünü yana çevirdi ama kadının öfkesinden kaçmak için herhangi bir başka

girişimde bulunmadı.

“Eğer beyaz olsaydı, eğer beyaz olabilseydi, sence onu hiç terk eder miydim?” diye bağırdı. Adamın kollarını ve göğsünü yumrukladı. “Onu bırakmam senin hatandı, senin! Sen ve senin o lanet olası beyaz kürkün, lanet olsun sana- ”

Roger kadının zedelenmiş bileklerini yakalayıp tüm debelenmelerine rağmen sıkıca tuttu. Kadın en sonunda gözyaşlarına boğulmadan önce boğuk çığlıklar attı.

Tüm bunları yüzünde utançla öfke arasında duran bir ifadeyle izleyen köle, ellerini hafifçe kadına doğru kaldırdı. Çok etkisiz bir hareketti ama yine de yeterliydi; kadın birden Roger’a sırtını dönüp kendini aşığının kollarına bırakıp göğsünde hıçkırmaya başladı. Adam tuhaf bir şekilde kadını kollarıyla sarmalayıp sarıldı, çıplak topukları üzerinde bir öne bir arkaya sallandı. Süklüm püklüm görünüyordu, artık öfkeli değildi.

Roger boğazını temizledi, duyduğu acı karşısında yüzünü ekşitti. Köle Roger’a bakıp başını salladı.

“Sen git,” dedi usulca. Sonra Roger’ın arkasını dönmesini beklemeden, “Dur… doğru, çocuk iyi mi?”

Roger anlatılamayacak derecede yorgun hissederek başını salladı. Yaşamına devam etmesine olanak sağlayan adrenalin mi, kendini koruma mı, her ne idiyse artık hepsini tüketmişti. Parlayan gökyüzü küle dönmüştü ve bu çukur arazideki her şey sönüyor, karanlığa gömülüyordu.

“O… iyi. Onunla… ilgilenecekler.” Bir şeyler daha eklemek istiyordu. “O çok… tatlı,” dedi sonunda. Sesi neredeyse tamamen kısılmıştı, yalnızca fısıldayabiliyordu. “Hoş… bir kız.”

Adamın yüzünde utanç, hoşnutsuzluk ve sevinçle karışık bir ifade oluştu.

“Ah,” dedi. “Annesinden almış olmalı.” Oldukça nazik bir şekilde Fanny Beardsley’in sırtını okşadı. Fanny artık hıçkırmıyor, yüzünü adamın göğsüne yaslamış, sessiz ve sakin duruyordu. Ortalık neredeyse kapkaranlıktı; alacakaranlığın derinlerinde bütün renkler solmuştu, kadının teni adamınkiyle aynı görünüyordu.

Adamın üzerinde eski püskü bir gömlekten başka bir şey yoktu. Üstelik ıslaktı ve koyu teni gömleğinin altından yamalar halinde belli oluyordu. Belinde ipten bir kemer vardı ve bu kemerin üzerinde de sert kumaştan bir çanta asılıydı. Tek elini çantanın içine daldırdı, çıkardığı usturlabı Roger’a

uzattı.

“Sende dursun istemiyor… musun?” diye sordu Roger. Sanki bir bulutun içinde duruyor gibi hissetti kendini; her şey uzaklaşıp sise boğulmaya başlamıştı. Sözcükler sanki ham pamuğun içinden süzülüp geliyor gibiydi.

Eski köle başını iki yana salladı.

“Hayır dostum, onunla ne yapacağım? Üstelik,” diye ekledi ağzını yamultarak, “belki kimse seni aramaya gelmez dostum, ama bu şeyin sahibi mutlaka gelir.”

Roger ağır diski alıp kayışı boynuna geçirdi. Bunu başarması için iki deneme yapması gerekmişti; kolları kurşun gibi ağırdı.

“Kimse… gelmeyecek,” dedi. Arkasına dönüp, nerede olduğuna ve nereye gittiğine dair en ufak bir fikri olmadan oradan uzaklaşmaya başladı. Birkaç adım sonra yeniden arkasına dönüp baktı ama gece onları çoktan yutmuştu.

84 KEMİKLERİNE KADAR YANIK

Atlar biraz olsun rahatlasalar da hâlâ huzursuzlardı. Uzaklarda şimşekler çakarken onlar tepiniyorlar, bağlı oldukları iplerini çekiştiriyorlardı. Jamie iç çekti, başımın üzerinden öpüp kozalaklı ağaçların arasından geçerek atların durduğu küçük açıklık alana doğru gitti.

“Madem burayı sevmiyorsunuz,” dediğini duydum atlara, “neden geldiniz?” Anlayışlı bir şekilde konuşuyordu. Roger’ı gören Gideon’un sevinçle kişnediğini duydum. Tam dönüp atları sakinleştirmesine yardımcı olmaya gidecektim ki aşağıdan gelen bir hareket gözüme takıldı.

Ne olduğunu görmek için eğildim, düşmemek için çamın dallarından birine sıkıca tutundum ama hareket eden şey gitmişti. Bunun bir at olduğunu düşündüm ama kaçakların geldikleri yönden başka bir yönden geliyordu bu. Kozalaklı ağaçların arasından dallara takıla takıla geçtikten sonra aşağıdaki nehir vadisini net bir şekilde görebileceğim dar bir kayaya geldim.

Hareket eden şey at değildi.

“Bu Clarence!” diye bağırdım.

“Kim?” Jamie’nin sesi kayanın en uzak köşesinden geliyordu ve başının üzerindeki dalların hışırtısı yüzünden sesi oldukça boğuk duyulmuştu. Hâlâ

esmekte olan rüzgar, geri dönen yağmurla nemlenmişti.

“Clarence! Roger’ın katırı!” Cevabı hiç beklemeden dalların altından başımı eğerek geçtim, kayanın kenarında dengemi koruyarak kayayla uçurumun birleştiği noktadan fırlayan bir çıkıntıya tutundum. Aşağıda bir dizi ağaç vardı. Yokuştan aşağı inerken tepeleri ayaklarımın seviyesinden yalnızca birkaç santimetre aşağısındaydı ama üstlerine düşme riskine girmek istemedim.

Bu Clarence’tı, emindim. Hiçbir dört ayaklıyı yürüyüşünden tanıyacak kadar uzman değildim ama Clarence gençliğinde uyuz olmuştu ya da başka bir cilt hastalığı geçirmişti ve iyileşen noktalarındaki tüyler beyaz çıkmış, kıçının üzeri acayip bir şekilde benekli kalmıştı.

Anızla dolu mısır tarlalarında başıboş dolaşıyordu, kulakları öne doğru dikilmişti ve belli ki aramıza geri dönmekten mutluluk duyuyordu. Üzerinde eyer vardı ve binicisi yoktu. Bunu görünce kendi kendime çok kötü bir söz söyledim.

“İplerinden kurtulup kaçmış.” Jamie arkamda belirmiş, katırın küçük bedenine bakıyordu. Parmağıyla gösterdi. “Gördün mü?” Ben fark etmemiştim ama ön bacaklarından birine bağlanmış bir paçavra vardı. Koşarken bacağına çarpıyordu.

“Sanırım böylesi daha iyi,” dedim. Ellerim terlemişti, avuçlarımı kollarıma sildim. Kafamı çevirip bakamıyordum. “Yani eğer kaçtıysa, demek ki Roger üzerinde değildi. Roger üzerinden düşüp yaralanmamıştır.”

“Ah, hayır.” Jamie endişeli görünse de etekleri tutuşmuş gibi değildi. “Geri dönmek için epey yürümesi gerekecek.” Yine de dar nehir vadisine bakındığını gördüm. Vadi neredeyse dumanla tamamen kaplanmıştı. Başını hafifçe iki yana sallayıp bir şey geveledi -benim ettiğim küfrün kuzeni olmalıydı.

“Tanrının böyle mi hissettiğini merak ediyorum,” dedi yüksek sesle, alaycı gözlerle bana baktı. “İnsanların nasıl aptalca şeyler yaptığını görüyor ama bu konuda hiçbir şey yapamıyor.”

Jamie’ye cevap veremeden şimşek çaktı ve ardından gök öylesine gürültülü bir şekilde gürledi ki olduğum yerde sıçradım ve neredeyse kayıp düşecektim. Jamie düşmemem için kolumdan tutup beni kenardan çekti. Atlar yine kayaların uzak köşesinde tepiniyorlardı. Jamie atlara doğru döndü ama neden sonra aniden durdu. Eli hâlâ kolumdaydı.

“Ne oldu?” Onun baktığı yöne doğru baktım ve üç metre kadar uzaktaki

uçurumun küçük kaya bitkileriyle süslenmiş duvarından başka hiçbir şey göremedim.

Kolumu bıraktı ve cevap vermeden uçurumun yanında duran, yanmış bir budağa doğru yürüdüğünü gördüm. Çok nazik bir şekilde uzanıp ölmüş ağacın kabuğundan bir şey çekti. Hemen yanına gidip bir tomar uzun ve kalın tüyü tutan avucuna baktım. Tüyler beyazdı.

Yağmur yeniden yağmaya başlamış, görünen her şeyi sırılsıklam yapmıştı. Atlardan kulakları sağır eden bir çift kişneme sesi geldi. Yalnız bırakılmaktan hiç hoşlanmıyorladı.

Ağacın gövdesine baktım; bütün gövdesi beyaz tüylerle kaplıydı ve çatlaklara takılmışlardı. Josiah'nın, Ayıların özel tırmalama ağaçları vardır, dediğini duyar gibiydim. Bir tanesine tekrar tekrar gelecek. Zar zor yutkundum.

"Belki de," dedi Jamie oldukça düşünceli bir şekilde, "atları rahatsız eden yalnızca gök gürültüsü değildir."

Belki de değildi ama bu hiçbir işe yaramazdı. Şimşek, yokuşun aşağısındaki ağaçların üzerinde çaktı ve peşi sıra gök gürledi. Sanki ayaklarımızın altından bir uçaksavar geçiyormuş gibiydi. Atlar adeta histeri krizi geçiriyorlardı ve benim de onlardan aşağı kalır yanım yoktu.

Köyden çıktığımda şapkalı pelerinimi giymiştim ama şapkası kafama yapışmıştı. Yağmur tıpkı bir çivi gibi kafama vuruyordu. Jamie'nin saçları da kafasına yapışmıştı, yağmurun altında suratını asıyordu.

Bana 'burada dur' gibisinden bir el hareketi yaptı ama ben başımı iki yana sallayıp peşinden gittim. Atların gür yeleleri, devirdikleri gözlerinin üzerinde sallanıyordu. Şeytan, kendisini bağladığım küçük ağacın kökünü neredeyse sökmek üzereydi; Gideon ise ısıracak birini ya da bir şeyi ararken dudağını devamlı büyük sarı dişlerinin üzerinde geriyordu. Kulaklarını geriye yatırmıştı.

Bunu gören Jamie dudaklarını sıktı. Tırmalama ağacını bulduğu yere doğru baktı ama şu an durduğumuz yerden görünmüyordu. Gökyüzü aydınlandı, şimşek kayanın arasından geçip titredi, atların ikisi de bağırıp şaha kalktılar. Jamie karar verirken başını iki yana salladı ve Şeytan'ın dizginlerini sıkı sıkı tuttu. Belli ki yol kaygan olsun ya da olmasın, dağdan ayrılacaktık.

Islak eteklerimle eyere bindim, gitmek için sabırsızlanıp tepinen, dans eden Şeytan'ın kulağına teskin edici sözler söylemeye çalışarak dizginleri sıkı sıkı

tuttum. Kenardaki kozalaklı ağaçlara tehlikeli bir şekilde yakındım. Şeytan'ı kayanın uçurum kısmından uzaklaştırmak için öne doğru eğildim.

Bütün vücudumu inanılmaz bir batma hissi kaplamıştı. Sanki baştan ayağa binlerce küçük arı tarafından ısırılıyor gibiydim. Ellerime baktığımda mavi ışığın altında parladıklarını gördüm. Ağaçlar, kayalar ve toprak da mavi ışığa bürünmüştü. Parlak beyaz elektriğin küçük yılanları uçurumun birkaç metre uzağında tıslıyordu.

Jamie'ye seslenerek arkama döndüğümde, Gideon'ın yelesi sanki büyü yapılmış gibi uçuşmaya başladığını gördüm. Jamie'nin çatlak mavi tonundaki telleri andıran saçları omuzlarında sallanıyordu. At ve binicisi cehennemi andıran bir ışığın altında parlıyorlar, yüzlerindeki ve bacaklarındaki her kas belirginleşiyordu. Tenimi rüzgârın okşadığını hissettim. Jamie eyerden inip ikimizi de boşluğa savurarak koştu.

Yere çarpmadan önce şimşek çaktı.

Yanık et kokusuyla ve boğazımdaki ozon acısıyla kendime geldim. Sanki içim dışıma çıkmış gibi hissediyordum; bütün organlarım patlamış açığa çıkmışa benziyordu.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Bir süre hareketsiz bir şekilde yatıp yağmurun yüzüme düşmesine, saçlarımı ıslatmasına izin verdim. Bu sırada sinir sistemimdeki nöronlar yavaş yavaş çalışmaya başlamışlardı. Parmağım kendi kendine kıpırdadı. Kendim de kıpırdatmaya çalıştım ve başardım. Parmaklarımı esnettim -pek başardım sayılamaz. Birkaç dakika sonra dolaşım sistemim kalkmama izin verecek kadar çalışır hale gelmişti.

Jamie yanımda, bir bez bebek gibi sırt üstü yatıyordu. Jamie'ye doğru emekleyerek gittiğimde gözlerinin açık olduğunu gördüm. Gözlerini kırpıştırdı, gülümsemeye çalışınca ağzının kenarındaki kası titredi.

Kan göremiyordum ama bacakları yamuk da dursalar, sağlamdılar. Yağmur göz çukurlarına doluyordu. Sert bir şekilde gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını yana çevirip damlaların yüzünden akıtmaya çalıştı. Elimi midesine koyup nabzını parmaklarımın altında hissettim. Çok yavaş ama sabitti.

Ne kadar süre bilinçsiz yattığımızı bilmiyordum ama fırtına dinmişti. Uzak dağların ardında şimşek çakıyor, tepeleri aydınlatıyordu.

" 'Gök gürültüsü iyidir'," dedim Mark Twain'den bir alıntı yaparak. Bir yandan da gök gürültüsünü rüyadaymışçasına bir şaşkınlıkla izlemeye devam ettim, "gök gürültüsü etkileyicidir ama asıl iş gören şimşek olur."

“Evet, benim de işimi gördü. Sen iyi misin Sassenach?”

“Harikayım,” dedim, hâlâ hoş bir şekilde kendimi uzak hissediyordum. “Ya sen?”

Meraklı gözlerle bana baktı ama iyi olduğuma kanaat getirdi. Sumak çalısına tutunarak ayağa kalktı.

“Ayak parmaklarımı hissedemiyorum,” dedi, “ama onun dışında sorun yok. Ama atlar- ” Yukarı doğru baktı, yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiğini gördüm.

Atlar sessizdiler.

Kayanın yaklaşık beş metre kadar aşağısında, köknarların ve kına çiçeklerinin arasındaydık. Hareket edebiliyor, ancak bunu yapmaya cesaret edemiyordum. Jamie silkelenirken ben de hareketsiz oturup kendimi dinledim, sonra adam öldüren kayasına yeniden tırmanmaya başladık.

Ortalık çok sessiz görünüyordu; patlama nedeniyle sağır olup olmadığımı merak ettim. Ayağım üşüyordu. Aşağıya baktığımda sol ayakkabımın çıktığını gördüm. Ya şimşek çaktığında ortadan kaybolmuştu ya da düşerken kaybolmuştu, bilmiyordum. Ama hiçbir yerde de görememiştim. Çorap da gitmişti; topuk kemiğinin altında damarların oluşturduğu küçük bir karartı vardı. Bu ikinci hamileliğimin bir hatırasıydı. Sanki evrenin sırlarına açılan kapının anahtarıymış gibi öylece kalakalıp damarlarıma baktım.

Atlar ölmüş olmalılardı; bunu biliyordum. Biz niye ölmemiştik ki? Yanık et kokusunun içinde nefes aldığımda içimde bir yerlerde bir şeyler ürperdi. Ya şu anda hayatta kalmamızın tek nedeni, dört yıl içinde ölecek olmamızın lanetiyse? Sıramız geldiğinde evimizin yanmış kalıntıları arasında, alazlanmış ve kokuşmuş birer et yığını olarak öylece yatacak mıydık?

Kemiklerine kadar yanmış, diye fısıldadı hafızamın sesi. Gözyaşlarım yağmurla karışıp akıp gitti. Atlar için, annem için ağlıyordum. Kendim için değil. Henüz değil.

Derimin altında mavi damarlar vardı ve artık daha çok belirginleşmişti. Ellerimin arkasında adeta bir yol haritası çizmişlerdi. Dizimin arkasındaki hassas deride ağlar ve örgüler halinde görünüyorlardı; büyük bir damar kavalkemiğim boyunca yılan gibi şişmişti. Parmağımı bastırdım; yumuşaktı ve hemen kayboldu ama parmağımı çeker çekmez de geri geldi.

Vücudumun içsel hareketleri yavaş yavaş görünür hale gelmişti. Gergin derim inceliyor, bir zamanlar bedenimin gizli kasasında güvenle duran her

şeyimi açığa çıkartarak beni savunmasız bırakıyordu. Kemiklerim ve kanım öne çıkıyordu… ayağımın üstünde bir yara vardı.

Jamie tırmanmaktan sırılsıklam ve nefes nefese geri döndü. Ayakkabılarının olmadığını gördüm.

“Şeytan ölmüş,” dedi yanıma otururken. Soğuk elimi avucuna alıp sıktı.

“Zavallı şey,” dedim. Gözyaşlarım daha hızlı akıyor, sıcak yaşlarım soğuk rüzgârla buluşuyordu. “Biliyordu, değil mi? Gök gürültüsünden ve şimşekten hep nefret ederdi.”

Jamie kolunu omuzlarıma koyup kafamı göğsüne bastırıp beni rahatlatmak için küçük sesler çıkardı.

“Peki ya Gideon?” diye sordum sonunda kafamı kaldırıp burnumu ıslak pelerinime silerek. Jamie ufak ve şüpheci bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

“O yaşıyor,” dedi. “Sağ omzu ve ön bacağı yanmış, yelesi de tamamen tutuşmuş.” Kendi buruşuk pelerinini tutup yüzümü silmeye çalıştı ama aldığı sonuç benimkinden iyi olmadı. Şaka yapmaya çalışarak, “Huysuzluğunun mucizeler yarattığını düşünüyorum,” dedi.

“Sanırım öyle.” Gülemeyecek kadar bitkin ve sarsılmıştım. Yine de hafifçe gülümsemeyi başardım ve bu kendimi iyi hissettirdi. “Onu aşağıya indirebilir misin? Benim bir merhemim var. Yanıklara iyi geliyor.”

“Evet, sanırım.” Elini uzatıp ayağa kalkmama yardım etti. Buruşuk eteklerimi düzeltirken gözüme bir şey takıldı.

“Baksana,” dedim. Sesim fısıltı kadardı. “Jamie, bak.”

Üç metre kadar yukarıdaki yokuştu kocaman bir köknar vardı. Tepesi tamamen uçmuş, kalan dalları yanmış ve tütüyordu. Bir dalıyla gövdesinin arasında kocaman ve yuvarlak bir kütle vardı. Yarısı siyahtı, dokular kömür olana dek yanmıştı ama diğer yarısındaki tüyler tirilyumların krem rengi ıslak dikenleri içindeydi.

Jamie ayının bedenine ağzı açık bir şekilde baktı. Ağzını yavaşça kapayıp başını iki yana salladı. Sonra bana dönüp, geri çekilen şimşeğin yavaşça parladığı dağlara doğru baktı.

“Derler ki,” dedi usulca, “büyük bir fırtına, bir kralın ölümüne delalettir.”

Çok nazik bir şekilde yüzüme dokundu.

“Ben atı getirirken sen de burada bekle Sassenach. Eve döneceğiz.”

85 OCAKTAKİ ATEŞ

Fraser Tepesi

Ekim, 1771

Bir saat içinde adeta mevsim değişmişti. Bree yazdan kalma gecenin serinliğinde uyumaya gitmiş, fakat gecenin bir yarısı sonbaharın keskin ısırığıyla uyanmıştı. Ayakları tek battaniyenin altında donmak üzereydiler. Uyku sersemi olmasına rağmen daha fazla battaniyeye sarılmadan uyuyamayacaktı.

Gözlerini hafifçe aralayarak yataktan çıktı, Jemmy'yi koltrol etmek için buz kesmiş zeminde ilerledi. Jemmy gayet sıcaktı, küçük kuştüyü yatağında derin bir uykuya dalmıştı, battaniyesi küçük pembe kulaklarına kadar çekiliydi. Bree elini nazikçe Jemmy'nin sırtına koyup nefes alıp verdiğinden emin oldu. Bir, iki, bir kez daha.

Bree bir battaniye daha alıp yatağa yaydıktan sonra kuruyan boğazını rahatlatmak için bir bardak su aldı. Bu sırada bardağın boş olduğunu fark etmesi sinirini bozmuştu. Yeniden yatağına dönüp derin ve sıcak bir uykuya dalmak tek isteğiydi ama önce susuzluktan ölmemesi gerekiyordu.

Yokuşta bir kova kaynak suyu vardı. Jem geceleri deliksiz uyuyordu ve uyanma riski pek yoktu. Buna rağmen oldukça nazik bir şekilde kapının sürgüsünü açtı. Bir yandan da esniyor ve yüzünü ekşitiyordu.

Kapıyı dikkatle açıp dışarı çıktı. Soğuk hava bacaklarındaki geceliğine dokunur dokunmaz hafifçe irkildi. Eğilip karanlığın içinde kovayı aradı. Yoktu. Nerede-

Göz ucuyla bir kıpırdanma görüp döndü. Bir anlığına bunun kapının yanındaki bankta oturan Obadiah Henderson olduğunu düşündü. Adam ayağa kalktığında Bree'nin kalbi tıpkı bir yumruk gibi büzüldü. Sonra adamın kim olduğunu anladı ve ayrıntılar aklında şekillenmeden kendini Roger'ın kollarında buluverdi.

Bree, başı Roger'ın göğsünde, hiç konuşmadan bazı şeyleri inceledi: Roger'ın köprücük kemiği Bree'nin yüzündeydi, çok uzun zamandır giydiği giysilerin kokusu burnuna doldu. O kadar uzun bir zamandır yıkanmamışlardı ki artık ter değil, arasından geçtiği orman, üzerinde uyuduğu toprak ve içine

çektiği acı duman kokusu gibi kokuyordu. Onu sarmalayan kolun gücünü ve tenine değen sakalını hissetti. Roger'ın çatlamış soğuk deri ayakkabıları ve içindeki ayaklarının kemikleri Bree'nin çıplak ayak parmaklarının üzerindeydi.

"Sensin," dedi, ağlıyordu. "Döndün!"

"Evet, döndüm," diye fısıldadı kulağına. "İyi misin? Jem iyi mi?"

Roger'ın kaburgalarındaki elini biraz gevşetti. Roger gülümsedi. Gür siyah sakallarının altından gülümseyişini görmek çok tuhaf, ay ışığında beliren dudaklarının kıvrımı ise oldukça tanıdıktı.

"Biz iyiyiz. Ya sen?" Bree burnunu çekti, Roger'a baktıkça gözleri daha da yaşarıyordu. "Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun? Neden kapıyı çalmadın?"

"Ben iyiyim. Seni korkutmak istemedim. Gece burada uyuyup, kapıyı sabah çalarım diye düşünmüştüm. Neden ağlıyorsun?"

Bree, Roger'ın fısıldamasının nedeninin Jem'i uyandırmaktan korkması olmadığını fark etti; sesi boğuk, düzensiz ve nefessizdi. Buna rağmen net bir şekilde konuşuyordu. Sözcükler zorlanmıyordu ve daha önceki acı dolu tereddüdü kaybolmuştu.

"Konuşabiliyorsun," dedi Bree, bileğinin tersiyle gözlerindeki yaşları hızla silerek. "Yani daha iyi konuşabiliyorsun demek istedim." Daha önceleri Roger'ın hislerinden korktuğu için boğazına dokunmakta tereddütlüydü. Ama yeniden gerilebilirler ve birbirlerine yabancılaşabilirlerdi. Karanlıkta geçen şu an boyunca Bree istediğini söyleyebilir ve yapabilirdi. Parmaklarını Roger'ın sıcak yarasına koyup hayatını kurtaran kesiğe dokundu. Favorilerinin arasından uzanan beyaz bir çizgiydi bu.

"Konuşurken hâlâ canın yanıyor mu?"

"Acıyor," dedi. Sesi boğuktu. Bree'nin ay ışığında karanlık ve yumuşak görünen gözlerine baktı. "Ama konuşabiliyorum. Konuşacağım Brianna."

Brianna bir adım geri attı. Eli Roger'ın kolundaydı. Gitmesine izin vermek istemiyordu.

"İçeri gel," dedi. "Dışarısı soğuk."

Ocaktaki ateşin tırnaklarımın altına batan kıymıklardan tutun da ellerimde oluşturduğu kabarcıklara, yanıklara ve ateşin sinir edici zıtlığına kadar her şeyine karşıydım. Yine de lehine birkaç şey söyleyebilirim; sıcaklığı

reddedilemezdi ve loş güzelliğinin ışığında sevişmek öyle harikaydı ki çıplaklığın yarattığı bütün çekinceler unutulup gidiyordu.

Birbirine geçmiş gölgelerimiz duvara yansıyordu. Bir yerde bir bacak, başka bir yerde sırt ya da kalça kıvrımı görünüyordu. Engebeli bir hayvanı andırıyordu. Jamie kafasını kaldırdı. Kocaman yeleli bir yaratık belini sonuna kadar kavis yaparak üzerime çökmüştü.

Parlak tenine ve titreyen kasına uzandım, kollarındaki ve göğsündeki kıvılcımlı tüylere dokunup ellerimi sıcaklığına gömdüm, kafasını göğüslerimin karanlık çukuruna doğru bastırdım.

Gözlerim yarı açıktı, bacaklarım da öyle. Vücudunu terk etmek, bir olma yanılgısından -eğer bu bir yanılgıysa- vazgeçmek istemiyordum. Ateşin büyüsü içinde bile olsa ona daha kaç kez böyle sarılabilirdim?

Var gücümle ona ve kendi etimin düşen nabzına sarıldım. Ama yakalanan sevinç, kaybolan sevinçtir ve dakikalar içinde yine kendimden daha fazlası değildim. Bileğimdeki karanlık damarlar ateş ışığında bile oldukça net görünüyordu.

Omuzlarını bırakıp saçlarının sert kıvırcıklarına şefkatle dokundum. Başını çevirip göğsümü öptükten sonra kıpırdandı, iç çekip yana doğru çekildi.

“Bir de öpülecek el ısırılmaz derler,” dedi ısırık izlerine dokunarak.

Güldüm. Tek dirseğimin üzerinde kalkıp ocağa doğru baktım.

“Ne oldu tatlım?”

“Elbiselerimin tutuşmadığından emin olmak istedim.” Jamie’nin giysilerimi nereye attığını görmemiştim ama alevlerden bir hayli uzak görünüyorlardı; eteğim yatağın yanındaki küçük bir yığının üzerinde, korsem ve içliğim nasıl olduysa odanın ayrı köşelerindeydi. Sutyenimi ise hiçbir yerde göremedim.

Işık beyaz badanalı duvarlara yansıyordu, yatak gölgelerle doluydu.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı.

“Sen öyle diyorsan…”

“Bana inanmıyor musun? Ben sana hiç yalan söyledim mi?”

“Söylemek istediğim bu değil. Yani eğer sen öyle diyorsan, o zaman doğrudur. Sen gerçek kılarsın.”

Jamie iç çekip yatağa iyice gömüldü. Ocaktaki kütük aniden çıtırdadı, etrafa altın renginde kıvılcımlar saçıp sakinledi, gizli bir nem damlası ateşe

düştüğünde tısladı. Yeni odunun önce kararmasını, sonra kızarmasını seyrettim.

“Bana da söyler miydin Sassenach?” diye sordu aniden. Sesinde bir utangaçlık vardı. Şaşkınlıkla dönüp yüzüne baktım.

“Neyi? Güzel olduğunu mu?” Ağzım istemsiz bir şekilde titredi. Jamie gülümsedi.

“Onu değil. Ama… en azından görünüşüme katlanabildiğini.”

Parmağımı kaburgalarındaki çok uzun zaman önce açılan kılıç yarasının belirsiz beyaz çizgisinde gezdirdim. Süngünün uzun ve kalın yarası uyluk kemiğinin uzunluğunu geçmişti. Beni saran teni günlerce güneş altında çalışmaktan kararmış ve çatlamıştı, tüyleri beyaz-sarı bir renk almıştı. Elimin yanında duran penisi uyluk kemiklerinin arasındaydı, yumuşamış, küçülmüş ve hassaslaşmıştı. Kumral kıllı yuvasında öylece duruyordu.

“Çok yakışıklısın Jamie,” dedim sonunda usulca. “Öyle yakışıklısın ki içim sızlıyor.”

Eliyle her omuruma teker teker dokundu.

“Ama ben ihtiyar bir adamım,” dedi gülümseyerek. “Ya da öyle olmalıyım. Saçlarımda beyazlar var; sakallarım da grileşti.”

“Gümüş,” dedim çenesindeki yumuşak sakala dokunarak. Yorgan gibi renk renkti. “Bazı yerleri.”

“Gri,” dedi kesin bir sesle. “Üstelik bir de uyuz olmuş gibi duruyor. Ben…” Bana bakarken gözlerine yumuşak bir ifade yerleşti. “Seni görmeye geldiğimde yanıyorum Sassenach ve sanırım ikimiz de küle dönene kadar yanacağım.”

“Bu bir şiir mi?” diye sordum dikkatlice. “Yoksa gerçekten mi söylüyorsun?”

“Ah,” dedi. “Hayır. Yani… hayır.” Beni iyice sarmalayıp kafasını kafama dayadı.

“Onu bilmiyorum. Eğer- ”

“Eğer diye bir şey yok.”

Kahkahasını saçlarımda hissettim.

“Kendinden çok eminsin Sassenach.”

“Gelecek değiştirilebilir; ben bunu hep yaparım.”

“Ah, öyle mi?”

Ona bakmak için biraz geriye çekildim.

“Evet. Mairi MacNeill’e bir bak. Eğer geçen hafta orada olmasaydım, o da ikizleri de ölmüş olacaktı. Ama ben oradaydım ve ölmediler.”

Elimi başımın arkasına koyup tavanın kirişlerinde su gibi çağlayan alevlerin yansımasını seyrettim.

“Kurtaramadığım çok insan var ama kurtardıklarım da var. Eğer biri benim sayemde yaşıyor ve sonrasında çocuk doğuruyor ve sonra onların da çocukları oluyorsa ve bu böyle devam ediyorsa… benim çağıma geldiğinde mesela, muhtemelen başka türlü orada olamayacak olan otuz ya da kırk kişi oluyor, değil mi? Ve hepsi o zamana gelene kadar bir şeyler yapıyorlar -sence bu geleceği değiştirmiyor mu?” Hayatımda ilk kez yirminci yüzyılın nüfus patlamasına tek başıma ne kadar çok katkıda bulunduğumu düşündüm.

“Evet,” dedi yavaşça. Boştaki elimi alıp uzun parmağıyla avucumdaki çizgilerin üzerinden geçti.

“Evet ama değiştirdiğin onların geleceği Sassenach.” Elimi avucuna alıp nazikçe parmaklarımı çekti. Parmaklarımdan biri, ocakta terleyen kütük gibi bir ses çıkararak çıtladı. “Doktorlar yıllar boyu birçok insanı kurtardılar.”

“Elbette öyle. Ve bunu yalnızca doktorlar da yapmadı.” Kendimi açıklama isteğiyle yattığım yerde doğrulup oturdum. “Ama önemi yok, anlamıyor musun? Sen de ara sıra hayat kurtardın. Fergus mesela. Ian. Buradalar ve ikisi de bir şeyler yapıyorlar, çocukları oluyor mesela. Sen onların geleceğini değiştirmedin mi?”

“Pekâlâ… belki de öyledir. Ama başka türlüsünü yapamazdım ya?”

Bu tek cümle beni durdurmaya yetti. Bir süre sessizce yatıp beyaz badanalı duvara yansıyan parıltıları seyrettik. Sonunda Jamie yeniden söze girişti.

“Kendimi acındırmak için söylemiyorum,” dedi. “Ama biliyorsun ya… bazen kemiklerim biraz ağrıyor.” Bana bakmadı ama sakat elini açıp ışığa doğru çevirdi. Çarpık parmaklarının duvara yansıyan gölgesi örümceği andırıyordu.

Ara sıra. Biliyordum, evet. Bedenin sınırlarını ve mucizelerini biliyordum. Bütün bir gün çalıştıktan sonra onu otururken görmüştüm. Yorgunluğu vücudundaki her çizgiden okunuyordu. Soğuk sabahlara uyandığında

bedeninin ve kemiklerinin tüm itirazlarına rağmen inatçı bir şekilde yavaş yavaş kalktığını görmüştüm. Culloden'dan beri acısız tek günü geçmediğine bahse girebilirdim. Savaşın fiziksel zararları, nem ve zorlu hayat koşulları yüzünden daha da ciddileşmişti. Ve bundan kimseye bahsetmediğine de bahse girebilirdim. Şimdiye kadar.

"Biliyorum," dedim usulca, eline dokundum. Bacağı boyunca dönerek uzanan bir yara izi vardı. Kolundaki küçük çukur bir kurşunun mirasıydı.

"Ama seninleyken değil," deyip koluna koyduğum elime dokundu. "Acı çekmediğim tek zamanın senin yatağında olduğum zamanlar olduğunu biliyor musun Sassenach? Sana sarıldığımda, senin kollarında yattığımda yaralarım iyileşiyor, sonra da unutulup gidiyorlar."

İç çekip başımı omzunun kıvrımına yasladım. Uyluk kemiğimi onunkine doğru bastırdım. Benimkinin yanında onun eti çok sertti.

"Benim yaralarım da öyle."

Bir süre sessiz kalıp saçlarımı sağlam eliyle okşadı. Dağınık ve gürdü, az önceki tepinmelerimiz sonucu bağladığım ipler çıkmıştı. Jamie kıvırcık bir saç telimi düzeltirken her bukleyi parmaklarının arasında aşağıya doğru açtı.

"Saçların kocaman bir fırtına bulutu gibi Sassenach," diye mırıldandı. Sesi miskindi. "Kapkaranlık ve aynı anda aydınlık. İki telin birbiriyle aynı renk değil."

Haklıydı; parmaklarının arasındaki buklede bembeyaz, gümüş, sarı, neredeyse siyaha varan koyu çizgiler ve bir sürü açık kahverengi tel daha vardı.

Parmaklarını saç kütlesinin altına soktuğunda elini kafatasımın kökünde hissettim. Kafamı tıpkı bir kadeh gibi tutuyordu.

"Annemi tabutunda gördüm," dedi sonunda. Başparmağı kulağıma dokundu, kulak kepçemi ve kulak mememi tuttu. Dokundukça ürperiyordum.

"Kadınlar gelenekler uyarınca annemin saçlarını örmüşlerdi ama babam bunu istememişti. Onu duymuştum. Bağırmamıştı, çok sakindi. Onu son kez hep olduğu haliyle görmek istemişti. Kederden delirmiş gibi olduğunu söylemişlerdi. Hiçbir şeye karışmadan sessizce durması gerekiyordu. Babam diğerlerine daha fazla bir şey söylemeden tabuta gitti. Annemin örgülerini açıp saçlarını iki eliyle yastığın üzerine dağıttı. Babamı durdurmaya korkmuşlardı."

Jamie durdu, başparmağı da öyle.

“Ben orada, köşede sessizce duruyordum. Herkes papazın yanına gittiğinde, tabuta yaklaştım. Daha önce hiç ölü görmemiştim.”

Parmaklarımı Jamie’nin önkolunun çıkıntısına sardım. Annem bir sabah alnımdan öptükten sonra kıvırcık saçlarımdan kayan tokamı sıkmış ve beni bırakıp gitmişti. Onu bir daha görmedim. Tabutu kapanmıştı.

“Tabuttaki o muydu?”

“Hayır,” dedi usulca. Ateşe bakarken göz kapakları yarıya kadar inmişti. “Pek sayılmaz. Yüzü onun yüzü gibiydi ama hepsi bu. Sanki biri onu huş ağacından oymuş gibiydi. Ama saçları… saçları hâlâ hayattaydı. Hâlâ… oydu.”

Yutkunup hafifçe boğazını temizlediğini duydum.

“Saçları göğsüne uzandığı için onunla birlikte yatan çocuğu da örtüyordu. Belki böyle boğulmaktan hoşlanmayacağını düşündüm. O yüzden kızıl bukleleri kaldırıp çocuğu serbest bıraktım. Onu görebiliyordum, erkek kardeşim başını annemin göğsüne koymuş, kollarının arasına kıvrılmıştı. Her şey annemin saçlarının perdesinin altına gizlenmişti. Sonra hayır dedim, onu diğer türlü bırakırsam daha mutlu olacağını düşündüm. O yüzden annemin saçlarını yeniden aşağıya doğru salıp kardeşimin kafasını gizledim.” Derin bir nefes aldı. Yanağımın altındaki göğsünün şiştiğini hissettim. Parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdirdi.

“Tek beyaz saçı yoktu Sassenach. Bir tane bile.”

Ellen Fraser bebeğini doğururken, otuz sekiz yaşında ölmüştü. Benim annem de otuz ikiydi. Ve ben… tüm bu uzun yılları yaşamıştım.

“Yılların sana dokunduğunu görmek beni sevindiriyor Sassenach,” diye fısıldadı, “çünkü yaşadığın anlamına geliyor.”

Elini kaldırıp saçlarımın parmaklarının arasından yavaşça düşüp yüzüme dokunmasını, dudaklarımdan kaymasını, boynumda ve omuzlarımda yumuşak ve ağır bir şekilde gezinmesini seyretti. Şimdi saçlarım göğüslerimin üzerinde kuş tüyü gibi yatıyordu.

“Mo nighean donn,” diye fısıldadı, “mo chridhe. Benim kahverengi kadınım, kalbim.”

“Bana gel. Beni sar. Bana sığın, a bhean, beni iyileştir. Ben senin için yanarken, sen de benimle yan.”

Üzerine yattım, onu sardım, benim tenim, onun kemiği ve aramızda hâlâ -

hâlâ!- o ateşli parlak bütünlük vardı. Saçlarım etrafımızda salınıyordu ve karanlığının ateşli mağarasında fısıldadım.

“İkimiz de yanıp kül olana dek.”

86 DENİZİN DİBİNDE BİR DELİK VAR

Fraser Tepesi

Ekim, 1771

Roger, yeniden uyuyakalmasına izin vermeyecek biçimde hemen uyanmıştı; vücudu dingin ama zihni tetikteydi. Kulakları onu uyandıran yankının geldiği yöne doğru dikkat kesilmişti. Jemmy'nin ağlayıp ağlamadığını net hatırlamıyordu ama iç kulağında yankılanmıştı. Umudun ve teslimiyetin bu buluşması, ebeveynlerden daha kolay uyananın kaderiydi.

Roger'ı yeniden uyku basmış, onu sanki ayağına zincirlenmiş on tonluk bir kaya gibi dalgalarının arasına geri çekmişti. Küçük bir hışırtı kafasını bir anlığına yüzeyin üzerinde tutmasına neden oldu.

Uykuna geri dön, dedi bebeğin karyolasına doğru bakarak. Şişşşşt! Sus. Sessiz ol. Uykuna… geri… dööööööööön. Bu nadiren işe yarardı ama birkaç değerli saniyeliğine de olsa yataktan çıkmasını geciktirmişti. Mucizeler ara sıra olurdu ve oğlu gerçekten uykusuna geri dönmüş, yaş bezinin ve pastalı rüyalarının sıcak ıslaklığında keyfine bakmıştı.

Roger nefesini tuttu, uykusunu kaçmakta olan köşesinden tuttu, hareketsiz geçecek o önemli saniyeleri biriktirdi. Sonra bir ses daha gelince Roger derhal ayağa kalktı.

"Bree? Bree, ne oldu?" Bree'nin ismindeki 'R' Roger'ın boğazında titredi. Tam olarak telaffuz edemese de buna kafa yoracak zamanı yoktu. Bütün dikkatini Bree'ye vermişti.

Bree bebeğin karyolasının yanında, karanlığın içinde hayaleti andıran bir sütun gibi duruyordu. Roger, Bree'ye dokunup omuzlarından tuttu. Bree kollarını küçük çocuğa sıkı sıkı sarmış, soğuktan ve korkudan titriyordu.

Roger içgüdüsel olarak Bree'yi yanına doğru çekti; Bree'nin üşümesi birden ona da geçmişti. Soğuğu kalbinde hissedip kendisini boş karyolaya bakmadan Bree'ye daha sıkı sarılmaya zorladı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. "Jemmy mi? Neler… oldu?"

Bree'nin bütün vücudunu bir ürperti kaplamıştı. Roger, karısının ince içliğinin altında tüylerinin nasıl ürperdiğini hissedebiliyordu. Odanın

sıcaklığına rağmen kendi kollarındaki tüyler de diken diken olmuştu.

“Bir şey yok,” dedi Bree. “Jemmy iyi.” Sesi kalındı ama haklıydı; uyandığında Jem aniden bağırıp kollarını ve bacaklarını yumurta çırpıcı gibi sallamaya başlamıştı.

Az bir zorlukla Jemmy’yi annesinin kollarından alıp omzuna yasladı.

Rahatlaması -hem kendisinin, hem de bebeğin- için küçük sırtını okşayıp dişlerinin arasından hafif bir ıslık sesi çıkardı. Alışık olduğu bu yöntemi rahatlatıcı bulan Jemmy, kocaman esneyip her zamanki haline geri döndü, uzak bir siren sesinin yükselen ve alçalan sesiyle miskin bir şekilde Roger’ın kulağına mırıldanmaya başladı.

“BabbbaaaBabbbaaaBabbbaaa…”

Brianna hâlâ karyolanın yanında, boş kollarını kendine sarmış halde dikiliyordu. Roger boş eliyle karısına uzanıp saçlarını ve sert kemikli omzunu okşayıp Bree’yi kendine doğru çekti.

“Şişşşt!” dedi ikisine de. “Şişşşt! Şşişşt! Her şey yolunda, şişşt!”

Bree kollarını kocasına sardı. Roger karısının yüzündeki ıslaklığı keten gömleğinin içinden hissedebiliyordu. Diğer omzu ise Jemmy’nin uykulu ve terli sıcaklığından ıslanmıştı.

“Yatağa gel,” dedi usulca. “Yorganın altına gir. Dışarısı… soğuk.” Değildi, kulübe ılıktı. Yine de Bree yatağa geldi.

Daha kendisi yatmadan yatağa uzanıp bebeği göğsüne aldı. Jemmy saat kaç olursa olsun emzirilmeyi asla reddetmezdi, bu defa da büyük bir mutlulukla annesinin midesine bir kesme işareti gibi kıvrılıp teklifi büyük bir şevkle kabul etti.

Roger da Bree’nin ardından yatağa girdi. Dizlerini Brianna’nın dizlerinin ardına doğru çekip, vücudunu karısının etrafında koruyucu bir virgül gibi kıvırarak oğlunun duruşunu aldı. Böylelikle kendini güvende hisseden Brianna, yavaşça rahatlamaya başladı. Buna rağmen Roger, hâlâ karısının vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu.

“Şimdi iyi misin?” diye sordu usulca. Bree’nin teni ıslak ama sıcaktı.

“Evet.” Derin bir nefes alıp titreyerek geri verdi. “Kötü bir rüya gördüm. Seni uyandırdığım için özür dilerim.”

“Sorun değil.” Bree’nin şişkin kalçasını defalarca, sanki bir atı terbiye eder gibi okşadı. “Bana anlatmak ister misin?” Anlatmasını umut ediyordu ama

Jemmy’nin emme sesi öyle ahenkli ve rahatlatıcıydı ki uykunun bastırdığını hissetti. Üçü de ısınıp mum gibi eridiler.

“Üşüyordum,” dedi Bree usulca. “Sanırım yorgan kaymış. Ama rüyamda pencere açık olduğu için üşüdüm.”

“Burada mı? Bu pencerelerden biri mi?” Roger elini kaldırıp uzaktaki duvarın dikdörtgen penceresini gösterdi. En karanlık gecenin ortasında bile pencereyi örten yağlı post etraftaki siyahlıktan biraz daha hafifti.

“Hayır.” Derin bir nefes aldı. “Boston’daki evdeydim; büyüdüğüm yer. Yataktaydım ama üşüyordum ve üşüdüğüm için uyandım -rüyamda. Esintinin nereden geldiğine bakmak için ayağa kalktım.”

Babasının çalışma odasında kapı boyunca pencereler vardı. Soğuk rüzgâr oradan esiyor, uzun beyaz perdeleri sallıyordu. Antika çalışma masasının yanında karyola duruyordu ve karyolanın üzerinde ince beyaz bir battaniyenin ucu esintiyle birlikte havalanıyordu.

“Gitmişti.” Sesi sakin olsa da yaşadığı korkuyu hatırladığı için titremişti. “Jemmy gitmişti. Karyola boştu ve pencereden bir şeyin gelip onu aldığını biliyordum.”

Sırtını Roger’a yaklaştırdı, bilinçaltı kendini güvende hissetmek istiyordu. “Pencereden gelen her ne idiyse, ondan çok korkmuştum ama bunun bir önemi yoktu, hemen Jemmy’yi bulmalıydım.”

Bir elini çenesinin altına koymuştu. Roger o elini avucuna alıp hafifçe sıkarak sarıldı.

“Pencereleri açıp dışarı çıktım ama hiçbir şey yoktu. Yalnızca su vardı.” Hatırladıkça sarsılıyordu.

“Su mu?” Roger, Bree’nin sıktığı yumruğunu başparmağıyla okşayıp onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Okyanus. Deniz. Sadece… su, balkonun kenarına çarpıyordu. Karanlıktı ve Jemmy’nin aşağıda olduğunu, boğulduğunu ve çok geç kaldığımı biliyordum-” Boğulur gibi oldu ama sesi yeniden geri geldi. Daha sakin bir şekilde anlatmaya devam etti. “Ama yine de suya atladım, atlamam gerekiyordu. Karanlıktı ve suyun içinde bir şeyler vardı. Ne olduklarını göremiyordum ama bana dokunuyorlardı; büyük şeylerdi. Bakmaya devam ettim ama hiçbir şey göremedim ve sonra su aniden inceldi ve -onu gördüm.”

“Jemmy’yi mi?”

“Hayır. Bonnet’yi, Stephen Bonnet.”

Roger hareket etmemek, gerilmemek için kendini zorladı. Bree sık sık rüya görürdü; Roger hep Bree’nin ona anlatmadığı rüyalarda Bonnet’yi gördüğünü tahmin etmişti.

“Jemmy’yi tutuyor ve gülüyordu. Oğlumu geri almak istediğimde, Bonnet onu benden uzaklaştırdı. Bunu yapmaya devam etti ve ben de ona vurmaya çalıştım. Elimi yakalayıp güldü. Sonra yukarı baktı ve yüzü değişti.”

Derin bir nefes alıp Roger’ın parmaklarını tutarak rahatlamaya çalıştı.

“Hiç böyle bir bakış görmedim ben Roger, hiç. Arkamda, onun görebildiği, yaklaşan bir şey vardı ve bu onu çok korkuttu. Daha önce hiç bu kadar korkmuş bir insan görmemiştim. Bonnet beni tutuyordu; arkama dönüp bakamadım ve kaçamadım da. Jemmy’yi bırakamazdım. O şey yaklaşıyordu ve… sonra uyandım.”

Keyifsiz bir şekilde güldü.

“Arkadaşım Gayle’ın büyükannesi her zaman, rüyanda bir uçurumdan düştüğünde dibe çarparsan ölürsün, derdi. Gerçekten ölmekten söz ediyorum. Sence bir deniz canavarı tarafından ısırılınca da aynı şey olur mu?”

“Hayır. Üstelik sen bu tür rüyalardan hep tam zamanında uyanıyorsun.”

“Şimdiye kadar öyle oldu.” Şüpheci bir hali vardı. Yine de rüyayı anlatmaya devam etti. Korkusunu biraz olsun yenmişti; vücudu son direncini de kırdı. Derin bir nefes aldı; Roger, Bree’nin kaburga kafesinin kolunun altındaki şişkinliğini hissedebiliyordu.

“Her zaman da öyle olacak. Şimdi canını sıkma; Jemmy güvende. Ben buradayım; ikinizi de korurum.” Kolunu nazikçe Bree’ye sarıp elini Jemmy’nin tombul poposuna koydu. Keten bezinin içinde sıcacıktı. Bütün bedensel ihtiyaçları karşılanan Jemmy huzurlu bir uyuşukluk içine girmişti. Brianna iç çekip elini Roger’ın elinin üzerine koyup hafifçe sıktı.

“Masada kitaplar vardı,” dedi. Sesinden uykusunun geldiği belliydi. “Babamın masasında. Herhalde çalışıyordu. Açık kitaplar ve her yere dağılmış sayfalar vardı. Masanın ortasında bir kağıt ve kağıdın üzerinde yazılar vardı; okumak, babamın ne yaptığına bakmak istedim ama duramadım.”

“Hmm.”

Brianna hafifçe titreyince yataktaki mısır koçanları hışırdadı. Küçük ve

sıcak evrenlerinin küçük sismik bir taciziydi bu. Bree uykuyla savaşarak kendini kastı, Roger'ın göğsünü avuçlamasıyla ise yeniden gevşedi.

Roger uyanıktı ve ailesini kollarında koruyarak pencerenin pervazını izledi.

Hava kapalıydı ve sabah soğuktu ama çok nemliydi; Roger, terin kaynamış sütteki kaymak gibi bedenine yapıştığını hissediyordu. Şafak sökeli bir saatten fazla olmamıştı. Henüz evden çok uzaklaşmamışlardı. Kafa derisi çoktan karıncalanmaya başlamıştı, kafatasının kökündeki örgüsünde damlalar toplanıyordu.

Teslimiyet içinde omuzlarını kastı ve ilk damla omurgasından aşağı doğru süzüldü. En azından terlemek ağrıyı azaltıyordu; bu sabah kolları ve omuzları öylesine kaskatıydı ki Brianna gömleğini başından geçirip becerikli parmaklarıyla düğmelerini ilikleyerek, giyinmesine yardım etmişti.

Roger, o uzun parmakların başka neler yaptığını düşünerek içten içe gülümsedi. Bu sayede dikkati, rüyaların can sıkıcı hatıralarından bir an olsun kaymıştı. Gerindi, homurdandı, hassas eklemlerindeki kasların çekildiğini hissetti. Temiz giysisi çoktan göğsüne ve sırtına yapışmıştı bile.

Jamie, Roger'ın önünden gidiyordu. Kürekkemiklerinin arasında, matara askısının geçtiği görünür bir şekilde büyüyen bir ıslaklık vardı. Roger kayınpederinin bu sabahki hareketlerinde her zamanki panterleri andıran zarafetinden bir şeylerin eksildiğini fark etti. Ulu İskoç'un yalnızca insan olduğunu biliyordu ama bunun ara sıra onaylanması oldukça rahatlatıcı oluyordu.

"Sence hava böyle devam edecek mi?" dedi Roger. Konuşmak için konuşuyordu ama başka nedenleri de vardı. Jamie kesinlikle çenebazdı ama bu sabah tuhaf bir şekilde sessizdi. Konuşması mırıldanır gibiydi, "Evet, günaydın," demişti Roger'ın daha önceki 'günaydın'ına karşılık. Belki bunun nedeni günün karanlık oluşu ve yağmur tehdidi ya da sözüydü.

Gökyüzü kalaylı bir kâsenin içi gibi alçak ve donuktu. Ev içinde geçirilen bir öğleden sonrada yağmur pencerelerdeki yağlı postlara vurmuş, küçük Jemmy bir fındık faresi gibi huzurlu bir şekilde kıvrılıp uyumuştu. Annesi ise o sırada içliğini çıkarıp açık gri bir ışığın altında yatağa girmişti… evet, pekâlâ, ter dökmenin bazı yolları diğerlerine göre daha iyi oluyordu.

Jamie durup kararan gökyüzüne baktı. Sağ elini gerip tuhaf bir şekilde yumruk yaptı, sonra yavaşça açtı. Kaskatı duran dördüncü parmağı yüzünden yazı yazmak bile zorlaşmıştı ama bunun karşılığında şüpheli bir yararı da

vardı; şişen eklemler tıpkı bir barometre gibi güvenilir bir şekilde yağmurun yağacağını haber veriyordu.

Jamie parmaklarını oynatıp durumu kontrol ettikten sonra Roger'a hafifçe gülümsedi.

"Yalnızca sancıyor," dedi. "Geceden önce yağmur yağmaz." Gerilip içini çekerek sırtını rahatlattı. "Konuya gelelim mi?"

Roger arkasına baktı; ev ve kulübe gözden kaybolmuşlardı. Jamie'nin geri çekilmesine kaşlarını çatarak baktı. Yeni araziye hemen hemen bir kilometre kalmıştı; konuşmanın sırası değildi. Doğru zaman değildi, henüz değil. Bu daha sonra yemek yemek için durduklarında yüz yüze, rahat bir şekilde konuşulması gereken bir konuydu.

Orman susmuştu, hava hareket etmiyordu ve ağırdı. Kuşlar bile sessizlerdi. Sessizliği bölen yalnızca birkaç ağaçkakanın makineli tüfeği andıran gagalama sesleriydi. Çürümüş yaprakların üzerinde Kızılderililer gibi sessiz bir şekilde ormanın içine doğru ilerlediler. Meşe ağaçlarının arasından bir karga sürüsü aniden fırladı; yeni temizlenmiş araziden ölüler diyarından kaçan şeytanlar gibi bağıra çağıra kaçtılar.

"Aman tanrım!" dedi Jamie. Bir anda istavroz çıkardı. Roger boğulacak gibi hissetti, midesi kasıldı. Kargalar, kökünden devrilen bir ağacın bıraktığı çukurda yatan bir şeyi yiyorlardı; çamur parçalarının üzerinden görebildiği tek şey, rahatsız edici bir şekilde çıplak bir omuz başına benzeyen bir kıvrımdı.

Çıplak bir omuzdu bu; bir domuza aitti. Jamie domuzun leşinin yanına eğilip kalın ve solgun derisini bozan morluklara kaşlarını çatarak baktı. Tiksinerek böğründeki derin oyuklara dokundu; koyu kırmızı deliklerdeki sineklerin meşgul hareketlerini gördü.

"Ayı mı yapmış?" diye sordu Jamie'nin yanına çömelerek. Kayınpederi başını iki yana salladı.

"Kedi." Kulağının arkasındaki sert ve seyrek kılları çekip mavimsi sivri yaraları gösterdi. "Tek ısırıkla boynunu kırmış. Pençe izlerini görüyor musun?" Görüyordu ama bir panterin pençe izleriyle ayının pençe izlerini birbirinden ayırt edecek kadar bilgili değildi. Yakından bakıp izleri hafızasına kazıdı.

Jamie durup yüzünü koluna sildi.

"Ayı olsaydı, leşin daha büyük bir kısmını yemiş olurdu. Buna neredeyse

dokunulmamış. Kediler bunu yaparlar; öldürüp bırakır, sonra diğer günler gelip dişlerler.”

Hava kapalıydı ve Roger’ın boynundaki tüyler soğuktan diken diken olmuştu. Arkasındaki ormanda sarı gözlerin, omurganın kafatasıyla birleştiği noktaya odaklanmış halde hayal etmek çok kolaydı.

“Sence yakınlarda mı?” Sakin görünmeye çalışarak etrafına bakındı. Orman her zaman olduğu gibiydi ama şimdi sessizlik doğal ve iyi niyetli görünmüyordu.

Jamie uçuşan sinekleri eliyle savuşturup kaşlarını çattı.

“Evet, olabilir. Daha yeni öldürmüş; kurtlanmamış.” Domuzun böğründeki açık yarayı işaret ettikten sonra eğilip kaskatı kesilen ayaklarını tuttu. “Gel, asalım şunu. Ziyan olmasın.”

Leşi alçak ve güçlü bir dalla bir ağacın dibine kadar çektiler. Jamie kolunun içinden kirli bir mendil çıkarıp terin gözlerini yakmaması için başına bağladı. Roger da -dikkatle yıkanıp düzgünce ütülenen- mendilini çıkarıp aynısını yaptı. Üstlerindekilerin yeni yıkanmış olmalarını dikkate alarak, temiz gömleklerini çıkartıp kızılağaca astılar.

Önceki günler ağaç kütüklerini çektikleri için arazide ip kalmıştı; Jamie ipi defalarca domuzun ön bacaklarının etrafına dolayıp, boştaki ucunu dala bağladı. İyi gelişmiş bir domuzdu, iki yüz kilo kadar çekerdi. Jamie homurdanarak olanca gücüyle ipe asıldı.

Roger nefesini tutup sertleşen leşin kaldırılmasına yardım etmek için eğildi ancak Jamie haklıydı; domuz yeni öldürülmüştü. Domuz kokusu ölünce biraz hafiflemişti ve kanın kokusu her şeyden beterdi.

Kollarını domuzun leşine sardığında hayvanın sert kılları karnına battı. Suratındaki tiksinti ifadesini silmek için dişlerini sıktı. Kocaman ölü bir domuzdan daha kötü ancak birkaç şey olabilirdi. Jamie’nin son sözüyle domuzun artık güvende olduğunu anladı. Bıraktığında domuz hafifçe öne ve arkaya sallandı. Etli bir sarkaca benziyordu.

Roger ıslanan giysilerini sıkıyordu; göğsünde ve karnında kahverengiye çalan bir kan lekesi vardı. Elini karnına sürtünce kan lekesine bir de ter eklenmiş oldu. Ağaçların arasında hareket eden hiçbir şey yoktu.

“Kadınlar buna sevinecekler,” dedi.

Jamie gülüp belindeki kamayı çıkardı.

“Ben öyle düşünmüyorum. Bütün gece uyanık kalıp domuzu kesip tuzlamakla uğraşacaklar.” Roger’ın baktığı yönü işaret etti.

“Yakınlarda bile olsa bize bulaşmaz. Kediler acıkmadıkları sürece büyük hayvanları avlamazlar.” Sallanan domuzun yırtılan böğrüne baktı. “Sanırım şimdilik biraz domuz pastırması bize yeter. Yetmezse- ” Hemen yakındaki bir ceviz ağacına yasladığı uzun tüfeğine baktı.

Jamie iç organlarını deşerken, Roger da domuzu tutuyordu. Sonra kokuşmuş bağırsakları öğle yemeklerinden kalma bir bezin içine sardı. Jamie sabırla, sinekleri asılı leşten uzak tutacak yeşil çubukları yakmaya çalışıyordu. Kan, pislik ve ter içinde kalan Roger, yürüyüp ormanın yanından akan küçük dereye doğru gitti.

Eğilip yüzünü, kollarını ve gövdesini yıkadı. Bir yandan da izleniyormuş hissinden kurtulmaya çalışıyordu. İskoçya’da birçok kez ıssız bozkırlarda yürürken semirmiş bir geyik önüne fırlayıp ayaklarının dibindeki otlarda mucizevî bir şekilde bitivermişti. Jamie’nin sözlerine rağmen sessiz manzaranın aniden bozulup, toynak gümbürtüsüyle ve hırlayan dişlerle dolup taşabileceğini biliyordu.

Ağzını yıkadı, tükürdü, boğazındaki gerginliğe rağmen kendini zorlayarak su içti. Domuzun leşinin katı soğukluğunu hâlâ hissedebiliyor, burun deliklerindeki pisliği ve kargaların oydukları gözlerinden geriye kalan çukurları görebiliyordu. Omuzlarındaki tüyler hem bu düşüncelerinden, hem de derenin suyunun soğukluğundan diken diken oldu.

Bir domuzla bir erkek arasında büyük bir fark yoktu. İkisi de toprak oluyordu. Tek bir darbe yetiyordu. Yavaş yavaş gerindi, kaslarının son ağrısının tadına vardı.

Başlarının üzerindeki kestane ağacından bet bir ses duyuldu. Sarı yaprakların arasında kara lekeler gibi görünen kargalar, şölenlerinin çalınması karşısındaki memnuniyetsizliklerini bildiriyorlardı.

“Bugün… nereye gidip… yemek yiyelim?” diye terennüm etti bir şarkıyı, bir yandan da kargalara bakıyordu. “Burası olmaz… sizi piçler. Gidin buradan!” Aniden kıyıdan bir taş alıp olanca gücüyle ağaca doğru fırlattı. Kargalar bağırarak uçuştular. Roger da rahatlamış bir şekilde geldiği yere geri döndü.

Ama karnı hâlâ zil çalıyordu ama kargaların alaycı şarkıları kulaklarında yankılanıyordu: “Sen onun beyaz boyun kemiğine oturacaksın/Ben de o güzel mavi gözlerini oyacağım; bir tutam alıp altın sarısı saçlarından/Kuracağız

yuvamızı yeni baştan.”

Roger geri geldiğinde Jamie yüzüne baktı ama hiçbir şey söylemedi. Arazinin arkasında, domuzun leşi ateşin üzerinde asılıydı ve dumanın halkalarından görünmüyordu.

Söktükleri çam dallarından yaptıkları çitler çoktan kesilmişti; sert dallı kütükler ormanın kenarında hazır bir şekilde duruyordu. Çitin, taşların üst üste konarak oluşturulan sütunları, ahşap yatay sırıklarla birleşecekti; bu çit geyiği dışarıda tutmaya ya da sınır çizmeye yarayan bir çit değildi; yüz elli-iki yüz kiloluk domuzları tepişmelerine karşı koyabilecek türden yeterince sert bir çitti.

Vahşi ormanda yaşayıp, yere düşen kestaneleri yiyerek şişmanlayan domuzları içeri sokma zamanı bir ay içinde gelecekti. Bazıları yabani hayvanlara av olacak ya da kazara ölecekti ama kesilecek ya da satılacak muhtemelen elli-altmış tane kalacaktı.

Roger ve Jamie birlikte iyi çalışıyorlardı. İkisi de birbirlerinin hareketlerini seziyorlardı. Yardım gerektiğinde, hemen birbirlerine yardım ediyorlardı. Gerçi şu anda buna gerek yoktu -işin bu bölümü en kötüsüydü çünkü bıkkınlığı yumuşatmanın, işi hafifletmenin bir yolu yoktu. Yalnızca topraktan sökülecek, taşınacak, çekilecek ve yerlerine konacak yüzlerce kaya vardı.

Çalışırken sık sık konuşurlardı ama bu sabah suskundular. İkisi de düşünceleriyle baş başa çalışıyor, bitmek bilmez yükleriyle oradan oraya koşuşturuyorlardı. Sabahın sessizliğini bozan keyfi kaçmış kargaların uzaklardan gelen sesleri ve zaman geçtikçe büyüyen yığının üzerine bırakılan taşların patırtısıydı.

Bunun yapılması gerekiyordu. Başka yolu yoktu. Uzun zamandır bunun farkındaydı ama şimdi düşük ihtimal gerçeğe dönmüştü… Roger kayınpederine gizli gizli baktı. Jamie bunu kabul edecek miydi?

Uzaktan sırtındaki yaralar pek görünmüyordu, parlayan teri onları maskelemişti. Devamlı sıkı çalışmak insanı dinç tutuyordu. Fraser’ı -ya da omurgasının derin çizgisini, dümdüz karnını, kollarındaki ve uyluk kemiklerindeki uzun temiz çizgileri- yakından gören biri onu orta yaşlı bir adam sanabilirdi.

Roger’ın ölçümden dönüp birlikte çalışmaya gittikleri ilk gün Jamie ona yaralarını göstermişti. Yarım yamalak inşa edilmiş mandıranın yanında duran Jamie, gömleğini çıkarmış ve sırtını dönmüştü, “Bir bak bakalım,” demişti.

Yaklaşınca yaraların eski oldukları ve iyileştikleri belli oluyordu. Çoğu ince,

beyaz hilaller ve çizgiler halindeydi. Kamçının çarptığı yerlerdeki deri çok geniş bir şekilde kalkmıştı ve oralar yer yer gümüş renkte bir ağı ya da parlak bir kitleyi andırıyordu. Dokunulmamış bir parça deri de vardı. İzlerin arasında güzel ve pürüzsüz görünüyordu ama çok değil.

Ne söyleyecekti peki? Roger bunu merak ediyordu. Bunun için üzgünüm mü diyecekti? Yoksa manzara için teşekkür mü edecekti?

Jamie şimdiye kadar hiçbir şey söylememiş, arkasına dönüp oldukça sakin bir şekilde Roger'a bir balta vermişti ve üstleri çıplak bir şekilde çalışmaya başlamışlardı. Ama Jamie'nin çalışırken diğer adamların da yanlarında olduğu takdirde asla soyunmadığını fark etmişti.

Pekâlâ. Jamie, Roger'ın içine bir kaya gibi oturmuş olan Brianna'nın rüyalarının yükünü anlayacaktı. Kesinlikle yardım edecekti. Ancak Roger'ın bunu tek başına bitirmesine izin verecek miydi? Sonuçta Jamie'nin de bu işte bir payı vardı.

Kargalar hâlâ bağırıyorlardı ama artık daha uzaktaydılar. Çığlıkları tıpkı kayıp ruhlar gibi tiz ve çaresizdi. Belki de yalnız harekete geçmeyi düşünmek bile aptallıktı. Kollarında taşıdığı taşları da yığına ekledi; küçük kayalar çatırdayıp yuvarlandı.

"Papazın oğlu." Okuldaki diğer çocuklar ona böyle sesleniyorlardı. Terimin içerdiği bütün karışıklıkla birlikte bu oydu. Erkekliğini önce güç kullanarak kanıtlamak istemiş, sonra da şiddetin ahlaki zayıflık olduğunun farkına varmıştı. Ama bu başka bir ülkedeykendi-

Colin Dexter'ın bir romanından aldığı bu son cümleyi tamamlamadan kayanın üzerindeki yosunu ve pisliği temizlemek için eğildi. Savaşta öksüz kalmış, barış yanlısı bir adam tarafından büyütülmüştü. Aklına birini öldürme fikrini nasıl sokabilirdi? Taşı araziye doğru yavaş yavaş sürükledi.

"Sen balık dışında hiçbir şey öldürmedin," dedi kendi kendine. "Seni bunu düşünmeye iten…" Ama öldürme fikrini ona neyin düşündürttüğünü gayet iyi biliyordu.

Öğlene doğru ilk sütun için yeterince kaya toplamışlardı; başlarını sallayıp bir şeyler fısıldadıktan sonra işe koyuldular. Arada bir sıkışan parmakları ya da yaralanan ayak parmakları yüzünden boğuk nidalar atarak taşları çekiştirdiler, kaldırdılar, istifleyip düzelttiler.

Jamie büyük bir taşı yerine koyduktan sonra doğrulup nefes aldı.

Roger da derin bir nefes aldı. Şimdi tam zamanı olabilirdi; eline bundan daha iyi bir fırsat geçmeyebilirdi.

“Senden bir yardım isteyeceğim,” dedi aniden.

Jamie ağır ağır nefes alıp tek kaşını kaldırarak baktı. Başını sallayarak teklifi beklediğini belirtti.

“Bana savaşmayı öğret.”

Jamie ter içindeki yüzünü koluna silip derin bir nefes verdi.

“Sen savaşmayı gayet iyi biliyorsun,” dedi. Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Yani ayağını kesmeden kılıcı nasıl tutacağını mı öğretmemi istiyorsun?”

Roger bir taşı daha yığına ekledi.

“Başlangıç için o kadarı yeter.”

Jamie bir süre Roger’a baktı. Bu oldukça hissiz bir incelemeydi. Sanki satın almayı düşündüğü bir öküzü inceler gibi bir hali vardı. Roger sırtından akan ter damlasını hissederek sessiz duruyordu ve artık aralarında olmayan Ian Murray’le karşılaştırıldığını -ki bu aleyhineydi- yeniden düşünmeye başlamıştı.

“Sen bunun için yaşlısın,” dedi Jamie sonunda. “Kılıç kullanan adamların çoğu bu işe daha çocukken başlarlar.” Durdu. “Ben ilk kılıç tuttuğumda beş yaşındaydım.”

Roger beş yaşındayken bir treni vardı. İpini çektiğinizde düdük çalan kırmızı bir aletti. Jamie’nin gözlerine bakarak nazikçe gülümsedi.

“Belki bunun için yaşlıyım,” dedi. “Ama ölmedim.”

“Ölebilirdin,” diye cevapladı Fraser. “Yarı cahilden korkmalı insan. Yanında kınında duran bir bıçağı olan bir aptal, o bıçakla ne yapacağını bildiğini düşünen bir aptaldan daha güvenlidir.”

“ ‘Yarı cahilden kork,’ ” dedi Roger Alexander Pope’tan bir alıntı yaparak. “ ‘Derin bir yudum içmezsen, bilgi pınarını tadamazsın.’ Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?”

Jamie şaşkınlık içinde güldü.

“ ‘Küçük yudumlar sarhoş eder, büyük yudumlar ise ayıltır’,” dedi mısrayı tamamlayarak. “Aptallığa gelecek olursam, sarhoş olacak değilsin ya?”

Roger cevap olarak hafifçe gülümsedi, Jamie'nin yorumlarının sınırsızlığına şaşırmaktan vazgeçmişti.

"Ben ayık kalacak kadar içeceğim," dedi. "Bana öğretecek misin?"

Jamie gözlerini kıstı, sonra hafifçe tek omzunu kaldırdı. "Cüsse avantajın var ve anlayışın yüksek." Roger'ı yeniden tepeden tırnağa süzüp kafasını salladı. "Evet, yapabilirsin."

Dönüp en yakın taş yığınına doğru yürüdü. Roger da sanki küçük ama önemli bir sınavı geçmiş gibi kendini tuhaf bir şekilde hoşnut hissederek peşinden gitti.

Oysa sınav henüz başlamamıştı. Jamie yalnızca yeni sütunun bir kısmını yaptıktan sonra yeniden konuştu.

"Neden?" diye sordu, bakışlarını yavaşça yerleştirdiği kocaman taştan ayırmadan. Kaldırmak için fazla ağırdı ve boyutu viski fıçısı kadardı. Altından çıkan birbirine geçmiş kökler, taşın yavaş ve güçlü hareketiyle koptular.

Roger eğilip bütün ağırlığıyla kayaya abandı. Avuçlarına değen kayanın yüzeyindeki yosunlar sert, yeşil ve yaştan dolayı kabuklaşmıştı.

"Korumam gereken bir ailem var," dedi. Kaya isteksizce hareket etti, bozuk zeminin üzerinde birkaç santimetre kaydı. Jamie başını bir kez, sonra ikinci kez salladı; sessiz 'üçüncü'de Roger'la birlikte oflaya puflaya kayayı kaldırdılar. Canavarın yarısı kalktıktan sonra durup büsbütün yeniden kaldırdılar ve yeri titreten bir pat sesiyle birlikte yerine bıraktılar.

"Neyden koruyacaksın?" Jamie durup çenesini bileğine sildi. Uzaklara doğru bakıp çenesiyle sallanan domuzu işaret etti. "Ben şahsen bir pantere kılıçla saldırmazdım."

"Ah, öyle mi?" Roger dizlerinin üzerine çöküp büyük bir kayayı daha kucakladı. "Kamayla iki ayı öldürdüğünü duydum."

"Evet," dedi Jamie soğuk bir edayla.

"Evet, eğer bir ayıyla -ahh- karşılaşacağını önceden bilseydin, üzerinde başka bir silah bulundurmaz mıydın?" Roger eğilip taşı yerine dikkatlice indirdi. Son birkaç santimetresini bırakıp acıyan ellerini pantolonuna sildi.

"Eğer lanet olası bir ayıyla karşılaşacağımı bilseydim," dedi Jamie başka bir taşı oflaya puflaya kaldırarak, "başka bir yoldan giderdim."

Roger söylenip yeni bir taşı diğerlerinin arasına yerleştirdi. Bir kenarda

boşluk kalmıştı; Jamie bunu görünce taş yığınına doğru yürüyüp küçük bir parça granit aldı, yığının bir ucuna ekledi. Taş, boşluğa tastamam uydu. İki adam isteksizce birbirlerine gülümsediler.

“Peki gidilecek başka bir yol var mıydı sence?” diye sordu Roger.

Fraser elini ağzına götürüp düşündü.

“Yani eğer savaşı kastediyorsan, evet, bence vardı.” Roger’a baktı. “Belki bulurdum, belki bulamazdım. Ama başka bir yol var.”

“Olabilir.” Yaklaşan savaşı kastetmemişti ve Jamie’nin de bunu kastettiğini düşünmüyordu.

“Ayılara gelince…” Jamie hareketsiz durdu, gözleri sabitti. “Ansızın bir ayıyla karşılaşmakla onu avlamak arasında fark vardır.”

Görünürde hâlâ güneş yoktu ama gerek de yoktu. Öğle vakti karında bir guruldama, ellerde bir ağrıyla birlikte geldi; sırttaki ve bacaklardaki yorgunluğu, tıpkı büyükbabanın saatinin çalması gibi tam zamanında fark etmişti. Son büyük kaya da yerine yerleştirildikten sonra Jamie doğrulup nefes aldı.

Dile getirilmese de karşılıklı olan bir izinle ikisi de yemek çıkınıyla birlikte oturdular. Kuruyan terin verdiği üşüme hissine karşı temiz gömleklerini çıplak omuzlarına aldılar.

Jamie büyük bir çalışkanlıkla ağzındakileri çiğneyip birasını yudumladı. İstemsizce yüzünü ekşitip tükürmek için dudaklarını büzdü, sonra fikrini değiştirip yuttu.

“Ah! Bayan Lizzie yine bira yapmaya gitmiş.” Yüzünü buruşturup ağzındaki tadı silmek için ekmekten bir ısırık aldı.

Roger, kayınpederinin yüzündeki ifadeye güldü.

“İçine bu kez ne koymuş?” Lizzie aromalı bira yapmaya çalışıyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Jamie taş şişenin ağzını dikkatle kokladı.

“Anason mu?” dedi şişeyi Roger’a vererek.

Roger alkol kokusunu alınca burnunu kırıştırdı.

“Anason ve zencefil,” dedi. Temkini elden bırakmadan bir yudum aldı.

Jamie’nin az önce takındığı ifadeyi takınıp, şişeyi böğürtlen şarabının üzerine döktü.

“Sakla samanı gelir zamanı ama…”

“O samanlar bizi ancak zehirlemeye yarar.” Jamie kalkıp boş şişeyi alarak arazinin uzağındaki küçük dereye doğru yürümeye başladı.

Geri gelip oturduktan sonra su şişesini Roger’a verdi. “Stephen Bonnet’yle ilgili bir şeyler duydum.”

Bunu öyle sıradan bir şey söylermiş gibi söyledi ki Roger önce sözcüklerin anlamını kavrayamadı. “Öyle mi?” dedi sonunda. Piccalilli* eline akıyordu. Roger bileğine kadar akan sosu parmağıyla alıp ağzına götürdü ama sandviçinden bir ısırık daha almadı; iştahı kaçmıştı.

*Acı sebzelerden ve baharatlardan yapılan bir tür İngiliz yemeği.

“Evet. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum ama önümüzdeki Nisan ayında nerede olacağını biliyorum. Altı ay kaldı ve sonra onu öldüreceğiz. Bu zaman sana yeter mi?”

Sanki ölümle değil de bir bankacıyla randevulaşmış gibi sakin bir şekilde Roger’a bakıyordu.

Roger ölüler diyarına ve şeytanlara inanıyordu. Dün gece rüya görmemişti ama şeytanın yüzü her zaman aklının bir köşesinde, görüş alanının dışındaydı. Belki de artık onu davet edip yüz yüze gelme vakti gelmişti. Şeytan çıkarmadan önce şeytanı çağırmak gerekti, öyle değil mi?

Ancak bunun olması için yapılması gereken hazırlıklar vardı. Omuzlarını ve kollarını yeniden gerdi. Acısı neredeyse gitmişti.

“Herkes onun için yas tutuyor,

Ama kimse nereye gittiğini bilmiyor;

Çıplakken beyaz kemiklerinden,

Rüzgâr sonsuza dek esiyor.

Rüzgâr sonsuza dek esiyor.”

“Evet,” dedi. “Bu yeterli.”

87 GARDINI AL

Bir an kapının sürgüsünü açmak için bile elini kaldıramayacağını düşündü. İki kolu da kurşun gibi ağırdı, önkolundaki küçük kaslar yorgunluktan titriyordu. İki denemeden sonra bile sürgüyü iki orta parmağıyla beceriksizce tutmaktan ileriye gidemedi; başparmağı kapanmıyordu.

Brianna, Roger'ın kapıyı açmaya çalıştığını duydu; kapı aniden açıldı ve Roger'ın eli cansız bir şekilde sürgüden düştü. Yalnızca darmadağın saçlardan ve tek yanağında is lekesi olan parlak bir surattan ibaret gibi duruyordu. Bree kollarını kocasına sardı, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Roger eve dönmüştü.

"Döndün!" dedi Roger'dan ayrılarak.

"Döndüm." Ve bundan da çok mutluydu. Kulübe sıcak yemek ve küllü sabun kokuyordu. Ardıç ağacının acı tadı mumların dumanını ve insanın misk kokusunu bastırıyordu. Bree'ye gülümsedi, yorgunluğu bir anda azalmıştı.

"Babbba, babbba!" Jemmy heyecanla sağa sola sallandı, dengesini korumak için alçak bir tabureye tutundu. "Babb-baaaa!"

"Selam, selam," dedi Roger, eğilip çocuğun kafasını okşadı. "İyi bir çocuk oldun mu?" Hedefi ıskalayıp onun yerine yumuşak yanağını okşadı ama Jemmy bunu umursamadı.

Jemmy bütün küçük beyaz dişlerini göstererek pembe bir çiklet gibi kocaman güldü. Brianna da daha abartılı ama en az onun kadar mutlu bir şekilde güldü.

"Sana bir sürprizimiz var. Bak!" Masaya doğru gidip tek dizinin üzerine eğildi. Kollarını Jemmy'den birkaç santimetre uzakta iki yana açtı. "Anneye gel tatlım. Gel buraya bebeğim, anneye gel."

Jemmy tehlikeli bir şekilde sallandı, tek elini bıraktı, annesine döndü, sonra yürüyüp sarsak bir adım attı, bir adım daha ve annesinin kollarına bağırarak düştü. Annesi Jemmy'yi sevinçle gülerek tuttuktan sonra bebeği Roger'a doğru çevirdi.

"Babaya git," diye cesaretlendirdi oğlunu. "Haydi, babaya git."

Jemmy şüpheci bir dikkatle, halkalar çizen bir uçağın açık kapısından ilk kez atlayan bir paraşütçüye bakar gibi baktı. Jemmy tehlikeli bir şekilde sağa sola yalpalıyordu.

Roger eğildi, ellerini uzattı, yorgunluğunu o an için unutmuştu.

“Haydi dostum, buraya gel, yapabilirsin!”

Jemmy eğildi, eğildi, sonra annesinin elini bırakıp sarhoş gibi Roger’a doğru yürüdü. Hızlandı, daha hızlandı, daha da hızlandı ve kafa üstü Roger’ın kurtarıcı kollarına düştü.

Roger, Jemmy’ye sıkı sıkı sarıldı. Küçük çocuk zaferle kımıldanıyordu.

“Afferin sana! Şimdi her yerde dolaşırsın, değil mi?”

“Sanki hiç dolaşmıyor!” dedi Brianna gözlerini teslimiyet içinde devirerek. Jemmy sanki bunu kanıtlamak istercesine Roger’ın kollarından kurtulup ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, bütün hızıyla oyuncak sepetine doğru emekledi.

“Bugün başka ne yaptın?” diye sordu Roger masaya oturarak.

“Ne başka?” Bree gözlerini önce kocaman açtı, sonra kıstı. “Yürümeyi öğrenmenin bir gün için yeterli olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Elbette; bu harika, muhteşem!” dedi alelacele. “Yalnızca sohbet etmeye çalışıyordum.”

Bree hafifleyerek rahatladı.

“Peki o zaman. Yerleri fırçaladık ama kimse bunu fark edemez.” Ayaklarının altındaki sert ve renksiz tahtalara tiksinerek baktı. “Ekmek yapıp kabarması için bir kenara bıraktık ama kabarmadı. O yüzden akşama yemekte pide yiyeceksin.”

“Pideyi severim,” dedi Roger hemen, Bree’nin gözlerindeki delici parıltıyı görmüştü.

“Elbette seversin,” dedi tek kızıl kaşını kaldırarak. “Ya da en azından hangi tarafının yağlandığını bilirsin.”

Roger güldü. Sıcağa gelince üşümesi bitmişti. Elleri titremeye başlıyordu ama yine de kendini iyi hissediyordu. Taburesinden düşecek kadar yorgun ama iyi. İyi ve aç. Midesi zil çalıyordu.

“Pide ve tereyağı başlangıç,” dedi. “Başka ne var? Burnuma güzel bir koku geliyor.” Kabarmış kazana bakıp umutla kokladı. “Yahni mi?”

“Hayır, çamaşır.” Bree kazanda kaynayan suya ters ters baktı. “Bugün üçüncü posta bu. Bu küçük şeye sığamıyorum ama yerleri silip süpürmekten büyük kazana da gidemedim. Çamaşırları dışarıda yıkadığında ateşle ilgilenip

sönmemesine uğraşırken dışarıda duruyorsun, o yüzden de aynı anda birkaç işi yapamıyorsun.” Dudaklarını kenetleyip inceltti. “Çok işlevsiz.”

“Çok yazık.” Roger daha önemli işleri olduğu için sakince çamaşır konusunu kapadı. Çenesini ocağa doğru kaldırdı.

“Et kokusu alıyorum. Çömleğin içine fare düşmemiştir, değil mi?”

Bunu duyan Jemmy topunu bırakıp hızla ateşe doğru emekledi. “Fare? Fare?”

Brianna, Jemmy’nin yakasını tutup bakışlarını Roger’a çevirdi.

“Tabii ki hayır. Hayır, bebeğim, fare yok. Baban saçmalıyor. Haydi Jemmy, gel ye.” Yakasını bırakıp küçük çocuğu belinden tutup yüksek sandalyesine oturttu. Jemmy tekmeler savurup tepiniyordu. “Ye dedim! Kımıldama.” Jemmy sırtını kamburlaştırdı, duruma itiraz edip homurdandı, sonra aniden rahatlayıp sandalyesinden kayarak annesinin eteğinin içinde kayboldu.

Brianna Jemmy’yi yakaladı, yüzü gülmekten ve yorgunluktan kıpkırmızı olmuştu.

“Pekâlâ!” dedi Jemmy’yi oturtarak. “Yeme o zaman. Hiç umrumda değil.” Oyuncakları sepetten yere boşaltıp mısır kabuğundan yapılmış bir bebeği parçaladı. “Bebeği gördün mü? Ne güzel bebek.”

Jemmy bebeği göğsüne bastırdı, aniden poposunun üzerine oturdu ve bebeği ara sıra sallayarak onunla konuşmaya başladı.

“Ye!” dedi sert bir şekilde, midesine parmağıyla bastırdı. Bebeği yere koyup sepeti aldı, dikkatli bir şekilde sepeti çevirip bebeğin üzerine kapadı. “Dur!”

Brianna eliyle yüzünü ovuşturup iç çekti. Roger’a baktı. “Bir de bütün gün ne yaptığımı merak ediyorsun.”

Ona ilk kez gerçekten baktığında bakışları sertleşti.

“Peki ya sen ne yaptın Bay MacKenzie? Sanki savaştan çıkmış gibi görünüyorsun.” Yüzüne nazikçe dokundu; alnında bir şiş vardı; Roger oradaki derisinin gerildiğini ve Bree dokunduğunda saplanan hafif acıyı hissetti.

“Ona benzer bir şey. Jamie bana kılıç kullanmanın ilkelerini gösterdi.”

Bree kaşlarını kaldırdı, Roger ellerini kucağından çekmeden güldü.

“Tahta kılıç mı?”

Bir sürü tahta kılıç. Şimdilik üç tanesi kırılmıştı. Geçici amaçla yapılan bu

silahlar kalın ağaçlardan yapılıyordu ama kesinlikle dal gibi ince değillerdi.

“Seni kafandan mı yaraladı?” Brianna’nın sesindeki kinayenin adresinin Jamie mi yoksa kendisi mi olduğunu bilemedi.

“Ah… hayır. Pek sayılmaz.”

Heyecan verici filmlerden ve üniversitedeki eskrim maçlarından aklında yalnızca bulanık hatıralar kalmıştı ve kılıçlarla doğrudan bir dövüş içeren şiddete hazır değildi. Jamie’nin ilk vuruşuyla Roger’ın elindeki kılıç uçup gitmişti; bir diğer vuruşla tahta kılıç yarılmış ve büyük bir kısmı roket hızıyla kulağının yanından geçip gitmişti.

“ ‘Pek sayılmaz’ ne demek?”

“Yani bana corps à corps* denen bir şey gösterdi. Sanırım bu Fransızcada ‘Rakibinin kılıcını kendi kılıcına doladıktan sonra hayalarına dizinle vur ve o kurtulmaya çalışırken kafasına geçir’ demek oluyor.”

*(Fr.) Göğüs göğüse olmak, vücutların temas halinde olması. (ç.n.)

Brianna şaşkın bir şekilde güldü.

“Yani onun- ”

“Hayır, ama neredeyse öyle oldu,” dedi hatırladıkça irkilerek. “Uyluk kemiğimdeki yara elim kadar.”

“Başka yerine bir şey oldu mu?” Brianna endişeli gözlerle kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Hayır.” Gülümsedi, elleri hâlâ kucağındaydı. “Yorgunum. Canım yanıyor. Açlıktan ölüyorum.”

Bree kaş çatmayı bırakıp gülümsedi ama yine de kaşlarının arasında ince bir çizgi hâlâ duruyordu. Büfede duran tahta tabağı alıp ocağın yanına giderek eğildi.

“Bıldırcın,” dedi mutlu bir şekilde. Kararan birkaç bıldırcını süngü yardımıyla küllerin arasından çekip aldı. “Babam bu sabah getirdi. Tüylerini yolmamamı söyledi; sadece toprağa yatırıp pişir dedi. Umarım ne söylediğinin farkındadır.” Kafasını kaynayan kazana çevirdi. “Jemmy çamur konusunda bana yardım etti; o yüzden bir posta daha çamaşır yıkamamız gerekti. Ah!” Elini çekip yanan parmağını emdikten sonra tabağı alarak masaya getirdi.

“Biraz soğusunlar,” dedi Bree. “Sevdiğin turşudan getireceğim.”

Bıldırcın alazlanmış kayalara benziyordu. Yine de kararan etindeki çatlaklardan baştan çıkarıcı bir buhar tütüyordu. Roger bıldırcınlardan birini hemen alıp yanık toprağıyla birlikte yemek istedi. Ama onun yerine masadaki bezle örtülü tabağı açtı ve altındaki pideyi gördü. Katılaşan parmağıyla pideden büyük bir parça koparıp sessizce ağzına götürdü.

Jemmy oyuncaklarını yatağın altında bırakıp babasının ne yaptığına bakmaya gelmişti. Masanın bacağına tutunarak kendini yukarı doğru çekti, ekmeği fark edip bir parça almak için mızıldanmaya başladı. Roger dikkatle bir parça ekmek koparıp çocuğuna verdi. Ekmeği uzatırken neredeyse yere düşürecekti. Elleri kesik ve yıpranmıştı; sağ elinin eklemlerine kan oturmuştu, şişmişti ve yeni yarası yüzünden morarmıştı. Sağ başparmağının tırnağı kalkmıştı ve altından kırmızı eti görünüyordu.

“Uf.” Jemmy ekmeğini alırken Roger’ın ellerine, sonra da yüzüne baktı. “Baba uf oldu.”

“Baba iyi,” dedi Roger. “Sadece yorgun.” Jemmy yaralı başparmağına baktıktan sonra, yavaşça elini ağzına götürüp başparmağını gürültülü bir şekilde emdi.

Bu aslında iyi bir fikir gibi duruyordu. Başparmağının düşen tırnağının yeri sızlıyor ve acıyordu. Bütün parmakları soğuk ve kasılmıştı. Brianna’nın sırtına bakıp elini kaldırdı ve parmağını ağzına soktu.

Gümüş tadındaki kanı ve soğuk kiri emmek tuhaf bir tattı. Sonra dili ve damağıyla yaralı parmağına sıcak ve rahatlatıcı bir baskı uyguladı.

Jemmy babasının uyluk kemiğine vurdu. Bu genelde ‘beni kaldır’ anlamı taşıyordu. Roger boştaki eliyle küçük çocuğu bezinin arkasından tutup dizine oturttu. Jemmy kıpırdanıp babasının dizlerine güzelce yerleşti, sonra huzur içinde rahatladı. Başparmağını sessizce emerken diğer elindeki ekmeği eziyordu.

Roger yavaşça rahatladı, dirseğini masaya dayadı, diğer koluyla da oğlunu sarmalamıştı. Jemmy’nin kaburgalarında hissettiği ağır sıcaklığa ve nefes alış verişlere, Brianna’nın akşam yemeğini hazırlarken çıkardığı seslere eşlik ediyordu. Birden parmağının acısı durdu ama yine de ağzından çıkarmadı. Rahatlık hissini sorgulayamayacak kadar yorgundu.

Kasları, saatlerdir durdukları gergin hazırlık durumundan çözülerek gitgide rahatladı.

İçkulağında hâlâ çevik talimatlar yankılanıyordu. Önkolunu kullan. Bileğini, bileğini! Elini öyle yapma, vücuduna yakın dursun. Bu bir kılıç, değil mi? Lanet olası bir sopa değil. Verdiğim tüyoları kullan!

Jamie'yi ağaca yapıştırmıştı. Fraser da bir kayaya takılıp düşmüştü, Roger da onun üstüne.

Sert savaşmak tek nezakettir, demişti Fraser dereye eğilip terli yüzlerine soğuk su çarptıklarında. Diğer her şey gösteriden başka bir şey değildir.

Tahta kılıçların gıcırtısından ve çarpışmasından kopup kulübenin loş sıcaklığına geri dönerek başını çevirip gözlerini kırpıştırdı. Tabak gitmişti; Brianna usulca lanetler yağdırıyor, Roger'ın kamasının kabzasıyla toprakta pişmiş bıldırcının kararmış topaklarını eziyordu.

Adımlarına dikkat et. Geri git, ger. Evet, şimdi bana doğru geri gel! Hayır, o kadar uzağa değil… gardını yüksek tut!

Dikenli 'kılıç' kollarına, uyluk kemiklerine ve omuzlarına batmıştı. Kılıcın sert gövdesi kaburgalarının arasını yaralamış, karnına girip nefesini kesmişti. Eğer o kılıç soğuk bir çelikten yapılmış olsaydı, dakikalar içinde ölmüş ve lime lime edilmiş olurdu.

Kılıcı kendi kılıcına yapıştırma, geri it. Savuştur! Bana gel, saldır! Yakın tut, yakın tut… Evet, güzel!

Dirseği kaydı ve eli düştü. Uyuyan çocuğunu zar zor tutarak doğruldu. Gözlerini kırptığında görüntüsü ateşin ışığıyla birlikte yüzüyordu.

Brianna suçlu gözlerle bakıp defterini kapadı. Ayağa kalkıp defteri büfenin gerisinde dik bir şekilde duran kalaylı bir tabağın arkasına koydu.

"Hazır," dedi Bree aceleyle. "Ben sütü alayım." Eteklerinin hışırtısı içinde kilere doğru gidip gözden kayboldu.

Roger, kolları pişmiş makarna gibi olsa da Jemmy'nin küçük bedenini kaldırıp omzuna yasladı. Küçük çocuk uyuyordu ama başparmağını ağzına sıkı sıkı sokmuştu.

Roger'ın da başparmağı tükürükten ıslanmıştı. Bu durum onu utandırdı. Tanrım, Bree onu böyle mi çiziyordu? Buna hiç şüphe yoktu; başparmağını emerken onu görmüş ve bunun 'çok şeker' olduğunu düşünmüş olmalıydı; onu bu şekilde çizmesi ilk kez olmuyordu. Yoksa yine rüyalarını mı yazıyordu?

Jemmy'yi nazikçe yatağına yatırıp battaniyesindeki ıslak ekmek kırıntılarını

temizledi, çürümüş eklemlerini diğer elinin parmaklarıyla okşadı. Kilerden sesler geldi. Yavaşça hareket edip büfeye doğru ilerledi, kitabı saklı olduğu yerden aldı. Eskizler vardı, rüya değil.

Eskizin özü, yalnızca bir şeyler çiziktirmekti. Ölümüne yorgun bir adam olmasına rağmen dikkat kesildi; başını eline yasladı, yorgunlukla boynunu eğdi -boş kolu değerli, çaresiz bir şeyin etrafına sıkıca sarılmıştı.

Bree eskize bir isim vermişti. Eğri ve sert yazısıyla, Gardını al, yazmıştı.

88 ROGER KILIÇ SATIN ALIYOR

Cross Creek

Kasım, 1771

On sekizinci yüzyıl geniş ağızlı kılıçlarını daha önceden de kullanmıştı; bu yüzden ne ağırlığı ne de uzunluğu onu şaşırttı. Kabzanın etrafındaki çember hafifçe eğilmişti ama elinin kabzanın içine girmesi için yeterli değildi. Bunu daha önceden de yapmıştı. Ancak yine de antika bir eseri bir müzede sergilemekle sivriltilmiş bir metali bir insanın vücuduna saplama isteğiyle eline almak arasında epey bir fark vardı.

“Biraz yıpranmış,” dedi Fraser, kılıcı Roger’a vermeden gözlerini kısıp eleştirel gözlerle inceledikten sonra, “ama bıçak dengeli. Sana uyup uymadığına bakmak için hisset.”

Kendini tam bir aptal gibi hissederek kabzayı tuttu ve Errol Flynn filmlerini hatırlayarak eskrim pozu verdi. Cross Creek’teki nalbant dükkânının önündeki kalabalık yolda duruyorlardı. Yoldan geçen birkaç kişi durup yardımcı yorumlarda bulundular.

“Moore bu teneke için ne kadar istiyor?” diye sordu biri aşağılayarak. “İki şilinden fazlası adam akıllı hırsızlık olur.”

“Bu güzel bir kılıç,” dedi Moore dükkânının kapısından eğilip bakarak. “Stanwyck Kalesi’nde görev yapan amcamdan aldım. Bu bıçak bir sürü Fransız öldürdü ama şu çizikten başka hiçbir şey yok.”

“Bir çizikmiş!” dedi aşağılayıcı adam. “Baksana, kılıç çok eğri. Birine saplasan, anca kulağını kesersin!”

Etrafta toplanan kalabalığın gülüşmeleri yüzünden nalbandın cevabı duyulmadı. Roger kılıcı indirip yavaşça kaldırdı. Bir kılıç nasıl denenebilirdi? Sağa sola sallamak mı gerekiyordu? Bir şeye mi saplamalıydı? Yolun biraz aşağısında, kokusuna bakılacak olunursa içi çuval ve ham pamuk dolu bir at arabası vardı.

Çuvalların sahibini aradı ama gittikçe büyüyen kalabalığın içinden sahibinin kim olduğunu anlamadı; arabaya bağlanan koca yük beygiri başıboştu, kulakları uykulu bir şekilde serbest duran dizginlerin üzerine kıvrılmıştı.

“Ah, eğer bu genç adamın istediği bir kılıçsa, Malachy McCabe’in askerliğinden kalma daha güzel bir kılıcı vardır. Üç şilinden fazlaya da satmaz.” Yolun karşısındaki ayakkabı tamircisi dudaklarını büküp başıyla kurnazca kılıcı işaret etti.

“Bu güzel bir parça değil,” dedi orta yaşlı eski bir asker. Kafasını yana yatırmıştı. “Ama işe yarar, bana inan.”

Roger kolunu uzattı, nalbant dükkânının kapısına doğru atıldı ve mallarını korumak için dışarı çıkmakta olan Moore’u kıl payı ıskaladı. Nalbant şaşkın bir haykırışla yana çekildi. Kalabalık kahkahalarla gülmeye başladı.

Roger’ın özrü, arkadan gelen gürültülü ve burundan çıkan bir sesle bölündü.

“Buraya gelin bayım! Kılıcınızı silahsız bir nalbanttan daha çok hak eden bir düşman sunayım size!”

Roger etrafına dönünce, süslü bastonunun ucundan uzun ve ince bir kılıç çıkaran Doktor Fentiman’la karşı karşıya geldi. Roger’ın yarısı kadar olan doktor, ince kılıcını muhteşem bir vahşilikle salladı. Belli ki eli açık bir öğle yemeğiyle gücü yerine gelmişti ve burnunun ucu Noel topu gibi parlıyordu.

“Bir yetenek sınavı ister misiniz bayım?” Doktor kılıcını öne ve arkaya salladı, dar bıçak havayı keserken çınladı. “İlk süngüyü saplayan, ilk kanı akıtan kazanır, ne dersiniz?”

“Ah, bir doktor karşısında adaletsiz bir durum bu! Sizin işiniz kan akıtmak değil mi?”

“Ha ha! Eğer onu delik deşik edersen, bedavaya yama yapacak mısın?” diye bağırdı seyredenlerden biri. “Yoksa işleri büyüttün mü şarlatan?”

“Kendine dikkat et genç adam! Ona sırtını dönersen sana lavman yapar!”

“Kıçıma kılıç yemektense lavmanı tercih ederim!”

Doktor tüm bu kaba gözlemleri duymazdan gelip, hazır bir şekilde kılıcını yukarıda tuttu. Roger duvara yaslanmış, olan biteni gülerek izleyen Jamie’ye baktı. Jamie tek kaşını kaldırıp hafifçe omzunu silkti.

“Hisset,” demişti Jamie. Pekâlâ, sarhoş bir cüceyle düello yapmak gayet iyi bir sınavdı.

Roger kılıcını kaldırıp doktora tehditkâr bir bakış fırlattı.

“Gardını al,” dedi. Olayı izleyenler tezahürat yapmaya başladılar.

“Kendinizi kollayın,” dedi doktor ve öne atıldı. Roger tek topuğunun

üzerinde döndü ve doktor ince kılıcını mızrak gibi tutarak Roger'ı ıskalayıp yanından geçti. Nalbant Moore yana çekilip deşilmekten tam zamanında kurtuldu ve lanetler yağdırmaya başladı.

"Neyim ben, lanet olası bir hedef tahtası mı?" diye bağırdı yumruğunu sallayarak.

Iskalamasına aldırış etmeyen doktor, yeniden dengesini kazanıp kendini cesaretlendirmek için naralar atarak yeniden Roger'a hamle yaptı.

Roger bunu eşek arısı saldırısına benzetti. Eğer telaşlanmazsan, o şeyi takip edip icabına bakabilirdin. Belki doktor ayıkken iyi kılıç kullanıyor olabilirdi; ancak şu anki durumunda öfkeli hamleleri ve çılgın heyecanı kolayca savuşturuluyordu -Roger dikkat ettiği sürece elbette.

Roger, doktorun ince kılıcını kendi ağır kılıcıyla çarpıştırıp bu mücadeleyi istediği zaman bitirebileceğini düşündü. Kendinden memnun olmaya başlamıştı ve dikkatli bir şekilde kılıcı savuşturmaya çalışıyordu.

Gitgide, ince kılıcın ışıltısı dışında her şey Roger'ın gözünün önünden kayboldu; kalabalığın haykırışları arı vızıltısına dönmüş, yolun pisliği ve nalbant dükkânının duvarı gözden kaybolmuştu. Dirseğini duvara sürtüp geriye doğru gitti, daha fazla alan kazanabilmek için dairesel hareketler yaptı. Tüm bunları bilinçsizce yapıyordu.

İnce kılıç Roger'ın geniş kılıcına çarptı ve metalden ccccccciiiiyk diye bir cızırtı geldi. Çizik sesleri, boş havanın hışırtısı ve doktorun kılıcının her vuruşuyla bilek kemikleri titriyordu.

Saldırıyı gözlerinle takip et, savuştur. Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmasa da yapmaya devam ediyordu. Ter gözlerine akıyordu; terden kurtulmak için kafasını iki yana sallarken neredeyse uyluk kemiğine gelen bir darbeyi kaçıracaktı. Tam zamanında durdurup ince kılıcı geri tepti.

Doktor yalpaladı, dengesini kaybetti ve, "Şimdi! Saldır! Sapla şimdi!" diyen vahşi tezahüratlar tozla kaplı havada yankılandı. Doktorun nakışlı, korunmasız, ipek kelebeklerle süslenmiş yeleğini görüp hamle yapmak için tekrar dikkatini toplamaya çalıştı.

Hamlenin gücüyle sarsılıp geri geri gitti. Zayıflığı sezen doktor öne atıldı, bağırıp kılıcı salladı. Roger yana doğru küçücük bir adım attı ve doktor yeniden ıskalayarak yoldaki yük beygiri arabasına çarptı.

At öfkeli bir çığlık atıp doktoru ve kılıcını havaya fırlattı. İkisi de ayakkabı tamircisinin dükkânının önüne doğru savruldular. Doktor yere ezilmiş bir

sinek gibi düştü ve ayakkabılar da peşi sıra etrafına düştüler.

Roger nefes nefese, öylece durdu. Her kalp atışında düellodan ısınan vücudunun nabzını hissediyordu. Devam etmek istedi, gülmek istedi, bir şeye vurmak istedi. Brianna'yı en yakın duvara yaslamak istedi ve derhal.

Jamie nazikçe elini kaldırıp parmaklarını kılıcın kabzasından çıkardı. Tuttuğunu unutmuştu. Kolu sanki kendi kendine gökyüzüne uçacakmış gibi hafifti. Parmakları kılıcı sıkı tutmaktan kasılmışlardı. Parmaklarını gerip kanın hücum etmesiyle karıncalandıklarını hissetti.

Kan her yerini karıncalandırmıştı. Kahkahaları, içki tekliflerini zar zor duymuş, insanların sırtına vurup tebrik ettiklerini zar zor hissetmişti.

"Lavman, lavman, ona lavman yap!" diye bağırıyordu bir grup çırak. Doktor en yakın meyhaneye kendine ilk yardım yapmaya giderken onu takip ediyorlardı. Atın sahibi, atının üzerinde meraklı gözlerle etrafa bakıyor, yaralıdan çok şaşkın görünüyordu.

"Sanırım kazandı. Sonuçta ilk kanı o akıttı."

Roger kulaklarına tuhaf bir şekilde sakin gelen kendi sesini duyana kadar konuştuğunu fark etmedi.

"Bu yeterli mi?" Jamie meraklı gözlerle bakıyor, kılıcı hafifçe ellerinde tutuyordu.

Roger başını salladı. Yol parlaktı ve beyaz tozla kaplanmıştı; ağzını kapadığında toz gözkapaklarında ve dişlerinin arasında belirdi.

"Evet," dedi. "Yeterli."

"İyi," dedi Jamie. "O halde sen de öylesin," diye ekledi sakince, nalbanda parasını ödemek için arkasına döndü.

8. BÖLÜM AVA GIDECEĞIZ

89 JÜPİTERİN UYDULARI

Birkaç dakika içinde Roger, dördüncü kez seks yapma isteğini bastırmanın tıbbi bir soruna sebebiyet vermesinin mümkün olmadığına kendi kendini ikna etmeye çalıştı. Bu durumun kalıcı bir hasara bile yol açabileceğinden şüphelenmişti. Öte yandan bunu, kişiliğini geliştirmek için iyi bir egzersiz olarak görmeye çalışmasına rağmen, bir yararı da dokunmuyordu.

Sırtının üzerine yatıp kendini rahatlatmaya çalıştı, hışırdayan yatağa dikkat edip gözlerini tavana dikti. Faydası yoktu; pencereyi örten yağlı postun köşesindeki çatlaktan sabah güneşi yatağa sızıyordu ve Roger gözünün ucuyla karısının saf altını andıran kalçalarını hâlâ görebiliyordu.

Bree yüzüstü yatmış, yüzünü de yastığa gömmüştü. Keten çarşaf kalçalarından sıyrılmış, Bree poposunun hemen üstünden ensesine kadar çıplak kalmıştı. Dar yatakta öyle yakın yatmıştı ki Roger'ın bacağı Bree'nin bacaklarına değiyor, nefesinin sıcaklığını çıplak omuzlarında hissediyordu. Roger'ın ağzı kurumuştu.

Gözlerini kapadı. Bu hiçbir işe yaramadı; birden zihninde geçen geceden resimler canlandı: Brianna sönen ateşin loş ışığında duruyor, saçlarının alevi gölgelerin içinde parlıyordu. Işık, omuzlarındaki tüy kadar yumuşak çamaşırı çıkarınca açığa çıkan çıplak göğsünün kıvrımında birden parlamıştı.

Saat geç olduğu ve Roger yorgun olduğu için Bree'yi umutsuzca arzulamıştı. Başka biri olsa kesinlikle daha çok arzulardı. Gözkapağını açıp, Brianna'nın kırmızı örgülerinin üzerinden bebeğin duvara karşı, gölgeler arasında duran beşiğini görecek kadar kalkmıştı. Bebekte hareket yoktu.

Roger'ın ve Bree'nin uzun zamandır devam eden bir anlaşmaları vardı. Bree halsiz ve bezgin oluyordu, oysa Roger ses duyar duymaz uyanıyordu. Bu yüzden beşikten kalp sıkıştıran bir ciyaklama sesi geldiğinde, kalkıp ıslak ve acı acı bağıran çocuğu alacak ve acil hijyen gereksinimlerini giderecek olan Roger olacaktı. Roger, karnı acıktığı için tepinip ciyaklayan Jemmy'yi annesine getirdiğinde Brianna geceliğini sıyırıp bebeği karanlık sıcaklığa, vücudunun fısıldayan sütlü sığınağına getirecekti.

Jem artık büyüdüğü için geceleri daha nadir uyanıyordu ama karın ağrısından ya da kâbustan uyandığında da yeniden uykusunun gelmesi için küçükken olduğundan daha fazla zaman gerekiyordu. Bree rahatlığın tadını çıkarırken Roger da yeniden uyuyakaldı. Ama sonra Bree daracık yatakta

dönüp kalçalarını Roger'ın uyluk kemiğine sürtünce uyandı. Altlarındaki mısır yaprakları, binlerce ateşböceğinden daha fazla ses çıkarttı, omurgası boyunca ezilip acı içinde Roger'ı uyandırdı.

Bree'nin kalçasının baskısını hissetmişti ve ona arkadan saldırmamak için kendini zor tuttu. Vücudunun diğer tarafından gelen emme sesleri Roger'ı durdurdu. Jem hâlâ yataklarındaydı.

Roger sesleri dinleyip, Bree'nin o küçük serseriyi kendi yatağına götürecek kadar uyanık kalabilmesi için dua etti; bazen anne ve çocuk aynı anda uyuyakalıyorlardı ve Roger sabah sevişilecek bir kadınla bebek çişinin birbirine karışmış kokusu içinde uyanıyordu. En sonunda dağ yamacında odun keserek geçirilen bir günün yorgunluğuyla, rahat edememesine rağmen uyuyakaldı.

Nazikçe nefes aldı. Hayır, Bree bebeği geri götürmüştü. Yatağında artık Brianna'nın kadın vücudu kokusundan, hafif ve tatlı bir ter bulutundan ve kaygan arzudan başka bir şey yoktu.

Bree uykusunda iç çekip anlaşılması güç bir şeyler fısıldadıktan sonra başını yastıkta diğer tarafa çevirdi. Gözlerinin altında morluklar vardı; jöle yapmak için geç saatlere kadar oturmuş, bebek yüzünden iki ya da üç kez uyanmıştı. Yalnızca temel arzularını tatmin etmek için onu nasıl uyandırabilirdi?

Dişlerini baştan çıkma ve şefkat arasında bir duyguyla sıktı. Eğer şeytana uyarsa, beşiğin yakınlarından gelecek ve onu durmaya zorlayacak bir sesten önce gidebildiği en kötü ana kadar gidecekti.

Deneyim katı bir öğretmendi ama bedenin arzuları mantığın sesinden daha gürültülüydü. Elini gizlice ve nazikçe en yakın kalçaya koydu. Soğuk, pürüzsüz ve bir su kabağı gibi yuvarlaktı.

Bree boğazından derin bir ses çıkarıp rahat rahat gerindi. Sırtını, Roger'ı battaniyeyi çekip Bree'nin üstüne çıkarak amacını on saniye içinde gerçekleştirmesi için ikna edecek bir şekilde kamburlaştırdı.

Battaniyeyi atma kısmını başardı. Kafasını yastıktan kaldırdığında, beşikten, tıpkı Jüpiter'in uyduları gibi yuvarlak bir şey yavaş yavaş kalktı. Bir çift mavi göz ona tarafsız bir şekilde bakıyordu.

"Siktir!" dedi.

"Şitti!" dedi Jemmy mutlu bir yüz ifadesiyle. Ayağa kalkıp beşiğin kenarlarına tutunup "Şitti, şitti, şitti," diye tekrarladı. Belli ki bunun bir şarkı olduğunu düşünmüştü.

Brianna uyanıp darmadağın örgülerinin arasından gözlerini kırpıştırarak baktı.

“Ne oldu?”

“Ah… bir şey battı.” Roger gizlice battaniyenin kenarını yeniden kapattı. “Buralarda bir eşek arısı var sanırım.”

Bree yastığının üzerinde homurdanıp saçlarını tek eliyle yüzünden çekerek gerindi, sonra masadaki bardağı alıp bir yudum aldı; uyandığında hep susamış olurdu.

Gözleri Roger’ın üzerinde dolaştı, geniş ve yumuşak ağzında bir gülümseme oluştu. “Öyle mi? Kötü ısırmış seni. Ovuşturmamı ister misin?” Bardağı geri bıraktı, dirseğinin yardımıyla kalkıp elini uzattı.

“Sen bir sadistsin,” dedi Roger dişlerini sıkarak. “Kesinlikle. Bu huyunu babandan almış olmalısın.”

Bree gülüp elini battaniyeden çıkardı, doğrulup üzerini giydi.

“ANNE! Şitti, anne!” dedi Jemmy, annesi onu homurdanarak beşiğinden çıkartırken.

“Seni sıçan,” dedi Bree şefkatle. “Bu sabah babanla pek anlaşamıyorsun. Zamanlaman berbat.” Burnunu kırıştırdı. “Ve berbat olan yalnızca zamanlaman değil.”

“Sanırım bu bakış açına bağlı.” Roger yan yatıp izlemeye başladı. “Onun bakış açısına göre zamanlaması mükemmeldi.”

“Evet.” Brianna kaşını kaldırdı. “Yeni sözcüğü o yüzden mi kullandı?”

“Daha önceden duymuştu,” dedi Roger sakince. “Çok kez.” Oturup bacaklarını yataktan dışarı sarkıttı, elini saçlarında ve yüzünde gezdirdi.

“Peki, şimdi yapmamız gereken ona bunu söyleten nedeni ortadan kaldırmak, değil mi?” Jemmy’yi kaldırıp önünde eğildi, burnunu öptükten sonra bezini açtı. “Öö̆ğ. On sekiz ay tuvalet eğitimi için sence çok mu erken?”

“Bana mı soruyorsun, ona mı?”

“Pöf. Umrumda değil; hanginizin bir fikri varsa.”

Jemmy’nin olmadığı kesindi; neşeli bir sabırla durup annesinin mahrem yerlerine soğuk ve ıslak bir bezle gerçekleştirdiği saldırıyı hiçe sayıp yeni bestelediği şarkısını mırıldandı: “Pöf, pöf, şitti, PÖF, PÖF…”

Brianna bu şarkıya, Jemmy'yi kollarında sallayıp ocağın yanındaki emzirme sandalyesine oturarak bir son verdi.

"Atıştırmalık ister misin?" dedi içliğinin yakasını davetkâr bir şekilde açarak.

"Tanrım, evet," dedi Roger bütün benliğiyle. Bree, Jemmy'yi kucağına koyarken güldü. Jemmy mutluluk içinde emmeye devam ediyordu.

"Sıra sana geliyor," dedi Bree. "Kahvaltıda yulaf ezmesi mi, kızarmış lapa mı istersin?"

"Menüde başka bir şey yok mu?" Kahretsin, kalkmak üzereydi. İlk haline geri döndü.

"Ah, elbette. Çilek reçelli ekmek. Peynir. Yumurta ama kümesten almak lazım; kilerde kalmamış."

Roger, Bree'nin dumanlı loş ışıktaki görüntüsüne bakmaktan tartışmaya odaklanamadı. Uzun uyluk kemikleri içliğinin altında, topuklarını sandalyenin altına sokmuştu. Bree, Roger'ın beslenme sorunlarıyla ilgilenmediğini fark etti. Başını kaldırıp gülümsedi, gözleri Roger'ın çıplaklığındaydı.

"Güzel görünüyorsun Roger," dedi usulca. Boştaki elini indirip uyluk kemiğinin iç kısmına koydu. Uzun, körleşmiş tırnakları küçücük hareketlerle yavaş daireler çizdi.

"Sen de öyle." Sesi boğuktu. "Güzelden de öte."

Bree elini kaldırıp yumuşak bir şekilde Jemmy'nin sırtını okşadı.

"Kahvaltıdan sonra gidip Lizzie Teyze'yi görmek ister misin tatlım?" diye sordu Jemmy'ye bakmadan. Gözlerini Roger'ın gözlerine dikmişti, dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme oluşuyordu.

Bree'ye en azından dokunmak için kahvaltının bitmesini bekleyemeyeceğini düşündü. Şalı yatağın ayağına düşmüştü; Roger şalı yerden aldı, yataktan çıkıp Bree'nin sandalyesinin önünde eğilmeden önce kalçalarına bağladı.

Bree'nin saçları pencereden giren bir esintiyle uçuştu. Roger, Bree'nin kollarındaki tüylerin aniden diken diken olduklarını gördü. Kollarıyla karısını sarmaladı. Soğuk esintinin sırtına vurmasını umursamadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına. Elini, uyluk kemiğinde duran ellerinin üzerine koydu.

Bree kafasını çevirip Roger'ı öptü.

“Ben de seni seviyorum,” dedi.

Ağzını su ve şarapla çalkaladı, sonbahar üzümlerinin ve soğuk suyun tadına baktı. Roger tam daha ciddi bir işe koyulacaktı ki kapının kirişlerinden kayınpederinin sesiyle birlikte gürültülü bir çekiç sesi geldi.

“Roger! Orada mısın dostum? Hemen uyan!”

“Ne demek burada mıyım?” diye söylendi Roger. “Başka nerede olacaktım ki?”

“Şişşt!” Bree, Roger’ın sırtını sıvazlayıp gönülsüzce onu yolladı. Gözleri kocasının üzerinde son kez derin bir hayranlıkla gezindi.

“Uyandı zaten baba!” diye seslendi Brianna.

“Evet,” dedi Roger. “Geliyorum!” diye bağırdı. “Giysilerim hangi cehennemde?”

“Yatağın altında, dün gece bıraktığın yerde.” Brianna, büyükbabasının sesine mest olmuş bir şekilde eşlik ederek ciyaklayan Jemmy’yi bıraktı. Jemmy koşup sürgülü kapıya vurdu. Artık zaman kaybetmiyor, hızlı -ve aralıksız- hareket ediyordu.

“Acele et!” Penceredeki post kenara çekildiği için güneş ışığı kabine sızıyor, Jamie Fraser’ın geniş kemikli, heyecandan ve sabah güneşinden kızarmış suratını açığa çıkartıyordu. Roger’ı yere eğilmiş, beline bir örtü bağlanmış halde görünce tek kaşını kaldırdı.

“Kımıldasana,” dedi sakin bir sesle. “Çıplak kıçla takılmanın zamanı değil; MacLeod tepede hayvanların olduğunu söyledi.” Jemmy’ye öpücük yolladı. “A ghille ruaidh, a charaid! Ciamar a tha thu?”

Roger seksi de, rahatını düşünmeyi de unutuverdi. Gömleğini kafasına geçirip doğruldu.

“Nasıl bir hayvan? Geyik mi?”

“Bilmiyorum ama sonuçta et!” Post aniden düşüp odanın yarısını gölge içinde bıraktı.

Davetsiz misafir olan karanlık soğuk havayı içeri sokarak ısıyı ve duman dolu havayı kırmış, içeri av havasının, soğuk rüzgârın, kırmızı yaprakların, çamurun, ıslak yünün ve parlak postun nefesini getirmişti ve tüm bunlar barut kokusuyla harmanlanmıştı.

Roger, karısının vücuduna son kez arzuyla baktıktan sonra çoraplarını aldı.

90 ÇAYIRDAKİ TEHLİKE

Erkekler öğlen vakti oflaya puflaya koyu yeşil kozalaklı ağaçların arasından ilerlediler. En yukarıdaki tepelerin üzerinde köknar ağaçları ve katranağaçları ladin ve çam ağaçlarına karışmış, bir kayanın üzerinden yükseliyorlardı. Burada mevsimlik bir ölümsüzlük içinde güvendeydiler.

Roger kozalaklı ağaçların soğuk gölgesinde ürperdi, keten gömleğinin üzerine kalın yün av gömleğini giymekle çok iyi yaptığını düşünüyordu. Konuşmuyorlardı; nefes almak için durduklarında bile ormanın sessizliği gereksiz konuşmaları yasaklıyordu.

Etraflarındaki vahşi doğa sessiz ve boştu. Belki de çok geç kalmışlardı ve av yoluna devam etmişti; belki de MacLeod yanılıyordu. Roger henüz öldürme yeteneklerinde uzmanlaşmamıştı ama güneşin altında, rüzgârda ve sessizlik içinde yalnız başına epey zaman geçirmişti; bazı avcı içgüdülerini artık edinmişti.

Erkekler tepenin uzak kenarından ortaya çıktıklarında güneş tam tepedeydi. Hava kuru ve soğuktu ama Roger üşümüş bedeninin ısındığını hissetti. Bir anlık zevkle gözlerini kapattı. Sessiz bir hayranlıkla ikisi de durdu, korunaklı bir noktada manzaranın tadını çıkardılar. Bir süreliğine de olsa rüzgârdan kurtulmuşlardı.

Jamie kayalıkların kenarına çıktı. Güneş bakır saçlarında parlıyordu. Bir ileri bir geri döndü, gözlerini kısarak aşağıya, ağaçların arasına baktı. Roger burun deliklerinin şiştiğini görüp kendi kendine gülümsedi. Pekâlâ, o zaman, belki de avın kokusunu almıştı. Buna hiç şaşırmazdı. Roger da etrafı kokladı ama çürüyen yaprakların küfünden ve Kenny Lindsay'in yaşlı vücudunun güçlü ter kokusundan başka bir koku almadı.

Fraser başını iki yana salladıktan sonra Fergus'a döndü ve sessiz bir sözcükle kayalığa tırmanarak ortadan kayboldu.

"Biz bekleyelim," dedi Fergus kısaca diğerlerine ve sonra oturdu. Çantasından oyulmuş iki taş top çıkarıp avucunda yuvarlamaya başladı. Büyük bir dikkatle bir küreyi maharetli parmağı boyunca bir ileri, bir geri yuvarlıyordu.

Parlak bir sonbahar güneşi uzun parmaklarını boş dallara sarkıtıyor, mevsimsel tesellinin son törenlerini gerçekleştiriyor, ölen toprağı son bir sıcak dokunuşla kutsuyordu. Adamlar sakince konuşarak oturuyor, güneşin altında

kokuyorlardı. Daha soğuk olan ormanda fark etmemişti ama burada güneşin altındayken ter kokusu oldukça belirgindi, kir ve vücut kokularının derin katmanlarını bastırıyordu.

Roger bunun belki hayvanlar için çabuk kavranan bir koku olmadığını düşündü. Bazen Mohawk kabilesinin av sırasında doğal kokularını gizlemek için vücutlarını otlarla ovuşturduklarını görmüştü ama nane yağı bile Kenny Lindsay'in kokusunu bir nebze olsun bastıramazdı.

O onun gibi kokmuyordu, değil mi? Merakla kafasını gömleğinin açık yakasına eğip kokladı. Bir ter damlasının ensesinden aktığını hissetti. Yakasına silip kulübeye gitmeden önce dere donmuş da olsa yıkanmaya karar verdi.

Duş ve deodorantın estetik önemden başka bir şey olmadığını düşündü. İnsan kısa sürede her zamanki pis kokuya alışıyordu. Kokusuz çağdaş çevresinde güvende olan Roger'ın anlamadığı, kokunun sonuçlarıydı. Bazen kendini lanet olası bir babun gibi hissediyordu.

Daha geçen hafta olanları hatırlıyordu ve hatırlayınca yüzü kızarıyordu.

Claire'i aramak için mandıraya girmişti. İçeride onu ve Jamie'yi de bulmuştu. İkisi de tamamen giyinikti, birbirlerinden ayrı duruyorlardı ve havada öyle bir tutku ve mutlu sona ulaşmış olmanın erkeksi kokusu vardı ki Roger yüzüne hücum eden kanın yandığını, vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissetmişti.

İçinden gelen ilk şey arkasını dönüp gitmekti ama bunun bir anlamı olmazdı. Claire'e notunu iletmişti ve bu sırada Fraser'ın nazik ve meraklı bakışlarını üzerinde hissetmişti. İkisinin arasındaki sözsüz iletişimden de haberdardı. Havada görünmeyen bir ip vardı sanki ve ikisi gerilmiş bir tele dizilmiş iki boncuk gibiydiler. Jamie mandıradan çıkmadan önce Roger'ın çıkmasını beklemişti.

Göğsündeki sıkışmayı ferahlatmak için derin nefes aldı, sonra yaprakların içinde gerinip güneşin kapalı gözkapaklarına değmesine izin verdi. Fergus'tan boğuk bir homurtu geldi, sonra Fransız kendini hızla geri çekince ayak seslerinin hışırtısı duyuldu. Fergus geçen gece yarı tütsülenmiş lahana turşusu yemişti. Uzun süre yanında oturan biri bunu hemen anlardı.

Aklına yeniden mandıradaki o tuhaf an geldi.

Bu ne şehvet, ne de saf bir meraktı. Kendini sürekli onları izlerken buluyordu. Onları bir gece yürürken kulübenin camından görmüştü. Jamie'nin kafası Claire'e doğru eğilmişti, elleri arkasındaydı. Claire'in elleri

konuşurken hareket ediyordu. Sanki geleceği yakalayıp bir şekil verecekmiş gibiydi.

Roger ne yapmakta olduğunun bir kez farkına varınca onları bilinçli bir şekilde izledi, tüm utanç duygularını bir kenara itti. Merakına bir kulp bulmuştu; bilmesi gereken, yaptığı harekete bahane olan bir şey vardı.

Nasıl oluyordu bu evlilik işi?

Bir bekâr evinde yetiştirilmişti. Şefkat açısından bir çocuk olarak ihtiyaç duyduğu her şey büyük amcası ve Papaz'ın ihtiyar kâhyası tarafından verilmişti. Bir yetişkin olduğunda bir şeyinin eksik olduğunu hissetmişti. Evli bir çifti birbirine bağlayan tüm temas ve sözcüklerden habersizdi. Başlangıç için içgüdü yeterliydi…

Ama eğer böyle bir aşk öğrenilebiliniyorsa…

Dirseğinde hissettiği dokunuşla şaşırıp kolunu kendini korumak için kaldırarak arkasına döndü. Jamie eğildi, hamlesini savuşturup güldü.

Fraser başıyla kayalığın kenarını işaret etti.

"Onları buldum," dedi.

Jamie elini kaldırınca Fergus derhal yanına geldi. Fransız adam, koca İskoç'un omzuna zar zor yetişiyordu ama gülünç durmuyordu. Tek eliyle gözlerine siper yapıp Fraser'ın gösterdiği yere baktı.

Roger da arkalarından gelip yokuşa baktı. Aşağıdaki açık alanda titrek bir ışıltı vardı. Başka göze çarpan bir şey göremedi; geldikleri tepenin kenarındaki aynı defne, ceviz ve meşe ağaçları vardı; daha da aşağıda kalın bir çizgi yapraksız ağaç vardı ve bir derenin kenarına dizilmişlerdi.

Fraser onu görüp çenesiyle aşağıyı işaret etti.

"Derenin orada, gördün mü?" dedi.

İlk başta Roger hiçbir şey görmedi. Derenin kendisi bile görünmüyordu ama derenin yatağını çıplak dallı çınarlarla ve söğütlerle tahmin edebilirdi. Sonra gördü; yokuşun aşağısındaki bir çalılık hareket etti. Bu kesinlikle rüzgârın dallarını sallamasının dışında bir şeydi. Sanki bir şey çalılığı çekmiş gibiydi.

"Tanrım, bu da ne?"

Aniden gördüğü karanlık şey, ne kadar -çok- büyük olduğunun dışında hiçbir fikir vermiyordu.

“Bilmiyorum. Geyikten daha büyük. Kızıl geyik olabilir.” Fraser’ın esen rüzgâra karşı kıstığı gözleri dikkat kesilmişti. Tek elinde tüfeğiyle sakin duruyordu ama Roger onun heyecanını görebiliyordu.

“Ren geyiği olabilir mi?” Fergus, gölgelik olarak kullandığı elinin altında kaşlarını çattı. “Hiç görmedim onlardan ama çok büyük oluyorlar, değil mi?”

“Hayır.” Roger başını iki yana salladı. “Yani evet, ama bu Ren geyiği değil. Ben onlardan avlamıştım, yani Mohawk kabilesiyle birlikte. Bunun gibi hareket etmiyorlar.” Çok geçti, Fraser’ın ağzının gerilip rahatladığını gördü; açığa vurmadıkları ortak bir fikirle Roger’ın Mohawk kabilesine esir düşüşünden bahsetmediler. Fraser hiçbir şey söylemedi, yalnızca aşağıdaki ağaçlık alanı işaret etti.

“Evet, geyik ya da ren geyiği değil. Ama bir taneden fazlalar. Görüyor musun?”

Roger gözlerini daha da kıstı ve Fraser’ın yaptığını görüp aynısını yaptı. Ağırlığını bir ayağından diğerine vererek gözlerini manzarada gezdirdi.

Aşağıdaki panoramada tek bir noktaya sabitlenmeden bütün yokuşu bulanık bir renk cümbüşü olarak gördü. Tıpkı bir Van Gogh tablosuna benziyor, diye düşünüp gülümsedi. Sonra Jamie’nin gördüğünü gördü ve tüm çağdaş sanat fikirlerini zihninden sildi.

Soluk grilerle kahverengilerin ve her dem yeşil ağaçların arasında bir yol ayrımı vardı. Bitki örtüsünde şiddetli rüzgârın sebep olmadığı tuhaf hareketlenmeler vardı. Her hayvan görünmezdir ama varlığı buna rağmen etrafındaki çalıların hareketleri sayesinde bilinir. Tanrım, ne kadar büyük olabilirlerdi? Orada… ve orada… gözleri bir o yana bir bu yana gezindi, göğsünün ve karnının heyecandan gerildiğini hissetti. Tanrım, en azından yarım düzinelerdi!

“Haklıydım! Haklıydım, değil mi Mac Dubh?” diye sevindi MacLeod. Yuvarlak yüzü şekilden şekle girdi, zafer sevinciyle kızardı. “Hayvanlar gördüğümü söylemiştim, öyle değil mi?”

“Tanrım, kocaman bir sürü bu,” dedi Evan Lindsay sesli düşünür gibi. Yüzü parlak ve heyecanlıydı. Jamie’ye baktı.

“Nasıl olacak, Mac Dubh?”

Jamie gözünü vadiden ayırmadan tek omzunu hafifçe kaldırdı. “Söylemesi zor; açık alandalar. Hiçbir yerde etraflarını saramayız.” Parmağını yalayıp rüzgâra karşı tuttuktan sonra batıyı işaret etti.

“Rüzgâr batıdan esiyor; dereden geçip yokuşun dibine doğru inelim. Sonra Roger ve ben karşı tarafa, büyük kayanın yanına gideriz; şu kayayı görüyor musun?”

Lindsay yavaşça başını salladı, ince dudağının üzerinden çarpık ön dişi göründü.

“Derenin yanındalar. Siz etraflarını sarıp şuradaki büyük erz ağacına gelene kadar tutun. Sonra da derenin kenarlarına ikişer ikişer yayılın. Evan en keskin nişancı; hazır beklesin. Roger ve ben sürünün arkasından gelip onları size doğru süreceğiz.”

Fergus aşağıya bakarak başını salladı.

“Anladım. Eğer bizi görürlerse şu dar geçide dönecekler ve orada tuzağa düşecekler. Çok iyi. Haydi!”

Emir verircesine bir el işareti yaptı, kancası güneşte parladı. Sonra hafifçe yüzünü buruşturdu, sanki ormanın sessizliğine uzun ve gürültülü bir osuruk salmış gibi elini karnına götürdü. Jamie düşünceli gözlerle ona baktı.

“Rüzgâr yönünde ilerliyoruz, değil mi?” dedi.

Kuru yaprak kümelerinin arasında sessiz yürümek imkânsızdı ama Roger elinden geldiğince hafif adımlar atıyordu. Jamie’nin silahını doldurduğunu görünce aynısı yaptı. Barut kokusunu duyunca heyecanla endişe arasında bir hisse kapıldı. Takip ettikleri hayvanların boyutlarına dair tahminlerine göre, bir tanesini vurma şansı yakalayabilirdi belki de.

Şüphelerini bir kenara bırakıp bir an durdu, başını sağa sola çevirerek etrafı dinledi. Başının üzerindeki çıplak dallara dokunun rüzgârın ve uzaktaki derenin sesinden başka ses çıkmıyordu. Önündeki ağacın dibindeki çalılıktan küçük bir çıtırtı geldi. Sesin geldiği yere bakınca kırmızı tüyler gördü. Dipçiği eline aldı, avucuna değen ağaç dipçik sıcak ve sertti, namlusu yukarıya dönüktü.

Çalılığın etrafından dikkatle dönen Roger, aniden ayağının altından bir şey kaydığını hissetti ve dengesini korumak için arkaya doğru eğildi. Üzerine bastığı şeyin ne olduğuna baktı ve bir anlık hayal kırıklığına rağmen içinden kahkahalarla gülmek geldi.

“Jamie!” diye seslendi. Artık ne gizlilik, ne de sessizlik umurundaydı.

Defne ağaçlarının arasından Fraser’ın parlak saçları ve ardından da kendisi

göründü. Konuşmadan meraklı bakışlarla tek gür kaşını kaldırdı.

“Ben iyi iz süremem,” dedi Roger aşağıyı işaret ederek, “ama gördüğümde tanıyacağım kadar çok kez üstüne bastım.” Ayakkabısını yere düşen bir kütüğe sürtüp ayak parmağıyla gösterdi. “Sence bunca zamandır gizli gizli neyin peşindeyiz?”

Jamie durdu, gözlerini kıstı, sonra biraz daha yürüyüp kahverengi lekenin yanına çöktü. İşaret parmağıyla dokunduktan sonra, yüzünde hem hoşnut hem hoşnutsuz bir ifadeyle Roger’a baktı.

“Çok şaşkınım,” dedi. Ayağa kalkmadan başını çevirdi, etraflarını sarmalayan vahşi doğayı incelerken kaşlarını çattı. “Burada ne yapıyorlar?” diye söylendi.

Ayağa kalktı, dereye bakarken alçalan güneş dalların arasından sızıyordu.

“Çok anlamsız,” dedi gölgelere gözlerini kısarak bakarken. “Tepe’de yalnızca üç öküz var. Üçüncüsü Bobby MacLeod’un öküzü ve bence görünce kendi hayvanı olup olmadığını anlar. Üstelik…” Yavaşça topuğunun üzerinde arkasına dönüp az önce indikleri dik yokuşa baktı.

Konuşmasına gerek yoktu; paraşütü olmadığı takdirde hiçbir inek o yoldan inemezdi.

“Birden fazla, çok fazla var,” dedi Roger. “Sen gördün.”

“Evet, öyle. Ama nereden geldiler ki?” Jamie şaşkınlık içinde kaşlarını çatarak Roger’a baktı. “Kızılderililer öküz yetiştirmezler, özellikle de bu mevsimde. Ellerindeki tüm hayvanları kesip etlerini tütsülerler. Üstelik elli kilometre içinde öküzlerin gelebilecekleri herhangi bir çiftlik yok.”

“Belki vahşi bir sürüdür, olamaz mı?” dedi Roger. “Uzun zaman önce kaçmış ve başıboş dolaşıyorlardır.” Jamie’nin gözlerindeki şüphe, Roger’ın umut dolu mide gurultusuna karıştı.

“Eğer öyleyse avlaması kolay olur,” dedi Jamie. Şüpheci tavrı sesinden belli oluyordu, hatta gülümsediğinde bile. Eğilip küçük bir parça inek dışkısı alıp başparmağıyla ezdikten sonra yere attı.

“Çok taze,” dedi. “Yakındalar; gidelim.”

Yarım saat yürüdükten sonra yukarıdan gördükleri dere kıyısına ulaştılar. Burası geniş ve sığdı, söğüt ağaçları yapraksız dallarını suyun içine sarkıtmışlardı. Suya yansıyan güneş ışınlarından başka hiçbir şey kıpırdamıyordu ama hayvanların buraya geldikleri çok belliydi; kıyıdaki

çamurda kurumakta olan toynak izleri vardı ve bir yerde ölen bitkiler toynaklarla uzun ve karmaşık bir yığın haline getirilmişti.

“Neden ip getirmeyi akıl edemedim ki?” diye söylendi Jamie çamurda ilerlerken söğüt dallarını kenara iterek. “Et önemli bir konu ama süt ve peynir…” Jamie dereden sapıp ormanın içine giden yapraklarla dolu bir yola saptığında sesi duyulmaz oldu.

İki adam hiç konuşmadan sessizce yürüdüler. Roger pür dikkat ormanın sessizliğini dinledi. Yakınlarda olmalılardı; Roger’ın gözü gibi deneyimsiz bir göz bile işaretlerin taze olduğunu fark etmişti. Ormandaki sonbahar sessizliği uzaklarda öten bir kuzgunun sesiyle bölündü. Güneş alçalmış, ormandaki havayı altın bir pusla doldurmuştu. Hava fark edilir biçimde soğuyordu; Roger gölgeli bir yoldan geçti, paltosuna rağmen titriyordu. Diğerlerini bulup kısa süre içinde kamp kurmaları gerekiyordu; alacakaranlık kapıdaydı. Ateş yakmaları iyi olacaktı. Tabii bir de üstünde pişirecek bir şeyler bulurlarsa daha da iyiydi.

Soğuyan topraktan sonbahar sisinin yükseldiği küçük bir çukura doğru iniyorlardı. Jamie biraz daha önde, çatlaklarla dolu toprak el verdiğince kararlı bir şekilde yürüyordu; belli ki yol yapraklardan kalınlaşsa da hâlâ ona düz görünüyordu.

Bir inek sürüsü öylece ortadan kaybolamaz, diye düşündü, böyle kalın bir sis tabakasının içinde bile… tabii eğer hayali değildilerse. Ve Roger buradaki ormanın olağandışı sessizliğine rağmen buna inanmaya pek hazır değildi.

“Roger.” Jamie çok sessiz konuştu ama Roger öylesine kulak kabartmıştı ki kayınpederinin sesini sağ tarafında hemen duydu. Jamie yakınlardaki bir şeye kafasını çevirip baktı. “Bak.”

Yanında çınar ağacının gövdesini açığa çıkaran büyük ve dikenli bir çalı tutuyordu. Çalının bir kısmı çiğnenmiş, gri dalda beyaz bir yama bırakmıştı.

“İnekler kendilerini böyle mi kaşıyorlar?” Roger şüpheci gözlerle baktıktan sonra, sert dala takılmış koyu renk kıllardan bir tutam aldı.

“Evet, bazen,” diye cevapladı Jamie. Yaklaştı, Roger’ın elindeki koyu kahverengi kıla bakarak kafasını iki yana salladı. “Hayatımda hiç böyle bir inek postu görmedim. Neden bunun…”

Roger dirseğinde bir şey hissedip arkasına döndüğünde canavar gibi karanlık bir kafanın omzunun üzerinden baktığını gördü. Küçük ve koyu kırmızı bir gözle karşılaşmıştı. Bağırıp geri çekildi. Silahını ateşlediğinde gürültülü bir patlama sesi duyuldu ve ardından bir gümbürtü koptu. Roger bir

ağaç gövdesinin etrafına sarılmış yatıyordu, nefesi kesilmişti, uçup giden kıllı karanlık bir kütleyi andırıyordu.

Oturup nefes almaya çalışırken Jamie'nin yaprakların arasında diz çökmüş, Roger'ın silahını telaş içinde ararken gördü.

"Kalk!" dedi. "Ayağa kalk, Roger! Tanrım, bu bir bufalo!"

Roger ayağa kalkıp Jamie'yi takip etti. Hâlâ kesik kesik nefes alıyordu ama silahına nasıl kavuştuğunu tam olarak hatırlamadan elinde silahıyla koştu, barut mahfazası kalçasına çarpıyordu.

Jamie tıpkı bir geyik gibi çalılıkların arasından zıplıyor, paltosu sırtına çarpıyordu. Orman artık sessiz değildi; önlerinde ezme, parçalara ayırma sesleri ve kısık böğürtüler vardı.

Jamie'yi yukarıdaki yokuştu yakaladı; ayakları ıslak yapraklarda kaya kaya, koşuşturmaktan ciğerleri yana yana yokuşu çıktılar, sonra en tepeye ulaşıp aşağı doğru inen uzun bir yokuşa vardılar. Yokuş çam ve ceviz yapraklarıyla doluydu.

İşte oradaydılar; sekiz ya da dokuz kocaman, tüylü hayvan ormana ve ağaçların arasına dağılmak için yokuştan aşağıya iniyorlardı. Jamie tek dizinin üzerine çöküp iç çekti, sonra ateş etti ama görünüşe göre ıskaladı.

Durup silahını yeniden doldurması için zaman yoktu; sürüyü gözlerinden kaçırmamaları gerekiyordu. Ağaçların arasından aşağıya ve sağa kıvrılan derenin ışıltıları görünüyordu. Roger heyecanla yokuştan aşağı inerken matarası ve mermi kutusu havalarda uçuştu, kalbi tıpkı bir bufalo sürüsünün toynakları gibi güm güm vuruyordu. Jamie'nin arkasından Galce uyarılarda bulunarak bağırdığını duydu.

Birkaç farklı tondaki haykırışlar Roger'ın arkasına bakmasına neden oldu. Jamie durmuştu ve yüzü şaşkınlıktan kalakalmıştı. Roger'ın seslenmesine zaman kalmadan şaşkınlık ifadesi öfkeye dönüştü. Dişlerini sıkıp silahını namlusundan tuttuktan sonra hırçın bir çat sesiyle kabzayı yere çarptı. Zar zor durup silahı kaldırarak yeniden yere vurdu -ve omuzlarını olanca gücüyle yuvarlayarak aynı şeyi tekrarladı.

Takibi gönülsüzce bırakan Roger dönüp Jamie'ye doğru yürümeye başladı.

"Neler oluyor?" Sonra ne olup bittiğini görünce vücudundaki bütün tüylerin tiksintiyle diken diken olduğunu hissetti. Ot yığınlarının arasında kalın, pullu, kahverengi ve halka halka olmuş bir şey tısladı. Yılanın bir ucu ezilmişti ve kanı Fraser'ın tüfeğinin ucuna sıçramıştı. Kurdu andıran kafasız vücudu

debeleniyordu.

“Dur! Öldü artık. Beni duyuyor musun? Dur dedim!” Fraser’ın kolunu tuttu ama kayınpederi kolunu çekip silahın ucuyla yeniden yılanı ezmeye koyuldu. Sonra şiddetli bir şekilde ürpererek ve hafifçe silahına doğru eğilerek durdu.

“Tanrım! Ne oldu? Sana mı saldırdı?”

“Evet, bacağıma. Üzerine bastım.” Jamie’nin dudakları bembeyaz kesilmişti. Hâlâ can çekişen yılana bakınca yine bütün vücudunu derin bir ürperti sardı.

Roger kendi ürpertisini bastırıp Fraser’ın kolunu tuttu.

“Gel. Otur, bir bakalım.”

Jamie hafifçe yalpalayarak geldi, düşen bir kütüğün üzerine çöktü. El yordamıyla çorabının üstünü aradı, parmakları titriyordu. Roger, Jamie’nin elini itip çorabını ve çizmesini sağ ayağından çıkardı. Yılanın zehirli dişinin izi, baldırında bir çift koyu kırmızı delik olarak hemen görünüyordu. Küçük deliklerin etrafındaki et maviye dönmüştü ve geç saatin altın sarısı ışığında bile belli oluyordu.

“Zehirli bu. Kesmem lazım.” Roger’ın ağzı kurumuştu ama tuhaf bir şekilde sakindi ve telaşa mahal vermedi. Kemerindeki bıçağı, baştan savma bir şekilde sterilize edilmiş olmasını umursamadan çekti. Ateş yakmak birkaç değerli dakikasını alırdı ve kaybedecek zamanları yoktu.

“Dur.” Fraser hâlâ beyazdı ama titremesi geçmişti. Kemerindeki küçük matarayı alıp içindeki viskiyi bıçağın üzerine döktü, sonra birkaç damlayı parmaklarına damlattıktan sonra sıvıyı yaranın üzerine yaydı. Roger’a bakıp gülümsemek için dudaklarını kıpırdattı.

“Birini kesmesi gerektiğinde Claire hep böyle yapıyor.” Arkasına yaslandı, ellerini yosunlu kütükte birleştirdi ve başını salladı. “Şimdi devam et.”

Roger büyük bir dikkatle dudaklarını ısırarak bıçağın ucunu deliklerden birinin üzerine bastırdı. Deri şaşırtıcı bir şekilde sağlam ve esnekti; bıçak deliği çökertti ama içine girmedi. Fraser eğilip Roger’ın elini tuttu; derin ve sert bir homurtuyla elini itti. Bıçak aniden birkaç santimetre içeri girdi. Bıçağın etrafı kanla kaplandı; el geriye düştü.

“Bir daha yap. Sert ve hızlı ol dostum, Tanrı aşkına.” Jamie’nin sesi kararlıydı ama Roger, eline Fraser’ın yüzünden düşen sıcak ter damlalarının teniyle temas edince soğuduğunu hissetti.

Gereken gücü topladı, bıçağı sertçe saplayıp hızla kesti -ilk yardım rehberlerinin söylediği gibi deliklerin üzerine iki X işareti yaptı. Yaralar çok fazla kanıyordu, kan kalın çizgiler halinde akıyordu. Ama bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Daha derine inmeliydi; zehri akıtacak kadar derine. Bıçağı bırakıp eğildi, ağzını yaralara dayadı.

Telaşlı değildi ama acele etme isteği gittikçe artıyordu. Zehir ne kadar sürede yayılırdı? Hepi topu birkaç dakikası, hatta daha da az bir zamanı vardı. Roger elinden geldiğince sert bir şekilde yaraları emdi, sıcak metal tadındaki kan ağzını doldurdu. Emmeye ve tükürmeye hızla devam etti. Kan sarı yaprakların üzerine damlıyordu, Fraser'ın bacak kılları dudaklarını kaşındırıyordu. Bütün dikkatini elindeki işe verdiği anda bile aklından aynı anda onlarca şey geçiyordu

Lanet olası yılan gerçekten ölmüş müydü?

Ne kadar zehirliydi?

Bufalo kaçmış mıydı?

Tanrım, bu işi doğru yapıyor muydu?

Eğer babasını ölümden kurtaramazsa Brianna onu öldürürdü. Claire de öyle.

Sağ uyluk kemiğine kramp girdi.

Diğerleri hangi cehennemdeydi? Fraser onları çağırmalıydı -hayır, çağırıyordu, Roger'ın bilmediği bir yere sesleniyordu. Roger'ın tuttuğu bacak kaya gibi sertleşmişti, bastırdığı parmaklarının altındaki kaslar kaskatı kesilmişti.

Başının arkasındaki saçları bir şey yakaladı, döndürdü ve onu durdurmaya zorladı. Roger zar zor nefes alarak yukarı baktı.

"Bu kadarı yetmez mi?" dedi Jamie usulca. "Bütün kanımı akıtacaksın." Çıplak ayağını büyük bir dikkatle kıpırdatıp yüzünü ekşitti. İşaretler canlıydı ve hâlâ kan sızıyordu. Yaraların etrafındaki et emilmekten şişmiş, kan oturmuş ve morarmıştı.

Roger topuklarının üzerine oturup nefes aldı.

"Ben yılanın yaptığından daha çok karıştırdım ortalığı."

Ağzı tükrük dolmuştu; öksürüp tükürdü. Fraser sessizce ona viski matarasını uzattı; Roger viskiyle ağzında gargara yapıp tükürdü, sonra derin bir yudum aldı.

“İyi misin?” Elinin tersiyle çenesini sildi, ağzında hâlâ demir tadı vardı. Yaralı bacağı işaret etti.

“Olacağım.” Jamie’nin benzi solgundu ama ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Gidip diğerleri neredeymiş, bir bak.”

Görünürde yoklardı; kayanın üzerinden bakıldığında bir ileri bir geri salınan çıplak ağaç dallarından başka bir şey görünmüyordu. Rüzgâr yükselmişti. Eğer bufalo nehir boyunca ilerlediyse de görünürde ne onlardan, ne de avcılardan bir iz vardı.

Rüzgârda bağırmaktan sesi kısılan Roger, yokuştan aşağı inerek dönüşe geçti. Kocaman bir köknar ağacının dibindeki kayaların arasında sığınabileceği bir nokta bulan Jamie biraz kıpırdanmıştı. Sırtını kayaya dayamış, bacaklarını uzatmış oturuyordu. Yaralı bacağının etrafına mendil sarmıştı.

“Kimse yok. Sen yürüyebilir misin?” Roger kayınpederinin üzerine eğildi, havanın soğumasına rağmen Jamie’nin kızardığını ve terlediğini gördü.

Jamie başını iki yana sallayıp bacağını işaret etti.

“Yürüyebilirim ama uzun süre değil.” Bacağı, ısırığın hemen yanından epeyce şişmişti ve morarma yayılmıştı; bacağın etrafındaki mendilin her iki tarafından da görünüyordu.

Roger huzursuzluğun baş gösterdiğini fark etti. Bildiği her şeyi yapmıştı; ilk yardım rehberleri yılan ısırığının ikinci tedavi yönteminin ‘uzvu sabitleyip hastayı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde hastaneye yetiştirmek’ olduğunu söylemişlerdi. Kesme ve emme işlemleri zehri yaradan çekmeye yarıyordu ama belli ki büyük bir kısmı içeride kalmış, Jamie Fraser’ın vücuduna yavaş yavaş yayılıyordu. Hepsini zamanında emememişti. Hastaneye en yakın şey - yani Claire ve otları- bir günlük yürüme mesafesindeydi.

Roger yavaş yavaş kalçalarının üzerine oturup bir sonraki adımının ne olacağını kestirmeye çalıştı. Uzvu sabitle, bunu zaten yapmıştı, ne işe yarayacaksa…

“Çok acıyor mu?” diye sordu sıkıntılı bir şekilde.

“Evet.”

Hiç yardımcı olmayan bu cevaptan sonra Jamie kayaya yaslanıp gözlerini kapadı. Roger kuru diken yığınının üzerine oturup düşünmeye çalıştı.

Hava hızla kararıyordu; günün kısa sıcaklığı düşmüştü ve ağaçların

altındaki gölgeler gecenin derin mavi görüntüsüne dönüşmüştü. Oysa saat en fazla dörttü. Bu gece hiçbir yere gitmedikleri kesindi; Fraser yürüyebilse bile dağlarda yön bulmak karanlıkta neredeyse imkânsızdı. Eğer diğerleri burada olsalaydı, Jamie'yi taşıyabilirlerdi. Ama bu onu burada bırakmaktan daha yararlı olur muydu? Claire'in burada olmasını çok istediği sırada, aslında onun da yapabileceği çok şey olmadığı hissine kapıldı. Ölmesi durumunda teselli etmek dışında…

Bu düşünce içine bir taş gibi oturdu. Bu taşı sertçe iterek kesesini alıp içinde erzak aradı. Hâlâ küçük bir parça mısır çöreği vardı; dağlarda su bulmak asla bir zorluk olmamıştı. Ağaç seslerinin arasında aşağıdaki, pek uzak sayılmayan derenin gürlemesini duyabiliyordu. Hâlâ ışık varken odun toplasa daha iyi olacaktı.

"Ateş yaksak iyi olacak." Jamie aniden Roger'ın düşüncesini dile getirerek onu şaşırttı. Jamie gözlerini açıp eline baktı, sanki daha önce hiç görmemiş gibi bir yukarı, bir aşağı çevirdi.

"Parmaklarıma iğneler ve dikenler batıyor," dedi. Eliyle yüzüne dokundu. "Buraya da. Dudaklarım hissizleşti. Sence bu normal mi?"

"Bilmiyorum. Eğer viski içtiysen sanırım normal." Kötü bir şakaydı bu ama Jamie hafifçe gülünce sevindi.

"Hayır." Jamie yanındaki mataraya dokundu. "Sonra daha çok ihtiyacım olur diye düşündüm."

Roger derin bir nefes alıp ayaklandı.

"Doğru. Sen burada kal; hareket etmemen gerekiyor. Ben biraz odun toplayacağım. Diğerleri de muhtemelen ateşin ışığını görürler." Diğerlerinin de en azından sabaha kadar pek yardımları dokunmazdı. Ama yalnız olmamak da bir teselliydi.

"Yılanı da al," diye seslendi Jamie arkasından. "Doğruya doğru; akşam yemeği olarak biz de ondan bir ısırık alırız!"

Endişeli haline rağmen gülümseyen Roger, elini sallayıp yokuşun aşağısına doğru döndü.

İhtimaller neydi? Kendi kendine sorup dururken, çürümüş bir kütüğün üzerindeki yumuşak odundan kalın bir çam budağı almak için eğildi. Fraser büyük bir adamdı ve oldukça sağlıklıydı. Kesinlikle hayatta kalacaktı.

Yine de insanlar yılan ısırıklarından ölüyorlardı ve bu hiç de nadir değildi; daha geçen hafta, High Point yakınlarındaki bir Alman kadının odun

yığınından bir parça odun almak için eğildiğinde, orada gizlenmiş bir yılan tarafından boynundan sokulduğunu ve birkaç dakika içinde de öldüğünü duymuştu. Tam bir çalılığın altına kuru dalları almak için eğildiği sırada, bunu hatırlayınca hemen çıplak elini çekti. Kolundaki tüyler diken diken olmuştu. Aptallığı yüzünden kendini azarlayarak, bir dal alıp yeniden eğilmeden önce temkinli bir şekilde kuru yaprak yığınını eşeledi.

Dakika başı yokuşun başına bakmadan edemiyor, Fraser'ı göremediği anda telaşlanıyordu. Ya dönmeden önce yığılır kalırsa?

Sonra hatırladı ve biraz sakinleşti. Hayır, her şey yolundaydı. Jamie bu gece ne yılan ısırığından ne de soğuktan ölecekti. Ölemezdi; birkaç sene sonra yangında ölecekti. İlk kez bu lanet onu rahatlatmıştı. Derin bir nefes alıp huzurla verdi, sonra yılana yaklaşmak için cesaretini topladı.

Artık hareketsizdi ve belli ki ölmüştü. Yine de kaldırmak için cesaret gerekiyordu. Bileği kalınlığındaydı ve yaklaşık olarak yüz yirmi santimetre uzunluğundaydı. Sertleşmeye başlamıştı; sonunda Roger yılanı kolunda taşıdığı odunların üzerine pullu bir dalmış gibi sermek zorunda kaldı. Onu bu şekilde görünce Alman kadının gözünden nasıl kaçtığını anladı; hilekâr kahverengileri ve grileri sayesinde toprakta neredeyse görünmezdi.

Roger ateşi yakarken, Jamie de yılanın derisini yüzdü. Roger göz ucuyla bakarken kayınpederinin hiç olmadığı kadar beceriksiz hareket ettiğini gördü; ellerindeki hissizlik daha da kötüleşmiş olmalıydı. Yine de azimle devam etti, yılanı kesip titreyen parmaklarıyla soluk çiğ etini yarısını soyduğu dala geçirdi.

İş bitince Jamie çubuğu büyüyen ateşe doğru uzattı ve neredeyse düşürecekti. Roger çubuğu yakaladığında, Jamie'nin elinin ve kolunun titrediğini hissetti.

"İyi misin?" dedi ve hemen Jamie'nin alnına uzandı. Fraser şaşkın ve biraz hakarete uğramış hissederek geri çekildi.

"Evet," dedi ve durdu. "Evet, iyiyim… Biraz hasta hissediyorum," diyerek durumunu kabullendi.

Bu loş ışıkta emin olmak zordu ama Roger, Jamie'nin hastadan epeyce kötü göründüğünü düşündü.

"Neden biraz uzanmıyorsun?" dedi sakin görünmeye çalışarak. "Uyuyabiliyorsan uyu; yemek hazır olduğunda ben seni uyandırırım."

Jamie'nin tartışmaya girmemesi Roger'ı şimdiye kadar olanlardan daha da

çok telaşlandırdı. Jamie yaprakların arasına kıvrıldı, yaralı bacağını özenle hareket ettirmesi ne kadar acı çektiğini gayet güzel özetliyordu.

Yılan eti damlayıp cızırdadı. Yılan yiyor olmanın verdiği hafif tiksintiye rağmen Roger midesinin guruldadığını hissetti; gerçekten kızarmış tavuk gibi kokuyordu! İştahla açlıktan ölmek arasındaki ince çizgide ilk defa tereddüt etmiyordu; en zor beğenen bir gurme bile bir ya da iki gün aç kalırsa hiç tereddüt etmeden sümüklü böcek ve kertenkele yerdi; Roger ölçüm yolculuğundan geri dönerken yemişti.

Gözünü Jamie'den ayırmadı; kıpırdamadı ama büyümeye başlayan alevlere rağmen ara sıra titrediğini gördü. Gözleri kapalıydı. Yüzü kırmızıydı ama bu yalnızca ateşin ışığından olabilirdi.

Et piştiğinde ortalık kapkaranlık olmuştu. Roger su getirdikten sonra ateşe bir dolu kuru ot ve odun attı. Alevler boyuna ulaşıp dans edip çıtırdadılar; eğer diğerleri bir buçuk kilometre arasında bir yerlerdeyse, bunu göreceklerdi.

Fraser yemek yemek için zar zor doğruldu. İştahı olmadığı belliydi ama kendini çiğneyip yutmak için zorladı. Her ısırığı epey çaba gerektiriyordu. Neydi bu? Roger merak ediyordu. Yalnızca inat mı? Yılandan öç alma isteği mi? Yoksa sürüngenin etini yemenin kendi ısırığına bir çare olduğuna dair bir İskoç batıl inancı mıydı?

"Kızılderililer yılan ısırığına karşı ne yapılması gerektiğini biliyorlar mıydı?" diye sordu Jamie aniden.

"Evet," diye cevapladı Roger temkinli bir şekilde. "Kökleri ve otları gübreyle ya da sıcak mısır unuyla karıştırıp lapa yapıyorlar."

"İşe yarıyor muydu?" Fraser'ın elinde bir parça et vardı, bileğini sanki elini ağzına götürecek gücü yokmuş gibi büktü.

"Yaparlarken sadece iki kez gördüm. İlkinde kesinlikle işe yarıyor gibi bir hali vardı. Ne şiş, ne de acı vardı; küçük kız aynı günün gecesini çok sakin geçirdi. Diğerinde işe yaramadı." Posta sarılı bedenin evden çıkarıldığını görmüştü ve ölümün tüyler ürpertici ayrıntılarına tanık olmamıştı. Görünüşe göre bir başka yılan ısırığının etkilerini yakında görecekti.

Fraser homurdandı.

"Peki senin çağında ne yapıyorlardı?"

"Antivenin denen bir şey enjekte ediyorlardı."

"İğne mi yani?" Jamie hiç de coşkulu görünmüyordu. "Claire bir kez

yapmıştı bana. Hiç hoşuma gitmemişti.”

“İşe yaramış mıydı?”

Jamie homurdandı, dişlerinin arasında küçük bir parça daha eti çiğnedi.

Roger endişeli olmasına rağmen hem kendi etini, hem de Jamie’nin yemediği eti yalayıp yuttu. Gökyüzü siyah ve yıldızlarla doluydu, ağaçların arasında soğuk bir rüzgâr dolaşıyor, ellerini ve yüzünü donduruyordu.

Yılandan arta kalanları gömüp ateşi güçlendirdi -artık ihtiyaçları olan tek şey, kan kokusuyla baştan çıkan büyük bir etoburun gelmesiydi- bir yandan da karanlığın arasından gelecek sesi dinliyordu. Rüzgârın uğultusundan ve dalların çıtırtısından başka ses duyulmadı; yalnızdılar.

Fraser soğuğa rağmen av gömleğini çıkarıp gözleri kapalı bir şekilde oturmuş, hafifçe sallanıyordu. Roger yanında çömelip koluna dokundu. Tanrım! Adam ateşler içinde yanıyordu.

Yine de gözlerini açıp hafifçe gülümsedi. Roger bir bardak su getirdi; Jamie başını sallayıp bardağı beceriksizce aldı. Bacağı dizinin altından garip bir şekilde şişmişti ve normal boyutunun neredeyse iki katı olmuştu. Derisinde düzensiz koyu kırmızı lekeler vardı. Sanki şeytan ağzını iştahla ete yapıştırdıktan sonra beğenmeyip gitmiş gibiydi.

Roger yanılıyor olup olmadığını merak etti. Geçmişin değişemeyeceğine ikna olmuştu; dolayısıyla Fraser’ın ölümünün zamanı ve şekli belliydi -dört yılı daha vardı. Eğer bundan emin olmasaydı, adamın görünüşü onu çok endişelendirirdi. Fakat bundan nasıl emindi ki?

“Yanılıyor olabilirsin.” Jamie bardağı yere koymuş, Roger’a mavi gözlerini ayırmadan bakıyordu.

“Ne konuda?” diye sordu, aklından geçeni duyduğuna şaşırmış bir şekilde. Acaba fark etmeden kendi kendine mi konuşmuştu?

“Değişim konusunda. Tarihi değiştirmenin mümkün olmadığını düşündüğünü söyledin. Ama ya yanılıyorsan?”

Roger ateşi harlamak için eğildi.

“Yanılmıyorum,” dedi kesin bir dille. Fraser’ı olduğu kadar, kendini de ikna etmek ister gibiydi. “Bir düşünsene. Sen ve Claire, Charles Stuart’ı durdurmaya, yaptıklarını değiştirmeye çalıştınız. Ama olmadı. Olmaz.”

“Bu pek doğru değil,” diyerek karşı çıktı Fraser. Arkasına yaslandı, ateşin parlaklığına karşı gözlerini hafifçe kısmıştı.

“Ne doğru değil?”

“Onu Ayaklanma’dan uzak tutmaya çalışma konusunda başarısız olduk ama bu yalnızca bize ve ona bağlı değildi; bunu bir sürü başka halkla da ilgisi vardı. Onu takip eden şeflerle, onun kanına giren lanet olası İrlandalılarla ve hatta Louis’yle bile ilgisi var; onunla ve altınıyla.”

Duyduklarını savuşturmak istercesine elini salladı. “Ama bu ne orada ne de burada. Claire’in ve benim onu durduramadığımızı söyledin ve bu doğru da; başlangıcı durduramadık. Ama sonunu durdurmuş olabiliriz.”

“Culloden’ı mı kastediyorsun?” Roger, Claire’in ona ve Brianna’ya taşların -ve Jamie Fraser’ın- hikâyesini ilk anlattığı, uzun zaman önceki o günü yarım yamalak hatırlayarak ateşe baktı. Evet, Claire son bir fırsattan, klanların son kıyımını engelleme şansından söz etmişti…

Fraser’a baktı.

“Charles Stuart’ı öldürerek mi??”

“Evet.” Gözleri neredeyse tamamen kapalıydı ama kafasını huzursuzca çevirdi, rahatsız olduğu çok belliydi. “O zamandan beri bunun ahlak mı yoksa korkaklık mı olduğunu çok kez merak ettim.”

“Ya da belki başka bir şeydir,” dedi Roger ansızın. “Bilemezsin. Eğer Claire onu zehirlemeye çalışsaydı, bir şey olacağına bahse girerim; yemek bozulacaktı, bir köpek onu yiyecekti, başkası ölecekti. Yani bir şey fark etmeyecekti!”

Fraser gözlerini yavaşça açtı.

“Yani her şeyin kader olduğunu mu düşünüyorsun? İnsanın kendi özgür seçim hakkı yok mudur?” Elinin tersini ağzına sürttü. “Brianna için geri dönmeyi seçtiğinde, sonra yeniden onun ve çocuk için dönmeyi seçtiğinde, bu kesinlikle senin seçimin değil miydi yani? Bunu yapman kaderinde mi vardı?”

“Ben- ” Roger durdu, ellerini yumruk yapmıştı. Yanan odunun kokusu aniden Gloriana’nın suyunun kokusuna karışmıştı. Sonra rahatlayıp kısa bir kahkaha attı. “Felsefe yapmanın sırası değil, değil mi?”

“Evet,” dedi Fraser sakince. “Ama başka zamanım olmayabilir.” Fraser, Roger’ın itiraz etmesine zaman tanımadan devam etti. “Eğer özgür seçim hakkı yoksa… o halde ne günah, ne de günahtan arınma vardır, değil mi?”

“Tanrım,” dedi Roger, alnındaki saçları arkaya atarak. “Hawkeye gibi gelip,

lanet olası Augustine gibi bir ağacın altında ölmek!”

Jamie amacına odaklanıp Roger’ı umursamadı.

“Ben ve Claire seçimimizi yaptık. Kimseyi öldürmeyecektik. Bir insanın kanını akıtmayacaktık. Ama o halde Culloden’ın kanı bize mi bulaştı? Biz günah işlemeyecektik fakat günah yine de bizi buldu mu?”

“Elbette hayır.” Roger huzursuz bir şekilde ayağa kalktı, ateşe çubuğunu soktu. “Culloden’da olanlar -sizin hatanız değildi- nasıl oldu? Herkesin orada rolü vardı. Murray’in, Cumberland’in, bütün şeflerin… tek bir kişinin işi değildi!”

“Yani hepsinin kaderde yazılı olduğunu mu söylüyorsun? Doğduğumuz andan itibaren kaderimize mahkûm oluyoruz ve tek şey bile değişmiyor mu? Üstelik sen bir papaz çocuğusun!” Fraser tatsız bir şekilde güldü.

“Evet,” dedi Roger birden tuhaf ve anlatılmaz bir şekilde sinirli hissederek. “Hayır yani, ben öyle düşünmüyorum. Sorun şu ki… eğer bir şey bir şekilde olduysa, başka şekilde nasıl olabilir?”

“Olduğunu düşünen yalnızca sensin,” dedi Fraser.

“Düşünmüyorum, biliyorum!”

“Hmm. Evet, çünkü sen bunun öteki tarafından geldin; gelecek arkanda kaldı. O yüzden belki sen bir şeyi değiştiremedin ama ben değiştirebilirim, çünkü bu hâlâ benim önümde, öyle değil mi?”

Roger eliyle sert bir şekilde yüzünü ovuşturdu.

“Bu çok- ” diye başladı ama sonra durdu. Bunun çok anlamsız olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Bazen dünyadaki her şeyin artık anlamsız olduğunu düşünüyordu.

“Belki,” dedi temkinli bir şekilde. “Tanrı bilir, ben bilmiyorum.”

“Evet. Sanırım yakında öğreneceğiz.”

Roger, Jamie’nin sesindeki tuhaflığı duyup keskin gözlerle baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bundan üç yıl sonra öleceğimi bildiğini söylüyorsun,” dedi Fraser sakince. “Eğer bu gece ölürsem, demek ki sen yanılıyorsun demektir, değil mi? Olduğunu sandığın olmayacak, yani geçmiş değiştirilebilir, değil mi?”

“Ölmeyeceksin!” dedi Roger. Karşı gelmeye çekinmeden Fraser’a baktı.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Fraser. “Ama sanırım biraz viski içeceğim. Kapağını çıkarır mısın? Parmaklarım tutmuyor.”

Roger’ın elleri de titremiyor değildi. Viskinin yılan ısırıklarına iyi gelip gelmediğini bilmiyordu ama artık pek bir şey fark etmeyecekti.

“Yat,” dedi kısık sesle, Jamie içmeyi bitirdiğinde. “Ben biraz daha odun toplayacağım.”

Hareketsiz duramıyordu; toplayacak çok odun vardı. Parlayan ateşin görüş alanından uzaklaşmadan karanlığın içine daldı.

Böyle çok gece geçirmişti; öyle engin bir gökyüzünün altındaydı ki yukarı bakınca başı dönüyordu. Soğuk, iliklerine kadar işlemişti ve vücut sıcaklığını korumak için hareket ediyordu. O geceler yaprak yığınlarının üzerinde rahatça yatamayacak kadar huzursuz, uyuyamayacak kadar acı içinde olduğu gecelerdi ve hep seçimiyle savaşmıştı.

O zaman seçiminin ne olduğu belliydi ama o seçimi yapmak kolay olmaktan çok uzaktı: Bir yanda Brianna ve onun getirdikleri vardı; aşk ve tehlike, şüphe ve korku. Bir yanda ise güvenlik. Kim olduğunu, ne olduğunu bilmenin güvenliği, onun olan kadının ve onun olması muhtemel çocuğun iyiliği için vazgeçtiği güvenlik.

Seçimini yapmıştı. Kahretsin, seçmişti! Onu hiçbir şey zorlamamıştı, seçimi kendi kendine yapmıştı. Ve eğer bu kendini en baştan yaratmak demekse, o halde bunu da kendi seçmişti! Morag’ı da öpmeyi o seçmişti. Bunu düşününce dudakları kıpırdadı; bu küçük olayın sonuçlarına dair pek fikri yoktu.

Aklında bir şey yankılandı. Hafızasının gölgelerinin arasından yumuşak bir ses duyulmuştu.

… ne olarak doğduğumun önemi yok, kendimle ne yapacağım, ne olacağım önemli.”

Bunu kimin yazdığını merak etti. Montaigne mi? Locke mi? Aydınlanma çağı düşünürleri, onların kader ve birey düşüncelerinden biri miydi? Zamanda yolculuk hakkında ne diyeceklerini merak ediyordu! Sonra bunu nerede okuduğunu hatırladı ve buz kesti.

“Bu cadı Geillis’in kara büyü kitabı. Bu bir cadı ismi ve ben bu ismi alıyorum; ne olarak doğduğumun önemi yok, kendimle ne yapacağım ne olacağım önemli.”

“Doğru!” dedi cüretkâr bir şekilde. “Doğru. Hiçbir şeyi değiştiremedin,

değil mi büyükanne?”

Arkasındaki ormandan bir ses geldi. Sesin ne olduğunu anlayınca ensesindeki tüyler diken diken oldu; ilk başta sandığı gibi kahkaha değildi bu. Yalnızca uzaktaki bir panterin haykırışıydı.

Aslında büyük annesinin bazı şeyleri değiştirdiğini düşündü. Doğru, Charles Stuart’ı kral yapmayı başaramamıştı ama bir sürü başka şey yapmıştı. Ve şimdi Roger asıl konuyu düşünmeye başladı… Büyükannesi ve Claire bazı şeyleri kesinlikle değiştirecek şeyler yapmışlardı; ikisi de başka çağın erkeklerinden hamile kalmışlardı. Brianna… William Buccleigh -ve bu iki doğumun kendi hayatı üzerindeki etkilerini düşününce…

Bunun bir şeyleri değiştirmiş olması gerekti, değil mi? Yavaşça bir kütüğün üzerine oturdu, altındaki odunun soğukluğunu ve ıslaklığını hissetti. Evet, öyle olmuştu. Kendi lanet olası varlığı Geilie Duncan’ın kaderini değiştirmesinin bir sonucuydu. Eğer Geilie, Dougal MacKenzie’den çocuk yapmamış olsaydı… elbette, bunu seçmemişti.

Fakat amaç herhangi bir şeyi değiştirir miydi? Yoksa Jamie Fraser’la tartıştığı nokta tam olarak bu muydu?

Ayağa kalkıp gölgelere bakarak ateşin etrafında gözlerini gezdirdi. Fraser yerde yatıyordu ve karanlığın içinde çok hareketsiz bir kamburu andırıyordu.

Sessizce yürüdü ama diken yapraklar ayaklarının altında çıtırdadı. Fraser hareket etmedi. Gözleri kapalıydı. Rahatsızlığı yüzünden okunuyordu. Roger yüzüne kan oturmuş olduğunu, dudaklarının ve gözkapaklarının hafifçe şiştiğini gördü. Titrek ışıkta hâlâ nefes alıp almadığını görmek imkânsızdı.

Roger eğilip Jamie’yi sertçe salladı.

“Hey! Yaşıyor musun?” Bunu şaka olarak söylemek istemişti ama sesindeki korku kendi kulaklarından bile kaçmamıştı.

Fraser hareket etmedi. Sonra bir gözünü açtı.

“Evet,” diye mırıldandı. “Ama bu hoşuma gitmiyor.”

Roger bir daha Jamie’yi bırakmadı. Yüzünü ıslak bir bezle silip biraz daha viski verdi -ve Jamie reddetmedi- sonra uzanmış bedeninin yanına oturup nefes alış verişlerini dinlemeye başladı.

Kendi isteği dışında kendini planlar yaparken, bir tatsız ihtimalden diğerine geçerken buldu. Ya en kötüsü olursa? Kendi isteği dışında bunun mümkün olduğunu düşündü; Fraser’ın şu anda göründüğünden daha iyi haldeyken ölen

insanlar görmüştü.

Eğer en kötüsü olursa ve diğerleri geri dönmezlerse, Jamie'yi gömmesi gerekecekti. Ne onu taşıyabilir, ne de ortalıkta bırakabilirdi; yakınlarda dolanan panterler ya da başka hayvanlar varken olmazdı.

Gözlerini huzursuz bir şekilde etrafta gezdirdi. Kayalar, ağaçlar, çalılar -her şey yabancı görünüyordu, her şey karanlığın gölgesi altındaydı, çizgiler titriyor ve ateşin titrek ışığında değişiyor gibiydi. Rüzgâr, sinsi sinsi av peşinde dolaşan bir hayvan gibi inliyordu.

Belki de şuradaydı; karanlığın içinde yan yatmış bir ağaç gördü. Sığ bir çukur kazıp ağacı kaldırabilirdi. Sonra ağaç geçici mezarın üzerine düşüp onu gizleyecekti…

"Hayır!" dedi kendi kendine. "Hayır, lütfen!"

Bree'ye, Claire'e bu haberi vereceği anı gözünde canlandırınca göğsüne ve boğazına bir acı saplandı. Üstelik bir tek onlar yoktu, Jem ne olacaktı? Fergus ve Marsali, Lizzie ve babası, Buglar, Lindsayler, Tepe'deki diğer ailelere nasıl söyleyecekti? Hepsi Fraser sayesinde güven ve yön buluyorlardı; o olmadan ne yaparlardı?

Fraser kımıldanıp homurdandı. Roger elini omzuna koyunca Jamie yeniden sakinleşti.

Gitme, dedi içinden. Söylenmemiş bu sözler boğazında düğümlendi. Bizimle kal. Benimle kal.

Elini Fraser'ın omzundan çekmeden uzun bir süre oturdu. Sanki Fraser'ı topraktan bir şekilde uzakta tutuyormuş gibi saçma bir hisse kapılmıştı. Eğer gün doğumuna kadar onu tutarsa, her şey iyi olacaktı; eğer elini kaldırırsa bu sonu olacaktı.

Ateş azalmıştı ama sönmemesi için ara sıra ateşi karıştırıyordu.

"MacKenzie?" Ses bir fısıltıdan daha gürültülü değildi ama Roger duyup hemen eğildi.

"Evet, buradayım. Su mu istiyorsun? Viski mi?" Daha konuşurken bardağı alıp telaşla su doldurdu. Fraser iki yudum aldıktan sonra bardağı uzattı.

"Haklı mısın değil misin, henüz bilmiyorum," dedi Fraser. Sesi yumuşak ve boğuk olmasına rağmen belirgindi. "Ama eğer haklı değilsen Roger ve ben ölüyorsam, sana söylemem gereken şeyler var. Çok geçe bırakmak istemiyorum."

“Buradayım,” diye tekrarladı Roger. Başka ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Fraser gözlerini kapadı, gücünü topladı, sonra ellerini altına doğru götürürken hantal ve sakar elleri oldukları yere düştüler.

“Bonnet. Sana söylemem gerek.”

“Öyle mi?” Roger ilk kez Fraser’ın sağlığı için endişeden fazlasını hissetti.

“Lyon adında bir adam var. Onu nasıl bulacağını en iyi Duncan Innes biliyor. Kıyıda çalışıyor, dış kıyılara açılan kaçakçılardan bir şeyler satın alıyor. Düğünde viski konusunda onunla anlaşıp anlaşamayacağımı sordu.”

Plan gayet kolaydı; Jamie Lyon’a haber yollamak istiyordu -ama bunun nasıl olacağını Roger bilmiyordu- ve ona bu işe girişeceğini, Lyon’dan, Stephen Bonnet’yi kıyının aşağısında ve yukarısında taşımacılık yapacak kadar becerikli ve gerekli üne sahip bir adam olup olmadığını görmek için toplantılardan birine getirmesini isteyecekti.

“Gerekli ün,” dedi Roger fısıldayarak. “Evet, kesinlikle bu onda var.”

Fraser gülmeyi andıran bir ses çıkardı.

“Bunu kolay kabul etmeyecek, pazarlık edecek ve şartlar koşacak ama edecek. Beklemeye değecek kadar çok viskin olduğunu söyle. Eğer mecbur kalırsan denemesi için iki yıllık bir fıçı ver. İnsanların viskiye ne kadar para vereceğini görünce şevki artar. Yer- ” Durdu, kaşlarını çatıp devam etmeden önce nefes aldı.

“Wylie’nin iskelesi olabilir diye düşündüm fakat anlaşmayı yapacak olan sen olduğun için istediğin yeri seçebilirsin. Eğer gelirlerse Lindsayler’i seni kollamaları için yanına al. Eğer gelmezlerse başka birini bul. Yalnız gitme. Ve onu ilk atışta öldürmeye hazır olarak git.”

Roger yutkunarak başını salladı. Jamie’nin göz kapakları şişmişti ancak yukarı baktı, gözleri ateşin ışığında keskin keskin parlıyordu.

“Sana kılıçla saldıracak kadar yaklaşmasına izin verme,” dedi. “İyi kılıç kullanıyorsun ama Bonnet gibi bir adamla karşı karşıya gelecek kadar iyi değilsin.”

“Peki ya sen?” Roger bunu söylemekten kendini alamadı. Fraser’ın gülümsediğini düşündü ama emin olmak zordu.

“Ah, evet,” dedi usulca. “Eğer yaşarsam.” Sonra öksürdü ve Bonnet konusunu şimdilik kapatmak için elini kaldırdı.

“Bir diğer konu… Sinclair’e dikkat et. Kullanabileceğin bir adam; mahallede olup biten her şeyi biliyor ama asla güvenebileceğin bir adam değil.”

Durdu, kaşlarını düşünceli bir şekilde çattı.

“Duncan Innes’e ve Farquard Campbell’a güvenebilirsin,” dedi. “Ve Fergus’a. O elinden gelirse sana yardım eder. Diğerleri ise- ”Y eniden kıpırdanıp irkildi. “Obadiah Henderson’a karşı temkinli ol; seni deneyecektir. İlk fırsatta onu alt et, başka fırsatın olmayacak.”

Yavaş yavaş, sık sık dinlenmek için durarak Tepe’dekilerin, Cross Creek’tekilerin ve Cape Fear vadisinin öne çıkan isimlerini sıraladı. Karakterlerden, eğilimlerden, sırlardan, zorunluluklardan bahsetti.

Roger telaşını yenerek Jamie’nin söylediklerini dikkatle dinlemeye, hepsini hafızasını kazımaya çalıştı. Bir yandan da Fraser’ı rahatlatmak için durmasını, dinlenmesini, bunların hiçbirinin gerekli olmadığını söyledi. Öte yandan bunların çok da gerekli olduğunu biliyordu. Yaklaşan bir savaş vardı; zamanda yolculuk yapan biri bunu bilirdi. Eğer Tepe’nin selameti - Brianna’nın, Jemmy’nin ve Claire’in sağlığı- Roger’ın deneyimsiz ellerine kalacaksa, Fraser’ın verebildiği her bilgiyi dikkate almalıydı.

Fraser’ın sesi boğuklaştı. Bilincini mi kaybetmişti? Roger’ın elinin altındaki omuz uyuşuk ve durgundu. Hareket etmeye cesaret edemediği için öylece oturuyordu.

Yetmeyeceğini düşündü, korkudan midesine sancılar giriyordu. Kederin en keskin sızılarının temelindeki dehşetti bu. Yapamazdı. Tanrım, ev kadar büyük bir şeyi bile vuramazdı o! Şimdi ise Jamie Fraser’ın yerine mi geçecekti? Yumruklarıyla ve beyniyle düzeni sağlayacak, silahıyla ve bıçağıyla bir aileyi besleyecek, kiracılarla ve ailesiyle ilgili bütün sorunları sırtında mı taşıyacaktı? Bu kadar saygı duyulan bir adamın yerine mi geçecekti? İmkânı yok, diye düşündü.

Fraser’ın eli aniden kıpırdadı. Parmakları sosis gibi şişmişti, derisi kırmızı ve parlaktı. Roger boştaki elini üzerine koyunca parmakların hareketini hissetti.

“Brianna’ya onun için sevindiğimi söyle,” diye fısıldadı Fraser. “Kılıcımı çocuğa ver.”

Roger konuşacak durumda olmadığı için başını salladı. Sonra Fraser’ın göremediğini fark edip boğazını temizledi.

“Evet,” dedi. “Söylerim.” Bekledi ama Fraser başka bir şey söylemedi. Ateş çok azalmıştı fakat Roger’ın avucundaki el kor kadar sıcaktı. Rüzgâr, saçlarını yanaklarına çarparak esti, ateşteki alevleri etrafa yaydı.

Düşündüğünden daha uzun süre bekledi, soğuk gece yalnız dakikalarla geçiyordu. Sonra Fraser onu duyabilsin diye iyice yanaştı.

“Claire?” diye sordu usulca. “Ona söylememi istediğin bir şey var mı?”

Bunu sormak için fazla beklediğini düşündü; Fraser birkaç dakikadır hareketsiz yatıyordu. Sonra büyük el hareket etti, şişmiş parmaklarını yarıya kadar kapadı; akıp giden bir zamanın ardından gelen belli belirsiz bir hareketti bu.

“Ona… bunu istediğimi söyle.”

91 EV İDARESİ

“Hayatım boyunca hiç böyle şey görmedim.” Yaklaşıp baktım. “Bu kesinlikle çok tuhaf.”

“Hayatının yarısı boyunca şifacıydın üstelik,” dedi Jamie sinirli bir şekilde. “Bana senin çağında yılan olmadığını söyleme sakın.”

“Boston şehir merkezinde pek yok. Üstelik yılan ısırığı için cerrah çağırmazlardı. Bu vakaya en yakın yaşadığım şey, hayvanat bahçesindeki bir bakıcıyı kral kobra soktuğundaydı. Arkadaşlarımdan biri otopsi yapmış, beni de izlemem için davet etmişti.”

Jamie’nin şu anda otopsi konusundan bile daha kötü göründüğünü söylememek için kendimi zor tuttum.

Elimi bileğine koydum. Cildi şişkin, sıcak ve kuruydu. Kırmızıydı da. Parlak kırmızı. Ayaklarından neredeyse göğüs kafesine kadar yayılmıştı; sanki kaynar suya düşmüş gibi görünüyordu.

Yüzü, kulakları ve boynu kiraz domates rengindeydi; yalnızca göğsü soluk bir renkti ve üzerinde iğne batmış gibi kırmızı benekler vardı. Renginin ıstakoz gibi olmasının dışında, ayakları ve elleri soyuluyordu.

Kalçasına yakından baktım. Kalçasındaki kırmızılık, göğsündeki döküntüden daha yoğundu; küçük benekler kalça kemiğinde oldukça belirgindi.

“Yavaş bir ateşte kızarmışa benziyorsun,” dedim parmağımla kızarıklıklarını ovuşturarak. “Hayatımda daha önce hiç bu kadar kırmızı bir şey görmemiştim.” Benekler kabarık değillerdi; yakından baktığımda görebilsem de hissedemiyordum. Böyle kurdeşen de olmazdı; cilt altında iğne başı gibi görünen kanamalara neden olabilirdi ama bu kadar çok olması…

“Eleştirecek çok zamanın yok Sassenach,” dedi. Başını sallayacak gücü olmadığı için gözlerini kocaman sarı ve mavi noktalarla dolan parmaklarıma dikti.

“Ah, lanet olsun!” Yorganları alelacele üzerine çekip kapıya koştum. Jamie’nin hüzünlü gelişiyle yan taraftaki avluda içi boya dolu bir küp bırakmıştım ve küpün içindeki su çok azdı. Tanrım, eğer kaynaya kaynaya kuruduysa ve giysiler yandıysa…

Kapıyı açtığımda sidik ve çivit kokusu adeta yüzüme çarptı. Buna rağmen

küpün içindeki giysileri büyük tahta çubukla dışarı çıkarmakla uğraşmaktan yüzü kıpkırmızı olmuş Marsali'yi görünce rahatlayıp derin bir nefes aldım. Hemen yardıma koşup sırılsıklam yığındaki buharı tüten giysileri teker teker alıp kurumaları için böğürtlen çalılarının üzerine koydum.

"Tanrı'ya şükür," dedim haşlanan parmaklarımı soğumaları için sallayarak. "Hepsini mahvettim diye çok korkmuştum."

"Biraz koyu olabilirler ama." Marsali eliyle yüzünü silip eşarbından fırlayan sarı saçlarını içeri soktu. "Eğer hava iyi olmaya devam ederse solmaları için güneşte bırakabilirsin. Haydi, yanmadan önce küpü kaldıralım!"

Çivit tabakası çatlamaya başlamış, küpün dibi kararmıştı bile. Kekremsi duman bulutları etrafımızı sardı.

"Sorun yok," dedi Marsali öksürüp yüzündeki dumanı savuştururken. "Bırak Claire anne, gidip su getireceğim. Babamı görmen gerek, değil mi? Duyar duymaz aşağıya indim, çok mu kötü durumda?"

"Ah, teşekkür ederim tatlım." Minnettar olmuştum; şimdi yapmak için zamanımın olduğu tek şey, küpü içine koymak için pınardan kovalarca su getirmekti. Yanan parmaklarımı serinletmek için üfledim; boya lekelerinin altındaki tenim neredeyse Jamie'ninki kadar kızarmıştı.

"Bence iyileşecek," dedim kendi korkularımı bastırarak. "Korkunç hissediyor ve berbat görünüyor -hayatımda bu kadar kötü görünen birini hiç görmemiştim- ama eğer yara enfeksiyon kapmazsa…" Acıyan parmaklarımı batıl bir inançla çapraz yaptım.

"Evet, öyle," dedi Marsali güvenle. "Fergus onu ve Roger'ı bulduklarında ölmüş olduğunu sandıklarını söyledi. Ama ikinci tepeyi geçtiklerinde yılan hakkında berbat şakalar yapmış, onlar da artık endişelenmeyi bırakmışlar."

Ben yaralı bacağın durumunu gördüğüm için bundan o kadar emin değildim ama yine de güven verici bir şekilde gülümsedim.

"Evet, iyileşecek. Ben gidip soğan lapası yapacağım. Ben soğanları alırken, sen de gidip Jamie'ye baksana?"

Şansıma bir sürü soğan vardı; iki hafta önce, ilk don olduğunda toplamıştım. Kilerde de bir düzine, dokunduğumda kokusunu salan ve çıtırdayan yumrulu soğanlar asılıydı. İki büyük soğan alıp doğramak için mutfağa getirdim. Kaynayan giysilere dokunduğum için yarısı yanan ve kaskatı kesilen parmaklarım sızlıyordu. Yanlışlıkla bir parmağımı keserim korkusundan yavaş yavaş çalıştım.

“Ben yaparım a leannan.” Bayan Bug bıçağı elimden alıp soğan doğrama işine girişti. “Lapa mı? Evet, iyi bir lapa her derde devadır.” Yine de muayene odama bakarken alnındaki endişeyle kalkmış kaşı dikkatimden kaçmadı.

“Yardım edeyim mi anne?” Bree de endişeli bir şekilde koridorda belirdi. “Babam korkunç görünüyor, iyi mi?”

Jem annesinin ardından mutfağa girdi. Onu endişelendiren büyükbabasından ziyade, Bayan Bug’ın elindeki bıçaktı. Küçük taburesini annesine doğru çekti, bakır rengi kâküllerinin altındaki yüzünden bir şeylerin peşinde olduğu belli oluyordu. “Ben yaparım!”

Elimin tersiyle yüzüme düşen saçlarımı geriye attım, gözlerim soğandan yaşarmıştı.

“Sanırım.” Burnumu çekip gözlerimi sildim. “Roger nasıl?”

“Roger iyi.” Sesindeki gururlu edayı duyabiliyordum; Jamie ona hayatını Roger’ın kurtardığını söylemişti. Muhtemelen öyleydi. Yalnızca bunun boşa çıkmamasını umuyordum.

“Uyuyor,” diye ekledi. Göz göze geldiğimizde dudakları hafifçe titredi. Eğer bir adam yataktaysa, en azından nerede olduğunu bilirdin. Ve şimdilik güvende olduğunu.

“Jem! Bayan Bug’ı rahat bırak!” Jem’i taburesinden kaldırıp kesme tahtasından uzaklaştırırken, o bu duruma itiraz ederek tekmeler savuruyordu. “Bir şeye ihtiyacın var mı anne?”

Düşünürken parmağımla kaşlarımın arasını ovuşturdum.

“Evet, bana biraz kurtçuk bulabilir misin? Jamie’nin bacağı için gerek.” Kaşlarımı çatıp pencereden görünen parlak sonbahar gününe baktım. “Korkarım don yüzünden bütün sinekler öldü; günlerdir bir tane bile görmedim. Otlağa bir bak yine de, yumurtalarını sıcak gübrelerin içine bırakıyorlar.”

Suratını tiksintiyle buruşturdu ama başını sallayıp Jemmy’yi yere bıraktı.

“Haydi, büyükanne için gidip iğrenç şeyler bulalım.”

“İreç-ireç-ireç!” diye tekrarladı Jemmy, annesinin arkasından. Fikir çok hoşuna gitmişti.

Dilimlediğim soğanları çukur bir su kabağından yapılmış kâsenin içine koyup, içine kazandan bir miktar sıcak su ekledim. Sonra soğanları kaynamaları için bırakıp muayene odama geri döndüm. Odanın ortasında

dayanıklı bir çam masa vardı. Bu masa tıbbi gereksinimlere ve yemeğe gelecek misafir sayısına göre muayene masası, dişçi koltuğu, ilaç hazırlama yüzeyi ya da ek yemek masası olarak kullanılıyordu. O sırada battaniyelerin ve yorganların arasından neredeyse görünmeyen Jamie'nin miskin bedeni için kullanılıyordu. Marsali su bardağını içmesi için babasına uzatırken başını eğip masanın yanında durdu.

"İyi olduğuna emin misin baba?" dedi. Bir elini Jamie'ye doğru uzatırken durdu, şu anki durumunda ona dokunmaya korktuğu apaçıktı.

"Ah, evet, iyi olacağım." Sesindeki derin yorgunluğu duyuyordum fakat büyük elini yavaşça yorganın altından çıkarıp Marsali'nin yanağına dokundu.

"Fergus çok çalıştı," dedi. "Bütün gece boyu adamları bir arada tuttu, sabah beni ve Roger'ı buldu, herkesi sağ salim eve getirdi. Yön duygusu çok gelişmiş."

Marsali'nin kafası hâlâ eğikti ama yanağının gülümsemesinden kıvrıldığını gördüm.

"Ona öyle söyledim. Hayvanları elinden kaçırdığı için kendini suçlayıp duruyor. Bir tanesinin bile bütün Tepe'ye kış boyu yeteceğini söyledi."

Jamie hoşnutsuz bir şekilde homurdandı.

"Ah, hallederiz."

Konuşurken çok çaba sarf ettiği her halinden belliydi ama Marsali'yi yollamaya çalışmadım. Roger bana Jamie'yi geri getirdiklerinde kan kustuğunu söyledi; acısını dindirmek için konyak ya da viski veremedim. Afyon ruhu da yoktu. Marsali'nin varlığı perişanlığını unutmasına yardım edebilirdi.

Dolabı açıp içinde sülüklerimin durduğu büyük kapaklı kâseyi çıkardım. Soğuk kâse yanık parmaklarıma iyi geldi. Bir düzine kadar büyük sülüğüm vardı; uykulu siyah kütleler bulanık sularında hafifçe yüzeye doğru çıkmışlardı. Üç tanesini temiz su dolu bir kâseye alıp ısınması için mangalın yanına koydum.

"Uyanın çocuklar," dedim. "Çalışma zamanı."

İhtiyacım olacak diğer şeyleri, arkamdan mırıltı olarak duyulan sohbeti dinleyerek tezgâha koydum. Germain, bebek Joan ve bir kirpi Marsali ile Fergus'ın kulübelerinin oradaki ağaçlardaydı.

Soğan peltesi için gazlı bez, içinde alkol ve steril su bulunan kapaklı şişe,

içinde kuru düğünçiçeği, koni çiçeği ve kara kafes otu bulunan taş kavanozlar. Ve penisilinli su şişesi. Üzerindeki etikete bakarak sessizce küfrettim. Neredeyse bir aylıktı; ayı avı ve dönüşte hallettiğimiz sonbahar işleri yüzünden haftalardır yenisini yapmaya zamanım olmamıştı.

Dudaklarımı sıkarak ellerimin arasındaki otları ovuşturup bir kâseye koydum. Bir yandan da sessizce dua ediyordum. Bütün yardımlara açıktım.

“Yerde bulduğun çam dalları taze mi?” diye sordu Jamie. Joan’ın yeni çıkan dişinden çok kirpiyle ilgileniyor gibiydi.

“Evet, yeşil ve taze. O pis yaratığın orada olduğunu biliyorum ama ağaç çok büyük ve bırak ateş etmeyi, onu yerden ayıramıyorum bile.” Marsali orta halli bir nişancıydı ama Fergus tek eliyle ateş edemediği için ailenin av ihtiyacını Marsali karşılıyordu.

“Hmm.” Jamie büyük bir çabayla boğazını temizleyince Marsali hemen su verdi. “Kilerden biraz tuzlu domuz derisi alıp ağacın gövdesinden uzak olmayacak şekilde yere koy ve Fergus oturup izlesin. Kirpiler tuzu ve yağı merak ederler; karanlık çöktükten sonra koklamaya cesaret edecekler. Deri yerde olduğu için ateş etmene gerek yok; kafasına vursan yeter. Fergus halleder.”

İçinde alet edevatımın durduğu sandığı açıp, üzerinde testerelerin ve neşterlerin durduğu tepsiye kaşlarımı çatarak baktım. Küçük, eğri bıçaklı neşteri aldım. Tutma yeri soğuktu. Yaranın ölü dokusunu atmalı, deri parçacıklarından, yaprak, bez ve pislikten kurtulmalıydım; adamlar bacağına çamur sürüp pis bir atkıyla sarmışlardı. Sonra penisilin solüsyonunu sürebilirdim ve işe yaramasını umuyordum.

“Çok iyi olurdu,” dedi Marsali efkârlı bir şekilde. “Daha önceden o kadar büyük bir hayvan görmedim ama Ian iyi olduklarını söyledi; çok yağlılarmış, dikenleri dikiş ve başka işler için işe yararmış.”

Diğer bıçaklara bakarak dudağımı ısırdım. En büyüğü açılıp kapanabilen bir testereydi ve ampütasyon için kullanılıyordu. Bıçağı hemen hemen yirmi santimetre kadardı; Alamance’tan beri onu hiç kullanmamıştım. Şimdi kullanma düşüncesi koltukaltlarımı soğuk soğuk terletti. Ama bacağını görmüştüm.

“Eti yağlı,” dedi Jamie, “ama iyidir- ” Bacağını boğuk bir homurtuyla kaldırmaya çalışırken aniden sustu.

Ampütasyon sürecinin adımlarını duyabiliyordum. Ellerimdeki ve önkollarımdaki kaslarda yankılanıyordu; deriyi ve kası, kemiği, tendonu, tıpkı

bir… bir yılan gibi hareket eden kaygan, lastiksi kan damarlarını ayırmak çok zordu.

Yutkundum. Hayır. Buna gerek olmayacaktı. Kesinlikle hayır.

“Yağlı ete ihtiyacın var. Çok zayıfsın a muirninn,” dedi Jamie usulca arkamdan. “Doğurmuş bir kadın için çok zayıf.”

Arkama döndüm, kendi kendime yeniden sessizce küfür ettim. Öyle düşünmüştüm ama yanılıyor olduğumu umut etmiştim. Dört yılda üç bebek! Bir erkeğin evde yapması gerekenleri yapamayan ve bebekle ilgilenmek, bira yapmak gibi başa çıkabileceği işleri ‘kadın işi’ deyip yapmayan tek elli bir koca.

Marsali homurtuyla hıçkırık arası bir ses çıkardı.

“Nereden biliyorsun? Daha Fergus’a bile söylemedim.”

“Söylemelisin, gerçi zaten biliyor.”

“Sana söyledi mi?”

“Hayır ama avlanırken onu rahatsız eden tek şeyin hazımsızlık olmadığını düşündüm. Şimdi onu düşündürenin ne olduğunu anladım.”

Dilimi öyle ısırmışım ki ağzıma kan tadı geldi. Ona verdiğim solucanotu yağı ve sirke karışımı işe yaramamış mıydı yani? Ya da dauco tohumları? Veya tıpkı şüphelendiğim gibi, hiçbirini düzenli kullanmamış mıydı? Artık sorular ve sitemler için çok geçti. Kafasını kaldırıp baktığında göz göze gelmeye çalışıp ona cesaret vermeye çalıştım.

“Ah,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Halledeceğiz.”

Sülükler kımıldanıyorlar, hareketli kauçuk şeritler gibi yavaşça vücutlarını açıyorlardı. Jamie’nin bacağındaki yorganı açıp sülükleri nazikçe yaranın yanındaki şişmiş ete koydum.

“Olduğundan daha kötü görünüyor,” dedim Marsali’nin bu görüntü karşısındaki tepkisini duyunca. Doğruydu ama gerçeklik yeterince kötüydü. Kesikler kararmıştı ama hâlâ açıklık vardı. Normal bir şekilde iyileşmiyor, dokulardan iltihap sızıyordu. Yaraların etrafındaki et fazla şişmiş, kararmış ve kırmızımsı çizgilerle donanmıştı.

Durumu değerlendirirken dudağımı ısırdım. Onu ne tür bir yılanın soktuğunu bilmiyordum. Ama tedavi için antiveninimiz olmadığı için bu pek de fark etmiyordu. Ama yılanın güçlü bir zehri olduğu aşikârdı. Küçük kan damarları ve daha büyük olan damarlar kopmuş ve içlerindeki kan vücudun

dışına olduğu kadar içine de yayılmıştı.

Yaralı taraftaki ayak ve bilek sıcak ve pembeydi -daha doğrusu kırmızıydı. Bu, derin bir dolaşımın zarar görmediğine işaret olduğu için iyi bir şeydi. Sorun, yaranın etrafındaki dolaşımı hızlandırmak, böylelikle dokunun ölmesini ve dökülmesini engellemekti. Kırmızı lekeler canımı çok sıkmıştı; yalnızca sürecin bir parçası olabilirlerdi ama kuvvetle muhtemel kan zehirlenmesinin ilk belirtileriydi.

Roger dağda geçirdikleri geceden çok fazla bahsetmemişti ama buna gerek de yoktu; daha önceden karanlığın içinde ölümle yan yana oturan adamlar görmüştüm. Eğer Jamie o zamandan beri bir gece ve bir gün geçirdiyse, ihtimaller yaşayacağı yönündeydi -eğer enfeksiyonu kontrol edebilirsem. Ama hangi durumda?

Daha önceden hiç yılan ısırığı tedavisi yapmamıştım ama kitaplarda örneklerini yeterince görmüştüm. Zehirlenen doku ölüp çürüyecekti; Jamie baldırındaki kasların çoğunu kaybedebilirdi ve bu onu sonsuza dek felce uğratırdı. Ya da daha kötüsü, yara kangren olabilirdi.

Kirpiklerimin altından bir bakış fırlattım. Yorganların altına gömülmüştü ve hareket edemeyecek kadar hastaydı. Bacağını kesme düşüncesini kaldıramıyordum ve üstelik zorunda kalırsam bunu yapacaktım. Jamie'yi… onu yarım bacaklı bırakmak… bunu düşündükçe mideme sancılar giriyor, mavi lekeli avuçlarımdan terler boşanıyordu.

Bunu kendi mi isteyecekti?

Jamie'nin başının yanında duran su bardağını alıp içtim. Ona bunu soramazdım. Seçim onun hakkıydı fakat Jamie benimdi ve ben seçimimi yapmıştım. Onun için ne yapmam gerekirse gereksin, ondan vazgeçmeyecektim.

"İyi olduğuna emin misin baba?" Marsali yüzümü inceliyordu. Gözlerini benden Jamie'ye, sonra yeniden bana çevirdi. Korkmuş bir hali vardı. Aceleyle güven veren bir ifade takınmaya çalıştım.

Jamie de beni inceliyordu. Ağzının bir kenarı yukarı doğru büküldü.

"Evet, öyle sanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim."

"Sorun ne? Daha mı kötü hissediyorsun?" diye sordum telaşla.

"Hayır, iyiyim," dedi dişlerinin arasından yalan söyleyerek. "Tek sorun, kendimi yaraladığımda sen fırça çekip durursun ama gerçekten kötüysem, süt liman olursun. Eve geldiğimden beri, bana ne kötü söz söyledin ne de

eleştirdin Sassenach. Bu öldüğümü düşündüğün anlamına mı geliyor?”

Tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırsa da gözlerindeki endişenin izini görebiliyordum. İskoçya’da engerek yılanı yoktu; bacağına ne olduğunu bilemezdi.

Derin bir nefes alıp ellerimi hafifçe omuzlarına koydum.

“Aptal herif. Yılana basmak ne demek! Nereye gittiğine bakamaz mıydın?”

“Tepeden aşağıya binlerce kiloluk et kovalarken değil,” dedi gülümseyerek. Ellerimin altındaki kasların biraz olsun rahatladıklarını hissedip gülümsememek için kendimi kastım. Bunun yerine Jamie’ye baktım.

“Ödümü patlattın!” En azından bu samimiydi.

Kaş yeniden yukarı kalktı.

“Benim de korkmuş olabileceğimi düşünmedin mi?”

“Korkmaya hakkın yok,” dedim sertçe. “Yalnızca ikimizden biri korkabilir ve korkma sırası bende.”

Bu onu güldürse de kahkahasının yerini hemen öksürük ve üşüme aldı.

“Bana ayakları için sıcak bir taş getir,” dedim Marsali’ye etrafındaki battaniyeleri içine doğru sokarak. “Çaydanlığı kaynar suyla doldurup bana getir.”

Hızla mutfağa gitti. Pencereden bakıp Brianna’nın kurtçuk bulma konusunda şanslı olup olmadığını merak ettim. Yanındaki sağlıklı ete zarar vermeden yaraları temizlemede kurtçukların üstüne yoktu. Eğer hayatını kurtardığım gibi bacağını da kurtaracaksam, Tanrı’nın yardımından daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Kurtçukların bir tanrısı olup olmadığını merak ederek, battaniyenin kenarını kaldırıp diğer omurgasız yardımcılarıma baktım. Güzel; rahatlayıp iç çektim. Sülükler hızlı çalışmışlardı; kopan kılcal damarlardan sızan kanı emerek çoktan şişmişlerdi bile.

Masanın kenarını sıkı sıkı tuttuğunu gördüm, ürpertisini uyluklarımda hissettim.

Kafasını ellerimin arasına aldım; yanakları yanıyordu.

“Ölmeyeceksin!” diye homurdandım. “Ölmeyeceksin! Buna izin vermeyeceğim!”

“İnsanlar hep öyle söylüyor,” diye mırıldandı. Gözlerini kapamıştı ve yorgunluktan çökmüştü. “Kendi fikrime izin verilmiyor mu?”

“Hayır,” dedim. “Verilmiyor. Al, şunu iç.”

Penisilinli suyu dudaklarına götürüp içirdim. Suratını şekilden şekle soktu, gözlerini kapadı ama yeterince itaatkâr bir şekilde hepsini içti.

Marsali, içi ağzına kadar kaynar su dolu çaydanlığı getirmişti. Çoğunu, bekleyen otların üzerine döküp demlenmeye bıraktım. O sırada da penisilin tadı ağzından gitsin diye bir bardak soğuk su verdim.

Gözlerini kapayıp suyu yuttuktan sonra yastığına geri yattı.

“Ne bu?” diye sordu. “Demir tadı var.”

“Su,” diye cevapladım. “Her şeyin tadı demir gibi gelir sana; dişetlerin kanıyor.” Boş su bardağını Marsali’ye verip biraz daha getirmesini istedim. “İçine bal koy,” dedim. “Dörtte bir oranında.”

“Onun ihtiyacı olan et suyu,” dedi durup Jamie’ye bakarken. Yüzünü endişeli bir halde buruşturmuştu. “Annem öyle yapardı, onun da annesi öyle yaparmış. Vücut çok kan kaybedince et suyu gibisi yoktur.”

Marsali’nin gerçekten çok endişelendiğini düşündüm; duyduğum kadarıyla annesinden çok az bahsederdi. Lanet olası Laoghaire ilk kez haklıydı; et suyu harika olurdu -eğer taze etimiz olsaydı ki yoktu.

“Ballı su,” dedim kısaca ve onu odadan yolladım. Sülük bölümünden takviye almaya gidip, ön pencereden Brianna’nın ne durumda olduğuna bakmak için durdum.

Otlağın yanında çıplak ayakla, eteklerini dizinin üzerine kadar çekmiş, tek ayağını sallayarak at dışkısından kurtulmaya çalışıyordu. Şimdilik şansı yaver gitmemişti demek. Pencereden baktığımı görüp el salladı, sonra yanındaki baltaya doğru, sonra da odunun kenarına doğru hareket etti. Ben de elimi salladım; çürük bir kütük iyi bir ihtimal olabilirdi.

Jemmy yerdeydi ve giysisinin ipleri otlağın çitine bağlanmıştı. Kesinlikle ayakta durabilmek için onları ihtiyacı yoktu ama bağlanmasının nedeni annesi meşgulken onun kaçıp gitmemesiydi. Çitin üzerinde biten kurumuş sukabağı asmasını çekiştiriyor, alev alev saçlarına dökülen yaprak kırıntılarını ve soğuktan donmuş kabak kalıntılarını eziyordu. Kafası büyüklüğündeki kabağı ağzına sokmaya çalışırken, yuvarlak yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Gözüme bir şey takıldı; Marsali, kazanı doldurmak için pınardan su

taşıyordu. Hayır, henüz tam olarak görüş alanıma girmemişti -Jamie haklıydı, kız çok zayıftı- ama artık yüzündeki solgunluğu ve gözlerinin altındaki gölgeleri görebiliyordum.

Kahretsin. Bir kıpırdanma daha gördüm; Bree'nin ekose eteklerinin altından görünen uzun bacakları büyük mavi bir çam ağacının altınaydı. Solucanotu yağını mı kullanıyordu? Hâlâ Jemmy'yi emziriyordu ama bu bir garanti değildi, Roger'ın yaşında değil…

Arkamdan gelen sesi duyup döndüğümde, Jamie'nin yavaşça yorganların altındaki yuvasından çıktığını gördüm. Kıpkırmızı bir tembel hayvana benziyordu ve bir elinde ampütasyon testerem vardı.

"Ne halt ediyorsun?"

Kendi kendini sakinleştirmeye çalıştı, yüzünü buruşturdu, uzun ve derin nefes alarak kafasını yastığına geri koydu. Testere göğsünde duruyordu.

"Tekrar ediyorum," dedim tehditkâr bir şekilde, ellerim kalçalarımda durarak, "ne halt…"

Gözlerini açıp testereyi birkaç santimetre kaldırdı.

"Hayır," dedi olumlu bir şekilde. "Ne düşündüğünü biliyorum Sassenach. Öyle bir şey yapmayacaksın."

Sesim titremesin diye derin bir nefes aldım.

"Zorunda kalana kadar böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

"Hayır," dedi yine, her zamanki gibi inatçı gözlerle baktı. Jemmy'nin kime benzediğini hiç merak etmemesi hiç şaşırtıcı değil, diye düşündüm acı bir alaycılıkla.

"Neler olabileceğini bilmiyorsun- "

"Bacağıma neler olduğunu senden daha iyi biliyorum Sassenach," diyerek sözümü kestikten sonra nefes almak için durdu. "Umurumda değil."

"Belki senin değil ama benim umurumda!"

"Ölmeyeceğim," dedi kesin bir tavırla, "ve yarım bir bacakla da yaşamak istemiyorum. Bundan ölesiye korkuyorum."

"Ben de buna çok hevesli değilim. Ama ya hayatın ve bacağın arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan?"

"Öyle olmayacak."

“Lanet olsun ama olabilir!”

“Olmayacak.” Yaş insanı hiç değiştirmiyor, diye düşündüm. Ha iki, ha elli. Bir Fraser her zaman bir Fraser’dır ve keçi bile daha inatçı değildir. Elimi saçlarıma götürdüm.

“Pekâlâ,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Ver o lanet şeyi bana da kaldırayım.”

“Söz ver.”

“Ne sözü?” Jamie’ye baktım.

“Söz ver,” diye tekrarladı meraklı gözlerle bakarak. “Ateşim olabilir ve doğru dürüst düşünemiyor olabilirim. Bunu durdurabilecek bir durumda değilsen bacağımı kesmeni istemiyorum.”

“Eğer o durumdaysan geriye başka bir seçeneğim kalmaz!”

“Belki senin kalmaz,” dedi, “ama benim kalır. Ve ben seçimimi yaptım. Söz ver Sassenach.”

“Sen insanı gerçekten çileden çıkartan bir- ”

Gülümsemesi şaşırtıcıydı. Kırmızı suratında beyaz bir diş belirivermişti. “Eğer bana İskoç diyeceksen, o halde yaşayacağımı bilirim.”

Dışarıdan gelen çığlık yüzünden Jamie’ye cevap veremedim. Pencereye döndüğümde Marsali’nin iki su kovasını yere düşürdüğünü gördüm. Su eteğine ve ayakkabılarına döküldü ama Marsali bunu umursamadı. Hemen baktığı yöne doğru baktım.

Bufalo otlağın çitine kadar gelmiş, çitlere sanki kibritten yapılmış gibi vuruyordu. Evin yanındaki balkabağı tarlasının ortasında durdu, ağzında kabakların asma yaprakları vardı. Kocaman, koyu ve kıllıydı. Ellerindeki sukabağını unutup yusyuvarlak gözlerle ve açık bir ağızla kendisine bakan Jemmy’den üç metre uzaktaydı.

Marsali yeniden çığlık atınca onun korkusunu sezen Jemmy, ağlayıp annesini aramaya başladı. Döndüm ve -sanki yavaş çekimle hareket ediyormuş gibi hissederek ki kesinlikle öyle yapmıyordum- Jamie’nin elindeki testereyi alıp kapıdan çıktım, avluya koştum. Bir yandan da bufalonun hayvanat bahçelerinde daha küçük göründüğünü düşündüm.

Verandaya çıktığımda -fırlamış olmalıyım, adımlarımı hiç hatırlamıyorum- Brianna ormandan çıktı. Sessizce koşuyordu, bir elinde balta vardı ve yüzü kararlıydı. O bufalonun yanına ulaşmadan önce bağıracak zamanım olmadı.

Koşmaya devam ederek baltayı kaldırdı ve son adımı attığında olanca gücüyle baltayı hayvanın tam kulaklarının arkasına geçirdi. Kan ince bir çizgi halinde fışkırıp balkabaklarının üzerine döküldü. Hayvan bağırıp kafasını eğdi.

Bree hızla yana çekilip eğilerek Jemmy'nin çite bağlı iplerini çözdü. Göz ucuyla Marsali'nin Galce dualar ve lanetler okuyarak yeni boyadığı etekliğini böğürtlen çalılarından topladığını gördüm.

Koşarken her nasıl olduysa katlanabilir testeremi açmıştım; Jemmy'nin iplerini kesip ayağa kalktıktan sonra yeniden avluya doğru koştum. Marsali etekliğini bufalonun kafasına atmıştı; hayvan hâlâ şaşkındı, başını sallıyor, bir ileri bir geri yalpalıyordu. Fışkıran kanı yeni boyanmış çivitin sarı-yeşilini siyaha boyamıştı.

Boyumuz hemen hemen aynıydı ve tuhaf kokuyordu; tozlu ve sıcak, hayvansı ama tanıdık, bir ahır hayvanı gibi, inek gibi. Hayvan bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve parmaklarımı kürküne daldırıp hayvanı tuttum. Titrediğini hissedebiliyordum; beni de deprem gibi salladı.

Bunu hiç yapmamıştım ama sanki bin kez yapmışım gibi hissettim. Elimi salyaları akan dudaklarının altına götürüp kolumda sıcak nefesini hissettim. Çenesinin kenarında atan nabzını duydum; kocaman etli kalbini ve hızla akan kanını aklımda canlandırabiliyordum. Elime değen yeri sıcak, ıslak etekliğin değdiği yanağım ise soğuktu.

Testereyi boynuna götürüp kestim, ellerimde ve önkollarımda derisini, kasını, kemiğini, tendonunu, kaygan, lastik gibi kan damarlarını hissettim.

Dünya sallandı. Hayvan kıpırdanıp kayarak yere düştü. Kendime geldiğimde avlunun ortasında oturuyordum. Tek elimde kılları vardı, bufalonun kafasının ağırlığından tek bacağım hissizleşmişti, uyluklarıma yapışan eteklerim hayvanın kanından ısınmış, kokmuş ve ıslanmıştı.

Birinin bir şey söylediğini duyup yukarı baktım. Jamie veranda da ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi. Ağzı açıktı ve çırılçıplaktı. Marsali yere oturmuş, bacaklarını önünde uzatmış, sessiz bir şekilde ağzını açıp kapıyordu.

Brianna omzunda Jemmy'yle bana yukarıdan bakıyordu. Jemmy korkusunu unutup merakla bufaloya baktı.

"Ooo!" dedi.

"Evet," dedim. "Çok iyi söyledin."

"İyi misin anne?" diye sordu Bree. Bunu daha önce de bir sürü kez

sorduğunu fark ettim. Elini nazikçe kafamın üzerine koydum.

“Bilmiyorum,” dedim. “İyiyim galiba.”

Elinden güç alarak bacağımı kurtardım, ona yaslanarak ayağa kalktım. Bufalodaki titremeler şimdi Brianna’ya -ve bana- geçmişti ama gittikçe azalıyorlardı. Derin bir nefes alıp kocaman kütlesine baktım. Yan yattığında neredeyse Brianna’nın beline geliyordu. Yanımıza gelen Marsali, hayvanın boyutunu görüp şaşırarak kafasını iki yana salladı.

“Tanrım, bunu nasıl keseceğiz biz?” dedi.

“Ah,” deyip titrek elimi saçlarıma götürdüm. “Hallederiz sanırım.”

92 DOSTLARIMIN KÜÇÜK YARDIMLARI

Alnımı muayene odamdaki pencerenin serin camına yaslayıp, gözlerimi kırparak dışarıdaki sahneyi izledim. Yorgunluk, dışarıdaki olanlara fazladan bir gerçeküstülük katıyordu -ki buna hiç gerek yoktu.

Güneş batarken kestane ağaçlarının son yapraklarına kızıl-sarı ışıkları vuruyordu. Çamlar, azalan ışınlara karşı avlunun ortasındaki darağacı gibi siyah görünüyordu. Böğürtlen çalılarının yanında şenlik ateşi yakılmıştı. Alevlerin gölgeleri bir kaybolup, bir beliriyordu. Bazıları asılı duran hayvana bıçaklarla saldırmıştı; diğerleri ise et ve yağ yığınlarını taşıyordu. Ateşin yanında kadınların etekle örtülü çan şeklindeki vücutları eğilmiş, sessiz bir bale gibi hareket ediyordu.

Havanın karanlık olmasına rağmen Brianna'nın uzun ve solgun vücudunu, bufaloyu parçalayan şeytanlarınkinden ayırt edebiliyordum. Sanırım emirler yağdırıyordu. Muayene odama dönmeden önce Jamie bufalonun kilosunun tahminen sekiz yüz ila bin kilo arasında olduğunu söylemişti. Brianna da aynı fikirdeydi. Jemmy'yi Lizzie'ye verdikten sonra yavaşça hayvanın etrafında yürüyüp gözlerini kısarak düşündü.

"Doğru," dedi. Erkekler evlerinden yarı giyinik, tıraşsız ve heyecanlı bir şekilde çıkmaya başlar başlamaz, Brianna kütüklerin kesilmesi ve bir tonluk eti taşıyabilecek bir halat kurulmasını söyledi.

Adamlar öldürme aşamasına katılamadıkları için homurdandılar ve ilk başta Brianna'nın söylediklerine dikkat kesilmediler. Buna rağmen Brianna iri, güçlü, sert konuşan ve inatçı bir kadındı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Bree, ellerinde bıçaklarla hayvana girişen Geordie Chisholm'e ve oğullarına bakarak. Boynundaki derin kesiği gösterdikten sonra elini yavaşça giysisinin kolundan çıkarıp sıçrayan kanı işaret etti. "Ya da bunu?" Uzun ve çıplak bir ayak nazikçe hayvanın boğazını ve avluya dolan kan gölünü gösterdi. Çoraplarım, donan kan gölünün kenarında duruyordu. Kırmızı paçavraları andırıyorlardı ama kadınsı duruyorlardı.

Pencereden dışarıyı izlerken, Brianna'nın Jamie'nin kızı olduğunu anlayınca kaşlarını çatarak eve doğru bakan birden fazla yüz gördüm.

İşleri Brianna için yoluna koyan Roger oldu. Lindsay kardeşlere fırlattığı soğuk bir bakışla kardeşler ellerinde baltalarla geldiler.

“Bufaloyu o öldürdü,” dedi boğuk sesiyle. “O ne söylerse yapın.” Omuzlarını dikleştirip diğerlerine daha fazla tartışma istemediğini anlatan bir bakış attı.

Bunu gören Fergus omuzlarını silkip hayvanı tek elle kuyruğundan tutmak için eğildi.

“Nereye koyalım hanımefendi?” diye sordu kibarca. Adamların hepsi güldü. Sonra şaşkın bakışlar atıp omuzlarını silktikten sonra, gönülsüzce Brianna’nın emirlerini yerine getirdi.

Brianna, Roger’a önce şaşkın ardından minnettar gözlerle baktıktan sonra bütün işlere el koydu. Alacakaranlık henüz çökmeden kesme işleri neredeyse bitmiş, etler Tepe’deki bütün evlere dağıtılmıştı. Brianna herkesi tanıyor, her kulübedeki boğazın sayısını biliyor ve kesilen etlerle sakatatı ona göre böldürüyordu. Jamie bile bunu daha iyi halledemezdi bence. Brianna’yla gurur duymuştum.

Masanın karşısında, battaniyelere sarmalanmış duran Jamie’ye baktım. Onu yatağına çıkarmak istemiştim ama o aşağıda kalma konusunda ısrar etti. Çünkü yalnızca aşağıda neler olup bittiğini -göremese de- duyabiliyordu.

“Kesme işini neredeyse bitirdiler,” dedim elimi başına koyarak. Hâlâ yanıyordu. “Brianna harika bir iş çıkardı,” diye ekledim ikimizin de dikkatini başka yöne çevirmek için.

“Öyle mi?” Gözleri yarı açıktı ve ateşin üzerinde titreyen sıcaklığın içinde kıvranan gölgelerin pusuna bakıyordu. Ben konuşurken yavaş yavaş durduğu yerden geldi, gözlerini gözlerime dikti. Göz kapakları ağırlaşmıştı ama berrak bakıyordu. Belli belirsiz gülümsedi. “Bu iyi.”

Hayvanın postu kuruması için dışarı konulmuş, devasa ciğeri dilimlere ayrılmıştı, bağırsakları temizlenmek için suya batırılmıştı, butları tütsülenmek üzere barakaya götürülmüştü, et parçaları içyağı ve sabun olarak kullanılmak için kurutuluyordu. Bir kez derisi yüzüldükten sonra kemikler çorba yapmak üzere kaynatılacaktı.

Murdo Lindsay hayvanın değerli toynaklarını ve boynuzlarını gizlice tezgâhıma bırakmıştı. Gizli bir hediyeydi bu sanırım; boğayı öldüren matadora ödül olarak verilen iki kulak ve bir kuyruğun on sekizinci yüzyıl uyarlamasıydı. Safrakesesini de ben almıştım. Gerçi bu tesadüfen olmuştu; kimse istememişti ama benim neredeyse bütün doğal nesnelerden ilaç yapabileceğime dair genel bir kanı vardı. Yumruğum boyunda yeşilimsi bir şeydi, kopmuş çamurlu toynakların yanında çok kötü görünüyordu.

Tepe’de haberi duyan herkes gelmişti. Ronnie Sinclair bile yokuşun aşağısındaki fıçı yaptığı dükkânından çıkıp gelmişti. Artık bufalodan geriye sıyrılmış kemiklerden başka pek az şey kalmıştı. Pişen etin, yanan ceviz ağacının ve kahvenin kokusunu almıştı. İştah açıcı bu kokular içeri girsin diye pencereyi sonuna kadar açtım.

Kahkaha ve ateşin çıtırtısı soğuk rüzgârla birlikte içeriye girdi. Odanın içi soğumuştu ve pencereden giren bu soğuk hava yanan yanaklarıma çok iyi gelmişti.

“Acıktın mı Jamie?” diye sordum. Ben açlıktan ölüyordum; gerçi bunu yemek kokusu alana kadar fark etmemiştim. Gözlerimi kapayıp nefes aldım, ciğerin ve soğanların kokusu keyfimi yerine getirmişti.

“Hayır,” dedi uyuşuk bir şekilde. “Hiçbir şey istemiyorum.”

“Uyuyakalmadan önce içebilirsen biraz çorba iç.” Arkama dönüp yüzündeki saçları kaşlarımı çatarak düzelttim. Kızarıklığının biraz hafiflediğini düşündüm ama bunu ateşin ve mumun belirsiz ışığında söylemek mümkün değildi. Gözleri kurumasın diye yeterince ballı su ve bitkisel çay içirmiştik ama yine de yanağındaki kemikler ve çenesi çıkık görünüyordu; kırk sekiz saatten fazla bir süredir yemek yememişti ve ateş dokularını tüketerek aşırı miktarda enerjisini çalıyordu.

“Daha fazla sıcak suya ihtiyacınız var mı hanımefendi?” Lizzie kapının eşiğinde belirmiş, her zamankinden daha karmakarışık görünüyordu. Kollarında Jemmy vardı. Eşarbını kaybetmişti ve saçları topuzundan fırlamıştı; Jemmy’nin de elinde bir tutam saç vardı ve huysuz huysuz mızmızlanıyordu. Her çığlığında Lizzie gözlerini kısıyordu.

“Anne-anne-anne,” dedi gittikçe artan bir mızıltıyla. Belli ki uzun süredir aynı şeyi söylüyordu. “Anne-anne-ANNE!”

“Hayır, yeterince var; teşekkürler Lizzie. Kes şunu genç adam,” dedim Jemmy’nin elini tutup tombik küçük parmaklarını zorla ayırarak. “Saç çekilmez.” Arkamdaki masanın üzerindeki battaniye yığınından hafif bir kıkırdama duyuldu.

“Sen önce kendine bak Sassenach.”

“Ha?” Başımı çevirip bir süre boş gözlerle Jamie’ye baktıktan sonra onun baktığı yöne döndüm. Benim şapkam da bir şekilde kaybolmuştu ama saçlarım da çalı süpürgesine benziyordu. ‘Saç’ sözcüğü Jemmy’nin ilgisini çekince, Lizzie’nin ince buklelerini bırakıp benimkileri yapışmak için öne eğildi.

“Anne-anne-anne-anne…”

“Of,” dedim elinden kurtulmaya çalışarak. “Bırak saçlarımı, seni küçük canavar. Hem sen neden yatakta değilsin?”

“ANNE-ANNE-ANNE…”

“Annesini istiyor,” dedi Lizzie gereksiz yere. “On kere beşiğine yatırdım ama arkamı döner dönmez tırmanıp çıkıyor. Ona mukayyet olamıyorum- ”

Dışarıdaki kapı açılınca içeri giren güçlü rüzgâr mangaldaki korları dumana ve parıltıya boğdu. Koridorun meşe odunundan zemininde çıplak ayak sesleri duydum.

‘Boğazına kadar batmış,’ ifadesini daha önceden duymuştum ama hiç böylesini görmemiştim. En azından savaş alanı dışında. Brianna’nın alnı, yüzündeki kan maskesinin içinde görünemeyecek kadar kırmızıydı. Jemmy annesine iyice baktıktan sonra gözlerini şüphe dolu bir kederle yere çevirdi.

“Benim bebeğim,” dedi Bree. Elini uzattı ama dokunmadan hemen önce durdu. Jemmy ağlamadı ama yüzünü Lizzie’nin omzuna gömüp bu korkunç yüzün birkaç dakika önce görmek için tepindiği annesinin yüzü olması ihtimalini reddetti.

Brianna hem oğlunun itirazlarını, hem de yerde bıraktığı çamurlu ve kanlı ayak izlerini umursamadı.

“Bak,” dedi yumruğunu bana doğru tutarak. Elleri kurumuş kanla kaplanmıştı, tırnakları simsiyahtı. Bana hazinesini göstermek için parmaklarını açtı; bir avuç dolusu beyaz kurtçuğu görünce kalbim heyecandan hızla çarpmaya başladı.

“İstediğin bunlar mıydı?” diye sordu endişeli bir şekilde.

“Sanırım öyle; bir bakayım.” Bitkisel çayın içindeki ıslak yaprakları küçük bir tabağa alıp kurtçuklara geçici bir sığınak yaptım. Brianna kurtçukları nazikçe yaprakların üzerine bırakıp tabağı mikroskobumun durduğu tezgâha, sanki tabakta altın tozu varmış gibi özenle koydu.

Kurtçuklardan birini tırnak ucumla alıp lamın üzerine bıraktım. Kurtçuk mutsuz bir şekilde boş yere yiyecek bir şeyler arandı. Bree’ye bir mum daha getirmesini söyledim.

Ağızdan ve bağırsaktan başka bir şeyi yok,” diye mırıldandım ışığı yakalamak için aynayı döndürürken. Mikroskopla çalışmak için fazla loştu ama bunun için yeterli olabilirdi. “Küçük obur haylazlar.”

Nefesimi tutup hassas mercekten baktım. Sinek ve kara sinek larvalarının bedenlerinde görünür bir çizgi olurdu; bu tür kurtçuklarda ise iki tane oluyordu. Çizgiler silikti ve çıplak gözle görülmüyordu. Ama çok önemlilerdi. Sinek larvaları canlı ete girerler, ev sahiplerinin canlı kaslarını ve kanını tüketirlerdi. Yeni bir yaraya yerleştirmek istediğim bir şey kesinlikle değildi!

Tek gözümü kapatıp mercekteki kıpırdayan gölgelere uyum sağlamaya çalıştım. Kurtçuğun koyu silindir şekli aynı anda her yöne doğru kıpırdıyordu. Net bir şekilde görünen bir çizgisi vardı. Başka bir çizgisi daha var mıydı? Gözüm yaşarmaya başlayana kadar gözümü sıktım ama daha fazlasını göremedim. Tuttuğum nefesimi vererek rahatladım.

“Tebrikler baba,” dedi Brianna, Jamie’ye yanaşarak. Jamie, coşkudan uzak tek gözünü açarak Brianna’nın yüzüne baktı. Hayvanı kesme işlemi için dizine kadar uzanan bir giysi giymişti ve üstü tepeden tırnağa koyu kan lekeleriyle doluydu. Keten giysisinin bazı yerleri üzerine yapışmıştı.

“A, öyle mi?” dedi. “Ne için?”

“Kurtçuklar için. Sen yaptın,” dedi. Diğer elini açtığında şekilsiz bir metal parçası -ezilmiş bir mermi- göründü. “Kurtçuklar butlarındaki bir yaranın içindeydiler -delikten onlardan sonra bunu çıkarttım.”

Hem rahatladığım için, hem de komik bulduğum için güldüm.

“Jamie! Kıçına mı ateş ettin?”

Jamie’nin ağzı hafifçe kıpırdadı.

“İsabet ettiğini anlamamıştım,” dedi. “Yalnızca sürüyü Fergus’a doğru yönlendirmeye çalışıyordum.” Elini yavaşça uzatıp mermiyi aldı, parmaklarının arasında nazikçe yuvarladı.

“Belki şans getirsin diye saklamak istersin,” dedi Brianna. Usulca konuşuyordu ama kaşlarını çattığını gördüm. “Ya da annem bacağınla uğraşırken ısırmak istersin.”

“Çok geç,” dedi çok hafif bir gülümsemeyle.

O sırada Brianna, Jamie’nin başının yanındaki masada duran, üzerinde ay şekli olan küçük deri şeridi gördü. Bunlar aslında Jamie’nin diş izleriydi. Dehşete kapılmış bir şekilde bana baktı. Hafifçe tek omzumu kaldırdım. Bacağındaki yarayı temizlemek için bir saatten fazla zaman harcamıştım ve bu ikimiz için de hiç kolay olmamıştı.

Boğazımı temizleyip kurtçuklara döndüm. Göz ucuyla Bree'nin elini nazikçe Jamie'nin yanağına koyduğunu gördüm. Jamie başını çevirip Bree'nin elini öptü. Kana rağmen.

"Üzülme kızım," dedi. Sesi kısık ama netti. "Ben iyiyim."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Bree'nin yüzünü görüp dilimi ısırdım. Bree bütün gün çok çalışmıştı ve şimdi de Jemmy ve Roger'la ilgilenmek zorundaydı; bir de Jamie için endişelenmesine gerek yoktu - şimdilik.

Kurtçukları içi steril su dolu küçük bir kâseye koyup hızla bir çevirdikten sonra, ıslak yaprakların üzerine geri koydum.

"Acımayacak," dedim Jamie'ye. Onu olduğu kadar, kendimi de rahatlatmaya çalışıyordum.

"Ah, evet," dedi kinci bir edayla. "Bunu daha önceden de duymuştum."

"Aslında Claire haklı," dedi yumuşak bir ses arkamdan. Roger hızlı bir banyo yapmıştı; koyu saçları yakasına ıslak ıslak dökülmüştü ve giysileri temizdi. Uykulu duran Jemmy, babasının omzuna yaslanmıştı ve başparmağını uykuda gibi emiyordu. Roger masanın oraya gelip Jamie'ye baktı.

"Nasılsın?" dedi usulca.

Jamie, rahatsız olmasına aldırış etmeden yastığın üzerindeki kafasını hareket ettirdi.

"İyiyim."

"Güzel." Roger'ın Jamie'nin omzuna dokunması beni çok şaşırttı. Bunu daha önce yaptığını hiç görmemiştim ve dağdayken aralarında ne olduğunu yine çok merak ettim.

"Marsali yukarıya biraz et suyu ya da bufalo suyu getiriyor," dedi Roger bana kaşlarını çatarak bakıp. "Sen de içsen iyi olabilir."

"İyi fikir," dedim. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım.

Sabahın erken saatlerinden beri ayakta olduğumu anca oturunca anladım. Ayaklarımdaki ve bacaklarımdaki her kemik acı veriyordu. Birkaç sene önce kırdığım sol kaval kemiğimin ağrıdığını hissedebiliyordum. Ama iş beklemezdi.

"Pekâlâ, zaman kurtçukları beklemez," dedim ayağa kalkmaya çabalayarak.

“Devam etsem iyi olacak.”

Jamie homurdanıp gerildi, sonra rahatladı. Uzun bedenini gönülsüz bir şekilde hazırladı. Kurtçuk tabağını ve forsepsimi alırken teslimiyet içinde beni izledi. Sonra başının yanındaki deri şeride uzandı.

“Ona ihtiyacın olmayacak,” dedi Roger. Bir tabure daha çekip oturdu. “Söyledikleri doğru, bu hayvanlar can yakmıyor.”

Jamie yeniden homurdanmaya başlayınca Roger gülümsedi.

“Gıdıklanırsın. Ama yalnızca düşünürsen. Eğer onları aklından silersen, sorun yok.”

Jamie, Roger’a baktı. “İyi ki varsın, MacKenzie,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi Roger boğuk bir kahkahayla. “Al, sana bir şey getirdim.” Öne eğilip Jamie’nin kollarına miskin Jemmy’yi bıraktı. Küçük çocuk şaşkınlıkla mızıldanınca Jamie refleks olarak kollarını çocuğa iyice sardı. Tombul bir el Jamie’nin sarmalamasından kurtulup bir dayanak aradı ve buldu.

“Sıcak,” dıye mırıldandı keyifle gülümseyerek. Yumruğunu Jamie’nin kızıl saçlarına sokup derin bir iç çektikten sonra büyükbabasının ateşten ısınmış göğsünde uyumaya başladı.

Forsepsimi alırken Jamie gözlerini kısarak bana baktı. Sonra hafifçe omuzlarını silkip sakallı yanağını nazikçe Jemmy’nin ipek gibi parlak saçlarına yaslayıp gözlerini kapadı. Buna rağmen yüzündeki gerginlik, Jemmy’nin yuvarlak huzuruyla tezat içindeydi.

Daha kolay olamazdı; soğan lapasını kaldırıp kurtçukları teker teker Jamie’nin baldırındaki ülserli izlerinin üzerine koydum. Roger izlemek için arkama geçti.

“Neredeyse yine bir bacak gibi görünüyor,” dedi şaşkınlık içinde. “Böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim.”

Roger’a bakmasam da gülümsedim. Bu hassas işimde çok ciddiydim. “Sülükler çok etkilidir,” dedim. “Gerçi senin bıçakla beceriksizce yaptığın şey de işe yaramış olabilir. İltihabın akması için yeterince büyük delikler açmışsın; bu yardımcı oldu.”

Doğruydu; bacağı hâlâ sıcak ve büyük ölçüde renksiz olmasına rağmen şişi epey inmişti. Uzun kaval kemiği, ayağının ve bileğinin hassas kavisi yeniden görünmeye başlamıştı. Olası tehlikelerin -enfeksiyon, kangren- farkındaydım

ama buna rağmen içim rahatlamıştı. Jamie'nin bacağı artık bacağa benziyordu.

Ezmemeye çalışarak forsepsimle bir kurtçuğu daha başının arkasından yakaladım. Diğer elimde tuttuğum daha ince olan mille derinin köşesini kaldırıp küçük ve kıpırdanan şeyi oraya koydum. Parmaklarımın altındaki süngerimsi ete ve Aaron Beardsley'nin ayağının zihnimdeki resmine aldırış etmemeye çalışıyordum.

"Bitti," dedim bir süre sonra ve nazikçe lapayı sürdüm. Beze sarılıp penisilinli suya batırılmış pişmiş soğan ve sarımsak yaraların nemli kalmasını sağlayacaktı. Yaklaşık olarak her saat başı yenilendiğinde, lapaların sıcaklığının da bacaktaki dolaşımı hızlandıracağını umuyordum. Başka bakterilerin bulaşmasını engellemek için de bal kullanacaktım.

Konsanstrasyonum sayesinde ellerim hiç titrememişti. Şimdi işim bitmişti ve beklemek dışında yapılacak başka bir şey yoktu. Islak yaprakların durduğu tabağı tezgâha koyduğumda hışırdadılar.

Daha önce hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyordum.

93 SEÇİMLER

Roger ve Bay Bug, Jamie'yi yukarıya, yatak odamıza çıkardılar. Onu muayene odasından çıkartarak rahatsız etmek istememiştim ama Jamie ısrar etti.

"Burada yerde uyumanı istemiyorum Sassenach," dedi, ben karşı çıkınca. Gülümsedi. "Yatağında yatmalısın ama beni yalnız bırakmayacağını biliyorum. Bu, benim de yukarı çıkıp yatağımıza yatmam gerektiği anlamına gelmez mi?"

Aslında tartışırdım fakat aslında öyle yorgundum ki ikimizin de ahırda yatması konusunda ısrar etse, pek karşı çıkmazdım.

Yatağa yatırıldığında şüphelerim geri döndü.

"Bacağına çarpmak istemiyorum," dedim elbisemi askılardan birine asarken. "Ateşin yanında bir yatak yapacağım ve- "

"Yapmayacaksın," dedi kararlı bir şekilde. "Benimle uyuyacaksın." Gözlerini kapayıp kızıl saçlarını yastığın üzerine bıraktı. Teninin rengi düzelmeye başlamıştı; artık o kadar kırmızı değildi. Yine de küçük kanamaların boyamadığı yerler fazlasıyla soluktu.

"Ölüm döşeğinde bile tartışırsın sen," dedim ters bir şekilde. "Her şeyi yönetmeye bu kadar çalışmamalısın. Sessizce yatıp diğer insanların işleri halletmesine bir kez olsun izin verebilirsin. Ne sanıyorsun, sanki- "

Gözlerini açıp koyu mavi bir bakış fırlattı.

"Sassenach," dedi usulca.

"Ne?"

"Bana dokunmanı istiyorum… incitmeden. Uyumadan önce. Olmaz mı?"

Durup nefes aldım, haklı olduğunu fark edince canım çok sıkıldı. Durumunun aciliyetine ve telaşına kendimi kaptırmıştım ve gün içinde yaptığım her şey ona acı vermişti. Marsali, Brianna, Roger, Jemmy -hepsi ona nazikçe dokunmuş, onu rahat ettirmeye çalışmışlardı.

Bense olabileceklerden, yapmak zorunda kalabileceklerimden o kadar korkmuştum ki, nezakete zaman ayırmamıştım. Bir süre yüzümü yana çevirdim, gözyaşlarım kaybolana kadar gözlerimi kırpıştırdım. Sonra durup yatağa doğru yürüdüm, eğilip Jamie'yi çok yumuşak bir şekilde öptüm.

Alnına düşen saçları arkaya attım, başparmağımla kaşlarını düzelttim. Arch Bug onu tıraş etmişti; yanağı yumuşak ve sıcaktı. Kemikleri sertti ve gücünü açığa çıkartıyordu. Buna rağmen oldukça kırılgan görünüyordu. Ben de kırılgan hissettim.

“Yanımda uyumanı istiyorum Sassenach,” diye fısıldadı.

“Pekâlâ.” Gülümsedim, dudaklarım çok hafif titredi. “Önce saçlarımı bir tarayayım.”

Oturup saçlarımı açtıktan sonra tarağımı aldım. Hiç konuşmadan beni izliyordu ama dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Saçlarımı tararken beni seyretmeyi seviyordu; bunun beni rahatlattığı kadar, onu da rahatlattığını umdum.

Aşağıdan sesler geliyordu ancak konuşanlar uzaktaydı. Panjurlar aralıktı; dışarıdaki sönmekte olan şenlik ateşinin ışıkları pencereye vuruyordu. Panjurları kapatsam mı diye pencereye baktım.

“Bırak, Sassenach,” diye fısıldadı yataktan. “Konuşmaları duymak hoşuma gidiyor.” Dışarıdaki sesler rahatlatıcıydı. Kahkahalar bir yükseliyor, bir alçalıyordu.

Tarağın sesi yumuşak ve düzenliydi, kumda sörf yapar gibiydi. Sanki saçlarımı tarayarak telaşlarımı ve sıkıntılarımı da ayıklayabilirmişim gibi günün gerginliğinin yavaş yavaş azaldığını hissettim. Sonunda tarağı bırakıp ayağa kalktığımda Jamie’nin gözleri kapandı.

Ateşi söndürmek için eğildim, mumu üfledim ve sonunda yatağa girdim.

Çarpmadan, nazikçe yanına yattım. Jamie yan yatıyordu, ben de dokunmamaya çalışarak ona doğru dönüp vücudunun kıvrımına sokuldum.

Oldukça sessiz bir şekilde yatıp dinliyordum. Bütün ev gecenin ritmine bürünmüştü; ateşin sesi ve bacadan gelen rüzgârın uğultusu, sanki temkinsiz bir ayak basamağa basmış gibi merdivenlerden gelen ani çıtırtı. Bay Wemyss’in bana kadar ulaşan geniz etinden gelen horlaması, aradaki kapıların kalınlığı sayesinde huzur veren bir uğultuya dönüyordu.

Dışarıda hâlâ uzak olduğu için boğuk gelen sesler vardı ve saatin geç oluşundan ve içkiden dolayı dağılıyordu. Yine de neşeliydi; düşmanlığa ya da yeni başlayan bir şiddet olayına dair herhangi bir iz yoktu. Gerçi umurumda da değildi. Tepe sakinleri hissiz bir şekilde birbirlerine saldırıp ölülerin üzerinde dans edebilirdi. Ama benim umurumda olan tek kişi Jamie’ydi.

Nefes alış verişleri sığ ama sakindi, omuzları rahatlamıştı. Onu rahatsız

etmek istemedim; sonuçta artık dinlenmeye ihtiyacı vardı. Aynı zamanda ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Onun burada, canlı bir şekilde yanımda yattığına kendimi ikna etmek istedim fakat nasıl olduğunu da çok merak ediyordum.

Ateşi var mıydı? Bacağında başlayan enfeksiyon penisiline rağmen artmış ve zehri kanına yaymış mıydı?

Temkinli bir şekilde başımı döndürüp yüzümü pijamasına sarınmış sırtına yaklaştırdım, yavaş ve derin nefes aldım. Sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum ama keten pijamasının içinden onun gerçekten ne kadar sıcak olduğunu anlayamıyordum.

Kandan daha fazla odun kokuyordu. Pansumanındaki soğanların acı bir kokusu vardı; teri de öyleydi.

Yeniden nefes alıp havayı test ettim. İltihap kokusu yoktu. Bandajların altında görünmeyen çürüme başlıyor da olsa kangrenin kokusunu almak için henüz çok erkendi. Ama teninde tuhaf bir koku olduğunu düşündüm; daha önce hiç duymadığım bir koku. Yılanın zehrinin mi sonucuydu? Burnumdan kısa bir nefes verip daha derin bir nefes aldım.

“Çok mu kötü kokuyorum?” diye sordu.

“Hay aksi!” dedim, dilimi ısırdım. Jamie hafifçe titredi ve sanırım bu gülmesini bastırmaya çalışmanın bir sonucuydu.

“Oramı buramı koklayınca mantar yiyen domuzlar gibi sesler çıkardın Sassenach.”

“Cidden öyle,” dedim biraz sinirli bir şekilde. Acıyan dilime dokundum. “En azından uyanıksın. Nasıl hissediyorsun?”

“Küflü bir işkembe yığını gibi.”

“Biraz daha açabilir misin?” Elimi hafifçe yanına koydum, nefesini inler gibi üfledi.

“Küflü işkembe yığını gibi…” dedi, durup nefes aldıktan sonra, “…kurtçuklu,” diye ekledi.

“Ölüm döşeğinde bile şaka yapacaksın, değil mi?” Bunu söylerken bile huzursuz bir ürperti hissettim. Yapacaktı ve o zamanın şu an olmamasını umdum.

“Deneyeceğim Sassenach,” diye mırıldandı. Sesi uykulu gibiydi. “Ama bu şartlarda formumda değilim.”

“Canın çok acıyor mu?”

“Hayır. Sadece… yorgunum.” Sanki doğru sözcüğü bulamayacak kadar yorgun gibiydi ve bu sözcüğü öylesine söyledi.

“Öyle olduğuna şüphe yok. Ben gidip başka bir yerde uyuyacağım, sen de dinlen.” Battaniyeleri kaldırıp çıkacaktım ki tek elini hafifçe kaldırarak beni durdurdu.

“Hayır. Hayır, beni bırakma.” Omzu bana doğru düştü, başını yastıktan kaldırmaya çalıştı. Kendi kendine yana dönemeyecek kadar zayıf olduğunu fark edince daha da huzursuzlandım.

“Seni bırakmayacağım. Belki sandalyede uyurum. Ama- ”

“Üşüyorum,” dedi usulca. “Çok üşüyorum.”

Parmaklarımı çok hafif bir şekilde göğüs kemiğinin altına bastırıp nabzını ölçmeye çalıştım. Kalp atışı hızlıydı ve önceki haline göre daha az hissediliyordu. Ateşi yoktu. Yalnızca kendi üşümüyordu, vücudu da soğuktu. Teni ve parmakları buz kesmişti. Bu beni çok telaşlandırdı.

Artık utanmayıp sıkıca sarıldım, göğüslerim hafifçe sırtına değdi, yanağım kürek kemiğindeydi. Elimden geldiğince vücut ısısını yükseltmeye konsantre olup, ısıyı kendi tenimden onun tenine geçirmeye çalıştım. O hep beni sarmalamış, beni korumuş, kocaman bedeninin sıcaklığını bana vermişti. Daha geniş olmayı ve şimdi onun bana yaptığının aynısını ona yapmayı çok istedim; ama elimden, ona küçük bir yakı gibi yapışıp aynı etkiyi yapmayı ummaktan başka bir şey gelmiyordu.

Çok nazik bir şekilde pijamasını tutup kaldırdım, sonra ellerimi kalçalarının üzerine koydum. Şaşkınlıkla kalçalarını sıkıp bıraktı.

Tenindeki kurdeşenin hafif pürüzlü dokusunu hissediyordum. Aklıma aniden çocukları yediğine inanılan ve belinden sonrası yılan şeklinde olan Lamia isimli iblis geldi. Dokunması yumuşak ve serindi, şekil değiştiriyordu, aşırı zehirliydi ve bulaşıcıydı. Hızlı bir ısırıkla yılan zehri yayılmış, Jamie’nin kalbi yavaşlamış, sıcak kanı donmuştu; karanlıkta teninin altında yükselen küçük pulları hayal edebiliyordum.

Bu düşünceyi aklımdan silmeye çalıştım fakat ürpermeme engel olamadım.

“Claire,” dedi usulca. “Dokun bana.”

Kalp atışlarını duyamıyordum. Kendiminkini duyuyordum; yatağa bastırdığım kulağımda kalın ve boğuk bir sesti.

Elimi karnına götürüp daha da yavaş bir şekilde parmaklarımı aşağıya doğru kaydırdım. İyice bastırıp yuvarlak hatlarını sarmaladım. Bütün sıcaklığı buradaydı.

Başparmağımla okşayınca kıpırdandı. Uzun bir iç çekti, bedeni sanki ağırlaştı, rahatladıkça yatağın içine gömüldü. Elimin altındaki eti balmumu gibiydi, ısındıkça yumuşuyor ve ipeksi bir hal alıyordu.

Kendimi çok tuhaf hissettim; artık korkmuyordum ama hislerim birden yapay bir şekilde keskinleşmişti ve… huzur dolmuştu. Artık Jamie'nin nefes alış verişlerinden ve kalp atışlarından başka bir sesin farkında değildim; karanlık onlarla dolmuştu. Bilinçli hiçbir düşüncem yoktu ve tamamen içgüdüsel davranıyor, bir oraya bir buraya uzanıp varlığının merkezinde sıcaklığının kalbini arıyordum.

Sonra kıpırdadım ya da beraber kıpırdadık. Bir elimi aramıza uzatıp bacaklarının arasına çektim. Parmak uçlarım tam testislerinin arkasındaki noktadaydı. Diğer elimi de yanına getirdim. Uyluk kemiklerimi gerip kalçalarımı kaldırdım, Jamie'ye arkadan dayadım.

Zaman mevhumumu kaybetmiştim. Tek hissettiğim rüyada gibi bir huzur ve karanlığın içine birlikte hareket ederkenki yavaş ve sakin ahengimizdi. Bir yerde, bir ara önce tek elimde, ardından her iki elimde de sabit bir nabız hissettim. Kalp atışlarıyla eriyip gitti.

Derin ve uzun bir şekilde iç çekti. Havanın kendi ciğerlerimden çıktığını hissettim. Sessizce yatıyorduk ve birlikte nazikçe bilinçsizliğe karışmıştık.

Tamamen huzur dolu bir şekilde uyandım. Hiçbir şey düşünmeden sessizce yatıyor, damarlarımda akan kanın vuruşunu dinliyor, yarı açık panjurlardan sızan ışık huzmesinde uçuşan parçacıkları seyrediyordum. Sonra hatırlayıp yatağa iyice yayıldım.

Jamie'nin gözleri kapalıydı ve teni eski bir fildişi rengindeydi. Başı hafifçe benden uzağa dönmüştü ve böylelikle omuriliği görünüyordu ama boynunda nabzını göremedim. Hâlâ sıcaktı ya da en azından yatak örtüleri öyleydi. Hemen havayı kokladım. Oda bal, soğan ve ateş-ter kokusuyla dolmuştu ama ani bir ölüm kokusu yoktu.

Elimi göğsünün ortasına koydum, şaşkın bir şekilde gözlerini açtı.

"Seni piç," dedim. Nefes alırken göğsünün inip kalkması beni o kadar rahatlatmıştı ki sesim titredi. "Üstüme kalacaktın, değil mi?"

Göğsü inip kalktı, elim hâlâ üzerindeydi. Kalbim şiddetli bir şekilde çarpıyordu ve sanki son anda beklenmedik bir uçurumdan çekilip kurtarılmışım gibi titriyordum.

Göz kırptı. Gözleri ağırdı ve ateş yüzünden baygın bakıyordu.

“Çok güç sarf etmem gerekmedi Sassenach,” dedi, sesi uykudan yumuşak ve kısıktı. “Ölmemek daha zordu.”

Beni anlamıyor taklidi yapmadı. Kendi yatağında olmamız için ısrar etmişti. Panjurlar açık olduğu için aşağı kattaki ailesinin ve dışarıdaki kiracıların seslerini duyabiliyordu. Ben de yanındaydım. Çok dikkatli bir şekilde ve tek kelime etmeden nasıl ve nerede öleceğine karar vermişti.

“Seni buraya getirdiğimizde öleceğini sanıyordun, değil mi?” diye sordum. Sesimde suçlayıcıdan çok, şaşkın bir eda vardı.

Cevap vermeden önce biraz sustu ama aslında hiç de tereddütlü görünmüyordu. Daha çok doğru sözcükleri arıyor gibi bir hali vardı.

“Emin değildim, hayır,” dedi yavaşça. “Gerçi çok hasta hissediyordum.” Sanki açık tutamayacak kadar yorgunmuş gibi gözlerini yavaşça kapadı. “Hâlâ öyle hissediyorum,” diye ekledi, kopuk bir sesle. “Endişelenmene gerek yok fakat ben seçimimi yaptım.”

“Ne demek istiyorsun?”

Battaniyelerin altından bileğini buldum. Sıcaktı; nabzı da çok hızlı atıyordu. Yine de dün gece vücudunda hissettiğim ölümcül soğuktan çok daha farklıydı ve bu nedenle ilk tepkim rahatlamak oldu.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra başını çevirip bana bakmak için gözlerini açtı.

“Dün gece ölebilirdim yani.”

Kesinlikle ölebilirdi ve söylemek istediği bu değildi. Sanki bunu bilinçli bir-

“Seçimimi yaptım diyerek ne demek istiyorsun? En sonunda ölmemeye mi karar verdin?” Sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordum ama pek beceremiyordum. Bizi çevreleyen bu zamansız sessizliğin tuhaf hissini çok iyi hatırlıyordum.

“Çok tuhaftı,” dedi. “Şimdiyse hiç öyle değil.” Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

“Sanırım öyle,” dedim dikkatli bir şekilde. Başparmağım hâlâ nabzında

duruyordu. “Neler olduğunu anlatsan iyi edersin.”

Bunu duyunca güldü. Gülümsemesi dudaklarından ziyade gözlerindeydi. Göz kenarları kurumuş ve acı verecek bir şekilde çatlamıştı. Parmağımla dudaklarına dokunup, gidip yumuşatıcı bir merhem, biraz su ve çay getirmek istedim ama bu isteklerimi bir kenara bırakıp orada kaldım.

“Gerçekten bilmiyorum Sassenach ya da biliyorum ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.” Hâlâ yorgun görünüyordu fakat gözleri açıktı. Yüzüme bakıyorlardı. Sabah ışığında canlı maviydiler ve sanki beni daha önce görmemiş gibi meraklı bir ifadeleri vardı.

“Çok güzelsin,” dedi usulca. “Çok çok güzel, mo chridhe.”

Ellerim, kaybolan mavi beneklerle ve bufalo kanının gözden kaçan lekeleriyle doluydu. Saçlarımın yıkanmamış bukleleri enseme yapışıyordu. Boyanın çişi andıran kokusundan, kendi bedenimin korkudan terlemiş kokusuna kadar her şeyin kokusunu alıyordum. Jamie her ne gördüyse, yüzü sanki bir yaz gecesi dolunaya bakıyormuş gibi aydınlandı. Saf ve sevimliydi.

Konuşurken gözlerini yüzümden ayırmadı, yalnızca hafifçe yüz hatlarımda gezdirdi.

“Arch ve Roger, beni buraya getirdiklerinde gerçekten çok kötü hissettim,” dedi. “Çok hastaydım. Bacağım ve kafam her kalp atışımla zonkluyordu. Öyle çok zonkluyordu ki bir sonrakinden korkmaya başlamıştım. Ben de aradaki boşlukları dinleyecektim. Aklına gelmez,” dedi şaşkın bir şekilde, “ama kalp atışlarının arasında çok büyük bir zaman var.”

Söylediğine göre bu aralıklarda bir sonraki kalp atışının gelmemesini ummuş. Yavaş yavaş kalbinin aslında yavaşlamaya başladığını ve acının uzaklaştığını, kendisinden ayrı bir hal almaya başladığını fark etmiş.

Teni soğumuştu, ateşi hem vücudundan, hem de aklından silinmesiyle zihni açılmaya başlamıştı.

“İşte burası, tam olarak anlatamayacağım bir yer Sassenach.” Hikâyesinin derinliğine kapılıp bileğini avucumun arasından çekip parmaklarını elime sardı. “Ama… gördüm.”

“Neyi gördün?” Gerçekten bunu anlatamayacağını şimdi anlamıştım. Her doktor gibi ben de hasta insanların kendilerini ölüme hazırladıklarını görmüştüm ve bazen gözlerini kocaman açıp uzaklardaki bir şeye odakladıklarına şahit olmuştum.

Tereddüde düşüp doğru sözcükleri aradı. Benim aklıma bir şey geldi ve

hemen ona yardım etmek için atıldım.

“Yaşlı bir kadın vardı,” dedim. “Benim çalıştığım hastanede öldü. Bütün çocukları yanındaydı ve çok huzurluydu.” Başımı eğip parmaklarına baktım. Hâlâ kırmızıydı ve hafif şişlerdi, benim lekeli ve kanlı parmaklarımla iç içe geçmişlerdi.

“Öldü -ölmüştü, nabzının durduğunu görmüştüm, nefes almıyordu. Bütün çocukları yanında ağlıyorlardı. Sonra birden kadının gözleri açıldı. Çocuklarına bakmıyordu, bir şeye bakıyordu. Ve çok net bir şekilde, ‘Oooh!’ dedi. Aynen böyle. Sanki az önce harika bir şey görmüş küçük bir kız gibi. Sonra gözlerini yeniden kapadı.” Gözyaşlarıma engel olmak için gözlerimi kırpıştırarak Jamie’ye baktım. “Seninki de böyle bir şey miydi?”

Konuşmadan başını salladı, elimin üzerindeki elini sıktı.

“Öyle bir şeydi,” dedi çok sakin bir şekilde.

Hiçbir şekilde tanımlayamayacağı bir yerde takılıp kalmış, oldukça huzurlu hissetmiş ve o şeyi çok net görmüştü.

“Sanki önümde kapı değil de bir tür koridor vardı. Eğer istersem o koridordan geçebilirdim. Ve istedim de,” dedi yan yan bakıp utangaç bir şekilde gülümseyerek.

Önünde ne olduğunu biliyordu ve seçim yapması gerektiğini anlamıştı. Ya gidecekti ya geri dönecekti.

“O sırada mı sana dokunmamı istedin?”

“Beni geri döndürecek tek şeyin sen olduğunu biliyordum,” dedi sadece. “Benim gücüm yoktu.”

Boğazımda kocaman bir düğüm vardı; konuşamadım ama elini sıkı sıkı tuttum.

“Neden?” diye sordum sonunda. “Neden… kalmayı seçtin?” Boğazım daralmış, sesim boğulmuştu. Söylediğimi duydu, elini sıktı; her zamankinden daha gevşek tutuyordu ve içinde eski gücünden pek az vardı.

“Çünkü bana ihtiyacın var,” dedi çok yumuşak bir şekilde.

“Beni sevdiğin için değil mi yani?”

Başını kaldırdı, yüzünde gülümsemesinin gölgesi vardı.

“Sassenach… seni şimdi seviyorum ve her zaman da seveceğim. Ben ölsem de -ya da sen ölsen- beraber de olsak, ayrı da olsak. Bunu biliyorsun,” dedi

usulca ve yüzüme dokundu. “Senin de öyle hissettiğini biliyorum ve sen de benim böyle hissettiğimi biliyorsun.”

Sonra başını eğdi, parlak saçları yanağına döküldü.

“Yalnızca sen değildin Sassenach. Daha yapacak işlerim var. Bir an belki de öyle olmadığını düşündüm; Roger, ihtiyar Arch, Joseph ve Beardsleyler ile birlikte halledebileceğinizi düşündüm. Ama yaklaşan bir savaş var ve şansıma…” Hafifçe yüzünü buruşturdu. “…ben bir liderim.”

Pes edercesine başını hafifçe iki yana salladı.

“Tanrı beni böyle yarattı. Bana görev verdi ve ben bu görevi ne pahasına olursa olsun yerine getirmeliyim.”

“Ne pahasına,” diye tekrarladım huzursuzca, sesinde pes etmeden daha sert bir şey hissetmiştim. Bana baktıktan sonra fazla düşünmeden yatak ucuna baktı.

“Bacağım daha kötü değil,” dedi sakince, “ama iyi de değil. Sanırım kesmen gerekecek.”

Muayene odamda oturup, başka bir yolunu bulmaya çalışarak pencereden dışarı baktım. Yapabileceğim başka bir şey olmalıydı. Yapmam gereken başka bir şey daha.

Haklıydı; kırmızı lekeler hâlâ duruyordu. Hiç ilerlememişlerdi ama oradaydılar. Çirkin ve tehditkârlardı. Ağız yoluyla ve yarasına sürerek aldığı penisilin enfeksiyona etki etse de yeterli olmamıştı. Kurtçuklar küçük apseleri tedavi ediyordu ama altındaki kanını zehirleyen bakterilere etki etmemişlerdi.

Kahverengi cam şişeye baktım; yalnızca çeyreği doluydu. Durumunu korumasına biraz daha yardım edebilirdim ama kanında çoğalan ölümcül bakteriyi yok etmek için yeterince yoktu ve ağızdan aldığında yeterince etki ediyor gibi de görünmüyordu.

“On milyon miligrama on bin,” diye mırıldandım kendi kendime. Doktorların temel başvuru kitabı olan Merck Manual’a göre kandaki bakteri ya da kan zehirlenmesi için tavsiye edilen penisilin dozu bu kadardı. Daniel Rawlings’in defterine baktıktan sonra yeniden şişeye baktım. Elimdeki penisilin konsantrasyonunu bilmediğim için, Rawlings’in tavsiye ettiği yılan kökü ve sarımsak bileşiminden yine de daha etkili görünüyordu. Ama korkarım ki yeterli değildi.

Ampütasyon testeresi, dün Jamie’nin bıraktığı yerde, tezgâhta duruyordu. Ben ona söz vermiştim, o da bana testereyi geri vermişti.

Ellerimi sıktım. İçimde muazzam bir öfke vardı. Öyle güçlüydü ki bu, çaresizliğimi bile bastırmıştı. Neden, neden, neden aynı anda birden fazla penisilin suyu yapmamıştım ki? Nasıl bu kadar aciz, bu kadar umursamaz -bu kadar aptal olabilmiştim?

Neden deri altına enjekte etmem için gerekli aletleri yapabilecek bir cam üfleyicisi bulma umuduyla Charleston'a ya da en azından Wilmington'a gitmekte ısrar etmemiştim ki? İğne olarak kullanabileceğim bir şey yaratabilirdim. Tüm o zorluklar, tüm o deneyler değerli sıvıyı üretmek içindi ve şu anda buna çaresizce ihtiyacım vardı…

Açık kapıda bir süre tereddüt ettikten sonra arkama dönüp yüzümü kontrol altına almaya çalıştım. Ev ahalisine neler olduğunu söylemeliydim. Ama doğru zamanı seçip hepsine aynı anda söylemek en iyisi olacaktı.

Beardsleyler'den biri geldi. İkisinin de saçları uzundu ve Lizzie'ninkilerle aynı boyda düzgünce kırpılmış olduğu için ayırt etmek giderek zorlaşıyordu. İkisinden birinin başparmağını görecek kadar yakınlaşana kadar elbette. Konuştuklarında da daha kolay anlaşılıyordu.

"Hanımefendi?" Bu Kezzie'ydi.

"Evet?" Çok kısa konuştuğum kesindi ama önemi yoktu; Kezzie konuşma ayrıntılarını ayırt edemiyordu.

"Bu beyefendi için," dedi gürültülü ve hafif düz sesiyle heybeyi tutarak. "İhtiyar Aaron bunun işe yarayacağını söyledi. Büyük bir yılan sizi soktuğunda kafasını koparıp kanını içmelisiniz." Uzattığı heybeyi kendimden uzak tutarak aldım. İçindekiler kıpırdayınca tüylerim diken diken oldu. Heybenin kumaşından vızıltı sesi geldi.

"Teşekkürler," dedim sessizce. "Ben… ben bununla bir şeyler yaparım. Teşekkürler."

Keziah gülümseyip başını eğerek, beni içinde muhtemelen küçük ama oldukça asap bozucu bir çıngıraklıyılan bulunan heybeyle kendi halime bırakıp gitti. Etrafa bakınıp heybeyi koyacak bir yer aradım. Pencereden atmaya cesaret edemedim; Jemmy evin yanındaki avluda sık sık oyun oynuyordu.

Sonunda tezgâhın kenarında duran, içinde tuz olan büyük cam kavanozu alıp -heybeyi kol mesafesinde tutarak- diğer elimle kavanozun içindeki tuzu tezgâha döktüm. Heybeyi kavanozun içine koyup kapağını kapadım, sonra odanın diğer ucuna gidip bir tabureye oturdum. Dizlerimin arkaları korkudan

terlemişti.

Aslında teorik olarak yılanlar umurumda değildi ama pratiğe gelince…

Brianna kafasını kapıdan içeri soktu.

“Anne? Babam bu sabah nasıl?”

“Hiç iyi değil.” Odaya girip kaşlarını çatarak yanımda durduğuna göre, yüzümden durumun ne kadar ciddi olduğu okunuyor olmalıydı.

“Çok mu kötü?” diye sordu usulca. Konuşamayacak haldeydim, başımı salladım. Derin bir iç çekti.

“Yardım edebilir miyim?”

Aynı şekilde iç çekip çaresiz bir el hareketi yaptım. Aklımda hafifçe ışıldayan bir fikir vardı. Ya da bir süredir aklımda olan bir fikir yeniden ortaya çıkmıştı.

“Yapmayı düşünebildiğim tek şey bacağı açmak -bütün kası derin bir şekilde kesmek- ve kalan penisilinin hepsini doğrudan yaralara dökmekti. Enjekte edebilseydim, bakteriyel enfeksiyona karşı, ağızdan alındığında yarattığı etkiden daha fazlasını yaratırdı. Bunun gibi ham penisilin…” Şişeyi işaret ettim. “…asit olması durumunda çok dayanıksızdır.”

“Bu hemen hemen Jenny Hala’nın yaptığı gibi bir şey, değil mi? Uyluğundaki büyük yarayı yapan şey bu.”

Başımı salladım, avuçlarımı dizlerime sildim. Normalde ellerimin terlemesi gibi bir sorun yaşamıyordum ama ampütasyon testeresinin hatırlattığı şey aklımda çok netti.

“İki ya da üç derin kesik atmam lazım. Muhtemelen sonsuza dek kötürüm kalmasına neden olacak ama işe yarayabilir.” Gülümsemeye çalıştım. “Sanırım okulda sana deri altına nasıl enjeksiyon yapılacağı öğretilmemiştir, değil mi?”

“Bunu neden daha önceden söylemedin?” dedi sakince. “Enjeksiyon yapabilir miyim, bilmiyorum ama aynı şeyi görecek başka bir şey düşünemezsem çok şaşırırdım. Ne kadar zamanımız var?”

Ağzım yarı açık bir şekilde baktıktan sonra ağzımı kapadım.

“En azından birkaç saat. Eğer sıcak lapalar bir işe yaramazsa, bu gece ya keseceğim ya da ampütasyonu gerçekleştireceğim.”

“Ampütasyon!” Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. “Bunu yapamazsın!”

“Yapabilirim ama Tanrım, hiç istemiyorum.” Ellerim yeteneklerini reddederek büküldüler.

“O halde biraz düşüneyim.” Yüzü soluktu ama aklı dikkatlice çalışmaya başlayınca şoku geçmişti. “Ah, Bayan Bug nerede? Jemmy’yi ona bırakacaktım ama- ”

“Gitmiş mi? Kümeste olmadığından emin misin?”

“Hayır, eve gelirken baktım. Hiçbir yerde göremedim. Mutfaktaki ateş de sönmüştü.”

Bu oldukça tuhaftı; Bayan Bug her zamanki gibi kahvaltıyı hazırlamak için eve gelmişti, yeniden çıkmasına neden ne olmuş olabilirdi ki? Arch’ın aniden hastalanmamış olmasını umdum; bu işleri yokuşa sürerdi.

“Jemmy nerede peki?” diye sordum etrafıma bakınarak. Küçük çocukların yaptığı gibi artık ufak ufak dolanmaya başlasa da normalde annesinden pek uzaklaşmazdı.

“Lizzie onu yukarı çıkardı. Biraz ona göz kulak olmasını isteyeceğim.”

“İyi. Ah!”

Bağırdığımı duyan Bree kaşlarını meraklı bir şekilde kaldırarak geri döndü.

“Şunu acaba dışarı çıkartabilir misin tatlım?” Tiksinerek büyük cam kavanozu işaret ettim. “Bir yere bırakabilir misin?”

“Tabii ki. Ne o?” Meraklı bir şekilde kavanoza yaklaştı. Küçük engerek yılanı heybesinin içine kıvrılmış ve şüpheli bir düğüm oluşturmuştu; Bree elini kavanoza uzattığında kıpırdayıp cama saldırdı. Brianna bağırarak geri zıpladı.

“Ifrinn!” dedi. Stresli ve endişeli olmama rağmen güldüm.

“Bunu nereden buldun ve ne işe yarayacak?” diye sordu. İlk şoku atlattıktan sonra temkinli bir şekilde öne eğilip nazikçe kavanoza vurdu. Fazlasıyla öfkeli görünen yılan pat diye kavanoza saldırdı. Brianna aceleyle elini çekti.

“Kezzie getirdi; Jamie’nin iyileşmesi için kanını içmesi gerekiyormuş,” diye açıkladım.

Dikkatle işaret parmağını uzatıp kavanozun camından akan sarımsı sıvıyı takip etti. Camda iki damla vardı.

“Şuna baksana! Camın içinden beni ısırmaya çalıştı! Bu gerçekten manyak bir yılan; sanırım başına geleceklerden habersiz.”

Yeniden düğüm oldu, küçük çıngırakları büyük bir öfkeyle titriyordu.

“Sorun değil,” dedim yanına gelerek. “Eminim Jamie de öyledir. Şu anda tam bir yılan karşıtı.”

“Hmm.” Hâlâ küçük yılana, gür kızıl kaşlarını çatarak bakmakla meşguldü. “Kezzie bunu nereden bulduğunu söyledi mi?”

“Sormak aklıma gelmedi. Neden?”

“Dışarısı soğuyor. Yılanlar kış uykusuna yatarlar, değil mi? Deliklerin içinde?”

“Doktor Brickell öyle söylüyor,” diye cevapladım şüpheyle. Doktorun verdiği Kuzey Carolina’nın Doğa Tarihi dersi eğlenceliydi ama bazı gözlemlerinin, özellikle de yılanlarla ve timsahlarla ilgili olanların, biraz abartılı olduklarını düşünüyordum.

Gözlerini yılandan ayırmadan başını salladı.

“Olay şu,” dedi hayalde gibi konuşarak, “çıngıraklı yılanların çok iyi bir teknikleri vardır. Çeneleri ayrıktır, böylelikle kendilerinden daha büyük olan avları bile yutabilirler. Kullanmadıklarında da azıdişleri damaklarına doğru katlanır.”

“Öyle mi?” dedim, balık gibi bakarak. Bana aldırış etmedi.

“Azıdişlerinin içi boştur,” dedi. Kavanozun ardından, heybenin üzerinde oluşan küçük sarımsı zehre doğru dokundu. “Yılanın yanağındaki zehir kesesine bağlıdırlar ve böylelikle ısırdıklarında, yanak kasları kesenin içindeki zehri sıkıştırıp çıkartır… ve azıdişinden avının vücuduna akıtırlar. Tıpkı- ”

“Tanrım,” dedim.

Başını salladı, sonunda bana bakmak için gözlerini yılandan aldı.

“Yontulmuş bir kamışla yapmayı düşündüğüm bir şey vardı ama bu çok daha işe yarar görünüyor. Tam biçilmiş kaftan.”

“Anladım,” dedim, içime birden küçük bir umut doğmuştu. “Ama bir çeşit hazneye ihtiyacın olacak…”

“İlk önce daha büyük bir yılana ihtiyacım var,” dedi kapıya doğru dönerek. “Ben gidip Jo’yu ya da Kezzie’yi bulup, bu yılanı bir delikte bulup bulmadıklarını sorayım. Eğer delikten buldularsa da daha fazlası var mı diye soracağım.

Hemen görevine girişip yanına kavanozu alarak beni antibiyotik üretmek için yeni bir umutla baş başa bırakarak odadan çıktı. Çözeltiyi enjekte edebileceksem, mümkün olduğunca arındırılması gerekiyordu.

Çözeltiyi kaynatmayı tercih ederdim ama cesaret edemedim; yüksek ısının saf penisilini mahvedip mahvetmeyeceğini ya da etkisizleştirip etkisizleştirmeyeceğini bilmiyordum. Tabii hâlâ etkiliyse. Brianna'nın fikrinin bende yarattığı umut sönmüştü. Deri altına girebileceğimiz bir aletimin olması, enjekte edebilecek bir şeyim olmaması durumunda hiçbir işe yaramazdı.

Huzursuz bir şekilde odanın içinde dolandım, aletleri elime alıp alıp geri bıraktım.

Cesaretimi toplayıp elime yeniden testereyi alıp gözlerimi kapattım. Kendimi o hareketleri ve duyguları yeniden yaşamaya zorladım, bana bufaloyu öldürten o dünyadan kopuk hissi yeniden yakalamaya çalıştım.

Elbette bu kez öteki dünyaya gitmeye aday Jamie'ydi. Bu seçimi ona bırakman çok nazik bir hareket, diye düşündüm acı içinde. Gerçi gördüğüm kadarıyla bunun bu kadar kolay olmasına izin vermeyeceksin.

Ama Jamie bunu istemezdi. Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Bu cevabın kendi zihnimden mi, başka bir yerden mi geldiğini anlamadım. Ama işte zihnimdeydi ve bu gerçeği biliyordum.

Jamie seçimini yapmaya ve ona göre davranmaya alışkındı, ne pahasına olursa olsun. Yaşamaya devam etmenin bedelinin, bacağını kaybetmesi ve onun getirdikleri olduğunu biliyordu ve bunu, kararının doğal bir bedeli olarak kabul etmişti.

"Bunu kabul falan etmiyorum!" dedim yüksek sesle. Çenemi pencereye doğru kaldırmıştım.

Dolabın kapağını açıp tıbbi aletlerimin durduğu sandığı çıkarttım, Jamie'nin çalışma odasından kâğıt, kalem ve mürekkep aldım.

Kurutulmuş kırmızı böğürtlenlerle dolu bir kavanoz. Pipsissewa* özü. Kaygan karaağaç dalı. Söğüt dalı, kiraz dalı, çakal otu, civanperçemi. Şimdiye kadar penisilin, elimdeki antibiyotiklerin en etkilisiydi ama tek değildi. İnsanlar binlerce yıldır, neyle savaştıklarını bilmeden bakterilerle savaşmışlardı. Biliyordum; bu küçük bir avantajdı.

*Romatizma ve böbrek sorunlarının tedavisinde kullanılan bir tür çiçek.

Elimdeki otların bir listesini yapmaya başladım. Her ismin altına bildiğim kullanım alanlarını yazdım -o alanda kullanmış olayım ya da olmayayım. Kan zehirlenmesinin tedavisinde kullanılan herhangi bir ot iyi bir ihtimaldi. Kesikleri temizlemede, ağız yaralarının tedavisinde, ishal ve dizanteri tedavisinde kullanılabilirdi. Mutfaktan ayak sesleri geldiğini duyup bana kaynar su getirmesi için Bayan Bug'a seslendim. Böylelikle otları hemen demleyebilecektim.

Bayan Bug kapı eşiğinde belirdi, yanakları soğuktan pespembe olmuştu ve eşarbının altındaki saçları pis tutamlar halinde önüne dökülmüştü, kollarında ise büyük bir sepet vardı. Benim bir şey söylememe fırsat bırakmadan içeri girip sepeti önümdeki tezgâha bıraktı. Tam arkasında kocası elinde başka bir sepetle ve içinden alkollü bir koku yayılan bir fıçıyla belirdi. Etraflarını saran havada olgun merve çiçeği kokusu vardı. Uzaktan gelen çöp kokusunu andırıyordu.

"Elinizde yeterince küf olmadığını söylediğinizi hatırlıyorum," dedi telaşlı ama parlak bakan gözlerle, "ben de Arch'a yakınlardaki evlere gidip Bayan Fraser için ne bulabileceğimize bir bakalım dedim. Ekmek ıslandığında hızla küflenir ve Tanrı biliyor, Bayan Chisholm tam bir pasaklıdır. Eminim iyi kalpli birisi ve onun ocağında olanlar, ah, bunu düşünmek bile istemem ama biz- "

Söylediklerini dinlemiyor, Buglar'ın Tepe'deki kilerlere ve çöp yığınlarına yaptıkları sabah akınının sonuçlarına bakıyordum. Ekmek kırıntıları, bozuk çörekler, yarısı çürümüş balkabakları, hâlâ hamurunda görünen diş izleriyle turta parçaları… çürük ıvır zıvırlar -hepsi küflenmiş ve mavi-yeşil bir renk almış, aralarına pembe, sarı ve lekeli beyaz tozlar serpilmişti. Fıçının yarısı mısır doluydu. Bulanık sıvı, etrafında yüzen mavi küf adalarıyla çevrelenmişti.

"Evan Lindsay'in domuzları," dedi Bay Bug geveze bir şekilde. İki Bug da gülümsediler, üstleri başları leş gibi olmuştu.

"Teşekkürler," dedim. Boğulacak gibi hissetmiştim ve bunun tek nedeni kokuydu. Gözlerimi kırpıştırdım, gözlerim mısır likörünün zehirli kokusu yüzünden yaşarmıştı. "Ah, teşekkürler."

Üzerinde iksirlerin ve aletlerin durduğu tepsimle birlikte, heyecanla endişe arası bir duygu içinde yukarı çıktığımda karanlık yeni çökmüştü.

Jamie yastıklara kıvrılmış, etrafı ziyaretçilerle dolmuştu. İnsanlar bütün gün

boyunca Jamie'yi görüp geçmiş olsun dilemek için gelmişlerdi; birçoğu kalmıştı. Ben içeri girdiğimde mum ışığında parlayan telaşlı yüzler bana doğru döndü.

Jamie çok hasta görünüyordu, yüzü kızarmıştı ve asıktı. Ziyaretçileri yollamam gerekip gerekmediğini düşündüm. Murdo Lindsay'in, Jamie'nin elini tutup sıktığını gördüm. Gün boyunca varlığının verdiği desteğin, geri kalan her şeyden daha yardımcı olduğunu düşünmüştü.

"Pekâlâ," dedi Jamie, oldukça sakin bir şekilde, "hazırız sanırım." Battaniyenin altından bacaklarını uzattı, ayak parmaklarını gerdi. Bacağının durumuna bakılacak olunursa, korkunç bir acı verdiği kesindi. Ancak ben bacağının kesilmesinin son çare olduğunu düşündüğünü sezdim ve dudağımın içini ısırdım.

"Evet, bir şeyi denemeye hazırız," dedim güven veren bir gülümseme takınmaya çalışarak. "Dua etmek isteyen varsa, lütfen etsin."

Odadan içeri girmemle oluşan dehşet havası, yerini şaşkınlığa bıraktı. Tek elinde uyuyan Joan'u tutan Marsali'nin aceleyle cebinden tespihini çıkardığını gördüm.

Yatağın başındaki, üzeri kitaplarla, kâğıtlarla, mumlarla, Jamie'yi doyurmak için getirilen çeşitli yemeklerle -hiçbirine dokunmadı- ve akıl ermez bir nedenden dolayı getirilmiş santur ve yarısı kararmış dağsıçanı postuyla dolmuş masa alelacele boşaltıldı. Tepsiyi masaya bıraktım. Yukarıya benimle çıkan Brianna, elinde icadını dikkatle tutarak, tıpkı papaza ekmek veren bir rahip yardımcısı gibi öne atıldı.

"Bu da nesi?" Jamie kaşlarını çatarak önce Brianna'nın icadına, sonra bana baktı.

"Bir tür kendi başına yapılan engerek yılanı," dedi Brianna.

Herkes merakla fısıldaşmaya başladı, yılanı görebilmek için boyunlarını uzattılar. Ben bir anda yorganı kaldırıp bacağını açığa çıkarttığımda ise meraklı fısıltılar yerini şok içinde konuşmalara bıraktı.

Lizzie ve Marsali, bütün gün taze ve sıcak soğan ile keten tohumu lapasını Jamie'nin yarasına sürmüşlerdi. Lapaları kaldırdığımda yarasından buhar çıktı. Bacağı dizine kadar kıpkırmızı olmuştu. En azından o kısımlar kararmamıştı ve iltihap akmıyordu. Sıcaktan ölürler korkusuyla geçici bir süreliğine kurtçukları kaldırmıştık; şu anda aşağı katta, muayene odamdaki bir tabağın içinde, Buglar'ın getirdikleri başakları mutlu mutlu kemirmekle meşgullerdi. Eğer bacağı kurtarmayı başarırsam, sonrasında bacağın

temizlenmesinde işe yarayacaklardı.

Mikroskobumla mavi küfleri inceleyerek ve penisilyum içerebileceğini düşündüğüm her şeyi büyük bir kâsenin içine koyarak, dikkatle ufak ufak döküntünün içinde ilerlemiştim. Bu karışımın üzerine mayalanmış mısır likörünü döküp bütün gün demlenmeye bıraktım.

Bu sırada cerahatli durumların tedavisinde kullanılan otları seçmiş ve saatlerce kaynar suyun içinde demlemiştim. Aroması oldukça fazla olan bu çözeltiden bir bardak alıp burnumdan uzak tutarak Roger'a uzattım.

"Bunu ona içir," dedim. "Hepsini," diye ekledim gözlerimi Jamie'den ayırmadan.

Jamie bardağı alıp aynı şekilde bana baktı. Ama itaatkâr bir şekilde karışımı içip kıkırdayan insanları eğlendirmek için abartılı mimikler yaptı. Hava yumuşayınca ben de Bree'den deri altına gireceğim aleti alıp asıl olaya başladım.

Köşede omuz omuza duran Beardsley ikizleri olan biteni görmek için gururla böbürlenerek öne yaklaştılar. Bree'nin talimatıyla dışarı çıkmışlar ve öğlen ellerinde neredeyse bir metre uzunluğunda bir çıngıraklı yılanla geri dönmüşlerdi. Yılan değerli kafasını korumak için neredeyse ikiye bölündüğü için ölmüştü.

Büyük bir dikkatle zehir torbalarını zehirli dişlerinden kurtararak çıkardıktan sonra Bayan Bug'dan zehirden hiçbir iz kalmaması için dişleri alkolle yıkamasını istemiştim.

Bree, usturlabı sardığım yağlı ipeği çıkarıp bir kısmını küçük bir tüp haline getirerek dikmiş, bir ucunu da büzerek dikmişti. Bir hindinin kanat tüyünden kalın bir parça kesip sıcak suda yumuşattıktan sonra, ipek tüpün büzülerek dikilen ucunu yılanın zehirli dişiyle birleştirmişti. Erimiş balmumuyla tüpün birleşme yerlerini ve dişi mühürledikten sonra sızıntı olmasın diye dikiş boyunca balmumunu yaymıştı. Güzel bir iş çıkarmıştı ama kocaman çarpık bir dişi olan küçük ve şişko bir yılana benziyordu ve izleyicilere yorum yapma fırsatı vermemişti.

Murdo Lindsay hâlâ Jamie'nin ellerinden birini tutuyordu. Mumu tutması için Fergus'a yaklaştığımda, Jamie'nin diğer elini Roger'a uzattığını gördün. Roger bir anlık şaşkınlıktan sonra elini sıkı sıkı tutup yatağın yanına çömeldi.

Parmaklarımı hafifçe bacağına götürüp iyi bir nokta belirledikten sonra ana kan damarlarını bulup saf alkolle temizledim ve yılanın dişini elimden geldiğince derine soktum. İzleyiciler de Jamie de nefeslerini tuttular. Jamie

hiç kıpırdamadı.

“Pekâlâ.” Elinde mısırlı şişeyle duran Brianna’ya bakarak başımı salladım. Dişlerini alt dudağına geçirip ipek tüpün içini doldurdu. Tüpün açık olan üst kısmını katlayıp, başparmağımla ve işaret parmağımla sıkıca aşağıya doğru bastırarak sıvının dişten geçerek bacak dokularına sızmasını sağladım.

Jamie usulca bir ses çıkardı. Murdo ve Roger içgüdüsel olarak eğilip, Jamie’yi tutmak için omuzlarının üstüne bastırdılar.

Çok hızlı gitmeye cesaretim yoktu; her ne kadar diğer dişten her ihtimale karşı yaptığım ikinci bir tüpüm olsa da çok fazla baskı uygulayarak balmumu mühürleri kırmaktan korkuyordum. Bütün bacağın üstünde çalışırken, Bree de her enjeksiyonda tüpü yeniden dolduruyordu. Dişi çektiğimde deliklerden kan fışkırıyor, bacağından aşağıya küçük dereler halinde akıyordu. Kendisinden böyle bir şey istenmemesine rağmen Lizzie, bir bez alıp gözlerini işine odaklayarak bacağı temizledi.

Oda sessizdi ama yeni bir nokta seçerken herkesin nefesini tuttuğunu ve deliği açtığımda herkesin iç çektiğini duydum. Sonra enfekte olan dokulara alkolü enjekte ettiğimde herkes bilinçsizce yatağa doğru eğildi. Jamie’nin kollarındaki kaslar kasılmıştı ve yüzünden terler boşanıyordu. Ama ne o, ne Murdo, ne de Roger bir ses çıkardı ya da hareket etti.

Göz ucuyla Joseph Wemyss’in Jamie’nin alnındaki saçları arkaya attığını, yüzündeki ve boynundaki teri havluyla sildiğini gördüm.

“Çünkü bana ihtiyacın var,” demişti. Ona ihtiyacı olan tek kişinin yalnızca ben olmadığımın farkında olduğunu anladım.

Uzun sürmedi. Bittiğinde balı açık yaraların üzerine sürüp ayağına ve baldırına keklik üzümü yağı sürdüm.

“Beni iyi yağladın Sassenach. Sence ocağa sürülmeye hazır mıyım?” diye sordu Jamie ayak parmaklarını hareket ettirerek. Odadaki gerilim yerini kahkahalara bıraktı.

Herkes Jamie’nin omzunu okşayarak ya da yanağından öperek vedalaşıp iyi dileklerini ileterek odadan çıktı. Jamie gülümseyip başını salladı, vedalaşmak için elini kaldırdı, küçük şakalar yaptı.

Sonuncu ziyaretçinin çıkmasından sonra, odanın kapısı kapanınca yastığına geri yatıp gözlerini kapatarak uzun ve derin bir iç çekti. Ben de iğneyi alkolün içine soktum, tepsimi sildim, şişelerin ağızlarını kapattım, bandajları katladım. Sonra yanına oturdum. Jamie gözlerini açmadan elini bana uzattı.

Teni sıcak ve kuruydu, Murdo sıkı sıkı tuttuğu için eli kızarmıştı. Eklemlerini nazikçe başparmağımla okşadım, alt kattan gelen hafif ama canlı sesleri dinledim.

“İşe yarayacak,” dedim usulca bir dakika sonra. “Yarayacağını biliyorum.”

“Biliyorum,” dedi. Derin bir nefes aldı ve en sonunda ağlamaya başladı.

94 TAZE KAN

Roger siyah ve rüyasız bir uykudan aniden uyandı. Kendini kıyıya vurmuş, nefes nefese seğiren bir balık gibi hissetti. Etrafındakileri gördü ama kavrayamadı; tuhaf bir ışık ve düzleşmiş yüzeyler vardı. Sonra Brianna'nın kolundaki dokunuşunu hissetti. Yeniden bedenine ve yatağına geri dönmüştü.

"Hmm?" Aniden oturup merak içinde boğuk bir ses çıkardı.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim." Brianna gülümsedi ama Roger'ın yüzüne bakarken kaşlarını telaşlı bir şekilde çatmıştı. Roger'ın alnındaki saçları geriye attı. Roger refleks olarak uzanıp onu kollarına alarak yastığa geri yattı.

"Hmm." Ona sarılmak, gerçeğe demir atmak gibiydi. Yüzüne değen eti sert, teni sıcak ve saçları rüyalar kadar yumuşaktı.

"İyi misin?" diye sordu usulca. Uzun parmakları Roger'ın göğsüne dokundu ve Roger'ın kıvırcık tüylerinin arasındaki göğüs ucu dikleşti.

"İyiyim," deyip derin bir iç çekti. Bree'nin alnını öpüp gözlerini kırpıştırarak rahatladı. Boğazı kupkuru olmuştu ve ağzı yapış yapıştı. Yeniden tutarlı bir şekilde düşünmeye başladı. "Saat kaç?" Kendi yatağındaydı, odanın içi gece olacak kadar loştu ama bunun nedeni kapının kapalı, perdelerin örtük oluşuydu. Işıkta ve havada tuhaf bir şey vardı.

Bree kendini Roger'dan geri iterek kızıl saçlarını tek eliyle geriye attı.

"Öğleni biraz geçti. Seni uyandırmazdım ama bir adam var ve ne yapacağımı bilmiyorum." Büyük eve doğru baktı, yakınlarda onu duyacak birinin olup olmadığını bilmese de sesini alçalttı.

"Babam da annem de uyuyor sanırım," dedi bu fikrini doğrulayarak. "Onları uyandırmak istemiyorum -uyandırabilsem bile." Gülümsedi, büyük ağzının bir köşesi babasının alaycı gülümseyişi gibi yukarı kıvrıldı. "Top patlasa uyanmazlar."

Dönüp masadaki sürahiyi aldı. Suyun sesi Roger'ın kulaklarına kavrulmuş bir toprağa yağan yağmur gibi gelmişti. Bree'nin uzattığı bardağı üç yudumda bitirip geri uzattı.

"Biraz daha. Lütfen." Bu güzel bir gelişmeydi; yeniden sözcükleri tam olarak kullanabiliyordu ve düşünme kabiliyeti tutarlı bir şekilde geri geliyordu.

“Adının Thomas Christie olduğunu söylüyor. Babamı görmeye gelmiş; Ardsmuir’de bulunduğunu söylüyor.”

“Öyle mi?” Roger ikinci bardağı daha yavaş içip aklını toparlamaya çalıştı. Sonra bardağı koyup bacaklarını yataktan dışarı uzattı, askıda asılı duran gömleğe uzandı. “Tamam. Hemen geleceğimi söyle.”

Brianna, Roger’ı öpüp odadan çıkarken durup penceredeki postu açarak parlak ışığın ve soğuk havanın içeri girmesini sağladı.

Roger yavaşça üstünü giydi, zihni hâlâ uyuşuktu. Çoraplarını yatağın altından almak için eğildiğinde yatak örtülerinin arasında, tam yastığın altındaki bir şey gözüne takıldı. Yavaşça uzanıp aldı. ‘İhtiyar kadın’ -küçük doğurganlık heykeliydi bu. Eski pembe taşı güneşte pürüzsüz parlıyordu ve ele alınca şaşırtıcı bir şekilde ağırdı.

Bir süre heykele baktıktan sonra eğilip nazikçe yastığın altına geri koydu.

Brianna ziyaretçiyi Jamie’nin -birçok kiracının konuşma odası dediği- çalışma odasına götürmüştü. Roger koridorda bir an durup bedeninin bütün parçalarının orada ve vücuduna bağlı olup olmadıklarını kontrol etti. Tıraşa vakti olmamıştı ama saçlarını taramıştı; Christie denen bu adamın beklentilerinin bu şartlar altında bir sınırı olmalıydı.

Roger içeri girdiğinde üç tane yüz kendisine dönerek onu şaşırttı. Bree, Christie’nin yanında birileri olduğu konusunda kendisini uyarmayı unutmuştu. Yine de beyazlamış saçlarının ucu kesilmiş olan centilmenin Thomas Christie olduğuna hiç şüphe yoktu; koyu renk saçlı ve daha genç olan adam yirmiden daha büyük değildi ve Christie’nin oğlu olduğu apaçıktı.

“Bay Christie?” İhtiyar adama elini uzattı. “Ben Roger MacKenzie; Jamie Fraser’ın kızıyla evliyim, sanırım karımla tanışmışsınız.”

Christie’nin biraz şaşırmış bir hali vardı. Sanki Jamie’nin bir anda belirmesini bekliyormuş gibi Roger’ın arkasına baktı. Roger boğazını temizledi; uykudan yeni uyandığı için sesi hâlâ kalındı ve her zamankinden daha boğuktu.

“Korkarım kayınpederim… şu anda müsait değil. Size ben yardımcı olabilir miyim?”

Christie, Roger’ı kaşlarını çatarak süzdü, sonra yavaşça başını salladı. Roger’ın elini tutup sertçe sıktı. Roger tuhaf bir şekilde hem tanıdık, hem de oldukça beklenmedik bir şey sezmişti; adam sert bir mason selamı vermişti.

Yıllardır bu durumla karşılaşmamıştı. Mantıktan ziyade refleks olarak karşılık verdi ve verdiği karşılığın doğru olduğunu umdu. Belli ki sonuç olumluydu; Christie'nin ciddi ifadesi hafifçe yumuşamıştı.

"Lütfen oturun," dedi aniden ziyaretçilere yaklaşarak. Christie'nin ailesi -oğlu ve Christie'nin kızı ya da oğlunun karısı olan bir kız vardı- Roger içeri girdiğinde ayağa kalkmış, tıpkı bir hükümdarın arkasında durur gibi aile reisinin arkasında durmuşlardı.

Roger bir el hareketiyle sandalyelerine oturmalarını işaret ettikten sonra Jamie'nin masasına oturdu. Mavi kavanozdaki kalemlerden birini aldı ve daha ciddi bir görünüm veriyor olduğunu umdu. Tanrım, olası bir kiracıya ne soru sorulurdu ki?

"Pekâlâ, Bay Christie." Tıraşsız çenesinin farkında olarak gülümsedi. "Karım kayınpederimle İskoçya'dan tanıştığınızı söyledi."

"Ardsmuir hapishanesinden," dedi Christie, Roger'a sanki bundan bir anlam çıkarmasını istermişçesine keskin bir bakış fırlatarak.

Roger yeniden boğazını temizledi; iyileşmesine rağmen uyandıktan sonra bir süre boyunca hâlâ onu rahatsız ediyordu. Christie bunu ters bir yorum olarak almış gibiydi ve biraz öfkelendi. Kaşları kalındı ve pörtlek gözleri sarımsı bir kahverengiydi. Kısa kesilmiş saçları koyu renkti ve boynu görünmediği için kocaman ve hiddetli bir baykuşa benziyordu.

"Jamie Fraser da orada tutsaktı," dedi. "Bu kadarını muhakkak biliyorsunuzdur, değil mi?"

"Evet," dedi Roger sakin bir tavırla. "Tepe'de yaşayan birçok kişinin Ardsmuir'den geldiğini biliyorum."

"Kimler?" diye sordu Christie baykuşu andıran görüntüsünü güçlendirerek.

"Ah… Lindsayler; Kenny, Murdo ve Evan," dedi Roger düşünmesine yardımcı olması için elini alnına sürterek. "Geordie Chisholm ve Robert MacLeod. Sanırım -evet, Alex MacNeill'in de Ardsmuir'dan geldiğine eminim."

Christie bu listeyi, baykuşun samanların arasından gelen hışırtıya kulak kesilmesi gibi pürdikkat dinledi. Sonra sanki diken diken olan tüylerini serbest bırakıp rahatladı.

"Onları tanıyorum," dedi memnun bir halde. "Eğer gerekirse MacNeill bana kefil olur." Sesi, kesinlikle gerek olmayacağını söylüyordu.

Roger, Jamie’nin olası bir kiracıyı soruşturduğunu daha önce hiç görmemişti ama seçtiği kişiler hakkında Claire’le konuşurken duymuştu. Buna bağlı olarak Christie’nin yakın geçmişine dair sorular sordu, nezaketini otoritesiyle dengelemeye çalıştı ya da öyle yaptığını sandı. Bu konuda hiç de fena sayılmazdı.

Christie, söylediğine göre diğer tutsaklarla birlikte getirilmişti. Sözleşmesi, Christie’nin bilgili biri olduğunu öğrenince onu altı çocuğuna öğretmen olarak alan ve yakınlarda oturanlardan çocuklarını Christie’nin eğitimine vermek için para alan Güney Carolina’lı bir toprak sahibi tarafından alınmıştı. Christie’nin sözleşme süresi sona erince, maaşlı olarak çalışmak için orada kalmıştı.

“Gerçekten mi?” dedi Roger. Christie’ye olan ilgisi gittikçe artıyordu. Bir öğretmen, ha? Bu Bree’nin istemediği pozisyonundan istifa etmesini sağlayacaktı. Christie de inatçı çocuklarla gayet iyi anlaşabilir gibi duruyordu. “Sizi buraya getiren nedir Bay Christie? Burası Güney Carolina’dan biraz uzak.”

Adam geniş omuzlarını silkti. Yol yorgunuydu ve üstü başı toz içindeydi ama paltosu iyi bir kumaştan dikilmişti ve ayakkabıları da kaliteliydi.

“Karım öldü,” dedi kısık sesle. “Gripten. Toprak sahibi olan Bay Evertt de öyle. Mirasçısının bana ihtiyacı yoktu. Ben de işsiz bir şekilde orada kalmak istemedim.” Gür kaşlarının altından Roger’a delici bir bakış fırlattı. “Bay Fraser’ın müsait olmadığını söylediniz. Ne zaman geri döner?”

“Onu bilemem.” Roger kaleminin ucunu dişlerine çarpıp tereddütle düşündü. Aslında Jamie’nin ne kadar daha aciz kalacağını bilemezdi; dün gece gördüğünde ölü gibiydi. Sorunsuz bir şekilde iyileşmiş bile olsa, bir süre daha hasta sayılırdı. Roger, Christie’yi yollamak ya da onu bekletmek istemiyordu; yılın son zamanlarıydı ve eğer adam ile ailesi buraya yerleştirilecekse, harcayacak çok zaman yoktu.

Bakışlarını Christie’den oğluna çevirdi. İkisi de iri ve güçlüydü. İkisinde de ayyaş ya da maganda tipi yoktu ve ikisinin de ellerindeki nasırlar, en azından iş yapmayı bildiklerini gösteriyordu. Ev ihtiyaçlarına bakması için bir kadınları vardı. Ve sonuçta, mason kardeşliği bir yana, Christie her zaman Jamie’nin Ardsmuir’deki dostlarından biri olmuştu. Jamie’nin bu adamlara bir ev bulmak için özellikle çabaladığını biliyordu.

Roger karar verirken temiz bir kâğıt çıkarıp mürekkebi açtı. Yeniden boğazını temizledi.

“Çok iyi, Bay Christie. Sanırım… anlaşabiliriz.”

Birden çalışma odasının kapısı açıldı ve içeri üzerinde çörek ve bira olan bir tepsiyle Brianna girdi. Tepsiyi masaya bırakırken başını utangaç bir tavırla yere eğdi ama Roger kirpiklerinin altındaki eğlenen bakışlarını fark etmişti. Bree bardakları önüne dizerken Roger gülümseyerek hafifçe bileğine dokundu. Bu hareketi ona Christie’nin el sıkışmasını hatırlattı. Roger, Brianna’nın Jamie’nin bu konudaki geçmişini bilip bilmediğini merak etti. Muhtemelen bilmiyor olduğunu düşündü; bilseydi kesinlikle bahsederdi.

“Brianna, yeni kiracılarımıza merhaba de,” dedi Christieleri işaret ederek. “Bay Thomas Christie ve…”

“Oğlum Allan,” dedi Christie başıyla işaret ederek, “bu da kızım Malva.”

Oğlu, babasının baykuşu andıran görüntüsünü almamıştı. Yüzü kare şeklinde, geniş ve yeni tıraş edilmişti. Ama yine de saçları tıpkı babasınınki gibi gürdü. Gözlerini içkiden ayırmadan bu tanıştırılma merasimini sessizce başını sallayarak karşıladı.

Kız -Malva?- ellerini utangaç bir şekilde kucağında kavuşturmuştu ve kafasını kaldırıp bakmadı. Roger uzun boylu kıza baktı, on yedi ya da on sekiz yaşlarında olmalıydı, koyu mavi bir elbise giymiş ve beyaz bir eşarp takmıştı, oval yüzünün etrafında yumuşak ve siyah bukleleri görünüyordu. Christie’nin lehine başka bir durum daha vardı; evlenecek yaştaki kızlar azdı, güzel olanlar daha da azdı. Malva Christie bahar ekiminden önce muhtemelen birçok teklif alacaktı.

Bree her birine başıyla selam verip, kıza özel bir ilgiyle baktı. Sonra mutfaktan gürültülü bir çığlık duyuldu ve Bree özür dileyerek odadan çıktı.

“Oğlum,” dedi Roger özür dileyerek. Biralardan birini kaldırıp uzattı. “Biraz içki almaz mıydınız Bay Christie?”

Kiracı sözleşmelerinin hepsi masanın sol çekmecesinde duruyordu; daha önce görmüştü ve genel hatlarını biliyordu. Yirmi hektar toprak, bireysel durumlara göre karşılıklı olarak verilecekti. Biraz bira ve çöreklerden bahsettikten sonra uygun bir anlaşmaya vardılar.

Roger sözleşmeyi tamamladı. İmzayı kendi adıyla, Jamie Fraser’ın vekili olarak atıp imzalaması için Christie’ye uzattı. Bu işi tamamlamanın verdiği derin ve hoş bir ışıltı hissetti. Adam iyi bir kiracıydı ve kiranın bir kısmını yılın beş ayı öğretmenlik yaparak ödeyecekti. Roger kendinden memnun bir şekilde, Jamie’nin daha iyisini yapamayacağını düşündü.

Sonra kendine geldi. Hayır, Jamie bir adım daha atar ve Christieler'e yalnızca misafirperverlik göstermenin yeterli olmayacağını düşünürdü. Onlara, başlarını sokacak bir ev bulana kadar barınacakları bir yer verirdi. Ama burada olmazdı; Jamie hastayken ve Claire ona bakmakla meşgulken değil. Bir an düşündükten sonra kapıya gidip Lizzie'ye seslendi.

"Yeni kiracımız ve ailesi geldi, a muirninn," dedi kızın telaşlı, fareye benzeyen suratına gülümseyerek. "Bu Bay Thomas Christie, bu da oğlu ve kızı. Babana onları Evan Lindsay'in kulübesine götürmesini söyler misin? Kendi topraklarına çok yakın ve belki Evan ve karısının onların bir süre konaklayabilecekleri bir odaları vardı. Kendi evlerine gidene kadar."

"Ah, tamam Bay Roger." Lizzie, Christie'ye doğru nazikçe eğildi, Christie de hafifçe başını eğerek bu selamına karşılık verdi. Sonra ince kaşlarını kaldırarak Roger'a baktı. "Beyefendinin bundan haberi olacak mı?"

Roger yanaklarının kızardığını hissetti ama telaşını kesinlikle belli etmedi.

"Sorun yok," dedi. "Kendini daha iyi hisseder etmez ona söyleyeceğim."

"Bay Fraser hasta mı? Bunu duyduğuma üzüldüm." Arkadan gelen yabancı ve yumuşak ses onu şaşırtmıştı. Malva Christie meraklı gözlerle ona bakıyordu. Roger onu pek fark etmemişti ama şimdi gözlerinin güzelliğiyle adeta çarpılmıştı. Açık gri renkte, badem şeklinde ve ışıltılılardı, siyah kirpikleri gür ve uzundu. Belki de bahar ekiminden önce olur, diye düşünüp öksürdü.

"Yılan soktu," dedi aniden. "Endişelenecek bir şey yok ama iyileşiyor."

Bu kez elini Christie'ye, sıkı tokalaşmaya hazırlıklı bir şekilde uzattı.

"Fraser Tepesi'ne hoş geldiniz," dedi. "Umarım siz ve aileniz burada çok mutlu olursunuz."

Jamie yatakta oturmuş, eli ve ayağı sadık kadınlar tarafından temizlenirken çaresiz görünüyordu. Bir dostunu görünce yüzündeki ifade rahatladı ve hizmetçilerini hemen dışarı yolladı. Lizzie, Marsali ve Bayan Bug gönülsüzce odadan çıktılar ama şişelerle ve bıçaklarla meşgul olan Claire kaldı.

Roger yatak ucuna oturmak için yaklaştığında Claire onu oradan kaldırıp bir sandalyeye oturttu. Sonrasında çarşafı kaldırıp altındakine baktı ve Roger'ın hareketinin bir zarar verip vermediğini kontrol etti.

"Pekâlâ," dedi sonunda beyaz tülbent sargıya mutlu gözlerle bakarak. Kurtçuklar geri dönmüşlerdi ve işlerini yapıyorlardı. Doğrulup Roger'a bakarak başını salladı. Roger bu hareketi Bağdat Halifesi'nin vezir-i azamla

görüşme yapmasına benzetti. Gözlerini yukarı deviren Jamie'ye baktıktan sonra Roger'a hafifçe gülümseyip selam verdi.

"Nasıl?" dedi ikisi aynı anda. Roger gülümsedi, Jamie'nin dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Kısaca omuzlarını silkti.

"Yaşıyorum," dedi. "Ama bu haklı olduğunu kanıtlamaz. Haklı değilsin."

"Ne konuda?" diye sordu Claire, başını merakla ellerindeki kâseden kaldırarak.

"Ah, felsefi bir konuda," dedi Jamie. "Seçimlerle ve şanslarla ilgili."

Bree homurdandı.

"Bu konuda tek söz bile duymak istemiyorum."

"Ben de. Yalnızca ekmek ve süt hakkında tartışmak istiyorum." Jamie hafif bir tiksintiyle içinde besleyici balkabağı suyu bulunan, yanındaki masada yarısı bitmiş halde duran kâseye baktı. "Katırın bacağındaki ülserle ilgilendin mi Roger?"

"Ben hallettim," dedi Claire. "Güzelce iyileşiyor. Roger yeni kiracılarla meşguldü."

"Ah, öyle mi?" Fraser kaşlarını merakla kaldırdı.

"Evet, Tom Christie adında bir adam ve ailesi. Ardsmuir'de seninle olduğunu söylemiş."

Roger bir anda sanki odanın içindeki bütün havanın emildiğini ve her şeyin donup kaldığını hissetti. Fraser ifadesiz gözlerle ona baktı. Sonra başını salladı, yüzündeki meraklı ifade sanki sihirli bir şekilde geri geldi ve zaman da normale döndü.

"Evet, Tom Christie'yi gayet iyi hatırlıyorum. Son yirmi yıldır neredeymiş?"

Roger hem Tom Christie'nin nerelerde olduğunu, hem de yaptıkları sözleşmeyi anlattı.

"Çok iyi olur," dedi Jamie onaylayarak, Christie'nin öğretmenlik yapacağını duyunca. "Buradaki kitaplardan istediğini kullanabileceğini söyle ve ihtiyacı olan kitapların da bir listesini yapmasını söyle. Fergus'a Cross Creek'e ya da Wilmington'a gittiğinde kitaplara bakmasını söyleyeceğim."

Sohbet daha günlük şeylerden bahsederek ilerledi ve birkaç dakika sonra Roger gitmek için ayağa kalktı.

Her şey oldukça yolunda görünüyordu ve buna rağmen kendini anlaşılmaz bir şekilde huzursuz hissetti. Bu anı hayal etmemişti kesinlikle, değil mi? Kapıyı arkasından kapatmak için döndüğünde, Jamie'nin ellerini göğsünde birleştirdiğini ve gözlerini kapadığını gördü; daha uyumadıysa da sohbete devam etmek istemiyordu. Claire atmaca gibi sarı olan gözlerini şüpheyle kısmış, kocasına bakıyordu. Hayır, o da bunu görmemişti.

O halde bunu hayal etmemişti. Tom Christie'ye dair sorun neydi?

95 LOŞ YAZ

Ertesi gün Roger kapıyı arkasından kapadıktan sonra bir süre verandada durup sabahın erken saatlerinin serinliğini içine çekti. Tanrım, saat yedi buçuktan daha geç olamazdı ama her zaman güne başladığı saatten oldukça geç bir saatti. Güneş çoktan en yüksek tepedeki kestane ağaçlarının arkasına çekilmişti, parlayan haresi son sarı yapraklardan görünüyordu.

Havada hâlâ kan tadı vardı ama düzleşmiş balkabağı asmalarındaki karanlık yolun ardında bufalodan kalan en ufak bir iz yoktu. O günkü işleri aklından geçirirken etrafına bakındı. Tavuklar avluda dolanıyorlardı ve ceviz ağacının gövdesini kemiren küçük bir grup domuzun sesini duyuyordu.

Sanki işlerine günler değil de aylar, hatta yıllarca ara vermiş gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı. İlk başlarda çok güçlü hissettiği yer değiştirme hissi, uzun zaman önce onu terk etmişti ama şimdi öncesinden de daha güçlü bir hal alarak geri dönmüştü. Gözlerini kapayıp bir süre sonra yeniden açınca, kendini kesinlikle Oxford'daki Broad Sokağı'nda bulacaktı. Araba egzozu burun deliklerine dolacak, Bodleian*'ın tozlu kitaplarının arasında huzurlu bir sabah çalışması vaadi uzanacaktı.

*Oxford Üniversitesi'nin kütüphanelerinden biri.

Bu fikri aklından uzaklaştırmak için elini uyluk kemiğine vurdu. Bugün olmazdı. Burası Tepe'ydi, Oxford değil. Ve çalışmak huzurlu olabilirdi ama ellerle yapılmalıydı, zihnen değil. Budanması gereken ağaçlar ve toplanması gereken samanlar vardı; tarladaki saman değil, tepelerde oraya buraya yayılmış samanlar vardı ve kış boyunca fazladan bir ineği beslemeye yetecek kadardı.

Etleri tütsülemede kullandıkları kulübenin çatısında düşen bir ağaç dalının açtığı bir delik vardı. Çatının onarılması ve padavrayla yeniden kaplanması, dalın da kesilip odun yapılması gerekiyordu. Toprak donmadan ya da çamura dönmeden yeni bir tuvalet çukuru kazılmalıydı. Otların kesilmesi gerekiyordu. Çitin demirleri düzeltilmeliydi. Lizzie'nin çıkrığı onarılmalıydı…

Kendini bitkin ve aptallaşmış hissetti. Karmaşık düşünceler şöyle dursun, basit bir seçim yapmayı bile beceremiyordu. Son birkaç günün yorgunluğunu üzerinden atmak için yeterince -hatta daha da fazla- uyumuştu ama Jamie'yi

sağ salim eve getirme işleminin hemen ardından gelen Thomas Christie ve ailesi bütün zihin enerjisini ondan çekip almıştı.

Gökyüzüne baktı. Bir süre yağmur yağmazdı ve çatı bekleyebilirdi. Omuzlarını silkip kafasını kaşıdı. O halde samanları toplayıp ağacı budayabilirdi. Bree'nin yaptığı bir paket sandviçi ve taştan bira bardağını alıp çantasına koyduktan sonra tırpan ve küçük balta almaya gitti. Yürüdükçe açılıyordu. Çamların altı gölgelik ve soğuktu ama güneş yürüdüğü her yerde kendini hissettirecek kadar yüksekteydi. Kasları ısındı ve yürüdükçe açıldı. Yüksek çayırlardan ilkine tırmandığında dağın ve ormanın fiziksel dünyasına gömüldü. Gelecek rüyaların ve hatıraların dünyasına geri dönmüştü, artık yeniden vardı ve buradaydı.

"Ayağını kesmek istemezsin," diye kendi kendine konuştuktan sonra baltasını bir ağacın altına bırakıp otları kesmek için eğildi.

Bu, büyük baltayla kuru ve zengin ekinlerin toprağa yayıldığı, o rahatlatıcı bir şekilde tekdüze olan düzenli iş değildi. Bu hem daha zor, hem de daha kolaydı. Tek elle dalları ya da otları tutup köklere yakın yerden kesecek ve bir avuç yaban otunu yanında getirdiği heybeye dolduracaktı.

Tarlayı sürmenin akılsız kas gücünden çok dikkat gerektiriyordu. Ot yığınları ağaçların her yerini sarmıştı ve aralarında küçük çalılar, azalan budaklar ve böğürtlenler çıkmıştı.

Rahatlatıcı bir işti ama dikkat gerektirdiği halde aklı kısa zamanda başka şeylere kaymıştı. Yıldızların altında, kara dağ yamacında Jamie'nin söylediği şeylerdi bunlar.

Bazılarını biliyordu; Alex MacNeill ile Nelson McIver'ın arasında kötü bir şey olduğunu ve bunun nedenini biliyordu; Patrick Neary'nin oğullarından biri hırsızdı ve bu konuda ne yapılması gerektiğini biliyordu. Hangi toprağın, ne zaman ve kime satılması gerektiğini biliyordu. Diğerlerine dair en ufak bir fikri yoktu. Stephen Bonnet'yi düşünerek dudaklarını sıktı.

Claire'le ilgili ne yapılması gerektiğini de biliyordu.

"Eğer ölürsem, onun gitmesi gerek," demişti Jamie aniden ateşli bir titremeden kalkarak. Roger'ın kolunu şaşırtıcı bir güçle sıkmıştı, gözleri simsiyah yanıyordu. "Onu yolla. Gitsin. Eğer çocuk da geçebilirse hepiniz gidin. Ama Claire'in gitmesi şart. Taşlara geri döndür onu."

"Neden?" diye sormuştu Roger usulca. "Neden gitmesi gerek?" Jamie'nin ateşten aklını kaçırması ve düzgün düşünemiyor olması muhtemeldi. "Taşlara gitmek tehlikeli bir işti."

“Tehlikeli olan onun burada bensiz olması.” Fraser’ın gözleri bir anlığına o keskin odağını kaybetmişti; yüz hatları yorgunlukla gevşemişti. Gözleri yarı kapalıydı, arkasına yaslandı. Sonra aniden gözlerini yeniden açtı.

“O eskilerden,” dedi. “Eğer öğrenirlerse, onu öldürürler.” Sonra gözleri yeniden kapandı ve diğerleri onu gün ışığında bulana kadar da bir daha konuşmadı.

Bir sonbahar sabahının parlak ışığında, o dağda geçen kayıp gecenin dans eden alevlerinden ve uğuldayan rüzgârından kurtulduktan sonra Roger, artık Fraser’ın yalnızca ateşinin yüksek olmasından dolayı pusların arasında dolandığını, kanındaki zehirden çıkan hayaletler yüzünden karısı için endişelendiğini anlıyordu. Yine de bunları dikkate almadan edemedi.

“O eskilerden.” Fraser kötü bir İngilizce konuşmuş olmalıydı. Eğer Galce söyleseydi, anlamı çok daha net olacaktı. Eğer, O bir ban-sidhe*, demiş olsaydı, Roger Jamie’nin karısının gerçekten peri ırkından geldiğini ya da yalnızca bilge bir kadın olduğunu düşündüğünü anlardı.

*Perilerin sahibesi. Kelt kültüründe doğaüstü bir varlık. (ç.n.)

Roger’ın kendi çağında bile ‘diğerleri’ne olan inanç, herkesçe kabul edilmese de İskoç dağlarında yaşayanların arasında çok güçlüydü. Şimdi nasıldı? Azizler ve melekler şöyle dursun, Fraser’ın hayaletlere bile inandığı apaçıktı. Roger’ın alaycı Presbiteryen aklına göre, Azize Genevieve’e mum yakmakla periler için bir kap süt bırakmak arasında büyük fark yoktu.

Öte yandan, diğerleri için konmuş süte asla dokunmayacağını, inek ahırına ya da kapı pervazına asılmış bir tılsıma asla dokunmayacağını ve bunun nedeninin yalnızca onu koyan kişiye olan saygısı olmadığını biliyor ve bunu bilmek onu huzursuz ediyordu.

Çalışmak onu terletmişti; gömleği omuzlarına yapışmaya başlıyordu ve boynundan ter akıyordu. Su içmek ve teri emmesi için alnına bir bez bağlamak için durdu.

Fraser haklı olabilirdi. Onun ya da Brianna’nın -hatta Claire’in de- sìdheanach** olması yüzüne gülünecek türden de olsa… bu olayın birden fazla yüzü vardı, değil mi? Onlar farklıydılar; herkes taşların arasından yolculuk edemezdi.

**(Gal.) Kanatlı. (ç.n.)

Bir de diğerleri vardı. Geillis Duncan. Claire'e bahsettiği bilinmeyen yolcu. Claire'in ormanda kafasını bulduğu ve gümüş dolgularına dokunulmamış olan adam. Bunu düşününce, terli bile olsa önkollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Jamie saygısından dua ederek o kafayı evin yakınlarındaki bir tepeye gömmüştü. Adam, Fraser Tepesi'nin gelecekteki mezarlığı olacak bu güneş dolu açıklık alanın ilk sakini olmuştu. Claire'in ısrarlarıyla küçük mezara sert bir granit koymuştu ve üzerine hiçbir şey yazmamıştı -ne yazılabilirdi ki?- ama üzerinde yeşil yılantaşından damarları vardı.

Fraser haklı mıydı? Eğer çocuk da geçebilirse hepiniz gidin.

Eğer gitmezlerse… o zaman bir gün hepsi o güneşli açıklıkta yatacaklardı: o, Brianna, Jemmy, her biri bir parça granitin altında. Tek farkları, hepsinin bir ismi olacağıydı. Tarih olarak ne yazılacaktı peki? Bir anda aklına bu takıldı ve çenesindeki teri sildi. Jemmy'ninkinde sorun olmazdı ama diğerleri…

Eğer çocuk da geçebilirse. Eğer Claire'in teorisi doğruysa ve taşların arasından geçebilmek, tıpkı göz rengi ya da kan grubu gibi genetikse -o halde Jemmy'nin Bonnet'nin çocuğu olması durumunda şansı yarı yarıyaydı; Roger'ın çocuğuysa şansı dörtte üç ya da dörtte dörttü.

Vahşi bir şekilde ot yığınlarını keserken, tutmadığı için tohumlar şarapnel parçaları gibi ortalığa saçıldı. Sonra yastığının altındaki küçük pembe heykeli hatırlayıp derin bir nefes aldı. Eğer işe yaradıysa, eğer bir çocukları daha olacaksa, o çocuk kesinlikle onun kendi kanından olacaktı. Olasılık dörtte üçtü -ya da belki bir gün, aile mezarlığında bir taş daha demekti.

Heybesi neredeyse dolmuştu ve artık kesilmeye değer daha fazla ot kalmamıştı. Baltasını alıp heybesini sırtlandıktan sonra tepeden aşağıya, en yüksek mısır tarlasının kenarına doğru ilerledi.

Bunlar alışık olduğu İngiliz mısır tarlalarına değil, çayıra benziyordu. Bakir bir orman yoluyken artık ağaçlar, gökyüzüne karşı siyah ve ölü görünüyorlardı. Kabukları soyulmuştu ve ölüme terk edilmişlerdi. Aralarındaki boşluğa da mısır ekilmişti.

Toprağı ekinler için yeterince temizlemenin en hızlı yolu buydu. Ağaçlar ölünce yapraksız dalların arasından yeterince güneş sızıp mısırların üzerine geliyordu. Bir, iki ya da üç yıl sonra ölü ağaç kökleri yeterince çürüyüp gövdeleri çökecek ve odun olarak kullanılmak üzere kesileceklerdi. Şimdilik hâlâ ayaktaydılar ve mısırların üzerine çıplak kollarını açmış ürkütücü

korkuluklara benziyorlardı.

Mısırlar da toplanmıştı; sabah güvercini sürüleri kuru otların arasında böcek arıyorlardı, Roger'ın yaklaşmasından korkan bıldırcınlar ise yere atılmış bir avuç bilye gibi kaçıştılar. Roger'ın kafasının üzerinde güven içinde duran bir ağaçkakan şaşkınlıkla bağırıp, gürültülü oyma işlemine devam etmeden önce durup Roger'ı inceledi.

"Sevinmiş olmalısın," dedi kuşa ve heybesini yere koyup kemerindeki baltayı aldı. "Bir sürü böcek çıktı sana, değil mi?" Ölü ağaçlar sayısız böcek tarafından kuşatılmıştı; kabuğu soyulmuş ağaçların arasında bir sürü ağaçkakana rastlanabilinirdi, çukur kazan avlarının toprak altından gelen seslerini duymak için kafalarını çeviriyorlardı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı seçtiği ağaca. Bir ağaca acımak gülünçtü; hele ki fidanların, buzu çözülen topraktan bahara kavuşma coşkusuyla sert kayaları bile kırıp fırladıkları ve dağları kaplayan gür ağaçların nefeslerinin havayı dumanlı bir maviye büründürdüğü böylesi bir bakir doğada. Bu nedenle bu his, işe başlamadan harcadığı zaman kadar uzun sürmeyecekti; üçüncü ağaca geldiğinde istediği gibi terliyor ve işin tersliğine lanetler okuyor olacaktı.

Yine de işe her zaman ince bir gönülsüzlükle yaklaştı. Hoşuna gitmeyen konu sonucundan çok süreciydi. Yakacak odun elde etmek için bir ağacı kesmek doğru bir hareketti; kabuğunu soymak, köklerin çıplak ve açık gövdesine su çekememesini sağlayarak bir ağacı yavaş yavaş ölüme terk etmek, nedense pratik bile olsa adiceydi. En azından, ağaçların zaten cansız ve yapraksız olduğu sonbaharda bu o kadar tatsız değildi; tıpkı uykuda ölmek gibi, diye düşündü. Ya da umut etti.

Büyük gövdeyi çabucak keserken hoş kokulu ağacın dalları kafasının üzerinde sallanıyordu. Hiç durmadan ikinci kurbanına geçti.

Tabii ki birinin onu ağaçtan özür dilerken duymamasını istiyordu. Jamie her zaman öldürdüğü hayvanların ardından dua ederdi ama bir ağaç onun için yalnızca yakıt, alet yapma ya da büsbütün bir engeldi. Ağaçkakan birden kafasının üstünde bağırdı. Roger onun bu şekilde ötmesine neden olan şeyin ne olduğunu görmek için döndü ama Kenny Lindsay'in ağaçların arasından yaklaşan küçük ve ince bedenini görünce rahatladı. Görünüşe göre Lindsay aynı iş için buraya gelmişti; dostane bir selam vermek için kabuk soyma bıçağını salladı.

"Madain mhath, a Smeòraich!" diye bağırdı. "Duyduğuma göre yeni bir kiracımız varmış, öyle mi?"

Roger haberlerin bu kadar hızlı yayılmasına şaşırmadı. Bira bardağını Lindsay'e uzatıp yeni aile hakkındaki ayrıntıları anlattı.

"Adı Christie'ymiş, değil mi?" diye sordu Kenny.

"Evet. Thomas Christie, oğlu ve kızı. Tanırsın, o da Ardsmuir'deymiş."

"Öyle mi? Ah."

İşte Christie'nin adı duyulduğunda hissedilen o hafif ürperti yine belirmişti.

"Christie," diye tekrarladı Kenny Lindsay. Dilinin ucu bir anda belirip ismin tadına baktı. "Hmm. Evet."

"Christie'yle ilgili sorun ne?" diye sordu Roger. O anda huzursuzluğu daha da arttı.

"Sorun mu?" Kenny şaşırmışa benziyordu. "Sorun yok, var mı?"

"Hayır. Yani adını duyunca biraz şaşırdın gibi. Acaba hırsız, ayyaş ya da öyle bir şey mi diye merak ettim."

Kenny'nin yüzü, sabah güneşinin sızdığı bir çayır gibi aydınlandı.

"Ah, evet, şimdi anlıyorum. Hayır, hayır, Christie tanıdığım kadarıyla gayet düzgün bir insandır."

"Tanıdığın kadar mı? Ardsmuir'de birlikte değil miydiniz yani? O öyle söylemişti."

"Ah, evet, oradaydı," dedi Kenny ama hâlâ tereddüt eder bir hali vardı. Roger'ın zorlamaya devam etmesi, Kenny'nin omuz silkmesinden başka bir cevabı doğurmadı. Bir süre sonra yalnızca bira ya da su içmek için durmak üzere ağaç kesme işlemine geri döndüler. Tanrı'ya şükür hava soğuktu ama bu şekilde çalışınca terler boşanıyordu ve iş bitince Roger son bir yudum alıp suyun geri kalanını kafasından aşağı döktü, ısınmış teni suyun soğukluğuyla ürperdi.

"Biraz dinlenmek istemez misin, a Smeòraich?" Kenny baltasını yere bırakıp sızlanarak sırtını gerdi. Başını çayırın uzağındaki çamlara çevirdi. "Benim evim şurada. Karım domuz etini satmaya gitti ama taze yayık ayranı var."

Roger gülümseyerek başını salladı.

"Gelirim o halde Kenny, teşekkürler."

Hayvanlarıyla ilgilenmek için Kenny'yle birlikte gitti; Lindsay'in iki

sağmalık keçisi ve ağılda bir domuzu vardı. Kenny yakınlardaki küçük bir dereden hayvanlara su getirirken Roger da otları istifleyip bir parça da keçinin yemliğine koydu.

“Güzel domuz,” dedi Roger nazikçe. Kenny domuzun yemesi için mısır dökerken Roger da onu bekledi. Domuz benekli ve büyük bir hayvandı, tek kulağı kesikti ve gözleri kötü kötü bakıyordu.

“Engerek yılanı kadar zalim ve neredeyse onun kadar hızlı,” dedi Kenny domuza kısık gözlerle bakarak. “Dün neredeyse elimi bileğimden koparacaktı. Onu çiftleşmesi için Mac Dubh’ın domuzuna götürecektim ama gitmek istemedi.”

“Havasında olmayan bir dişiye pek bir şey yapamazsın,” dedi Roger.

Kenny başını sallayarak düşündü.

“Ah, evet, olabilir. Ancak onları yumuşatmanın yolları vardır, değil mi? Bu bana kardeşim Evan’ın öğrettiği bir ipucudur.” Roger’a dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek gülüp, kulübenin köşesinde duran mısırı mayalandırırken tatlı bir koku yayan fıçıyı işaret etti.

“Öyle mi?” deyip güldü Roger. “Umarım işe yarar o halde.” Bir anda istemeden de olsa Kenny’yi ve heybetli karısı Rosamund’u yatakta beraber düşündü ve alkolün bu nahoş evlilikte büyük rol oynayıp oynamadığını merak etti.

“Ah, yarayacak,” dedi Kenny güven içinde. “Arpa ile suyun ekşi karışımına bayılıyor. Sorun şu ki yaradılışının ihtiyaç duyduğundan fazla verirsen, çok iyi yürüyemez. Mac Dubh ayağa kalktığında, sizin domuzu ona getirmemiz gerekir.”

“Kızışma döneminde mi? Bizim erkek domuzu yarın getiririm,” dedi Roger çekinmeden. Kenny önce şaşırdı, sonra bu duyduğu hoşuna gitti ve başını salladı.

“Evet, a Smeòraich.” Bir an durdu, sonra sakince ekledi: “Umarım Mac Dubh yarın ayaklanır o halde. Tom Christie’yi gördü mü?”

“Henüz değil ama ona bahsettim.”

“Öyle mi? Sorun yok, değil mi?”

Roger gözlerini kıstı, Kenny gözlerini kaçırdı.

Christe’yle ilgili huzursuzluğu devam ediyordu. Ani bir hisle otların üzerine doğru eğilip Kenny’nin elini yakaladı. Kendisinden daha yaşlı olan

Kenny’nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Roger adamın elini sıktı, parmak eklemlerine hafifçe vurdu ve bıraktı.

Kenny, kapıdan sızan gün ışığına karşı gözlerini kırpıştırarak Roger’a baktı. Sonunda boş kovayı bırakıp elini eski püskü eteğine sürüp resmi bir şekilde Roger’a uzattı.

Roger adamın elini bıraktığında tavırları hâlâ dostaneydi ama aralarındaki durum nazik bir şekil almıştı.

“Christie?” dedi Roger, Kenny başını sallayarak onayladı.

“Ah, evet. Hepimiz.”

“Hepiniz Ardsmuir’de miydiniz? Jamie de mi?” Bunu düşünmek onu şaşırtmıştı.

Kenny yeniden başını onaylarcasına sallayıp kovasını almak için eğildi.

“Ah, evet, başlatan Mac Dubh’dı. Bilmiyor muydun?”

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Başını iki yana salladı. Jamie’yi gördüğünde, soru sorulabilecek bir durumda olduğunu düşünüp ona bundan bahsetmişti.

“Pekâlâ. Christie diyince. O adamla ilgili bir sorun mu var?”

Lindsay, artık mason bir kardeşini dışarıdan herhangi bir adamla tartışmadığını anladığı için ilk baştaki gibi kendini tutmuyordu. Başını iki yana salladı.

“Ah, hayır. Yalnızca onu burada görmek beni biraz şaşırttı. Mac Dubh’la iyi anlaştığı pek söylenemez. Eğer gidecek başka bir yeri olsaydı, Fraser Tepesi’ne geleceğini hiç sanmam.”

Roger bir anlığına Ardsmuir’den gelip de Jamie Fraser’a hayran olmayan birinin varlığıyla şaşkına döndü ama sonra da böyle olmaması için bir neden göremedi; Tanrı biliyor ya, Fraser dost edinebildiği kadar düşman da edinebilen bir adam.

“Neden?”

Sorduğu soru gayet açıktı. Kenny keçi ağılına, sanki kaçacak delik arar gibi baktı ama Roger onunla kapı arasında duruyordu.

“O kadar önemli değil,” dedi sonunda, omuzlarını aniden aşağı düşürerek. “Christie Protestan, anlıyor musun?”

“Evet, anlıyorum,” dedi Roger oldukça soğuk bir şekilde. “Ama II. James yanlısı diğer tutsaklarla birlikte esir edildi. Ardsmuir’deki sorun bununla mı ilgiliydi?”

Büyük bir olasılıkla, diye düşündü. Kendi çağında, Katolikler ile John Knox ve benzerlerinin acımasız İskoç oğulları arasında düşmanlık yoktu. İskoçlar’ın din savaşlarından daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu ve II. James taraftarlarının davaları da buydu.

Battaniyelerine sıkı sarılmazlarsa Papa’nın bacadan inip ayak parmaklarını ısıracaklarına ikna olmuş birkaç sadık Kalvinisti, Meryem Ana’ya yüksek sesle dua eden adamlarla dip dibe aynı hapishaneye tıkmak… evet, bunu anlayabiliyordu.

“O halde Christie Ardsmuir’e nasıl geldi?”

Kenny şaşırmış gibiydi.

“Ah, o bir II. James yanlısıydı, geri kalanlarla birlikte Culloden’da tutuklanmış ve mahkûm edilmişti.”

“Protestan bir II. James yanlısı mı?” Bu imkânsız ya da inanması güç değildi -siyaset bundan daha tuhaf dostlar yaratmıştı hep. Yine de alışılmadıktı.

Kenny iç çekip ufka baktı. Güneş, çamların üstünden yavaşça batıyordu.

“İçeri girelim MacKenzie. Tom Christie Tepe’ye geldiyse, biri sana her şeyi anlatsa iyi olacak. Eğer acele edersem, akşam yemeği saatinde eve dönmüş olursun.”

Rosamund evde değildi ama yayık ayranı, tıpkı Kenny’nin vadettiği gibi soğuktu. Sandalyeler çekildi ve ayranlar bardaklara döküldü. Kenny Lindsay sözünü tuttu ve ciddi bir havayla anlatmaya başladı. Anlattığına göre Christie ülkenin aşağı bir bölgesinde yaşıyordu; gerçi MacKenzie, Edinburgh diyince bu kadarını anlamıştı zaten. Ayaklanma zamanı, Christie şehirde tüccarlık yapıyordu. İşi iyiydi ve çok çalışkan olan babasından henüz yeni miras kalmıştı. Tom Christie hiç tembel değildi ve centilmenliğe soyunmaya karar vermişti.

Bunu aklına koyduktan sonra Prens Tearlach’ın ordusu da şehirdeyken, en güzel giysilerini giyip, ordu subayı bir İrlandalı olan O’Sullivan’a gitmişti. “Aralarında ne olduğunu kimse bilmiyordu. Ortada yalnızca birkaç dedikodu dolanıyordu. Ama Christie geri döndüğünde, elinde Dağlıların ordusuna erzak bulmak için bir sözleşme ve o gece Holyrood’daki dans için bir davetiye

vardı.” Kenny yayık ayranından büyük bir yudum alıp bardağı masaya koydu. Bıyıklarının üzerinde kalın beyaz bir tabaka vardı. Roger’a bakıp başını salladı.

“Saraydaki o baloların neye benzediğini duyduk. Mac Dubh ara sıra bize onlardan bahsederdi. İskoçya’nın bütün krallarının portrelerinin bulunduğu kocaman bir salon ve bir öküzü pişirebilecek kadar büyük mavi Hollanda çinisinden ocaklar varmış. Prens ve onu görmeye gelen bütün büyük insanlar, ipekler ve dantellerle süslü giysiler giyerlermiş. Ve yemek! Tanrım, öyle yemekler anlattı ki!” Kenny, boş mideyle tüm o betimlemeleri hatırlayınca gözleri kocaman oldu ve rüyadaymış gibi bakmaya başladı. Dilini çıkarıp üst dudağındaki ayranı dalgın bir şekilde yaladı.

Sonra titreyip yeniden kendine geldi.

“Her neyse,” dedi sakince. “Ordu Edinburgh’tan ayrılınca Christie de onlarla gitmiş. Bunun nedeni kendi yatırımına göz kulak olmak ya da Prens’in gözüne girmek olabilir.”

Roger, Christie’nin vatansever gerekçelerle hareket etmiş olmasının, Kenny Lindsay’in olasılıklar listesinde olmadığını sezmişti. Kendine göre nedenleri temkin mi yoksa hırs mı bilinmez, Christie orduyla kalmış ve çok da uzun kalmıştı. Ordudan Culloden’dan bir gün sonra, Nairn’deyken ayrılmış ve subay arabalarından birini kullanarak Edinburgh’a dönmeye başlamıştı.

“Eğer arabayı bırakıp atla gelseydi, başarırdı,” dedi Kenny alaycı bir şekilde. “Ama hayır; bir sürü Cambell’ın ortasına düşmüş. Hükümet birlikleri.”

Roger başını salladı.

“Kendini seyyar satıcı olarak da göstermeye çalıştığını duydum ama yolda bir çiftlik evinden bir yığın mısır almış ve çiftçi, Christie’nin beyaz bir nişanla onun bahçesine girmesinin üzerinden üç günden fazla geçmediği konusunda yeminler etmiş. Askerler de onu yakalamışlar ve olanlar olmuş.”

Christie ilk olarak Berwick Hapishanesi’ne, ardından da -yalnızca Kraliyet’in bildiği nedenlerle- Jamie Fraser’ın bir sene sonra geldiği Ardsmuir Hapishanesi’ne gitmiş.

“Ben aynı anda geldim.” Kenny boş bardağa baktıktan sonra sürahiye uzandı. “Eski bir hapishaneydi orası, dökülüyordu ama yıllardır kullanılmamıştı. Kraliyet bu hapishaneyi yeniden açmaya karar verdiğinde, her yerden adamlar getirtmişler; belki toplamda yüz elli adam varmış. Çoğu

mahkûm edilmiş II. James yanlısı -hırsız ve birkaç katil.” Kenny aniden gülünce Roger da gülümsemesine engel olamadı.

Kenny iyi bir anlatıcı değildi ama öyle bir canlılıkla konuşuyordu ki Roger tarif ettiği sahneyi gözünde kolayca canlandırabiliyordu: İs lekeli taşlar ve hırpani adamlar. İskoçya’nın her yerinden gelen, evlerinden ayrı düşmüş, akrabalarından ve arkadaşlarından yoksun kalmış, pisliğin, açlığın ve dip dibe yataklarının hem hassaslığı, hem de medeniyeti yok ettiği bir gübre yığınına atılmış çöp parçalarıydılar.

İçeride, kendilerini korumak ya da topluluğun rahat etmesini sağlamak için küçük gruplar kurulmuş ve bu gruplar arasında çatışmalar yaşanıyordu. Kıyıya vuran dalgaların içindeki çakıl taşları gibi bir oraya bir buraya çarpıyorlar, birbirlerini yaralıyorlar, bazen arada kalan bahtsızları eziyorlardı.

“Yemek ve sıcak, değil mi?” dedi Kenny tarafsızca. “Başka hiçbir şey böyle bir yerde önemli değildir.”

Grupların arasında, liderinin Thomas Christie olduğu küçük dik başlı bir grup vardı. Yalnızca kendilerini önemseyerek aralarında yemeklerini ve battaniyelerini paylaşıyorlar, birbirlerini kolluyorlardı ve Katolikleri öfkeden delirtecek kadar kibirliydiler.

“Aramızdan biri yanacak olsa -ve ara sıra uyurken ocağa atılanlar oluyordu- ateşi söndürmek için üstüne bile işemezlerdi,” dedi Kenny başını iki yana sallayarak. “Yemek çalmayacakları kesindi ama bir kenarda durup pezevenkler, tefeciler, putperestler hakkında konuşarak yüksek sesle dua ederlerdi ve kimleri kastettiklerini bildiğimizden de emin olurlardı!”

“Sonra da Mac Dubh geldi.” Sonbaharın son aylarında parlayan güneş batmaktaydı; Kenny’nin kirli sakallı yüzüne gölgeler yansımıştı ama Roger hatlarındaki hafif yumuşamayı görebiliyordu.

“İsa’nın gelişi gibi bir şey, değil mi?” dedi Roger. Kendi kendine konuşur gibiydi, Kenny’nin duyup gülmesine şaşırdı.

“Hayır dostum, onu gemiyle getirdiler. Jamie Roy’un gemiye binmediğini biliyorsun, değil mi?”

“O tür bir şeyler duymuştum,” diye cevapladı Roger.

“Her ne duyduysan doğrudur,” dedi Kenny gülerek. “Hücreye geldiğinde yüzü yemyeşildi, bir köşeye kustu, sonra bankın altına girip bir-iki gün boyunca orada kaldı.”

Fraser ilk olarak sessizce durup kimin kim, neyin ne olduğunu

gözlemlemişti. Ama o doğuştan bir centilmen, toprak sahibi ve ateşli bir savaşçıydı; Dağlıların arasında çok saygı duyulan bir adamdı. Adamlar doğal olarak ona boyun eğmiş, fikrini sormuş, yargılarını merak etmişler ve en zayıfları onun kanatlarının altına girmişti.

"Ve bu Tom Christie'nin pabucunun dama atılması demek oldu," dedi Kenny başını sallayarak. "Kendini o çöplüğün en güçlü horozu sanıyordu." Kenny kafasını ileri geri sallayıp horoz taklidi yapınca Roger kahkahayı patlattı.

"Evet, anladım. Mücadeleye girişmedi, değil mi?"

Kenny hemen başını salladı.

"O kadar kötü olmayabilirdi. Tabii eğer çetesinin yarısı Mac Dubh'ın hikâyelerini dinlemek için onun dualarından vazgeçmeseydi. Ama asıl konu, yeni müdürdü."

Müdür Bogle'un yerine Albay Harry Quarry getirilmişti. Quarry nispeten genç bir adamdı ama Falkirk'te ve Culloden'da savaşmış deneyimli de bir askerdi. Bogle'un tersine, emri altındaki tutsaklara saygılı davranıyordu ve Jamie Fraser'ın ününü duymuştu. Onu mağlup da olsa, onurlu bir rakip olarak görüyordu.

"Quarry, Ardsmuir'deki göreve getirildikten kısa bir süre sonra Mac Dubh'la görüşmek istedi. Aralarında ne olduğunu bilmiyorum ama bu iş kısa bir süre içinde rutine bindi; haftada bir kez gardiyanlar Mac Dubh'ı alıp tıraş olmaya ve yıkanmaya götürüyorlardı. Mac Dubh, Quarry'yle akşam yemeği yiyor ve gerekli olan her şeyden konuşuyordu."

"Tom Christie bundan da hoşlanmadı," diyerek tahmin yürüttü Roger. Christie'nin anlaşılır bir resmini oluşturmaya çalışıyordu; hırslı, akıllı ve kıskanç. Becerikliydi ama Fraser'ın savaş yeteneklerine sahip değildi. Roger bir anda Christie'ye karşı sempati duydu; Jamie Fraser sıradan bir ölümlü için zorlu bir mücadeleydi.

Kenny başını iki yana salladı ve bardağını bitirmek için arkaya doğru yasladı. İç çekerek bardağı masaya koydu, sürahiyi göstererek kaşlarını kaldırdı. Roger elini sallayarak teklifi reddetti.

"Hayır, daha istemem, teşekkürler. Ama masonlar… bu nasıl oldu? Bunun Christie'yle ilgisi olduğunu mu söyledin?" Neredeyse hiç ışık yoktu. Eve karanlığın içinde yürümesi gerekecekti ama önemli değildi; merakı, neler olduğunu öğrenmeden gitmesine izin vermeyecekti.

Kenny önlüğü uyluk kemiklerinin üzerine çekerek homurdandı. Misafirperverlik güzel bir şeydi ama onun da yapacak işleri vardı. Yine de nezaket nezaketti ve Ardıçkuşu'nu kendisi olduğu için seviyordu, Mac Dubh'ın damadı olduğu için değil.

"Evet, peki." Omuzlarını silkip teslim oldu. "Hayır, Christie, Mac Dubh'ın bu kadar büyük olmasını hiç kabullenemiyordu. Buna kendisinin layık olduğunu düşünüyordu." Roger'ı kurnaz gözlerle süzdü. "Böyle bir yerde lider olmanın bedellerini bilmediğine eminim -bir süre sonra anlar. Ama bunun onunla hiç ilgisi yok." Bu konu dışı söylediklerini geçiştirmek için elini salladı.

"Christie bir liderdi ama Mac Dubh kadar iyi değildi. Onu dinleyen yalnızca Tanrı-dırdırcıları değildi; iki kişi vardı."

Roger kendi dininden olanlara karşı kullandığı bu ifadeye şaşırsa da daha fazlasını duyma isteğinden bunun üzerinde durmadı.

"Peki sonra?"

"Yine sorunlar çıktı." Kenny omuzlarını silkti. "Küçük sorunlar ama oldu işte."

İki toprak parçası birbirine yaklaştığında ya aralarında dağlar yükselir ya da bir parça diğerine boyun eğer, bu sırada da toprak çatlar, taşlar yerinden oynar, böylelikle kırılmalar, parçalanmalar oluşurdu.

"Mac Dubh'ın düşündüğünü görüyorduk," dedi Kenny. "Ama o aklından geçenleri anlatan bir adam değil, öyle değil mi?"

Neredeyse kimseye anlatmaz, dedi Roger içinden. Fraser'ın, uğuldayan sonbahar rüzgârında neredeyse duyulmayan sesini hatırlamıştı birden. Bana anlattı. Bu düşünce göğsünde ani ve küçük bir sıcaklık gibiydi ama dikkatinin dağılmaması için bunu hemen bir kenara bıraktı.

"Bir gece oldukça geç bir saatte Mac Dubh bize geldi," dedi Kenny. "Ama yatıp uyumak yerine, beni ve kardeşlerimi, Gavin Hayes, Ronnie Sinclair… ve Tom Christie'yi çağırdı."

Fraser iki adamı uykularından uyandırıp hücrenin birkaç penceresinden birine getirmişti. Gecenin ışığı pencereden sızıp yüzüne yansıyordu. Bütün gün çalışmaktan gözkapakları ağırlaşmış ve her yeri ağrıyan adamlar, Jamie'nin etrafına toplanıp bunun ne anlama geldiğini merak etmişti. Son kavgadan beri -iki adam anlamsız bir hakaret yüzünden kavgaya tutuşmuşlar- Christie ve Fraser tek kelime konuşmuyordu.

Yumuşak bir bahar gecesiydi, hava hâlâ soğuktu ama bozkırların taze yeşil otlarının ve uzaktaki denizin tuz kokusu her yere yayılmıştı; insanın özgürce toprağın üzerinde koşup kanın damarlarında hızla aktığını hissetmek isteyeceği bir geceydi.

Christie tetikteydi; temkinli ve dikkatliydi. Fraser ve onun en yakın ortaklarıyla yüz yüzeydi. Amaçları ne olabilirdi? Doğru, etraflarında uyuyan elli adamla bir hücrenin içindelerdi. Bu adamların bazıları, çağırıldıkları takdirde Christie'nin yardımına koşardı. Ancak bir adam, henüz tehdit edildiğini kimse bilmeden dövülebilir ya da öldürülebilirdi.

Fraser ilk başta tek kelime etmedi, gülümsedi ve elini Tom Christie'ye uzattı. Adam bir an şüphe içinde tereddüt etti fakat sonuçta hiçbir seçeneği yoktu.

"Christie öyle bir şok geçirdi ki Mac Dubh'ın elinde yıldırım olduğunu sanabilirdin." Kenny'nin elini masanın üzerinde açık bir şekilde duruyordu, avucu nasırdan sertleşmişti. Kısa ve kalın parmaklarını yavaşça kapadı, kafasını iki yana salladı, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Mac Dubh'ın Christie'nin özgür bir mason olduğunu nereden anladığını bilmiyorum ama anladı. Jamie Roy'un mason olduğunu anlayan Tom'un yüzünü görmeliydin!"

"Bunu Quarry yapmıştı," diye açıkladı Roger'ın gözlerindeki soruyu gören Kenny. "Kendisi bir Usta'ydı."

Quarry Usta masondu ve garnizon subaylarından oluşan küçük bir askeri locanın başkanıydı. Üyelerden biri daha yeni ölmüştü ve loca gerekli üye sayısı olan yediden bir kişi eksik kalmıştı. Quarry durumu değerlendirmişti ve titiz araştırmalardan sonra Fraser'ın onlara katılmasını istemişti. Sonuçta II. James yanlısı olsun ya da olmasın, bir kişi bir kişidir.

Ortodoks öğretilerine tam olarak uyan bir durum olmasa da Quarry'nin düzenlemeleri kendine uyduran bir adam olduğunu düşündü. Fraser da öyleydi.

"Böylelikle Quarry onu locaya kattı ve bir ay içinde çıraklıktan kalfalığa, sonra yine bir ay içinde kalfalıktan ustalığa yükseldi. İşte bu sırada bize bundan söz etmeye karar verdi. O gece yedimiz birden yeni bir loca bulduk. Ardsmuir Locası İki Numara."

Roger bunu duyunca güldü.

"Evet. Siz altınız ve Christie." Protestan Tom Christie. Kibirli ama onurlu,

mason yemini etmiş, Fraser'ı ve onun Katoliklerini tarikat kardeşi olarak kabul etmekten başka bir seçeneği olmayan Christie.

"İlk başta öyleydi. Üç ay içinde hücredeki her adam çırak oldu. Sonra da çok sorun çıkmadı."

Çıkamazdı. Masonların temel ilkelerinde eşitlik -beyefendi, çiftçi, balıkçı, toprak sahibi; bu tür ayrımlar bir locada dikkate alınmazdı- ve hoşgörü vardı. Kardeşler arasında siyaset ya da din tartışılmazdı, kural buydu.

"Locaya bağlı olmanın Jamie'ye zarar verdiğini de sanmıyorum," dedi Roger.

"Ah," dedi Kenny, belli belirsiz bir şekilde. "Hayır, ben de sanmıyorum." Sandalyesini geriye itip kalktı; hikâye bitmişti; karanlık çökmüştü ve artık mum yakma zamanıydı. Ocağın yanında duran mumlara doğru gitmedi ama Roger etrafı çevrili ateşin parıltısına bakıp ilk kez pişmiş yemek kokusu olmadığını fark etti.

"Akşam yemeği için eve gitme zamanı," dedi ayağa kalkarak. "Benimle geliyorsun, değil mi?"

Kenny'nin adeta yüzü güldü.

"Geleceğim o halde, a Smeòraich, teşekkürler. Bana keçileri sağmam için biraz zaman ver, hemen döneceğim."

Ertesi sabah doğranmış bufalo etinden, tatlı soğanlardan ve mantarlardan yapılmış omletlerin yendiği leziz bir kahvaltıdan sonra yukarı çıktığımda, Jamie'nin uyanık olduğunu gördüm. Ama gözleri parlamıyordu.

"Bu sabah nasılsın?" diye sordum getirdiğim tepsiyi masaya, elimi de alnına koyarak. Hâlâ sıcaktı ama artık yanmıyordu; ateşi neredeyse tamamen düşmüştü.

"Eğer insanlar nasıl olduğumu sormayı bırakacaklarsa, ölmeyi tercih ederdim!?" diye cevapladı somurtkan bir şekilde. Bu ruh halinin iyileştiğinin bir işaret olduğunu düşünüp elimi çektim.

"Bu sabah odadaki lazımlığı kullandın mı?"

Tek kaşını kaldırarak ters ters baktı.

"Sen kullandın mı?"

"Kendini iyi hissetmediğinde gerçekten çok zorsun," dedim lazımlığa

bakmak için kalktığımda. İçi boştu.

“Belki de ben hasta olduğumda çok zor olan sen olabilir misin Sassenach? Beni sukabağı böceklerinden ve toynak parçalarından yapılmış iğrenç şeylerle beslemediğin zamanlarda, karnımı dürtüp bağırsaklarıma samimi sorular soruyorsun. Ahh!”

Aslında yaptığım şey çarşafı çekip karnını dürtmekti. İdrar kesesi şişkin değildi; bağırmasının nedeni tamamen gıdıklanmasından kaynaklanıyordu. Hemen karaciğerine dokunarak muayene ettim ama sertlik yoktu. Bu iyi bir şeydi.

“Sırtında ağrı var mı?”

“Popomda bariz bir ağrı var,” dedi tek gözünü kısıp bakarak. Kendini korumak için ellerini karnına koydu. “Ve gittikçe kötüleşiyor.”

“Yılanın zehrinin böbreklerine zarar verip vermediğini anlamaya çalışıyorum,” diye açıkladım sabırla. Son söylediğini duymazdan gelmeye çalıştım. “Eğer işeyemiyorsan- ”

“Onu gayet iyi yapıyorum,” dedi, kanıt isteyeceğimden korkup çarşafı göğsüne kadar çekerek. “Şimdi beni kahvaltımla baş başa bırak ve- ”

“Nereden biliyorsun? Yapmadın ki- ”

“Yaptım.” Lazımlığa şüpheyle baktığımı görünce kaşlarının altından bakıp içinde ‘pencere’ sözcüğü geçen bir şey mırıldandı. Pencereye gittim. Panjurlar açıktı ve soğuk sabah havasına rağmen pencere açıktı.

“Ne yaptın?”

“Yani,” diyerek kendini korumaya çalıştı, “ayakta duruyordum ve yapabileceğimi düşündüm, hepsi bu.”

“Neden ayakta duruyordun?”

“Ah, yapabiliyordum da ondan.” Göz kırptı, dün doğmuş bir bebek kadar masumdu. Sorudan vazgeçip daha önemli konulara girdim.

“İçinde kan var- ”

“Kahvaltıda ne var?” Hastalığıyla ilgili sorularımı duymazdan gelip yan yattı, tepsinin üzerindeki peçeteyi kaldırdı. Ekmek ve süt kâsesine baktıktan sonra kafasını çevirip en hain bakışını attı.

Şikâyetlerine devam etmesine fırsat vermeden yanındaki sandalyeye oturup sorular sordum: “Tom Christie’yle ilgili sorun ne?”

Şaşırarak gözlerini kırpıştırdı.

“Bir sorun mu var?”

“Ben bilmiyorum; onu görmedim.”

“Ben onu görmeyeli yirmi yıldan fazla olmuştur,” dedi kaşığı alıp ekmeği ve sütü şüpheyle dürterek. “Bu sırada adamın bir kafası daha çıktıysa, haberim yok.”

“Ha-ha,” dedim sabırla. “Roger’ı kandırmış olabilirsin ama seni tanıyorum.”

Bunu duyunca başını kaldırdı ve çarpık bir şekilde güldü.

“Öyle mi? Biliyor musun, ekmekle süt pek umurumda değil.”

Bu gülümsemeyi görünce kalbim pır pır etti ama ciddiyetimi korudum.

“Eğer sana biftek getirmem için bana şantaj yapmayı düşünüyorsan, unut gitsin,” dedim. “Gerekirse Tom Christie hakkında kendim de bir şeyler öğrenebilirim.” Ayağa kalktım, sanki gidecekmişim gibi eteklerimi salladım ve kapıya doğru döndüm.

“Eğer ballı yulaf lapası yaparsan anlatırım.”

Arkama döndüğümde gülerek bana baktığını gördüm.

“Anlaştık,” deyip sandalyeme geri oturdum.

Bir süre durup düşündü. Nasıl ve nereden başlayacağını karar vermeye çalıştığını anladım.

“Roger bana Ardsmuir’deki mason locasından bahsetti,” dedim başlamasına yardım etmek için. “Dün gece.”

Jamie şaşkın gözlerle bana baktı.

“Roger bunu nereden öğrenmiş peki? Christie mi söylemiş?”

“Hayır, Kenny Lindsay. Ama belli ki Christie geldiğinde Roger’a mason olduğuna dair bir işaret vermiş. Aslında ben Katolikler’in mason olma hakları olmadığını sanıyordum.”

Şaşırmıştı.

“Evet. Papa Ardsmuir hapishanesinde yoktu, ben vardım. Gerçi yasak olduğuna dair de bir şey duymadım. Yani Roger bir mason, öyle mi?”

“Görünüşe göre öyle. Belki artık yasak değildir. Sonra olacak.” Elimi

sallayıp konuyu kapatmayı önerdim. “Christie’yle ilgili başka bir durum var, değil mi?”

Başını sallayıp uzaklara baktı.

“Evet, var,” dedi usulca. “Astsubay Murchison diye birini hatırlıyor musun Sassenach?”

“Çok net bir şekilde.” Astsubayla Cross Creek’te tanışalı iki seneden fazla olmuştu. Adamın ismi yakın bir zamanda geçmiş başka bir olay dahilinde tanıdık gelmişti. Sonra nereden duyduğumu hatırladım.

“Archie Hayes ondan -ya da onlardan- bahsetmişti. Evet; iki taneler, ikizler. Bir tanesi Culloden’da Archie’yi vuran adam, değil mi?”

Jamie başını salladı. Gözleri kapanmıştı. Geçmişe, Ardsmuir’de geçirdiği zamana geri döndüğünü anladım.

“Evet. Soğukkanlılıkla birini vurmak ikisinden de beklenecek bir hareketti. Karşılaşmayı hiç istemeyeceğim zalim bir ikili.” Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ama bunun nedeni neşe değildi. “Stephen Bonnet hakkında bildiğim tek iyi şey, o ahmaklardan birini öldürdüğü.”

“Peki ya diğeri?” diye sordum.

“Diğerini ben öldürdüm.”

Odaya aniden, sanki ikimiz de Fraser Tepesi’nden çok uzaklara gitmişiz gibi bir sessizlik hakim oldu. Ne söyleyeceğimi beklerken mavi gözleriyle gözlerimin içine baktı. Yutkundum.

“Neden?” diye sordum. Kendi sesimdeki sakinliğe ben bile şaşırmıştım.

Kafasını iki yana sallayarak bakışlarını çevirdi.

“Yüzlerce nedeni var,” dedi usulca, “ve hiç neden yok.” Sanki demir prangaların ağırlığını hissetmiş gibi dalgın bir şekilde bileğini ovuşturdu.

“Sana onların zalimliklerine dair bir sürü hikâye anlatabilirim ve hepsi doğru. Zayıf insanları yağmaladılar, hırsızlık yapıp dövdüler ve zalimliğin bizzat kendisinden zevk alan insanlardı. Bu tür insanlara merhamet edilmez, hapishanede bu olmaz. Ama bunu bir bahane olarak söylemiyorum, bahane yok.”

Ardsmuir’deki tutsaklar iş için kullanılıyorlardı. Turba kesiyorlar, taş taşıyorlardı. Küçük gruplar halinde çalışıyorlar, her grubun başında tüfekli ve sopalı bir İngiliz asker bulunuyordu. Tüfek, firarları engellemek içindi, sopa

ise emirleri güçlendirmek ve itaati sağlamak içindi.

“Yazdı. Dağlarda yazın nasıl olduğunu bilirsin Sassenach, yazın nasıl loştur, değil mi?”

Başımı salladım. Yaz loşluğu dağlardaki gecelerin ışığıydı. Çok kuzeyde olduğu için güneş yaz dönümü arifesinde batıyordu; ufukta kayboluyordu ve gece yarısı bile gökyüzü süte benzer bir beyazlıkta oluyordu. Hava kararmıyordu ama puslu görünüyordu.

Hapishane müdürü ışıktan ara sıra yararlanıp tutsakları gecenin körüne kadar çalıştırıyordu.

“O kadar umursamıyorduk,” dedi Jamie. Gözleri açıktı ama hafızasındaki loş yaza dalmıştı. “İçeride olmaktansa dışarıda olmak daha iyiydi. Hal böyleyken geceleyin yorgunluktan öyle bitik oluyorduk ki adım atacak halimiz kalmıyordu. Rüyada yürümek gibiydi.”

O günün işi bittiğinde gardiyanlar da adamlar da yorgunluktan tükenmişti. Tutsak grupları toplanmış, bozkırda ayaklarını sürte sürte, yalpalaya yalpalaya, bir an önce yatıp uyumanın hayaliyle sıra halinde hapishaneye geri yürümüştü.

“Onlar gittiklerinde biz hâlâ taş ocağındaydık; arabaları taş kesme aletleriyle ve son bloklarla doldurup onların peşinden gitmemiz gerekiyordu. Hatırlıyorum, arabanın içindeki yatağa bir blok koyup yorgunluktan ölerek geri çekilmiştim. Arkamdan bir ses geldi. Dönüp baktığımda Astsubay Murchison’ı gördüm. Billy’ydi ama ben bunu sonradan öğrendim.”

Astsubay, gökyüzünün midye kabuğunu andıran renginin altında siyah ve bodur görünüyordu. Yüzü ise hiç görünmüyordu.

“Ara sıra merak ederim, eğer yüzünü görsem acaba yapmaz mıydım diye.” Jamie’nin sol elindeki parmaklar dalgın bir şekilde bileğini okşadı. Hâlâ taktığı o demir prangaların ağırlığını hissettiğini fark ettim.

Astsubay sopasını kaldırıp Jamie’nin kaburgalarına vurmuş, sonra da yerde duran çekici işaret etmişti. Sonra arkasına dönmüştü.

“Bir an hiç bunu düşünmedim,” dedi Jamie usulca. “İki adımda üstüne çullanmıştım. Prangalarımın zincirlerini boğazına geçirdim. Ses çıkartacak zamanı olmadı.”

Araba, taş ocağının havuzundan üç metre kadar uzaktaydı; on metre kadar aşağıda ise beyaz gökyüzünün altında yaklaşık otuz metre derinliğinde siyah ve dalgasız bir havuz vardı.

“Onu bloklardan birine bağlayıp aşağıya attım. Sonra arabaya geri döndüm. Grubumdaki iki adam orada durmuş, loş ışığın içinde heykel gibi dikilmiş beni izliyorlardı. Ne onlar bir şey söylediler, ne de ben. At arabasının üzerine çıkıp dizginleri elime aldım, onlar da arabanın arkasına bindiler. Arabayı hapishaneye doğru sürdüm. Kısa sürede diğer gruba yetiştik. Tek kelime etmeden herkes geri döndü. Kimse ertesi geceye kadar Astsubay Murchison’ı sormadı. İş için köye indiğini düşünmüşlerdi. Onu bulacaklarını hiç düşünmedim.”

Ne yaptığının farkına varıp elini bileğinden çekti.

“Peki ya o iki adam?” diye sordum usulca. Başını salladı.

“Tom Christie ve Duncan Innes.”

Derin bir iç çekip kollarını uzattı, omuzlarını sanki gömleğini düzeltircesine kaldırdı. Aslında üzerinde geniş bir pijama vardı. Sonra tek elini kaldırıp yukarıya ve aşağıya doğru çevirdi, ışıkta kaşlarını çatarak bileğine baktı.

“Tuhaf şey,” dedi. Sesinde şaşkın bir eda vardı.

“Ne o?”

“İzler kaybolmuşlar.”

“İzler… demir izleri mi?” Başını sallayıp iki bileğini de şaşkınlıkla inceledi. Teni açık renkti, soluk bir altın sarısına dönmüştü ama lekesizdi.

“Yıllardır duruyorlardı. Kaybolduklarını hiç fark etmemiştim.”

Elimi bileğine koyup başparmağımla nazikçe nabzını okşadım.

“Seni Edinburgh’ta bulduğumda da yoktular Jamie. Uzun zaman önce kaybolmuşlar.”

Kollarına bakıp sanki buna inanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı.

“Evet,” dedi usulca. “O halde Tom Christie’ninkiler de kaybolmuştur.”

9. BÖLÜM TEHLIKELI BIR İŞ

96 ALTIN

Evin içi sessizdi; Bay Wemyss, Lizzie'yi ve Bayan Bug'ı da yanına alarak buğday madenine gitmişti ve Tepe'deki herhangi birinin ziyarete gelmesi için geç bir saatti. Hayvanların beslendiğini ve uyuduklarını, odun ve su alındığını, akşam yemeği için ateşlerin yakıldığını gören herkes kendi işine dönmüştü.

Benim hayvanım da yemeğini yemiş ve yatmıştı; Adso uykucu bir top halini almış ve pencereden sızan akşam güneşinin altına uzanmıştı. Tokluğun verdiği rahatlıkla ayaklarını kıvırmış ve gözlerini de kapamıştı. Benim yemeğe yaptığım katkı -Fergus'ın nazikçe lapin aux chanterelles (aramızda bu yemeğe kabaca tavşan yahnisi derdik) olarak sunduğu bir yemekti- sabahın erken saatlerinden beri kazanda neşeyle pişiyordu ve benim ilgime ihtiyacı yoktu. Yerleri silme, pencereleri cilalama, toz alma ve bu tür genel temizlik işlerine gelince… eğer yaygın inanışa göre bir kadının işi asla bitmiyorsa, belli bir sürede ne kadarının bitmediğini neden kafama takayım ki?

Dolaptan mürekkep, kalem ve büyük siyah kumaşla kaplı defteri aldıktan sonra Adso'nun güneşini paylaşmak için oturdum. Küçük Geordie Chisholm'un kulağındaki takip edilmesi gereken büyüme hakkında dikkatli bir tanım yazıp, Tom Christie'nin sol elinin en son ölçümlerini ekledim.

Christie'nin iki elinde de eklem iltihabı, parmaklarında da hafif dereceli bükülme vardı. Akşam yemeğinde yakından incelediğim için sol elinde gördüğümün eklem iltihabı değil de Dupuytren kontraktürü -yüzük ve serçe parmağının avucun içine doğru tuhaf ve kanca gibi bir şekilde çekilmesi- olduğundan neredeyse emin oldum.

Aslında hiç şüphe duymazdım ama Christie'nin elleri yıllarca çalışmaktan öylesine nasır tutmuştu ki yüzük parmağının kökündeki karakteristik nodülü hissedemedim. Eline ilk baktığımda parmağı gözüme bir tuhaf görünmüştü -ayasındaki derin bir kesiği dikmiştim- ve ne zaman Tom Christie'yi görsem elini kontrol ediyor, bakmama izin vermesi için onu ikna ediyordum -ki bu her zaman olmuyordu.

Jamie'nin evhamlarına rağmen Christieler şimdilik ideal kiracılardı. Thomas Christie'nin sert ama etkili görünen öğretmenliğinin dışında, sessiz sedasız kendi hallerinde yaşıyorlardı.

Tam kafamın arkasında aniden birinin varlığını hissettim. Güneş ışığı

gitmişti, Adso da öyle.

“Aklından bile geçireyim deme kedi,” dedim. Sol kulağımın dolaylarında bir mırıltı başladı, kocaman bir pati uzanıp nazikçe başımın üstünü okşadı.

“Ah, peki o halde,” dedim teslim olarak. Ayağa kalkıp yazımı başka bir yerde yazmaya niyetim yoksa, başka seçeneğim de yoktu. “Nasıl istiyorsan öyle olsun.”

Adso saça dayanamıyordu. Herhangi birinin saçı, kafaya bağlı olsun ya da olmasın. Neyse ki Binbaşı MacDonald peruk takarken Adso’nun ulaşabileceği bir yere oturacak kadar temkinsiz olan tek kişi olmuştu. Peruğunu, Adso’nun alıp götürdüğü yerden geri getirmiştim. Kimse o peruğu onun ağzından almaya cesaret edememişti. Binbaşı bu kazada ağırbaşlı davranmıştı ve bu kaza ara sıra Jamie’yi görmek için eve gelmesine engel olmasa da artık bu tür ziyaretlerde şapkasını çıkarmıyor, mutfaktaki masada oturup kahve içiyor ve kedinin nerede olduğunu görmek için gözlerini ondan ayırmıyordu.

Biraz rahatladım. Adso gibi mırladığım pek söylenemezdi ama oldukça keyifliydim. Kedinin ara sıra yüzünü bütün şirinliğiyle kafama sürtmek için durarak patileriyle kafama masaj yapması ve saçlarımı taraması oldukça rahatlatıcıydı. Gözlerimi yarıya kadar kapatarak Dupuytren kontraktürünü bu şekilde adlandırmadan tanımlama sorununu düşündüm. Çünkü hastalığa adını veren Baron Dupuytren henüz doğmamıştı.

Bir resim binlerce sözcüğe değerdi. En azından çizim yapabileceğimi düşündüm. Bir yandan Thomas Christie’yi elini ameliyat etmeye nasıl ikna edeceğimi düşünürken, bir yandan da elimden geleni yaptım.

Aslında bu ameliyat oldukça hızlı ve kolaydı. Ancak anestezi yoktu ve Christie katı bir Presbiteryendi ve içkiye karşıydı… belki de Jamie adamın göğsüne, Roger da bacaklarına oturabilirdi. Brianna da bileğini sıkıca tutarsa…

Bir anlığına bu sorunu unutup uykulu bir biçimde esnedim. Birkaç santimetrelik sarı bir yusufçuk açık pencereden helikopter sesi gibi bir ses çıkartarak girince miskinliğim bir anda kayboldu. Adso yusufçuğun peşinden havaya zıplayıp saçlarımı darmadağın bıraktı. Tokam da -ki görünüşe göre onu çiğneyip durmuştu- sol kulağımın arkasında ıslak ve ezilmiş bir şekilde duruyordu. Hafif bir tiksintiyle tokamı alıp kuruması için pervaza bıraktım. Sonra yeniden Jamie’nin yılan ısırığı ve Brianna’nın çıngıraklı yılandan yaptığı enjektörün muntazam çizimlerine hayranlıkla baktım.

Bacağı beni şaşırtarak oldukça güzel bir şekilde iyileşmişti ve dokunun

büyük bir kısmı soyulmuş olmasına rağmen kurtçuklar öyle etkili çalışmışlardı ki kalıcı olan tek izler, esas diş izlerinin durduğu küçük delikler olmuştu. Bir de yaradaki yabancı sıvıyı çıkarmak ve kurtçukları koymak amacıyla yapacağım iğnenin açtığı uzun ve ince iz duruyordu. Jamie hâlâ hafifçe topallıyordu ama bunun zamanla kendi kendine düzeleceğini düşünüyordum.

Keyifle mırıldanıp diğer sayfalara geçtim, Daniel Rawlings'in notlarının son birkaç sayfasına aylak aylak bakındım.

Josephus Howard… temel şikayet rektumunda çıkan çıban. O kadar uzun zamandır varmış ki iltihaplanmış ve ileri derece bir de hemoroitle birleşmiş. Yanmış şap ve azıcık balla karıştırılan yer sarmaşığı, kadife çiçeğiyle birlikte kaynatılarak tedavide kullanıldı.

Aynı sayfadaki bir sonraki notun tarihi bir ay sonrasını gösteriyordu. Bileşimin etkisini hastanın tedaviden önceki ve sonraki hallerinin çizimleriyle anlatıyordu. Çizimleri görünce gözlerimi şaşkınlıkla kocaman açtım; Rawlings benden daha iyi bir ressam değildi ama hastalığın içsel haritasını fark edilir düzeyde iyi çizmeyi başarmıştı.

Tüy kalemi ağzıma vurarak düşündükten sonra sayfa kenarına, bol bol lifli sebze içeren bir diyetin tedaviye ek olarak önerildiğine ve hem kabızlığı, hem de bu nedenle oluşacak ciddi komplikasyonları engellemede yararlı olduğuna dair önemli bir not ekledim. Küçük bir ders kadar güzeli yoktu!

Kalemi silip masaya koyduktan sonra yer sarmaşığının nasıl bir bitki olduğunu merak ederek sayfayı çevirdim. Jamie'nin çalışma odasından gelen seslerini duyuyordum; birazdan gidip ona soracaktım.

Neredeyse kaçıracaktım. Sayfanın arkasında Bay Howard'ın çıbanının çizimiyle birlikte not edilmişti. Belli ki günün sonunda aklına gelmiş ve oraya eklemişti.

River Run'daki Bay Hector Cameron'la konuştum. Gidip karısının gözlerini muayene etmemi istiyor. Görüşü son derece bozukmuş. Çiftliklerine çok uzağım ama Bay Cameron at yollayacak.

Bu okuduklarım birden öğleden sonranın uyku getiren havasını dağıtmıştı. Büyülenerek doğrulup oturdum, sayfayı çevirip doktorun Jocasta'yı muayene edip etmediğini belirten bir bölüm aradım. Bir kez -biraz zorlanarak- onu muayene olmaya ikna etmiştim ve Rawlings'in sonuçlarını çok merak ediyordum. Oftalmoskop olmadan körlüğünün nedeninden emin olmak imkânsızdı ama güçlü şüphelerim vardı -ve en azından katarak ve diyabet gibi nedenlere bağlı olmadığından hemen hemen emin olabiliyordum. Rawlings'in benim gözümden kaçan bir şeyi görüp görmediğini ya da Jocasta'yı son gördüğünden beri durumunun fark edilir bir ölçüde değişip değişmediğini merak ettim.

Demirciye hacamat yaptım, karısının bağırsaklarını sinameki yağıyla boşalttım (10 damla), kedinin dışkısında kurt gördüğüm için aynı yağdan 3 damla da hayvana verdim (bedava).

Bunu okuyunca gülümsedim; yöntemleri acemice de olsa Daniel Rawlings iyi bir doktordu. Ona ne olduğunu ve onunla tanışma şansını yakalayıp yakalayamayacağımı merak ettim. İçimde yakalayamayacağıma dair kederli bir his vardı; eğer dönebilecek durumdaysa, bir doktorun bu güzel aletlerini geri almaya gelmemesi için hiçbir neden göremiyordum.

Bu merakım karşısında Jamie yardımsever bir şekilde adamı soruşturmuş ama sonuç alamamıştı. Daniel Rawlings Virginia'ya gitmiş -alet kutusunu arkasında bırakmış- ve sırra kadem basmıştı.

Başka bir sayfa, başka bir hasta; hacamat, lavman, çıban kesme, enfeksiyon kapan tırnağı çekme, iltihaplı dişi çekme, bir kadının bacağındaki devamlı ağrıyı dağlama… Rawlings Cross Creek'te bir sürü iş bulmuştu. Acaba River Run'daki kadar başarılı olmuş muydu?

Evet, işte bir tane daha. Bir hafta ve birçok sayfa sonra.

Berbat bir yolculuktan sonra River Run'a ulaştım. Rüzgâr ve yağmur gemi batıracak türdendi, yolu sular seller götürüyordu. Ben de ülkeyi boydan boya at sırtında, kırbaç gibi vuran dolu tanelerinin altında, boğazıma kadar çamur içinde kalarak geçmek zorunda kaldım. Bana at getiren Bay Cameron'ın siyahî hizmetçisiyle şafak sökerken buluştum ve sığınağa ancak karanlık çöktükten sonra ulaşabildim. Yorgunluktan ve açlıktan ölüyordum. Beni Bay Cameron karşıladı ve bana konyak ikram etti.

Doktor çağırma masrafına giren Hector Cameron, belli ki fırsattan istifade etmeye karar vermişti ve böylece Rawlings ev sahibiyle birlikte bütün köleleri ve hizmetçileri de muayene etmişti.

Yetmiş üç yaşında, orta boyda, geniş omuzlu ama biraz kambur, diye yazmıştı Rawlings Hector hakkında, elleri romatizmadan o kadar yamru yumru ki kaşıktan daha ince bir aleti tutması imkânsız. Bunun dışında yaşına göre sağlığı iyi ve zinde. Gece kalkmaktan ve acılı işemekten şikâyetçi. Şikâyeti nüksediyor ama uzun sürmüyor. Her atak ortalama iki hafta sürüyor ve erkeklik organında bir yanmayla seyrediyor. Düşük ateş, alt karna dokunulduğunda oluşan hassasiyet, siyah ve kötü kokan idrar bana taş ya da iç erkeklik organlarında kronik bir hastalıktan ziyade, idrar kesesinde bir rahatsızlık olduğunu düşündürttü.

Evde çok fazla yabanmersini olduğu için, yabanmersinini kaynatıp günde üç kez bir bardak dolusu içmesini söyledim. İdrar kesesinde taş olması ihtimaline karşı, durumu ciddileştirmesin diye serinletici etkisi nedeniyle sabah akşam yoğurtotu çayından da içmesini tavsiye ettim.

Kendi kendime yazılanları onaylarcasına başımı salladığımı fark ettim. Rawlings'le tanı ve tedavi konusunda her zaman aynı fikirde değildim ama bu vakada doğru davrandığını düşündüm. Peki ya Jocasta?

İşte orada, sonraki sayfadaydı.

Jocasta Cameron altmış dört yaşında, üç kez doğurmuş, iyi beslenmiş ve genel sağlığı iyi, çok genç görünüyor.

Üç kez doğurmuş mu? Bu sıradan söz karşısında bir anda durdum. Üç çocuk doğurmayı -üç çocuğunu da kaybetmesinden bahsetmiyorum bile- apaçık, çırılçıplak anlatıyordu bu sözcükler. Çocuk hastalıklarının arasında üç çocuk büyütmüş, hepsini bir anda ve böyle zalim bir şekilde kaybetmişti. Güneş sıcaktı ama bunu düşününce kalbimin üşüdüğünü hissettim.

Ya bu Brianna olsaydı? Ya da küçük Jemmy? Bir kadın böyle bir kayba nasıl dayanabilirdi? Ben bunu yapmıştım ama hâlâ nasıl olduğunu

bilmiyordum. Uzun zaman geçmişti ve ara sıra geceleri uyuyan bir çocuğun sıcak ağırlığını göğsümde, sıcak nefesini ensemde hissederek uyanıyordum. Elimi kaldırıp omzuma dokundum. Sanki çocuk orada yatıyormuş gibi boynumu bükmüştüm.

Faith'i saçının teline kadar biliyordum; kalbimde, onun varlığının tastamam doldurduğu bir boşluk vardı. Belki de bu en azından doğal bir ölüm olmasından kaynaklanıyordu; bana bir şekilde hâlâ benimleymiş, ilgileniliyormuş ve yalnız değilmiş hissi veriyordu. Ama çocuklarının kan revan içine kalması, savaşta katledilmesi nasıl bir şeydi?

Bu çağın çocuklarına binlerce şey olabilirdi. Karışık bir kafayla vaka defterine geri döndüm.

Gözlerinde ne doğuştan gelen, ne de sonradan oluşmuş bir hastalığa rastladım. Gözlerinin beyazı berrak, kirpiklerinde sorun yok, tümör görünmüyor. Gözbebekleri önlerinden geçen bir ışığa ve gölgeye normal tepki veriyor. Bir tarafta tuttuğum mum, gözünün camsı salgısını aydınlattığında hiçbir sorun göremedim. Sağ göz merceğinde katarakt başlangıcını işaret eden hafif bir bulutlanma gözlemledim. Ama bu gittikçe görüşünü kaybetmesini açıklayacak kadar yeterli değil.

"Hmm," dedim dışımdan. Rawlings'in iki gözlemi ve sonucu da benimkilerle tutuyordu. Görüşünü kaybettiği zamanı -yaklaşık olarak iki sene- ve kaybın sürecini de yazmıştı. Ani bir şey değil, görüş alanının gitgide yitimi söz konusuydu.

Ben bunun daha uzun sürmüş olabileceğini düşündüm; bazen kayıp öyle yavaş ilerler ki insanlar küçük azalmaları, görüşü ciddi şekilde tehdit altına girene kadar fark etmezlerdi.

… görüş yeteneği yavaşça gitmiş. Geri kalan küçücük görme yetisi de yalnızca loş ışıkta işe yarıyor. Hasta güçlü güneş ışığına baktığında gözlerinde büyük bir kaşınma ve acı hissediyor.

Bu vakayı daha önce iki kez, yine aynı yaş civarındaki insanlarda görmüştüm ama yine de durumları bu kadar ciddi değildi. Bence görüşü yakında tamamen yok olacak ve düzelme mümkün olmayacak. Bay Cameron'ın okuma yazma bilen siyahî bir kölesi var ve karısı Bayan

Jocasta'ya eşlik ediyor. Kadın Jocasta'yı engeller konusunda uyarıyor, ona kitap okuyor ve etrafındakiler hakkında onu uyarıyor.

Şimdi durum daha da ilerlemişti; ışık gitmişti ve Jocasta tamamen kördü. Demek ki derece derece artan bir durumdu -ama zaten çoğunluğu öyle olduğu için bu pek bir şey ifade etmiyordu. Rawlings onu ne zaman görmüştü?

Hastalığı birçok şey olabilirdi -sarı nokta hastalığı, optik sinir tümörü, parazitlere bağlı bir hastalık, tavuk karası, temporal arterit- muhtemelen retina yırtılması değildi, bu aniden olurdu- ama benim kendi şüphelerim glokom hastalığında yoğunlaşmıştı. Jocasta'nın uşağı Phaedre'ın hanımefendinin bunun sık sık olduğunu belirten bir ses tonuyla 'yine' başının ağrıdığını söyleyip bez parçalarını soğuk çaya batırdığını hatırlıyorum. Duncan da 'migren'ini geçirmek için lavanta yastığı yapmamı isterdi.

Baş ağrılarının Jocasta'nın görüşüyle hiçbir ilgisi olmayabilirdi -ve ben o sırada baş ağrılarının nedenini araştırmamıştım; glokoma neden olmayan, yalnızca tansiyona bağlı migrenler ya da sadece baş ağrısı olabilirdi. Arterit sık sık baş ağrıtırdı. Bu konudaki can sıkıcı ayrıntı, glokomun kendisinin kesinlikle öngörülebilir belirtileri olmamasıydı -kalıcı körlük dışında elbet. Bu, gözyuvarının içindeki sıvının düzgün bir şekilde boşaltılamamasından kaynaklanırdı ve bu nedenle gözün içindeki baskı hasar derecesine kadar çıkar, ne hastayı ne de doktoru uyarırdı. Ama diğer körlük türleri de oldukça belirti olmadan gerçekleşirdi…

İhtimaller üzerinde düşünürken Rawlings'in notlarına sayfanın arkasında, Latince devam ettiğini fark ettim.

Bunu görünce biraz şaşırıp gözlerimi kırpıştırdım. Bunu bir önceki paragrafın devamı olarak yazmışa benziyordu; tüy kalemle yazdığı yazıda sözcüklerin karakteristik karanlığı ve solgunluğu göze çarpıyordu. Mürekkep, kalemin her batırılışında yenilenirdi ve her defasında farklı mürekkep kullanıldığı için her paragrafın rengi de farklı olurdu. Hayır, bu kısım bir önceki sayfadaki paragrafla aynı anda yazılmıştı.

Ama neden aniden Latinceye dönmüştü? Rawlings biraz Latince biliyordu belli ki -tıp eğitiminin olmasa da örgün eğitiminin bir parçası olmalıydı- ama hastanın durumunu anlatmak için kullanılan birkaç sözcük ya da cümle dışında bu dili normalde klinik notlarında kullanmazdı. Oysa şimdi önümdeki bir buçuk sayfa Latinceydi ve titiz harflerle, normal yazısından daha küçük olarak yazılmıştı. Sanki paragrafın içeriğini dikkatle düşünmüş ya da belki bu konuda ketum olması gerektiğine karar vermişti.

Vaka defterinin ön sayfalarına geri dönüp düşüncemin doğru olup olmadığına dair kanıt aradım. Hayır, ara sıra Latince yazmıştı ama bu pek sık ve bütün bir sayfa boyunca değildi. River Run'la ilgili olan sayfaya geri dönüp yazılanları çözmeye çalıştım.

Bir ya da iki cümle içinde bütün gücümü kaybedip Jamie'yi bulmaya gittim. Koridorun diğer ucundaki çalışma odasında mektup yazıyordu. Ya da yazmıyordu.

Hokka -küçük bir sukabağından yapılmış ve mürekkebin kurumaması için bir de kapak yapılmıştı- elinde duruyordu ve daha yeni doldurulmuştu; demir tozlarıyla demlenmiş mazıların odun kokusunu duyabiliyordum. Masanın üzerinde yeni bir hindi tüyü kalem duruyordu. Kenarı öyle sivrileştirilmişti ki yazmaktansa birine saplamaya daha uygun görünüyordu. Sümenin üzerinde bir kâğıt, kâğıdın başında siyah ve yalnız üç sözcük vardı. Ne yazdığını öğrenmek için Jamie'ye bakmak yeterliydi.

Sevgili kardeşim,

Kafasını kaldırıp bana baktı, gülümseyip omuzlarını silkti.

"Ne söyleyeyim?"

"Bilmiyorum." Onu görünce vaka defterini kapayıp koltuğumun altına sıkıştırdım. Arkasında durup elimi omzuna koydum. Nazikçe sıktım. O da elini elimin üzerine koyduktan sonra kalemi almak için uzandı.

"Üzgün olduğumu söyleyip duramam." Kalemi baş ve orta parmağının arasında yavaşça bir öne bir arkaya yuvarladı. "Bunu her mektubumda yazdım. Eğer beni affetmeye niyeti olsaydı…"

Eğer niyeti olsaydı, Jamie'nin büyük bir inançla her ay Lallybroch'a yolladığı mektuplardan şimdiye kadar en azından bir tanesine cevap vermiş olurdu.

"Ian seni affetti. Çocuk da." Jamie'nin kayınbiraderinden, adaşı Genç Jamie'yle ilgili, ara sıra da Maggie, Kitty, Michael ya da Janet'tan bir satır içeren mektuplar düzensiz bir şekilde geliyordu. Ne var ki Jenny'nin sessizliği öylesine sağır ediciydi ki diğer bütün haberlerin hiçbir önemi kalmıyordu.

"Evet, daha kötü olurdu…" Boş kâğıda bakarak sustu. Aslında hiçbir şey bu yabancılaşmadan daha kötü olamazdı. Jenny ona dünyadaki herkesten daha

yakın, daha önemliydi. Bu noktada tek istisna ben olabilirdim.

Yatağını, hayatını, sevgisini, düşüncelerini paylaşmıştım onunla. Jenny ise Jamie'nin doğduğu günden beri kalbini ve ruhunu paylaşmıştı. Ta ki en küçük oğlunu kaybedene kadar. Ya da durumu böyle gördüğü güne kadar.

Ian'ın ortadan kaybolmasından dolayı vicdan azabı çektiğini görmek beni üzüyordu. Jenny'ye karşı küçük bir kızgınlık besliyordum. Kaybının derinliğini anlıyor ve kederini paylaşıyordum, ancak yine de bildiğimiz kadarıyla Ian ölmemişti. Jamie'yi yalnızca Jenny affedebilirdi ve kesinlikle bunu biliyor olmalıydı.

Bir sandalye çekip Jamie'nin yanına oturduktan sonra defteri bir kenara bıraktım. Jamie'nin yanında, üzeri yazılarla dolu bir yığın kâğıt vardı. Eli sakat olduğu için yazmak ona pahalıya patlamıştı. Yine de neredeyse her gece, günün en küçük olayını bile kaydederek inatla yazıyordu. Tepe'ye gelen ziyaretçilerden, hayvanların sağlığından, inşaatın ilerlemesinden, yeni yerleşenlerden bahsediyor, doğudaki eyaletlerdeki haberleri yazıyordu… Biriken sayfaları, gelen ilk ziyaretçilerden İskoçya'ya gidecek olanla birlikte yolluyordu. Bütün mektuplar adreslere ulaşamasa da en azından bir kısmı ulaşıyordu. Aynı şekilde, İskoçya'dan gelen birçok mektup -eğer yollanırsa- bize ulaşıyordu.

Bir süre Jenny'nin mektubunun yanlış adrese gittiğini, yolda kaybolduğunu ummuştum. Ama çok uzun bir süre geçmişti ve artık umut etmeyi bırakmıştım. Jamie bırakmamıştı.

"Belki ona bunu yollamalıyım." Masanın yanındaki kâğıt yığınına dönüp lekeli, kirli ve defterden yırtılan kısmı parça pinçik olmuş küçük bir kâğıt çıkardı.

Bu Ian'dan gelen bir mesajdı; çocuğun hâlâ hayatta ve iyi olduğuna dair elimizdeki tek kanıttı. Kasım'daki toplantıda, vahşi doğada gezinen bir dağ adamı olan John Quincy Myers'ın aracılığıyla gelmişti.

Şaka olarak Latince, çalakalem yazılmış olan bu not bize Ian'ın iyi ve mutlu olduğunu söylüyordu. Bir kızla 'Mohawk usulü' (sanırım bu kızın evini, yatağını ve ocağını Ian'la paylaşacağı anlamına geliyordu) evlenmişti ve 'ilkbaharda' baba olmayı beklediğini yazmıştı. Hepsi bu kadardı. Bahar gelip geçmiş, başka bir haber gelmemişti. Ian ölmemişti. Onu bir daha görme ihtimalimiz çok uzaktı ve Jamie de bunu biliyordu; doğa onu yutmuştu.

Jamie harap kâğıda nazikçe dokundu, parmaklarını yuvarlak ve hâlâ çocuksu harflerin üzerinde gezdirdi. Bu Ian'la tek somut bağdı; bu bağdan

vazgeçmek, onu Mohawk kabilesine bırakmak demekti.

“Ave!” diyordu mektupta, Ian’ın yarı resmi yazısıyla. “Ian salutat avunculus Jacobus.” Ian dayısı James’i selamlıyor.

Jamie için Ian tüm yeğenleri arasında farklı bir yere sahipti. Jenny’nin bütün çocuklarını severdi ama Ian özeldi. Üvey oğlu gibiydi, tıpkı Fergus gibi; ama Fergus’a benzemiyordu. Jamie’nin kendi kanındandı ve onu kaybettiği oğlunun yerine koymuştu. O oğlu da ölmemiş ama asla üzerinde hak iddia edemeyecekti. Dünya sanki bir anda kayıp çocuklarla dolmuş gibiydi.

“Evet,” dedim, boğazım düğüm düğümdü. “Bence bunu yolla. Jenny bunu görmeli. Eğer…” Öksürdüm, aklıma vaka defterindeki bir yazı gelmişti. Jamie’nin dikkatini dağıtmamayı umarak deftere uzandım.

“Hmm. Latince demişken… burada biraz var. Bir bakabilir misin?”

“Evet, tabii ki.” Ian’ın mektubunu bir kenara bırakıp defteri aldı. Öğleden sonra güneşi sayfanın üzerine düşüyordu. Hafifçe kaşlarını çattı, parmağıyla satırları takip etti.

“Tanrım, adam Latince dilbilgisine ancak senin kadar hâkim Sassenach.”

“Ah, teşekkürler. Hepimiz bilge olamayız, değil mi?” Jamie okumaya devam ederken ben de daha çok yaklaşıp omzunun üzerinden baktım. Haklıydım o halde; Rawlings’in Latince yazmasının nedeni sıkıntıdan ya da yeteneğini göstermek değildi.

“Bir gariplik…” dedi Jamie. Parmağını sayfada gezdirirken bir yandan da yavaşça İngilizce’ye çeviriyordu. “Yattığım odanın yanındaki odadan gelen seslerle uyanığım -hayır, ‘uyandım,’ demek istiyor sanırım. Hastamın çişini yapmaya gittiğini düşünüyorum -‘düşündüm’- ve onu takip etmek için kalktım… Bunu neden yapmış ki?”

“Hastanın -bu arada adı Hector Cameron- idrar kesesinde bir sorun varmış. Rawlings onu işerken izleyip, adamın ne sorunu olduğunu, acı mı çektiğini yoksa idrarında kan mı olduğunu görmek istemiş.”

Jamie şaşkın gözlerle baktıktan sonra başını iki yana sallayıp deftere geri döndü. Doktorların tuhaf zevkleri hakkında bir şeyler mırıldandı.

“Homo procediente… adam devam etti… neden ona adıyla hitap etmektense ‘adam’ diyor?”

“Latince yazmasının amacı gizli kalması,” dedim. Bir sonraki satırda ne yazdığını öğrenmek için sabırsızdım. “Cameron adını defterde görürse merak

ederdi herhalde. Ne olmuş?”

“Adam dışarı çıkıyor -evin dışını mı, odanın dışını mı kastediyor? Evden çıkıyor herhalde… çıkıyor ve ben de takip ediyorum. Durmadan, hızlı hızlı yürüyor… neden yürümesin ki? Adama on iki damla afyon ruhu veriyorum -vermiştim…”

“On iki damla mı? Öyle yazdığından emin misin?” Jamie’nin kolunun üzerinden eğilip baktım ama doğruydu -siyah ve beyaz yazılmış yazıyı gösterdi. “Ama bu kadar afyon ruhu atı bile bayıltır!”

“Evet, ‘uyumasına yardımcı olmak için on iki damla afyon ruhu,’ diyor. O halde gecenin köründe Cameron’ın çayırlarda gezinmesinin doktoru şaşırtması tuhaf değil.”

Dirseğimle Jamie’yi dürttüm.

“Devam et!”

“Hmm. Kulübeye gittiğini söylüyor -Cameron’ı bulmak için belli ki. Ama içeride kimse yokmuş. Şey kokusu da yokmuş… ee… kısa bir süre içinde oraya birinin girdiğini sanmıyormuş.”

“Benim için kibar olmana gerek yok,” dedim.

“Biliyorum,” deyip güldü. “Ama seninle uzun zaman geçirmeme rağmen anlayışım henüz nasır tutmadı Sassenach. Ah!” Çimdiklediğim kolunu çekip ovuşturdu. Kaşlarımı çatıp ters ters baktım. Aslında havanın ikimiz için de yumuşamış olması içten içe hoşuma gitti.

“Şu anlayış konusunu kapat istersen,” dedim ayağımı yere vurarak. “Kaldı ki sen anlayışlı değilsindir, yoksa benimle hiç evlenmezdin. Cameron o sırada neredeymiş?”

Dudaklarıyla hafifçe sözcükleri canlandırarak sayfayı taradı.

“Bilmiyor. Kâhya deliğinden çıkana kadar etrafta dolanmış. Kâhya adamı haydut zannedip viski şişesiyle tehdit etmiş.”

“O harika bir silahtır,” dedim. Ulysses’in kafasında uyku takkesiyle yıkım silahını sağa sollarken hayal edip gülümsedim. “Latince ‘viski şişesi’ nasıl denir?”

Jamie sayfaya bir bakış attı.

“ ‘aqua vitae*,’ demiş o. Bu onun yazabileceği en yakın anlam. Viskiyi kastediyor olmalı; kâhyanın şoku atlatması için ona bir bardak viski verdiğini

söylüyor.”

*(Lat.) Ab-ı hayat. (ç.n.)

“Yani Cameron’ı bulamamış mı?”

“Evet, bulmuş, Ulysses gittikten sonra. Beyaz yatağında horluyormuş. Ertesi sabah sormuş ama Cameron gece uyandığını hatırlamıyormuş.” Tek parmağıyla sayfayı çevirip bana baktı. “Afyon ruhu hatırlamasını engellemiş olabilir mi?”

“Olabilir,” dedim kaşlarımı çatarak. “Kuşkusuz. Ama bu kadar afyon ruhu içmiş birinin gece uyanıp etrafta dolanması inanılmaz… tabii eğer…” Jocasta’nın River Run’da söylediklerini hatırlayıp şüpheci gözlerle Jamie’ye baktım. “Hector Amca’nın afyon bağımlısı olma ihtimali var mı? Büyük miktarda afyon ruhu içme alışkanlığı olan biri bağışıklık kazanmış ve Rawlings’in verdiği dozdan etkilenmemiş olabilir.”

Akrabalarının hatalarının söylenmesine asla şaşırmayan Jamie, bu önerimi düşündü ama en sonunda başını iki yana salladı.

“Eğer öyleyse de benim haberim yok. Ama,” diye ekledi mantıklı bir şekilde, “bana söylemeleri için bir neden yok.”

Gerçekten doğruydu. Eğer Hector Cameron ithal uyuşturuculardan kullanıyorsa -ki kesinlikle kullanıyordu, River Run bu bölgedeki en elverişli tarlalara sahip- o halde bu ondan başka kimseyi ilgilendirmezdi. Yine de birinin bundan bahsetmiş olabileceğini düşündüm.

Jamie’nin aklı diğer satırlardaydı.

“Bir adam işemek için neden gecenin köründe evden çıksın ki Sassenach?” diye sordu. “Hector Cameron’ın lazımlığının olduğunu biliyorum; ben de kullanmıştım. Üzerinde adı yazıyordu ve dibine Cameron nişanı çizilmişti.”

“Harika soru.” Gizemli yazıların olduğu sayfaya baktım. “Hector Cameron’ın büyük bir ağrısı ya da sıkıntısı vardıysa -mesela böbrek taşı düşürüyorsa- evdekileri uyandırmamak için dışarı çıkmış olabilir.”

“Eniştemin afyon bağımlısı olduğunu duymamıştım ama karısını ya da hizmetçilerini bu kadar düşündüğünü de hiç duymadım,” dedi Jamie alaycı bir şekilde. “Herkes onun biraz piç olduğunu düşünürdü.”

Güldüm.

“Halanın Duncan’ı bu kadar kafa dengi bulmasının nedeni kesinlikle bu

olmalı.”

Adso içeri girdi, yusufçuktan geri kalanlar ağzındaydı. Ayaklarımın dibine oturunca hediyesini yakından inceleme fırsatım oldu.

“Güzel,” dedim, baştan savma okşayarak. “İştahını kaçırma. Kilerde icabına bakmanı istediğim bir sürü hamamböceği var.”

“Ecce homo*,” diye mırıldandı Jamie düşünceli bir şekilde. Parmağını vaka defterine vurdu. “Sence bir Fransız erkeği mi?”

“Ne?” Jamie’ye baktım.

*(Lat.) O adam. (ç.n.)

“Belki de doktorun dışarıya kadar takip ettiği adamın Cameron olmaması ihtimali aklına hiç gelmiyor mu Sassenach?”

“Şimdiye kadar gelmemişti, hayır.” Öne eğilip sayfaya baktım. “Bırak Fransız olmayı, neden başka biri olsun ki?”

Jamie sayfanın kenarındaki birkaç küçük çizimi işaret etti; karalamaya benziyordu. Parmağının altındaki zambaktı.

“Ecce homo,” dedi yeniden üstüne vurarak. “Doktor, takip ettiği adamın kim olduğundan emin değildi -o yüzden ona adıyla hitap etmiyor. Cameron uyuşturucu aldıysa, o halde o gece evden çıkan başka biriydi. Ama evde başka birinin olduğundan bahsetmiyor.”

“Ama o adam her kimse, onu muayene etmediği sürece ondan bahsetmez,” dedim. “Deftere kişisel notlarını yazmış ama aslında çoğu sayfada vakalara dair bilgiler var; hasta gözlemleri ve tedavileri yazılı. Ama yine de…” Kaşlarımı çatarak sayfaya baktım. “Adamın Fransız olması şöyle dursun, kenara çizilmiş bir zambak ille de bir şeyin işareti olamaz.” Fergus dışında, Kuzey Carolina’da pek fazla Fransız yoktu. Savannah’nın güneyinde birkaç Fransız yerleşim yeri olduğunu biliyordum ama bu yüzlerce kilometre uzaktaydı.

Zambak, öylesine bir karalamadan başka bir şey değildi ama hatırladığım kadarıyla Rawlings defterin hiçbir yerine böyle çizimler yapmamıştı. Çizim eklediğinde, özenle ve bir amaç için ekliyordu. Ya kendine bir hatırlatma ya da ondan sonra gelecek doktora rehber oluyordu.

Zambağın dışında, tepesinde küçük bir daire ve eğik bir temeli olan bir

üçgen vardı; altında harfler vardı. Au et Aq.

“A…u,” dedim yavaşça. “Altın.”

“Altın mı?” Jamie şaşkınlıkla bana baktı. Başımı salladım.

“Evet, altının bilimsel kısaltması. Altın ve su. Sanırım sulu bir çözeltinin içindeki altın parçalarını kastediyor. Arteritte kullanılan bir tedavidir. Nedendir bilinmez, hep işe yarar.”

“Pahalı,” dedi Jamie. “Gerçi Cameron bunu karşılayabilir. Belki altın külçelerinden otuz kırk gramını saklamıştır, değil mi?”

“Cameron’ın arteritinin olduğunu söylüyor.” Kaşlarımı çatarak sayfaya ve esrarengiz kenar notlarına baktım. “Belki de bu hastalık için altın suyu kullanımını tavsiye etmek istemiştir. Ama zambağı ya da diğerini bilmiyorum- ” Diğer şeyi işaret ettim. “Bu bildiğim hiçbir tıbbi tedavinin simgesi değil.”

Jamie’nin gülmesine şaşırdım.

“Ben öyle düşünmüyorum Sassenach. Bu bir mason pusulası.”

“Öyle mi?” Gözlerimi kırpıştırarak önce resme, sonra Jamie’ye baktım. “Cameron mason muydu?”

Omuzlarını silkip elini saçlarına götürdü. Jamie masonlarla bağlantısından asla bahsetmezdi. Ardsmuir’de mason olmuştu ve bu topluluğun içindeki üyelerin kabul ettirdiği gizliliğin dışında, o nemli taş duvarların arasında neler olup bittiğinden pek az bahsederdi.

“Rawlings de mason olmalı,” dedi. Masonlukla ilgili konuşmak istemediği açıktı ama mantıklı bağlantılar kurmaktan da geri duramadı. “Yoksa bunun ne olduğunu bilmezdi.” Uzun parmağıyla pusulanın işaretine dokundu.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve kehribar kanatlar tükürüp daha fazla ordövr bulma umuduyla masanın üzerine zıplayan Adso, beni kararsızlıktan kurtarmış oldu. Jamie bir eliyle hokkayı, diğer eliyle de yeni tüy kalemini tuttu. Avdan yoksun kalan Adso, masanın kenarına gidip Jamie’nin mektup yığınlarının üzerine oturdu, manzarayı izlerken kuyruğunu nazikçe sallamaya başladı.

Jamie bu küstahlık karşısında gözlerini kıstı.

“Şu tüylü hayvanını mektuplarımın üzerinden kaldır,” dedi Adso’yu kaleminin keskin ucuyla dürterek. Adso gözlerini kocaman açarak hareket eden tüye dikti, kürek kemiklerini gerdi. Jamie kalemi baştan çıkarıcı bir

şekilde sallayınca Adso tek patisiyle başarısız bir hamlede bulundu.

Sakatlanmadan hemen kediyi tutup şaşkın ve kızgın bir miv sesiyle kâğıtların üzerinden aldım.

“Hayır, bu onun oyuncağı,” dedim kediye, sonra da Jamie’ye azarlayıcı bir bakış attım. “Şimdi benimle gel, ilgilenmen gereken hamamböcekleri var.”

Boştaki elimle vaka defterine uzandım ama Jamie beni durdurdu.

“Biraz daha bende kalsın Sassenach,” dedi. “Geceleyin River Run’da dolaşan Fransız bir mason kulağa çok tuhaf geliyor. Doktor Rawlings’in Latince yazdıklarını merak ettim.”

“Pekâlâ.” Hamamböceklerini görmeden keyifle hırıldamaya başlayan Adso’yu kaldırıp omzuma koyduktan sonra pencereden dışarı baktım. Ceviz ağaçlarının ardından batan güneşin yakıcı bir parıltısı vardı. Mutfaktaki kadınların ve çocukların gürültülerini duydum; Bayan Bug, Brianna’nın ve Marsali’nin yardımlarıyla akşam yemeği için masayı kurmaya başlıyordu.

“Yemek birazdan hazır olur,” deyip Jamie’nin güneşin son ışınlarının yansıdığı kafasının üzerini öpmek için eğildim. Gülümseyip parmaklarını dudaklarına değdirdikten sonra, benim dudaklarıma dokundu ama ben kapıya geldiğimde çoktan sayfaların arasına geri dönmüştü bile. Masanın kenarında duran ve üzerinde üç siyah sözcük yazan sayfayı -o anlık- unutmuştu.

97 KANIN HALLERİ

Kapının dışında kahverengi bir ışık gördüm. Adso, sanki biri “Balık!” diye bağırmış gibi tezgâhın üzerinden fırladı; bu, mandıradan gelen Lizzie’ydi. Bir elinde bir kâse kaymak, diğerinde ise tereyağı tabağı vardı. Göğsüne bastırdığı büyük süt çömleğini bilekleriyle tehlikeli bir şekilde sıkıca tutmaya çalışıyordu. Adso, Lizzie’nin ayak bileklerine tüylü bir ip gibi dolanıp sütü düşürme umutlarıyla çelme takmaya çalışıyordu.

“Bir kez daha düşün kedi,” deyip süt çömleğini tuttum.

“Ah, teşekkürler hanımefendi.” Lizzie küçük bir iç çekerek omuzlarını indirdi. “Git gel yapmayayım diye.” Burnunu çekip tereyağını tehlikeye atarak burnunu bileğine silmeye çalıştı.

Cebimden bir mendil çıkarıp burnunu silerken, annelik içgüdüsüyle, “Sümkür,” dememek için kendimi zor tuttum.

“Teşekkür ederim hanımefendi,” diye tekrarladı kafasını sallayarak.

“İyi misin Lizzie?” Cevabını beklemeden kolundan tutup muayene odama götürdüm. Oradaki büyük pencereler sayesinde içeride yeterince ışık vardı.

“Gayet iyiyim hanımefendi. Gerçekten, iyiyim!” diye itiraz etti, korumak istercesine kaymağı ve tereyağını tuttu.

Rengi solmuştu ama Lizzie zaten hep solgundu. Beti benzi atmıştı ve bu beni huzursuz etti. Son sıtma atağının üzerinden bir sene kadar geçmişti ve genel olarak iyi görünüyordu. Ancak…

“Buraya gel,” dedim yüksek taburelere doğru çekerek. “Bir dakika otur.”

Oturmak istemediği her halinden belliydi ama karşı çıkmaya cesaret edemeyip, elindekileri dizlerine koyarak oturdu. Tereyağını ve kaymağı aldım -Adso’nun avcı yeşil gözlerine baktım- ve güvende durmaları için dolabın içine koydum.

Nabzı normaldi -Lizzie için normaldi; nabzı hep biraz hızlı ve derinden atardı. Nefes alış verişleri… iyiydi, hırıltı yoktu. Çenesinin altındaki lenf düğümleri belirgindi ama bu alışılmadık değildi; sıtma yüzünden bu düğümler kalıcı olarak genişlemişlerdi. Hassas cildinin altında bıldırcın yumurtası gibi kıvrımlıydılar. Boynundakiler de genişlemişti ve bunu genelde hissedemiyordum.

Bir gözkapağını kaldırıp, telaşla arkaya doğru bakan soluk gri gözbebeğine yakından baktım. Yüzeysel olarak iyiydi ama biraz kızarmıştı. Ama gözlerinde pek… doğru… görünmeyen bir şey vardı. Ne olduğunu anlamadım. Bir sararma mı vardı? Kaşlarımı çattım, elimi karşı koymayan çenesinin altına koyarak başını yana çevirdim.

“Selam. Her şey yolunda mı?” Roger kapının eşiğinde durdu. Bütün soğukkanlılığıyla elinde çok büyük ve ölü bir kuş tutuyordu.

“Hindi!” diye bağırdım. Sesimde sıcak bir hayranlık vardı. Hindileri çok severdim ama Jamie ve Bree bir hafta önce bu kocaman kuşlardan beş tane öldürmüşlerdi ve son zamanlarda akşam yemekleri tekdüze hale gelmişti. Üç tanesi bahçedeki tütsüleme kulübesinde asılı duruyordu. Öte yandan, yabani hindiler kurnaz olurlardı ve öldürmesi zordu. Bildiğim kadarıyla Roger daha önce bir tanesini çuvala koymayı hiç başaramamıştı.

“Kendin mi vurdun?” diye sordum gelip hayvanı görev duygusuyla yakından inceleyerek. Hayvanı ayaklarından tutmuştu ve büyük kanatları yarıya kadar açılmıştı. Siyahımsı yeşil göğüs tüyleri güneş ışığında yanardönerli görünüyordu.

“Hayır.” Roger’ın yüzü güneşten, heyecandan ya da her ikisinden kızarmıştı. Yanık teninin altına sıcak bir renk yayıldı. “Koşup yakaladım,” dedi gururla. “Taşla kanadına vurduktan sonra yakalayıp boynunu kırdım.”

“Harika,” dedim, daha samimi bir coşkuyla. Hindiyi temizlerken etinden mermi ayıklamak zorunda kalmayacaktık ya da yerken dişimizi kırma riskinden kurtulmuş olacaktık.

“Güzel bir kuş, Bay Mac.” Lizzie sandalyesinden kalkıp hayvana bakmaya gelmişti. “Ne kadar da etli! Götürüp temizleyeyim mi?”

“Ne? Ah, teşekkürler Lizzie. Ama hayır, ben hallederim.” Teninin altındaki renk daha da arttı. Gülümsememek için kendimi tuttum. Tüm görkemiyle hayvanı Brianna’ya göstermek istiyordu. Kuşu sol eliyle kaldırıp, kan lekeli gömleğinin altındaki sağ elini de bana doğru uzattı.

“Kuşla mücadele ederken küçük bir kaza geçirdim. Sence…?”

Gömleğinin kolunu katlayıp altındakine dudaklarımı büzerek baktım. Canını kurtarmak için çabalayan hindi pençeleriyle Roger’ın elinin arkasına üç delik açmıştı. Kanın büyük kısmı kurumuştu ama taze damlalar en derin yarıktan çıkıp parmağına doğru akarak yere damlıyordu.

“Ah, birazcık,” dedim, kaşlarımı kaldırarak bakarken. “Evet, sanırım.

Buraya gel ve otur. Yarayı temizleyeceğim. Lizzie! Bir dakika bekle!”

Bu durumu kaçmak için fırsat bilen Lizzie kapıya doğru seğirtiyordu. Sanki sırtından vurulmuş gibi bir anda durdu.

“Gerçekten hanımefendi, ben iyiyim,” dedi. “Sorun yok, gerçekten.”

Aslında onu durdurmamın nedeni, kaymağı ve tereyağını dolaptan almasını söylemekti. Süt için çok geçti; Adso arka ayaklarının üzerinde durmuş, başını ve omuzlarını minik yalanma sesleri çıkan çömleğin içine tamamen daldırmıştı. Sesi, Roger’ın yere akan küçük kan damlalarıyla birlikte yankılanınca aklıma bir fikir geldi.

“Bir fikrim var,” dedim. “Lizzie, yeniden otur. Kanından yalnızca küçücük bir parça istiyorum.”

Lizzie, kafasını aniden kemirdiği kırıntıdan kaldırıp kendini peçeli baykuşların toplantısının ortasında bulan bir tarla faresi gibi baktı. Ama o emirlere karşı gelecek türden bir kız değildi. Oldukça isteksiz bir şekilde, hindisini yere koymuş olan Roger’ın yanındaki tabureye oturdu.

“Neden kan istiyorsun?” diye sordu Roger merakla. “Benden istediklerinin hepsini alabilirsin, bedavaya hem de.” Gülerek yaralı elini kaldırdı.

“Cömert bir teklif,” dedim, keten bir bez ve avuç dolusu temiz lam aldım. “Sen sıtma olmadın, değil mi?” Adso’yu boynundan tutup süt çömleğinden uzaklaştırıp, yukarıdaki dolaba ulaşmadan önce yere indirdim.

“Bildiğim kadarıyla hayır.” Roger oldukça ilgili bir şekilde hazırlıklarımı izliyordu.

Lizzie küçük ve yalnız bir neşe nidası çıkardı.

“Eğer olsaydınız, gayet iyi bilirdiniz efendim.”

“Sanırım öyle olurdu.” Roger, Lizzie’ye şefkatle baktı. “Duyduğum kadarıyla oldukça kötü bir şeymiş.”

“Aynen öyle. Kemikleriniz öyle acır ki sanki hepsi kırılmış gibi hissedersiniz. Gözlerinizden şeytan gibi alev çıkar. Sonra kan ter içinde kalırsınız ve üşümeye başlarsınız. Dişleriniz birbirlerine çarpmaktan kırılır gibi olur…” Hatırladıklarının ürpertisiyle kamburlaştı. “Ama bittiğini düşünmüştüm,” dedi huzursuz bir şekilde alkol lambamın alevinde sterilize ettiğim neştere bakarak.

“Umarım öyledir,” dedim, kaşlarımı çatarak küçük bıçağa baktım. Küçük bir bez ve içinde damıtılmış alkolün bulunduğu mavi cam şişeyi alıp orta

parmağının başını derinlemesine temizledim. “Bazı insanlar ilk ataktan sonra başka bir atak geçirmezler. Umarım sen de onlardan birisindir Lizzie. Ama çoğu insan ara sıra atak geçirir. Senin de yeniden atak geçirip geçirmeyeceğini öğrenmeye çalışıyorum. Hazır mısın?”

Lizzie’nin onayını beklemeden neşterle derisini kesip neşteri tezgâha koydum. Cam lamı alıp parmak ucunu sıktım, üç lamın üzerine de bolca kanı damlattıktan sonra bezi parmağının etrafına doladım.

Hızlı hızlı çalışarak temiz bir lam alıp kan damlasının altına koydum, sonra hızla çekip kanı ince bir tabaka halinde esas lamın üzerine akıttım. Aynı şeyi iki kez daha tekrarladıktan sonra kuruması için lamları tezgâha bıraktım.

“Hepsi bu kadardı Lizzie,” dedim gülümseyerek. “Bakmaya hazır hale gelene kadar biraz hazırlık gerek. Hazır olduklarında seni çağırırım, tamam mı?”

“Ah… olur hanımefendi,” diye mırıldandı, kan boyalı lamlara korku dolu bir bakış atıp tabureden indi. Bezi parmağından çıkarıp önlüğüne sildi, tereyağını ve kaymağı unutup odadan çıktı.

“Seni beklettiğim için özür dilerim,” diyerek Roger’dan özür diledim. “Düşündüm de…” Dolabı açıp üç küçük toprak kap çıkarttım, kapaklarını açtım.

“Sorun değil,” dedi Roger. Kanın kuruyup kurumadığına bakmak için her lamı kontrol etmemi hayranlıkla izledi. Sonra her kaba lamları pay ettim.

“Pekâlâ o zaman.” Artık dikkatimi Roger’ın elini temizlemeye ve bandajlamaya verebilirdim. Oldukça basit bir süreçti. “Düşündüğüm kadar kötü değil,” dedim elindeki kurumuş kanı temizlerken. “İyice kanamış, bu da güzel bir şey.”

“Evet, öyle söylüyorsan öyledir.” Hiç geri çekilmedi ama yaptığım şeyi görmemek için yüzünü çevirdi, dikkatini pencereden dışarı verdi.

“Yaraları temizler,” diye açıkladım alkol damlatırken. “Temizlemem için çok derine inmem gerekmedi.”

Nefesini keskin bir hırıltıyla içine çekip dikkatini dağıtmaya çalıştı, lamların durduğu kapları işaret etti.

“Kan demişken, o kanla ne yapıyorsun?”

“Bir şey deniyorum. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama boyama bitkilerinin özlerini kullanarak deneysel boyalar yaptım. Eğer kanda işe

yararsa, mikroskopta kırmızı hücreleri ve içlerinde ne olduğunu görebilirim.” Umutla ve belirsiz bir heyecanla konuşmuştum.

Hücresel boyaları elimdeki malzemelerle ikiye katlama çabam riskli bir girişimdi ama tamamen olanaksız değildi. Basit çözeltilerim vardı -alkol, su, terebentin ve özleri- ve çivit otundan kuşburnuna kadar deneyeceğim birçok bitki pigmentim vardı. Boyama özelliklerinin işe yaradığını biliyordum.

Kristal viyolem yoktu ama epitel hücreleri oldukça görünür kılan kırmızımsı bir boya üretmeyi başarmıştım. Aynı boya kırmızı kan hücrelerinde işe yarayacak mı yoksa farklı bir boyama yöntemi mi kullanmalıyım, görecektim.

“İçlerinde ne var?” Roger merakla dönüp bana baktı.

“Plazmodyum vivaks,” dedim. “Sıtmaya neden olan tek hücreli bir hayvan.”

“Görebiliyor musun? Bakterilerin mikroskopla bile görünmeyecek kadar küçük olduklarını sanıyordum!”

“Jamie kadar kötüsün,” dedim sabırla. “Ama İskoç aksanıyla ‘R’leri yuvarlayarak ‘bakterrrrrri’ dendiğini duymak hoşuma gidiyor.”

Roger güldü. Asıldığı için sesindeki gücün büyük bir kısmı kaybolmuştu. Buna rağmen daha kısık ve sert olan sesler duruyordu.

“ ‘Öldürrrrrmek,’ derkenki kadar iyi sayılır,” dedi çimento karıştırıcısı gibi homurdanarak.

“Ah, bir İskoç için ‘öldürrrrrmek’ demek kadar güzel bir şey yoktur,” dedim. “Hepiniz gaddar heriflersiniz.”

“Ne, hepimiz mi?” Sırıttı, bu bariz genellemeyi hiç umursamadığı belliydi.

“Hepiniz,” dedim. “Bir İskoç’a hakaret eder ya da ailesini rahatsız edersen hemen mızraklarla ve kılıçlarla sana saldırır.”

“Kayda değer,” diye mırıldandı bana bakarak. “Sen de onlardan biriyle…”

“Uzun zamandır evliyim.” Süngerle silip temizleme işlemini bitirdikten sonra elinin tersini boyadım. Küçük kırmızı boyalar gazlı beze sızdı. “Bu arada,” diye ekledim, “sen kendi kan grubunu biliyor musun?”

Koyu renk kaşını şüpheyle kaldırdı. Tek istediğim konuyu açmaktı.

“Evet,” dedi yavaşça, “biliyorum. 0 pozitif.”

Koyu yeşil gözlerini gözlerime dikti.

“Çok ilginç,” dedim. Yeni bir gazlı bez koyup etrafını bantladım.

“Ne kadar ilginç?” diye sordu. Gözlerine baktım.

“Bir dereceye kadar.” Lamları alıp mavi ve pembe boyaları damlattım. Bir lamı kuruması için süt çömleğine dayadım, diğer ikisini değiş tokuş ettim; pembe lamı mavi boyanın içine, mavi lamı da pembenin içine koydum.

“Üç ana kan grubu vardır,” dedim nazikçe boyalı lama üfleyerek. “Bu üçünü herkes bilir. A, B, ve 0’dır ve herkes bunlardan birine dahil olduğunu söyler. Tıpkı diğer özelliklerin gibi, bu da genetiktir ve genlerinin yarısını annenden, yarısını babandan alırsın.”

“Bu kadarını biraz okuldan hatırlıyorum,” dedi Roger. “Kraliyet Ailesi’ndeki hemofili çizelgeleri falan. Sanırım kişisel bir anlamı var, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Olabilir.” Pembe lam kurumuş gibi görünüyordu; nazikçe mikroskoptaki yerine koyup aynayı düzeltmek için eğildim.

“Olay şu,” dedim mercekten bakıp odağı ayarlamaya çalışırken, “bu kan gruplarının antikorlarla ilgisi var. Hani kan hücrelerinin yüzeylerindeki tuhaf şekilli küçük şeyler. A grubundan olanların hücrelerinde bir tür, B grubundan olanlarındakinde başka tür antikor var. 0 grubundan olanlarda ise hiç yok.”

Kırmızı kan hücreleri aniden göründü. Yuvarlak pembe hayaletleri andırıyorlardı. Yer yer koyu pembe olmaları, hücre döküntüsü olduğunu ya da büyük beyaz kan hücrelerinden olduğunu gösteriyordu.

“O halde,” diye devam ettim, diğer iki lamı içinde durdukları boya banyosundan çıkardım, “eğer anne ve babadan biri çocuğa 0 kan grubu geni verdiyse, diğeri de A verdiyse, çocuğun kanı A olur. Ama çocukta yine de 0 tipi genler bulunur.”

Lamlardan birini nazikçe havada sallayıp kuruttum.

“Benim kan grubum A. Şimdi, babamın kan grubunun O olduğunu biliyorum. Babamın 0 grubundan olması, her iki geninin de 0 olduğunu gösterir. Yani bu genlerden hangisini bana verirse versin, 0 olmak zorunda. O yüzden A genini annemden aldım.”

Yüzündeki o tanıdık ifadeyi görünce iç çekip lamı bıraktım. Bree bana penisilin sporları çizmiş, defterini ve grafit kalemini mikroskobun yanına bırakmıştı. Defteri alıp boş bir sayfa açtım.

“Bak,” deyip hızla bir çizelge çizdim.

Henry Julia Claire

00=0 grubu A?=A ya da 0A=A grubu

AB grubu

“Anladın mı?” Grafitin ucuyla gösterdim. “Annemin kan grubundan emin değilim ama önemi de yok; A grubundan olduğum için genimi ondan almış olmalıyım, çünkü babamda yoktu.”

Diğer lam neredeyse kurumuştu; kalemi bırakıp lamı yerine koyduktan sonra mercekten bakmak için eğildim.

“Kan gruplarını -antikorları- mikroskoptan görebiliyor musun?” Roger tam arkamdaydı.

“Hayır,” dedim, kafamı kaldırmadan. “Buradaki çözünürlük iyi değil. Ama diğer şeyleri görebilirsin, umarım.” Tablayı birazcık itince hücreler tam odağa girdiler. Tuttuğum nefesi bıraktım, hafifçe ürperdim. Oradaydılar; kırmızı kan hücrelerinin pembemsi disk şekilleri. Hücrelerden bazılarının içinde koyu bir damla vardı. Bazıları yuvarlak, bazıları ise çok küçüktü. Kalbim heyecanla çarpıyordu. Mutlu bir şekilde bağırdım.

“Gel bir bak,” deyip kenara çekildim. Roger eğilip meraklı gözlerle baktı.

“Neye bakıyorum şu an?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Plazmodyum vivaks,” dedim gururla. “Sıtma. Hücrelerin içindeki küçük koyu damlalar.” Yuvarlak damlalar tek hücreli hayvanlardı ve sinek ısırığıyla vücuda giriyorlardı. Lobuta benzeyenler tomurcuklanma aşamasındaki tek hücreli hayvanlardı ve üremeye hazırlanıyorlardı.

“Olgunlaştıklarında,” diye açıkladım, bir kez daha bakmak için eğildim, “kan hücresini patlatana kadar çoğalıyorlar ve sonra yeni bir kan hücresine taşınıyorlar. Orada çoğalıp, onu da patlatıyorlar. İşte o zaman hasta sıtma atağı geçiriyor, ateşi yükseliyor ve üşüyor. Plazmodyum uyuduğunda -çoğalmadığında- hasta kendini iyi hissediyor.”

“Nasıl çoğalıyorlar?” Roger hayli etkilenmişe benziyordu.

“Bunu kimse tam olarak bilmiyor.” Derin bir nefes alıp boya damlatmak için şişelerimin kapaklarını açtım. “Ama çoğalıyorlarsa neler olduğuna bakabilirsin. Kimse hayatına sıtma ilacıyla devam edemez ya da uzun bir süre ilaç kullanamaz. İlaç yapımında kullanılan ot çok pahalı ve vücut üzerindeki uzun süreli etkisinin ne olduğunu bilmiyorum. Ve maalesef bir hücreli

hayvanlara penisilinle müdahale edemezsin. Ama birkaç günde bir Lizzie'nin kanını kontrol edeceğim; eğer Plazmodyum'un keskin bir şekilde çoğaldığını görürsem, o halde ilacı vermeye başlayacağım. Neyse ki salgını önleyebilirim. Kesinlikle denemeye değer."

Mikroskoba ve pembe-mavi boyalı lama bakarak başını salladı.

"Kesinlikle değer," dedi usulca.

Yaptığım işlem sonucu yarattığım dağınıklığı temizlememi seyretti. Elini sardığı kanlı bezi almak için eğildiğimde, "Bree'nin de kan grubunu biliyorsundur, değil mi?" diye sordu.

"B grubu," dedim, gözlerim bandaj kutusundaydı. "Çok nadir bir kan grubu. Özellikle de bir beyaz için. Bu gruba genelde küçük ve hatta kapalı toplumlarda rastlanır. Amerika'nın güneybatısındaki Kızılderili kabilelerinde ve siyahî insanlarda görülür; muhtemelen Afrika'nın belli bir alanından geldiler ama elbette kan grupları keşfedildiğinde bu bağlantı çoktan kopmuştu."

"Küçük, kapalı toplumlar. İskoç dağlıları olabilir mi mesela?"

Gözlerimi kaldırdım.

"Olabilir."

Sessizce başını salladı, kendini düşündüğü belliydi. sonra kalemi alıp yavaşça deftere kendi küçük çizelgesini çizdi.

Claire Jamie Brianna

A0=A grubu B?=B ya da 0B=B grubu

AB grubu

"Doğru," dedim. Sorgulayan gözlerle bana bakınca başımı salladım. "Kesinlikle doğru."

Cevap olarak hafifçe güldü, sonra gözlerini yeniden çizelgelere çevirdi.

"O zaman söyleyebilir misin?" diye sordu sonunda, başını kaldırıp bana bakmadan. "Kesin olarak yani?"

"Hayır," dedim, küçük bir iç çekip bezi çamaşır sepetine attım. "Ya da - Jemmy'nin senden olduğunu kesin olarak söyleyemem. Eğer değilse kesin olarak söyleyebilirim."

Tenindeki kırmızılık silindi.

“Nasıl?”

“Bree B grubu ama ben A’yım. Bu da Brianna’nin B genine ve benden 0 genine sahip olacağını gösterir ve ikisini de Jemmy’ye vermiş olabilir. Sen ona 0 vermiş olabilirsin çünkü sende sadece 0 var.”

Pencerenin yanındaki küçük tüpleri işaret ettim. İçlerindeki serum, öğleden sonra güneşiyle kahverengimsi bir sarı renk almıştı.

“Yani. Eğer Bree ona 0 genini verdiyse, sen de -babası olarak- ona 0 verdiysen, 0 grubu olur. Kanında antikor olmaz ve benim, Jamie’nin ya da Bree’nin kanından alınan seruma tepki vermez. Her iki durumda da babası sen olabilirsin ama 0 grubu biri de olabilir. Eğer, her neyse- ”

Derin bir nefes alıp Roger’ın bıraktığı kalemi aldım. Bir yandan konuşup, bir yandan çizerek ihtimalleri resmettim.

Brianna Roger Jemmy

0B=B grubu 00=0 grubu 0B ya da 00= B

ya da 0 grubu

“Ama eğer Jemmy A ya da AB grubu çıkarsa -o halde babası O grubuna homozigoz değildir -homozigoz aynı anda eşgenli demektir- ve sen O’sun.” İhtimalleri bir önceki çizelgemin soluna yazdım.

X Brianna Roger

A0/AA/AB/BB/B0/00 B0=B grubu 00=0 grubu

Jemmy Jemmy

AB=AB grubu B0=B grubu

A0=A grubu 00=0 grubu

0B/B0=B grubu

BB=B grubu

00=0 grubu

Roger'ın gözlerinin 'X'e doğru kaydığını görüp bunu neden o şekilde yazdığımı düşündüm. Sonuçta Jemmy'nin babası herhangi biri olamazdı. Yine de 'Bonnet' yazmaya elim gitmemişti. Belki yalnızca batıl inançtı nedeni; belki de adamdan belli bir mesafe uzakta durma isteğiydi.

"Aklında bulunsun," dedim özür dilercesine, "0 grubu insanlar arasında sık görülür."

Roger homurdandı, çizelgeye bakarak oturdu. Bir şey düşünürcesine gözlerini kıstı.

"Yani," dedi sonunda. "Eğer 0 ya da B grubundansa, benim oğlum olabilir ama kesin değil. A ya da AB ise, benim değil ve bu kesin."

Parmağını yavaşça elindeki yeni bandajın üzerinde bir ileri bir geri hareket ettirdi.

"Bu çok kesinlikten uzak bir test," dedim yutkunarak. "Ben -yani, testin içinde de her zaman bir hata olasılığı vardır."

Bana bakmadan başını salladı.

"Bunu Bree'ye söyledin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Elbette. Bilmek istemediğini söyledi ama sen istiyorsan, testi yaparım."

Yutkunduğunu gördüm. Elini kaldırıp boğazındaki yaraya dokundu. Gözlerini yerdeki silinmiş tahtalara dikti, hiç kırpmıyordu.

Onu biraz yalnız bırakmak için arkama dönüp mikroskoba eğildim. Bir şema yapmayı düşündüm. Plazmodyumlu hücrelerin göreceli yoğunluğunu tahmin etmeme yardım edecek bir sayma şeması. Şimdilik gözümle yaptığım ilkel sayım yeterli geliyordu.

Artık çalışabileceğim bir boyam olduğuna göre, Tepe'deki diğer insanların kanını test edebileceğimi düşündüm. Başlangıç olarak evdekileri test edecektim. Sivrisinekler kıyılara nazaran dağlarda daha azdı ama yine de çok fazlalardı ve Lizzie kendini iyi hissediyor bile olsa, hâlâ olası bir enfeksiyon riski altındaydı.

"… dört, beş, altı…" Enfekte olan hücreleri sayıp hem arkamdaki taburede oturan Roger'ı, hem de ona Brianna'nın kan grubunu söylediğimde aklıma gelen ani çağrışımları unutmaya çalıştım.

Brianna yedi yaşındayken bademcikleri alınmıştı. Çizelgeye kaşlarını çatarak bakan doktoru hâlâ çok net hatırlıyordum. Çizelgede hem kendi, hem de anne babasının kan grupları yazıyordu. Frank de benim gibi A grubuydu. Ve her ikisi de A grubundan olan bir anne babanın hiçbir şekilde B grubu bir çocuğu olamazdı.

Doktor kafasını kaldırıp önce bana, sonra Frank'a ve sonra yine bana bakmıştı. Yüzünde utanç vardı ve gözleri bana bakarken buz gibi bir şüpheyle doluydu. Göğsümde ahlaksız kelimesinin baş harfi, kırmızı bir 'A' olarak işlenmiş gibiydi.

Frank, huzur içinde yatsın, doktorun o bakışını görmüş ve sadece, "Karım duldu; Bree'yi bebekken evlat edindim," demişti. Doktorun yüzü birden özür diler bir ifade almıştı. Frank elimi eteğimin arkasından sıkıca tutmuştu. Bunu hatırlayınca elimi aynı şekilde sıktım ve aniden lam kaydı. Boş ve bulanık camla baş başa kaldım.

Roger ayağa kalkınca bir ses duydum. Arkama döndüğümde yosun gibi koyu ve yumuşak gözleriyle bana gülümsedi.

"Kan önemli değil," dedi usulca. "O benim oğlum."

"Evet," dedim, boğazım düğümlenmişti. "Biliyorum."

Bir anlık sessizliğimizi gürültülü bir çatırtı bozdu. Şaşkın gözlerle yere baktım. Ayağımın dibinde hindi tüyleri vardı ve Adso hızla odadan çıktı. Ağzında kocaman bir kanat eklemi vardı.

"Seni kana susamış kedi!" dedim.

98 AKILLI ÇOCUK

Bu gece doğudan soğuk bir rüzgâr esiyordu; Roger başının yanındaki çatlak duvardan uğultuyu ve evin ötesindeki ağaçların hışırtısını duyuyordu. Ani bir esinti pencereyi örten yağlı posta çarptı; post çat diye bir sesle havalanıp kenarda toplandı. Hava akımı yüzünden masanın üzerindeki kâğıtlar uçuştu, mumun alevi telaş verici bir açıyla yana eğildi.

Roger mumu aceleyle güvenli bir yere çekti, postu avucuyla bastırırken kafasını arkaya çevirerek karısının ve oğlunun gürültüye uyanıp uyanmadığına baktı. Mutfak bezi, asılı durduğu ocağın yanındaki yerinde sallanıyordu, bodhranının derisi esintiyle birlikte titriyordu. Etrafı çevrili ocaktan birden alev yükseldi. Soğuk hava yanağına değdiğinde Brianna'nın kıpırdandığını gördü.

Brianna battaniyelerin içine kıvrıldı, birkaç kırmızı saç teli esintinin içinde parlıyordu. Jemmy'nin şu an uyuduğu beşik, büyük yatağın yanındaydı; odanın o bölümünden hiç ses gelmiyordu.

Roger, bir süredir tuttuğu nefesini verdi, içinde gerekli ıvır zıvırların durduğu boynuzdan yapılma tabağın içini karıştırıp bir çiviyle geri geldi. Elinin ayasıyla çiviyi çakmasıyla esinti küçük ve soğuk bir sızıntıya dönüştü. Sonra düşen kâğıtlarını toplamak için yere eğildi.

"Telfer'ın hayvanlarının geri dönmesine izin verecek misin?

Yoksa hatırım için bir şey yapacak mısın?"

Kalemindeki yarısı kurumuş mürekkebi temizlerken, sözleri Kimmie Clellan'ın çatlak ve ihtiyar sesini duyarak tekrarlıyordu.

Bu "Fair Dodhead'ın Jamie Telfer'ı" adında bir şarkıydı. Onlarca mısra süren eski bir halk şarkısıydı ve onlarca bölgesel çeşitlemesi vardı. Hepsi, sınırda oturan Telfer adındaki bir adamın akrabalarını ve arkadaşlarını çağırarak evine yapılan bir saldırıyı geri püskürtme girişimlerini konu ediyordu. Roger bu çeşitlemelerden üçünü biliyordu ama Clellan'ın söylediği Telfer'ın kuzeni Willie'den bahseden tamamen yeni bir çeşidiydi.

“Yoksa bileğimin gücüyle, dedi Willie Scott.

Sana karımın kürkünü mü giydireyim!”

Kimmie Roger’a, bu şarkıyı geceyi geçirmek için kendi kendine ya da ateşini paylaştığı insanları eğlendirmek için söylediğinden bahsetmişti. İskoç gençliğinin bütün şarkılarını hatırlıyordu ve boğazı notaları çıkartacak kadar ıslak olduğu sürece defalarca söylemekten zevk alıyordu.

Büyük evdeki diğer insanlar Clellan’ın repertuarının iki ya da üç şarkısına eşlik etmiş ama artık esnemeye ve dördüncü şarkıda gözlerini ovuşturmaya başlamış, en sonunda da müsaadelerini isteyerek kızarmış gözlerle -hep beraber- yatağa gitmişlerdi. Roger orada kalmış, ihtiyar adama daha fazla viski koyup şarkıyı bir kez daha söylemesi için teşvik etmişti. Ta ki sözleri tamamen hafızasına kazıyana kadar.

Hafıza riskli bir şeydi, tesadüfî kayıplara ve bilinçsiz tahminlere bağlıydı. Önemli şeyleri kâğıda yazmak çok daha güvenliydi.

“Hayvanların dönmesine izin vermeyeceğim,

Ne senin sevginden, ne de korkundan…”

Kalemle nazikçe sözcükleri teker teker yazdı. Sayfanın üzerinde ateşböcekleri gibi görünüyorlardı. Saat çok geç olmuştu ve Roger’ın kaslarına soğuktan ve uzun süre oturmaktan sancı giriyordu. Buna rağmen, hazır bütün dizeler taptaze aklındayken, hepsini teker teker yazmakta kararlıydı. Clellan sabahleyin bir ayı tarafından yenebilir ya da düşen kayaların altında kalıp ölebilirdi ama Telfer’ın kuzeni Willie yaşayacaktı.

“Jamie Telfer’ın hayvanlarını süreceğim,

Buradaki bütün İskoçlara rağmen…”

Alev fitilin içindeki bir deliğe çarpınca mumdan kısa bir cızırtı geldi. Kâğıda yansıyan ışık titredi, mumun alevi parmak kadar bir ışıktan parlak mavi bir cüceye dönüşünce harfler aniden gölgenin içinde kayboldular. Tıpkı küçücük bir güneşin ani ölümü gibiydi.

Roger kalemini bıraktı, boğuk bir sesle lanet okuyarak mumluğu aldı.

Yeniden alevlenmesi umuduyla fitile nazikçe üfledi.

“Ama Willie başından yaralandı,” diye mırıldandı kendi kendine. Sözcükleri sürekli nefes aralarında tekrar edip aklında tutmaya çalışıyordu. “Ama Willie başından yaralandı/Ve Harden çok öfkelendi/Willie’yi yerde yatarken görünce… Willie’yi yerde yatarken görünce…”

Nefesiyle beslenen turuncu bir ışık huzmesi yükseldi, ama sonra üflemeye devam ettiği halde gitgide azaldı, yarı karanlık odada beyaz bir duman bulutu bırakarak kaybolmadan önce alay eder gibi bir iki kez parladı. Balmumu kokusu burnuna doldu.

Bu kez daha yüksek bir sesle lanet okudu. Brianna yatağın içinde kıpırdandı. Meraklı bir ses çıkararak başını kaldırdığında, Roger koçan hışırtısını duydu.

“Sorun yok,” dedi boğuk bir fısıltı ve huzursuz bir bakışla. “Mum söndü. Uyumaya devam et.”

Ama Willie başından yaralandı…

“Hmm.” İç çekerek başını yeniden kaz tüyü yastığa bıraktı.

Otomatik olarak Jemmy’nin başı battaniyeyle örülü yuvasından dışarı çıktı. Saçlarına vuran ışık halkası ocağın donuk ışıltısında parladı. Pek ağlama sayılmayacak bir ses çıkardı. Roger’ın kalkmasına fırsat kalmadan Brianna yataktan güdümlü bir füze gibi fırlayıp çocuğu battaniyelerin arasından aldı.

“Lazımlık!” diye bağırdı, Jemmy’nin giysileriyle boğuşurken çıplak ayağıyla da arkayı işaret etti. “Lazımlığı bul! Bir saniye tatlım,” dedi Jemmy’ye, ses tonunu aniden değiştirerek. “Biiiiiir saniye bekle, şimdi…”

Sesindeki telaş yüzünden hemen harekete geçen Roger dizlerinin üzerine çöküp kolunu yatağın altındaki siyah deliğe soktu.

Willie başından yaralandı… ve… dizkemiği? Kafatası?

Bu koşuşturma içinde birden hafızanın uzak kalesi inatla şarkıya yapıştı, içkulağında çalmaya devam etti. Ama çalan yalnızca melodiydi, sözler hızla kayboluyordu.

“Buldum!” Toprak lazımlığı buldu, yanlışlıkla yatağın bacağına çarptı -

Tanrı’ya şükür, kırılmadı!- ve yerden Bree’ye doğru fırlattı.

Bree, çıplak kalan Jemmy’yi mutluluk çığlıklarıyla lazımlığa oturttu. Jemmy’yi teşvik etmek için bir şeyler söylerken, Roger da yarı karanlığın içinde düşen mumunu bulmaya çalıştı.

“Tamam tatlım, evet, güzel…”

Willie başından… hayır, kaşından…

Mumu buldu. Neyse ki kırılmamıştı. Dikkatle ateşe yaklaşıp mumun fitilini korlara sokarak yeniden yaktı. Sonrasında korları karıştırıp yeni bir odun daha attı. Ateş yeniden canlandı, annesinin baskısına ve kendi pozisyonuna rağmen uykusuna geri dönmek için çok başarılı bir çaba gösteren Jemmy aydınlandı.

“Kaçıracaksın yoksa,” diyordu Bree, Jemmy’nin omzunu nazikçe sallayarak.

“Kaçırmak mı?” dedi Roger. Bu tuhaf deyiş, aklındaki dizelerden artakalanları harekete geçirmişti. “Kaçırmak ne demek?” Bir baba olarak şu anki deneyimi ona küçük çocukların zaten kaçık doğduklarını ve çok yavaş bir şekilde akıllandıklarını gösteriyordu. Bunu söyleyince Brianna ona çok kötü bir bakış fırlattı.

“Ne?” dedi sinirli bir sesle. “Kaçık doğarlar derken ne ima ediyorsun?” Bir eli Jemmy’nin omzundayken, diğer elini karnının üzerine koyup işaret parmağıyla pipisini tuttu.

“Kaçık,” dedi Roger. Elini şakaklarına götürerek küçük bir daire çizdi. “Bilirsin işte, deli. Üşütük.”

Bree tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki Jemmy kafasını öne düşürerek korku verici hareketlerde bulundu.

“Hayır, hayır!” dedi Bree, Jemmy’yi iyice sarmalayarak. “Uyan tatlım! Uyan ve sakın altına kaçırma!”

Bu sinsi terim Roger’ın aklına yerleşmişti ve hatırlamaya çalıştığı dizenin sözlerini iyice unutturuyordu.

Willie lazımlığına oturdu/Kılıcı altına kaçırdı…

Başını, sanki yerinden çıkarmak istercesine iki yana salladı ama çok geçti. Esas sözler kaybolmuştu. Teslim olup Brianna'ya yardım etmek için yanına çömeldi.

"Uyan canım. Yapman gereken bir iş var." Parmağını nazikçe Jemmy'nin çenesinin altına koyup kulağına üfledi, uyurken terlediği için hâlâ ıslak olan ve bu yüzden şakaklarına yapışan ipeksi kırmızı saçlarını dalgalandırdı.

Jemmy'nin göz kapakları hafifçe açıldı. Küçük pembe bir köstebeğe benziyordu. Sanki rahat ininden çıkarılmış, dış dünyaya uğursuz gözlerle bakıyordu.

Brianna ağzını kocaman açarak esnedi, kafasını iki yana salladı, mum ışığında gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çattı.

"Peki, eğer İskoçya'da 'altına kaçırmak' demiyorsanız, ne diyorsunuz?" diye sordu aksi bir şekilde.

Roger gıdıklayan parmağını Jem'in karnına götürdü.

"Ah… Bir arkadaşımın küçük oğluna altını doldurup doldurmadığını sorduğunu hatırlıyorum," dedi. Brianna kaba bir ses çıkardı, Jemmy gözkapaklarını kırpıştırdı.

"Hangisi işe yararsa," dedi Brianna. Hâlâ kızgındı ama pes etmişti. "Altını doldurmak, altına kaçırmak. Haydi, tuvaletini yap artık, tamam mı? Annen uyumak istiyor."

"Belki de parmağını çekmelisin, ha?" Roger Bree'nin parmağını işaret etti. "Çocukta kompleks falan yaratacaksın."

"İyi." Bree elini hızla çekti ve çocuğun pipisi bir anda lazımlığın kenarından Roger'a doğru döndü.

"Hey! Bir dak- " diye başladı ve aynı zamanda elini kaldırıp kendini korumaya çalıştı.

"Kaka," dedi Jemmy, uykulu bir sevinç içinde.

"Gülmeyi keser misin lütfen?" dedi Roger sinirli bir şekilde. Elini mutfak bezine sildi.

Brianna gülüp kafasını iki yana sallayarak eşarbının altından yüzüne düşen saçlarını gözlerinin önünden çekti.

"Aferin Jemmy!" dedi.

Bu sözle iyice cesaretlenen Jemmy derin bir nefes aldı, çenesini göğsüne doğru çekti ve başka bir telaş yaratmadan o gecenin olayının ikinci kısmına geçti.

“Akıllı çocuk!” dedi Roger samimiyetle.

Brianna Roger’a baktı, bir an şaşırıp kendi alkışına ara verdi.

Roger da şaşırmıştı. Refleks olarak konuşmuştu ve ağzından çıkan sesleri duyunca, sesinin kulağına kendi sesi gibi gelmediğini fark etmişti. Çok tanıdıktı ama kendi sesi değildi. Clellan’ın şarkısını yazmak, sözleri şekillendiren kendi dudakları da olsa, ihtiyarın adamın sesini duymak gibiydi bu.

“Evet, bu çok akıllıca,” dedi daha da yumuşak bir sesle. Küçük çocuğun ipeksi saçlarını nazikçe okşadı.

Brianna Jemmy’yi öpücüklerle ve hayranlık fısıltılarıyla yatağına yatırırken, Roger da lazımlığı boşaltmak için dışarı çıktı. Temel temizlik işlemi tamamlandıktan sonra, geri dönüp yatağa girmeden önce ellerini yıkamak için pınara gitti.

Roger yatağa girerken Bree uykulu bir şekilde, “İşin bitti mi?” diye sordu. Yan yatıp kalçalarını Roger’ın karnına doğru yapıştırdı. Dışarıdan geldikten sonra Bree’nin kendisinden daha sıcak olduğunu fark eden Roger için bu hareket bir şefkat göstergesi gibiydi.

“Evet, bu gecelik.” Bree’ye sarılıp kulağının arkasını öptü. Vücudunun sıcaklığı ona rahatlık ve huzur vermişti. Bree, Roger’ın soğuk ellerini hiçbir şey demeden avuçlarının arasına alıp çenesinin altına götürdü ve öptü. Roger hafifçe gerinip rahatladı, kaslarını serbest bırakıp birbirinin şekline göre ayarladıkları vücutlarının küçük hareketlerini hissetti. Jemmy’nin kuruluğun verdiği rahatlıkla uyuduğu beşikten horultular geldi.

Brianna ateşi henüz karıştırmıştı; ceviz ağacının tatlı kokusu etrafa yayılmıştı. Düşük ve sakin bir sıcaklıkla yanan ateş, gömülü alev reçine torbasına ya da ıslak bir noktaya ulaştığında küçük cızırtılar çıkartıyordu. Roger’ı önce sıcak, sonra uyku bastı, battaniyesini kulaklarına kadar çekip aklının temiz dolaplarının kilidini açtı, bütün günün düşüncelerini ve etkisini parlak renkli öbekler halinde kafasından attı.

Bilinçsizliğe son birkaç dakika dayanarak, Telfer’ın şarkısının dizelerini hatırlamak umuduyla aklını bir yokladı; uçup giden dizeleri hatırlamasını sağlayacak birkaç sözü ya da müziği hatırlayıp hemen bilinç üstüne çekmeye çalıştı. Hafızasının derinliklerinden çıkan şey bahtsız Willie’nin hikâyesi

değil, yalnızca bir sesti. Bu ses ne kendisinin, ne de ihtiyar Kimmie Clellan'ındı.

Akıllı çocuk! diyordu ses, sıcak bir tonda. İçine kahkaha da dahildi. Roger kıpırdandı.

"Ne dedin?" dedi Brianna, Roger'ın hareket etmesiyle rahatı kaçınca.

"Devam et, akıllı davran," dedi Roger yavaşça. Sözcükler aklında oluştukça onları paylaşıyordu. "Öyle söylerdi."

"Kim?" Brianna kafasını yastıkta çevirirken saçlarının hışırtısı duyuldu.

"Annem." Boştaki elini Bree'nin beline sarıp iki elini de düzeltti. "İskoçya'da ne derler diye sormuştun ya. Annem bana hep böyle derdi. 'Devam et, akıllı davran!' ya da 'Akıllı olmak istemiyor musun?'"

Bree uykulu bir şekilde güldü.

"Altına doldurmaktan daha iyi," dedi.

Bir süre sessizce yattılar. Sonra Bree yumuşak ama artık uykusu açılmış bir sesle, "Ara sıra babandan bahsediyordun ama daha önce annenden bahsettiğini hiç duymamıştım," dedi.

Roger tek omzunu silkti, dizlerini Bree'nin uyluk kemiklerinin arkasına çekti.

"Annem hakkında çok bir şey hatırlamıyorum."

"Öldüğünde kaç yaşındaydın?" Brianna elini Roger'ın elinin üzerine koydu.

"Ah, galiba dörttüm, beşi doldurmak üzereydim."

"Hmm." Şefkatli bir ses çıkarıp elini sıktı. Bree kendi düşüncelerine dalıp bir süre sessiz kaldı ama Roger, Bree'nin yutkunduğunu duydu ve omuzlarındaki hafif gerginliği hissetti.

"Ne oldu?"

"Ah… yok bir şey."

"Öyle mi?" Elini çekip ağır örgülerini kaldırdı, nazikçe ensesine masaj yaptı. Bree masaj yapmasını kolaylaştırmak için başını çevirip yastığa gömdü.

"Ben düşündüm de… eğer şimdi ölürsem, Jemmy çok küçük ve beni hiç hatırlamaz," diye fısıldadı. Sözcükler boğuk boğuktu.

"Hatırlar." Roger anında bu fikre karşı gelip Bree'yi rahatlatmaya çalıştı. Ne

var ki, Bree'nin haklı olduğunun farkındaydı.

"Sen hatırlamıyorsun ve üstelik sen anneni kaybettiğinde Jemmy'den çok daha büyükmüşsün."

"Ah… annemi hatırlıyorum," dedi yavaşça, başparmağını ensesinin omzuyla buluştuğu noktaya koydu. "Ama bölük pörçük. Bazen rüya gördüğümde ya da başka bir şey düşündüğümde, birden gözlerimin önüne o geliyor ya da sesi kulaklarımda çınlıyor. Net hatırladığım birkaç şey var. Mesela boynundaki kırmızı taşlı kolye. Taşlar lal taşıydı."

Taşların arasından ilk talihsiz geçme girişimi sırasında bu kolye Roger'ın hayatını kurtarmış olabilirdi. Ara sıra, tıpkı teninin altına gömülmüş küçük bir diken gibi, kolyenin yokluğunu hisseder ama bu hissi bastırıp, kendisine en nihayetinde onun bir parça metalden ibaret olduğunu söyleyip dururdu.

Aynı zamanda, onu özlerdi.

"Bu da bir şeydir Roger." Bree'nin sesinde keskinlik vardı. "Onu hatırlıyor musun? Yani Jemmy benim hakkımda ve senin hakkında ne bilecek? Eğer bizden geriye bir tek…" Odada uygun bir nesne aradı. "…bodhranın ya da benim cep bıçağım kalırsa."

"Babasının müzisyen, annesinin de kana susamış olduğunu bilecek," dedi Roger duygusuzca. "Ah!" Bree'nin yumruğunu indirdiği bacağını okşayıp ellerini yeniden omuzlarına koydu. "Hayır, ben ciddiyim. Bizim hakkımda birçok şey bilecek ve yalnızca arkamızda bıraktığımız ıvır zıvır sayesinde değil ki ıvır zıvır da işe yarar."

"Nasıl?"

"İşte…" Bree'nin omuzları yeniden rahatlamıştı; Roger, Bree'nin ince kürek kemiğini hissedebiliyordu, etine batmıştı. Çok zayıf olduğunu düşündü. "Sen bir süre tarih okumuştun, hatırlıyor musun? İnsanın tabak ya da oyuncak gibi evde bulunan nesnelerden ne kadar çok şey öğrenebileceğini biliyorsundur."

"Mmm." Bree'nin şüpheci bir hali vardı ama Roger onun yalnızca ikna olmuş görünmek istediğini düşündü.

"Ve Jem çizimlerin sayesinde senin hakkında daha çok şey bilecek," dedi. Ve eğer rüya günceni okursa bir oğlun bilmesi gerekenden çok daha fazlasını, diye düşündü. Bunu söylemek, günceyi okuduğunu itiraf etmek dilinin ucuna geldi ama hepsini yuttu. Bree'nin, güncesini okuduğunu öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğinden korkmasının dışında, yazmayı bırakacak ve zihnindeki o küçük sırları öğrenemeyecek olmasından daha çok korkuyordu.

“Galiba doğru,” dedi usulca. “Jem’inin resim mi çizeceğini, yoksa müzisyen mi olacağını merak ediyorum.”

Eğer Stephen Bonnet flüt çalıyorsa, diye düşündü Roger alaycı bir şekilde. Bu huzur bozucu düşünceyi dizginlemeyi başardı.

“Bizim hakkımızdaki çoğu şeyi bu şekilde öğrenecek,” dedi nazik masajına devam ederek. “Kendine bakacak, değil mi?”

“Ha?”

“Kendine bir bak,” dedi. “Seni gören herkes ‘Sen Jamie Fraser’ın kızı olmalısın!’ diyor. Ve tek olay kırmızı saçlarınız değil. Avcılığa ne diyorsun? Senin ve annenin domateslerle…”

Bree refleks olarak dudaklarını ısırdı, Roger gülünce o da güldü.

“Evet, tamam, anladım,” dedi. “Hmm. Neden domateslerden bahsettin ki? Son kurutulmuş domatesleri geçen hafta kullandım ve yeniden çıkmaları için altı ay gerek.”

“Üzgünüm,” deyip özür dilemek için ensesinden öptü.

“Merak ettim,” dedi bir süre sonra. “Jamie’yi öğrendiğinde -onu aramaya başladığımızda- nasıl olduğunu merak etmiş olmalısın.” Merak ettiğini biliyordu. “Onu bulduğunda nasıl kıyasladın? Onu aklında, onun hakkında bildiklerine göre mi kendin hakkında bildiklerine göre mi hayal etmiştin?”

Bu Bree’nin biraz alaycı bir şekilde gülmesine neden oldu.

“Bilmiyorum,” dedi. “O zaman da bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum.”

“Ne demek bu?”

“Biriyle tanışmadan önce onun hakkında bir şeyler duyunca, elbette gerçek kişi duyduğun ya da hayal ettiğin gibi çıkmıyor. Ama hayal ettiğini de unutmuyorsun; aklının bir köşesinde kalıyor ve onunla tanıştığında gördüğün manzarayla birleşiyor. Sonra da- ” Düşünerek kafasını öne eğdi. “Biriyle önce tanışıp, sonra hakkında bir şeyler duyunca bu onu nasıl gördüğünü etkiliyor, değil mi?”

“Öyle mi? Hmm, sanırım öyle. Yani diğer… babanı mı kastediyorsun? Frank’i mi?”

“Galiba onu kastediyorum.” Bree, Roger’ın ellerinin altında kıpırdanıp konuyu kapatmak istedi. Frank Randall hakkında konuşmak istemiyordu, şu an değil.

“Peki ya senin annenle baban Roger? Papaz Efendi’nin bütün eski eşyalarını bu kutularda saklamasının nedeni bu mu sence? Daha sonra bakıp, bir şeyler öğrenip gerçek hatıralara ekleyebilmek için mi?”

“Evet, sanırım öyle,” dedi şüpheci bir şekilde. “Her iki durumda da gerçek babama dair hiçbir anım yok; beni yalnızca bir kez gördü ve ben de o sırada bir yaşımdan daha küçüktüm.”

“Ama anneni biraz olsun hatırlıyorsun, değil mi?”

Biraz telaşlı bir hali vardı; Roger’ın annesini hatırlıyor olmasını umdu. Roger bir an tereddüt etti, sonrasında küçük bir şokla aklına bir şey geldi. İşin aslı, şu ana kadar annesini hatırlamayı bilinçli olarak hiç çabalamamıştı. Bunu fark edince aniden ve alışılmadık bir şekilde utanç duydu.

“Savaşta ölmüştü, değil mi?” Bree elini, Roger’ın yarım kalan masajına son verip nazikçe Roger’ın gerilmiş bacak kasına koydu.

“Evet. Bombardıman sonucu.”

“İskoçya’da mı? Ama ben sanıyordum ki- ”

“Hayır. Londra’da.”

Bu konu hakkında konuşmak istemedi. Hiç de konuşmamıştı. Çok nadiren, hatırladıkları onu bu yöne çekince, hemen bu düşüncesinden dönüyordu. Bu ülke kapalı bir kapının ardında duruyor ve üzerinde kocaman bir ‘Girilmez’ tabelası vardı; Roger da asla girmeye çalışmamıştı. Bu gece ise… Bree’nin, oğlunun onu hatırlamayacağı düşüncesinden duyduğu kederin yankısını duydu. Aynı yankıyı, aklındaki kilitli kapının ardından bağıran kadının sesinde hissetti. Gerçekten kilitli miydi?

Göğüs kafesinde hissettiği dehşet duygusuyla, uzanıp elini kapalı kapının tokmağına koydu. Ne kadar hatırlıyordu?

“Büyükannem İngilizdi,” dedi yavaşça. “Duldu. Babam öldürüldüğünde onunla Londra’da yaşamak için güneye gittik.”

Yıllardır tıpkı annesini düşünmediği gibi, büyükannesini de düşünmemişti. Ama konuştukça annesinin kullandığı gülsuyu ve gliserinli el kreminin kokusunu, Tottenham Court Road’daki üst katta bulunan evinin küflü kokusunu hatırlıyordu. Ev fazla büyük mobilyalarla doluydu. Mobilyalar bir evin, kocanın ve çocukların olduğu bir yaşamın kalıntılarıydı.

Bree, Roger’ın aldığı derin nefesi hissedip geniş sırtını cesaret vermek istercesine kocasının göğsüne gömdü. Roger, Bree’nin ensesini öptü. Kapı

açıldı, belki yalnızca aralanmıştı ama içeriye Londra'nın buz gibi öğleden sonra ışığı sızmış, eski püskü bir halının üzerindeki ahşap bloklara vurmuştu. Bir kadın eli bu ahşap bloklarla bir kule yapıyor, soluk güneş kadının elindeki elmasa yansıyıp gökkuşakları oluşturuyordu. O ince eli gören Roger, refleks olarak parmaklarını büktü.

"Annem, tıpkı büyükannem gibi ufak tefekti. Ama ikisi de bana büyük görünüyorlardı fakat annemin… annemin raftan bir şey almak için parmak uçlarında durduğunu hatırlıyorum."

Bir şey. İçinde kesme şeker kâsesi bulunan çay kutusu. Yıpranmış çaydanlık, üç alakasız bardak. Roger'ın bardağının üzerinde bir panda resmi vardı. Bir paket bisküvi -parlak kırmızı ve üzerinde papağan resmi var… Tanrım, hiç daha önce böylesini görmemişti -hâlâ onlardan var mıydı acaba? Hayır, elbette yoktu, bu çağda olamazdı…

Yolundan sapan aklındaki bu düşünceleri sert bir şekilde uzaklaştırdı.

"Görünüşünü biliyorum ama genelde kendi hatıralarımdan değil, resimlerden hatırlıyorum." Midesinde rahatsız edici bir hisle anıları olduğunu fark etti. Annesini düşününce birden aklına resimler gelmedi; gözlüğünün zincirini gördü. Göğsünün yumuşak kıvrımına dökülen küçük metal boncuklardan oluşuyordu bu zincir. Yanağında sabun kokulu sıcak bir yumuşaklık hissetti; çiçekli ev elbisesinin pamuk kumaşıydı bu. Elbisede mavi çiçekler vardı. Borazan şeklindeydiler ve kıvrımlı asmaları vardı; çok net hatırlıyordu.

"Annen nasıldı? Ona benziyor musun?"

Omuzlarını silkti, Bree kıpırdanıp yüzünü Roger'a döndü, başını koluna dayadı. Yarı karanlığın içinde gözleri parladı, merakı uykusunu yenmişti.

"Biraz," dedi Roger yavaşça. "Saçları koyu renkti, tıpkı benimkiler gibi." Parlak, kıvırcık. Rüzgârda uçuşuyor, üzerine beyaz kum taneleri dökülüyordu. Roger annesinin başından aşağı kum dökmüş, annesi de gülerek kumları ayıklamıştı. Kumsalda falan mıydılar?

"Papaz Efendi'nin çalışma odasında annemin birkaç resmi vardı. Birinde ben kucağında oturuyordum. Neye baktığımızı bilmiyorum ama ikimiz de sanki gülmemek için kendimizi zor tutuyor gibiydik. O resimde birbirimize çok benziyoruz. Sanırım dudaklarımı ondan almışım. Bir de… belki… kaşlarımı."

Uzun bir süre annesinin resmini nerede görse göğsü sıkışmıştı. Ama sonra geçmişti, resimler anlamlarını kaybetmiş ve Papaz Efendi'nin evindeki

sıradan nesnelerden biri haline gelmişlerdi. Şimdi o resimleri yeniden net bir şekilde görüyordu ve göğsü yeniden sıkışmıştı. Geçmesini umarak boğazını temizledi.

“Su ister misin?” Yatağının yanındaki taburede duran sürahiyi ve bardağı almak için tam kalkacaktı ki Roger başını iki yana sallayıp Bree’yi omzundan tutarak durdurdu.

“İyiyim,” dedi kısık bir sesle, yeniden boğazını temizledi. Asıldıktan hemen birkaç hafta sonraki kadar acımıştı. Elini istemeden yarasına götürdü, parmak ucuyla çenesinin altındaki çizgiyi okşadı.

“Biliyor musun,” dedi bir anlığına da olsa konuyu değiştirmek için, “River Run’a halanı görmeye gittiğinde kendi portreni yapmalısın.”

“Ne, ben mi?” Bree şaşırmıştı ama Roger bu fikrin Bree’nin hoşuna gittiğini düşündü.

“Elbette. Yapabileceğini biliyorum. Hem de… kalıcı bir kayıt olur yani.” Sana bir şey olması durumunda Jem’in hatırlayabilmesi için. Sözcükler, ikisini de anlık bir sessizliğe salarak karanlığın içinde salındılar. Kahretsin, Bree’yi rahatlatması gerekirdi.

“Bende bir portren olsun istiyorum,” dedi usulca. Parmağını uzatıp Bree’nin yanağını ve şakaklarını okşadı. “Böylece yaşlandığımızda bakarız ve sana hiç değişmediğini söylerim.”

Belli belirsiz gülümseyip kafasını çevirdi, Roger’ın parmaklarını öptükten sonra yeniden sırt üstü yattı. Ayak parmaklarını gerdi, sonra iç çekerek rahatladı.

“Bunu düşüneceğim,” dedi.

Odada ateşin cızırtısı ve genleşen kirişlerin nazik çatırtısı dışında ses yoktu. Gece soğuk ama sakindi; sabah sis olacaktı -dışarı çıktığında topraktaki ıslaklıktan ve ağaçların kokusundan anlamıştı. Ama içerisi sıcak ve kuruydu. Brianna yeniden iç çekti; Roger, Brianna’nın yeniden uyuyakalmak üzere olduğunu hissetti. Kendisinin de uykusu gelmişti.

Teslim olup acısız bir şekilde sürüklenmek harikaydı. Ama Brianna’nın korkuları bir süreliğine dinmişken, Roger hâlâ o fısıltıyı duyuyordu: “Beni hiç hatırlamayacak.” Ama fısıltı artık aklındaki kapının öteki tarafından geliyordu.

Hatırlıyorum anne, dedi kendi kendine ve kapıyı ardına kadar açtı.

“Onunlaydım,” dedi usulca. Sırt üstü yatmış, çam ağacından yapılmış tavanı seyrediyordu. Kirişlerin birleşim yerleri karanlığa uyum sağlayan gözlerine neredeyse hiç görünmüyordu.

“Ne? Kiminle?” Bree’nin sesindeki uykucu tonu duyabiliyordu ama meraktan kalkmıştı.

“Annemle. Ve büyükannemle. Bomba… bomba patladığında.”

Bree’nin başını keskin bir şekilde ona doğru çevirdiğini duydu. Roger’ın sesindeki gerginliği fark etmişti. Roger gözlerini hiç kırpmadan karanlık çatı kirişlerine bakıyordu.

“Bana anlatmak ister misin?” Brianna, Roger’ın elini tutup sıktı. Roger, anlatmak isteyip istemediğinden emin değildi ama başını sallayıp o da Bree’nin elini sıktı.

“Evet. Sanırım anlatmalıyım,” dedi usulca. Derin bir iç çekip kulübenin bir köşesine asılı duran kızarmış mısır lapasının ve soğanın kokusunu kokladı. Burnunun arka kısımlarında bir yerde, hava gazının, kahvaltıda yediği lapanın, ıslak yünlerin ve yük arabalarının petrol dumanları, hafızasının labirentlerindeki sessiz rehberleri uyandırdı.

“Geceydi. Hava saldırısı sirenleri çaldı. Bunun ne olduğunu biliyordum ama her defasında da korkudan ödüm patlıyordu. Giyinecek zaman yoktu; annem beni yataktan çıkardı, pijamalarımın üzerine paltomu giydirdi, sonra dışarı çıkıp merdivenlerden indik -otuz altı basamak vardı, her gün marketten eve gelirken sayardım- ve en yakın sığınağa girdik.”

Onlara en yakın sığınak sokağın karşısındaki metro istasyonuydu; içeride pis beyaz çiniler ve floresan lambalar vardı, derinlerden bir yerlerden gelen ürpertici hava, sanki mağaralardaki ejderhaların nefesleriydi.

“Çok heyecanlıydı.” İnsanların izdihamını, kalabalığın gürültüsüne karşı bağıran bekçileri duymuştu. “Her şey titriyordu; yerler, duvarlar, hatta havanın kendisi.”

Toprağın derinliklerine, güvenliğe doğru bir kat, bir kat daha ve bir kat daha indiğinde, ahşap basamaklardaki ayakları atılan bombaların gürültüsüyle titriyordu. Havada panik vardı ama sıradan bir panikti bu.

“Bombalar yerin on beş metre altına girebiliyordu ama alt seviyeler güvenliydi.”

İlk merdivenin en sonuna ulaşmışlar, kitleler halinde kısa, beyaz çinili bir tünelden bir diğerine koşuyorlardı. İkinci merdivenin başında geniş bir alan

vardı ve arkadaki tünelden gelen insanlar orada birikmişti. Aşağı inen bir sonraki merdivene ancak bir sıra halinde inilebiliyordu.

“Merdivenin başında bir duvar vardı; büyükannemin duvara çarpacağımdan endişelendiğini duydum. İnsanlar arkadan bastırarak sokaktan içeri doluyorlardı.”

Yalnızca parmaklarının üzerinde, göğsünü betona bastırınca duvarın üzerinden bakabiliyordu. Aşağıda acil durum ışıkları duvarlar boyunca kesik kesik yanıyor, insanları aşağıya doğru yönlendiriyordu. Gece geç bir saatti; insanların çoğu ellerine ne geçirdiyse giymişlerdi, ışık parladıkça çıplak bedenler ve olağandışı giysiler görünüyordu. Bir kadın tüylerle ve meyvelerle süslenmiş bir şapka takmış, altına da eski bir palto giymişti.

Aşağıdaki insanları büyülenmiş gibi izliyor, o şapkada gerçekten bir sülün olup olmadığını merak ediyordu. Biri bağırıyordu; üzerinde kocaman siyah bir ‘G’ harfi olan beyaz kasklı bir görevli, telaş içindeki kalabalığı peronun sonuna doğru götürerek merdivenlerden inenlere alan açmaya çalışıyordu.

“Çocuklar ağlıyordu ama ben ağlamadım. Gerçekten de hiç korkmamıştım.” Korkmamıştı çünkü annesi elini tutuyordu. Eğer annem yanımdaysa, kötü bir şey olamazdı.

“Yakınlarda bir yerde büyük bir gümbürtü koptu. Işıkların titrediğini gördüm. Sonra kafamın üzerinde bir şeyler yırtılıyor gibi bir ses geldi. Herkes yukarı bakıp çığlık atmaya başladı.”

Eğrilen tavandaki çatlak fazla korkutucu görünmüyordu; çinileri zikzak çizerek takip eden siyah ve ince bir çizgiydi bu. Ama sonra aniden genişledi, ejderha ağzı gibi kocaman oldu ve aşağıya çamur ve çini dökülmeye başladı.

Vücudundaki bütün tüyler diken diken olmuştu. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Sanki yeniden boynuna ilmik geçirilmiş gibi hissetti.

“Bıraktı,” dedi, boğulur gibi bir fısıltıyla. “Elimi bıraktı.”

Brianna, Roger’ın elini avuçlarına alıp sıkı sıkı tutarak çocuk Roger’ı kurtarmaya çalıştı.

“Bırakmak zorundaydı,” dedi Bree alelacele fısıldayarak. “Roger, mecbur kalmasaydı seni bırakmazdı.”

“Hayır.” Başını şiddetli bir şekilde iki yana salladı. “Bu öyle… yani dur. Bir dakika bekle, tamam mı?”

Nefes alış verişlerini yavaşlatmak için gözlerini kırpıştırıp o gecenin dağınık

parçalarını birleştirmeye çalıştı. Karmaşa, öfke, acı… ama aslında ne olmuştu? Bunu yaşamıştı; ne olduğunu bilmek zorundaydı -tabii eğer yeniden yaşamayı başarabilirse.

Brianna, Roger'ın elini tuttu, parmaklarıyla kanını durduracak kadar sert bir şekilde sıkmıştı. Roger elini nazikçe okşayınca Bree tutuşunu biraz gevşetti.

Roger gözlerini kapayıp o anı yeniden yaşamaya çalıştı.

"İlk başta hatırlamıyordum," dedi sakince, "ya da hatırlıyordum ama hatırladığım şey, insanların anlattıklarıydı." Bilinçsiz bir halde tünelde taşındığını hatırlamıyordu. Kurtarıldıktan sonra birçok haftasını yardım sığınaklarında ve diğer öksüzlerle birlikte koruyucu ailelerin evlerinde geçirmişti. Dehşete düşüren şaşkınlık sonucu suskunluğa gömülmüştü.

"Adımı biliyordum elbette. Adresimi de. Ama o şartlar altında bunlar pek işe yaramıyordu. Babam çoktan ölmüştü -her neyse, yardım eden insanlar büyükannemin kardeşinin, yani Papaz Efendi'nin yerini belirlemişti. O gelip beni aldı. Sığınakta olanların parçalarını bir araya getirmişlerdi.

"Bana o merdivendeki insanlarla birlikte ölmemiş olmamın bir mucize olduğunu söylediler. Annem kargaşa esnasında beni kaybetmiş. Ondan koparılıp, kalabalığın içinde bir şekilde merdivenden aşağıya indirilmiş olmalıyım; en alt seviyeye bu şekilde ulaşmışım."

Brianna'nın eli, hâlâ koruyucu bir içgüdüyle Roger'ın elinin üzerindeydi ama artık sıkmıyordu.

"Ama neler olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu sakince.

"Elimi bırakışını hatırlıyordum," dedi Roger. "Ben de geri kalanı da doğru hatırladığımı düşündüm. Fakat öyle değildi.

"Elimi bıraktı," dedi. Sözcükler artık ağzından daha kolay çıkıyordu; boğazındaki ve göğsümdeki düğüm çözülmüştü. "Elimi bıraktı… ve sonra beni kaldırdı. O küçük kadın beni kaldırıp duvarın üzerinden attı. Aşağıdaki peronda duran kalabalığın üzerine. Sanırım o düşüş yüzünden hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama çatı uçtuğunda çıkan gümbürtüyü hatırlıyorum. Merdivendeki herkes öldü."

Bree yüzünü göğsüne bastırdı. Roger, Bree'nin derin ve titrek bir nefes aldığını hissetti. Saçlarını okşadı, sonunda kalp atışları sakinlemeye başlamıştı.

"Sorun yok," diye fısıldadı Bree'ye. Ama sesi kalın ve çatlaktı. Gözlerindeki nemde ateşin ışıltılı karaltısı vardı. "Unutmayacağız. Ne Jem, ne

de ben. Ne olursa olsun. Unutmayacağız.”

Yıldızların arasında parlayan annesinin yüzünü gördü.

Akıllı çocuk, dedi ve gülümsedi.

99 KARDEŞİM

Kar erimeye başladı. Dünyanın eriyişinin ve toprakta baş gösteren baharın zevki ile etrafımızı sarmalayan, geçici bir süreliğine de olsa bizi dış dünyadan koruyan bariyerin kaybının yaşattığı huzursuzluk arasında bir yerdeydim.

Jamie fikrini değiştirmemişti. Bütün bir geceyi Milford Lyon'a bin bir özenle mektup yazmak için harcamıştı. Bay Lyon'un da önerdiği gibi mallarının -yani yasadışı viskinin- satışını düşünmeye hazır olduğunu ve an itibariyle azımsanmayacak bir miktarın elinde olduğunu bildirmekten mutlu olduğunu yazmıştı. Bununla birlikte teslimat esnasında mallarının bir terslikle -gümrük yetkililerince el konulması, yolda olabilecek bir hırsızlık gibi- karşılaşmasından endişeliydi ve mallarının bu konuda becerikli biri, diğer bir deyişle, kıyı boyunca yolunu bilen bir kaçakçı tarafından taşınacağının garantisini istiyordu.

Yakın dostu Edenton Papazı'nın (ki aslında Papaz'ın hiçbir şeyden haberi yoktu) ve Vali'nin savaş kurulunda hizmetine koşma şerefine nail olduğu Bay Samuel Cornell'ın, Stephen Bonnet'nin bu tür işlerde en becerikli adam olduğuna dair garanti verdiğini yazmıştı. Bay Lyon, Bay Bonnet'yle bir buluşma ayarlayabilir ve böylelikle Jamie anlaşmanın güvenliği konusunda rahat ederse, o halde neden…

"Sence bunu yapar mı?" diye sordum.

"Eğer Stephen Bonnet'yi tanıyor ya da onu bulabilirse, evet yapar." Jamie babasının bombeli yüzüğünü mührün içine bastırdı. "Papaz ve Cornell kesinlikle güvenilecek isimler."

"Eğer Bonnet'yi bulursa- "

"O zaman gidip onunla tanışacağım." Yüzüğü sertleşen mühürden ayırıp, Fraser Tepesi'nin küçük çilek yapraklarıyla çevrili olduğu bir iz bıraktı. Amaç istikrardı. Bazen bu sözcüğün inatçılığın eşanlamlısı olduğundan emin oluyordum.

Lyon'a yollanacak mektup Fergus'la birlikte yollanmıştı ve ben bunu aklımdan silmeye çalıştım. Mevsim hâlâ kıştı; azıcık bir şansla Bonnet'nin gemisi fırtınaya yakalanıp batabilir, bizi büyük bir beladan kurtarabilirdi.

Yine de bu konu zihnimin derinliklerinde duruyordu. Bir doğuma katıldıktan sonra eve döndüğümde, Jamie'nin çalışma odasındaki masada

yığınlarca mektup buldum. Yüreğim ağzımda atmaya başladı.

Aralarında -Tanrı'ya şükür!- Milford Lyon'dan gelen bir cevap yoktu. Böyle bir cevap gelmiş olsaydı da hemen unutulurdu, çünkü mektupların arasında üzerinde Jamie'nin adının yazılı olduğu ve kız kardeşinin güçlü siyah yazısıyla yazılmış bir mektup vardı.

Zarfını hemen yırtıp açmamak için kendimi zor tuttum. İçinden sitem dolu bir mektup çıksaydı, Jamie görmeden hemen ateşe atıp yakacaktım. Gururum galip geldi ve Jamie Salem gezisinden, aşılmaz yollar yüzünden üstü başı çamurla kaplı bir şekilde dönene kadar kendime engel olmayı başardım. Bekleyen mektuplardan haberdar olan Jamie, ellerini ve yüzünü alelacele yıkayıp çalışma odasına geldi, mektubun mührünü kırmadan önce kapıyı dikkatle kapattı.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama mektubu açmadan önce, sanki kendini en kötüsüne hazırlamak ister gibi derin bir nefes aldığını gördüm. Sessizce yanına gelip elimi cesaret vermek için omzuna koydum.

Jenny Fraser Murray'in yazısı güzeldi. Harfler yuvarlak ve nazikti, satırlar düz ve okunması kolaydı.

16 Eylül 1771

Kardeşim,

İşte. Kalemimi elime alıp yukarıdaki şu tek sözcüğü yazdıktan sonra oturdum, mum eriyip küçücük kalana kadar kâğıda baktım, ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu şekilde devam etmek, balmumu ziyanı demek olacaktı ve eğer mumu söndürüp yatağa girersem, amaçsız bir şekilde bir sayfayı ziyan etmiş olurdum. Ben de tutumluluk adına devam etmem gerektiğini düşündüm.

Sana çıkışabilirdim. Bu sayfanın bir kısmını kaplar, kocamın uzun bir ömür boyunca duyma ayrıcalığına sahip olduğu en kötü ve en çirkin lanetleri devam ettirirdim. Ne var ki bu lanetleri ederken büyük acılar çektiğimden bu oldukça yetersiz bir davranış olur ve bilirsin ki ben ziyandan hiç hoşlanmam. Yine de tüm o lanetlere yetecek kadar kâğıdım olmadığını düşünüyorum.

Belki de sana ağzıma geleni söylemek ya da seni suçlu çıkarmak istemiyorumdur, çünkü bunu yalnızca bir ceza olarak görür, kefaretini ödediğini düşünür ve böylelikle kendini suçlamayı bırakırsın. Bu çok kolay

bir ceza olur; eğer bir günah işlediysen, bunun ceremesini çekeceksin. Oğlumun kaybı nasıl benim ruhumun peşini bırakmadıysa, bu da senin ruhunun peşini bırakmasın.

Buna rağmen, sanırım bu mektubu seni affetmek için yazıyorum. Kalemi elime alırken bir amacım vardı, biliyorum. Şu anda affetmek benim için şüphe dolu bir eylem de olsa, affettikten sonra kendimi daha rahat hissedeceğimi umuyorum.

Jamie bunu okuduktan sonra kaşlarını neredeyse saçlarının başladığı çizgiye kadar kaldırdı ama büyük bir heyecan içinde yüksek sesle okumaya devam etti.

Beni buna itenin ne olduğunu sanırım merak ediyorsundur. Söyleyeceğim.

Pazartesi günü Maggie'yi ziyarete gittim. Yeni bebeği oldu, yani bir kez daha dayı oldun; Angelica adında güzel bir kız. Bence ismi çok aptal ama bebek çok narin ve göğsünde kırmızı bir doğum lekesi var. Bu da iyi bir işaret. Geceleyin yanlarından ayrılıp eve doğru gelirken katırım köstebek çukuruna basıp düştü. Katır da ben de bir şekilde topallayarak kalktığımızda, ne hayvana binebileceğimi ne de yayan yürüyebileceğimi anladım.

Kendimi Balriggan'daki bir tepeden geçen Auldearn yolunda buldum. Aslında Laoghaire MacKenzie'yi aramazdım -Bu soyadına geri döndü, ben 'Fraser' soyadını kullanmasından rahatsız olmuştum- ama yağmur tehdidine karşı yemek bulabileceğim ve geceyi geçirebileceğim tek yer orasıydı.

Katırın eyerini çıkarıp otlanması için yolda bıraktım, ben de kendi yemeğimin peşine düştüm.

Evin arkasına geldim, avluyu geçtim ve senin kurduğun çardağa geldim. Asmalar çok büyüdükleri için hiçbir şey göremedim ama sesler duydum ve içeride insanların olduğunu anladım.

O sırada yağmur başlamıştı. Yapraklara düşen damlaların patırtıları sesimi boğduğu için seslendiğimde kimse beni duyup cevap vermedi. Yaklaştım -tıpkı bir salyangoz gibiydim çünkü düştüğüm için sağ bileğim burkulmuştu- ve tam yeniden seslenecektim ki çardağın içinden sevişme sesleri geldi. Elbette sesimi çıkarmadım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Sesleri çıkaranın Laoghaire olduğunu anladım ama yanındakinin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Bileğim idrar torbası kadar şişmişti, daha fazla

yürüyemezdim. Ben de yağmurun altında durup tüm bu namussuzluğu dinlemek zorunda kaldım.

Mahalleden bir adamın onu baştan çıkartıp çıkartmadığını öğrenmeliydim. Herhangi birinden etkilendiğini duymamıştım. Üstelik birçok erkek de bunu denemişti; sonuçta Balriggan'daki ev onundu ve senin ona verdiğin parayla toprak sahibi gibi yaşıyordu.

Duyduğum sesler karşısında öfkeden deliye dönmüştüm ama bunun nedenini anlayınca daha çok şaşırdığımı söyleyebilirim. Bu senin lehine bir öfkeydi. Bu durumda öfke duymam aslında oldukça mantıksızdı. Tüm bunlara rağmen göğsümde böyle bir duygunun filizlendiğini fark ettim. İstemeye istemeye de olsa, sana karşı duygularımın tamamen silinmediğini anladım.

Yazı burada, görünüşe göre Jenny'nin evdeki bir iş için çağrılması nedeniyle bitiyordu. Bir sonraki sayfada, başka bir tarihle devam ediyordu.

18 Eylül 1771

Ara sıra rüyamda Genç Ian'ı görüyorum….

"Ne?" diye bağırdım. "Genç Ian'ı boş ver, Laoghaire'la birlikte olan kimmiş?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum," dedi Jamie. Kulaklarına kan hücum etmişti ama kafasını mektuptan kaldırmadı.

Ara sıra rüyamda Ian'ı görüyorum. Bu rüyalar genelde günlük hayat şeklinde oluyor. Onu burada, Lallybroch'ta görüyorum ama ara sıra vahşilerin arasında da görüyorum -eğer hâlâ yaşıyorsa (ve eğer yaşamıyorsa kalbim bunu hissederdi gibi geliyor).

En sonunda ise hep mektubuma başladığım o tek sözcüğü görüyorum: 'Kardeş'. Genç Ian nasıl benim oğlumsa, sen de benim kardeşimsin. İkiniz de benim etimden ve ruhumdansınız. Hep de öyle olacaksınız. Eğer Ian'ı kaybetmek rüyalarıma giriyorsa, seni kaybetmek de gündüzlerimi işgal ediyor Jamie.

Bir an okumayı bırakıp yutkundu, sonra sesini toparlayarak okumaya devam etti.

Bütün sabah bir sürü mektup yazdım. Bunu bitirsem mi, yoksa ateşe atıp yaksam mı diye kendimle tartışıp durdum. Ama şimdi hesap kitap bitti, düşündüğüm herkese yazdım ve bulutlar dağıldı, güneş masamın yanındaki pencereden sızıyor ve annemin güllerinin gölgeleri başımın üzerinden dökülüyor.

Kendi kendime sürekli annemin yıllar yılı benimle konuştuğunu düşündüm. Şimdi onun ne söyleyeceğini öğrenmek için sesini duymaya ihtiyaç duymuyorum. O yüzden de bu mektubu ateşe atmayacağım.

Beni rahatsız ettiğin için kafana süt sürahisini atıp kırdığım günü hatırlıyor musun? Bir keresinde bundan Claire'e bahsettiğin için o günü hatırladığını biliyorum. Ben suçu kabul etmekte tereddüt edince sen suçu üstlenmiştin ama babamız doğrusunu biliyordu ve ikimizi de cezalandırmıştı.

Artık kaç kez büyükanne oldum, saçlarım beyazladı ama hâlâ ne zaman babamın bizi kırbaçlamak için yan yana diz çöktürüp bankın üstüne doğru eğdiği günü düşünsem, yanaklarımın utançtan kızardığını ve mideme bir yumru oturduğunu hissediyorum.

Seni kırbaçladığında bağırıp yavru bir köpek gibi ağlamıştın. Ben zar zor nefes alıyordum ve sana bakmaya cesaret edememiştim. Sonra sıra bana gelmişti ama içimde öyle yoğun hisler vardı ki darbeleri neredeyse hiç hissetmemiştim. Bunu okurken, hissetmememin nedeninin babamın kız olduğum için bana daha yumuşak davranmış olmasına bağlıyor olabilirsin. Belki öyledir belki değil ancak Ian'ın kızlarına nazik davranacağını söyleyebilirim.

Jamie bunu duyunca güldü.

"Evet, doğru anlamışsın," diye mırıldandı. Bir parmağıyla burnunu kaşıyıp devam etti. Bir yandan da parmaklarını masaya vuruyordu.

Ama sonra babamız senin bu kez de yalan söylediğin için kırbaçlanacağını söyledi, çünkü sonuçta gerçek gerçekti. Ben kalkıp kaçacaktım ki babam oturmamı emretti ve benim korkaklığımın bedelini sen öderken sessizce oturmamı söyledi. Bu durumdan kaçmamın doğru olmadığını düşünüyordu.

İkinci kırbaçlanmanda hiç ses çıkarmadığını biliyor musun? Umarım

kırbaçları sırtında hissetmemişsindir, çünkü ben her birini hissettim.

O gün bir daha asla korkaklık etmeyeceğime söz verdim.

Şimdi ise Genç Ian için seni suçlamamın korkaklık olduğunu görüyorum. Bir erkeği sevmenin -koca olsun, kardeş olsun, sevgili ya da oğul olsun- ne demek olduğunu her zaman bilmişimdir. Tehlikeli bir iştir; aynen böyle.

Erkekler nereye isterlerse gider, ne yapmaları gerekiyorsa yaparlar; ne onlara kal demek, ne de oldukları gibi oldukları için -ya da bir daha geri dönmedikleri için- onları eleştirmek kadına düşer.

Bunu Ian'ı Fransa'ya, yanında bir haç ve saçımdan bir tutamla, ruhen ve bedenen geri dönmesi için dua ederek yolladığımda biliyordum. Sana bir tespih verip Leoch'a yollarken, Lallybroch'u da beni de unutmamanı umarken biliyordum. Genç Jamie adaya yüzerken, Michael Paris'e gitmek için gemiye binerken biliyordum. Ian seninle gittiğinde de biliyordum.

Ama ben kutsanmıştım; erkeklerim her zaman bana geri döndüler. Belki sakat döndüler; bazen bazı yerleri yanmış olarak döndüler; topal, paramparça ve yırtık ama her zaman döndüler. Bunun benim hakkım olduğunu bekleyerek büyüdüm ve bunu yapmakta haksızdım.

Ayaklanmadan beri birçok dul gördüm. Neden onların acılarını çekmeyeceğimi, neden erkeklerimden hiçbirini kaybetmeyeceğimi ve yalnızca bebeklerimden birini, kızımı kaybedeceğimi düşündüm, bilmiyorum. Caitlin'i kaybettiğimden beri Ian'ın üzerine titredim, çünkü onun taşıdığım son bebeğim olduğunu biliyordum.

O hâlâ benim bebeğim ve onun nasıl bir erkek olduğunu biliyordum. Bu yüzden onu durduramazdın. Çünkü o da senin gibi lanet yaratıklardan biri.

Şimdi bu sayfanın neredeyse sonuna geldim. Sanırım bir tanesini daha ziyan etmemeliyim.

Annem seni her zaman sevdi Jamie. Ölmekte olduğunu bildiği sıralarda beni çağırıp sana göz kulak olmamı istedi. Sanki bunu yapmayı bırakabilirmişim gibi.

Seni seven ablan,

Janet Flora Arabella Fraser Murray

Jamie kâğıdı bir süre tuttuktan sonra çok nazik bir şekilde masaya geri bıraktı. Kafası öne eğik bir şekilde oturdu, yüzünü görmeyeyim diye eliyle kapattı. Parmakları saçlarının arasındaydı, kafasını yavaşça iki yana, öne ve arkaya sallarken alnına masaj yapıyordu. Nefesini duyuyordum.

Sonunda elini indirip gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, gözlerinde yaşlar vardı, yüzünde şaşkınlık, öfke ve kahkahanın birleştiği bir ifade vardı. Kahkaha biraz daha fazla görünüyordu.

"Ah, Tanrım," dedi. Burnunu çekip elinin tersiyle gözlerini sildi. "Tanrım. Bunu nasıl yapar?"

"Neyi?" Yeleğimin içinden temiz bir mendil çıkarıp uzattım.

"Bana kendimi sekiz yaşımdaymışım gibi hissettirdi," dedi kederli bir şekilde. "Ve bir geri zekâlı gibi."

Burnunu silip dümdüz olan güllere nazikçe dokundu.

Jenny'nin mektubu beni heyecanlandırmıştı ve Jamie'nin içinin de büyük oranda rahatladığını biliyordum. Aynı zamanda anlattığı olay beni oldukça meraklandırmıştı. Her ne kadar söylememek için kendini tutsa da, Jamie'nin benden de çok meraklandığını biliyordum.

Bir ya da birkaç hafta sonra kayınbiraderi Ian'dan bir mektup geldi. Mektupta Lallybroch'la ve Broch Mordha'yla ilgili her zamanki haberler yazsa da ne Jenny'nin Balriggan'daki macerasından, ne de asmaların arasındaki keşfinden hiç bahsetmiyordu.

"Sanırım ikisine de soramazsın, değil mi?" diye sordum nazikçe. Yavru domuzları kısırlaştırmaya hazırlanmasını, çitin üzerine tüneyerek izliyordum. "Ian'a ya da Jenny'ye soramazsın yani, öyle değil mi?"

"Soramam," diye cevapladı Jamie sert bir dille. "Sonuçta bu beni ilgilendirmez, değil mi? Eğer o kadın bir ara benim karım olduysa da şu anda değil. Eğer bir sevgili istiyorsa, bu onu ilgilendirir. Kesinlikle." Ayaklarını sinirli bir şekilde yere vurup dağlama demirinin ısındığı küçük ateşi yelpazeledikten sonra, kemerindeki kısırlaştırma makaslarını çıkardı. "Hangi kısmını istiyorsun Sassenach?"

Ağzını tutarken ısırılacak olma ihtimaline karşı, kıçını tutarken üzerime kakasını yapacak olmasının kesinliği arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Talihsiz gerçek, Jamie'nin benden çok daha güçlü olduğuydu. Onun bir hayvanı kesinlikle hiç zorluk çekmeden kısırlaştırabilmesine karşın, benim de

profesyonel deneyimlerim vardı. Bu nedenle seçimimde kahramanlıktan ziyade işlevsellik önemliydi. Önlüğümü, sabolarımı ve bir zamanlar Fergus'a ait olan yırtık pırtık gömleği Jamie'ye verdim ve domuz ağılından ateşe doğru ilerledim.

"Sen tut; ben keserim." Çitten atlayıp makasları aldım.

Kısa ama gürültülü bir aradan sonra beş domuz yavrusu teselli ödülü olarak mutfak artıkları yemeye yollandılar. Kıçları enfeksiyon kapmasın diye yoğun bir şekilde katran ve terebentinle kaplıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, domuzların yemeğe koyulduklarını görüp mutlu olarak. "Yani eğer domuz olsaydın. Yemek bulmak için yerleri eşelemeyi ama testislerinle yaşamayı mı seçerdin, yoksa lüks bir yemeğin içinde yuvarlanmak için testislerini feda mı ederdin?" Bu domuzlar ağılda kalacak, yumuşak bir ete dönüşmeleri için dikkatle bakılacaklardı. Oysa domuzların büyük bir kısmı kendi başlarının çaresine bakmak için ormana dönüyorlardı.

Jamie başını iki yana salladı.

"Bence hiç sahip olmadıkları bir şeyi özleyemezler," dedi. "Sonuçta onların da yemekleri var." Birkaç dakika çite yaslanıp durdu, zevk içinde sallanmaya başlayan kıvırcık kuyrukları seyretti. Küçük yaraları görünüşe göre çoktan unutmuşlardı.

"Üstelik," diye ekledi alaycı bir şekilde, "bir çift testis bir erkeğe sevinçten çok keder getirebilir. Gerçi yine de bu yüzden onlardan kurtulmak isteyenine hiç rastlamadım."

"Bence rahipler için yük olabilir." Lekeli gömleği kafamdan geçirip çıkarmadan önce çekiştirip vücudumdan uzaklaştırdım. "Iyyy. Domuz pisliğinden daha kötü kokan bir şey yok."

"Ne? Karatavuğunkinden ya da çürümüş bir cesetten de mi kötü?" diye sordu gülerek. "İltihaplı yaralardan? Tekeden de mi?"

"Domuz boku," dedim sert bir dille. "Tartışmasız."

Jamie elimde tomar yaptığım gömleği alıp şeritler halinde yırttı, en temiz kısmını aletleri temizlemek ve çatlaklara sıkıştırmak için ayırdı. Geri kalanını ateşe attığı sırada rüzgâr leş kokulu dumanı bizim tarafa doğru savurunca geri çekildi.

"Bir de Narses vardı. Hadım edilmiş olmasına rağmen büyük bir generaldi ya da öyle söylerlerdi."

“Belki bir erkeğin aklı, karışmadığı sürece daha iyi çalışıyordur,” diyerek güldüm.

Buna cevap olarak hafifçe homurdandı ama bu homurtu kahkahayla karışıktı. Közlerin üzerine kürekle pislikleri atarken, ben de dağlama demirini ve katran kâsesini aldım. Başka şeylerden konuşarak eve geri yürüdük.

Aklımı tek bir şey kurcalıyordu; “Bir çift testis erkeğe sevinçten çok keder getirebilir.” Yalnızca genel olarak mı konuşmuştu? Bunu merak etmiştim. Yoksa kişisel bir kinaye mi vardı?

Laoghaire MacKenzie’yle kısa evliliğine dair söylediği hiçbir şeyde -ortak onayımızla ondan çok az bahsetmiştik- kadına karşı fiziksel bir çekim hissettiğine dair en ufak bir iz yoktu. Onunla sadece yalnızlıktan ve görev hissiyle evlenmiş, İngiltere’den döndükten sonraki hayatının içinde bulunduğu boşluğa küçük bir demir atmak istemişti. Ya da bana öyle söylemişti.

Ben de onun söylediklerine inanmıştım. O onurlu bir adamdı ve bir görev adamıydı. Onun yalnızlığının ne olduğunu biliyordum -benimki de öyleydi. Öte yandan ben onun vücudunu neredeyse kendi vücudum kadar iyi tanıyordum. Zorlukları atlatma kapasitesi olduğu kadar, büyük bir zevk alma kapasitesi de vardı. Jamie dünya zevklerinden elini eteğini ihtiyaçtan dolayı çekebilirdi -asla yaradılışından dolayı değil.

Her ne kadar kısa bir süreliğine ve hoşnutsuz bir şekilde de olsa yatağını Laoghaire’le paylaşmış olduğunu unutmayı çoğunlukla başarıyordum. Ama onun oldukça çekici bir kadın olduğunu unutmamıştım.

Bu nedenle Jenny Murray’in kardeşine karşı duygularındaki değişimine başka bir şeyin neden olmuş olmasını umdum.

Jamie günün geri kalanında oldukça sakin ve dalgındı. Ama Fergus ve Marsali akşam yemeğinden sonra çocuklarıyla birlikte ziyarete gelince, Jamie de biraz olsun kendine gelip sosyalleşti. Germain’e dama oynamayı öğretirken, Fergus da Roger’a Paris’in dar sokaklarında genç bir yankesiciyken öğrendiği bir şarkının sözlerini hatırlayıp söylemeye çalışıyordu. Kadınlar bebek giysileri dikmek için ocağın başına toplanmışlardı. Marsali’nin ilerleyen hamileliğinin ve Lizzie’nin nişanının şerefine birbirlerine tüyler ürperten iş ve doğum anıları anlatıyorlardı.

“Bebek yan yatmıştı ve altı aylık bir domuz yavrusu boyutlarındaydı…”

“Hah, Germain’in kafası gülle kadarmış, ebe söyledi ve ters gelmişti- ”

“Jemmy’nin kocaman bir kafası vardı ama sorun olan omuzlarıydı…”

“…leydinin çantası, elbette, onun -”

“Geçim kaynağı, anladım. Sonra müşterisi parmaklarını çantasına sokuyor- ”

“Hayır, hamle yapamazsın, ben senin adamını atladım, o yüzden şuraya gidebilirim- ”

“Merde!”

“Germain!” diye bağırdı Marsali. Omuzlarını kamburlaştırmış, dama tahtasına kaşlarını çatıp bakarak alt dudağını büken çocuğuna baktı.

“Endişelenme dostum. Sıra sende, oraya gidebilirsin, şuraya gidebilirsin ve oraya da- ”

“… Avez-vous été à la selle aujourd’hui?… bunu fahişeye soruyor tabi- ”

“ ‘Bugün eyere bindiniz mi?’ Ya da şu mu, ‘Bugün at bindiniz mi?’”

Fergus güldü, aristokrat burnunun ucu gülmekten pembeleşti.

“Yani tabii bu da bir tür çeviri.”

Roger hafifçe gülerek şüpheyle baktı.

“Yani?”

“Bu deyiş Fransız bir doktorun da sorduğu bir sorudur,” dedim kafasının karıştığını görünce. “Amiyane tabirle, “Bugün büyük tuvaletinizi yaptınız mı?’” demek.

“Bahsettiğin kadın belki une spécialiste olabilir,” diye açıkladı Fergus neşeyle. “Tanıdığım biri vardı- ”

“Fergus!” Marsali’nin suratı kıpkırmızıydı ama öfkeliden çok eğleniyor gibi bir hali vardı.

“Anladım,” dedi Roger, bu karışık çevirinin ayrıntılarıyla boğuşurken kaşları hâlâ çatıktı.

“Comment sont vos selle, grand-père?” diye sordu Germain neşeyle. Belli ki bu tür sosyal sorulara yabancı değildi. Dışkınız nasıl, büyükbaba?

“Serbest ve kolay,” dedi büyükbabası. “Her sabah lapanı yersen, basurun

olmaz.”

“Baba!”

“Ama doğru,” diyerek karşı çıktı Jamie.

Brianna kıpkırmızı olmuş, küçük cızırtılı sesler çıkartıyordu. Jemmy de kucağında tepinip duruyordu.

“Le petit rouge* lapa yiyor,” dedi Germain kaşlarını çatıp Jemmy’ye bakarak. Jemmy ise hayatından memnun bir şekilde gözlerini kapamış, annesinin memesini emiyordu. “Taş sıçıyor.”

*(Fr.) Küçük kızıl. (ç.n.)

“Germain!” diye bağırdı bütün kadınlar hep bir ağızdan.

“Ama doğru,” dedi, aynen büyükbabasını taklit ederek. Ağırbaşlı bir şekilde sırtını kadınlara dönüp dama taşlarıyla kuleler inşa etmeye başladı.

“Görünüşe göre memeden vazgeçmek istemiyor,” dedi Marsali, Jemmy’yi işaret ederek. “Germain de öyleydi ama başka seçeneği yoktu, Joanie’nin de öyle.” Kederli gözlerle Üç Numara’nın şişirmeye başladığı karnına baktı.

Roger ve Bree’yi birbirlerine bakarken yakaladım. Ardından Brianna’nın yüzünde bir Mona Lisa gülüşü oluştu. Daha rahat bir şekilde oturup Jemmy’nin kafasını okşadı. Hazır şansın varken tadını çıkar tatlım, diyordu hareketleri.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdığımı hissedip Jamie’ye baktım. Bu küçük sahneyi o da görmüştü ve Brianna’nın gülüşünün aynısının erkeksi olanını takındıktan sonra dama tahtasına döndü.

“Lapayı severim,” dedi Lizzie utangaç bir şekilde. Konuyu değiştirmek için küçük bir girişimde bulunmuştu. “Özellikle de bal ve sütle.”

“Ah,” dedi Fergus, esas görevini hatırlayarak. Parmağını kaldırıp Roger’a döndü. “Bal kâseleri. Nakarat bu, les abeilles vızıldayarak geliyor- ”

“Evet, evet, öyle,” dedi Bayan Bug, Fergus nefes almak için durduğunda konuşmaya dahil olarak, “ballı lapa bağırsaklara çok iyi gelir. Gerçi bazen işe yaramadığı da olur. Büyük tuvaletini bir ay boyunca yapamayan bir adam tanıyorum ben!”

“Peki kaz yağına batırılmış balmumu topakları denememiş mi? Ya da üzüm yaprağı çayı?” Fergus’ın dikkati bir anlığına dağılmıştı. Sapına kadar Fransız

olduğu için müshilleri, laksativleri ve fitilleri çok iyi biliyordu.

“Her şeyi denedi,” dedi Bayan Bug. “Lapa, elma kurusu, öküz safrasıyla karıştırılmış şarap… hiçbir şey işe yaramadı. Köylüler artık bahis oynamaya başlamışlardı. Zavallı adamın yüzü kireç gibi oldu. Sancılar giriyordu. Bağırsakları çorap bağları gibi bağlanmıştı, o yüzden- ”

“Patladı mı?” diye sordu Germain merakla.

Bayan Bug gülerek kafasını iki yana salladı.

“Hayır, patlamadı oğlum. Ama neredeyse öyle olacaktı.”

“Peki en sonunda nasıl başardı?” diye sordu Jamie.

“Sonunda benimle evleneceğini söyledi, diğeriyle değil.” Bütün gece bir köşede içen Bay Bug ayağa kalkıp gerindi, sonra elini karısının omzuna koyup yüzüne şefkatle gülümsedi. “Kesinlikle büyük bir rahatlıktı.”

Fergus fahişenin şarkısını baştan sona söylerken, Jamie ve Germain’in elleriyle masada tempo tutmasından ve ardından kopan alkışlardan sonra yatağa girdiğimizde saat geç olmuştu.

Jamie sırt üstü yattı, ellerini kafasının altına koydu, şarkı aklına geldikçe ara sıra kendi kendine güldü. İçerisi o kadar soğuktu ki camlar nefesimizden buhar olmuştu ama Jamie pijama giymemişti. Oturmuş saçlarımı tararken ona hayranlıkla baktım.

Yılanın ısırmasından sonra iyileşmişti ama yine de her zaman olduğundan daha zayıftı, bu nedenle köprücük kemiğinin kemeri görünüyordu. Kollarındaki uzun kaslar her kemiği birbirine bağlamıştı ve teninin altından belli oluyordu. Göğsünün gömlek giydiğinde açık kalan kısmı bronzlaşmıştı ama kollarının altındaki narin deri süt gibi beyazdı, mavi damarları belli oluyordu. Işık, yüzündeki çıkıntılı kemikleri gölgeliyor, saçlarından yansıyordu. Saçlarının omuzlarına düşen kısmı tarçın ve kehribar rengindeydi, çıplak vücudunu kaplayan telleri ise koyu kestane ve koyu sarıydı.

“Mum ışığı sana dönüşüyor Sassenach,” dedi gülümseyerek. Beni izlediğini gördüm, mavi gözleri dipsiz bir okyanus rengindeydi.

“Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum,” dedim ayağa kalkıp tarağı kenara koyarak. Omuzlarıma düşen saçlarım bulutu andırıyordu. Temiz, yumuşak ve parlaktı. Kadife çiçeği ve ayçiçeği kokuyordu. Tıpkı tenim gibi.

Kışın banyo yapmak ve şampuanlanmak büyük bir girişimdi ama ben domuz pisliği kokarken yatağa girmemekte kararlıydım.

“Bırak yansın,” dedi, tam mumu söndürmek için eğildiğimde beni durdurdu. Elini belime dolayıp kendine doğru çekti.

“Yatağa gel, seni biraz seyredeyim. Işığın gözlerindeki pırıltısını seviyorum; viski gibi, yahniye döküp ateşin üzerine koyduğun zamanki gibi.”

“Ne kadar şiirsel,” diye mırıldandım. Bana yer açtığında hiç itiraz etmeden üstümü çıkardım. Oda, göğüs uçlarımın sertleşmesine neden olacak kadar soğuktu. Ama beni kendine doğru çekip zevkle iç çektiğinde göğüslerime değen göğsü sıcacıktı.

“Sanırım Fergus’ın şarkısından etkilendim,” dedi göğüslerimden birini avucuna alıp hayranlıkla tartarak. “Tanrım, göğüslerin muhteşem. Kadının göğüslerinin çok fazla büyük olduğunu ve adamın kulaklarının etrafını sarabildiğini söyleyen dizeyi hatırlıyor musun? Seninkiler tabii ki o kadar büyük değiller ama belki kulaklarımı- ”

“Bunu yapmak için çok fazla büyük olmalarına gerek yok bence,” dedim. “Üstelik tam etrafını sardığını sanmıyorum. Kesinlikle büyüklükleri… anladın mı?”

“Ah,” dedi Jamie. Oldukça mutlu ve biraz nefes nefeseydi. “Evet, haklısın. Bu… ah, çok güzel görünüyorlar Sassenach, en azından buradan.”

“Buradan da çok ilginç görünüyor,” dedim. Gülmemeye ve yan gözle bakmamaya çalışıyordum. “Hangimiz kıpırdıyoruz sence?”

“Ben, şimdilik. Seni rahatsız etmiyorum değil mi Sassenach?” diye sordu.

“Biraz. Dur- ” Elimi uzattım, el yordamıyla yatağın yanındaki masayı yokladım. El kremi olarak kullandığım yumuşak badem merheminin durduğu küçük kabı alıp kapağını açtım, parmağımı içine daldırdım.

“Evet, bu çok daha iyi,” dedim. “Öyle değil mi?”

“Ah. Ah. Evet.”

“Bir de o diğer dize var, değil mi?” dedim düşünceli bir şekilde. Kaygan parmağımı yavaşça kalçalarının kıvrımında gezdirdim. “Fahişe şarkıcı çocuğa ne yapmıştı?”

“Ah, Tanrım!”

“Evet, çocuk da öyle söylüyor. Şarkıya göre.”

Çok sonra, karanlık çöktüğünde ellerini yeniden üzerimde hissedip uykudan kalktım. Hâlâ rüyada gibiydim, kıpırdamadım ama kendimi ona bıraktım.

Aklım gerçeklikten çok uzaklaşmıştı ve bir tuhaflık olduğunu anlamam uzun sürdü. Odaklanman ve uykunun yüzeyine doğru çıkmam daha da uzun bir süremi aldı ama sonunda gözlerimi açıp kırpıştırarak uyku bulutlarından kurtuldum.

Yarıya kadar üzerime çökmüştü, yüzü sönen ocağın loş ışığında yarı aydınlıktı. Gözleri kapalıydı ve hafifçe kaşlarını çatmıştı. Yarı açık dudaklarından nefesi çıkıyordu. Makine gibi hareket ediyordu. Şaşırarak, bunu uykusunda yapıyor olup olamayacağını merak ettim.

Yüksek elmacık kemiklerinde ince bir çizgi ter parıltısı gördüm. Burnunun uzun ve düz köprüsü, çıplak vücudunun eğimleri ve kıvrımları da terlemişti.

Tıpkı sürekli tekrarlayan bir işte çalışan bir adam gibi tuhaf ve tekdüze bir şekilde hareket ediyordu. Dokunuşları fazlasıyla yakındı ama tuhaf bir şekilde bana yönelik değildi; herhangi biri -ya da herhangi bir şey- olabilirdim.

Sonra gözlerini hiç açmadan üzerimdeki battaniyeyi kaldırdı, bacaklarımın arasına girip hiç yapmadığı kadar sert bir şekilde ayırdı. Kaşlarını çatmıştı, oldukça odaklanmış görünüyordu. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalışıp kıpırdandım. Beni omuzlarımdan tuttu, diziyle bacaklarımı açtı ve sert bir şekilde içime girdi.

Şaşkın bir şekilde duruma itiraz etmek için tiz bir sesle bağırdım. Gözlerini açıp bana baktı. Benden ancak birkaç santimetre uzaktaydı. Sonra birden her şeyin farkına varıp donup kaldı.

“Sen benim kim olduğumu sanıyorsun?” dedim kısık ve öfkeli bir sesle.

Geri çekilip yataktan fırladı, bütün örtüler yerlere saçıldı. Askıdaki giysilerini alıp iki adımda kapıya vardı, kapı açıp arkasından çarparak kaybolup gitti.

Doğrulup oturdum, şaşkına dönmüştüm. Battaniyeye sarındım. Sersem gibi ve öfkeliydim. Olanlara hâlâ inanamıyordum. Ellerimi yüzüme götürüp tamamen uyanmaya çalıştım. Rüya görmüyordum, değil mi?

Hayır. Jamie’ydi bu. Yarı uyur -ya da tamamen uyuyordu- haldeydi ve benim o lanet olası Laoghaire olduğumu sandı! Bana öfkeyle karışık acı dolu bir sabırsızlık hissiyle dokunmasını başka hiçbir şey açıklayamazdı; hayatı boyunca bana hiç bu şekilde dokunmamıştı.

Geri yattım ama uyumak kesinlikle imkânsızdı. Birkaç dakika gölgeli kirişlere baktım, sonra kararlı bir şekilde kalkıp giyindim.

Yüksek ve parlak bir ayın altında kalan avlu kasvetli ve soğuktu. Dışarı çıktım, mutfak kapısını arkamdan usulca kapattım, pelerinime sarılıp etrafı dinledim. Çamların arasında esen rüzgârın uğultusundan başka ses çıkmıyordu. Biraz uzaktan gelen belli belirsiz ve düzenli gürültüyü duyunca sesin geldiği yöne doğru döndüm, karanlığın içinde oraya doğru dikkatle ilerledim.

Saman ambarının kapısı açıktı.

Kollarımı çapraz yapıp kapının kenarına yaslandım. Ay ışığında huzursuzluğundan kurtulmak için samanları istifliyordu. Benim huzursuzluğum hâlâ şakaklarımda atıyordu ama onu izledikçe azalmaya başladı.

Zor olan şey, her şeyi gayet iyi anlamamdı. Frank'in kadınlarının çoğuyla tanışmamıştım -onun gizlisi saklısı vardı. Ancak ara sıra üniversite partisinde ya da yerel bir markette bakışmalarına şahit oluyordum. Tüm benliğimi saran kapkara bir öfkenin hemen ardından büyük bir şaşkınlık yaşıyordum.

Kıskançlığın mantıkla hiçbir alakası yoktu.

Laoghaire MacKenzie buradan altı bin kilometre kadar uzaktaydı; muhtemelen hiçbirimiz onu bir daha görmeyecektik. Frank daha da uzaktaydı ve bizim de birbirimizi mezarın bu tarafında hiç görmeyeceğimiz kesindi.

Hayır, kıskançlığın mantıkla hiçbir alakası yoktu.

Üşümeye başlamıştım fakat durmaya devam ettim. Orada olduğumu biliyordu; başını işinden kaldırmamasından bunu anlayabiliyordum. Havanın soğuk olmasına rağmen terliyordu; gömleğinin ince kumaşı vücuduna yapışmış, sırtında koyu lekeler yapmıştı. Sonunda yabayı saman yığınına saplayıp bıraktı, bir kütüğün yarısından yapılan banka oturdu. Kafasını ellerine dayadı, parmaklarını sert bir şekilde saçlarının arasından geçirdi.

En sonunda kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzünde hoşnutsuzlukla gönülsüz bir kahkaha arasında gidip gelen bir ifade vardı.

"Anlamıyorum."

"Neyi?" Ona doğru yaklaşıp yanına oturdum, ayaklarımı altımda topladım. Az önceki şehvetinin gölgesine ve badem kremine bulanmış ter kokusunu duydum.

Bana yan yan bakarak kuru bir cevap verdi; “Hiçbir şeyi Sassenach.”

“O kadar kötü olamaz, değil mi?” Uzanıp elimi sırtına hafifçe koydum.

Derin bir iç çekti, havayı büzdüğü dudaklarının arasından verdi.

“Yirmi üç yaşımdayken, bir kadına bakınca dizlerimin bağının nasıl çözüldüğünü anlamazdım. Yirmi beş yaşımdayken, aynı anda bir kadına hem değer verip, hem de onunla nasıl yatacağımı anlamadım.”

“Bir kadına mı?” diye sordum ve istediğimi aldım -ağzının kıvrımı ve kalbime işleyen o bakışı.

“Bir kadına,” dedi. Dizine koyduğum elimi alıp sıkıca tuttu. Sanki zorla çekeceğimden korkmuş gibiydi. “Tek bir kadına,” diye boğuk bir sesle tekrarladı.

Ambarın içi sessizdi ama kirişler soğuktan çatırdıyordu. Bankın üzerinde biraz hareket edip ona doğru yanaştım. Birazcık. Ardına kadar açık kapıdan ay ışığı sızıyor, saman yığınlarına vuruyordu.

“Ve şimdi bilmediğim şey,” dedi ve parmaklarını iyice sıktı, “tam da bu. Seni seviyorum, a nighean donn. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum ve zamanın sonuna kadar seveceğim. Sen yanımda olduğun sürece hayatımdan çok memnunum.”

İçim sıcacık olmuştu ama cevap olarak elini sıkmaktan daha fazlasını yapmama fırsat vermeden sözlerine devam etti, neredeyse gülünç bir şaşkınlıkla yüzüme baktı.

“Ve Claire, İsa ve tüm melekleri adına, neden üzerinde hiçbir hakka sahip olmadığım ve aynı odada en fazla üç dakika durabildiğim bir kadınla seviştiği için ne adını, ne de yüzünü bildiğim bir adamı yakalayıp öldürmek için gemiye binip İskoçya’ya gitmek istiyorum?”

Boş elini yumruk yapıp kütüğe vurunca kalçalarımın altındaki bankın titrediğini hissettim.

“Anlamıyorum!”

“Sence ben anlıyor muyum?” dememek için kendimi zor tuttum. Sessizce oturdum. Bir süre sonra başparmağımla elini çok nazikçe okşadım.

Bir süre sonra derin bir iç çekip elimi sıkarak ayağa kalktı.

“Ben bir aptalım,” dedi.

Bir süre sessizce oturdum ama o söylediğini doğrulamamı bekler gibi

duruyordu. Ben de mecburen kafamı salladım.

“Belki de,” dedim. “fakat İskoçya’ya gitmiyorsun, değil mi?”

Cevap vermek yerine kurumuş çamur öbeklerine tekmeler savurdu. Çamurlar küçük bombalar gibi ortalığa döküldü. Kesinlikle düşünmüyordu… olamazdı. Zar zor ağzımı kapalı tutup sabırla bekledim. Ta ki geri gelip önümde durana kadar.

“Pekâlâ,” dedi. Ses tonu önemli bir şey açıklayacakmış gibiydi. “Laoghaire’ın başka bir erkeğin arkadaşlığına ihtiyaç duymasının beni neden kızdırdığını bilmiyorum. Hayır, bu doğru değil. Gayet iyi biliyorum. Ve bu kıskançlık değil. Ya da… öyle ama asıl sorun bu değil.” Bana sanki bu söylediklerine karşı çıkmamı ister gibi bir bakış fırlattı ama ben ağzımı açmadım. Burnundan güçlü bir nefes verip aşağı bakarak derin bir nefes aldı.

Bir süre dudaklarını büzdü. “Neden?” dedi aniden bana bakarak. “Onda ne var?”

“Kimde ne var? O adamda mı- ”

“Sevişmekten nefret ederdi!” diyerek sözümü kesti. Bir çamur parçasını tekmeleyip toza çevirdi. “Belki ben kendimi çok pohpohluyorum ya da sen beni…” Ters ters bakmaya çalıştı ama ben şaşkına dönmüştüm. “Ben… ben…?”

Benim, “Evet, pohpohluyorsun!” dememi mi yoksa, “Hayır, öyle değil!” dememi mi istiyordu, bilmiyordum. Ama ikisini de ima eden bir gülümseme sunmakla yetindim.

“Evet. Peki,” dedi gönülsüzce. “Sorunun ben olduğumu bilmiyordum. Biz evlenmeden önce Laoghaire benden çok hoşlanıyordu.” Bunu duyunca homurdanmış olmalıyım ki dönüp bana baktı. Ama kafamı iki yana sallayarak bunu geçiştirdim.

“Genelde erkeklerden ya da yalnızca sevişmekten hoşlanmadığını düşündüm. Eğer öyleyse… benim hatam değilse, o kadar kötü değildi. Ancak bunun çaresine bakmam gerekir gibi hissediyordum…” Kaşlarını çatarak düşüncelere daldı, sonra iç çekip devam etti.

“Belki de yanıldım. Belki de sorun bendim. Şimdi bu düşünce içime oturdu.”

Ona ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum ama bir şey söylemem gerektiği kesindi.

“Bence sorun ondaydı,” dedim sert bir şekilde. “Sende değil. Ama elbette önyargılı olabilirim. Sonuçta o beni öldürmeye çalıştı.”

“Ne yaptı?” Dönüp boş gözlerle bana baktı.

“Bilmiyor muydun? Ah.” Düşünmeye çalıştım; ona söylememiş miydim? Hayır, sanırım söylememiştim. O sırada gözüme o kadar önemli görünmemişti; onu bir daha göreceğimi düşünmüyordum. “Laoghaire’ın Cranesmuir’deki o gün beni Geillie Duncan’ın büyücülükten tutuklanmak üzere olduğunu bilerek ve benim de onunla birlikte götürülmemi ümit ederek beni ona yolladı. Ve yakalandım da.”

“Pis cadı!” dedi. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Hayır, bunu hiç bilmiyordum. Tanrım, Sassenach, böyle bir şey yaptığını bilseydim onunla evlenir miydim!”

“O sırada yalnızca on altı yaşındaydı,” dedim. Bu şartlar altında affedici olabilirdim. “Yargılanıp yakılacağımı hesaba katmamış olabilir. Büyücülükle suçlanırsam, bana olan ilgini kaybedeceğini düşünerek bir kötülük yapmak istemiş olabilir.” Çevirdiği dolapların açığa çıkması en azından Jamie’nin dikkatini dağıtmıştı ve bu da iyi bir şeydi.

Buna verdiği tek cevap bir homurtuydu. Bir süre huzursuzluk içinde bir oraya, bir buraya yürüdü, ayakları yerlere saçılmış samanların arasında hışırdadı. Ayakkabı ya da çorap giymemişti, çıplak ayaklaydı. Buna rağmen soğuktan etkilenmemişe benziyordu.

Sonunda durdu, derin bir iç çekti ve öne eğildi. Elini banka, kafasını da omzuma koydu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Kollarımı omuzlarına sarıp kendime doğru çektim, bir kez daha iç çekene kadar sıkı sıkı sarıldım. Omuzlarındaki düğüm çözülmüştü. Bıraktım, doğruldu ve ayağa kalkmam için elini uzattı.

Ambarın kapısını kapayıp el ele, sessizce eve geri yürüdük.

“Claire,” dedi aniden, utangaç bir hali vardı.

“Evet?”

“Kendimi affettirmeye çalışmıyorum. Ama merak ettiğim bir şey var… sen hiç… Frank’i düşünüyor musun? Biz…” Durup boğazını temizledi. “Arada bir o İngiliz’in gölgesi yüzüme yansıyor mu?”

Buna ne diyebilirdim ki? Elbette yalan söyleyemezdim ama onun

anlayabileceği, onun yaralanmayacağı bir şekilde gerçeği nasıl söyleyecektim?

Derin bir nefes alıp verdim, nefesimin buharının kayboluşunu izledim.

“Bir hayaletle sevişmek istemem,” dedim sonunda, sert bir dille. “Senin de istediğini sanmıyorum. Ama bence bir hayaletin aklına da ara sıra başka fikirler geliyordur.”

Kahkahayı andıran bir ses çıkardı.

“Evet,” dedi. “Bence de öyledir. Laoghaire’ın o İngiliz’le benden daha mı iyi seviştiğini merak ediyorum.”

“Eğer öyleyse hak ettiğini bulmuştur,” dedim. “Ama eğer sen benimle sevişmeyi seviyorsan, hemen yatağa gir. Dışarısı çok soğuk.”

100 ÖLÜ BALİNA

Mart ayının sonlarına doğru dağdan aşağıya inen yollar geçilebilir hale gelmişti. Henüz Milford Lyon'dan mektup gelmemişti ve konu hakkındaki birkaç tartışmadan sonra Fergus resmi olarak dosyalansın ve kaydedilsin diye ölçüm raporlarını New Bern'a götürürken, Jamie'nin ve benim, Brianna, Roger ve Marsali'yle Wilmington'a gitmemize karar verilmişti.

Kızlar ve ben kışın tükenen tuz, şeker, kahve, çay ve afyon gibi erzakları alırken, Roger ve Jamie de Milford Lyon ve Stephen Bonnet hakkında gizli soruşturmalar yapacaktı. Ölçüm raporlarını halleder halletmez Fergus da bize katılacak, şansı el verdiği sürece kıyı boyunca kendi soruşturmalarını yapacaktı.

Büyük ihtimalle Jamie ve Roger, Bonnet'nin yerini bulduktan sonra onun işleri yönettiği yere gidecekler; ya vurarak ya da kılıçla öldürecekler; sonra da kendilerini bu harika iş için tebrik ederek dağlara geri döneceklerdi.

"En iyi tasarlanmış planlar bile suya düşebilir," dedim Jamie'ye, konu hakkındaki bir tartışmamızın tam ortasında. Şaşkın gözlerle bana baktı.

"Ne tür planlar?"

"Neler olabileceğine dair en ufak bir fikrin yok."

"Bu doğru," dedi. "Ama ne olursa olsun, hazır olmalıyım." Masasının kenarında duran kamaya dokundu ve çiftliğe gereken erzakların listesini yapmaya devam etti.

Dağlardan indikçe hava fark edilir derecede ısınmıştı. Kıyıya yaklaştıkça ise martı ve karga sürüleri yeni sürülen tarlalara doluşmuş, parlak bahar güneşinde mutlu mutlu ötüyorlardı.

Dağlardaki ağaçlar bariz bir şekilde yapraklanmaya başlıyorlardı ama Wilmington'da bahçeler çoktan çiçeklenmişlerdi, Beaufort Sokağı'ndaki düzenli çitlerin üzerleri sarı ve mavi hezaren çiçekleriyle kaplanmıştı. Rıhtımdan biraz uzaktaki küçük ve temiz bir handa konaklayacaktık. Nispeten daha ucuzdu ve biraz kalabalık ve karanlık olmasına rağmen yeterince rahattı.

"Neden daha fazla pencereleri yok?" diye homurdandı Brianna. Karanlıkta Germain'e çarptıktan sonra ayak parmağını ovuşturdu. "Biri nereye gittiğini görmek için mum yakarken bütün hanı yakabilir. Cam bu kadar pahalı olmasa gerek."

“Pencere vergisi,” dedi Roger. Germain’i kaldırıp kafa üstü tırabzandan sarkıttı.

“Ne? Kraliyet pencereleri mi vergilendiriyor?”

“Evet. İnsanların pullardan ya da çaydan daha çok buna önem verdiğini düşünebilirsin ama görünüşe göre pencere vergisine alışkınlar.”

“Hiç şüphesiz bir devri- Ah, günaydın Bayan Burns! Kahvaltı muhteşem kokuyor.”

Kızlar, çocuklar ve ben günlerimizi dikkatli bir alışveriş için harcarken, Roger ve Jamie işi bar ve meyhane zevkiyle birleştirdiler. Gezilerinin çoğu tamamlanmıştı. Jamie kart ve atlar üzerine bahis oynayarak küçük ama gerekli bir yan gelir elde etmişti ama Stephen Bonnet hakkında duyabildiği tek şey, aylardır Wilmington’da görülmediğiydi. Bunu duyduğuma çok sevinmiştim.

Haftanın geri kalanında yağmur yağdı, iki gün boyunca dışarıda durmak imkânsızdı. Sıradan bir yağmurdan daha güçlüydü; azımsanmayacak bir fırtınaydı, rüzgârlar ağaçları yarıya kadar eğecek ve çamurlu sokakları kopan yapraklarla ve düşen dallarla kaplayacak kadar sertti. Marsali gece geç saatte oturmuş, rüzgârı dinleyerek tespih duası ediyor ve dikkatini dağıtmak için Jamie’yle kart oynuyordu.

“Fergus, New Bern’den geleceği geminin büyük olduğunu söyledi. Adı Ahtapot’muş, öyle mi? İsmi de büyük olduğunu vadediyor, değil mi baba?”

“Ah, evet. Gerçi ben posta gemilerinin çok güvenli de olduklarına inanıyorum. Hayır, onu atma oğlum, onun yerine maçaları at.”

“Bende maça olduğunu nereden anladın?” diye sordu, şüpheci gözlerle bakarak. “Posta gemileri hakkında söylediğin doğru değil. Sen de benim kadar iyi biliyorsun; dünden önceki gün Elm Sokağı’nın sonunda bir tanesinin enkazını görmüştük.”

“Maçaların sende olduğunu biliyorum, çünkü bende değiller,” dedi Jamie, kartlarını göğsüne bastırdı, “diğer bütün maçalar da masada çoktan döndü. Üstelik Fergus New Bern’den karadan gelebilir; gemiye hiç binmeyebilir.”

Evin içine dolan rüzgâr panjurları çatırdattı.

“Pencerenin olmaması için başka bir neden,” dedi Roger, Marsali’nin omzunun üzerinden eline bakarak. “Hayır, haklı, maçaları atma.”

“Al, sen yap. Benim gidip Joanie’ye bakmam lazım.” Aniden ayağa kalkıp

kartları Roger'ın eline tutuşturduktan sonra çocuklarıyla paylaştığı yan odaya geçti. Joanie'nin ağladığını duymamıştım.

Kopan bir ağaç dalı çatıya düşünce büyük bir gürültü koptu. Herkes yukarı baktı. Rüzgârın tiz uğultusunun altında kıyıya vuran, çamur tabakasının üzerinde kaynayan dalgaların derin gürültüsünü duyuyorduk.

"Gemilerle denize inenler," dedi Roger Zebur'dan bir alıntı yaparak, "büyük sularda iş yapar; derinlerde Tanrı'nın işlerini ve harikalarını görürler. O emredip fırtınalı rüzgârı çıkarttığı için dalgalar yükselmiştir."

"Ah, çok yardımcı oldun," dedi Brianna ters bir şekilde. Sinirliydi ve inzivaya çekilmek onu hiç rahatlatmamıştı. Karmaşadan korkan Jemmy iki gün boyunca yara lapası gibi annesine sarılmıştı; ikisi de terlemiş, ıslanmış ve fazlasıyla asabiydi.

Roger onun ruh halinden etkilenmişe benzemiyordu. Gülümseyip eğildi, Jemmy'yi annesinden zar zor ayırdı. Küçük çocuğu ellerinden tutarak yere oturttu.

"Fırıl fırıl dönerler," dedi, Jem'in ellerini çekince çocuk dengesini kaybetti. "Ve sarhoş bir adam gibi yalpalarlar ve ne yapacaklarını bilemezler."

Jemmy kıkırdıyordu, Brianna bile gönülsüz de olsa gülümsemeye başlıyordu.

"Sonra dertlerinin içinde Tanrı'ya yakarırlar, Tanrı da onları dertlerinden kurtarır- " 'Kurtarır' derken Jemmy'yi aniden yukarı kaldırıp sarıldı. Jemmy sevinç çığlıkları atmaya başladı.

"Tanrı fırtınayı dindirince dalgalar sessizleşir. Dalgalar sessizleşince, onlar da sakinleşirler." Jemmy'yi kendine doğru çekip başından öptü. "Böylece Tanrı onları istedikleri limana getirir."

Bree, Roger'ın sahnedeymişçesine sergilediği bu performansı alaycı bir şekilde alkışladı ama buna rağmen gülümsedi. Jamie kartları bulmuştu, desteyi yeniden dağıttı. Sonra durup kafasını kaldırdı. Onun ani sessizliği dikkatimi çekince kafamı çevirip baktım. O da bana bakıp gülümsedi.

"Rüzgâr durdu," dedi. "Duyuyor musun? Yarın dışarı çıkarız."

Sabah hava açmıştı ve denizden yeni bir esinti gelmiş, beraberinde de kıyıdan keskin bir koku taşımıştı. Sahil karanfili, çam ve güneşte çürüyen denize ait güçlü bir şeyin kokusu vardı. Rıhtımda hâlâ üzüntü veren bir

bayrak eksikliği vardı; demir atmış büyük bir gemi yoktu, iki direkli bir yelken ya da posta gemisi bile yoktu. Ama Wilmington limanı kayıklar, sallar, kanolar ve dört kürekli küçük teknelerle dolup taşıyordu. Yusufçuklara benziyorlardı ve uçuşan küreklerinden damlayan sular parlıyordu.

Bu teknelerden biri rıhtımda acıklı bir halde duran küçük birliğimizi görüp bize doğru yaklaştı. Kürekçileri bir yere gitmek isteyip istemediğimizi sormak için bize seslendi. Roger kibarca onları reddetmek için dışarı sarktığında, limandan gelen esinti şapkasını uçurdu. Şapka kahverengimsi suların üzerinde sersem gibi dönelip köpüğün üzerinde yaprak gibi döndü.

Tekne uçan şapkaya doğru yanaştı ve kürekçilerden biri şapkayı ustaca yakaladı, küreğinin ucuyla gururlu bir şekilde kaldırdı. Diğer bir tekne rıhtıma girdiğinde, kayıkçının coşkulu bakışı birden yerini şaşkınlığa bıraktı.

“MacKenzie!” diye bağırdı.

“Duff! Duff, ihtiyar dostum!” Roger eğilip şapkasını aldıktan sonra eski dostuna elini kaldırarak selam verdi. Duff, ufak tefek, kır saçlı bir İskoçtu. Burnu çok uzundu, gıdısı azdı ve grileşen sakalları ona pudraşekeri görüntüsü vermişti. Rıhtımdan hızla fırlayıp Roger’ı erkeklere has bir sarılmayla kucakladı, sırtına hararetle vurup şaşkınlıkla bağırdıkça, Roger da bu karşılamaya gönülden cevap verdi. Biz kibarca durup bu birleşmeyi seyrederken, Marsali Germain’in rıhtımdan suya atlamamasına çalışıyordu.

“Onu tanıyor musun?” diye sordum Brianna’ya. Brianna şüpheci gözlerle kocasının eski dostunu süzüyordu.

“Sanırım daha önce Roger’la aynı gemideydi,” dedi. Martıları görüp onlara Bay Duff’tan daha eğlenceli bulan Jemmy’nin heyecanına karşı onu daha sıkı tuttu.

“Şuna bir baksana!” diye bağırdı Duff. En sonunda geri çekilip mutlu bir şekilde kolunu burnuna sürttü. “Centilmenlere yaraşır bir ceket ve düğmeler. Ve şapka! Tanrım, dostum jilet gibi olmuşsun üzerine bok bile yapışmaz!”

Roger gülüp ıslak şapkasını almak için eğildi. Şapkayı bacağına vurup yosundan ayırdıktan sonra, hâlâ Bay Duff’a kısık gözlerle bakmakta olan Bree’ye verdi.

“Karım,” diyerek Bree’yi tanıştırdıktan sonra bize el salladı. “Ve ailesi. Bay James Fraser, Bayan Fraser… ve karımın kız kardeşi Bayan MacKenzie.”

“Emrinizdeyim.” Duff, Jamie’ye eğilerek selam verdi, parmağını saygı göstergesi olarak kafasındaki uyduruk nesneye dokundurdu. Brianna’ya bakıp

dudaklarını yayarak gülümsedi.

“Ah, demek onunla evlendin. Gördüğüm kadarıyla pantolonunu çıkarmış.” Samimi bir şekilde Roger’ın kaburgalarına vurup sesini iyice alçalttı. “Babasına para ödedin mi yoksa onunla evlenmen için babası mı sana para ödedi?” Kahkahayı andıran tuhaf bir ses çıkardı.

Jamie ve Bree, Bay Duff’a uzun ve düz burunlarının üzerinden soğuk bakışlar attılar. Roger’ın cevap vermesine kalmadan diğer kürekçi aşağıdaki tekneden anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

“Ah, evet, evet, suya tutun dostum.” Bay Duff arkadaşına el salladı. “Bu bir şaka,” diye açıkladı bana. “Biz denizciyiz ya. Suya tutunamazsan, rıhtımın dibini boylarsın, anlıyor musunuz?” Neşeyle titreyip yine tuhaf sesler çıkardı.

“Çok komikmiş,” dedim. “Balinayla ilgili bir şey mi söyledi?”

“Ah, kesinlikle! Bu sabah kıyıya inmenizin nedeni bu değil miydi?”

Herkes boş gözlerle baktı.

“Hayır,” dedi Marsali. İşine öyle gömülmüştü ki balinalar dışında olan biten hiçbir şeye aldırış etmemişti. “Germain, buraya gel! Hayır efendim, buraya gelmemizin nedeni Ahtapot’tan haber var mı diye bakmaktı. Siz bir şey duymadınız mı?”

Duff başını iki yana salladı.

“Hayır hanımefendi. Ama hava bir aydır çok güvenilmezdi…” Marsali’nin yüzünün renginin değiştiğini görünce hemen ekledi: “Bir sürü gemi alargaya çıkmış olmalı, anlıyorsunuz ya? Başka bir limana gitmiş olabilir ya da kıyıda durup hava şartlarını düzelmesini bekliyordur. Biz Gloriana’yla gelirken ne olduğunu hatırlıyor musun MacKenzie?”

“Evet, doğru.” Roger başını sallasa da, Gloriana’yı düşününce bakışlarına endişe bürümüştü. Önce Brianna’ya, sonra Duff’a baktı ve sesini hafifçe kıstı. “Kaptan Bonnet’yle ilişkini kesmişin sanırım.”

Sanki rıhtım elektriklenmiş gibi ayak tabanlarımın sarsıldığını hissettim. Jamie ve Bree de buna tepki vermişlerdi ama onların tepkileri farklı olmuştu. Jamie hemen Duff’a yaklaştı, Bree ise bir adım geri attı.

“Stephen Bonnet mi?” dedi Jamie, Duff’a merakla bakarak. “Onu tanıyor musunuz?”

“Evet efendim,” dedi Duff ve istavroz çıkardı.

Jamie bunu görünce yavaşça başını salladı.

“Evet, anlıyorum. Şu anda Bay Bonnet’nin nerelerde olduğunu biliyor musunuz?”

“Ah, ona gelince…”

Duff şüpheci gözlerle Jamie’ye baktı, giysisini ve tipini iyice süzdü ve sorunun cevabının buna değip değmeyeceğini tarttı. Aşağıdaki arkadaşı gittikçe huzursuzlanıyor ve sabırsızca bağırıyordu.

Marsali de huzursuzdu.

“Nereye gitmiş olabilirler peki? Yani başka bir limana gittilerse? Germain, dur! Düşeceksin!” Suyun altında ne olduğuna bakmak için rıhtımın ucunda duran çocuğunu kucağına almak için eğildi.

“Bonnet?” Jamie kaşlarını kaldırıp hem cesaret verici, hem de tehditkâr bir bakış fırlattı.

“Balinayı görmeye gitmediler mi?” diye bağırdı teknedeki adam. Daha karlı maceralara atılmak için sabırsızlanıyordu.

Duff önce kime cevap vereceğini şaşırdı. Küçük gözlerini kırpıştırdı, Jamie, Marsali ve gittikçe daha çok bağıran arkadaşı arasında gidip geldi. Bu çıkmaza son vermek için adama yaklaştım.

“Şu balina hikâyesi de nedir böyle?”

Bu net soruma odaklanmaya karar veren Duff rahatlamış görünüyordu.

“Ölü balina, hanımefendi. Büyük bir balina adada kıyıya vurmuş. Hepinizin onu görmeye geldiğinizi sanmıştım.”

Suya baktım ve bu tekne trafiğinin sıradan olmadığını anladım. Birkaç büyük kano ve tekne, Cape Fear’ın ağzına doğru ilerlerken, küçük tekneler ise küçük yolcu gruplarını oradan oraya taşıyordu. Keten güneşlikler teknelerden pastel mantarlar gibi fışkırıyordu. Rıhtım, kasabalı oldukları her hallerinden belli olan insanlarla dolup taşmıştı. Bizim gibi durmuş, limana beklenti içinde bakıyorlardı.

“Bir tekne dolusu insan iki şilin,” dedi Dugg sokulgan bir şekilde. “Gidiş dönüş.”

Bu konu Roger’ın, Brianna’nın ve Marsali’nin ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Jamie ise huzursuzdu.

“Bunun içinde mi?” diye sordu şüpheci gözlerle tekneye bakarak. Duff’ın

arkadaşı -hangi ırktan olduğu ve hangi dili konuştuğu belirsizdi- teknesiyle ilgili bu eleştiriler üzerine alınmış gibiyse de Duff güven vericiydi.

“Ah, bugün çok sakin bayım, çok sakin. Bir bardaki bankta oturuyor gibi olacak. Sevimli, değil mi? Sohbet etmeye çok uygun.” Cana yakın bir şekilde gözünü kırptı.

Jamie burnundan derin bir nefes aldı. Jamie teknelerden nefret ederdi. Öte yandan, Stephen Bonnet’nin peşine tekneyle düşmekten daha çaresiz şeyler yapabilirdi. Jamie zar zor yutkunup kendini duruma hazırladı.

Duff hiç beklemeden kurnazca Marsali’ye dönerek durumunu sağlamlaştırdı.

“Adada bir deniz feneri var hanımefendi. Fenerin üstünden denizin en uzaklarını görebilirsiniz. Alargada yatmış bir gemi olup olmadığına bakabilirsiniz.”

Marsali elini bir anda cebine soktu. Germain’in ölü bir midyeyi, tıpkı yavrusunu sulu bir kurtla besleyen anne kuş gibi Jemmy’nin şevkle açılmış ağzına soktuğunu gördüm. Hemen zarifçe araya girerek Jemmy’yi kollarıma aldım.

“Hayır tatlım,” dedim midyeyi rıhtıma atarak. “O pis şeyi yeme. Onun yerine gidip ölü bir balina görmek istemez misin?”

Jamie rahatlayıp iç çektikten sonra, eteğinin önündeki kürk çantaya elini soktu. “O halde başka bir tekne çağırsanız iyi olur. Böylelikle hepimiz boğulmayız.”

Suyun üzeri çok güzeldi, güneş puslu bir bulutla örtülmüştü ve soğuk esintiyi saçlarımda hissetmek için şapkamı çıkarmıştım. Çok sakin olmasa da dalgaların yükselip alçalmaları huzur vericiydi -deniz tutmayanlar için elbette.

Jamie’nin arkasından baktım ama kafasını öne eğmişti, kürek çektikçe omuzları sakin ve güçlü bir ahenkle hareket ediyordu.

Kaçınılmaza teslim olmuş, sorumluluğu alarak ikinci bir tekne çağırmış, Bree’yi, Marsali’yi ve çocukları içine bindirmişti. Göğsündeki broşu çıkarıp kendisinin ve Roger’ın kürek çekeceğini, böylelikle Duff’ın rahat edebileceğini söylemişti. Bu sayede Stephen Bonnet hakkında ilginç bilgiler toplama şansı artacaktı.

“Eğer bir şey yaparsam kusma ihtimalim daha az,” dedi ceketini çıkartırken.

Roger güldü ve başını salladı ama kendi ceketini çıkardı. Duff ve Peter, kendi teknelerinde kürek çekmek için para almalarına gülerek teknenin bir ucuna oturdular. Bana da yüzüm onlara dönük bir şekilde teknenin diğer ucuna oturmam söylendi.

“Biraz ortama göz kulak ol diye, Sassenach.” Tomar olmuş giysilerin altından Jamie elimi tüfeğinin kabzasına sarıp nazikçe sıktı. Beni tekneye bindirdikten sonra kendi de oturdu. Tekne ağırlığı altında hareket ettikçe yüzü kireç gibi beyazladı.

Neyse ki sakin bir gündü. Suyun üzerinde hafif bir pus vardı ve uzaktaki Smith Adası’nın loş görüntüsünü karartıyordu. Kara ayaklı martılar ve balıkçıllar tepemizde daireler çiziyorlar, biz limandan yavaş yavaş çıkarken iri bir martı havada asılı kalmış gibi duruyordu.

Tam önümde oturan Roger’ın kürek çekerken geniş çıplak omuzları ahenkli bir şekilde geriliyordu. Alışık olduğu belliydi. Roger’ın önünde oturan Jamie, kürekleri nazik bir şekilde tutmuştu ama güvensiz görünüyordu. Denizci değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Yine de kürek çekmek, midesine verdiği dikkatini dağıtmıştı. Şimdilik.

“Ah, buna alışabilirim, sen ne dersin Peter?” Duff uzun burnunu esintiye karşı kaldırdı, kürekleri başkalarının çekmesinin tadını çıkartarak gözlerini hafifçe kapadı.

Egzotik bir Hint ve Afrikalı karışımına benzeyen Peter, cevap olarak homurdandı ama aynı keyifle Duff’ın yanındaki koltuğa uzandı. Üzerinde yalnızca bir iple beline bağlanmış lekeli bir pantolon vardı. Güneşte öyle yanmıştı ki tek omzunun üzerine düşen, midye kabuğu ve kurumuş küçük denizyıldızlarıyla dolu uzun siyah saçları olmasa zenci sanılabilirdi.

“Stephen Bonnet?” diye sordu Jamie, küreklere bütün gücüyle abanarak.

“Ah, o mu?” Duff sanki bu tartışma konusuna sonsuza dek bir nokta koymak ister gibiydi ama Jamie’nin yüzüne bakınca kaçınılmaza teslim oldu.

“Ne bilmek istiyorsunuz?” Küçük adam temkinli bir şekilde omuzlarını kamburlaştırdı.

“İlk olarak, nerede olduğunu,” dedi Jamie, küreklere asılırken hafifçe homurdanarak.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Duff, daha mutlu görünüyordu.

“O kaçakçıyı en son nerede gördünüz?” diye sordu Jamie sabırla.

Duff ve Peter birbirlerine baktılar.

“Şey,” diye başladı dikkatlice, “ ‘görmek’ derken neyi kastediyorsunuz?”

“Ne olabilir?” dedi Roger homurdanarak.

Peter düşünceli bir şekilde başını salladı, bizim lehimize karar verir gibi görünüyordu. Duff’ın kaburgalarına dirseğiyle vurdu.

“Roanoke’taki bir meyhanede balık turtası yiyordu,” dedi Duff teslim olarak. “Üzerinde istiridye ve ekmek kırıntılarıyla pişirilmişti. Yanında da hazmetmek için bira içiyordu. Bir de muhallebi.”

“Gözlem yeteneğiniz çok gelişmiş Bay Duff,” dedi Jamie. “Peki ya zaman kavramınız nasıldır?”

“Ha? Ah, evet, anladım. Ne zamandı… iki ay önce falan.”

“Peki adamın ne yediğini görecek kadar yakınında olduğunuza göre,” dedi Jamie usulca, “o halde sanırım aynı masadaydınız, değil mi? Ne anlattı size?”

Duff biraz darlanmış gibiydi. Önce bana, sonra kafasının üzerinde daireler çizen martıya baktı.

“Evet. Daha çok garson kızın kıçından bahsetti.”

“Kız çok güzel bile olsa, bütün yemek boyunca yalnızca ondan konuşulacağını hiç sanmam,” dedi Roger.

“Evet, bir kadının kalçaları hakkında ne kadar çok şey söylenebileceğini duysan şaşırırdın dostum,” dedi Duff. “Elma gibi yuvarlaktı ve kıvamı buharı tüten bir muhallebi gibiydi. Bar çok soğuktu, öyle tatlı ve sıcak bir şeye dokunmak -lütfen üzerinize alınmayın hanımefendi,” diye ekledi aceleyle, şapkasını bana doğru saygıyla çıkartarak.

“Hiç alınmadım,” dedim dostane bir şekilde.

“Siz yüzme biliyor musunuz Bay Duff?” diye sordu Jamie, sesinde ufak bir merak vardı.

“Ne?” Duff şaşırıp gözlerini kırpıştırdı. “Ben… ee… şey…”

“Hayır, bilmiyor,” dedi Roger neşeyle. “Bana söyledi.”

Duff, Jamie’nin başının üzerinden öfkeli bir bakış fırlattı.

“Sadakate bak!” dedi utanmış bir şekilde. “Ne iyi bir gemi arkadaşısın sen! Beni ele verdin, kendinden utanmalısın!”

Jamie, üzerinden sular damlayan küreklerini sudan çıkardı, Roger da

aynısını yaptı. Kıyıdan beş yüz metre kadar uzaktaydık. Teknemizin altındaki su derin ve yumuşak bir yeşildi, dibi metrelerce derindeydi. Tekne hafifçe sallandı, uzun ve yavaş bir dalganın üzerinde yükseldi.

"Bonnet," dedi Jamie. Hâlâ kibardı ama kesinlikle sinirliydi. Peter kollarını kavuşturdu ve gözlerini kapattı. Konunun onunla hiçbir alakası olmadığını göstermek istiyordu. Duff iç çekip Jamie'ye gözlerini kısarak baktı.

"Evet. Doğru, adamın nerede olduğunu bilmiyorum. Onu Roanoke'da gördüğümde bazı… malların… getirilmesi için anlaşmalar yapıyordu," dedi.

"Ne malı? Nereden getiriliyor? Ve nereye götürülüyor?" Jamie tekneye koyduğu küreklere dayanmış, sakin görünmeye çalışıyordu. Vücudundaki gerginliği görebiliyordum. Dikkati Duff'ın yüzünde de olsa, Duff'ın arkasındaki ufku seyretme ihtiyacı duyuyordu. Dalga tekneyi kaldırdıkça ufuk da insanı hipnotize edercesine alçalıp yükseliyordu. Bir kez daha ve bir kez daha…

"Ben onun için çay sandığı getirmiştim," diye cevapladı Duff temkini elden bırakmadan. "Gerisini bilmiyorum."

"Gerisi?"

"Tanrım, bu sudaki her tekne kaçak mal getirip durur. Bu kadarını biliyorsunuzdur herhalde?"

Peter gözlerini hafifçe araladı; bakışlarını merakla Jamie'nin yüzüne diktiğini gördüm. Rüzgâr biraz hızlanmıştı ve ölü balinanın kokusu iyice keskinleşmişti. Jamie yavaş ve derin bir nefes alıp daha hızlı bir şekilde bıraktı.

"Siz çay getirdiniz yani. Nereden? Gemiyle mi?"

"Evet." Duff da gittikçe büyüyen bir merakla Jamie'yi seyrediyordu. Oturduğum daracık yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Ensesinden anlayamıyordum ama sanırım mide bulantısından yüzü yeşile dönmeye başlamıştı.

"Serçe," diye devam etti Duff, bakışlarını Jamie'den ayırmadan. "Banks'te demir atmıştı ve botlar da onun etrafındaydı. Kargoyu yükledik ve Joad's Inlet'ten geçtik. Wylie's Harbour'da kıyıya yanaştık ve yükü oradaki birkaç adama teslim ettik."

"Hangi… adamlar?" Rüzgâr soğuktu ama Jamie'nin ensesinden ter akıyor, yakasını ıslatıp kumaşı omuzlarının arasına yapıştırıyordu.

Duff hemen cevap vermedi. Küçük ve çukur gözlerinde şüphe vardı.

“Düşünme Duff,” dedi Roger usulca. Sesinde büyük bir güven vardı. “Sana buradan bir kürekle ulaşabilirim, biliyorsun değil mi?”

“Öyle mi?” Duff düşünceli bakışlarını Jamie’den Roger’a, sonra da bana çevirdi. “Evet, sanırım doğru. Ama nasıl yüzdüğüne bağlı MacKenzie. Bay Fraser da teknede kalabilir ama bayanlar için aynı şey geçerli değil, öyle değil mi? Etekler falan…” Bana bakarken şüpheyle dudaklarını büzüp kafasını iki yana salladı. “Suyun dibine taş gibi oturur.”

Peter çok sessiz bir şekilde hareket edip ayaklarının üzerine oturdu.

“Claire?” dedi Jamie. Parmaklarının kürekleri sıkıca sardığını gördüm ve sesindeki gerginliği duydum. İç çekip kucağımdaki ceketinin altından tüfeğini çıkardım.

“Doğru,” dedim. “Hangisini vurayım?”

Peter’ın gözleri öyle kocaman açıldı ki siyah gözbebeğinin etrafındaki bütün beyazı gördüm. Önce tüfeğe, sonra Duff’a, sonra da doğrudan Jamie’ye baktı.

“Butlah adında bir adama çay veriyordu,” dedi. “Bay Lyon için çalışıyordu.” Önce beni, sonra Duff’ı işaret etti. “Onu vur,” dedi.

Dilleri bir kez çözüldükten sonra iki yolcumuzun bildikleri her şeyi anlatmaları çok az zaman aldı.

Duff’ın söylediğine göre kaçakçılık o bölgede çok yaygındı; Wilmington’daki tüccarların çoğu -ve küçük gemicilerin hepsi- bu işteydiler. Resmi olarak ithal edilen malların vergilerinin önüne geçmek için Carolina kıyısındakilerin çoğu da bu işi yapıyorlardı. Stephen Bonnet yalnızca en başarılı kaçakçılardan biri değil, aynı zamanda bir uzmandı.

“Ismarlama mallar ithal ediyor,” dedi Duff, kürek kemikleri arasını daha etkili kaşımak için boynunu çevirdi. “Ve hangi miktarda isterseniz.”

“Ne miktarlarda?” Jamie’nin dirsekleri dizlerinde, kafası ellerindeydi. İşe yarıyor gibiydi; sesi titremiyordu.

Duff dudaklarını büzüp hesap yaparken gözlerini kıstı.

“Roanoke’taki barda altı kişiydik. Altımızda küçük kayıklar vardı. Yani körfezden geçmek için. Hepimiz yüklenebildiğimiz kadar yüklensek… toplam elli çay sandığı diyebiliriz.”

“Peki bu kadar yükü ne sıklıkta ithal ediyor? İki ayda bir mi?” Roger küreklerine yaslanarak biraz rahatlamıştı. Ben ise henüz rahatlamamıştım ve bunu belirtmek için tüfeğimin üzerinden Duff’a sert bir bakış fırlattım.

“Ondan daha sık,” diye cevapladı Duff, temkinli gözlerle bana bakarak. “Tam olarak söyleyemem ama konuşulanları duymuşsunuzdur, değil mi? Diğer teknelerin söylediklerine göre iki haftada bir, Virginia ve Charleston arasındaki kıyıdan mal getirtiyormuş.” Roger bunu duyunca şaşkınlıkla homurdandı. Jamie başını ellerinden kaldırıp baktı.

“Peki ya donanma?” diye sordu. “Bonnet kime ödüyor?” Bu güzel bir soruydu. Küçük tekneler donanmanın gözünden kaçabilirdi ama Bonnet büyük gemilerle büyük miktarlarda kaçak mal getiriyordu. Bu büyüklükte bir şeyi saklamak zor olurdu ve cevap, saklanmaya çalışmadığıydı.

Duff kafasını iki yana sallayıp omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum.”

“Ama siz Şubat’tan beri Bonnet için çalışmıyorsunuz, değil mi?” diye sordum. “Neden?”

Duff ve Peter birbirlerine baktılar.

“Açsanız iskorpit balığı yersiniz,” dedi Peter bana. “Eğer elinizde daha iyi bir şey varsa, onu yemezsiniz.”

“Ne?”

“Adam tehlikeli Sassenach,” diye yorumladı Jamie. “Gerek kalmadıkça onunla uğraşmak istemiyorlar.”

“Anlaşması hiç zor bir adam değil, çıkarlarınız çatışmadığı sürece tabii. Ama aniden işler çıkarlar ters düşerse…”

Peter sakince parmağını ince boynuna götürüp başını salladı.

“Ve bu işin uyarısı da yok,” diye ekledi Duff başını sallayarak. “Şimdi viski ve sigaranız vardır. Bir dakika sonra talaşların üzerinde sırtüstü yatmış kan kokluyor olursunuz. Bunu bile koklayabildiğinize şükredersiniz.”

“Sinirli midir?” Jamie bir elini yüzünden çektikten sonra terli avucunu üstüne sildi. Keten kumaş omuzlarına yapışmıştı ama çıkarmayacağını biliyordum.

Duff, Peter ve Roger kafalarını bu soru karşısında aynı anda iki yana salladılar.

“Çok sakindir,” dedi Roger. Sesindeki küçük gerginliği duydum.

“Gözünü kırpmadan sizi öldürür,” dedi Duff.

“O zavallı balina gibi parçalar sizi,” dedi Peter adayı işaret ederek. Akıntı bizi adaya oldukça yaklaştırmıştı. Balinayı görebildiğim kadar, kokusunu da duyuyordum. Deniz kuşları leşin üzerinde dönerek uçup büyük bir bulut halinde çığlık atıyorlar, hayvanın etini didik didik etmek için alçalıyorlardı. Balinanın hemen yakınlarında mendiller ve lavanta keseleriyle burunlarını kapayan küçük bir grup insan vardı.

Tam o sırada rüzgârın yönü değişti ve iğrenç koku kırılmış bir dalga gibi üzerimize yığıldı. Roger’ın gömleğiyle yüzümü kapadım. Peter’ın bile beti benzi atmıştı.

“Tanrım, acı bana,” dedi Jamie fısıldayarak. “Ah, Tanrım!” Yana doğru eğilip kustu.

Ayak parmağımla Roger’ın kalçasını dürttüm.

“Kürek çek,” dedim.

Roger hemen dediğimi yaptı, canını dişine taktı ve birkaç dakika içinde tekne kuma değdi. Duff ve Peter atlayıp teknenin gövdesini sahile çektiler, sonra nazikçe tekneden inmeme yardım ettiler.

Jamie paralarını ödedikten sonra sahile çıkıp çam ağacının altında sessizce oturdu. Balina leşiyle yaklaşık olarak aynı görünüyordu. Beyaz lekeli kirli gri.

“Sizi bekleyelim mi efendim, yoksa geri mi dönelim?” Para kesesi dolan Duff yardımsever bir şekilde Jamie’nin başında dikildi.

“Hayır,” dedi Jamie. “Onları al.” Beni ve Roger’ı işaret ettikten sonra gözlerini kapayıp yutkundu. “Bana gelince, sanırım… ben geriye… yüzerek döneceğim.”

101 CANAVARLAR VE KAHRAMANLAR

Oğlanlar balinayı görmek için deliriyor, isteksiz annelerini uçurtma gibi çekiştiriyorlardı. Jamie'yi dinlenmesi için sahilde bırakarak, kocaman leşe belli bir mesafeye kadar yaklaştım. Roger biraz sohbet etmek için Duff'ı bir kenara çekerken Peter da teknenin kıç tarafında uykuya teslim olmuştu.

Karaya vuruşundan bir süre önce ölmüşe benziyor olmasına rağmen, balina leşi ıslaktı; böylesi etkileyici bir çürümenin meydana gelmesi günler sürmüş olmalıydı. Kötü kokuya rağmen gözü kara ziyaretçiler leşin üzerinde durmuş, neşe içinde aşağıdaki sahilde duran arkadaşlarına el sallıyorlardı. Ufak bir baltası olan bir adam, hayvanın göğüs kısmındaki etleri kesip büyük kovalara doldurmakla meşguldü. Bu adamın Hawthorn Sokağı'ndaki bir lokantanın sahibi olduğunu hatırlayıp, o lokantada yemek yememiz için zihnime bir not aldım.

Pek titiz olmayan bir sürü küçük deniz kabuklusu leşin üzerine akın etmişlerdi. Ellerinde kovalar olan bir sürü insanın, tıpkı olgun meyveleri dalından koparır gibi hayvanın üzerindeki büyük yengeçleri ve istakozları topladıklarını gördüm. Bileklerimi ovuşturarak güvenli bir mesafeye kadar geri çekildim.

Sahile baktığımda Jamie'nin kalkıp sohbete katıldığını gördüm. Duff'ın huzuru gittikçe bozuluyor gibiydi, bir balinaya bir teknesine bakıp duruyordu. Belli ki eğlence bitmeden işinin başına dönmek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda kaçmayı başarıp teknesine doğru koştu. Jamie ve Roger bana doğru geldiler ama oğlanlar henüz balinayı bırakmaya hazır değillerdi. Brianna ikisine de göz kulak olmaya gönüllü olunca Marsali de hemen yakınlardaki deniz fenerine çıkıp Ahtapot'tan bir işaret olup olmadığına baktı.

"Zavallı Bay Duff'a neler söylediniz?" diye sordum Jamie'ye. "Endişeli görünüyordu."

"Öyle mi? Endişelenmesine gerek yok," dedi. Duff'ın teknesinin hızla rıhtıma doğru yola çıktığı yere baktı. "Yalnızca ona biraz iş verdim."

"Lyon'un nerede olduğunu biliyor," dedi Roger. Rahatsız ama heyecanlı görünüyordu.

"Bay Lyon da Bonnet'nin nerede olduğunu ya da nerede olduğunu değilse de en azından ondan nasıl haber alınacağını biliyor. Biraz yukarı çıkalım mı?"

Jamie’nin rengi hâlâ solgundu; çenesiyle deniz fenerini işaret edip boynundaki teri sildi.

Fenerin üzerinde hava daha temizdi ama okyanusun üzerindeki manzaraya çok az dikkat etmiştim.

“Eee?” dedim, cevabı duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

“Ben de Duff’a Bay Lyon’a bir mesaj iletme görevini verdim. Her şey yolunda giderse bir hafta içinde Bay Bonnet’yle Wylie’nin İskelesi’nde buluşacağız.”

Yutkundum, sıcakla alakası olmayan bir baş dönmesi hissediyordum. Gözlerimi kapadım, üzerinde durduğumuz küçük yükseltinin etrafındaki tahta tırabzana tutundum. Rüzgâr çok sert esiyordu ve fenerin kirişleri çatırdıyor, korku verecek kadar temelsiz duruyordu.

Jamie’nin hareket edip Roger’a doğru yürüdüğünü duydum.

“O bir insan, değil mi?” dedi usulca. “Canavar değil.”

İnsan mıydı? Gerçi bana Brianna’ya -ve belki babasına da- görünen bir canavar olduğunu düşünmüştüm. Öldürmek onu azaltacak, yeniden sıradan bir adam haline mi getirecekti?

“Biliyorum.” Roger’ın sesi kararlıydı ama ikna edici durmuyordu.

Gözlerimi açtığımda okyanusun önümde bir sis bulutu içinde geri çekildiğini gördüm. Geniş ve güzeldi -ve boştu. İnsanın dünyanın sonundan düşebileceğini düşündüm.

“Stephen’ımızla birlikte aynı gemide miydin? İki aylığına mı, üç aylığına mı?”

“Yaklaşık üç aylığına,” diye cevapladı Roger.

Stephen’ımız mı? Jamie bununla ne kastetmişti?

Jamie başını salladı ama hiç çevirmedi. Denizin dalgalarını seyretti. Gün ışığında uçuk görünen saçları alevler gibi dans etmek için tokalarından kurtulup esintiyle uçuşuyordu.

“O halde adamı gayet iyi tanımışsındır.”

Roger ağırlığını tırabzana verdi. Tırabzan dayanıklı ama alttaki kayalardan

gelen hafif kurumuş köpük yüzünden nemli ve yapış yapıştı.

“Yeterince iyi,” dedi. “Evet. Ama ne için yeterince iyi?”

Jamie başını çevirip Roger’a baktı. Rüzgâr yüzünden gözlerini kısmıştı ama bakışları bıçak kadar keskin ve doğrudandı.

“Bir insan olduğunu bilecek kadar iyi, daha fazlası gerekmez.”

“Başka ne olacaktı ki?” Roger kendi sesindeki gerginliği hissetti.

Jamie denize döndü, ellerini gözlerine siper ederek batan güneşe baktı.

“Canavar,” dedi usulca. “İnsandan daha az bir şey ya da daha fazla.”

Roger cevap vermek için ağzını tam açmıştı ki bir şey söyleyemeyeceğini anladı. Çünkü onun kalbini de korkuyla karartan bir canavardı.

“Denizciler onun hakkında ne düşünüyorlardı?” Claire’in sesi Jamie’nin diğer yanından gelmişti; Jamie etrafına bakmak için tırabzana abandı, rüzgâr saçlarını yakalayıp çok yükseklerdeki gökyüzü gibi fırtınalı bir bulutun içine sürükledi.

“Gloriana’da mı?” Roger derin bir nefes aldı. Ölü balinanın kokusu, arkadaki tuz bataklığının bereketli kokusuna karışmıştı. “Onlar… ona saygı duyuyorlardı. Bazıları korkuyordu.” Benim gibi. “Sert ama iyi bir kaptan olduğu biliniyordu. İşinde uzmandı. İnsanlar onunla yola çıkmak istiyorlardı, çünkü o her zaman güvenli bir şekilde limana geliyordu, yolculukları her zaman kârlıydı.”

“Zorba mıydı?” diye sordu Claire. Kaşlarının arasında ince bir çizgi oluştu.

“Bütün kaptanlar ara sıra zorbalaşırlar Sassenach,” dedi Jamie sabırsızlıkla. “Öyle olmaları gerekir.”

Kafasını kaldırıp Jamie’ye bakarken Roger yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etti. Hatırladıkları gözlerindeki bakışı yumuşatmış, buruk bir düşünceyle dudaklarının kenarını germişti. Elini Jamie’nin koluna koyup sıkarken kendi elindeki eklem yerleri beyazladı.

“Sen asla yapman gereken dışında bir şey yapmadın,” dedi. Bunu öyle sessizce söylemişti ki Roger zar zor duyabildi. Önemi yoktu; sözcükler ona söylenmiyordu. Sesini hafifçe yükseltti. “Zorbalıkla mecburiyet arasında fark vardır.”

“Evet,” dedi Jamie, fısıldar gibi. “Belki canavar olmakla kahraman olmak arasında da ince bir çizgi vardır.”

102 WYLIE'NİN İSKELESİ SAVAŞI

Koy sakin ve düzdü, yüzey rüzgârın getirdiği küçük dalgalarla çok hafif tırtıklı bir görünüm almıştı. Roger kayınpederine bakarak düşünüyordu. Jamie sonunda gözlerini açmış ve çaresiz bir yoğunlukla kıyıya dikmişti. Sanki ulaşılmaz sert toprak onu rahat ettirecek gibiydi. Ter damlaları üst dudağında parlıyordu, yüzünde şafak vakti gökyüzünü andıran sedefli bir renk vardı ama henüz kusmamıştı.

Roger'ı deniz tutmuyordu ama o da neredeyse Jamie kadar kötü görünüyordu. İkisi de kahvaltı etmemişlerdi ama Roger sanki büyük bir kâse raptiyeli lapa yemiş gibi hissediyordu.

"İşte bu." Duff kürekleri yeniden eline alıp önündeki iskeleyi işaret etti. Suyun üzeri serindi -hatta bu saatte soğuk bile denebilir- ama havada nem vardı ve güç sarf etmekten Duff'ın yüzünden terler boşanıyordu. Peter sessizce kendi küreklerine asıldı. Koyu renk yüzünden bu şirketle hiçbir şey yapmak istemediği ve istenmeyen kargolarını ne kadar erken indirirlerse, o kadar iyi olacağını düşündüğü okunuyordu.

Gür sazlıkların ve otların ortasında, sis tabakasıyla kaplı suyun üzerindeki Wylie'nin İskelesi, tıpkı bir serabı andırıyordu. Bataklıklar, ormanlar ve geniş sularla çevriliydi, üzerinde ise uçuk gri bir gökyüzü vardı. Dağların yeşilliğiyle karşılaştırıldığında, burası oldukça rahatsızlık vericiydi. Aynı zamanda tamamen ıssızdı, insanların oturdukları herhangi bir yerden kilometrelerce uzak olduğu apaçıktı.

Bu kısmi bir göz yanılgısıydı aslında; Roger tarladaki evin limandan bir buçuk kilometreden daha uzak olmadığını biliyordu ama bataklık kaplı topraktan fırlayan yoğun orman yüzünden gizli kalmıştı.

Kısa ve keresteden yapılmış olan liman, kazıkların üzerinde duruyordu. Bitişiğinde ise köhne ve kararan gökyüzünde kaybolacak gibi duran grileşmiş barakalar vardı. Küçük, açık bir tekne kıyıya çekilmiş ve gövdesi yukarı doğru çevrilmişti. Barakaların arkasında zikzak şeklindeki bir çit, küçük bir kümesi çevreliyordu; Wylie ara sıra kümes hayvanı taşıyor olmalıydı.

Jamie kemerine asılı duran fişek kutusuna dokundu. Ya güven duygusunu hissetmek ya da belki kuru olup olmadığına bakmak istiyordu. Gözlerini gökyüzüne çevirip baktı. Roger birden yağmur yağdığı takdirde silahlara güvenemeyeceklerini fark etti. Kara barut ıslanınca topaklanırdı; küçücük bir

nemle silah ateş almazdı. İstediği en son şey ise, Stephen Bonnet'yle silahsız bir şekilde yüz yüze gelmekti.

O bir insan, daha fazlası değil, diye tekrarladı kendi kendine sessizce. Bonnet'yi aklında doğaüstü boyutlara sokarsa ölüme mahkûm olurdu. Rahatlatıcı bir görüntü bulmak için hafızasını yoklayınca Stephen Bonnet'yi Gloriana'nın baş tarafında otururken hatırladı. Pantolonu çıplak ayaklarının etrafında toplanmıştı, sarı sakallarla kaplı çenesi sabah güneşinin altında mıymıntı görünüyordu, huzurlu bir şekilde kakasını yapıyor olmanın huzuru aralık gözlerine yansımıştı.

Bonnet'yi canavar olarak düşününce her şey imkânsızlaşıyordu; onu bir insan olarak düşününce ise her şey sarpa sarıyordu. Bu sorunun halledilmesi gerekiyordu.

Avuçları terliyordu; saklamaya çalışmadan pantolonuna sildi. Kemerinde bir kama ve bir çift tabanca vardı; kılıç teknenin kıçında, kınının içinde bütün sertliğiyle duruyordu. John Grey'in mektubunu ve Kaptan Mardsen'ın gözlerini düşününce boğazına acı ve metalik bir tat geldi.

Jamie'nin durduğu yöndeki tekne yavaş yavaş limana yanaştı, teknedeki herkes bir yaşam belirtisi arıyordu.

"Burada kimse yaşamıyor mu?" diye sordu Jamie kısık bir sesle. Binaları incelemek için Duff'ın omzuna yaslandı. "Köle de mi yok?"

"Hayır," dedi Duff, homurdanarak kürek çekti. "Wylie bugünlerde limanı pek sık kullanmıyor, çünkü evinden yeni bir yol yaptı -yol iç kısımlara girip Edenton'a giden ana yolla birleşiyor."

Jamie, Duff'a alaycı bir bakış fırlattı.

"Eğer Wylie kullanmıyorsa kullanan başkaları vardır, değil mi?"

Roger limanın kaçakçılık için oldukça iyi bir yerde konuşlandığını düşündü; karadan uzaktı ama koydan kolay ulaşılabilirdi. Sağ taraflarında görüp ilk başta ada olduğunu düşündüğü şey, aslında Wylie'nin İskelesi giden su yolunu ana koydan ayıran bir kıyı kordonuydu. Kıyı kordonlarına giden en azından dört küçük su yolu görebiliyordu. İki tanesi iki direkli bir yelkenin girebileceği kadar genişti.

Duff gizlice güldü.

"Eve giden, kabuklardan oluşmuş bir yol var dostum," dedi. "Eğer biri gelirse, haberin olur."

Peter huzursuzca kıpırdandı, kafasını kıyı kordonlarına doğru çevirdi.

“Gelgit,” diye fısıldadı.

“Ah, evet. Uzun bir süre beklemen gerekmeyecek ya da bekleyebilirsin de duruma göre değişir.” Duff güldü, bunun komik bir şey olduğunu düşündüğü her halinden belliydi.

“Neden?” dedi Jamie kabaca. Komik bir şey görememişti. Artık firar gerçekleşmek üzere olduğu için daha iyi görünüyordu ama şakalaşacak bir ruh halinde olmadığı da kesindi.

“Gelgit yaklaşıyor.” Duff kürek çekmeyi bıraktı, küreklerine haysiyetsiz şapkasını ve kelleşen alnını silecek kadar uzun süre yaslandı. Şapkasını kıyı kordonlarında deli gibi koşuşturan küçük sahil kuşlarına doğru salladı.

“Gelgit bittiği zaman su yolu iki direkli yelkenlinin giremeyeceği kadar sığ oluyor. İki saatte…” Doğuda güneşin doğuşunu işaret eden ışıltıya gözlerini kısarak bakıp başını salladı. “…ya da biraz daha uzun bir sürede içeri girebilirler. Eğer orada bekliyorlarsa, gelgit dönmeden işlerini bitirip gitmek için bir anda gelirler. Ama henüz gelmedilerse, belki gece dalgaların yükselmesini bekliyorlardır. Geceleyin su yollarını riske atmak şansa dayalı bir işti ama Bonnet biraz karanlıktan ürkecek adam değildir. Yine de eğer acelesi yoksa, ertesi sabaha kadar erteleyebilir. Evet, biraz beklemeniz gerekecek.”

Roger nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesini verip, yavaş bir şekilde yeniden nefes aldı. Ölü kabuklu deniz hayvanının belli belirsiz kokusuna karışmış tuz ve çam kokusunu kokladı. Demek zamanı yaklaşmıştı -belki gece olduktan sonra ya da ertesi günün şafağına kadardı. Bir an önce olmasını umdu ve aynı zamanda olmamasını umdu.

Tekne iskeleye yanaştı, Duff midye kaplı kazıklardan birini küreğiyle itip küçük tekneyi ustaca yanaştırdı. Jamie atik bir şekilde iskeleye çıktı, bir an önce karaya ayak basmak istiyordu. Roger kılıçları ve içinde mataralarıyla barutları olan küçük heybeyi alıp Jamie’yi takip etti. Diz çöktü, bütün algıları en ufak bir insan hareketini algılayacak kadar açıktı ama bataklığın içinde ötüşen kara tavuklardan ve koydaki martıların çığlıklarından başka bir ses duymadı.

Jamie kesesini karıştırıp, küçük bir para kesesi çıkartıp Duff’a attı. Söylenecek başka bir şey yoktu; bu simgesel bir ödemeydi. Geri kalanı Duff iki gün içinde onları almak için geri döndüğünde ödeyecekti.

Jamie anlaşmaları yapmak için olabilen en son anı beklemiş, en azından

Bonnet'nin buluşma -pusu- sonrasında ulaşılamaz olmasını garantiye almıştı. Eğer başarılı olursa, Jamie paranın geri kalanını ödeyecekti; olmazsa Claire ödeyecekti.

Jamie anlaşmayı Duff'a anlatırken yüzü solgun ve asık olan Claire, dudaklarını sıkarak başını sallamıştı. Bir sıçanın bağırsaklarını deşmek üzere olan bir atmaca gibi sarı bir gaddarlıkla Duff'a bakmıştı. Duff bu gizli tehdit karşısında geri çekilmişti. Bunu hatırlayınca gülümsedi. Dostluk ve para Duff'ın ağzını kapamasına yardım etmezse, belki de Beyaz Leydi'nin korkusu yeterdi.

İskelede sessizce durup teknenin yavaşça açılmasını izlediler. Roger'ın midesindeki düğüm iyice gerilmişti. Dua etmek istemiş ama edememişti. Böyle bir şey için Tanrı'dan yardım isteyemezdi. Ancak Jamie Fraser'dan isteyebilirdi.

Ara sıra Fraser'ın kaç kişiyi öldürdüğünü merak etmişti. Eğer saydıysa ya da biliyorsa. Elbette birini savaş sırasında ya da kendini korumak için öldürmek, pusuya düşürmek ve soğukkanlılıkla öldürme planı yapmaktan farklıydı. Yine de yapmak istedikleri Fraser için daha kolay olacaktı.

Fraser'a bakınca teknenin uzaklaşmasını izlediğini gördü. Taş gibi hareketsiz duruyordu. Roger'ın gözlerini teknenin ötesinde, gökyüzünün ve suyun ötesinde bir yere diktiğini, gözlerini kırpmadan kötü bir şeye baktığını gördü. Fraser derin bir nefes alıp yutkundu. Hayır, onun için kolay olmayacaktı.

Nedense bu Roger'ı rahatlatmıştı.

Bütün barakalara kısaca göz attılar ve bulabildikleri yalnızca çerçöptü: kırık sandıklar, küflü ot yığınları, köpeklerin ya da kölelerin bıraktığı birkaç çiğnenmiş kemik. Görünüşe göre barakalardan bir ya da ikisinde daha önce yaşanmıştı ama bu uzun zaman önceydi. Bir barakanın duvarına bir hayvan büyük ve pis bir yuva kurmuştu; Jamie yuvayı sopayla dürtünce içeriden kemirgene benzeyen etli gri bir şey fırlayıp Roger'ın ayaklarının arasından geçerek iskeleye koştu ve sinir bozucu bir foş sesiyle suya atladı.

İskelenin üzerinde kurulan en büyük barakaya yerleşip beklemeye koyuldular.

Plan basitti; görünür görünmez Bonnet'yi vuracaklardı. Yağmur yağıp da kılıçları ve bıçakları kullanmak zorunda kalmazlarsa. Böyle söyleyince kural

birden çok anlaşılır geliyordu. Gerçi Roger'ın aklından geçenler buna izin vermiyordu.

"İstersen bir yürü," dedi Jamie, Roger'ın telaşını on beş dakika kadar seyrettikten sonra. "Geldiğini duyarız." Jamie de bir zambağın üzerine kurbağa gibi sessizce oturmuş, önünde duran silah çeşitlerini düzenli olarak kontrol ediyordu.

"Hmm. Ya yalnız gelmezse?"

Jamie omuzlarını silkti, gözlerini elindeki tüfeğin kabzasına dikti. Sıkıca oturup oturmadığına baktıktan sonra silahı yere bıraktı.

"Eğer yanında adamlar varsa, Bonnet'yi onlardan ayırmamız gerekir. Baş başa konuşma bahanesiyle onu küçük barakalardan birine çekip orada hallediveririm. Sen de birinin bizi takip etmesini engellersin; bir dakikadan fazla sürmez.

"Ah, öyle mi? O halde salına salına gelir, adamlarına az önce ne yaptığını söylersin. Sonra ne olacak?" diye sordu Roger.

Jamie eliyle burun kemerini okşadı ve yeniden omuzlarını silkti.

"Ölmüş olacak. Sence adamları onun intikamını alacak kadar sadık mıdır?"

"Yani… hayır," dedi Roger yavaşça. "Olmayabilirler." Bonnet'nin adamları ondan yalnızca korkar ve kâr amacı güderlerdi. Onu sevmiyorlardı.

"Bay Bonnet'yle ilgili çok şey öğrendim," dedi Jamie, tüfeğini bırakarak. "Düzenli bağlantıları var, evet ama özel arkadaşları yok. Her zaman aynı ikinci kaptanla, aynı mürettebatla yola çıkmıyor ki deniz kaptanları kendilerine uyan birkaç adam bulduklarında onları hep tutarlar. Bonnet tayfasını şansa seçiyor ve seçerken güçlerine ya da yeteneklerine bakıyor - onları sevip sevmemesi önemli değil. Bu nedenle adamların ondan hoşlandıklarını pek sanmıyorum."

Roger bu gözlemin doğruluğunu onaylamak için başını salladı. Bonnet Gloriana gemisini büyük bir disiplinle yönetmişti ama ikinci kaptanla ve lostromoyla bile arasında bir dostluk gelişmemişti. Jamie'nin söylediği doğruydu; öğrendikleri her şey Bonnet'nin yardımcılarını ihtiyaçlarına göre seçtiğini gösteriyordu; eğer bu randevuya adamlarını getirirse, bunlar sadık bir deniz yüzbaşı ve tayfadan değil, rıhtımlardan tesadüfen seçilmiş denizcilerden ibaret olacaktı.

"Pekâlâ. Ama eğer onu öldürürsek -ya da onu öldürdüğümüz zaman- yanındaki adamlar- "

“Yeni bir işe ihtiyaç duyacak,” diyerek sözünü kesti Jamie. “Hayır, onlara ateş etmemeye özen gösterdiğimiz ya da onları tehdit ettiğimizi düşündürtecek bir şey yapmadığımız sürece, Bonnet’nin kaderini pek dert edeceklerini sanmıyorum. Yine de- ” Kılıcını aldı, hafifçe kaşlarını çattı ve kınına koyup geri çıkararak kolayca hareket ettiğinden emin oldu.

“Eğer adamlarıyla gelirse, söylediğim gibi ben Bonnet’yi kenara çekeceğim. İcabına bakmam için bana bir dakika ver, sonra bir bahane bulup yanıma geliyormuş gibi çık gel. Durma; hemen barakaların arasına gir ve ağaçlara doğru yürü. Ben seninle orada buluşacağım.”

Roger, Jamie’ye şüpheci gözlerle baktı. Tanrım, adam bunu sanki bir pazar gezintisi gibi anlatmıştı -nehir kenarına inecek ve parkta bulaşacakmışlar, o da sandviçleri ve çayı getirecekmişim gibi.

Boğazını temizledi, yeniden temizledi, kendi tüfeklerinden birini aldı. Tüfek soğuk ve sertti, güven verici bir ağırlığı vardı.

“Evet, peki. Bir şey daha var. Ben Bonnet’yi alırım.”

Fraser keskin gözlerle Roger’a baktı. Roger da kulaklarının içinde vurmaya başlayan nabzını dinleyerek gözlerini ondan ayırmadı.

Fraser’ın konuşmaya yeltenip sonra vazgeçtiğini gördü. Adam düşünceli bir şekilde ona bakıyordu. İç kulağında çarpan bahaneleri, dile getirilmiş gibi net bir şekilde duyabiliyordu.

Sen ne bir adam öldürdün, ne de savaştın. Sen nişancı değilsin, kılıçta fena değilsin, hepsi bu. Daha da kötüsü, o adamdan korkuyorsun. Eğer dener ve başarısız olursan…

“Biliyorum,” dedi yüksek sesle, Fraser’ın derin mavi gözlerine bakarak. “O benim. Onu ben alırım. Brianna senin kızın, evet ama benim de karım.”

Fraser gözlerini kırpıştırıp bakışlarını çevirdi. Parmaklarını bir an dizine vurduktan sonra durdu, derin bir iç çekerek nefes aldı. Yavaş yavaş doğrulup yeniden Roger’a dönerek gözlerinin içine baktı.

“Bu senin hakkın,” dedi resmi bir şekilde. “Pekâlâ, o zaman. Tereddüt etme; ona meydan okuma. Fırsatını yakalar yakalamaz onu öldür.” Bir an durdu, sonra gözlerini Roger’dan ayırmadan yeniden konuştu. “Eğer ölürsen intikamını alacağımı bil.”

Karnındaki raptiye dolu ağırlık sanki yukarı çıkıp boğazında sıkışmış gibiydi. Kurtulmak için öksürüp yutkundu.

“Harika,” dedi Roger. “Eğer sen ölürsen, ben de senin intikamını alacağım. Pazarlık değil mi?”

Fraser gülmedi. Roger o an insanların neden peşinden her yere, herhangi bir amaç için gittiklerini anladı. Roger’a yalnızca uzun bir süre bakıp başını salladı.

“Teşekkürler.” Kemerindeki kamayı alıp bilemeye başladı.

Saatleri yoktu ama buna ihtiyaçları da yoktu. Gökyüzü alçalan bulutlarla dolu ve güneş de görünmüyor bile olsa, dakikaların ürpertisini, günün ritimleri değiştikçe dünyanın kademeli değişimini hissetmek mümkündü. Şafak vaktinde şarkı söyleyen kuşlar susmuş, sabah avlananlar ise ötmeye başlamışlardı. Yükselen gelgit iskelenin altındaki boşlukta yankılandıkça kazıklara vuran suyun sesinin tonu değişmişti.

Gelgit zamanı geçmişti; iskelenin altındaki yankı, su çekilmeye başladığında azalmıştı. Roger’ın kulaklarındaki nabız, boğazındaki düğümlerle birlikte gevşedi.

Sonra bir şey iskeleye vurdu, titreşim barakanın zeminine ulaştı.

Jamie derhal iki tüfeği kemerine takıp, birini de eline alarak ayağa kalktı. Başını Roger’a çevirdikten sonra kapıdan çıkıp kayboldu.

Roger tüfeklerini güvenli bir şekilde kemerine taktı, içini rahatlatmak için kamasının kabzasına dokunup Jamie’nin arkasından gitti. İskelenin kenarında görünen koyu renk tahta küpeşteye baktı, sonra sağ taraftaki en küçük barakanın içine girdi. Jamie görünürde yoktu; sol tarafta, kendi barakasına girmiş olmalıydı.

Duvara yaslanıp menteşe ile kapı arasındaki dar aralıktan baktı. Tekne yavaş yavaş iskeleye yaklaşıyordu, henüz sabitlenmemişti. Kıç tarafını birazını görebiliyordu, geri kalan görünürde yoktu. Önemli değildi; Bonnet iskeleye çıkana kadar ateş edemezdi.

Avucunu pantolonuna silip iki tüfeğinden en iyi olanı alıp bininci kez çakmaktaşının durumunu kontrol etti. Silahın metali elinde keskin ve yağlı kokuyordu.

Hava nemliydi; giysileri üzerine yapışmıştı. Barut ateş alacak mıydı? Kamasına on bininci kez dokunup Fraser’ın bıçakla adam öldürme talimatlarını aklından geçirdi. Elini omzuna koy, bıçağı sert bir şekilde göğüs kemiğinin altına sapla. Arkadan, böbreğin aşağısından yukarı doğru çek.

Tanrım, bunu yüz yüze yapabilir miydi? Evet. Yüz yüze olmasını umut etti. Görmek istediği şey-

İskeleye halat çarptı; ağır vurma sesinden sonra halatı bağlamak için küpeştede duran birinin atlayış seslerini duydu. Adam oflama puflama seslerinden sonra durdu… Roger deli gibi çarpan kalp atışlarının arasından gözlerini kapayarak etrafı duymaya çalıştı. Ayak sesleri. Yavaş ama ürkek değil. Ona doğru geliyordu.

Kapı aralıktı. Sessizce kenarına gelip dinledi. Bekledi. Bulutlu ışığın içinde loş görünen biri kapıda belirdi. Adam içeri girdi.

Roger kapının arkasından fırlayıp adamın üzerine atılarak duvara yapıştırdı. Adam bu saldırı karşısında şaşkınlıkla bağırdı. Bu bağırış sesi Roger'ı tam ellerini adamın hiç erkeksi durmayan boğazına sarmışken durdurdu.

"Kahretsin!" dedi. "Yani, ben -ben-ben- özür dilerim hanımefendi."

Kadın duvara yapışmıştı, üzerinde Roger'ın bütün ağırlığı vardı. Roger kadının erkeksi olmayan diğer yerlerinin de farkına vardı. Yanaklarına kan hücum etmişti. Kadını bırakıp nefes nefese geri çekildi.

Kadın köpek gibi silkelendi, giysilerini düzeltip nazikçe kafasının duvara çarpan kısmına dokundu.

"Özür dilerim," dedi, oldukça şaşkındı. "Ben… canınız acıdı mı?"

Kız Brianna'nın boylarındaydı ama daha sağlam duruyordu. Saçları koyu kahverengiydi, yüzü güzeldi, kemikleri geniş ve gözleri ufaktı. Roger'a gülümseyip anlaşılmaz bir şey söyledi. Buram buram soğan kokuyordu. Cüretkâr bir şekilde Roger'ı tepeden tırnağa süzdü, sonra ellerini bariz bir davetle göğüslerinin altına koydu, nahoş kokan ıslak ot yığınının durduğu köşeye baktı.

"Ahhh…" dedi Roger. "Hayır. Korkarım yanılıyorsunuz, hayır, dokunmayın. Hayır! Non! Nein!" Kızın, kemerini çözmeye kararlı görünen ellerini tuttu. Kız, Roger'a yabancı gelen bir dilde bir şeyler söyledi. Tek kelimesini bile anlamamıştı ama ne demek istediğini sezmişti.

"Hayır, ben evli bir adamım. Durun lütfen!" Kız gülüp uzun siyah kirpiklerinin altından bakışlar attı, sonra yeniden hamlesini tekrarladı.

Roger, eğer kokuyu duymasaydı, hayal gördüğüne ikna olacaktı. Küçücük bir odada sıkışıp kalınca, tek kokunun soğan olmadığını anladı. Kız ilk bakışta pis görünmüyordu ama uzun bir deniz yolculuğundan gelen birinin derin ufuneti üzerine yapışmıştı; Roger bu kokuyu hemen tanıdı. Bunun

dışında kızın eteklerinden domuz kokusu yayılıyordu.

“Excusez-moi mademoiselle.*”

*(Fr.) Özür dilerim matmazel. (ç.n.)

Jamie’nin sesi arkasından bir yerlerden, şaşkın bir şekilde geliyordu. Kız da şaşırmıştı ama korkmuyordu. Roger’ın testislerini bırakıp uzaklaşmasına izin verdi.

Jamie tüfeğini yanında da tutmaya devam etse de ucunu aşağıya çevirdi. Tek kaşını kaldırıp Roger’a baktı.

“Bu kim?”

“Ben nereden bileyim?” Sakinleşmek için silkelendi. “Bonnet ya da adamlarından biri sandım ama belli ki değilmiş.”

“Belli.” Fraser bu durumdan komik bir şey çıkarmıştı; ağzının yanındaki bir kas şiddetle titriyordu. “Qui êtes-vous mademoiselle?**” diye sordu kıza.

**(Fr.) Siz kimsiniz matmazel? (ç.n.)

Kız kaşlarını çattı, anlamadığı ortadaydı. Tuhaf bir dilde bir şeyler söyledi. Jamie de kaşlarını kaldırarak kıza baktı.

“Hangi dili konuşuyor?” diye sordu Roger.

“Hiçbir fikrim yok.” Bakışlarında bu kez temkin vardı. Tüfeğini kaldırarak kapıya döndü. “Ona göz kulak ol, tamam mı? Yalnız değildir.”

Orası kesindi; iskeleden sesler geliyordu. Bir erkek ve kadın sesi. Roger ve Jamie şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar. Hayır, ses ne Bonnet’nin, ne de Lyon’undu -bütün bu kadınlar burada ne yapıyorlardı?

Sesler yaklaşıyordu, kız aniden kendi dilinde bağırarak bir şey söyledi. Uyarı gibi değildi ama Jamie hızla kapının yanındaki duvara yaslandı, tüfeğini hazır edip diğer eline de kamasını aldı.

Dar kapı neredeyse tamamen kararmıştı ve barakanın içine karanlık, gölgeli bir kafa girdi. Jamie öne doğru adım atıp, tüfeğini çok iri ve çok şaşkın bakan bir adamın çenesinin altına dayadı. Adamı yakasından yakalayıp barakanın içine doğru çekti.

Adamın arkasından aniden uzun, yapılı ve kızın annesi gibi duran güzel yüzlü bir kadın girdi. Kadın sarışındı ama adam -kızın babası mıydı?- tıpkı bir ayı gibi koyu tenliydi. Hemen hemen Jamie’yle aynı boydaydı fakat genişlik

olarak iki katıydı, göğsü ve omuzları yapılıydı, oldukça da sakallıydı.

Hiçbirinin telaşlı bir görüntüsü yoktu. Adam şaşkın, kadın hakarete maruz kalmış hissediyor gibiydi. Kız samimi bir şekilde gülüp önce Jamie'yi, sonra Roger'ı işaret etti.

"Kendimi aptal gibi hissetmeye başladım," dedi Jamie, Roger'a. Tüfeğini çekerken temkini elden bırakmadan geriye doğru bir adım attı. "Wer seid Ihr? *" dedi.

*(Alm.) Kimsiniz? (ç.n.)

"Alman olduklarını sanmıyoruz," dedi Roger. "Bu kız…" Jamie'yi, sanki otların üzerinde spor yapma potansiyelini hesap eder gibi süzen kızı başparmağıyla işaret etti. "…ne Fransızca, ne Almanca anlıyor. Belki de rol yapıyordur."

Adam ne söylemek istediklerini anlamaya çalışırken kaşlarını çatıp bir Jamie'ye, bir Roger'a bakıyordu. 'Fransız' sözcüğünü duyunca birden yüzü parladı.

"Nasılsın?" dedi adam Fransızca, Roger'ın hayatında duyduğu en berbat aksanla.

"Fransızca biliyor musunuz?" dedi Jamie aynı dilde karşılık vererek, adama dikkatle bakıyordu.

Dev adam gülümseyip başparmağıyla işaret parmağının uçlarını hafifçe birbirlerine yaklaştırdı.

"Azıcık."

Belli ki, çok çok azdı. Adam en fazla on tane sözcük biliyordu ve bu ancak adının Mikhail Chemodurav, karısının Iva ve kızının Karina olduğunu söylemeye yetti.

"Ruski," dedi Chemodurav, elini etli göğsüne vurarak.

"Rus musunuz?" Roger şaşkın bir şekilde bakıyordu, Jamie ise büyülenmiş gibiydi.

"Daha önce hiç Rusla tanışmamıştım," dedi. "Burada ne işiniz var?"

Zar zor da olsa Bay Chemodurow soruyu anlayıp kalın kolunu uzatıp iskeleyi işaret etti.

"Domuzlar," dedi adam Fransızca. "Mösyö Wylie için." Beklenti dolu

bakışlarını Jamie'ye çevirdi. "Monsenyör Wylie ?"

Üç Rus'un üstlerindeki berbat koku yüzünden, domuzlardan bahsetmesi hiç şaşırtıcı değildi. Rus domuz çobanları ve Phillip Wylie arasındaki bağlantı ise o kadar kendini belli etmemişti. Derken dışarıda bir gümbürtü koptu. Sanki büyük bir ahşap nesne iskeleye çarpmış gibi bir sesti bu. Hemen arkasından delici böğürtüler ve haykırışlar duyuldu -çoğu domuz sesiydi ama bazıları da insan sesiydi. Aralarında kadın çığlıkları da vardı.

Chemodurov cüssesine göre şaşırtıcı bir hızla hareket edip barakadan çıktı.

Roger iskeleye bağlı iki tane tekne olduğunu son anda gördü; Rus'un küçük teknesi ve daha da küçük bir açık tekne vardı. Ellerinde bıçaklar ve tüfekler olan bir sürü adam, küçük açık tekneden iskeleye çıktılar.

Bunu gören Jamie, küçük bir barakanın etrafından dönüp ortadan kayboldu. Roger tüfeğini aldı ama tereddüt etti; ateş mi etsin koşsun mu, bilemedi. Bu tereddüt biraz fazla sürmüştü. Kaburgalarının altında hissettiği tabanca nefesini kesti, ellerini kemerine götürüp tabancalarını ve kamasını tuttu.

"Kıpırdama dostum," dedi tabancayı tutan adam. "Kıpırdarsan karaciğerini delerim."

Sesinde bariz bir düşmanlık yoktu ama Roger'ın test etmek istemediği kadar samimiyet vardı. Ellerini hafifçe kaldırıp hareketsizce durdu.

Chemodurov hiç tereddüt etmeden istilacılara saldırmıştı. Belli ki iskeleden atılmış olan bir adam suyun içindeydi. Bir başkası da Rus'un ellerindeydi. Bütün bağırışları, tehditleri ve darbeleri görmezden gelip öldürmekte olduğu adama odaklanmıştı.

Etraf çığlık sesinden geçilmiyordu; Iva ve Karina teknelerine doğru koşarken güvertede iki istilacı belirdi. İkisinin de ellerinde Karina'dan biraz daha ufak kızlar vardı. Adamlardan biri tabancasıyla Rus kadınları işaret etti. Tetiği çekecek gibiydi; Roger bir kıvılcım ve küçük bir duman bulutu gördü ama silah ateş almamıştı. Kadınlar hiç tereddüt etmeden çığlığı basarak adama saldırdılar. Telaşlanan adam silahını ve tuttuğu kızı bırakarak suya atladı.

Mide bulandırıcı bir düşme sesi Roger'ın dikkatini çekti. Adamlardan kısa olanı Chemodurov'un kafasına tabancasının kabzasıyla vurmuştu. Rus gözlerini kırpıştırdı, başını salladı ve kurbanını bıraktı. Saldırgan yüzünü ekşitti, silahını daha da sıkı tuttu ve yeniden vurdu. Rus'un gözleri kaydı ve iskeleye düştü. Düşmenin etkisiyle kalaslar sallandı.

Roger, adamların yüzlerine bakıp arbedenin içinde Stephen Bonnet'yi arıyordu. Gloriana'nın önceki kaptanından hiç iz yoktu.

Sorun neydi? Bonnet korkak bir adam değildi ve doğuştan savaşçıydı. Adamlarını yollayıp kendini geri planda tutacak hali yoktu. Roger yeniden etrafa bakındı, kafaları saydı, adamları hatırlamaya çalıştı ama karmaşa hızla son bulunca sonuç tüm çıplaklığıyla açığa çıktı. Stephen Bonnet yoktu.

Roger bunu fark edince hayal kırıklığına mı uğradı yoksa rahatladı mı, karar veremedi. Chemodurov'a vuran adam Roger'a doğru döndüğünde onun Orange County şerifi David Anstruther olduğunu gördü. Anstruther de onu tanımıştı -adamın gözlerini kıstığını gördü- ama onu gördüğüne şaşırmamıştı.

Kavga çabucak sona ermişti. Dört Rus kadın bir araya toplanıp en büyük barakaya çığlıklar atıp lanetler okuyarak girmişlerdi. Düşen Chemodurov da ardında kan lekeleri bırakarak barakanın içine çekilmişti.

Bu sırada bir çift el iskelenin kenarında belirdi. Uzun ve zayıf bir adam kendini tekneden yukarı çekti. Roger, Orange County'nin hakimlerinden biri olan Bay Lillywhite'ı, peruğu ve koyu yeşil paltosu olmadan bile hemen tanımıştı.

Lillywhite siyah çuha bir ceket giymişti. Kumaşı hiç olmadığı kadar narindi ve yanında da kılıcı vardı. İskelede acele etmeden yürüdü, yürürken de ortalığı gözlemledi. Roger, kan tadını aldığında dudaklarını nasıl sıktığını fark etti.

Lillywhite, Roger'ı tutan adama el kol hareketi yaptı ve sonunda silah ağzının baskısı hafifleyip derin bir nefes almasına izin verdi.

"Bay MacKenzie, değil mi?" diye sordu Lillywhite hoş bir şekilde. "Peki Bay Fraser nerede?"

Bu soruyu bekliyordu ve cevabı düşünecek zamanı olmuştu.

"Wilmington'da," dedi Lillywhite kadar hoş bir tonlamayla. "Siz evden biraz uzakta değil misiniz efendim?"

Lillywhite'ın burun delikleri bir an sanki kötü bir şey koklamış gibi büyüdü -ki kesinlikle bu doğruydu. Roger bunun nedeninin domuzların kokusu olduğunu düşündü.

"Benimle dalga geçmeyin bayım," dedi hakim nazikçe.

"Aklımdan bile geçirmedim," dedi Roger. Dürtme işlemine devam etmeye niyetli görünen tüfekli adamdan gözünü ayırmıyordu. "Gerçi hazır bu tür

sorular soruyorsak -Stephen Bonnet nerede o zaman?”

Lillywhite kısa bir kahkaha attı. Gri gözlerine hüzünlü bir sevinç gelmişti.

“Wilmington’da.”

Anstruther hakimin dibinde belirdi. Kısa boylu ve terliydi. Roger’ı başıyla selamlayıp çirkin bir şekilde sırıttı.

“MacKenzie. Sizi yeniden görmek ne güzel. Kayınpederiniz nerede ve daha da önemlisi viski nerede?”

Lillywhite kaşlarını çatarak şerife baktı.

“Bulamadınız mı? Barakalara baktınız mı?”

“Evet, baktık. Çöpten başka bir şey yok.” Tehditkâr bir şekilde ayak parmaklarının ucunda yükseldi. “MacKenzie, viskiyi nerede saklıyorsunuz?”

“Ben hiçbir şey saklamadım,” diye cevapladı Roger sakince. “Viski yok.” Biraz olsun rahatlamaya başlamıştı. Stephen Bonnet nerede olursa olsun, en azından burada değildi. Viskinin bir tezgâh olduğunu anlayınca bunun hoşlarına gitmeyeceğini biliyordu ama-

Şerif Roger’ın mide boşluğuna vurdu. Roger iki büklüm oldu, gözleri karardı ve nefes alma çabaları boşa gitti. Asıldığı anı yeniden yaşarken o telaşı, karartıyı, havasızlığı aklından silmeye çalıştı.

Gözünün önünde uçuşan parlak noktacıklar vardı. Nefes aldı. İskelede oturmuş, bacaklarını önüne uzatmıştı ve Şerif saçlarını avuçlamıştı.

“Bir daha dene,” dedi Anstruther, saçlarından sertçe sarsarak. Acı sinir bozucuydu. Şerife savurduğu yumruk uyluk kemiğine isabet etti. Adam bağırıp Roger’ı bıraktı, geri geri gitti.

“Diğer tekneye baktınız mı?” diye sordu Lillywhite, Şerif’in sıkıntısını görmezden gelerek. Anstruther bacağını okşayarak Roger’a baktı, cevap olarak kafasını iki yana salladı.

“Domuzlardan ve kızlardan başka bir şey yok. Nereden geldi bunlar peki?” diye sordu.

“Rusya.” Roger öksürdü, acıya karşı dişlerini sıktı, yavaş yavaş ayağa kalkarken bağırsaklarının boşalmasından korktu. Şerif yeniden yumruk atacaktı ki Lillywhite ona durmasını işaret etti. Şüpheci gözlerle Roger’a baktı.

“Rusya mı? Onların bu işle ne ilgileri var?”

“Bildiğim kadarıyla hiçbir ilgileri yok. Benden kısa bir süre sonra geldiler.”

Hakim homurdandı, bu durumdan hoşnutsuz görünüyordu. Bir an kaşlarını çatıp düşündükten sonra farklı bir yöntem uygulamaya karar verdi.

“Fraser, Milford Lyon’la bir anlaşma yapmış. Şimdi anladım ki Bay Lyon da bu anlaşmanın bir parçası. Viskiyi bana vermeniz en doğrusu,” dedi. Sesine ciddi bir nezaket vermeye çalışmıştı.

“Bay Fraser başka anlaşmalar yapmış,” dedi Roger aynı şekilde nazik bir sesle. “Bay Lyon’a bu kadarını söylemem için beni yolladı.”

Bu, Lillywhite’ı oldukça şaşırtmışa benziyordu. Dudaklarını büzdü, içine çekip bıraktı, Roger’a sanki doğru söyleyip söylemediğini anlamak için baktı. Roger da Jamie’nin uygunsuz bir şekilde ortaya çıkıp hikâyesini alt üst etmemesini umarak Lillywhite’a baktı.

“Buraya nasıl geldiniz?” diye sordu Lillywhite aniden. “Eğer tekneyle gelmediyseniz?”

“Edenton’dan karayoluyla geldim.” Bu bilgi için içinden Duff’a teşekkür edip omzunun üzerinde eliyle arka tarafı işaret etti. “Şurada kabuklarla kaplı bir yol var.”

İki adam da bakarken, Roger gözü pek bir şekilde bakışlarına karşılık verdi.

“Bir balık kokusu var ve bu bataklık değil.” Anstruther göstere göstere etrafı kokladıktan sonra öksürüp homurdandı. “Iyyy! Ne koku ama!”

Lillywhite bu duruma aldırış etmedi ve kısık gözlerle Roger’a bakmaya devam etti.

“Bence size biraz daha sıkıntı vermeliyim Bay MacKenzie,” deyip Şerif’e döndü. “Onu Ruslar’la birlikte içeri koy.”

Anstruther bu görevi büyük bir hevesle kabul edip, Roger’ın kıçına tüfeğinin ağzıyla vurarak Ruslar’ın tıkıldığı barakaya doğru ittirdi. Roger dişlerini sıkıp bunu görmezden geldi. Şerif’i iskelenin tahtalarına çarparsa ne kadar yükseğe sekeceğini düşündü.

Ruslar barakanın bir köşesinde dip dibe duruyorlardı. Kadınlar yaralı kocalarıyla ve babalarıyla ilgileniyorlardı ama Roger’ın içeri girişiyle hepsi kafalarını kaldırıp anlaşılmaz selamlama ve sorularla ona baktı. Roger elinden geldiğince gülümsemeye çalışıp selam verdi. Lillywhite’ın ve Anstruther’in şimdi ne yapacaklarını duymak için kulağını duvara yapıştırdı.

Anlattıklarını hemen kabul edip gideceklerini umdu -liman yakınlarında

saklanmış bir viskinin olmadığını anlayınca ikna olabilirlerdi. Aklına başka bir olasılık gelmişti; onu gittikçe huzursuzlandıran bir olasılık.

Adamların tavırlarından viskiyi güç kullanarak almaya niyetli oldukları belli oluyordu -eğer viski olsaydı tabii. Lillywhite'ın kendini saklaması… bir eyalet hakiminin kaçakçılarla ve korsanlarla bağlantısının olduğunun açığa çıkması yeterince kötüydü.

Yine de ortada viski olmadığı için Roger, Lillywhite'ın yanlış bir şey yaptığını bildiremezdi -kaçakçılık yasa dışıydı elbette, ancak böylesi anlaşmalar kıyıda o kadar yaygındı ki dedikodusunun çıkması kendi eyaletinde adına zarar vermezdi. Üstelik Roger yalnızdı, en azından Lillywhite öyle sanıyordu.

Lillywhite ve Stephen Bonnet arasında bazı bağlantılar olduğu açıkça ortadaydı. Roger ve Jamie Fraser sorular sormaya başlarlarsa, bazı şeyler gün ışığına çıkardı. Lillywhite tehlikeli bir işe bulaşmışsa, konuşmasını engellemek için Roger'ı öldürmeyi göze alır mıydı? Lillywhite'ın ve Anstruther'ın bunu yapabileceğinden endişe duyuyordu.

Onu bataklığa götürebilir, öldürüp cesedini bataklığa attıktan sonra geri dönüp Roger'ın Edenton'a gittiğini söyleyebilirlerdi. Hiçbir şey kanıtlanamazdı.

Barakalar yeniden aranırken dışarıda birçok gümbürtü sesi ve bu sesin ardından uzaklardan seslenen birinin sesi geldi. Araştırma sonra bataklık yakınlarına doğru yayıldı.

Roger'ın aklına, Lillywhite'ın ve Anstruther'ın viskiyi aldıktan sonra onu ve Jamie'yi öldürme niyetinde olabilecekleri aklına geldi. Her durumda, onların bunu şimdi yapmalarını engellemek için pek bir şey yoktu; buna zaten hazır olmalılardı. Ruslar'a gelince, onlara zarar verecekler miydi? Öyle olmamasını umdu ama bilemezdi.

Barakanın teneke çatı örtüsünden hafif bir çiseleme sesi duyuldu; yağmur yağmaya başlıyordu. Güzel, eğer barutları ıslanırsa, onu vuramazlardı; boğazını kesmek zorunda kalırlardı. Jamie'nin hemen ortaya çıkmamasını ummayı bırakıp, geç kalmamasını ummaya başladı. Eğer ortaya çıkarsa ne yapacağına gelince…

Kılıçlar. Kılıçlar hâlâ bıraktıkları yerde, barakanın köşesinde miydi? Yağmur öyle gürültülü bir hal almıştı ki dışarıda konuşulanları duyamaz olmuştu; dinleme yerini bırakıp bakmaya gitti.

Ruslar'ın hepsi temkinli ve endişeli ifadelerle ona baktılar. Roger

gülümseyip başını salladı, yollarından çekilmeleri için el kol hareketleri yaptı. Evet, kılıçlar hâlâ oradaydı -bu da bir şeydi. İçinde filizlenen küçük umudu hissetti.

Chemodurov kendindeydi; geveleyerek bir şey söyledikten sonra Karina birden ayağa kalkıp Roger'ın yanına gitti. Nazikçe kolunu okşadıktan sonra kılıçlardan birini Roger'dan aldı. Kınından çıkarırken çıkan ses herkesin sıçramasına neden oldu. Sonra gergin bir şekilde güldü. Ellerini kabzaya sarıp omzunun üzerine, tıpkı bir beysbol sopasını tutar gibi tuttu. Kapıya yürüdü, sert sert bakarak kapının yanında durdu.

"Harika," dedi Roger. Kızın hareketini onaylarcasına kocaman gülümsedi. "Biri kafasını içeri sokarsa vur, tamam mı?" Elinin kenarıyla kesme hareketi yapınca Ruslar gürültülü bir şekilde Roger'ın söylediğini coşkuyla desteklediler. Genç kızlardan biri diğer kılıcı aldı ama Roger gülümseyip kılıcın onda kalmasını işaret etti.

Kız Roger'ı şaşırtarak başını iki yana salladı, Rusça bir şey söyledi. Roger kaşlarını kaldırıp çaresizce başını iki yana salladı. Kız Roger'ın kolunu tutup köşeye çekti.

Kısa esirlik süreleri boyunca bir şeylerle meşgul olmuşlardı. Çöpleri bir kenara toplamış, yaralı adam için ottan rahat bir yatak hazırlamışlardı ve yerdeki kapak şeklindeki kapının üstünü açmışlardı. Bu kapı, gelgit zamanı sular alçaldığında rıhtıma gelen teknelerin kullanması için yapılmıştı. Böylelikle kargo iskeleye boşaltılmaktansa, doğrudan barakanın içine çıkarılıyordu.

Artık gelgit çekiliyordu; suyun karanlık yüzeyine bir metreden fazla vardı. Suyun sığlığının tehlikeli bir boyutta olması ihtimaline karşı, pantolonunu çıkarıp kapıya astıktan sonra önce ayaklarını soktu.

Su, boyundan daha yüksekti; gümüşi balonlarla birlikte dibe battı, ayakları kumlu dibe değdi ve yüzeyden destek alarak kendini yukarı fırlattı. Kapıdan kendisine bakan Ruslar rahatlatıcı bir şekilde el salladı, sonra iskelenin en uç noktasına yüzdü.

Jamie barakanın çatısına tünemişti ve oradan hakimin hareketlerini, silahını okşayışını seyretti. Lillywhite kılıcının kabzasını gergin bir şekilde dokunarak dönüp gitti. Bu şartlar altında kılıç kuşanmak için hem onu iyi tanımak, hem de ona düşkün olmak gerekiyordu.

Barakanın duvarına yaslanan Anstruther'i göremedi ama Şerif'le daha az

ilgileniyordu. Adam kavgacı bir tipti.

“Hepsini öldürelim derim ben. Güvende olmanın tek yolu bu.”

Lillywhite’tan şüpheci bir onay geldi.

“Kaderimizi, konuşabilecek tanıkların ellerine bırakamayız. Fraser ve MacKenzie’yle uzak bir yerde düzgünce konuşabilirdik ama bu kadar çok… belki de Rusları bırakmalıyız; yabancılar ve İngilizce bilmiyorlar gibi…”

“Evet, buraya nasıl geldiklerini merak ettim. Eminim hortuma yakalanıp kazara buraya gelmemişlerdir. Birisi onları tanıyor, onları aramaya gelecek ve o her kimse, onlarla bir şekilde konuşacak. Şimdiye kadar çok fazla şey gördüler ve eğer burayı kullanmaya devam edecekseniz…”

Yağmur hâlâ çok hafifti ama düzenli olarak yağıyordu. Jamie gözlerindeki nemi omzuna silmek için kafasını çevirdi. Çatıdan kaymamak için kollarını ve bacaklarını tıpkı bir kurbağa gibi açmış yatıyordu. Hareket etmeye cesaret edemedi. Yağmur limana fısıldıyor, damlalarını ipek gibi akıtıyor, etrafındaki metal düzlemde belli belirsiz sesler çıkartıyordu. Birazcık daha sert yağarsa çıkardığı sesler duyulmazdı.

Bedenini hareket ettirdiğinde kalça kemiğinin altında kamasını hissetti. Tabancaların yanında duruyordu, muhtemelen yağmurda hiçbir işe yaramayacaklardı. Kama o sırada tek gerçek silahıydı ve cephe taarruzunda sürprizlere daha uygundu.

“… adamları tekneyle geri gönderin. Biz daha sonra karayoluyla gidebiliriz.”

Hâlâ kısık sesle konuşuyorlardı ama kararın verildiğini anladı; Lillywhite’ın, bunun yalnızca bir ihtiyaç durumu olduğuna kendisini ikna etmesi gerekiyordu ve bu uzun sürmeyecekti. İlk önce adamları yollayacaklardı; hakim tanıklardan korkmakta haklıydı.

Gözlerini kırpıştırarak sudan kurtulmaya çalışıp, Roger’ın ve Ruslar’ın bulunduğu büyük barakaya baktı. Barakalar yan yanaydı; çatılar arasındaki boşluk bir metreden fazla değildi. Kendisiyle büyük baraka arasında tek bir baraka vardı. Peki o halde…

Çatıların üzerinde ilerlemek için adamların gidişini fırsat bilecek, şansına ve yağmura güvenip Lillywhite’ın ya da Anstruther’ın yukarıya bakmamasını umacaktı. Anlaşmayı yapmak için geldiklerinde, kapı açılana kadar bekledikten sonra yukarıdan hakimin üzerine atlayıp boynunu kıracak ya da en azından onu zararsız hale getirecekti. Roger insanların dışarı kaçışmasını

fırsat bilip Şerif'in icabına bakacaktı.

O şartlar altında yapabileceği en iyi plan buydu ve hiç de kötü sayılmazdı. Kayıp kendi boynunu kırmazsa tabii. Ya da bacağını. Baldırındaki kasların hafifçe sertleştiğini hissederek sol bacağını uzattı. İyileşmişti ama kalan kuvvetsizliği inkâr edemezdi. Yürümek sorun değildi ama çatı tepelerinden atlamak…

"Evet, peki, çaresizlik insana her şeyi yaptırır," diye mırıldandı. Eğer bacağı yeniden yaralanırsa, Şerif'in onu öldürmesini tercih ederdi, çünkü Claire kesin bunu yapacaktı.

Bunu düşününce gülümsedi ama şu an onu düşünemezdi. İşini bitirmesi gerekiyordu. Gömleği ıslanmış ve omuzlarına yapışmıştı. Yağmur peri çanı korosu gibi çatıya vuruyordu. Dikkatlice geriye doğru gidip dizlerinin üzerinde durdu. Biri yukarı bakarsa çatıdan atlamaya hazırdı.

İskelede kimse yoktu. Lillywhite ve Şerif dışında dört adam daha vardı; hepsi iskelenin güneyindeki yumuşak zeminde duruyor, bele kadar yükselen otları gelişigüzel itiyordu. Arkasına döndüğünde göz ucuyla bir hareketlenme fark edip durdu.

Tanrım, ormandan gelen adamlar vardı. Bir anlığına bunun Lillywhite'ın adamları olduğunu düşündü ama sonra adamların siyahî olduğunu fark etti. Bir tanesi dışında.

Domuzlar, demişti Rus. Mösyö Wylie için. Ve işte Mösyö Wylie domuzlarını toplamak için köleleriyle birlikte geliyordu!

Su soğuktu ama insanı hissizleştirmiyordu. Gelgit akıntısı henüz büyük değildi. Yine de boğazındaki yara yüzünden nefesi kesilmişti ve yüzeye çıkıp birkaç nefes almak zorunda hissetti.

Kırmızı dudaklar, suyun üzerinde, dedi kendi kendine alaycı bir şekilde, kabaran baloncuklar yumuşak ve ince… Nefes alıp etrafı dinleyerek suyun içinde yürüdü. İlk olarak limanın güneyine doğru ilerlemişti ama yukarıdan sesler duyunca ters yöne dönmüştü. Şu an iskelenin tam kuzeyindeydi, Ruslar'ın teknesinin yanındaki derin gölgeye saklanmıştı.

Domuzların kokusu çok baskındı. Yandaki ormandan gelen boğuk homurtuları duyabiliyordu. Tanrım, Rusya'dan buraya o küçük tekneyle mi gelmişlerdi? Görünüşe göre öyleydi; orman çukurdaydı.

Yakınlardan ses gelmiyordu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu; bu çıkardığı gürültüyü gizlemeye yardımcı olurdu. O halde hazır olması gerekti. Ciğerlerini doldurarak nefes alıp iskelenin ötesindeki yağmurlu ışığa gitti.

Çaresizce yüzüyor, su sıçratmamaya çalışıyordu. Her an kürek kemiklerinin arasına bir kurşun isabet edebilirdi. Otların arasına daldı, kol ve bacaklarına batıyorlardı, yaraları tuz yüzünden yanıyordu. Sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp bataklık bitkilerinin arasından emekledi. Yağmur sırtına yağıyor, su çenesinin tam altına vuruyordu.

En sonunda durdu, göğsü havasızlıktan inip kalkıyordu. Şimdi ne yapacağını düşündü. Barakadan çıkmak güzeldi ama şimdi neler olacağına dair bir planı yoktu. Jamie'yi bulmayı düşündü -tabii yeniden yakalanmadan bulabilirse.

Sanki bu düşünce dikkati üzerine çekmiş gibi bir foş sesi ve yakınlardaki bataklıktan yavaşça birinin yürüdüğünü duydu. Bir şey arıyordu. Donup kaldı, nefes seslerini yağmurun gizlediğini umdu.

Yaklaşmıştı. Kahretsin, yaklaşıyorlardı. Kemerine dokundu ama kamasını yüzerken bir yerlerde kaybetmişti. Bir dizini çenesine doğru çekip koşmaya hazırlandı.

Üzerindeki otlar aniden açıldı. Tam durduğu yere atılan mızrak ona saplanacaktı ki ayağa kalktı.

Mızrak yüzünden birkaç santimetre uzakta, önüne düştü. Mızrağın öte tarafından bir adam şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Zenci ağzını kapadı, gözlerini kırpıştırdı ve en derin suçlama tonuyla konuştu.

"Sen keseli sıçan değilsin!"

"Hayır," dedi Roger usulca. "Değilim." Titreyen elini göğsüne koyup kalbinin hâlâ içeride olup olmadığını kontrol etti. "Üzgünüm."

Roger, Phillip Wylie'nin evde, toplum içinde göründüğünden çok daha farklı olduğunu düşündü. Geniş pantolon ve çiftçi önlüğü içinde, yağmurdan sırılsıklam olmuşken ve üzerinde peruktan ve boyadan bir iz bile yokken hâlâ nazik bir şekilde inceydi ama oldukça normal ve becerikli görünüyordu. Ağzı açık kalsa da nedense daha akıllı görünüyordu. Sorularla ve eleştirilerle Jamie'yi konuşturmakta ısrarcıydı.

"Lillywhite? Randall Lillywhite? Ama o ne- "

“Bir düşün dostum,” dedi Jamie sabırla. “Şu an anlatıyorum, sonra daha fazlasını da anlatırım ama o ve şerif senin Ruslar’ı Noel’de dağıtılan jambon seti gibi kesecek ve biz şu an gidip durumla ilgilenmiyoruz.”

Wylie, Jamie’ye baktıktan sonra şüpheci gözlerle ormanın gölgesinde yarı çıplak, sırılsıklam ve kan lekeli çamurla kaplı bir şekilde duran Roger’a baktı.

“Haklı,” dedi Roger, sonra öksürüp boğazını temizledi. Bir kez daha, daha sert bir şekilde tekrarladı. “Haklı, çok zaman yok.”

Wylie’nin dudakları ince bir çizgi haline geldi, burnundan güçlü bir nefes verdi. Sayar gibi adamlarına baktı; yarım düzinelerdi ve hepsinde sert sopalar vardı. Bir iki tanesinin kemerlerinde bıçak vardı. Wylie başını sallayıp aklını toplamaya çalıştı.

“Haydi o zaman.”

Kabuklardan oluşan yolun çıtırtılarından kaçınarak bataklıktan yavaş ama sağlam bir şekilde geçtiler.

“Neden domuzlar?” diye Jamie’nin merakla sorduğunu duydu. O sırada o ve Wylie grubun en önündeydiler.

“Domuz değil,” diye cevapladı Wylie. “Rus domuzları. Spor amaçlı.” Gururlu bir şekilde konuşuyor, sopasını kalın otların arasına çarpıyordu. “Herkes bütün av hayvanları arasından Rus domuzunun en yırtıcı ve en kurnaz rakip olduğunu söyler. Onları evimin oradaki ormana bırakıp üremelerine izin vermeyi öneriyorum.”

“Avlamayı mı kastediyorsun?” Jamie’nin şüpheci bir hali vardı. “Sen hiç yaban domuzu avladın mı?”

Roger, Wylie’nin soruyu duyunca omuzlarının ıslak giysisinin altında kaskatı kesildiğini gördü. Yağmur hafiflemişti ama hâlâ yağıyordu.

“Hayır,” dedi. “Henüz değil. Siz?”

“Evet,” dedi Jamie ama akıllı davranıp cevabı uzatmadı.

Limana yaklaştıklarında Roger uzaklarda bir hareket fark etti. Küçük tekne denize açılıyordu.

“Beni ya da viskiyi aramaktan vazgeçip adamlarını geri yollamışlar.” Jamie elini yüzüne götürüp yağmur damlalarını sildi. “Sen ne diyorsun Wylie? Kaybedecek zaman yok. Ruslar iskelenin üzerindeki büyük barakadalar.”

Bir kez karar verdikten sonra Wylie tereddüt etmedi.

“Oraya saldıralım,” dedi kısaca.

Elini kaldırıp köleleri çağırdı, hızlı adımlarla iskeleye yürüdü. Bütün güruh kabuklu yoldan geçip çığ gibi ses çıkartarak barakaya gittiler. Bu Lillywhite’ın ve Anstruther’ın cinayetlerini durdurur, diye düşündü Roger. Yaklaşan bir orduyu andırıyorlardı.

Roger çıplak ayakla bataklık zeminde durunca doğal olarak diğerlerinin arkasında kaldı. Barakaların arasından bakan şaşkın bir yüz görüp hızla geri çekildi.

Jamie de bunu görüp vahşi Dağlı haykırışlarından birini yaptı. Wylie şaşkın bir şekilde döndü ama sonra, “Çıkın oradan, sizi piçler!” diye bağırarak Jamie’ye katıldı. Cesaretlenen zencilerin hepsi bağırıp çağırmaya başladılar, sopalarını coşkuyla sallayıp iskeleye doluştular.

İskeleye gidip orada, kim olduğunu söylemeden hapishanelerine dalan Phillip Wylie’nin kafasını uçurmaya ramak kalan tutsak Ruslar’dan başka kimseyi görememek tam bir düş kırıklığı olmuştu.

Ruslar’ın teknesini ve etrafı çevreleyen bataklığı aradıktan sonra Lillywhite’ın da, Anstruther’ın da izine rastlanmadı.

“Büyük olasılıkla yüzdüler,” dedi zencilerden biri, arama işlemini bitirdikten sonra. Su yolunu, kıyı kordonlarının karmaşasını işaret edip mızrağına dokundu. “Gidip onları avlayalım mı?” Bunu söyleyen, Roger’ı gören adamdı ve belli ki hâlâ şansını denemek için can atıyordu.

“Yüzmemişler,” dedi Wylie kısaca. “Benim teknemi almışlar. Lanet olsun onlara.”

Öfkeli bir şekilde geri dönüp Rus domuzlarını boşaltmak ve ağıla tıkmak için emirler yağdırmaya başladı. Chemodurov ve ailesi çoktan tarladaki eve götürülmüşlerdi. Kızlar siyahî kölelerin şaşkınlığıyla, gömleğini ve ayakkabılarını giyen ama pantolonu hâlâ üzerine yapışmış olan Roger’ın utangaç bakışları arasında gidip gelerek eve gitmişlerdi.

Kölelerinden biri kucağı silahla dolu bir şekilde barakadan çıkınca, Wylie bir ev sahibi olarak görevlerini hatırladı.

“Evimi korumak için yaptığınız yardımlara minnettarım efendim,” dedi Jamie’ye. Başını eğerek selam verdi. “Sizi ve Bay MacKenzie’yi ağırlamak isterim.” Roger, adamın buna can atmadığını fark etti ama yine de teklif etmişti.

“Ben de size hayatımızı korumamıza yardım ettiğiniz için minnettarım,”

dedi Jamie aynı şekilde başını eğerek. “Teşekkür ederim ama- ”

“Memnun oluruz,” diyerek sözünü kesti Roger. “Teşekkürler.” Wylie’nin elini sıkıca sıkarak onu şaşırttıktan sonra, Jamie’yi kolundan tutup karşı çıkmasına izin vermeden onu kabuklu yola soktu.

“Bak, adamın kıçını yalaman gerekmiyor,” dedi Jamie’nin söylenmelerine cevaben. Bir yandan da ormana doğru yürüyorlardı. “Kâhyası bize kuru havlu ve biraz yemek versin, biz de o domuzlarıyla meşgulken yola çıkarız. İkimiz de kahvaltı etmedik. Eğer Edenton’a kadar yürümemiz gerekirse, bunu boş bir mideyle yapamam.”

Yemekten bahsedilince Jamie’nin ağırbaşlılığı biraz olsun kayboldu. Ormandaki sığınağa vardıklarında, ikisi de baş döndürücü bir neşeyle doldular. Roger bunu savaş sonrası hissedilen bir duygunun benzeri olup olmadığını düşündü; hayatta ve yaralanmamış olduğunu görmenin verdiği huzur insana, yalnızca hâlâ yapabildiğini kanıtlamak için gülme ve aylak aylak gezme isteği veriyordu.

Dile getirilmeyen ortak bir onayla yaşadıkları tartışmayı -ve şu an Stephen Bonnet’nin nerede olduğuna dair fikir yürütmeleri- daha sonraya ertelediler.

“Tanrı aşkına, Rus domuzları,” dedi Jamie. Ağaçların altına sığınmak için durduklarında köpek gibi silkelendi. “Adamın hayatında bir yabandomuzu gördüğünden bile şüpheliyim! Masrafa girmeden kendi kendini öldürmeyi başarabilirdi oysa.”

“Ne kadara mal olur sence? Bir sürü domuz, muhtemelen on senede göreceğimizden daha yüksek bir paradır…” Sersemleyip kafasını iki yana salladı.

“Dürüst olmak gerekirse, domuzdan daha fazlalar,” dedi Jamie sabırla. “Görmedin mi?”

Roger görmüştü ama sadece kısa bir süreliğine. Roger giysileriyle barakadan fırladığı sırada köleler hayvanlardan birini iskeleye getirmişlerdi. Uzun ve kıllıydı, oldukça kötü görünen uzun sarı dişleri vardı.

Uzun deniz yolculuğu yüzünden bir deri bir kemik kalmıştı, kaburgaları görünüyordu. Gülünç küçük toynaklarının üzerinde sarhoş gibi yalpalayıp duruyordu, gözleri dönüyor, köleler bağırıp sopalarıyla dürterken telaş içinde homurdanıyordu. Roger bunu görünce çok üzülmüştü.

“Ah, oldukça büyükler, evet,” dedi. “Biraz kilo alsalar, görmeye değer olabilirler bence. Gerçi Rusya’dan sonra burayı nasıl seveceklerini merak

ediyorum.” Etraflarındaki ıslak ve bodur ağaçları gösterdi. Hava yağmurdan nemlenmişti ama ağaçlar yağmurun büyük kısmını engellemişlerdi. Nem, bodur meşelerin ve cılız çamların alçak gölgelerinin altında karanlık ve reçine kokan bir şekilde kalmıştı. Dallar ve palamutlar kumlu toprağın üzerindeki çizmelerinin altında hoş bir şekilde çıtırdıyordu.

“Bir dolu palamut ve kök var,” dedi Jamie, “ve o tuhaf zenci de ara sıra beliriyor. Umarım bu kadarı domuzlara yeter.”

Roger güldü, Jamie de neşeyle kıkırdadı.

“Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Bence sen yabandomuzu da avlayamazsın.”

“Hmm. Belki de Bay Wylie bizi davet eder ve- ”

Başının arkasında bir acı hissetti ve her şey gözden kayboldu.

Bir noktada yeniden kendine geldi. Öyle büyük bir acı hissediyordu ki bilinçsizliği bin kez tercih ederdi. Ama yüzündeki çakıl taşlarının, yaprakların ve yakınlardan gelen gürültülerin de farkındaydı. Dövüşen adamların homurtularıydı bunlar.

Bilincinin açılması için kendini zorlayıp kafasını kaldırdı. Bu hareketi sonucunda gözlerinin içinde renkli havai fişekler oluştu ve delicesine kusmak istedi. Kollarını kavuşturdu, dişlerini sıktı ve bir an sonra görüntüsü netleşti. Buna rağmen nesneler hâlâ bulanık görünüyordu.

Neler olup bittiğini anlaması zamanını aldı; adamlar Roger’ın yattığı yerden üç metre kadar uzaktaydılar. Ağaç dalları ve çalılar yüzünden kavga görünmüyordu. Bağırışların arasında boğuk bir “A Dhia!” çığlığı duydu ve keskin bir rahatlama sancısı hissetti. Demek ki Jamie hayattaydı.

Yalpalayarak dizlerinin üzerine kalktı, bir süre öylece durdu. Gözlerini kırpıştırarak karartıdan kurtulmaya çalıştı. Görüşünü sabitleyince yere bakmaya başladı. Kılıcı bir iki metre uzaktaydı, yarısı kum ve yaprakla örtülmüştü. Tabancalarından biri de kılıcın yanındaydı ama umursamadı; barut ateş alacak kadar kuru bile olsa tabancayı sıkıca tutamazdı.

El yordamıyla kılıcın kabzasına dokunduğunda, kendini biraz daha iyi hissetti; artık onu düşürmezdi. Ensesinden ıslak bir şey akıyordu, bu kan mıydı, yoksa yağmur mu? Önemi yoktu. Yalpalayarak boş eliyle bir ağaca tutundu, gözlerini kırpıştırıp bir adım daha attı.

Yabandomuzu gibi hissediyordu. Tanımadığı bu toprak ayaklarının altında

hareket ediyordu. Yuvarlanıp kayan bir şeyin üzerine basıp tek dirseğinin üzerine düştü.

Kılıç yüzünden zar zor doğrulduğunda Anstruther'ın bacağına bastığını gördü. Şerif sırtüstü yatıyordu. Ağzı açıktı ve şaşkın görünüyordu. Boynunda büyük bir kesik vardı ve etrafındaki kumun üzerine epey miktarda kan akmıştı. Paslı ve pis kokuyordu.

Geri çekildi, olayın şokuyla ayağa kalktı. Lillywhite'ın sırtı Roger'a dönüktü. Gömleğinin keten kumaşı ıslaktı ve etine yapışmıştı. Homurdanarak karşı atağa geçti…

Roger kafasını iki yana sallayarak kılıç kullanmanın aptal terimlerini hatırlamaya çalıştı. Sonra acı içinde durdu. Jamie'nin yüzünde yarım bir sırıtış vardı, rakibinin silahını takip ederken dişlerini sıkmıştı. Roger'ı görmüştü.

"Roger!" diye bağırdı. Savaşmaktan nefes nefese kalmıştı. "Roger, a charaid!"

Lillywhite dönmedi, öne atıldı, saldıracak gibi yaptı ve saldırıya da geçti.

"Aptal… değil…" dedi.

Roger, Lillyewhite'ın Jamie'nin blöf yaptığını düşündüğünü fark etti. Görüşü yeniden flulaşmıştı. Ayakta durmaya çalışarak bir ağaca tutundu. Yapraklar ıslaktı; elleri kayıyordu.

"Hey…" diye bağırdı boğuk bir sesle. Aklına hiçbir sözcük gelmemişti. Kılıcını kaldırdığında ucu titriyordu. "Hey!"

Lillywhite geri adım attı, arkasına döndü, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Roger amaçsız bir şekilde ama kalan son gücüyle saldırıya geçti.

Kılıç Lillywhite'ın gözüne girdi. Metal kemiği delip daha yumuşak bir yere saplanınca Roger'ın kolu çıtırdadı. Kılıcı bırakmak istedi ama eli kabzasına sıkışmıştı. Lillywhite kaskatı kesildi. Roger adamın hayatının kılıcının ucunda olduğunu hissedince, kılıcından eline, oradan da koluna bir elektrik akımı geçmiş gibi hissetti.

Panikle dönüp kılıcı çekiştirmeye çalıştı. Lillywhite kasılıp tökezleyerek Roger'ın önüne düştü. Roger geri çekilip kendini kılıçtan kurtarmaya çalışırken Lillywhite kocaman ölü bir balık gibi çırpındı.

Sonra Jamie, Roger'ı bileğinden tuttu, kolunu sarıp yalpalayarak oradan götürdü. Panikten ve acıdan gözü hiçbir şey görmüyordu. Başını tutup sırtını

sıvazladı, Galce bir şeyler saçmalarken Roger da kusuyordu. Yüzünü ve boynunu ıslak yapraklarla sildi, gömleğinin ıslak koluyla burnundaki sümüğü sildi.

“İyi misin?” dedi Roger.

“Evet, iyiyim,” dedi Jamie. Roger’ın sırtına yeniden dokundu. “Sen de iyisin, değil mi?”

Yeniden ayağa kalkabilmişti. Başındaki acı geçmişti; hâlâ acıyordu ama acı kendisinin dışına çıkmış, yakınlarda bir yerlerde geziniyordu fakat ona tam olarak dokunmuyordu.

Lillywhite yaprakların üzerinde sırt üstü yatıyordu. Roger gözlerini kapayıp yutkundu. Jamie’nin bir şeyler fısıldadığını duydu. Sonra bir homurtu ve yaprakların hışırtısını duydu. Gözlerini açtığında, Lillywhite yüzüstü yatıyordu, gömleğinin arkası kum ve ağaç kabuğu doluydu.

“Haydi.” Jamie, Roger’ı kolunun altından tuttu. Roger boştaki elini kaldırıp yerde yatan vücutları gösterdi.

“Onlar. Onları… ne yapacağız?”

“Domuzlara bırakacağız.”

Roger ormandan çıktıklarında artık kendi kendine yürüyebiliyor olsa da, henüz tam olarak hareket edemediği için yalpalıyordu. Wylie’nin evi önlerindeydi. Kırmızı tuğlalı güzel bir evdi burası. Çayırdan geçerek gelmiş, kendilerini görüp parmakla göstererek fısıldaşan bir sürü hizmetçiyi görmezden gelmişlerdi.

“Neden?” diye sordu Roger. Bir an durup üstündeki yaprakları temizledi. “Nedenini söylediler mi?”

“Hayır.” Jamie kolundan, bir aralar mendil olan ıslak bir bez parçası çıkarıp süs çeşmesinde ıslattı. Yüzünü sildikten sonra eleştiren gözlerle kir lekelerine bakıp mendili yeniden çeşmenin altına tuttu.

“Hatırladığım son şey, Anstruther’ın kafana sopayla vurması ve kafan hâlâ kanıyor. Arkama döndüğümde sen yerde yatıyordun. Sonra bir yerden bir kılıç çıktı ve tam kaburgalarıma geldi. Baksana.” Parmaklarını gömleğindeki büyük kesiğe götürdü. “Bir ağacın arkasına girdim ve tam zamanında bıçağımı çıkarmayı başardım. Ama hiçbiri tek kelime etmedi.”

Roger mendili dikkatle başının arkasına bastırdı. Soğuk su yarasına değdiğinde dişlerinin arasından nefes aldı.

“Kahretsin. Yalnızca kafam çatladığı için mi söylüyorum, yoksa bu gerçekten anlamsız mı? Neden bizi öldürmeye çalıştılar?”

“Çünkü ölmemizi istediler,” dedi Jamie mantıklı bir şekilde. Ellerini çeşmede yıkamak için kollarını kıvırdı. “Ya da bunu başka biri istiyor.”

Acı, Roger’ın kafasında oturma izni almaya karar vermiş gibiydi. Kendini yeniden kötü hissetmeye başlamıştı.

“Stephen Bonnet mi?”

“Eğer ben kumarbaz olsaydım, buna bahse girerdim.”

Roger iki Jamie olmadığını bildiği için tek gözünü kapadı.

“Sen zaten kumarbazsın. Seni gördüm.”

“Peki o halde.”

Jamie elini keçe gibi olan saçlarına götürüp eve döndü. Karina ve kız kardeşleri pencerede belirmişler ve nazik bir şekilde el sallıyorlardı.

“Benim bilmeyi çok istediğim şey, Stephen Bonnet nerede?”

“Wilmington’da.”

Jamie kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

“Ne?”

“Wilmington,” diye tekrarladı Roger. Temkinli bir şekilde diğer gözünü açtı ama görüntüsü düzelmişti. Yalnızca bir Jamie vardı. “Lillywhite öyle söyledi ama ben şaka yaptığını düşündüm.”

Jamie bir an durup Roger’a baktı.

“Umarım şaka yapmıştır,” dedi.

103 MERSİN AĞAÇLARININ ARASINDA

Wilmington

Fraser Tepesi'nin tam tersine Wilmington baş döndürücü bir metropoldü. Normal şartlar altında kızlar ve ben şehrin güzelliklerinden tam olarak yararlanırdık. Yine de Roger ve Jamie'nin burada olmayışı ve yolculuklarının nedeniyle, biraz aklımızı dağıtma fırsatı bulabilirdik.

Denemedik değil. Ağlayan çocukların delip geçtiği geceler geçirdik, kâbustan beter düşünceler peşimize düştü.

Bir sürü buruşuk giysinin ve çişli bezin arasında mahmur gözlerle kalkıp çocukları doyurup giydirdikten sonra, at yarışı, alışveriş ya da haftada bir Bayan Crawford'ın ve Bayan Dunning'in -şehrin önde gelenlerindendi- düzenlediği müzikallere katılmanın arasında gün içinde zihnimizi gevşetmek için bir şeyler bulmaya çıkıyorduk.

Roger ve Jamie'nin gittiği günün ertesi, Bayan Dunning'in evinde bir gece düzenlendi. Arp, keman, klavsen ve flüt eşliğinde şiirler okunuyordu -en azından şiir olduğu iddia ediliyordu- ve Angus McCaskill "Komik ve Trajik Şarkılar" söylüyordu. McCaskill, Wilmington'daki en büyük lokantanın sahibiydi.

Trajik şarkılar genelde komiklerden daha eğlenceliydi, çünkü Bay McCaskill en acıklı yerlerde, sanki sözleri kafatasının içinde bir yerlerde yazıyormuş gibi gözlerini deviriyordu. Yine de yanaklarımın içini ısırıp hayranlığımı belirten bir ifade takınmıştım.

Brianna ise böyle kibarlık merasimlerine girişmedi. Bütün performansları öyle derin düşüncelere dalarak izliyordu ki bazı müzisyenlerin huzurunu kaçırmış, Brianna'ya öfkeyle bakmış, enstrümanlarını Brianna'yla aralarına koyup başka tarafa dönmüşlerdi. Brianna'nın davranışının onların performanslarıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Canını sıkan, Roger ve Jamie'nin gidişiydi.

Dördümüz güneş batımında rıhtımda kısık sesle konuşarak yürürken dalgınlığı daha da artmıştı. Brianna coşkulu, geveze ve vahşiydi. Jamie sabırlı, sakin ve kararlıydı. İlk kez ikisinden de daha inatçı davranıp ağzımı kapalı tutmuştum. Bree'nin tarafını tutamıyordum; Stephen Bonnet'nin ne olduğunu biliyordum. Jamie'nin tarafını tutamazdım; Stephen Bonnet'nin ne olduğunu biliyordum.

Jamie'nin ne olduğunu da biliyordum ve Stephen Bonnet'yle görüşmeye gitmiş olması fikri bile sanki dipsiz bir kuyuya iple asılmışım gibi hissetmeme yetiyordu. Böyle bir iş için daha donanımlı birkaç adam olduğunu biliyordum. Ölümcül yetenek dışında ki bu yeteneğe kesinlikle sahipti, bir de vicdan konusu vardı.

"İyi!" diye bağırmıştı Brianna ellerini yumruk yapıp. "Demek huzur bulacaksın. Ne iyi! Peki ya Roger ölürse annemin ve benim huzuru nasıl bulacağımızı hiç düşündün mü?"

"Korkak olmamı mı isterdin? Ya da kocanın?"

"Evet!"

"Hayır, hiç istemezdin," demişti Jamie kesin bir dille. "Şu an böyle düşünüyorsun, çünkü korkuyorsun."

"Elbette korkuyorum! Annem de korkuyor ama söylemiyor çünkü nasıl olsa gideceğini düşünüyor!"

"Böyle düşünüyorsa, haklıdır," demişti Jamie, bana yan yan bakıp gülümseyerek. Jamie'ye bakıp kafamı iki yana sallayarak dudaklarımı mühürledim, tartışma devam ederken bakışlarımı limanda demir atmış olan gemilere çevirdim.

Roger sonunda buna bir son verdi.

"Brianna," dedi usulca, Brianna nefes almak için durduğu sırada. Brianna, Roger'a doğru dönmüştü. Yüzünde acı vardı. Roger omzuna dokunmuştu. "O adamın çocuğumla aynı dünyada yaşamasını istemiyorum," demişti. Sesi hâlâ sakindi. "Karımla aynı dünyada yaşamasını da istemiyorum. Senin dualarınla mı gidelim, duaların olmadan mı?"

Brianna nefesini tutmuş, dudaklarını ısırmış ve arkasına dönmüştü. Gözlerine dolan yaşları ve yutkunurken boğazının hareketini görmüştüm. Başka bir şey söylememişti.

Roger'a ne dua ettiyse geceleyin yataklarında sessizce söylemişti. Ben de karanlıkta Jamie'ye dualar edip onunla vedalaşmıştım -yine tek kelime konuşmamıştık. Söyleyemezdim ki. Ne dersem diyeyim, gidecekti.

O gece ikimiz de uyumadık; birbirimizin kollarında yatıp, sessizce nefesimizi ve vücudumuzun hareketini dinlemişti. Panjurdaki deliklerden gri ışık süzüldüğünde kalkmıştık. Jamie hazırlanmak için kalkmıştı, onun gidişini öylece yatıp izleyemeyeceğim için ben de uyanmıştım.

Gittiğinde, onu öpmek için parmak ucumda yükselip tek önemli şeyi fısıldadım.

“Geri dön,” demiştim. Gülümseyip, saçımı kulağımın arkasına atmıştı.

“Alamance’ta ne söylediğimi biliyor musun? Bugün de değil Sassenach. İkimiz de döneceğiz.”

Sonraki gece gerçekleşen Bayan Crawford’ın toplantısında Bayan Dunning’in evindeki performansların çoğunlukla aynısı sergilendi ama bir yenilik vardı; ilk kez mersin ağacı mumlarının kokusunu orada duydum.

“Bu güzel koku da ne böyle?” diye sordum Bayan Crawford’a ara verildiğinde, klavsenini süsleyen şamdanı koklayarak. Mumlar balmumundandı ama kokusunda hem narin, hem de baharatlı bir şey vardı. Defne meyvesini andırıyordu ama daha hafifti.

“Mersin ağacı reçinesi,” dedi mutlu bir şekilde. “Mumlarda kullanmıyorum. Çok fazla meyve gerekiyor. Yalnızca yarım kilo reçine elde etmek için dört kilo meyve gerekiyor, bir düşünsenize! Meyveleri toplamak hizmetçimin bir haftasını aldı ve yalnızca bir düzine mum elde edebildik. Ben de reçineyi eritip saflaştırdım ama sonra mumları batırdığımda normal bir balmumuyla karıştırdım ve çok memnun kaldım. Kokusu çok hoş, değil mi?”

Yaklaşıp sesini samimi bir fısıltı kadar alçalttı.

“Biri bana, dün gece Bayan Dunning’in evinin sanki aşçı akşam yemeğinde patates kavurmuş gibi koktuğunu söyledi!”

Böylelikle, üçüncü gün, küçücük evimizde üç küçük çocukla hapsolmak ya da ölü balinanın ufacık kalmış kalıntılarını düzenli olarak ziyaret etmek arasında kalınca, ev sahibemiz Bayan Burns’ten bir sürü kova ve piknik sepeti ödünç alıp birliklerimi ot arama gezintisine çıkardım.

Brianna ve Marsali bu durumu coşkuyla olmasa da hevesle karşılamışlardı.

“Her şey oturup endişelenmekten daha iyidir,” dedi Brianna. “Her şey!”

“Evet ve her şey pis bez ve ekşimiş süt kokusundan daha iyidir,” diye ekledi Marsali. Bir kitapla kendini serinletmeye çalışırken solgun görünüyordu. “Biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

Gittikçe büyüyen karnı yüzünden -yedinci ayındaydı- Marsali’nin uzun süre yürüyemeyeceğinden endişeleniyordum ama bu egzersizin ona iyi geleceği konusunda ısrar etti. Brianna ve ben de Joanie’yi taşımasına yardım

edebilirdik.

Küçük çocuklarla yolculuk ederken hep olduğu gibi, yolculuğumuz epey sekteye uğradı. Joanie çiğnediği tatlı patatesi elbisesine tükürdü, Jemmy kendi üstüne kustu ve Germain bu karmaşa sırasında ortadan kayboldu. Sokaktaki herkesin katıldığı yarım saatlik arama sonrasında halka açık ahırın arkasında, mutlu mesut bir şekilde at gübrelerinin arasında bulundu.

Herkes zorla temizlendi, yeniden giyindi ve -Germain'in durumunda- ölüm ve parçalanma tehlikesiyle tehdit edildi, merdivenlerden yeniden indiğimizde ev sahibimiz Bay Burns'ü gördük ve bize bir yerlerden bulup çıkardığı bir keçi arabası verdi. Keçinin işi yan bahçedeki ısırgan otlarını kemirmekti ve yakalanmayı reddediyordu. On beş dakikalık hararetli bir koşuşturmanın ardından Brianna, bir keçiyle kovalamaca oynayacağına arabayı kendi çekmeyi tercih edeceğini söyledi.

"Bayan Fraser, Bayan Fraser!" Bayan Burns arkamızdan koştura koştura bir elinde küçük bir şişe bira, bir elinde eski bir çakmaklı bir silahla geldiğinde keçi arabasında çocuklarla, kovalarla ve piknik sepetiyle caddenin ortasındaydık.

"Yılanlar," dedi silahı uzatırken. "Annie'm en son bu yoldan yürüdüğünde en az beş tane yılan gördüğünü söyledi."

"Yılanlar," dedim, silahı ve teçhizatı istemeye istemeye alırken. "Peki."

"Yılan," sözcüğü su yılanından en zararsız yılana kadar birçok türü kapsadığı ve Annie Burns'ün melodramda çok yetenekli olduğunu göz önünde bulundurursam, çok da endişelenmiş sayılmazdım. Silahı piknik sepetine koymayı düşündüm fakat melek gibi masum görünen Germain'e ve Jemmy'ye bakınca, boş bir silahı bile onlara yakın bir yere koymanın aptallık olacağına karar verdim. Silahımı meyve sepetime koyup sepeti de kolumun üzerine yerleştirdim.

Hava kapalı ve serindi, okyanustan gelen hafif bir esinti vardı. Nem oranı yüksekti ve çok geçmeden yağmur yağabileceğini düşündüm. Ama şimdilik hava çok güzeldi, önceki yağmurlarla yeterince sıkışmış kumlu toprak yürümeyi kolaylaştırıyordu.

Bayan Crawford'ın yönünü takip ederek sahile birkaç kilometre yaklaştık ve kendimizi kıyıdaki gür bir ormanda bulduk. Dikenleri azalmış çam ağacı kokuları mangrov ve cüce palmiye kokularıyla karışmıştı. Gözlerimi kapayıp nefes aldım, burun deliklerim sarhoş edici koku karışımıyla büyüdü: çamur tabakaları ve ıslak kum, çam reçineleri ve deniz havası, ölü balinanın son belli

belirsiz kokusu ve aradığım şey -mersin ağacı reçinesinin taze ve keskin kokusu.

“Buradan,” dedim, gür otları göstererek. Artık arabanın ilerlemesi zorlaştığından onu bıraktık. Oğlanlar çılgınlar gibi koşup, küçük yengeçleri ve parlak kuşları kovalarken, biz de yavaş yavaş bodur ormanın içine yol aldık. Marsali’nin kollarında fındık faresi gibi kıvrılıp uyumuş olan Joan vardı. Okyanusun ve rüzgârın sesi ona ninni gibi gelmiş olmalıydı.

Gür ormana rağmen burada yürümek, açık sahilde yürümekten daha hoştu; rüzgârın büyümesini engellediği ağaçlar, hoş bir gizlilik ve sığınak hissi yaratacak kadar uzunlardı. Zemin ise daha iyiydi, ayaklarımızın altında ince bir tabaka yaprak ve iğne vardı.

Jemmy yürümekten yorulup eteğimi çekiştirmeye başladı. Kucağıma almam için iki kolunu kaldırdı.

“Pekâlâ.” Meyve kovamı bileğime asıp omurgamı çıtlatarak Jemmy’yi kucağıma aldım; çok güçlü bir çocuktu. Kumlu ayaklarını güzelce belime sardıktan sonra iç çekerek yüzünü omzuma dayadı.

“Her şey sana güzel,” dedim sırtını nazikçe okşayarak. “Büyükanneyi alıp arabayla kim gezecek?”

“Büyükbabam,” deyip güldü. Başını kaldırıp etrafa baktı. “Büyükbabam nerede?”

“Büyükbaban meşgul,” dedim sesimi hafif ve neşeli tutmaya çalışarak. “Büyükbabanı ve babanı yakında göreceğiz.”

“Babamı istiyorum!”

“Annen de istiyor,” diye mırıldandım. “Bak tatlım. Gördün mü? Küçük meyveleri görüyor musun? Gidip meyve toplayacağız, sence de eğlenceli olmaz mı? Hayır, yeme onları! Jemmy hayır dedim, onları ağzına koyma, hasta olursun!”

Mersin ağacı reçineleriyle dolu bir yol bulup hemen yayıldık. Meyveleri toplarken çalıların arasında birbirimizi kaybetmiştim ama birkaç dakika bir tamamen birbirimizi kaybetmemek için sesleniyorduk.

Jemmy’yi yeniden yere indirmiştim. Mersin ağacının meyvelerini reçine elde etmek için kaynattığımda etli kısmından ne olarak yararlanabileceğimi düşünürken, meyveleri topladığım çalının diğer tarafından yumuşak ayak sesleri duydum.

“Sen misin tatlım?” diye seslendim. Ayak seslerinin Brianna’dan geldiğini düşünmüştüm. “Öğlen yemeğini birazdan yesek iyi olacak; galiba yağmur geliyor.”

“Bu kibar bir davet,” dedi bir erkek sesi. Gülüyor gibiydi. “Teşekkür ederim hanımefendi ama ben kısa bir süre önce mükellef bir kahvaltı ettim.”

Sesin sahibi çalının arkasından çıktığında şoka girdim, tek kelime edemedim. Şok geçiren aklım değildi; düşüncelerim ışık hızıyla aklımın içinde dolaşıyordu.

Stephen Bonnet burada olduğuna göre, Jamie ve Roger güvendeler demektir. Tanrı’ya şükür.

Çocuklar nerede?

Bree nerede?

Kahretsin, nerede şu silah?

“Kim bu Grand-mère?” Elinde ölü sıçana benzeyen bir şeyle çalılığın arkasından çıkan Germain, mavi gözlerini kısarak davetsiz misafire bakıp temkinli bir şekilde yaklaştı.

“Germain,” dedim çatlak bir sesle, gözlerimi Bonnet’den ayırmadan. “Git anneni bul ve onun yanında kal.”

“Grand-mère mi? Annesi kim o zaman?” Bonnet önce bana, sonra Germain’e, sonra yeniden meraklı gözlerle bana baktı. Şapkasını geriye doğru kaydırıp çenesini kaşıdı.

“Önemi yok,” dedim elimden geldiğince sert bir sesle. “Germain, git!” Aşağı baktım ama silahım kovamda değildi. Altı kova vardı ve üç tanesini de keçi arabasında bırakmıştık; hiç şüphesiz silah onlardan birinin içindeydi. Kötü şans.

“Ah, hemen gitmeyin genç adam.” Bonnet, Germain’e doğru bir adım attı ama küçük çocuk bu hareketle telaşlanıp elindeki sıçanı Bonnet’ye atarak geri sıçradı. Sıçan Bonnet’nin dizine çarpıp, Germain’in mersin ağaçlarının içinde kaybolmasını sağlayacak kadar süre tereddüt etmesini sağladı. Koşarken ayaklarının kumun üzerinde çıkardığı sesleri duyup Marsali’nin nerede olduğunu bildiğini umdum. Şu an istediğimiz en son şey, kaybolmasıydı.

Yani, sanırım en son şey değildi. En son şey, Stephen Bonnet’nin gözlerini Jemmy’ye dikmesiydi ki dikmişti de. O sırada Jemmy çalıların arasında geziniyordu, kısa giysisi çamura bulanmıştı, yumruk haline getirdiği elleri ise

daha da çamurlu görünüyordu.

Güneş yoktu ama Jemmy'nin saçları çarpıcı bir uyumla parlıyordu. Şoku atlatınca Jemmy'yi kucağıma alıp birkaç adım geri gidince mersin ağacı meyvesiyle yarısına kadar dolu kovaya çarptım.

Bonnet'nin gözleri tıpkı bir kedininkiler gibi soluk yeşildi. Şimdi ise sürünen bir fareye bakan bir kedinin dikkatiyle parlıyorlardı.

"Bu tatlı çocuk da kim?" diye sordu bana doğru bir adım atarak.

"Oğlum," dedim hemen ve tepişmesine aldırış etmeden Jem'i omzuma iyice bastırdım. Küçük çocukların doğal huysuzluğuyla Bonnet'nin İrlanda aksanlı sesiyle büyülenmişti ve bu yabancıya bakmak için kafasını çevirdi.

"Babasına benziyor." Gür sarı kaşlarında ter damlaları parlıyordu. Parmak ucuyla teker teker iki kaşını da düzeltince ter damlaları yüzünün kenarlarından aktı ama yeşil gözlerindeki bakışlar hiç bozulmadı. "Tıpkı… kız kardeşi gibi. Güzel kızınız buralarda bir yerlerde mi acaba? Dostluğumuzu yenilemek isterdim de, malum Brianna çok çekici bir kız." Gülümsedi.

"Hiç şüphesiz onu göreceksiniz," dedim sesimdeki öfkeyi gizlemek için hiç uğraşmadan. "Hayır, buralarda değil. Evde, kocasıyla." Kocası sözcüğüne vurgu yaparak Brianna'nın beni duyacak kadar yakınlarda bir yerlerde olduğunu umdum ama Bonnet bunu umursamadı.

"Evde demek. Peki eviniz nerede hanımefendi?" Şapkasını çıkarıp yüzünü koluna sildi.

"Ah… taşrada. Bir çiftlik evi." Kesinlikle batı olduğunu düşündüğüm yöne doğru elimi salladım. Neydi bu, bir sohbet mi? Seçenekler oldukça sınırlı görünüyordu. Dönüp kaçabilirdim ama kucağımda Jemmy olduğu için beni hemen yakalayabilirdi. Ya da ne istediğini söyleyene kadar burada böylece durabilirdim. Mersin ağaçlarının arasına piknik yapmaya geldiğini hiç sanmıyordum.

"Çiftlik evi," diye tekrarladı, yanağındaki kas titredi. "Sizi evden bu kadar uzaklara getiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Soramazsınız," dedim. "Ya da kocama sorabilirsiniz. Birazdan gelir."

Bunu söylerken geriye bir adım daha attım, o da aynı zamanda bana doğru bir adım attı. Telaşım yüzüme yansımış olmalı ki oldukça hoşnut görünüyordu. Bir adım daha attı.

"Ah, sevgili Bayan Fraser, bundan pek emin değilim. Çünkü o öldü bile."

Jemmy'yi öyle sıktım ki boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum kısık bir sesle. Kafamdaki kan vücuduma yayılmış, buz topu halinde kalbime oturmuştu.

"Bu bir pazarlıktı," dedi, hoşnut hali daha da artıyordu. "Görev dağılımı diyebilirsiniz. Dostum Lillywhite ve sevgili Şerif Bay Fraser'ın ve Bay MacKenzie'nin icabına bakacaktı, Deniz Yüzbaşı Wolff da Bayan Cameron'la ilgilenecekti. Bana da oğlumla ve annesiyle görüşme işi kaldı." Jemmy'ye diktiği bakışları keskinleşti.

"Neyden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim gergin dudaklarımın arasında. Gözlerini kocaman açıp Bonnet'yi seyreden Jemmy'yi daha da sıkı tuttum.

Bonnet güldü.

"Tabii. Kusura bakmayın ama yalan söylemeyi pek beceremiyorsunuz hanımefendi. Beni River Run'da gördünüz. Ama itiraf etmeliyim ki sizin ve Bay Fraser'ın Wolff'un katlettiği zenci kadın olayına nasıl dahil olduğunuzu duydum. Bir katilin kurbanın gözlerinden nasıl göreceğini duydum ama siz kadının gözlerine bakmıyor gibiydiniz."

"Wolff muydu yani?" Tam o sırada Deniz Yüzbaşı Wolff'un bir sürü kadını öldürmüş olduğunu umursamıyordum. Onun dikkatini dağıtacak bir konu açma niyetindeydim.

"Evet. Wolff tam bir beceriksiz," dedi tarafsızca. "Ama ilk başta altın olayını öğrenen oydu. O yüzden bir kısmı için hak iddia etti."

Marsali ve Brianna ne kadar uzaktaydılar? Germain onları bulabilmiş miydi? Sineklerin ve uzaktaki dalga seslerinin yüzünden hiçbir şey duyamıyordum. Ama onlar kesinlikle bizim konuşmalarımız duymuş olmalılardı.

"Altın," dedim sesimi biraz yükselterek. "Ne demek istiyorsunuz yani? River Run'da altın yok; Jocasta Cameron size bunu söylemişti."

Söylediklerime hiç inanmayarak dudaklarının arasından üfledi.

"Bayan Cameron'ın sizden daha iyi bir yalancı olduğunu söyleyebilirim ama kesinlikle ona da inanmadım. Doktor altını görmüş."

"Ne doktoru?" Çalıların arasından tiz bir bebek çığlığı geldi, bu Joan'di. Sesi bastırma umuduyla öksürdüm ve daha yüksek bir sesle tekrarladım; "Hangi doktoru kastediyorsunuz?"

"Rawls'du galiba adı ya da Rawlings." Bonnet hafifçe kaşlarını çatmış,

sesin geldiği yöne doğru başını çevirmişti. “Gerçi ben kendisiyle tanışmadım; yanılıyor olabilirim.”

“Üzgünüm, hâlâ ne demek istediğinizi anlamadım.” Aynı anda hem gözlerimi üzerinden ayırmamaya, hem de yerlere bakıp silah olarak kullanabileceğim bir şey olup olmadığına bakmaya çalışıyordum. Bonnet’nin kemerinde bir tabancası ve bir bıçağı vardı ama ikisini de çekecek gibi durmuyordu. Neden çeksindi ki? Kolunda iki yaşında bir çocuk olan bir kadın hiçbir tehdit teşkil etmezdi.

Gür sarı kaşını havaya kaldırdı ama her ne yapacaksa, acelesi yok gibiydi.

“Öyle mi? Pekâlâ, Wolff diyordum. Çekilmesi gereken bir dişi mi ne varmış; doktorla Cross Creek’te buluşmuş. Adama bir içki ısmarlayıp geceyi onunla şarap içerek geçirmiş. Yüzbaşı’nın içkiye olan zaafını bilirsiniz, doktor da duyduğuma göre bir başka ayyaşmış. İkisi de şafak sökmeden kör kütük sarhoş olmuşlar. Rawlings, River Run’dan yeni geldiğini ve orada epey miktarda altın gördüğünü söyleyivermiş.”

Rawlings ya bayılmıştı ya da daha fazlasını söyleyemeyecek kadar ayılmıştı ama bu itiraf Yüzbaşı’nın ‘yeniden’ Jocasta Cameron’la hayatını -ve mallarını- birleştirmeye karar vermesine neden olmuştu.

“Kadın birden tek kollu adamla evleneceğini söyledi. Bu Yüzbaşı’nın gururunu oldukça incitti.” Azıdişinin yerindeki boşluğu göstererek sırıttı.

Deniz Yüzbaşı Wolff öfkelenip nasihat almak için yakın dostu Randall Lillywhite’ı çağırmıştı.

“Rahibi toplantıda o yüzden mi tutukladı? Bayan Cameron’la Duncan Innes’in nikâhını kıyamasın diye mi?”

Bonnet başını salladı.

“Ancak böyle olabilirdi. En azından nikâhı geciktirmiş oldu.”

Bahsettiği gecikme düğünde meydana gelmişti. Teorimize göre biri -Deniz Yüzbaşı Wolff- Duncan Innes’i bir bardak afyon ruhlu punçla zehirlemeye çalıştı. Plan onu bayıltıp nehre atmaktı. Duncan’ın ortadan kaybolmasıyla oluşacak curcunada ve kaza olduğu sanılan ölüm sırasında, Wolff’un altınları bulmak için etrafı arayıp tarayacak -ve Jocasta’yla arasını düzeltecek- zamanı olacaktı.

“Ama o zenci sürtük pançı kendi içmiş,” dedi duygusuzca. “Bu yüzden ölmedi maalesef ama elbette ona pançı kimin verdiğini söyleyebilirdi. Wolff sıvışıp topladığı cam tozlarını kadına verilen yulaf lapasına kattı.”

“Benim merak ettiğim,” dedim, “sizin buna nasıl dahil olduğunuz. Neden River Run’daydınız?”

“Yüzbaşı yıllardır benim en yakın dostum değil mi? Tek kollu adamı bertaraf etmek için benden yardım istedi. Böylelikle partide görünüp rakibi kazaya kurban giderken masum bir şekilde eğlenebilecekti.” Hafifçe kaşlarını çattı, parmağını tabancasının kabzasına vurdu.

“Afyon ruhunun işe yaramadığını gördükten sonra Innes’in kafasına vursam daha iyi olurdu. Ama olmadı, günün yarısını bahçedeki tuvalette geçirdi ve yanında hep biri vardı.”

Yerde silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Dallar, yapraklar, saçılmış kabuk parçaları, ölü bir sıçan -bu sonuncusu Germain’in işine yarayabilirdi ama Bonnet’nin aynı şekilde ikinci kez şaşıracağını sanmıyordum. Biz konuştukça, Jemmy’nin bu yabancıya karşı duyduğu ilgisi kaybolmuş, aşağıya inmek için tepinmeye başlamıştı.

Biraz geri çekildim; Bonnet bunu görüp gülümsedi. Umursamamıştı. Belli ki kaçabileceğimi düşünmüyordu ya da bir şey bekliyordu. Tabii ya… söylemişti. Brianna’yı bekliyordu. Kasabadan beri bizi takip ettiğini sonradan anladım; Marsali’nin ve Brianna’nın yakınlarda bir yerlerde olduğunu biliyordu -ortaya çıkana kadar onları beklemek daha kolaydı.

En çok istediğim şey, başka birinin gelmesiydi; hava bunaltıcı ve nemliydi ama henüz yağmur yağmıyordu. Bayan Burns’e göre burası piknik için sıkça tercih edilen bir yerdi. Eğer biri gelirse, bundan nasıl yararlanabilirdim? Bonnet’nin yoluna çıkan herhangi birini gözünü kırpmadan vuracağını biliyordum –gerçi şu anda kanlı planlarıyla böbürleniyordu.

“Kocasının yakında bazı değerli yerlerini kaybedeceğini söylediğimde Bayan Cameron -artık Bayan Innes olacak- konuşmak istedi. Gerçi bunlar olurken de yalan söylüyordu, hilebaz bunak. Ama bu durumu sonradan düşündüğümde, Bayan Cameron’ın bunun mirasçısıyla ilgili bir durum olması durumunda daha yardımsever davranacağını düşündüm.” Jemmy’ye bakarak başını sallayıp dilini şaklattı. “Evlat, gidip büyük halana bakalım mı?”

Jemmy şüpheci gözlerle Bonnet’ye bakıp bana doğru sokuldu.

“Ah, bu babasını tanımayan akıllı bir çocuk, değil mi? Ben senin babanım evlat -annen sana söylemedi mi?”

“Baba?” Jemmy önce Bonnet’ye, sonra bana baktı. “Bu baba değil!”

“Hayır, baban o değil,” dedim Jemmy’yi kaldırarak. Kollarım onu

tutmaktan acımaya başlamıştı. “O kötü bir adam; ondan hoşlanmıyoruz.”

Bonnet güldü.

“Sizde hiç utanma yok mu hanımefendi? Elbette o benim oğlum -kızınız bana öyle söyledi. Yüzüme söyledi hem de.”

“Saçmalık,” dedim. İki mersin ağacının arasındaki dar aralığa doğru girmiştim. Yeniden dikkatini dağıtıp arkama dönecek, Jemmy’yi yere bırakıp onu koşturacaktım. Şansıma, Jemmy uzaklaşmadan -eğer koşarsa tabii- onu yakalayamaması için yeterince engelleyebilirdim.

“Lillywhite,” dedim konuşmaya devam ederek. “Ne demek istiyorsunuz yani, Lillywhite ve Şerif, kocamın ve Bay MacKenzie’nin icabına mı bakacak?” Bunu düşünmek bile beni berbat hissettirmişti; üzerimden ter boşanıyordu ama yüzüm buz gibi ve ıslaktı.

“Ah, onu mu diyorsunuz? Ne dediysem o, Bayan Fraser. Kocanız öldü.” Soluk yeşil gözlerini arkamdaki çalılara dikmişti. Her an Brianna’nın ortaya çıkmasını beklediği belliydi.

“Düğünde olanlar bize, Bayan Cameron’ı bu kadar çok korumanın ortasında bırakmanın iyi olmayacağını açıkça gösterdi. Hayır, yapmamız gereken şey onun çevresinde ne yardım için, ne de intikam için başvurabileceği bir erkek olmamasını sağlamaktı. Kocanız Bay Lyon’dan benimle özel bir görüşme ayarlamasını isteyince, bunun ondan ve Bay MacKenzie’den kurtulmak için uygun bir fırsat olduğunu düşündüm. Ama sonra Lillywhite’ın bu işin bir çaresine bakmasının daha iyi olacağına karar verdim. Onun ve evcil şerifinin.” Gülümsedi. “Ben de gelip oğlumu ve annesini alarak hiçbir şeyin yolunda gitmesini riske atmamak istedim. Biz- ”

Eğilip Jemmy’yi çalıların uzağında, yere bıraktım.

“Koş!” dedim hızla. “Koş, Jem! Koş!” Korkuyla inliyordu. Sonra Bonnet bana çarpıp geçti.

Beni kenara itmeye çalıştı ama ben buna hazırlıklıydım. Kemerindeki silahı aldım. Silahı aldığımı hissedip arkasına döndü ama silahı arkama sakladım. Yere düştüm ve o da üzerime çullandı.

Yuvarlanıp dizlerinin üzerine kalktı ve orada donup kaldı.

“Olduğun yerde kal, yoksa Bakire Meryem adına, senin kafanı uçururum!”

Düştüğüm için nefes nefese kalmıştı. Yavaşça kalkıp oturduğumda beti benzi atan Marsali’nin çakmaklı tüfeğini Bonnet’ye doğrulttuğunu gördüm.

“Vur onu, maman!” Germain annesinin tam arkasındaydı, küçük yüzü hevesle parlıyordu. “Kirpi gibi vur onu!”

Joan çalıların arkasında bir yerdeydi; ağlamaya başlamıştı ama Marsali bakışlarını Bonnet’den ayırmadı. Tanrım, tüfeği doldurmuş muydu? Öyle yapmış olmalıydı; barut kokusu alıyordum.

“Pekâlâ, şimdi,” dedi Bonnet yavaşça. Marsali’yle arasındaki mesafeyi ölçtüğünü gözlerinden anlayabiliyordum. Dört metre kadardı, bir adımda ulaşamazdı. Bir ayağını yere koyup kalkmaya başladı. Üç adımda Marsali’nin dibinde bitebilirdi.

“Ayağa kalkmasına izin verme!” Bonnet’yi omzundan iterek ayağa kalkmaya çabaladım. Yan tarafına doğru düşüp tek elle yere tutundu, sonra hayal edebileceğimden daha hızlı bir şekilde doğrulup belimden tutarak aşağıya çekti. Bu kez ben onun üzerine düştüm.

Arkamdan çığlıklar geldi ama dikkatimi dağıtamazdım. Parmaklarımı gözüne soktum. Beni kenara ittiğinde neredeyse ıskalayacaktım; tırnaklarım elmacık kemiğinden kayıp yüzünü çizdi. Etekliklerin ve küfürlerin arasında boğuştuk, ben mahrem yerlerini avuçladım, o beni boğazımı sıkarak kendini korumaya çalıştı.

Sonra kıpırdanıp balık gibi ters döndü. Kolunu sıkıca boynuma dolayıp göğsüne kafamı bastırdı. Boynumda soğuk ve metal bir şey hissettim. Boğuşmayı bırakıp derin bir nefes aldım.

Marsali’nin gözleri çay tabağı büyüklüğündeydi, ağzı sımsıkı kapanmıştı. Tanrı’ya şükür gözleri hâlâ Bonnet’nin üzerindeydi. Tabancası da öyle.

“Marsali,” dedim çok sakin bir şekilde, “vur onu. Hemen.”

“Silahı yere bırak, İrlandalı kız,” dedi Bonnet aynı sakinlikle, “yoksa üçe kadar sayıp boğazını keserim. Bir- ”

“Vur onu!” dedim bütün gücümle. Son bir derin nefes aldım.

“İki.”

“Dur!”

Bıçağın boğazımdaki baskısı azaldı. Veremeyeceğimi düşündüğüm nefesi alırken kanın sızısını hissettim. Ama bu hissin tadını çıkaracak zamanım olmadı; Brianna mersin ağaçlarının arasında duruyordu ve Jemmy eteklerine yapışmıştı.

“Bırak gitsin,” dedi.

Marsali nefesini tutuyordu; bir anda bırakıp derin bir nefes aldı.

“Beni bırakmayacak, önemi yok,” dedim ikisine de. “Marsali, vur onu. Şimdi!”

Tabancayı daha çok sıktı ama tam olarak yapamıyordu. Kireç gibi beyaz bir suratla Brianna’ya, sonra yeniden Bonnet’ye baktı. Eli titriyordu.

“Vur onu, maman,” diye fısıldadı Germain, ama yüzündeki istekli hal yok olmuştu. Onun da benzi solmuştu ve annesinin dibinde duruyordu.

“Benimle geleceksin tatlım, sen ve çocuk.” Konuşurken Bonnet’nin göğsündeki titreşimi ve yüzündeki yarı gülümsemeyi göremesem de hissedebiliyordum. “Diğerleri gidebilir.”

“Sakın,” dedim Bree’nin bana bakmasına çalışarak. “Gitmemize izin vermeyecek, vermeyeceğini biliyorsun. Ne söylerse söylesin beni de Marsali’yi de öldürecek. Yapılacak tek şey onu vurmak. Marsali yapamazsa Bree, sen yapacaksın.”

Bu dikkatini çekmişti. Hayretler içinde bakan gözlerini bana çevirdi. Bonnet hem hoşnutsuz, hem de güler gibi sesler çıkardı.

“Annesini hapse mi attıracaksınız? O böyle şeyler yapacak bir kız değil, Bayan Fraser.”

“Marsali! O seni öldürecek. Bebeği de öyle,” dedim. Anlaması için, ateş etmeye zorlamak için her kasımı germiştim. “Germain ve Joan burada yapayalnız ölürler. Bana olacakların önemi yok, inan bana -Tanrı aşkına, onu derhal vur!”

Marsali ateş etti.

Bir kıvılcım, ardından da beyaz bir duman göründü. Bonnet birdenbire geri çekildi. Marsali sonra elini bıraktı, namlunun ucu aşağıya doğru döndü - mermi küçük bir ses çıkartarak kuma düştü. Ateş almamıştı.

Marsali dehşet içinde bağırdı. Brianna yıldırım gibi yetişip düşen kovayla Bonnet’nin kafasına vurdu. Bonnet bağırıp kendini yana doğru attı. Kova göğsüme çarptığında onu alıp aptal gibi içine baktım. İçi ıslaktı, mavi-beyaz reçineli meyveler yapışmıştı.

Germain de Jemmy de ağlıyorlardı. Joan avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Kovayı bırakıp çalıların arkasına sığındım.

Bonnet yeniden ayağa kalkmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve bıçak elinde duruyordu. Öfkeli olduğu çok belliydi ama Brianna’ya gülümsemeye çalıştı.

“Ah, tatlım,” dedi. Curcunanın içinde duyulsun diye bağırarak konuşuyordu. “İstediğim tek şey sen ve oğlum. İkinize de zarar vermeyeceğim.”

“O senin oğlun değil,” dedi Brianna kısık sesle. “Asla senin olmayacak.”

Bonnet kibirle homurdandı.

“Ah, öyle mi? Tatlım, ben Cross Creek’teki zindandayken öyle duymadım. Şimdi onu gördüm ve…” Yeniden Jemmy’ye bakıp yavaşça başını salladı. “O benim güzel kız. Aynı bana benziyor, değil mi çocuk?”

Jemmy yüzünü Brianna’nın eteklerine gömüp inledi.

Bonnet iç çekti, omuzlarını silkti ve tatlı sözler söylemekten vazgeçti.

“Gel hadi,” dedi. Jemmy’yi almak için öne atıldı.

Brianna elini eteklerinden çekip, kemerinden çıkardığım tabancayı geldiği yere geri doğrulttu. Bonnet adımının yarısında, ağzı açık bir şekilde kalakaldı.

“Buna ne dersin?” diye fısıldadı. Gözlerini hiç kırpmadan Bonnet’ye dikmişti. “Sen barutunu kuru tutar mısın Stephen?”

İki eliyle tabancayı tutup kasığına doğrulttu ve ateş etti.

Bonnet hızlıydı. Dönüp koşacak zamanı olmadı ama tehdit altındaki testislerini daha Brianna tetiği çekmeden iki eliyle avuçladı. Parmaklarının arasından kan fışkırdı ama Brianna’nın neye isabet ettirdiğini anlamadım.

Bonnet geri geri gitti. Sanki olan bitene inanamıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra tek dizinin üzerine çöktü. Hızlı hızlı nefes alış verişlerini duydum.

Hepimiz donakalmış, onu izliyorduk. Tek elini kuma koyunca kan lekeleri kuma yayıldı. Sonra yavaşça kalktı, iki büklüm oldu, diğer elini karnına bastırdı. Yüzü kireç gibi bembeyazdı, yeşil gözleri donuk su gibiydi.

Yalpaladı, nefes nefese kaldı, üzerine basılmış bir böcek gibi kan sızdırıp sallanarak uzaklaştı. Çalıların arasında tökezleyerek yürürken bir çarpışma sesi geldi. Ve gitmişti. Ağacın ötesinde uçan pelikanları gördüm. Kararan gökyüzüne karşı biçimsiz ve imkânsız bir şekilde hoş görünüyorlardı.

Ben hâlâ yerde çömelmiş durumdaydım. Şoktan üşüyordum. Yanağımdan sıcak bir şeyin aktığını hissedip ve bunun bir yağmur damlası olduğunu anladım.

“Haklı mı?” Brianna yanımda çömelmiş, kalkmama yardım ediyordu.

“Sence haklı mı? Öldüler mi?” Dudakları bembeyaz kesilmişti ama histerik değildi. Kolunda Jemmy vardı ve boynuna doğru bastırmıştı.

“Hayır,” dedim. Her şey, sanki yavaş çekimde oluyormuş gibi uzak görünmüştü. Sanki nasıl yapacağımı bilmiyormuş gibi tehlikeli bir şekilde dengemi sağlamaya çalışarak yavaş yavaş ayağa kalktım.

“Hayır,” dedim yeniden. Bonnet’nin söylediklerinden ne korkuyor, ne de telaş duyuyordum; hayatta olduklarından emin olmam göğsümü rahatlatıyordu. “Hayır, ölmediler.” Jamie bana söylemişti; onun ve benim öleceğimiz gün bugün değildi.

Marsali, Joanie’yi bulmak için ormanın içinde kaybolmuştu. Germain kumdaki kan lekelerinin üzerine eğilmiş, büyülenmiş gibi izleri seyrediyordu. Aklıma kan grubunun ne olduğu takıldı. Ama sonra bu düşünceyi aklımdan sildim.

Asla senin olmayacak, demişti Brianna.

“Gidelim,” deyip Jemmy’yi nazikçe okşadım. “Şimdilik kokusuz mumlarla idare edeceğiz sanırım.”

Roger ve Jamie iki gün sonra şafak sökerken geri geldiler. Kapıyı çalarak evdeki herkesi uyandırdılar ve yan evlerdekilerin panjurlarını açıp uyku kepi giymiş kafalarını telaşla dışarı çıkarmalarına neden oldular. Komşular bağırıp söylenmeye başladılar. Roger’ın küçük bir sarsıntı geçirdiğinden emindim ama yatağa yatmayı reddetti. Bree’nin kafasını kucağında tutmasına ve kafasındaki kocaman şişkinlik karşısında şaşkın sesler çıkartmasına izin verirken, Jamie de Wylie’nin İskelesi savaşını anlattı. Biz de ona mersin ağaçlarının arasında yaşadığımız maceraları karışık bir şekilde anlattık.

“Yani Bonnet ölmedi mi?” diye sordu Roger tek gözünü açarak.

“Yani, bilmiyoruz,” dedim. “Kaçtı gitti. Yarasının ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum. Çok fazla kan yoktu ama eğer karnının alt kısmından yaralandıysa, korkunç bir yara olur bu ve kesinlikle ölümcül olur. Karınzarı iltihaplanması çok yavaş ve kötü bir ölüm çeşididir.”

“Güzel,” dedi Marsali kinci bir şekilde.

“Güzel!” diye tekrarladı Germain. Gururla annesine bakıyordu. “Maman kötü adamı vurdu, grand-père,” dedi Jamie’ye. “Halam da öyle. Adam delik deşik olmuştu -her yerde kan vardı!”

“Delik deşik,” dedi Jemmy mutlu bir şekilde. “Delik deşik!”

“Belki de tek bir delik vardı,” dedi Brianna. Roger’ın kafasındaki ve saçlarındaki kurumuş kanı nazikçe çıkarmaya çalıştığı ıslak bezden kafasını kaldırıp bakmadı.

“Ah, öyle mi? Eğer yalnızca bir parmağını ya da bir testisini kopardıysanız, hayata kalabilir,” dedi Jamie sırıtarak. “Ama sinirini geçireceğini sanmıyorum.”

Fergus öğle vakti posta gemisiyle geldi. Elinde devletin verdiği iki toprağın tescillenmiş, pullanmış ve resmi olarak mühürlenmiş sözleşmelerini tutuyordu. Günün şerefine de yanları kalkık şapkasını takmıştı. Bitirilmemiş bir işin kaldığını bildiğimiz için, kutlamalar sınırlı oldu.

Hararetli bir tartışmadan sonra, Jamie’yle birlikte işi tamamlamak için birkaç günlüğüne batıya, River Run’a gitmem kararlaştırıldı. Diğerleri, bir işi tamamlamak için ve ölü ya da yaralı bir adamın haberini alma ihtimaline karşı birkaç günlüğüne Wilmington’da kalacaklardı. Sonra Cross Creek’ten ve River Run’dan ayrı düşmeden Fraser Tepesi’ne gideceklerdi.

“Eğer yakınlarında bir yerlerde olmazsanız, Deniz Yüzbaşı Wolff halamı etkilemek için tehditler savuramaz ya da çocuğu kullanamaz,” dedi Jamie, Brianna’ya.

“Size gelince, mo charadean,” dedi Roger’a ve Fergus’a, “kadınları ve çocukları kendi başlarının çaresine bakmaları için yalnız bırakamazsınız. Bir dahakine kimi vuracaklarını Tanrı bilir!”

Kopan kahkahalardan sonra kapıyı kapatıp bana döndü, parmak ucunu boğazımdaki çiziğe değdirdi, sonra beni kendine öyle sert bir şekilde çekti ki kaburgalarım kırılacak zannettim. Ne nefes alamadığımı, ne de birinin göreceğini umursayıp sıkıca ona sarıldım; ona dokunuyor olmaktan ve burada olmasından çok mutluydum.

“İyi yapmışsın Claire,” dedi sonunda. Dudakları saçlarımdaydı. “Ama Tanrı aşkına, sakın bir daha yapma!”

Ertesi gün şafak sökerken ikimiz birlikte oradan ayrıldık.

104 TİLKİ GİBİ KURNAZ

Üç gün sonra güneş batarken River Run'a ulaştık. Atlar pislik içindeydi ve bizim de onlardan arta kalır yanımız yoktu. River Run oldukça huzur verici görünüyordu. Sonbahar güneşi yeşil çayırların üzerinde parlıyor, beyaz mermer heykelleri ve karanlık porsuk ağacının altındaki Hector'un mozole taşını aydınlatıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Jamie'ye. Çayırın yamacında dizginleri çekmiş, eve yaklaşmadan önce dikkatle durumu değerlendiriyorduk.

"Kimse evi yakmamış," diye cevapladı. Üzengilerin üzerinde yükselip eve baktı. "Öndeki merdivenlerden inen kan gölleri de yok. Yine de…" Oturdu, eyer çantasına baktı, bir tabanca çıkardı ve önlem olarak tabancayı doldurdu. Tabancayı pantolonunun beline sokup paltosunun etekleriyle gizledi. Yavaş yavaş ön kapıya doğru ilerledik.

Kapıya ulaştığımızda, yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anladım. Evde hayra alamet olmayan bir sessizlik vardı; koşuşturan hizmetçilerin sesleri duyulmuyordu, salondan müzik gelmiyordu, hazırlanan akşam yemeği kokusu yoktu. En tehlikelisi de Ulysses gelip bizi karşılamadı; kapıyı çaldığımızda dakikalarca cevap alamadık. Kapı en sonunda açıldığında Jocasta'nın baş kâhyası Phaedre'yi gördük.

Onu en son, yaklaşık bir sene önce annesinin ölümünden sonra gördüğümde korkunç haldeydi. Şu anda da daha iyi değildi; gözlerinin etrafında halkalar vardı ve cildi tıpkı çürümeye başlayan bir meyve gibi bozulmuştu.

Buna rağmen bizi gördüğünde gözleri parladı ve ağzı görülür derecede rahatladı.

"Ah, Bay Jamie!" diye bağırdı. "Dünden beri birinin yardıma gelmesi için dualar ediyordum ama Bay Farquard'ın geleceğini düşünmüştüm. Hem sonra daha kötü bir durumda da olabiliriz. O hukuk adamı ve her şeyden anlar, hem halanızın da dostu."

Jamie bu karmaşık konuşmanın ardından tek kaşını kaldırdı ama sonra elini sıkıp onu rahatlatmaya çalışırcasına başını salladı.

"Anladım kızım. Dualarına bir cevap olup olmadığımı bilmiyorum ama itirazım da yok. Halam… iyi mi?"

"Ah, evet efendim. Gayet iyi."

Daha fazla soru sormadan geri çekilip bizi merdivenlere doğru yönlendirdi.

Jocasta odasında örgü örüyordu. Ayak seslerini duyunca hemen başını kaldırdı. Bir şey söylememize fırsat bırakmadan, “Jamie?” diye sordu titrek bir sesle. Ayağa kalktı. O uzaklıktan bile örgü hatalarını görebiliyordum. İlmik kaçırmıştı; her zamanki titiz işinden eser yoktu.

“Evet, benim hala. Claire de burada. Neler oldu bakalım?” İki adımda odanın diğer ucuna geçip Jocasta’nın yanına gitti, kolunu tutup güven vermek için okşadı.

Jocasta’nın yüzünde, Phaedre’de gördüğümüz aynı rahatlama ibareleri belirdi. Dizlerinin bağının çözüldüğünü düşündüm. Sırtını dikleştirdi ve bana doğru döndü.

“Claire? Tanrı’ya şükür ki geldin. Gerçi nasıl… her neyse. Gelir misin lütfen? Duncan yaralı.”

Duncan yan odada, yorgan yığınının altında yatıyordu. İlk önce ölmüş olduğundan korktum ama Jocasta’nın sesini duyunca bir anda hareket etti.

“Mac Dubh?” dedi şaşkın bir şekilde. Kafasını yorganların arasından çıkarıp loş odada net görebilmek için gözlerini kırpıştırdı. “Sizi buraya getiren nedir?”

“Deniz Yüzbaşı Wolff,” dedi Jamie. Sesi biraz sertti. “İsim sana tanıdık gelmiş olabilir mi?”

“Evet, öyle de diyebiliriz.” Duncan’ın sesinde tuhaf bir hal vardı ama önemsemedim. Sorunun ne olduğunu anlamak için mum yakıp onu yığınların altından çıkarmak derdindeydim.

Bıçak ya da silah yarası bekliyordum. İlk muayenede görünür bir şey yoktu ve canının yanmasının, kırılan bacağından olduğunu anlamak için birkaç dakika aklımı toplamam gerekti. Alt kaval kemiğinde basit bir çatlak vardı. Kesinlikle acı veriyor olmasına rağmen, sağlığını büyük ölçüde tehdit ediyor gibi durmuyordu.

Phaedre’yi bacağı sabitlemek için alet bulmaya yollarken, Duncan’ın büyük bir tehlike içinde olmadığını öğrenen Jamie, olan bitenin temeline inmek için oturdu.

“Buraya mı geldi? Deniz Yüzbaşı Wolff?” diye sordu.

“Evet, geldi.” Hâlâ sesinde hafif bir tereddüt vardı.

“Sonra gitti mi?”

“Ah, evet.” Duncan gönülsüz bir şekilde hafifçe irkildi.

“Canınız acıyor mu?” diye sordum.

“Ah, hayır Bayan Claire,” dedi. “Ben yalnızca…”

“Bana hemen söyleyebilirsin Duncan,” dedi Jamie hafif bir bıkkınlıkla. “Anlatılmayacak cinsten bir hikâye değil, öyle değil mi? Eğer öyleyse, benim de sana anlatacak küçük bir hikâyem var.”

Duncan gözlerini kısarak baktı, sonra iç çekti ve yatağına geri yattı.

Yüzbaşı iki gün önce River Run’a gelmişti ama her zamankinin aksine, ön kapıya gelmemişti. Onun yerine, atını evden yaklaşık bir kilometre uzağa bırakmış ve eve yürüyerek yaklaşmıştı.

“Sadece bu kadarını anladık, çünkü daha sonra atını bulduk,” dedi Duncan ben bacağını sararken. “Akşam yemeğinden sonra dışarı çıkana kadar onun burada olduğunu bile bilmiyordum. Karanlıkta üzerime atladı. Korkudan ölecektim. Sonra da neredeyse vurularak ölecektim, çünkü bana ateş etti. Eğer bu tarafımda bir kolum olsaydı, isabet etmiş olacaktı. Ama benim o kolum yok ve kurşun ıskaladı.”

Sakatlığına rağmen Duncan sert bir şekilde Teğmenle dövüşmüş, yüzüne vurmuş ve onu sırt üstü yere yatırmayı başarmıştı.

“Yalpalayarak tuğla yola girdi, arkaya doğru düşüp kafasını korkunç bir şekilde çarptı.” Ses aklına gelince yeniden irkildi. “Sanki baltayla vurulmuş bir kavun gibiydi.”

“Ah, evet. Birden öldü mü peki?” diye sordu Jamie merakla.

“Hayır.” Duncan hikâyeyi daha rahat anlatmaya başlamıştı ama şimdi de huzursuz görünüyordu. “Mac Dubh, işte işin kilit noktası burası. Bahçedeki alet edevatların durduğu barakadan gelen oluğa bastım ve bacağım çatladı. Öylece yatıyordum ki sonunda Ulysses bağırışlarımı duyup geldi. Jo da onun arkasından geldi.”

Ulysses, Duncan’ı eve taşımak için uşakları çağırmaya gittiğinde Duncan olan biteni Jocasta’ya anlatmıştı. Kırık bacağının acısıyla zorlukları kâhyaya bırakma alışkanlığı arasında, Yüzbaşı’yı da orada bırakmıştı.

“Benim hatamdı Mac Dubh. Gayet iyi biliyorum,” dedi. Yüzü bembeyaz olmuştu. “Emir vermeliydim; aslında şu anda bile ne söylemem gerektiğini bilmiyorum ve düşünecek zamanım da yoktu.”

Gönülsüz bir şekilde anlattığı hikâyenin geri kalanında, Yüzbaşı’nın büyük

bir dert olmanın da dışına çıktığı ve açık bir tehdit olduğuyla ilgiliydi. Bu nedenle de…

“Ulysses onu gebertti,” dedi Duncan dobraca. Sonra sanki yeniden dehşete kapılmış gibi durdu. Yutkundu, oldukça mutsuz görünüyordu. “Jo, Ulysses’e bu emri verdiğini söylüyor ve Tanrı biliyor ya, Mac Dubh, bunu yapmak zorundaydı. Hizmetçilerinin öldürülmesi, kendisinin tehdit edilmesi ve kocasının üzerine saldırılmış olması şöyle dursun, o hafifsenecek bir kadın değil.”

Tereddüdünden, bu işte Jocasta’ya dair bazı şüphelerin hâlâ Jamie’nin içini kurcaladığını anladım.

Jamie, onu düşündüren asıl noktayı çözmüştü.

“Tanrım,” dedi. “Eğer biri duyarsa Ulysses derhal asılır. Ya da daha kötüsü de olabilir. Halam emretmiş olsun ya da olmasın.”

Duncan, artık gerçek açığa çıktığı için sakinlemiş görünüyordu. Başını salladı.

“Evet, doğru,” dedi. “Asılmasına izin verememem ama Teğmen hakkında ne yapabilirim ki? Bırak şerifleri ve hakimleri, düşünülmesi gereken bir de Donanma var.” River Run’ın refahının büyük bir kısmı kereste ve katran için imzalanmış denizde taşıma sözleşmelerine bağlıydı; Yüzbaşı Wolff aslında bu tür sözleşmelerden sorumlu deniz irtibat subayıydı. Majesteleri’nin donanması, yerel donanma temsilcilerini -her ne nedenle olursa olsun- öldüren birine kötü gözle bakar. Hukukun, duruma daha hoşgörülü bakabileceğini düşündüm. Fail dışında tabii.

Bir beyazın kanını akıtan bir köle, nedene bakılmaksızın doğrudan ceza alır. Neler olup bittiğinin önemi yoktur -Wolff’un Duncan’a saldırdığını gören onlarca tanık olsa bile. Ulysses ölüme mahkûm edilir. Eğer biri öğrenirse. River Run üzerinde dolanan kara bulutların nedenini anlamaya başladım; diğer köleler neler olabileceğinden haberdarlardı.

Jamie elini çenesine götürdü.

“Ah… ama nasıl… yani, Duncan, bunu kendinin yaptığını söylemen mümkün değil mi? Sonuçta bu bir meşru müdafaaydı ve adamın seni öldürme amacıyla geldiği belli. Sonra halamla zorla evlenecekti ya da en azından onu rehin tutacaktı. Böylelikle altının yerini söylemekle onu tehdit edebilecekti.”

“Altın mı?” Duncan boş gözlerle baktı. “Ama burada altın yok ki. Geçen sene bunu açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum.”

“Deniz Yüzbaşı ve dostları altın olduğunu sanıyorlardı,” dedim. “Ama Jamie size bu konudaki her şeyi anlatabilir. Yüzbaşı’ya tam olarak ne oldu?”

“Ulysses boğazını kesti,” dedi Duncan ve yutkundu. “Bunu benim yaptığımı söylemek isterdim ama…”

Birinin boğazını tek elle kesmenin zorluğu dışında, Yüzbaşı’nın boğazının sol elle kesildiği belliydi ve Duncan’ın sol eli yoktu.

Jocasta Cameron’ın -tıpkı yeğeni gibi- solak olduğunu biliyordum ama o sırada bundan bahsetmemenin daha doğru olduğunu düşündüm. Kaşlarını kaldırıp bana bakan Jamie’ye baktım.

Yapmış olabilir mi? diye sordum sessizce.

Leoch’lu bir MacKenzie mi? dedi alaycı bakışı.

“Ulysses nerede?” diye sordum.

“Eğer çoktan batıya doğru yola çıkmadıysa muhtemelen ahırdadır.” Biri Yüzbaşı’nın ölümünü öğrendiğinde Ulysses’in anında öldürüleceğini bilen Jocasta, onu biri geldiği takdirde dağlara kaçması talimatlarıyla ata eyer takmaya yollamıştı.

Jamie derin bir nefes alıp başını kaşıyarak düşündü.

“Pekâlâ, o zaman. En iyisi, Yüzbaşı’nın ortadan kaybolması. Duncan, onu şimdilik nereye koydun?”

Duncan’ın dudağının yanındaki kas yukarı doğru kıvrılıp gülümseme halini aldı.

“Sanırım barbekü çukurunda. Üzeri çuvalla örtülü ve sanki domuz leşiymiş gibi görünsün diye de üzerine ceviz ağacı parçaları yığıldı.”

Jamie yeniden kaşlarını kaldırdı ama bu kez başını salladı.

“Pekâlâ. Bu işi bana bırak Duncan.”

Duncan’a ballı su ve kiraz dalıyla demlenmiş çay içirilmesini söyledikten sonra, cesedi ortadan kaldırma yöntemlerini düşünmek üzere Jamie’yle birlikte dışarı çıktım.

“En kolayı onu başka bir yere gömmek olacak bence,” dedim.

“Hmm,” dedi Jamie. Taşıdığı yanan çam dalını kaldırdı, çukurun içindeki çuval öbeğine düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. Yüzbaşı’yı zerre sevmemiştim ama durumu oldukça acınası görünüyordu.

“Olabilir. Kölelerin hepsi neler olduğunu biliyorlar gerçi. Eğer onu evin yakınlarına gömersek, bundan da haberleri olur. Elbette kimseye söylemezler ama ruhu burada kalır, öyle değil mi?”

Omurgamdaki ürpertiyi hissettim. Ürpermemin nedeni, hem söyledikleri hem de sesindeki sakinlikti. Şalıma sıkıca sarıldım.

“Ruhu burada mı kalır?”

“Evet, tabii ki. Kurban burada öldürüldü ve saklandı. Öcünü alamadı, değil mi?”

“Yani… gerçekten hep burada mı kalacak?” diye sordum dikkatle, “yoksa yalnızca kölelerin böyle düşüneceğini mi söylüyorsun?”

Omuzlarını huzursuzca silkti.

“Çok önemli olduğunu sanmıyorum. Önemli mi? Gömüldüğü yere yaklaşmazlar. Kadınlardan biri bir gece bir hayalet görür ve sonrasında dedikodular başlar. Sonrasında Greenoaks’ta bir köle bir şey söyler, Farquard ailesinden biri bunu duyar ve senin haberin olmadan biri buraya gelir ve sorular sormaya başlar. Donanma zaten çok geçmeden Yüzbaşı’yı aramaya başlar… vücuda ağırlık bağlayıp nehre atsak ne olur? Sonuçta o Duncan’ı bu şekilde öldürmeyi düşünmüştü.”

“Kötü bir fikir değil,” dedim düşünerek. “Ama Duncan’ın bulunmasını istiyordu. Nehirde çok fazla tekne trafiği var ve çok derin de değil. Vücuda ağırlık bağlasak bile, su yüzüne yükselmesi muhtemel. Birinin sopasına da takılabilir. Biri bulursa sorun olur mu sence? Cesedi River Run’la ilişkilendiremezler.”

Yavaşça başını sallayıp kıvılcımlar koluna değmesin diye ışığı kendinden uzaklaştırdı. Hafif bir rüzgâr vardı ve barbekü çukurunun yanındaki karaağaçlar huzursuzca uğulduyorlardı.

“Evet, öyle. Ama eğer biri onu bulursa, soruşturma açılır. Donanma gerçeği öğrenmesi için birilerini yollar, onlar da buraya gelip sorular sorarlar. Eğer Yüzbaşı’yı görüp görmediklerini sorarak köleleri zorlarlarsa ne olur sence?”

“Hmm, evet.” Kölelerin şimdiki durumlarına bakılacak olunursa, soruşturmanın onları paniğe sokacağını, bunun sonucunda da ağızlarından bir şey kaçıracaklarını tahmin edebiliyordum.

Jamie sessizce durmuş, derin bir dalgınlıkla çuvaldaki cesede bakıyordu. Derin bir nefes aldım, belli belirsiz bir kan kokusu duyup nefesimi hızla bıraktım.

“Bence… onu yakabiliriz,” dedim ve birden ağzıma gelen safra tadını yuttum. “Sonuçta zaten çukurda.”

“O da bir fikir,” dedi Jamie. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme oluştu. “Ama bence benim aklımda daha iyi bir fikir var Sassenach.” Dönüp düşünceli gözlerle eve baktı. Birkaç pencere hafif aydınlıktı ve herkes evde, sinmiş haldeydi.

“Haydi o zaman,” dedi ani bir kararla. “Ahırda bir balyoz olsa gerek.”

Mozolenin önü süslü bir siyah demir parmaklıkla kaplıydı. Parmaklığın üzerinde kocaman bir kilit vardı ve metal kısmı on altı yapraklı Jacobite gülleriyle donatılmıştı. Böylesi bir kır evinde mezar hırsızları büyük bir tehdit olduğundan, Jocasta Cameron’ın bu hareketinin oldukça yapmacık olduğunu her zaman düşünmüşümdür. Jamie parmaklıkların kilidini açtığında menteşeler neredeyse hiç çatırdamadı; River Run’daki diğer her şey gibi bu da mükemmel bir durumdaydı.

“Bunun onu gömmekten ya da yakmaktan daha iyi olduğuna emin misin?” diye sordum. Yakınlarda kimse yoktu ama ben iyice yaklaşıp fısıldayarak konuşuyordum.

“Ah, evet. İhtiyar Hector onunla ilgilenir, zarar gelmesini engeller.” Jamie oldukça sakin bir sesle cevap vermişti. “Burası bir anlamda kutsanmış bir toprak. Ruhunun etrafta gezinip sorun çıkartmasına izin verilmez, değil mi?”

Başımı biraz tereddütlü bir şekilde salladım. Muhtemelen haklıydı; inançlar söz konusu olduğunda Jamie köleleri benim anladığımdan daha iyi anlıyordu. Bu nedenle, kölelerin üzerindeki psikolojik etkilerin ne olacağından mı bahsediyordu, yoksa Hector Cameron’ın karısı ve toprağı üzerindeki bu tehditle başa çıkabileceğine ikna mı olmuştu, bilmiyordum.

Jamie ne yaptığını görebilsin diye ışığı kaldırdım ve dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Mermer blokları kırmamak için balyozu bezlere sarmıştı. Demir parmaklığın içinde, ön duvardaki küçük bloklar ustaca kesilip harçla yerlerine oturtulmuştu. İlk darbeyle iki blok birkaç santimetre yerlerinden çıktı. Birkaç darbeden sonra karanlık bir boşluk göründü. Bloklar, mozolenin içindeki karanlığı gösterecek kadar yerlerinden oynamışlardı.

Jamie alnındaki teri silmek için durdu ve bir şeyler fısıldadı.

“Ne dedin?”

“Kokuyor dedim,” diye cevapladı. Sesinde şaşkınlık vardı.

“Bu şaşırtıcı mı?” diye sordum biraz ters bir tavırla. “Hector Cameron öleli ne kadar oluyor? Dört sene mi?”

“Evet ama bu- ”

“Ne yapıyorsunuz?” Jocasta Cameron’ın keskin sesi arkamda gürültülü bir şekilde yankılandı. Işığı düşürerek olduğum yerde sıçradım.

Işık titredi ama sönmedi. Yeniden elime alıp alevi güçlendirmek için elimi salladım. Alev yükselip sabitlendi, beyaz geceliğiyle hayalet gibi önümüzdeki yolda durmuş olan Jocasta’nın yüzüne kızıl alevlerini düşürdü. Phaedre hanımefendisinin arkasındaydı ve karanlığın içinde gözlerindeki ışıktan başka hiçbir şeyi görünmüyordu. Korkmuş gibi bakıyor, bir bana, bir Jamie’ye, bir de mozolenin önündeki karanlık çukura dönüp duruyordu.

“Ne mi yapıyorum? Yüzbaşı Wolff’u gömüyorum. Başka ne olacaktı?” Halasının aniden belirmesiyle en az benim kadar şaşkına dönen Jamie’nin sesinde biraz kızgınlık vardı. “Bana bırak Hala. Endişelenmene gerek yok.”

“Sen -hayır, Hector’ın mezarını açamazsın!” Jocasta çürümüş cesedin kokusunu almış olmalıydı ki uzun burnunu kırıştırdı. Koku hafif ama belirgindi.

“Dert etme hala,” dedi Jamie. “Eve dön. Ben hallederim. Her şey yoluna girecek.”

Jamie’nin rahatlatıcı sözlerini duymazdan gelip, ellerini boş havada sallayarak bize doğru yaklaştı.

“Hayır Jamie! Bunu yapamazsın. Kapa şunu. Tanrı aşkına kapa şu mezarı!”

Sesindeki telaş dikkatten kaçacak gibi değildi. Jamie’nin kafasının karıştığını gördüm. Bir halasına, bir de mozoledeki çukura tereddütlü gözlerle baktı. Rüzgâr azalmıştı ama şimdi küçük ve ani bir rüzgâr çıkmıştı. Ölümün kokusunu çok daha güçlü bir şekilde üstümüze getiriyordu. Jamie’nin yüzü değişti ama halasının itiraz çığlıklarına kulak asmadan balyoz darbelerini arttırdı.

“Işığı getir Sassenach,” dedi balyozu yere bırakarak. Dehşete kapılmış bir ruh haliyle bana söyleneni yaptım.

Omuz omuza durup, blokların arasındaki dar çukura baktık. İçeride cilalı ahşaptan iki tabut vardı. Her birinin mermer kaidesi vardı. Aralarında ise…

“Kim bu hala?” Jamie halasıyla konuşmak için yüzünü döndüğünde sesi sakindi.

Jamie öne doğru adım atıp Jocasta'yı kolundan sert bir şekilde yakalayıp onu girdiği transtan uyandırdı.

"Co a th'ann?" diye homurdandı. "Kim o? Kim?"

Jocasta'nın ağzı kıpırdadı, bir şeyler söylemeye çalıştı. Durdu, yutkundu, yeniden denedi, gözlerini Jamie'nin omuzlarının arkasında bir yere dikmişti ve kim bilir nereye bakıyordu. O adamı oraya gömdüklerinde Jocasta henüz kör olmamış mıydı? Bunu çok merak etmiştim. Şimdi hafızasında o sahne mi canlanmıştı?

"Adı… adı Rawlings," dedi kısık bir sesle. Göğsümde demir bir ağırlık oturmuş gibi hissettim.

Kıpırdamış ya da ses çıkarmış olmalıyım ki Jamie gözlerini bana çevirdi. Uzanıp elimi sıkıca tuttu ama bu sırada bakışlarını yeniden Jocasta'ya çevirdi.

"Nasıl?" diye sordu sakindi ama yan çizmesine izin vermeyecek bir edası vardı.

Jocasta gözlerini kapayıp iç çekti. Geniş omuzları aniden düştü.

"Hector öldürdü onu," dedi.

"Öyle mi?" Jamie mozolenin içindeki tabutlara ve aralarındaki öbeğe alaycı bir bakış fırlattı. "İyi numara. Amcamın bu kadar becerikli olduğunu hiç fark etmemişim."

"Eskiden." Gözlerini yeniden açtı ama sanki artık hiçbir şeyin önemi yokmuşçasına donuk bir sesle konuşuyordu. "Rawlings doktordu. Eskiden bir keresinde gözlerime bakmaya gelmişti. Hector hastalanınca adamı geri çağırdı. Tam olarak neler olduğunu bilmiyorum ama Hector burnunu sokmaması gereken yerlere sokarken yakalamış onu ve kafasına vurmuş. Hector sinirli bir adamdı."

"Bence de öyle," dedi Jamie, Doktor Rawlings'in cesedine yeniden bakarak. "Buraya nasıl girdi?"

"Biz… O cesedi sakladı, taşıyıp ormana bırakma niyetindeydi. Ama sonra… Hector'un durumu ağırlaştı ve yataktan çıkamayacak hale geldi. Bir gün içinde de öldü. Sonra da…" Beyaz ve uzun elini kaldırıp açık mezardan çıkan soğuk esintiyi işaret etti.

"Aklın yolu bir," diye mırıldandım. Jamie elimi bırakıp bana pis bir bakış attı. İhlal edilmiş mozolenin içindeki sessizliğe baktı, kalın kaşlarını çatmıştı.

"Öyle mi?" dedi yeniden. "İkinci tabut kimin?"

“Benim.” Jocasta kendine geliyordu; omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı.

Jamie küçük bir üfleme sesi çıkarıp bana baktı. Jocasta’nın ölü bir adamı kendi el değmemiş tabutuna koymaktansa onu duyarsızca açıkta bırakacağını düşünürdüm ama hal böyleyken… böyle yapmak, cesedin bulunma ihtimalini oldukça arttırmıştı.

Jocasta’nın kendi cansız bedeninin koyulacağı zamana kadar kimse o tabutu açmazdı; mozole herhangi bir nedenle açılsa bile, Doktor Rawlings’in bedeni orada güven içinde yatabilirdi. Jocasta Cameron bencildi ama kesinlikle aptal değildi.

“Wolff’u içine koy istersen,” dedi. “Diğeriyle yerde yatabilir.”

“Neden onu senin tabutuna koymuyoruz hala?” diye sordu Jamie. Halasına dikkatle baktığını gördüm.

“Hayır!” Dönüp gitmeye başlamıştı ama çabucak yüzünü bize dönünce yüzü ışıkta belirdi. “O pisliğin teki. Bırak açıkta yatıp çürüsün!”

Jamie bu cevabı duyunca gözlerini kısıp baktı ama cevap vermedi. Bunun yerine mezara dönüp gevşeyen blokları kaldırmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” Jocasta hareket ettirilen mermerin gıcırtısını duyup yeniden sinirlenmişti. Yürüyüş yolunda arkasına döndü ama yönünü kaybedip nehre doğru baktı. Artık tamamen kör olduğunu, ışığı bile göremediğini fark ettim.

Ama o an onunla ilgilenecek zamanım yoktu. Jamie blokların arasındaki boşluktan sızıp içeri girmişti.

“Aydınlat burayı Sassenach,” dedi usulca. Sesi küçük taş odacıkta yankılandı.

Çok sığ nefesler alarak onu takip ettim. Phaedre dışarıdaki karanlığın içinde inlemeye başlamıştı; yaklaşan ölümü haber veren ban-sidhe* gibi sesler çıkarıyordu ama bu ölüm çok önce gelmişti.

Tabutlar pirinç plakalarla süslenmişti ama hepsi nemden yeşermişti. Buna rağmen hâlâ okunabilirdi. Birinde, “Hector Alexander Robert Cameron,” diğerinde “Jocasta Isobeail MacKenzie Cameron,” yazıyordu. Jamie hiç tereddüt etmeden Jocasta’nın tabutunun kapağını tutup açtı.

Çivilenmemişti; ağırdı ama Jamie hemen açmayı başardı.

“Ah,” dedi usulca, aşağı bakarak.

Etrafı ne kadar nemli olursa olsun, altın kararmazdı. Yüzyıllarca denizin dibinde yattıktan sonra günün birinde bir balıkçının ağına takılınca, dökümünün yapıldığı günkü kadar parlak çıkardı. İnsanları binlerce yıldır kendine çeken bir parıltısı olurdu.

Külçeler tabutun dibinin üzerindeki sığ bir tabakada duruyordu. İki küçük sandığı dolduracak kadar vardı ve her sandığı taşımak için iki adam gerekirdi -ya da bir adam ve güçlü bir kadın. Her külçenin üzerinde zambak mührü vardı. Fransız altınının üçte biriydi.

Parıltı karşısında gözlerimi kırpıştırıp kafamı yana çevirdim. Gözlerim, kırılan ışıkla kamaşmıştı. Yer karanlıktı ama hâlâ mermerdeki öbeği görebiliyordum. “Sokmaması gereken yerlere burnunu sokmuş.” Daniel Rawlings’in gördüğü şey mi onun defterine zambak resmi çizmesine ve yanına da Latince ‘altın’ yazmasına neden olmuştu?

Mozole henüz mühürlenmemişti. Belki de Doktor Rawlings gezinen hastasını takip etmek için kalktığında, Hector zulasına bakmaya giderken onu bilmeden buraya getirmişti. Belki. Ne Hector Cameron, ne de Daniel Rawlings şimdi neler olduğunu anlatabilirdi.

Boğazımda bir düğüm hissettim. Ayaklarımın dibinde yatan adamın kemikleri, aletlerini bana bırakan bir arkadaşın, bir meslektaşındı. Hastalara dokunup onları iyileştirmeye çalıştığımda yanıbaşımda durup bana cesaret vermeye, beni rahat hissettirmeye çalışmıştı.

“Çok yazık,” dedim usulca, aşağı bakarak.

Jamie, sanki içindekinin rahatı kaçmış gibi tabutun kapağını kapadı.

Dışarıda, Jocasta yolda sessizce duruyordu. İnlemeyi bırakan Phaedre’yi bir koluyla sarmalamıştı ama hangisinin kime destek olduğu belli değildi. Jocasta durduğumuz yerdeki gürültüden ne olduğunu anlamış olmalıydı ama hâlâ nehre bakıyor, ışığın altında kesinlikle gözlerini kırpıştırmıyordu.

Boğazımı temizledim, boştaki elimle şalıma daha sıkı sarıldım.

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordum Jamie’ye.

Dönüp yeniden mezara baktıktan sonra omuzlarını silkti.

“Planladığımız gibi, Deniz Yüzbaşı’yı Hector’a bırakacağız. Doktora gelince…” Yavaşça nefes aldı, sıkıntılı bakışlarını ışıkta solgun ve hareketsiz görünen ince kemiklere dikti. Bir zamanlar bu kemikler bir cerrahın eliydi.

“Bence,” dedi, “onu eve Tepe’ye götürelim. Dostların arasında yatsın.”

Ne bir müsaade isteyerek, ne bir şey söyleyerek kadınların yanından geçip Deniz Yüzbaşı Wolff'u almaya gitti.

105 BİR ARDIÇKUŞU'NUN RÜYASI

Fraser Tepesi

Mayıs, 1772

Gece hava serin ve temizdi. Yılın bu zamanları kana susamış sinekler ve sivrisinekler henüz mesailerine başlamamışlardı; yalnızca açık pencereden ara sıra güveler giriyor, yanan kâğıt parçaları gibi ocağın etrafında uçuşuyorlardı.

Brianna, kendinden geçmiş gibi yatıyordu. Vücudunun yarısı Roger'ın üzerindeydi, kalbi sanki kulaklarında gürültülü ve yavaş bir şekilde atıyordu. Pencereden dışarısını görebiliyordu; avlunun uzağındaki siyah ağaç dizisi ve ardında da yıldızların aydınlattığı gökyüzü vardı. Öyle yakın ve parlaktı ki bir adımla aralarına girmek, birinden diğerine yürümek, yeni ayın kancasına dokunmak mümkün gibiydi.

"Bana kızgın değil misin?" diye fısıldadı Roger. Şimdi daha rahat konuşabiliyordu ama Bree'nin kulağı göğsünde olduğu için, sözcükleri oluşturmak için yaralı boğazından zar zor nefes aldığını duyabiliyordu.

"Hayır." Bree'nin saçlarını okşuyordu. "Sana okumamanı hiç söylemedim."

Parmakları Bree'nin omzuna hafifçe dokundu. Bree ayak parmaklarını zevkle kıvırdı. Umrunda mıydı? Hayır. Bir şekilde içini dökmesi gerektiğini düşünüyordu. Düşüncelerinin ve rüyalarının gizliliği Roger'ın karşısında çırılçıplaktı ama bu konuda Roger'a güveniyordu. Roger bunları asla ona karşı kullanmazdı.

Üstelik bir kez kâğıda döküldükten sonra rüyalar kendisinden ayrı şeyler haline geliyordu. Yaptığı çizimler gibi; aklındaki bir resmin yansıması, bir kez görülmüş, bir kez düşünülmüş, bir kez hissedilmiş bir şeyin kısa bir görüntüsüydü. Ama onları yaratan aklın ya da kalbin aynısı değildi. Tam olarak değil.

Bree çenesini Roger'ın omzuna koydu. Güzel kokuyordu. Acı ve misk kokan şehvetti bu. "O halde bana rüyalarından birini anlatsana."

Göğsünde bir gülüş titredi. Neredeyse sessizdi ama Bree bunu hissetti.

"Yalnızca bir tanesini mi?"

"Evet, ama önemli bir tanesi olması gerek. Uçmalı olanlardan ya da bir

canavarın seni kovaladığı ya da giysilerini giymeden okula gittiklerinden birini anlatma. Herkesin gördüklerinden olmasın, yalnızca senin gördüklerinden olsun.”

Bree’nin ellerinden biri Roger’ın göğsünü nazikçe okşuyor, okşadıkça da koyu kıvırcık tüyleri diken diken oluyordu. Diğer eli yastıktaydı; eğer parmaklarını hafifçe hareket ettirirse, karısının yumuşak küçük bedenini hissedebilirdi. Kendi rahminin şiştiğini hayal edebiliyordu. Alt karnındaki yumuşak sancıyı hissetti; sevişmelerinin artçı sarsıntısıydı bu. Bu kez olacak mıydı?

Roger, yastığın üzerinde duran kafasını düşünceli bir şekilde çevirdi. Uzun kirpikleri yanaklarının üzerindeydi, dışarıdaki ağaçların gölgeleri kadar siyahtı. Sonra kirpiklerini açarak geriye döndü. Gözleri yosun yeşiliydi, gölgelerin içinde yumuşak ve canlı bakıyorlardı.

“Romantik olabilirdim,” diye fısıldadı. Parmaklarını Bree’nin sırtından aşağıya doğru indirince Bree’nin tüyleri diken diken oldu. “Bunun benim rüyam olduğunu söyleyebilirim -sen ve ben, yapayalnız… biz ve çocuklarımız.” Başını hafifçe çevirdi, köşedeki karyolaya baktı ama Jemmy uyuyordu.

“Olabilir,” dedi. Kafasını eğip alnını Roger’ın omzuna yasladı. “Ama bu uyanıkken görülen bir rüya. Gerçek değil. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.”

Bir süre sessiz durdu. Bree’nin beline koyduğu eli hareketsiz, büyük ve sıcaktı.

“Bazen,” diye fısıldadı en sonunda, “bazen şarkı söylediğimi görüyorum rüyamda. Boğazım acıyarak uyanıyorum.”

Roger, Bree’nin yüzünü ya da gözlerinin kenarlarından süzülen gözyaşlarını göremiyordu.

“Ne söylüyorsun?” diye fısıldadı. Roger kafasını iki yana salladığında keten yastıktan çıkan sesi duydu.

“Duyduğum ya da bildiğim bir şarkı değil,” dedi usulca. “Ama senin için söylediğimi biliyorum.”

106 CERRAHIN DEFTERİ II

27 Temmuz 1772

Ağaç budarken sol elinde ciddi bir kesik oluşan ve bugün öğleden sonra gelen Rosamund Lindsay'e bakmam için çağırıldım. Yarası oldukça geniş, neredeyse sol başparmağı kopacak gibiydi; kesik işaret parmağının kökünden bileğine doğru beş santimetre boyunca uzanıyor ve bileği de yüzeysel olarak zarar görmüş. Yaralanma yaklaşık olarak üç gün önce meydana gelmiş, sıkıca bağlanıp domuz pastırması yağıyla tedavi edilmeye çalışılmış. Cerahatli yaygın kan zehirlenmesi görünüyor, eli ve önkolu oldukça şişmiş. Başparmağı morarmış; kangren. Karakteristik keskin koku var. Derialtında kan zehirlenmesinin belirtisi olan kırmızı lekeler mevcut, yaradan antekubital girintiye kadar uzanıyor.

Hasta yüksek ateşli (elle 40 derece), vücut su kaybetmiş, hafif dezoriyentasyon. Taşikardi belirtisi.

Hastanın durumunun ciddiyetini görünce kolunu dirseğinden derhal kesilmesini söyledim. Hasta bunu düşünmeyi reddetti, onun yerine yeni öldürülmüş bir güvercinin etinden lapa yapıp yaraya uygulama konusunda ısrar etti (hastanın kocası boynu yeni kırılmış bir güvercin getirmişti). Başparmağı metakarpalın kökünden kesildi, radiyal atardamarın (yara oluşurken ezilmiş) kalıntıları bağlandı. Yara temizlendi ve boşaltıldı, yaklaşık olarak 1/2 doz ham penisilin pudrası topik olarak uygulandı (kaynak: çürümüş kavun kabuğu, seri #23, hazırlanma tarihi 15/04/72), ardından sargının üzerine ezilmiş çiğ sarımsak (üç baş), sarıçalı merhemi -ve kocasının ısrarlarıyla güvercin lapası uygulandı. Ağızdan sıvı verildi; ateş düşürücü kırmızı kantaron otu, kan otu ve şerbetçiotu karışımı verildi; içtiği kadar su, likit penisilin karışımı enjekte edildi (seri #23), IV,1/4 doz steril suyun içinde.

Hastanın durumu hızla kötüleşti, dizoriyentasyon ve hezeyan semptomları arttı, ateşi yüksek. Kolunda ve üst gövdesinde yaygın ürtiker var. Tekrarlanan soğuk su uygulamalarıyla ateş düşürülmeye çalışıldıysa da başarısız. Hastanın durumu ciddileştiğinden kocasından ampütasyon için izin istendi; ölümün an meselesi olması ve hastanın "parça parça gömülmesi istenmediği" gerekçeleriyle izin verilmedi.

Tekrarlanan penisilin enjeksiyonları. Hasta bilincini kaybetti ve şafak

sökmeden öldü.

Tüy kalemimi yeniden daldırdım ama sonra tereddüt edip mürekkep damlalarının sivri kalem ucundan kaymasına izin verdim. Daha ne kadar anlatabilirdim ki?

Neler olup bittiğini olabildiğince ayrıntılı bir şekilde tanımlamak önemliydi. Aynı zamanda adam öldürme anlamına gelen şeyleri yazmakta da tereddütlüydüm -bunun bir cinayet olmadığını düşünmeye çalıştım ama suçluluk duygum arasında bir fark olmadığını söylüyordu.

"Duygular gerçek değildir," diye fısıldadım. Odanın diğer tarafında Brianna dilimlediği ekmekten başını kaldırıp bana baktı ama ben kafamı sayfaya eğdim. O da ateşin yanında Marsali'yle fısıldaşarak konuşmaya devam etti. Vakit öğleyi daha yeni geçmişti ama dışarısı karanlık ve yağmurluydu. Yazmak için mum yakmıştım ama kızların elleri loş masada güve gibi titriyor, tabakların arasında orayı burayı aydınlatıyordu.

Gerçek şuydu ki, Rosamund Lindsay'in kan zehirlenmesinden öldüğünü sanmıyordum. Vücudunun arındırılmamış bir penisilin karışımına -kısacası ona verdiğim ilaca- karşı tepki vermesi sonucu öldüğünden hemen hemen emindim. Elbette kan zehirlenmesinin kesinlikle onu tedavisiz bırakıp öldüreceği de bir gerçekti. Aynı zamanda, penisilinin etkilerinin ne olduğunu bilmemin bir yolunun olmadığı da bir gerçekti. Ama esas konu da bu değil miydi? Yani başka birinin bilip bilmediğinden emin olmak.

Kalemimi oynattım, başparmağımla işaret parmağımın arasında döndürdüm. Penisilinle birçok deney yapmıştım -ekmekten çiğnenmiş papayaya ve çürük kavun kabuğuna kadar birçok şeyin üzerinde oluşan kültürler, mikroskobik tanımlamalar ve Penisilyum küflerinin belirlenmesi, çok sınırlı uygulamaların etkileri.

Evet, kesinlikle etkilerin bir tanımlamasını da katmalıydım. Gerçi esas soru, bu özenli kayıtları kimin için tuttuğumdu.

Düşünürken dudağımı ısırdım. Eğer yalnızca kendim başvurmak için yapıyorsam, kolay bir iş olabilirdi; yalnızca semptomları, zamanlamayı ve etkileri yazar, ölüm nedenini açık olarak yazmazdım; sonuçta şartları unutacak değildim. Ama eğer bu kayıt başka birinin işine yarayacak olursa… antibiyotiğin yararlarını ve tehlikelerini bilmeyen birinin…

Kalemin üzerindeki mürekkep kuruyordu. Ucunu kâğıda doğru yaklaştırdım.

Yaş-44, yazdım yavaş yavaş. Bugünlerde, bu defter gibi defterler genelde ölenin son anlarının dini tanımıyla biter, günahkârın tövbesini içerirdi. Rosamund Lindsay'e dair ise hiçbir şey yazılmamıştı.

Yağmur damlalarıyla lekelenmiş pencerenin altındaki sehpaya oturup tabuta baktım. Lindsay'in kulübesi çok küçüktü, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda düzenlenecek bir cenazeye uygun değildi. Bir sürü yaslı insanın gelmesi bekleniyordu ve bu kadar insan eve sığmazdı. Tabut açıktı, geceyi bekliyordu ama muslin kefen yüzünün üzerine kadar çekilmişti.

Rosamund Boston'da fahişeydi; artık ticaretini karlı bir şekilde yapamayacak kadar şişmanlayıp yaşlanınca, bir koca bulmak için güneye gitmişti. "Leş gibi kokan başka bir balıkçıyla uğraşamam," demişti Tepe'ye geldikten kısa bir süre sonra.

Aradığı sığınağı, çiftliğin işlerini paylaşmak için bir eş arayan Kenneth Lindsay'in yanında bulmuştu. Fiziksel çekimden ya da duygusal uyumdan doğmuş bir çift değillerdi ama yine de dostane bir ilişkileri vardı.

Kederden ziyade şaşkınlık içinde olan Kenny, tedavi olarak viskisini alıp Jamie'nin yanına gitmişti. Viski, benim verdiğimden daha etkili bir tedaviydi. En azından öldürücü olacağını sanmıyordum.

Ölüm nedeni yazıp yeniden durdum. Rosamund'un yaklaşan ölüme cevabını duada ya da felsefede bulacağından şüphelendim ama ikisine de fırsat bulamamıştı. Öldüğünde yüzü masmaviydi, kan toplamıştı ve gözleri dışarıya doğru pörtlemişti, boğazındaki şişmiş dokular yüzünden ne konuşabilmiş, ne de nefes alabilmişti.

Bunu hatırlayınca boğazım sanki boğuluyormuşum gibi düğümlendi. Ferahlatıcı kedi nanesi çayını alıp biraz içtim, aromalı sıvının boğazımı rahatlatarak aktığını hissettim. Kan zehirlenmesinin onu daha yavaş bir şekilde öldürecek olması küçük de olsa bir teselliydi. Boğulmak daha hızlıydı evet ama daha hoş değildi.

Kalemin ucunu defterin üzerine vurdum. Kâğıdın sert liflerinin üzerine yayılan mürekkep lekeleri küçük yıldızlardan oluşan bir galaksi yarattı. Bir ihtimal daha vardı. Ölüm, pulmoner emboliye bağlı gelişmiş de olabilirdi. Akciğerinde bir pıhtı olmuştu belki de. Bu, semptomlara da bir açıklama getirebilirdi.

Umut dolu bir fikirdi ama çok bel bağladığım bir fikir değildi. Vicdanın olduğu kadar, deneyimin de sesi sonucu kalemimi daldırıp "anafilaksi" yazdıktan sonra yeniden düşündüm.

Anafilaksi bilinen bir terim miydi? Rawlings'in notlarının hiçbir yerinde karşıma çıkmamıştı ama aslında hepsini de okumamıştım. Yine de alerjik reaksiyon sonucu şoka girip ölmek, hiçbir çağda bilinmiyordu ve sık görülen bir ölüm değildi. İsmi bilinmiyor olabilirdi. Bu notları okuyan biri için ayrıntılı anlatmamda fayda olacaktı.

Sorun da buydu. Bunu kim okuyacaktı? Bunun ihtimal dışı olduğunu düşündüm ama ya bir yabancı bunları okuyup yazdıklarımı bir cinayet itirafı sanırsa? Zor bir ihtimaldi ama olabilirdi. Şifa yöntemlerim yüzünden cadı olarak infaz edilme tehlikesinin eşiğinden dönmüştüm. Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yerdi.

Zarar gören organda şişkinlik, yazdım ve kalemi kaldırdım. Kalem kuruduğunda son sözcüğün de rengi soldu. Kalemi yeniden mürekkebe daldırıp azimle yazmaya devam ettim.

Şişkinlik üst gövdeye, yüze ve boyna yayılmış. Benzi solgun, kırmızı lekeli. Nefes alış verişler gittikçe hızlanıyor ve kalp atışları çok hızlı ve hafif, duyulamayacak düzeyde. Çarpıntısı var. Dudaklar ve kulaklar siyanotik. Belirgin ekzoftalmi.

Aklıma Rosamund'un dışarı pörtlemiş, dehşet içinde bir oraya bir buraya dönen gözleri gelince yutkundum. Vücudunu temizleyip defin için hazırladığımızda gözlerini kapamaya çalışmıştık. Ölüyü bekleme sürecinde cesedin yüzünü örtmek gelenekti; bu durumda bunun saçma olduğunu düşündüm.

Yeniden tabuta bakmak istemiyordum ama baktım. Başımı özür dilercesine salladım. Brianna kafasını bana doğru çevirdikten sonra keskin bir şekilde başka tarafa baktı. Ölüyü bekleme töreni için hazırlanan yemeğin meşe odunuyla yakılan ateşi, mazı mürekkebinin ve tabutun yeni kesilmiş meşe tahtalarının kokusuna karışıp bütün odayı doldurmuştu. Boğazımın şişkinliğini engellemek için çayımdan hızla bir yudum daha aldım.

Hipokrat yemininin ilk satırının neden olduğunu gayet iyi biliyordum: "İlk olarak, asla zarar verme." Zarar vermek çok kolaydı. Birine müdahale etmek büyük bir kibirdi. Bedenler çok hassas ve karmaşık, doktorun müdahaleleri çok hamdı.

Bu notları yazmak için muayene odamda ya da çalışma odasında inzivaya çekilebilirdim. Neden çekilmediğimi biliyordum. Muslin kefen pencereden

sızan yağmurlu ışığın altında bembeyaz parlıyordu. Kalemi başparmağımla ve işaret parmağımla sıkıca tutarak, Rosamund'un gerilmiş akciğerlerine hava girmesi için son defa boş yere küçük bıçağımı sapladığımda duyduğum krikoid kıkırdağının çıtırtısını unutmaya çalıştım.

Şimdiyse… bu durumla karşılaşmamış bir doktorun olduğunu sanmıyordum. Birkaç kez daha bunu yaşamıştım. İnsanın bildiği her türlü hayat kurtarıcı donanıma sahip olan çağdaş bir hastanede bile.

Buradaki bazı doktorlar da aynı ikilemle karşı karşıya kalacaklardı; muhtemel tehlikeli bir tedaviyi üstlenmek ya da kurtarılacak bir hastanın ölmesine izin vermek. Bu da benim ikilemimdi -kayıtlarımın bilinmeyen değeri karşısında adam öldürmekle suçlanma ihtimalimi, kayıtlarda bilgi arayacak birinin ihtimaliyle dengelemek.

Kim olabilirdi bu? Düşünerek kalemi sildim. Çok az tıp okulu vardı ve bunlar çoğunlukla Avrupa'daydı. Çoğu doktor bilgilerini çıraklıkla ve deneyimle ediniyordu. Parmağımı defterin içine sokup, defterin esas sahibinin yazdığı ilk sayfaların arasında kendimi kör hissettim.

Rawlings tıp okuluna gitmemişti. Gitmiş olsaydı da tekniklerinden birçoğu hâlâ benim bildiklerimle çürütülürdü. Bazı sayfalardaki tedavi yöntemlerini hatırlayınca dudak kenarlarım gülümseyecek gibi titredi -frengiyi iyileştirmek için sıvı cıva karışımları, sara krizleri için hacamat ve yakı, sindirim bozukluğundan iktidarsızlığa kadar birçok sorunda neşterle kesip kanatma.

Yine de Daniel Rawlings bir doktordu. Vaka notlarını okuyarak hastalarıyla nasıl ilgilendiğini, vücudun sırlarını nasıl merak ettiğini hissettim.

İçgüdüsel bir şekilde hareket edip Rawlings'in notlarını içeren sayfalara geri döndüm. Belki de bilinçaltımın bir karara varmasını erteliyordum ya da belki ne kadar uzak olursa olsun, başka bir doktorla, benim gibi biriyle iletişim kurma ihtiyacı hissediyordum.

Benim gibi biri. Sayfaya baktım. Yazısı düzgün ve küçüktü. Özenli resimlerinle hiçbir ayrıntı göremedim. Benim gibi kim vardı?

Kimse. Bunu daha önce düşünmüştüm ama yalnızca öylesineydi. Bildiğim kadarıyla Kuzey Carolina kolonisinde resmi olarak 'doktor' unvanına sahip yalnızca bir kişi vardı -Fentiman. Homurdanıp çayımdan bir yudum daha aldım. Murray MacLeod'u ve kocakarı ilaçlarını tercih ederdim -en azından çoğu zararsızdı.

Rosamund'u düşünerek çayımı yudumladım. Benim de sonsuza dek var olmayacağım bir gerçekti. Uzun bir süre daha kalabilirdim ama yine de

sonsuza kadar olmazdı. En azından ilkelerimi aktarabileceğim birini bulabilirdim.

Masadan kıkırdamalar geliyor, kızlar lahana turşusu ve kaynamış patates kâselerinin üzerinden fısıldaşıyorlardı. Hayır, dedim biraz pişmanlıkla. Brianna olmaz.

O en mantıklı seçim olurdu; en azından modern tıbbın ne olduğunu biliyordu. Cahil değildi ya da batıl inançları yoktu, bakterilerin tehlikelerine ikna edilmesi gerekmiyordu. Ama insanları iyileştirmek için doğal bir eğilimi ya da içgüdüsü yoktu. Kandan korkmuyordu -birçok doğumda ve küçük cerrahi işlemlerde bana yardım etmişti- ama bir doktorun ihtiyacı olan empati ve acımasızlığın o tehlikeli karışımına sahip değildi.

Belki benim olduğundan daha çok Jamie'nin çocuğu, diye düşündüm, saçlarının şelalesinde çağlayan ateşin ışıklarını seyrederken. Cesaretini, şefkatini Jamie'den almıştı ama bu bir savaşçının cesaretiydi. Ona yeteneğimi vermeyi başaramamıştım; kan ve kemik bilgisi, kalbin gizli odacıklarının sırrı.

Brianna keskin bir şekilde kafasını kaldırıp odaya döndü. Marsali de etrafı dinleyerek daha yavaş bir şekilde döndü.

Yağmurun düşen damlalarının gümbürtüsü arasında neredeyse hiç duyulmuyordu ama orada olduğunu bildiğim için ayırt edebiliyordum -şarkı söyleyen bir erkek sesiydi bu. Durdu, sonra uzakta kopan gök gürültüsünü andıran bir cevap geldi ama bu gök gürültüsü falan değildi. İnsanlar, dağdaki sığınaktan aşağı iniyorlardı.

Kenny Lindsay, Roger'dan Rosamund için caithris'i söylemesini istemişti; bu Galce bir ağıttı. "O İskoç değildi," demişti Kenny, gözyaşlarından ve bütün gece açık kalmaktan yorgun düşen gözlerini ovuşturarak. "Tanrı'dan bile korkmazdı. Ama şarkılara çok düşkündü ve senin şarkı söylemeni çok severdi, MacKenzie."

Roger daha önce hiç caithris söylememişti; daha önce hiç ağıt duymadığını da biliyordum. "Endişelenme," diye fısıldamıştı Jamie, elini koluna koyarak, "yapman gereken tek şey, gürültülü olmak." Roger bunu kabul ederek başını öne eğmiş, Jamie ve Kenneth ile viski içmeye ve ölümü için daha iyi ağıt yakmak için hayatı hakkında bir şeyler öğrenmeye gitmişti.

Boğuk şarkı kayboldu; rüzgâr çıkmıştı. Onları bu kadar erken duymamız fırtınanın maharetiydi. Kulübelerdeki ağıtçıları toplayıp şölen, şarkı ve hikâye anlatma etkinliklerinin bütün gece devam edeceği eve götüreceklerdi.

İstemeden esnedim, bunu düşününce çenem çıtırdamıştı. Hoşnutsuz bir şekilde bütün gece durmayacağımı düşündüm. Sabah birkaç saat uyumuştum ama bir İskoç cenazesine baştan sonra katlanabilecek halde değildim. Şafak vaktinde bir sürü insan olacaktı, hepsi viski ve ıslak giysi kokacaktı.

Yeniden esnedim, sonra gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerim öyle yaşarmıştı ki kafamı iki yana salladım. Vücudumdaki her kemik yorgunluktan ağrıyordu ve birkaç gün boyunca uyumaktan başka hiçbir şey istemiyordum.

Derin düşüncelere dalmışken, Brianna'nın gelip arkamda durduğunu fark etmedim. Ellerini omuzlarımın üzerine koyup iyice yaklaşınca sıcaklığını hissettim. Marsali gitmişti, yalnızdık. Uzun başparmaklarını yavaşça boynumda gezdirerek omuzlarıma masaj yapmaya başladı.

"Yorgun musun?" diye sordu.

"Hmm. Sorun değil," dedim. Defteri kapayıp arkama yaslanarak kendimi Bree'nin dokunuşlarına bırakıp rahatladım. Bu kadar gerildiğimi fark etmemiştim.

Büyük oda sessiz ve düzenliydi, ölüyü bekleme törenine hazırdı. Bayan Bug barbeküyle ilgileniyordu. Kızlar birkaç mum yakmışlardı. Her birini üzeri dolu masanın kenarlarına koydular. Mumun alevleri ani bir esintiyle bükülünce, beyaz badanalı duvarlara ve tabuta gölgeler vurdu.

"Sanırım onu öldürdüm," dedim aniden. Aslında bunu söyleme amacında hiç değildim. "Onu öldüren penisilin oldu."

Uzun parmakları beni rahatlamayı bırakmadı.

"Öyle mi?" diye fısıldadı. "Ama başka türlü yapamazdın, değil mi?"

"Hayır."

Hem cesur itirafımın verdiği rahatlıkla, hem de boyun ve omuzlarımdaki acı veren gerginliğin azalmasıyla ürperdim.

"Önemli değil," dedi usulca, omuzlarımı okşayarak. "Zaten ölecekti, değil mi? Çok üzücü ama sen hata yapmadın. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Beklemediğim biçimde bir gözyaşı damlası yanağımdan aşağı indi. Gözlerimi hızla kırpıştırıp kendimi kontrol etmeye çalıştım. Brianna'yı üzmek istemiyordum.

Üzülmemişti. Elleri omuzlarımı bıraktı. Taburenin bacaklarının çekilme sesini duydum. Sonra Brianna bana sarıldı. Beni geriye çekmesine izin verip kafamı çenesinin altına dayadım. Bana sarılıp nefes alıp verişlerinin beni

sakinleştirmesini bekledi.

“Bir keresinde, bir hastasını kaybetmesinden hemen sonra Joe Amca ile akşam yemeğine gitmiştim,” dedi sonunda. “Bana anlatmıştı.”

“Öyle mi?” Biraz şaşırmıştım; Joe’nun onunla bu tür şeyleri konuşacağını tahmin etmezdim.

“Konuşmak istemedi. Bir şeyin canını sıktığını fark edip ben sordum. Konuşmaya ihtiyacı vardı ve ben de oradaydım. Sonra sanki seninle konuşuyor gibi hissettiğini söyledi. Sana Leydi Jane dediğini bilmiyordum.”

“Evet,” dedim. “Konuşma tarzımdan dolayı öyle söylediğini söylemişti.” Kulağımda bir kahkaha nefesi hissedip cevap olarak hafifçe gülümsedim. Gözlerimi kapadım ve arkadaşımın ellerini kollarını kullanarak hararetli bir konuşma yaparken gördüm. Yüzü, dalga geçme isteğiyle aydınlanmıştı.

“Dedi ki bu tür bir şey olduğunda, bazen hastanede resmi soruşturma açılırmış. Dava gibi bir şey değil. Diğer doktorlar toplanıp tam olarak neler olduğunu, nelerin yolunda gitmediğini öğrenirlermiş. Anlayabilecek doktorlara anlatmanın, bir tür itiraf olduğunu ve işe yaradığını söyledi.”

“Hmm.” Hafifçe sallanıyor, hareket ettikçe beni de Jemmy’yi sallar gibi sallayarak rahatlatıyordu.

“Canını sıkan bu mu?” diye sordu usulca. “Yalnız olman mı? Gerçekten anlayabilecek kimsen yok mu?”

Kollarını omuzlarıma sardı, ellerini hafifçe göğsüme koydu. Elleri genç, geniş ve yetenekliydi. Yeni pişmiş ekmek ve çilek reçeli kokuyordu. Bir elini kaldırıp sıcak avucunu yanağıma koydum.

“Görünüşe göre var,” dedim.

Elini kıvırıp yanağımı okşadıktan sonra çekti. Büyük genç eli yavaşça hareket edip kulağımın arkasındaki saçlarımı şefkatle düzeltti.

“Yoluna girecek,” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

“Evet,” dedim. Gözlerime dolan yaşlara rağmen gülümsedim.

Ona doktor olmayı öğretememiştim. Ama görünüşe göre bilerek olmasa da, anne olmayı öğretmiştim.

“Gidip yatmalısın,” dedi ellerini isteksizce çekerek. “Buraya varmaları en azından bir saat sürer.”

Evin içindeki huzuru hissederek iç çekip nefesimi bıraktım. Fraser Tepesi,

Rosamund Lindsay için kısa süreli bir liman da olsa, yine de gerçek bir yuva olmuştu. Onun ölümle onurlandırıldığını görecektik.

“Bir dakika,” dedim burnumu silerek. “İlk önce bitirmem gereken bir şey var.”

Doğrulup defterimi açtım. Kalemimi batırıp, beni takip edecek bilinmeyen doktor için orada olması gereken satırları yazmaya koyuldum.

107 ZUGUNRUHE*

Eylül, 1772

*(Alm.) Göç kaygısı (ç.n)

Kan ter içinde uyandım. İnce geceliğim üzerime yapışmış, terden şeffaf hale gelmişti; tenimin karanlığı kumaştan küçük noktalar halinde, panjurları kapanmamış pencereden sızan loş ışıkta bile görünüyordu. Düzensiz uykum sırasında çarşafları ve yorganı yataktan atmıştım. Üzerimde yalnızca bacaklarımın üzerine kadar çıkmış olan geceliğim vardı. Ama yine de ter içindeydim, tenime değen boğucu sıcaklık dalgası erimiş balmumu gibi geliyordu.

Bacaklarımı yatağın yanından sarkıtıp ayağa kalktım. Başım dönüyordu ve ruhum bedenimden ayrılıyormuş gibi hissediyordum. Saçlarım sırılsıklamdı ve ensem terden kayganlaşmıştı; bir ter damlası göğüslerimin arasından kayıp kayboldu.

Jamie hâlâ uyuyordu; yukarı doğru dönmüş duran omzunun kambur çıkıntısını ve yastıkta simsiyah duran saçlarını görüyordum. Hafifçe kıpırdanıp bir şeyler mırıldandı ama sonra aynı derin nefes alış verişlerine geri döndü. Temiz havaya ihtiyacım vardı fakat onu uyandırmak istemedim. Cibinliği itip usulca kapıya, oradan da koridorun ucundaki küçük odaya gittim.

Burası küçük bir odaydı ama penceresi, bizim odamızdaki pencereyi dengelemek için büyük yapılmıştı. Bu pencerede henüz cam yoktu; yalnızca ahşap panjurlar vardı ve panjurların arasından sızıp yerleri süpüren, çıplak bacaklarımı okşayan gece esintisini hissettim. Serinliğine duyduğum acil ihtiyaçla ıslak geceliğimi yukarı çektim, esinti kalçalarıma, göğüslerime ve kollarıma değdiğinde rahatlayarak iç çektim.

Buna rağmen hâlâ sıcaktım. Sıcak dalgalar her kalp atışımda tenimde dolaşıyordu. Karanlıkta el yordamıyla panjurları açıp daha büyük soğuk esintilerin üzerime doğru esmesini sağladım.

Buradan, evi çevreleyen ağaçların tepesini, bayırdan aşağı inen yokuşu, uzaktaki nehrin siyah çizgisini neredeyse görebiliyordum. Rüzgâr ağaç

tepelerini sallıyor, uğulduyor, yaprakların yeşil kokusunu, yazın diriliğini ve kutsanmış serinliği üzerime estiriyordu. Gözlerimi kapayıp sessizce durdum; bir ya da iki dakika içinde terlemem kesilmiş, sönmüş bir kömür gibi kaybolmuş, huzurlu bir ruh haline bürünmüştüm.

Henüz yatağa dönmek istemiyordum; saçlarım ıslaktı ve yattığım çarşaflar da nemli olmalıydı. Çıplak bir şekilde pencerenin pervazına yaslandım, tenim serinledikçe bedenimdeki tüyler hoş bir şekilde diken diken oldular. Ağaçların huzurlu uğultuları, bir çocuğun cırtlak ağlama sesiyle kesildi. Kulübeye doğru baktım.

Evden yüz metre kadar uzaktaydı; ses bana kadar geldiğine göre, rüzgâr bana doğru esiyor olmalıydı. Ben pencereden dışarı baktığımda rüzgâr döndü ve ağlama sesi yaprakların hışırtısı arasında kayboldu. Esinti durunca sessizliğin içinde çığlık sesini daha gürültülü bir şekilde duydum.

Yaklaştığı için daha gürültülü duyuluyordu. Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri biri girdi. İçeride yanan bir lamba ya da mum yoktu. İçeri girene hızla bir bakınca, içerideki ateşin loş ışığında seçebildiğim tek şey, uzun boyu oldu. Uzun saçlı gibi görünüyordu ama Roger da Brianna da uyurken saçlarını toplamazlar ve uyku kepi takmazlardı. Roger'ın parlak siyah saçlarının, Brianna'nın yastığın üzerindeki saçlarının ateşiyle karışmış hayal etmesi çok güzeldi -aynı yastığı mı paylaşıyorlardı? Aniden bunu merak etmiştim.

Ağlama sesi azalmamıştı. Huysuz ve aksiydi ama acı çekiyor gibi değildi. Karnı ağrımıyordu. Kâbus mu görmüştü? Bir süre durup, beni aramak için çocuğu eve kimin getireceğini görmek için baktım. Hayır -uzun boylu kişi çam ağacının arkasında kayboldu; uzaklaşan ağlama seslerini duydum. Ateşi yoktu demek ki.

Göğüslerimin, ağlama sesi karşısında karıncalanıp sertleştiğini hissettim. Biraz kederle gülümsedim. Bu içgüdümün bu kadar derin olmasına ve bu kadar uzun sürmesine şaşırdım -günün birinde içimde hiçbir şeyin ağlayan bir bebeğin sesine, tahrik olmuş bir erkeğin kokusuna, çıplak enseme değen kendi uzun saçlarımın kaşıntısına cevap vermeyeceği noktaya gelecek miydim? Ve eğer o noktaya gelirse -bu kayıptan dolayı yas mı tutacaktım, yoksa böylesi hayvani dürtülerden arınmış varlığımda huzur mu bulacaktım?

Dünyanın tek ödülü, tensel zaferler değildi sonuçta; bir doktor tenin sahip olduğu bir dolu sır görürdü. Şimdi pencereden giren yaz havasının soğuk esintisinde durmuştum, çıplak ayaklarımın altındaki tahtalar pürüzsüzdü ve çıplak tenimde rüzgârın dokunuşunu hissediyordum… henüz arınmış bir ruh

olmak istemiyordum.

Ağlama sesi daha da artmıştı. Bebeği başarısız bir şekilde rahatlatmaya çalışan bir yetişkinin fısıltılarını duydum. Roger'dı o halde.

Göğüslerimi nazikçe avuçladım, yumuşak dolulukları hoşuma gitmişti. Çok genç olduğumda nasıl olduklarını hatırladım; küçük sert birer şişkinliktiler. Öyle hassastılar ki bir erkeğin dokunuşu dizlerimi titretirdi. Kendi elimle dokununca da öyle olurdum. Şimdiyse farklılardı ve tehlikeli bir şekilde aynılardı da.

Bu yeni ve hiç düşünülmemiş bir şeyin keşfi değil, yalnızca yeni bir farkındalık, sırtım dönükken, tıpkı duvara yansıyan bir gölge gibi ortaya çıkan bir şeyin bilgisiydi. Varlığı şüpheli değildi, yalnızca dönüp baktığımda görmüştüm ama her zaman oradaydı.

Eğer yeniden sırtımı dönersem, gölge beni terk etmeyecekti. Bana geri dönüşü mümkün olmayacak şekilde bağlıydı ve onu fark etmeyi seçsem de seçmesem de çömelmiş duruyordu, dokunulmazdı ama oradaydı, aklım başka şeylerle doluyken ayaklarımın altında kaybolacak kadar küçüktü, ani bir isteğin parıltısının içinde devasa oranlara ulaşmıştı.

Aşağıdan gelen başka bir ses ağlama sesine karıştı; öksürüktü bu. Ama durmadı ve ritminde bir tuhaflık vardı. Fırtına sonrası bir salyangoz gibi temkinli bir şekilde başımı pencereden çıkarıp ağlama sesleri arasında birkaç ses duydum.

"… maden arıyordu… kırk dokuz yaşındaydı… kızı, Clementine."

Roger şarkı söylüyordu.

Gözlerimin yaşardığını hissedip görünmemek için başımı hemen içeri çektim. Şarkısın bir melodisi yoktu -sesi, boş bir şişenin ağzındaki rüzgârın uğultusu kadardı- ve bu bir müzikti. İnatçı ve kulak tırmalayan bir şarkıydı ama Jemmy'nin ağlamaları hıçkırıklara dönüşmüştü. Sanki babasının yaralı boğazından zar zor ve acı içinde çıkan sözcükleri anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Ördekçiklerini… nehir kıyısında… besledi…" Fısıldadığı her cümleden sonra nefes almak için durması gerekiyordu. Sesi yırtılan keten gibiydi. Parmaklarımı sıkıp yumruk haline getirdim, sanki sözcükleri boğazından çıkarmasına yardım etmek ister gibiydim.

"Kutuyu açtı… sandaletler armağandı… ah, Clementine." Esinti yeniden yükselmiş, ağaç tepelerini sallıyordu. Hışırtılar içinde son dize kayboldu. Bir ya da iki dakika boyunca başka hiçbir şey duyamadım.

Sonra hareketsiz duran Jamie'yi gördüm.

Ses çıkarmamıştı ama varlığını hemen hissetmiştim; odadaki soğuk havanın içinde bir sıcaklık, bir sertlik gibiydi.

"İyi misin Sassenach?" diye sordu kapı eşiğinden usulca.

"Evet, iyiyim." Arkadaki yatak odasında uyuyan Lizzie'yi ve babasını uyandırmamak için fısıldayarak konuşuyordum. "Yalnızca hava almak istedim; seni uyandırmak istemedim."

Uyku kokan çıplak ve uzun bedeni bana doğru yaklaştı.

"Sen uyanınca ben de hep uyanırım Sassenach; sen yanımda olmadan uyuyamam." Alnıma dokundu. "Ateşinin çıktığını düşündüm; yattığın yer nemliydi. İyi olduğuna emin misin?"

"Terledim, uyuyamadım. Ama evet, iyiyim. Ya sen?" Yüzüne dokundum, teni uykudan ısınmıştı.

Gelip pencerenin dibinde, yanımda durdu, dışarıya baktı. Dolunay vardı ve kuşlar huzursuzdu; yuva kuran bir bülbülün sesini duydum. Daha uzaktan ise avlanan bir baykuş sesi geliyordu.

"Laurence Sterne'ı hatırlıyor musun?" diye sordu Jamie. Sesler yüzünden o doğa düşkününü hatırlamış olmalıydı.

"Onunla tanışan birinin onu unutabileceğini hiç sanmıyorum," dedim duygusuzca. "Kurutulmuş örümcek çantası hemen akılda kalıyor. Kokudan bahsetmiyorum bile." Sterne'in vücudunun pahalı kolonyayla karışık, fark edilir bir kokusu vardı. Bu kokuya topladığı numunelerin hafif pis kokusu da karışmıştı.

Sakince güldü.

"Doğru. Senden bile kötü kokuyor."

"Ben kötü kokmam!" dedim kızgın bir şekilde.

"Hmm." Elimi alıp burnuna götürerek nazikçe kokladı. "Soğan," dedi, "ve sarımsak. Acı bir şey… karabiber tanesi. Sincap kanı ve et suyu." Dilini yılan gibi dışarı çıkartıp elimdeki eklemlere dokundu. "Nişasta-patates-ve odunsu bir şey. Zehirli şapkalı mantarlar."

"Hiç adil değil," dedim elimi geri çekmeye çalışarak. "Akşam yemeğinde ne yediğimizi gayet iyi biliyorsun. Ve zehirli değillerdi."

"Öyle mi?" Elimi çevirip avucumu, bileğimi ve ön kolumu kokladı. "Sirke

ve dereotu; salatalık turşusu mu yapıyordun? Güzel, severim. Hmm, ah ve kol tüylerinde de ekşi süt kokusu var. Üzerine tereyağı mı, kaymak mı sıçradı?”

“Madem o kadar iyisin, sen bul.”

“Tereyağı.”

“Kahretsin.” Kolumu hâlâ çekiştiriyordum ama bunun nedeni yüzünün hassas kolumu gıdıklamasıydı. Kolumdan yukarı çıkıp omzuma kadar kokladı, saç telleri tenime değdikçe ciyaklayıp durdum.

Kolumu biraz kaldırıp oradaki nemli tüylere dokundu, parmaklarını burnuna götürdü. “Kadın kokusu,” diye mırıldandı. Sesindeki kahkahayı duymuştum. “Ma petite fleur*.”

*(Fr.) Küçük çiçeğim. (ç.n.)

“Banyo da yaptım,” dedim kederli bir şekilde.

“Evet, ayçiçeği sabunuyla,” dedi. Köprücük kemiğimi koklarken sesinde bir şaşkınlık vardı. Tiz sesle bağırdığımda büyük ve sıcak elini ağzıma götürdü. Barut, saman ve gübre kokuyordu ama ağzımı kapattığı için bunu ona söyleyemedim.

Biraz doğruldu, yaklaştı. Böylelikle bıyıklarının sertliği yanağıma değdi. Elini bıraktığında şakaklarımda dudaklarının yumuşaklığını, tenimde dilinin kelebek dokunuşunu hissettim.

“Ve tuz,” dedi çok yumuşak bir sesle. Nefesi yüzümdeydi. “Yüzünde tuz var ve kirpiklerin ıslak. Ağladın mı sen Sassenach?”

“Hayır,” dedim. Oysa tam da mantıksız bir şekilde ağlamak istemiştim. “Hayır, terledim. Çok sıcak… geldi.”

Artık terlemiyordum; tenim serindi; pencereden gelen esintinin vurduğu sırtım ise soğuktu.

“Ah, ama burası… Hmm.” Dizlerinin üstüne çökmüş, bir elini belime sarmış, burnunu göğüslerimin arasındaki çukura daldırmıştı. “Ah,” dedi. Sesi yeniden değişmişti.

Normalde parfüm sürmezdim ama Hint Adaları’ndan yollanan, portakal çiçekleri, yasemin, vanilya çekirdekleri ve tarçından yapılmış özel bir yağım vardı. Bu yağ küçük bir şişenin içindeydi ve yalnızca özel durumlarda küçük bir damla damlatıyordum.

“Beni istedin,” dedi kederle. “Ben ise sana dokunmadan uyuyakaldım. Üzgünüm Sassenach. Söyleseydin keşke.”

“Yorgundun.” Elini ağzımdan çekmişti; saçlarını okşayıp kulağının arkasına attım. Güldü. Çıplak karnımda nefesinin sıcaklığını hissettim.

“Sassenach, bu iş için beni ölmüşken bile diriltebilirsin, sorun olmaz.”

Sonra ayağa kalkıp bana baktı.

“Sıcak,” dedim. “Terliyorum.”

“Ben terlemiyor muyum sence?”

Ellerini belime dolayıp aniden beni pencerenin eşiğinden aşağıya indirdi. Soğuk tahtaya dokununca nefesim kesildi, refleks olarak pencerenin pervazını iki tarafından da tuttum.

“Ne yapıyorsun?”

Cevap vermedi; zaten cevabını bildiğim bir soruydu.

“Kadın kokusu,” diye mırıldandı. Eğildiğinde yumuşak saçları uyluklarıma değdi. Yerdeki tahtalar ağırlığı altında çıtırdadı. “Parfum d’amour*, hmm?”

*(Fr.) Aşk parfümü. (ç.n.)

Serin esinti saçlarımı uçuşturdu, en hafif aşk dokunuşu gibi sırtımı gıdıkladı. Jamie’nin elleri kalçalarımı sıkıca kavramıştı; artık düşme tehlikesinde değildim ve baş dönmem geçmişti. Gece ferah ve sonsuzdu, yıldızlarla kaplı boş gökyüzüne düşebilir ve düşmeye de devam edebilirdim. Küçük bir nokta kıpkırmızı oldu ve sonunda kayan bir yıldızın akkorluğuna dönüştü.

“Şişşt!” dedi Jamie dalgın bir şekilde. Ayakta duruyordu, elleri belimdeydi ve inleme sesi benden ya da rüzgârdan gelmiş olabilirdi. Parmakları dudaklarımı okşadı. Kibrit gibilerdi, tenimde alevler oluşturdular. Sıcaklık üzerimde, karnımda, göğsümde, boynumda, yüzümde dans ediyor, ön tarafım yanıyor, arkam üşüyordu. Tıpkı demir ızgaraların üzerinde yanan Aziz Lawrence gibi.

Bacaklarımı Jamie’nin bedenine sardım, tek topuğumu kalçalarının çukuruna koydum. Bacaklarımın arasındaki kalçalarının gücü, beni tutan tek şeydi.

“Bırak,” dedi kulağıma. “Ben seni tutarım.” Bıraktım ve ellerinde güven içinde kendimi geriye doğru bıraktım.

“Bana Laurence Sterne’le ilgili bir şey söylemeye başlamıştın,” dedim miskin bir şekilde, çok sonra.

“Evet.” Jamie gerinip elini kalçamın üzerine, sanki bana sahipmiş gibi bir güvenle koydu. Bacağındaki tüyleri okşadım. Dip dibe yatmak için fazla sıcaktı ama tam olarak ayrılmak da istememiştik.

“Kuşlardan söz ediyorduk; onlara tuhaf şekilde çok düşkün. Yazları kuşların neden gece öttüklerini sordum ona -geceler daha kısaydı, dinlenmek isteyeceklerini sanırdın ama hayır. Bütün gece çitlerin ve ağaçların üzerinden hışırdama, ötüşme ve her türlü şamata sesi geliyordu.”

“Öyle mi yapıyorlar? Fark etmemiştim.”

“Sen ormanda uyumaya alışık değilsin Sassenach,” dedi sabırla. “Ben öyleyim, Sterne de öyle. Aynı şeyi kendisinin de fark ettiğini ve merak ettiğini söyledi.”

“Cevabı var mıydı?”

“Cevap değil ama en azından bir teori geliştirmişti.”

“Ah, daha da iyi,” dedim uykulu bir keyifle.

Benimle aynı fikirde olduğunu belirtircesine hafifçe güldükten sonra yana döndü, tuzlu tenlerimizin arasına küçük bir hava akımı girdi. Omzunun eğimindeki nem parıltısını ve göğsünün koyu kıvırcık kılları arasındaki ter damlasını gördüm. Nazikçe göğsünü kaşırken hoş bir şekilde nefes aldı.

“Bir sürü kuşu yakalayıp kurutma kâğıtlarıyla kaplanmış kafeslere doldurnuş.”

“Ne?” Sırf gülmek için bile olsa bu duyduğum biraz ayılmama neden olmuştu. “Neden?”

“Yani kâğıtla tamamen kaplanmış değil, yalnızca dibinde varmış,” dedi. “Kafesin dibine mürekkep dolu bir tabak, ortasına da tohumla dolu bir bardak bırakmış. Böylelikle kuşlar ayakları mürekkebe bulanmadan yemek yiyemeyecekti. Oraya buraya uçuşurlarken de ayak izleri kâğıtların üzerine çıkacakmış.”

“Hmm. Peki kağıtlara siyah ayak izlerinden başka ne çıktı?”

Isınan tenimizin yaydığı koku yüzünden böcekler bizi bulmaya başlıyorlardı. Kulağımın dibindeki küçük bir vızzzz sesiyle görünmeyen

sivrisineğe vurmaya çalıştım, sonra cibinliği üzerimize kapadım. Cibinlik, marifetli bir mekanizmayla çalışıyordu. Bu Brianna'nın icadıydı. Yatağın üzerindeki kirişe bağlıydı, böylelikle açıldığında, tülbent kısmı dört tarafa birden düşüyor, bizi yaz gecelerinin kana susamış sürülerinden koruyordu.

Cibinliği biraz pişmanlıkla açtım, çünkü sinekleri, güveleri ve sinir bozucu büyük yusufçukları uzak tutsa da içeri hava girmesini ve pencereden görünen ışıklı gökyüzü manzarasını da engelliyordu. Yatakta, biraz uzağa yattım; Jamie'nin doğal fırın hali kış gecelerinde adeta nimet gibi olsa da, yazın çok dezavantajlıydı. Alevlenen tutkuların cehenneminde erimek umurumda değildi fakat temiz geceliğim kalmamıştı.

"Bir sürü kocaman ayak izi varmış Sassenach. Ama çoğu kafesin tek tarafındaymış. Bütün kafeslerde aynısı olmuş."

"Gerçekten mi? Sterne bu konu hakkında ne düşünmüş?"

"Kafeslere pusula koymuş. Bütün gece boyunca kuşlar güneydoğudan uçuşup durmuşlar -sonbahar geldiğinde göç ettikleri yön, bu yön."

"Bu çok ilginç." Serinlemek için saçlarımı toplayıp ensemi açtım. "Ama yazın bu zamanı göç zamanı sayılmaz, değil mi? Ve göç ettiklerinde de geceleyin uçmazlar, değil mi?"

"Hayır. Sanki uçuşun yaklaştığını hissetmişler ve bu huzurlarını bozmuş. Daha da tuhafı, kuşların çoğu daha önce hiç göç etmemiş genç kuşlarmış; yani gidecekleri yeri hiç görmemiş ama hissetmişler. Yer onları çağırıyor, belki de uykularından uyandırıyordu."

Hafifçe kıpırdandım. Jamie elini bacağımdan çekti.

"Zugunruhe," dedi usulca. Parmağının ucuyla bacağımda bıraktığı nem izine dokundu.

"Ne o?"

"Sterne öyle söylemişti; uzun bir uçuşa hazırlanan kuşların uykusuzluğu."

"Özel bir anlamı var mı?"

"Evet. 'Ruhe' durgunluk, dinlence demek. 'Zug' ise bir tür yolculuk. 'Zugunruhe' de tedirginlik -uzun bir yolculuğa çıkmadan önceki bir huzursuzluk hali."

Jamie'ye doğru yuvarlandım, alnımı şefkatle omzuna dayadım. Nefes alarak puronun nazik aromasını içime çektim.

“Erkek kokusu?”

Kafasını kaldırdı, burnunu kırıştırarak şüpheyle etrafı kokladı.

“Eau de chèvre*, bence,” dedi. “Daha kötüsü de olabilirdi ama. “Kokarcanın Fransızcası var mı?”

“Le Pöfff!” dedim gülerek.

Kuşlar bütün gece cıvıldadılar.

108 TULACH ARD

Ekim, 1772

Jamie, gülümseyerek arkasındaki bir şeyi işaret etti.

“Bugün yardım edenimiz var.”

Roger arkasına baktığında Jemmy’nin tek başına arkalarında yalpaladığını gördü. Düşüncelere dalıp küçük kaşını çatmıştı, göğsünde iki eliyle yumruk büyüklüğünde bir taş taşıyordu. Roger bunu görünce gülmek istedi ama bunun yerine dönüp eğilerek çocuğun onlara yetişmesini bekledi.

“Bu yeni domuz ağılı için mi, a ghille ruaidh?” dedi.

Jemmy başını salladı. Sabah hâlâ serindi ama küçük çocuğun yanakları harcadığı çabadan kızarmıştı.

“Teşekkürler,” dedi Roger ciddi bir şekilde. Elini uzattı. “Ben alayım mı?”

“Ben yapçam!”

“Çok yürüyeceğiz, a ghille ruaidh,” dedi Jamie. “Annen seni özlemez mi?”

“Hayır!”

“Büyükbaban haklı, a bhalaich, annenin sana ihtiyacı var,” dedi Roger, taşa uzanarak. “Haydi, bırak…”

“Hayır!” Jemmy taşı babasının almaması için göğsüne bastırdı, ağzını inatla sıktı.

“Ama sen…” diye başladı Jamie.

“Gelicem!”

“Hayır, diyorum ki…” diye başladı Roger.

“GELİCEM!”

“Bak evlat- ” İki adam da aynı anda söze başlayıp durdular, birbirlerine bakıp güldüler.

“Annen nerede peki?” dedi Roger başka bir yöntem deneyerek. “Annen seni merak etmez mi?”

Küçük kırmızı kafa iki yana coşkulu bir şekilde sallandı.

“Claire kadınların bugün yorganların içine yün dolduracaklarını söyledi,” dedi Jamie. “Marsali desen getirmiş; belki dikişe başlamışlardır bile.” Roger’ın yanına çömelip torununun gözlerine baktı.

“Sen annenden mi kaçtın?”

Sıktığı yumuşak pembe ağzını kıpırdatıp küçük bir kıkırdamanın çıkmasına izin verdi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Roger teslim olarak. “Peki o zaman. Doğru eve.” Ayağa kalkıp küçük çocuğu kollarına aldı.

“Hayır, hayır! HAYIR!” Jemmy kendini kasıp itiraz etmeye başladı, ayaklarını acı verecek bir şekilde Roger’ın karnına vururken, sırtını da arkaya doğru kamburlaştırdı. “Yardım edicem! Yardım EDİCEM!”

Roger bir yandan Jemmy’nin bağrış çağırışlarının arasında kendi nedenlerini sayıp, bir yandan da çocuğun geriye doğru, kafasının üstüne düşmemesi için sıkıca tutmaya çalışırken, evden gelen çığlıkları ilk başta duymadı. Sonunda oğlunun ağzını eliyle kapadığında, ağaçların arasında “Jeeeeeeeeeeeemmmmmmyyyyy!” diye bağıran Lizzie’nin sesini net bir şekilde duydu.

“Gördün mü, Bayan Lizzie seni arıyor,” dedi Jamie torununa, başparmağıyla sesin geldiği yönü göstererek.

“Yalnızca Lizzie de değil,” dedi Roger. Koroda daha çok kadın sesi vardı ve sesleri gittikçe insanın canını sıkıyordu. “Annen ve büyükannen Claire, Bayan Bug ve Marsali de seni arıyor. Bu durumdan pek hoşnut değiller gibi evlat.”

“Onu alsak daha iyi o halde,” dedi Jamie. Torununa şefkatle baktı. “Bak, popon tokatlanmak üzere evlat. Kadınlar onlardan kaçmandan hoşlanmazlar.”

Bu bakış açısı Jemmy’nin taşını bırakıp kollarını ve bacaklarını sıkıca Roger’ın beline dolamasına neden oldu.

“Senle gelicem baba,” dedi tatlı bir dille.

“Ama annen- ”

“BABAMI İSTİYORUM!”

Roger, Jemmy’nin sırtını okşadı, kirli giysisinin içinde küçük ama güçlü görünüyordu. Jem’in kesin bir tavırla babasını annesine tercih edişi ilk kez oluyordu. Roger, bunun gurur okşayıcı bir duygu olduğunu kabul etti.

Oğlunun şu anki yanlı tavrı, onunla gitme isteğinden olduğu kadar cezadan kaçmak isteğine bağlı olsa da sonuçta onunla gitmek istemişti.

“Bence onu da yanımıza alabiliriz,” dedi Roger. “Sabah için sadece; öğlen onu geri getirebilirim.”

“Ah, evet,” dedi Jamie. Torununa gülümsedi, düşen taşı alıp ona verdi. “Domuz ağılı yapmak erkek işidir, değil mi? Kokoş kadınlar bu işe pek meraklı değildir.”

“Kokoşluktan bahsetmişken…” Roger çenesini, gittikçe sinir bozucu bir tona dönüşen “JEEEEMMYYYY!” bağırışlarının geldiği eve doğru kaldırdı. Bağrışlarda telaş havası vardı. “Jemmy’nin burada olduğunu söylesek iyi olacak.”

“Ben giderim.” Jamie iç çekerek omzundaki çantayı yere bırakıp tek kaşını kaldırarak torununa baktı. “Bana borcun var evlat. Kadınlar telaşlandıklarında, hınçlarını gördükleri ilk adamdan çıkarırlar. Suçlu olsun ya da olmasın. Bu yüzden şimdi kıçımı tekmeleyecekler.” Gözlerini yuvarladı, Jemmy’ye güldü, sonra dönüp hızlı hızlı eve yürüdü.

Jemmy kıkırdadı. “Vur, büyükbaba!” diye bağırdı.

“Sussana küçük afacan.” Roger, Jemmy’nin poposuna yumuşak bir şaplak attığında Jem’in altında bez olmadığını fark etti. Çocuğu ayaklarının üzerine oturttu.

“Çişin var mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Jem. Apış arasını tutunca babası hemen onu kolundan tutup yolun kenarındaki uygun bir çalılığın arkasına soktu.

“Haydi. Büyükbabayı beklerken çiş yapalım.”

Jemmy’yi arayanların kızgın bağrışları hemen sussa da Jamie’nin dönüşü biraz zaman aldı. Jamie azar yediyse de Roger alaycı bir şekilde bundan zevk almış olduğunu düşündü. Çıkık elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık vardı ama belirgin bir memnuniyet içerisindeydi.

Bunun nedeni, Jamie’nin gömleğinin içinden küçük bir keten bohça alıp içinden bir düzine hâlâ sıcak, taze ve tereyağı ile bala batırılmış çörek çıkarınca anlaşıldı.

“Bayan Bug bunu yorgan doldurma sırasında yemek için yapmış olabilir,” dedi çaldığı erzakı dağıtırken. “Ama kâsede kalmış epey bir miktar hamur

vardı; benim aldıklarıma ihtiyaç duyacaklarını sanmam.”

“Duyarlarsa, suçu senin üzerine atarım,” dedi Roger, bileğinden akan sıcak bal damlasını yakalayarak. Bileğini silip parmağını yaladı, mutluluk içinde gözlerini kapadı.

“Ne yani, beni engizisyona mı yollayacaksın?” Jamie ağzındaki kırıntıları silerken gözleri neşeyle mavi çizgilere dönüştü. “Üstelik de avantamı seninle de paylaştıktan sonra? Vicdan diye bir şey vardır! Yine de eğer suçu benim üzerime atacaksan, eve gitmeden önce kanıtın bir kısmını ufaklığın üzerinden kaldırsak iyi olur.”

Jemmy bu şölene öyle büyük bir konsantrasyonla dalmıştı ki bütün yüzü tereyağına bulanmıştı. Kehribar bal damlaları giysisinden aşağıya akmış, yarısı çiğnenmiş küçük çörek parçaları ise saçlarına takılmıştı.

“Bunu bu kadar hızlı yapmayı nasıl başardın?” diye sordu Roger şaşkınlıkla. “Üstüne başına ne yaptığına bir bak! Annen ikimizi de öldürecek.” Havluyu alıp pisliğin bir kısmını silmeye çalıştı ama lekeleri daha da yaymıştı.

“Endişelenme,” dedi Jamie sabırla. “Günün sonunda üstü başı pislik içinde olacak, annesi fazladan birkaç kırıntıyı asla fark etmez. Dikkat et evlat!” Çocuk son çöreği de tek lokmada ağzına tıkmaya çalışırken hızlı bir hamleyle çöreğin yarısı kopup düşmekten kurtuldu.

“Yine de,” dedi Jamie kurtardığı yarım çöreği ısırıp torununa bakarken, “belki de onu derede biraz ıslatırız. Domuzların, üzerindeki bal kokusunu almasını istemeyiz.”

Roger, Jamie’nin aslında domuzlar konusunda şaka yapmadığını fark edince, belli belirsiz bir huzursuzlukla sessizliğe büründü. Civar ormanlarda domuzları görmek ya da seslerini duymak çok olağan bir durumda. Meşe ve kavak ağaçlarının diplerindeki yaprak küflerinin içinde yatıyor ya da bir kestane ağacının etrafında neşeyle homurdanıyorlardı. Bu mevsimde yemek çok boldu ve domuzlar yetişkinler için bir tehdit oluşturmuyordu. Ama güzel kokan küçük bir erkek çocuğu… domuzların yalnızca kökleri ve cevizleri yedikleri düşünülür ama Roger birkaç gün önce gördüğü büyük beyaz domuzun ağzındaki keseli sıçanın kan lekeli kuyruğunu hâlâ çok net hatırlıyordu.

Boğazına çörek kırıntıları kaçmıştı. Jemmy’yi yapış yapış olmasına rağmen havaya kaldırıp tek kolunun altına aldı, böylelikle çocuğun kolları ve bacakları havada asılı kaldı.

“Haydi o zaman,” dedi Roger uysal bir şekilde. “Eğer domuzlar seni yerse,

annen bundan hiç hoşlanmaz.”

Taş sütunun yanında bir yığın çit direği vardı. Roger, işini görecek kadar kısa olan parçalara bölünmüş bir direk bulana kadar kazdı ve bulunca da graniti iki elini de altına sokacak kadar havaya kaldırmak için kullandı. Çömelip direği uyluk kemiklerinin altına aldı, çok yavaş bir şekilde ayağa kalktı, her bir omurunu teker teker kaldırarak doğruldu, parmaklarını kaldırma çabasıyla yosunlu yüzeye daldırdı. Başının etrafına sardığı bez ıslanmıştı ve ter yüzünden akıyordu. Ter gözlerine girmesin diye kafasını iki yana salladı.

“Baba, baba!”

Roger aniden pantolonunun çekildiğini hissetti, gözünü kırpıştırıp ter damlalarını bertaraf etti ve dengesini korumak için ağır taşı bırakmadan ayaklarını birbirinden ayırdı. Taşı daha sıkı tutup canı sıkkın bir şekilde aşağıya baktı.

“Ne var evlat?”

Jemmy iki eliyle babasının pantolonunu yakalamıştı. Ormana doğru bakıyordu.”

“Domuz, baba,” diye fısıldadı. “Büyük domuz.”

Roger, küçük çocuğun baktığı yöne doğru bakıp kalakaldı.

Yaklaşık iki buçuk metre ötede kocaman siyah bir yaban domuzu vardı. Hayvanın boyu bir metreden fazlaydı ve doksan kilo kadar olmalıydı. Sarı dişleri, Jemmy’nin eli kadar uzundu. Kafasını kaldırıp durdu, burnuyla havayı yemek kokusu ya da tehdit var mı diye kokladı.

“Siktir,” dedi Roger istemeden.

Normalde yanlışlıkla ağızdan fırlayan küfürleri hemen yakalayıp neşeyle tekrarlayan Jemmy, bu kez babasının bacağına daha sıkı sarıldı.

Roger’ın aklındaki fikirler, çarpışma anından kıl payı kurtulan yük vagonları gibi hızla geçiyordu. Kıpırdarsa domuz ona saldırır mıydı? Hareket etmesi gerekiyordu; kol kasları yorgunluktan titriyordu. Jem’i suyla temizlemişti; çocuk hâlâ domuzun menüsündeki bir şey gibi mi kokuyor -ya da görünüyordu?

Vagonların arasından bir tane tutarlı fikir bulup çıkardı.

“Jem,” dedi, oldukça sakin bir sesle, “arkama geç. Şimdi,” diye ekledi

domuz kafasını onlara doğru çevirince.

Domuz onları görmüştü; Roger küçük siyah gözlerin baktığı yönün değiştiğini gördü. Öne birkaç adım attı, tehditkâr cüssesinin altında toynakları komik bir şekilde küçük ve inceydi.

“Büyükbabayı görüyor musun Jem?” diye sordu Roger, sesinin sakin olmasına özen göstererek. Kollarında ateşler yanıyordu ve dirsekleri sanki bir mengenenin içinde ezilmiş gibi hissediyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı Jemmy. Roger küçük çocuğun dibinde, bacaklarına yapışmış bir şekilde durduğunu hissedebiliyordu.

“Etrafına bak. Dereye gitmişti; o yönden gelecek. Etrafına dönüp bak.”

Domuz temkinliydi ama korkmuyordu. Bunun, hayvanları yeterince avlamamanın bir sonucu olduğunu düşündü. Haftada bir ormanda birkaç tanesinin, diğerlerine ders olsun diye bağırsakları çıkarılmalıydı.

“Büyükbaba!” Jemmy’nin korku dolu sesi Roger’ın arkasında yankılandı.

Sesi duyan domuzun omurgasındaki tüyler aniden diken diken oldu ve hayvan kafasını indirdi.

“Koş, Jem!” diye bağırdı Roger. “Büyükbabaya koş!” Adeta bir adrenalin patlaması yaşıyordu. Ellerindeki taş aniden hafiflemişti sanki. Taşı hayvana attı ve taş omzuna isabet etti. Hayvan şaşkınlıkla inleyip duraksadı, sonra homurdanarak ağzını açıp Roger’a yaklaştı, başını sallayınca dişleri göründü.

Roger yana çekilip hayvanın yanından geçip gitmesine izin veremezdi; Jem hâlâ arkasındaydı. Var gücüyle hayvanın ağzına bir tekme savurduktan sonra üzerine atlayıp boynundan yakalamaya çalıştı.

Parmakları kayıp duruyor, fırça gibi tüylerinden sıkıca yakalayamıyor, sıkı etinden kavrayamıyordu. Tanrım, tıpkı hareketli bir beton torbasıyla güreşmek gibi bir şeydi bu! Elinde sıcak ve ıslak bir şey hissedip geri çekildi; eli mi kesilmişti? Acı hissetmiyordu. Belki de yalnızca ağzından sızan salyaydı -belki hissedilemeyecek kadar derin bir yaradan çıkan kandı. Bakacak zaman yoktu. Elini geri çekip sağa sola salladı, parmaklarını kıllı bacağına dolayıp sertçe çekti.

Domuz şaşkınlıkla bağırarak yana doğru devrildi. Roger hayvanı sırtüstü çevirmeyi başardı. Ellerini ve tek dizini yere koydu, dizi taşa çarptı. Bileğinden kasığına kadar bir acı hissedip istemsiz bir şekilde kıvrıldı. Bir anda şoktan donakalmıştı.

Hayvan ayağa kalktı, homurdanarak silkelendi ve Roger'dan uzaklaştı. Postundan tozlar kalktı. Roger, hayvanın kıçındaki kıvrılmış kuyruğu gördü. Bir saniye sonra hayvan dönecek, Roger'ı bağırsaklarından boğazına kadar deşecek ve parçalara ayıracaktı. Roger eline bir taş aldı ama taş ufalandı. Topraktan başka bir şey değildi bu.

Sol tarafından koşan bir adamın nefes sesleri ve patırtıları geldi. Nefes nefese bir bağrış duydu.

"Tulach Ard! Tulach Ard!"

Domuz Jamie'nin bağrışını duyup yeni düşmanıyla tanışmak için ağzı açık, gözleri öfkeden kıpkırmızı olmuş bir şekilde arkasına döndü.

Jamie'nin elinde kaması vardı; Roger onun elindeki metalin parıltısını görmüştü. Bir bıçaktı bu. Bu şeyle bir bıçakla mı başa çıkacaktı?

Aklını kaçırmış, diye düşündü Roger.

"Hayır, kaçırmadım," dedi Jamie. Roger, yüksek sesle konuşmuş olduğunu fark etti. Jamie çömeldi, ayaklarının üzerinde kendini dengeledi, boş elini Roger'a uzattı. Gözlerini, durup toynaklarıyla toprağı kazıyan, dişlerini sıkan, başını iki adamın arasında bir öne bir ileri sallayan ve durumu değerlendiren domuzun üzerindeydi.

"Bioran!" dedi Jamie, aniden el işaretiyle çağırarak. "Çit direğini sapla!"

Uyuşan bacağı hâlâ düzelmemişti ama kıpırdayabiliyordu. Bir tarafa doğru çekildi, direği aldı ve kalçalarının üzerine düştü, direği önüne alıp sivri ucu düşmanına karşı çevirdi.

"Tulach Ard!" diye bağırdı. "Buraya gel seni şişman pislik!"

Bir an dikkati dağılan domuz Jamie'ye doğru geldi. Jamie kamasını hayvanın kürek kemiklerinin arasına sapladı. Delici bir iniltinin ardından hayvan daireler çizerek dönmeye başladı, omzundaki derin kesikten kan fışkırıyordu. Jamie yan tarafa doğru çekilip bir şeyin üzerine basarak düştü. Çamurun ve otların üzerinde kayınca bıçak elinden fırlamıştı.

Roger öne atılıp eğreti mızrağını elinden geldiğince sert bir şekilde domuzun kuyruğunun altına sapladı. Hayvan kesik bir ses çıkarıp havaya doğru kalktı. Mızrak ellerinden kayarken avuçlarını kesmişti. Sıkıca tutup, domuz öfkeyle homurdanarak ve her yöne kan ile siyah çamur sıçratarak düşerken mızrağını bırakmamayı başardı.

Jamie ayaktaydı, çamur içinde ve bağırıyordu. Başka bir çit direği almıştı ve

kalkan domuza doğru yaklaştı. Tahta direk, iyi vurulmuş bir beysbol topu gibi bir ses çıkartarak hayvanın kafasına çarptı. Domuz sersemleyip homurtular çıkararak oturdu.

Arkadan gelen çığlık sesiyle Roger kalçalarının üzerinde arkaya döndü. Büyükbabasının kamasını iki eliyle başının üzerinde tutan Jemmy, sallanarak domuza doğru yürüyordu. Yüzü vahşi arzularla kıpkırmızı olmuştu.

“Jem!” diye bağırdı. “Geri çekil!”

Hayvan gürültülü bir şekilde homurtular çıkartıyordu, Jamie bağırarak bir şey söyledi. Roger’ın dikkatini dağıtmaması gerekiyordu; oğluna doğru yaklaştı ama Jemmy’nin arkasındaki ormanda bir hareketlenme gördü. Gri, yere yakın bir şey öyle hızlı ilerliyordu ki bu şeyin ne olduğuna dair yalnızca tahmin yürütebildi.

Bu kadarı yeterliydi.

“Kurtlar!” diye bağırdı Roger. Jemmy’yi tuttu, bıçağı aldı ve çocuğun üzerine atıldı.

Jemmy’nin altında telaş içinde debelendiğini hissederek kendini yere bastırdı. Tuhaf bir şekilde kendini sakin hissederek bekledi. Yaban domuzunun mu, yoksa kurtların dişi mi? Merak etti.

“Sorun yok, Jem. Sakin ol. Her şey yolunda, baban seni yakaladı.” Alnını toprağa bastırdı, Jem’in kafası omzuna değdi. Tek koluyla çocuğu koruyordu, diğer kolunda ise bıçağı vardı. Omuzlarını kamburlaştırdığında ensesinin çıplak ve hassas kaldığını hissetti fakat korumak için hareket edemedi.

Arkadaşlarına uluyan kurdun sesini duydu. Domuz, çığlığı andıran korkunç bir ses çıkartıyordu. Bağıracak nefesi kalmayan Jamie, tutarsız Galce sözcüklerle hayvana bir şeyler söylüyor gibiydi.

Yukarıdan tuhaf ve tehlikeli bir ses duydu. Sesin arkasından ortalık sessizliğe büründü.

Roger şaşkın bir şekilde başını birkaç santimetre kaldırdığında, birkaç metre önünde duran domuzun ağzının şaşkınlık içinde açıldığını gördü. Arkasında duran Jamie, alnından dizine kadar kanla karışık çamura bulanmıştı ve yüzünde aynı ifade vardı.

Sonra domuzun ön bacakları çöktü. Hayvan dizlerinin üzerinde duruyordu. Sendeledi, gözleri bulandı ve yana doğru düştü. Ok, hayvanın cüssesiyle karşılaştırıldığında çelimsiz ve küçük görünüyordu.

Jemmy, Roger'ın altında bağırıp çağırıyordu. Roger yavaşça oturup çocuğu kollarına aldı. Ellerinin titrediğini fark etti ama oldukça meraklanmıştı. Yırtılan avuçları acıyordu, dizi şişmişti. Sırtını okşayarak Jemmy'yi sakinleştirdikten sonra, başını ormana doğru çevirdi ve elinde okla ağaçların dibinde duran Kızılderili'yi gördü.

Aklına kurda bakmak geldi. Domuzun leşini kokluyordu ve Jame'den birkaç metre uzaktaydı. Ama kayınpederi bunu hiç umursamıyordu. O da Kızılderili'ye bakıyordu.

"Ian," dedi usulca. Çamur, ot ve kan lekelerinin arasında yavaş yavaş şüpheci bir neşe filizleniyordu. "Ah, Tanrım. Bu Ian."

109 ZAMANIN SESİ

Lizzie'nin düğün hazırlıklarını yapacak bir annesi olmadığı için, Tepe'deki kadınlar toplanıp eteklik, gecelik ve örgü çorap gibi şeyler hazırlamışlardı. En yetenekli kadınlardan birkaçı da yorgan dikmişti. Yorganın üstü tamamlandığında, herkes 'Büyük Ev'e gelip işin nasıl gittiğine bakacaklar, sıcak tutması için içine doldurulabilecek -eski battaniye, birbirlerine eklenmiş kumaşlar ya da yün- şeyler getireceklerdi.

Genelde dikiş için ne büyük bir yeteneğim, ne de büyük bir sabrım vardı ama küçük ve ince işlere el yatkınlığım vardı. Daha da önemlisi, iyi ışık alan bir mutfağım ve dikiş tezgâhı için yeterince yerim vardı. Üstelik Bayan Bug dikişçilere çay bardaklarıyla ve elma çörekleriyle sürekli hizmet ediyordu.

Bayan Evan'ın mavi ve bej parçaları bir araya getirerek desenini çıkardığı bir yorganın dikiminin ortasındayken, Jamie aniden kapıda belirdi. Kocalarının horlamalarıyla ilgili derin bir sohbete dalmış olan kadınlar onu fark etmediler bile ama benim yüzüm kapıya dönüktü. Jamie bizi bölmek ya da dikkat çekmek istememiş olacak ki odaya girmedi -benimle göz göze geldiğinde aniden başını çevirip çalışma odasına doğru gözden kayboldu.

Yanımda oturan Bree'ye baktım. O da Jamie'yi görmüştü; tek kaşını kaldırıp omuzlarını silkti. Görünmesin diye ipimin düğümlü ucunu kumaş katmanlarının arasında yukarı gelecek şekilde geçirip iğnemi yorgana batırdım. Bir bahane uydurarak ayağa kalktım.

Bayan Chisholm, "Akşam yemeğinde ona bira ver," diyerek Bayan Aberfeldy'ye tavsiye veriyordu. "Çok miktarda ver ve suyla karışmış olsun. Bu şekilde her yarım saatte bir işemek için kalkar ve çatı padavrasını titretecek kadar horlayamaz."

"Ah, evet," diyerek karşı çıktı Bayan Aberfeldy. "Onu denedim. Ama sonra da yatağa geri döndüğünde, şey yapmak istiyor…" Bütün kadınlar kıkırdarken, Bayan Aberfeldy kıpkırmızı oldu. "Horladığı geceler bile daha fazla uyuyabiliyorum!"

Jamie koridorda bekliyordu. Odadan çıktığım sırada beni kolumdan yakalayıp ön kapıya doğru çekti.

"Ne- " diye şaşkın bir şekilde söze girdim. Sonra uzun boylu Kızılderili'nin girişte oturduğunu gördüm.

"Ne- " dedim yeniden. Sonra Kızılderili kalktı, bana doğru dönüp

gülümsedi.

“Ian!” diye bağırıp kollarına atıldım.

İnce ve tıpkı güneşte kurutulmuş ham deri gibi sertti. Giysileri ıslak tahta ve toprak kokuyordu. Üzerine duman ve kalabalık yaşadıkları evdeki vücut kokuları da sinmişti. Geri çekilip gözlerimi silerek yeniden ona baktım. Soğuk bir burun elimi itip çığlık atmama neden oldu.

“Sensin!” dedim Rollo’ya. “Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım!” Duygularıma yenik düşüp deli gibi kulaklarını okşadım. Havladı, ön patilerini yere koyarak dönüp durdu.

“Köpek! Köpek! Buraya gel!” Jemmy kendi kulübesinin kapısından çıkıp kısa bacakları izin verdiği kadar hızlı bir biçimde yanımıza koştu. Saçları ıslaktı ve yüzü parlıyordu. Rollo ona doğru koşup çarparak çığlıklar içinde yere yuvarladı.

İlk önce Rollo’nun -ki ne de olsa kurt kırmasıydı- Jemmy’yi bir av olarak görmesinden korktum ama hemen ikisinin sevinç dolu bir oyuna başladıklarını anladım. Brianna’nın annelik radarı çığlığı duymuştu. Koşarak kapıdan fırladı.

“Ne- ” diye başladı, gözleri çimlerin üzerindeki boğuşmaya kaydı. Sonra Ian öne atıldı, Bree’ye sarılıp öptü. Bree’nin çığlık atmasıyla yorgancıların hepsi verandaya doluşup soru yağmuruna başladılar. Genel heyecan havasına kapılıp küçük çığlıklar attılar.

Kargaşanın ortasında birden bir yerden ortaya çıkan Roger’ın alnında yeni bir yara açıldığını, gözünün morardığını ve temiz bir gömlek giydiğini fark ettim. Yanımda durmuş olan biteni izleyen Jamie’ye baktım. Yüzünde sonu gelmeyen bir gülümseme vardı. Gülümsemesinin tersine gömleği yalnızca pis değil, ön tarafı da yırtıktı ve tek kolunda kocaman bir sökük vardı. Hâlihazırda kanayan bir yer göremesem de çamur ve kurumuş kan lekeleri de vardı. Jemmy’nin ıslak saçlarına ve giysilerine bakılacak olunursa, bu durum oldukça şüpheliydi.

“Siz ne işler çevirdiniz?” diye sordum.

Başını iki yana salladı, hâlâ gülüyordu.

“Önemi yok, Sassenach. Ama kesmen için sana taze bir domuz getireceğim -zamanın olduğunda.”

Bıkkınlıkla birkaç saç telimi geriye attım.

“Kayıp Oğul’un dönüşünün şerefine yağlı bir buzağı kesilmesi gibi, siz de domuz mu kestiniz?” diye sordum, kadınların arasında tamamen kaybolmuş olan Ian’ı göstererek. Lizzie, Ian’ın kollarından birine yapışmıştı. Solgun yüzü heyecanla parlıyordu. Bunu görünce hafif bir endişe hissettim ama o anlık buna aldırış etmedim.

“Ian dostlarını getirmiş mi? Ya da… ailesini?” Karısının hamile olduğunu söylemişti ve bu iki sene önceydi. Çocuk -eğer her şey yolunda gittiyse- artık yürüyecek hale gelmiş olmalıydı.

Bunu duyunca Jamie’nin yüzündeki gülümseme biraz silindi.

“Hayır,” dedi. “Köpeği saymazsak tabii,” diye ekledi, Rollo’ya bakarak başını salladı. Rollo sırt üstü yatmış, patilerini havaya kaldırmış, Jemmy’nin hücumunun altında mutlu mutlu inliyordu.

“Anlıyorum.” Saçlarımı açıp yeniden bağladım, yorgancılarla, taze domuzla ve kutlama yemeği konusunda ne yapmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Gerçi Bayan Bug yemeği hallederdi.

“Ne kadar kalacağını söyledi mi?”

Jamie derin bir nefes alıp elini sırtıma koydu.

“Sonsuza dek,” dedi. Sesi neşeli olsa da, kederli bir tarafı da vardı. Başımı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. “Evine geldi.”

Domuzu kesme, yorgan dikme ve akşam yemeğini hazırlama işlemleri bitmeden saat çok geç olmuştu bile. Bütün ziyaretçiler sonunda dedikoduyla yüklenmiş bir şekilde evlerine dönmüşlerdi. Gerçi o kadar da fazla dedikodu yoktu; Ian herkese dostane ama suskun davranmıştı, kuzeyden buraya yaptığı yolculukla ilgili pek az şey anlatmıştı ve yolculuğun ardındaki sebeplerden ise hiç bahsetmemişti.

“Ian sana bir şey söyledi mi?” diye sordum Jamie’ye, akşam yemeğinden önce onu çalışma odasında yalnız yakalayıp. Başını iki yana salladı.

“Çok az. Sadece kalmaya geldiğini söyledi.”

“Karısına kötü bir şey olmuş olabilir mi sence? Veya bebeğe?” İçimde hem Ian için, hem de Wakyo’teyehsnonhsa -elleriyle çalışan- adındaki güzel Mohawk kızı için derin bir keder hissettim. Ian ona Emily ismini takmıştı. Doğum sırasında gerçekleşen ölümler, Kızılderililer’in arasında bile nadir değildi.

Jamie başını yeniden iki yana salladı.

“Bilmiyorum ama sanırım o tür bir şey olsa gerek. Onlardan hiç bahsetmedi ve gözleri olduğundan daha yaşlı bakıyor.”

Lizzie kapıda belirdi. Akşam yemeğiyle ilgili Bayan Bug’dan acil bir mesaj getirmişti. Gitmem gerekiyordu. Mutfağa giden Lizzie’yi takip ettim, Ian’ın dönüşünün onun için ne anlama geldiğini çok merak ediyordum. Özellikle de Ian’ın Mohawk karısı hakkındaki düşüncelerimizde haklıysak.

Ian gitmeden ve Kahnyen’kehaka’yla kalmak için aylarca yanıp tutuşmadan önce Lizzie ona âşık olmak üzereydi. Ama bunun üzerinden iki seneden fazla zaman geçmişti ve iki sene çok uzun bir zaman olabiliyordu. Özellikle de genç birinin hayatında.

Jamie’nin Ian’ın gözleri hakkında neyi ima ettiğini ve Ian’ın Mohawklar’la birlikte giderkenki neşeli Ian’ın aynısı olmadığını kesinlikle görebiliyordum. Lizzie de artık o eski utangaç fare değildi.

O, Manfred McGillivray’in nişanlısıydı. Ute McGillivray’in kızlarının da o öğleden sonraki yorgan dikimine katılmamaları dolayısıyla çok mutluydum. Neyse ki Ian’ın dönüşünün büyüsü kısa vadeli olacaktı.

“Burada rahat olacak mısın?” diye sordum Ian’a şüpheyle. Ameliyat masasına bir sürü yorgan ve kaz tüyü yastık koymuştum. Kendi yatağını teklif eden Bay Wemyss’i ve mutfaktaki ocağın önüne rahat bir ot yatak yapmayı teklif eden Bayan Bug’ı reddetmişti.

“Ah, evet yenge,” deyip güldü. “Benim ve Rollo’nun uyuduğu yerlere inanamazsın.” Esneyerek ve gözlerini kırpıştırarak gerindi. “Tanrım, bir aydan fazladır güneş battıktan sonra uyanık kalmamıştım.”

“Şafakta da uyanmamışsındır herhalde. O yüzden burada daha rahat edeceğini düşündüm; sabah geç saate kadar uyumak istersen burada kimse seni rahatsız etmez.”

Bunu duyunca güldü.

“Pencereyi açık bırakmalıyım ki Rollo istediği gibi girip çıksın. Gerçi içeride avlanmanın yeterince iyi olacağını düşünüyor olmalı.”

Rollo orta yerde oturmuş, ağzını havaya kaldırmış, sarı kurt gözlerini kıpırdatmadan yukarıdaki dolabın kapağına dikmişti. Kapağın arkasından, tencerenin içinde kaynayan su gibi bir homurdanma sesi duyuldu.

“Kediye çok güvenirim Ian,” dedi Jamie, odaya girerken. “Geçen hafta bir

tilki kovaladığını gördüm.”

“Silahınla onun arkasında olmanın, tilkinin kaçmasıyla hiç ilgisi yok tabii,” dedim.

“Kediciğin endişelendiği kadar değil,” dedi Jamie gülerek.

“Yeniden Galce konuşmak çok güzel, Jamie Dayı.”

Jamie, Ian’ın kolunu hafifçe okşadı.

“Öyle olmalı, a mhic a pheathar,” dedi usulca. “Galce bildiğin her şeyi unuttun mu peki?”

“S beag ’tha fhios aig fear a bhaile mar ’tha fear na mara bèo,” diye cevapladı tereddüt etmeden. Bu, çok bilinen bir atasözüydü: “Karadakiler, denizdekilerin nasıl yaşadığını çok az bilirler.”

Jamie hoşnut bir şaşkınlıkla güldü. Ian da kocaman gülerek karşılık verdi. Yüzünün rengi derin bir kahverengiye dönmüştü, Mohawk dövmeleri burnundan elmacık kemiklerine yayılıyordu ama bir anda ela gözlerinin haylazlıkla dans ettiğini ve gözlerinin içinde tanıdığımız o adamı gördüm.

“Aklımdan sürekli geçirip durdum,” dedi, gülümsemesi küçülmüştü. “Bir şeylere bakıp, içimden Galce karşılıklarını söyledim. Unutmamak için böyle yaptım.” Utangaç bir şekilde Jamie’ye baktım. “Unutmamamı söylemiştin dayı.”

Jamie gülümseyip boğazını temizledi.

“Evet Ian,” dedi. “Bundan mutluyum.” Ian’ın omzunu sertçe sıktı ve söze dökülemeyecek bir duygu seliyle birbirlerine sarılıp sırtlarına vurdular.

Gözlerimi ve burnumu sildiğim sırada, ayrılıp eski hallerine geri döndüler ve benim kadınsı duygusallığımı görmezden geldiler.

Ian boğazını temizleyerek. “Latinceyi biraz unuttum ama.”

“Latince konuşacak pek fırsatın olmadığını tahmin edebiliyorum,” dedi Jamie. Gömleğinin koluyla burnunu silip gülümsedi. “Tabii Gezgin bir Cizvit’le karşılaşmadıysan.”

Ian bunu duyunca biraz tuhaf baktı. Gözlerini önce Jamie’ye, sonra bana, sonra da kimsenin gelmediğinden emin olmak için kapıya çevirdi.

“Aslında oldu dayı,” dedi.

Yavaşça kapıya doğru yürüdü, koridora çıktı, sonra usulca kapıyı kapatıp

masaya geri döndü. Beline bağlı küçük deri bir çantası vardı. Bıçak, ok ve sadak dışında bütün eşyaları içindeymiş gibi duruyordu. Daha önce bu çantayı çıkarıp kenara koymuştu ama şimdi yeniden alıp içine baktı. Siyah deri kaplı küçük bir defter çıkarıp Jamie'ye uzattı. Jamie şaşkın gözlerle defteri aldı.

"Snaketown'dan ayrıldıktan hemen sonra ihtiyar kadın, Tewaktenyonh bana bu defteri verdi. Daha önce bunu görmüştüm, Emily…" Durdu, boğazını temizledi. "Emilly bir sayfasını benim için istemişti. Her şeyin yolunda gittiğini yazan bir mektup yollayacaktı size. Mektubu aldınız mı?"

"Evet, aldık," dedim. "Jamie daha sonra mektubu annene yolladı."

"Ah, öyle mi?" Annesini düşününce Ian'ın yüzü gülmüştü. "Bu iyi olmuş. Umarım geri döndüğümü duymak hoşuna gitmiştir."

"O konuda her şeyin üzerine bahse girerim," dedi Jamie. "Ama bu ne?" Defteri kaldırıp sorgulayan gözlerle baktı. "Bir rahibin dua kitabına benziyor."

"Benziyor" Ian başını sallayıp boynundaki sinek ısırığını kaşıdı. "Ama değil. Bir baksana."

Jamie'nin yanına gittim. Koparılan sayfanın yerinde tırtıklar kalmıştı. İlk sayfada ne başlık, ne de yazı vardı. Defter bir tür günce gibiydi; sayfalar siyah mürekkepli yazılarla doluydu.

İlk sayfanın üstünde büyük ve titrek harflerle yazılmış iki sözcük vardı.

Ego sum, yazıyordu. Ben.

"Sen misin?" dedi Jamie fısıldayarak. "Peki kim olacaksın?" Yazı, sayfaların ortalarında devam ediyordu. Buradaki yazı daha küçük ve daha kontrollü olsa da, tuhaf görünen bir şey vardı.

"Prima cogitatio est…"

"Aklıma ilk gelen şey bu," diye okudu Jamie yavaşça, tercüme ederek.

"Ben varım. Bu arada var olmuş muydum? Olmuştum, çünkü hatırlıyorum. Bunu tanımlamaya sonra çalışacağım. Şimdi sözcüklerim yok. Çok hasta hissediyorum."

Harfler küçük ve yuvarlaktı, her biri tek başına yazılmıştı. Yazan özenli ve dikkatli yazmıştı ama sözcükler sarhoş gibi sayfanın yukarısına doğru tırmanıyordu. Eğer yazısı bir işaretse, gerçekten de hasta olmalıydı.

Sonraki sayfada devam eden yazı, yazanın sinirleriyle birlikte düzelmişti.

“Ibi denum locus… Burası o yer. Elbette öyle. Ama biliyorum ki aynı zamanda doğru zaman. Ağaçlar, çalılar farklı. Batıda açıklık bir alan vardı, artık tamamen defne ağaçlarıyla dolmuş. Halkanın içine adımımı attığımda büyük bir manolya ağacına bakıyordum, şimdi o ağaç gitmiş; yerinde bir meşe fidanı duruyor. Ses farklı. Uzaklardan gelen yol ve araç gürültüsü yok. Yalnızca yüksek sesle şakıyan kuşların sesleri var. Rüzgârın.

Hâlâ başım dönüyor. Bacaklarım zayıf. Ayakta duramıyorum. Yılanın kuyruğunu yediği duvarın altında uyandım ama boşluğun olduğu yerden biraz uzaktaydı. Emeklemiş olmalıyım, ellerimde ve giysilerimde pislik ve çizikler var. Kalkamayacak kadar hasta olduğum için uyandıktan bir süre sonra da yatmaya devam ettim. Şimdi daha iyiyim. Yine de zayıf ve hastayım ama buna rağmen coşkuluyum. İşe yaradı. Başardık.”

“Biz mi?” dedim, iki kaşımı da kaldırıp Jamie’ye bakarak. Omuzlarını silkip sayfayı çevirdi.

“Taş gitmiş. Cebimde yalnızca is lekesi var. Raymond haklıymış demek. Küçük ve cilalanmamış bir safirdi o. Benden sonra gelenler için her şeyi not etmeliyim.”

İçime doğan şeylerle ürperdim, saçlarım diken diken oldu. Benden sonra gelenler. İstemeden uzanıp deftere dokundum; karşı gelemediğim bir histi bu. Ona bir şekilde dokunmalı, bu sözcüklerin kaybolan yazarıyla bir bağ kurmalıydım.

Jamie merakla bana baktı. Zar zor elimi çekip parmaklarımı yumruk yaptım. Bir an tereddüt ettikten sonra deftere, sanki düzgün siyah yazı beni olduğu kadar onu da mecbur bırakmıştı.

Artık beni yazıda neyin etkilediğini biliyordum. Tüy kalemle yazılmamıştı. En iyi tüy kalem yazısının bile rengi inişli çıkışlı olurdu. Kalemin mürekkebe yeni batırıldığı yerler koyu siyah olur, yazı boyunca renk solardı. Bu yazıda her sözcüğün rengi aynıydı -sayfanın liflerini hafifçe çökerten sert ve ince bir siyah mürekkep şeridi halinde yazılmıştı. Tüy kalemlerde bu asla olmazdı.

“Tükenmez kalem,” dedim. “Bunu tükenmez kalemle yazmış. Tanrım.”

Jamie bana baktı. Rengim solmuş olmalıydı ki defteri kapatmaya yeltendi ama başımı iki yana sallayıp okumaya devam etmesini işaret ettim. Şüpheci bir şekilde kaşlarını çattıktan sonra deftere baktı. Dikkatini yeniden tamamen deftere verdi, bir sonraki sayfadaki yazıya bakınca kaşlarını kaldırdı.

“Bak,” dedi usulca, defteri bana çevirip bir satırı işaret etti. Diğerleri gibi bu da Latinceydi ama yazının içine karışmış yabancı sözcükler vardı -uzun ve

tuhaf görünümlü sözcükler.

“Mohawkça?” dedi Jamie. Başını kaldırıp Ian’ın yüzüne baktı. “Bu kesinlikle bir Kızılderili dilinde olmalı. Kuzey Amerika dillerinden biri değil mi?”

“Sert Yağmur,” dedi Ian usulca. “Kahnyen’kehaka -Mohawk dili dayı. Sert Yağmur birinin adı. Diğerleri de burada yazılı: Güçlü Yürüyüşçü, Altı Kaplumbağa ve Ruhlarla Konuşan.”

“Mohawklar’ın yazılı dili olduğunu bilmiyorum,” dedi Jamie, kızıl kaşını kaldırdı. Ian başını iki yana salladı.

“Yok zaten Jamie Dayı. Ama biri yazmış.” Sayfayı işaret etti. “Eğer sözcüklerin sesini dinlersen…” Omuzlarını silkti. “Mohawk isimleri bunlar. Bundan eminim.”

Jamie uzun bir süre Ian’a baktıktan sonra hiç yorum yapmadan başını eğip tercümesine devam etti.

“Safirlerden biri bende, diğeri de Sert Yağmur’daydı. Ruhlarla Konuşan’ın yakutu vardı, Güçlü Yürüyüşçü elması aldı, Altı Kaplumbağa da zümrüdü. Nasıl dizileceğinden emin değildik -ya pusulanın yönlerine göre dört noktası olacaktı ya da beş köşeli yıldız için beş noktası. Ama biz kanımız üzerine yemin etmiş beş kişiydik ve çemberi beş noktaya ayırdık.”

Bu cümleyle sonraki cümle arasında küçük bir boşluk vardı ve yazı değişmiş, sıkı ve muntazam bir hale gelmişti. Sanki yazar bir an durduktan sonra hikâyesini başka bir noktada ele almıştı.

“Bakmak için geri gitmiştim. Çembere dair bir iz yok ama olmaması için hiçbir neden göremiyorum. Sanırım bir süredir bilinçsizdim; çemberi çatlağın ağzının hemen içine koymuştuk ama toprakta uyandığım noktaya nasıl emeklediğimi ya da yuvarlandığımı gösteren bir iz yok ve tozun içinde yağmurun bıraktığı izler var. Giysilerim ıslak ama bunun yağmurdan mı, sabahki çiyden mi, yoksa güneşin altında yattığım için terlememden mi kaynaklandığını bilemiyorum; uyandığımda gün ortasıydı, çünkü güneş tam tepemdeydi ve hava sıcaktı. Susamıştım. Çatlaktan sürünerek uzaklaştıktan sonra yere mi yığılmıştım acaba? Yoksa geçişin gücüyle uzaklara mı savrulmuştum?”

Bunu duyunca, kafamın içinde bir yerlerde sözcüklerin yankılandığı gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Bunu daha önce duyduğumdan falan değildi ama sözcükler korkunç bir şekilde tanıdık gelmişti. Anlamak için başımı iki yana sallayıp baktığımda, Ian’ın kahverengi ve şüphe dolu gözlerini bana diktiğini

gördüm.

“Evet,” dedim açık açık, bakışlarına cevaben. “Ben. Brianna ve Roger da var.” Bir cümleyi çözmek için durmuş olan Jamie, kafasını kaldırıp baktı. Ian’ın ve benim yüzümüzü gördü, elini uzatıp yüzüme dokundu.

“Ne kadarını okuyabildin evlat?” diye sordu usulca.

“Çoğunu dayı,” diye cevapladı Ian ama gözlerini yüzümden ayırmamıştı. “Hepsini değil.” Küçük bir gülümseme dudaklarına dokundu. “Eminim ki dilbilgisini tam olarak çözemedim ama anladığımı düşünüyorum. Sen?”

Soruyu bana mı, yoksa Jamie’ye mi sorduğu belli değildi; ikimiz de tereddüt edip birbirimize baktık. Sonra Ian’a dönüp başımı sallayarak onayladım. Jamie de aynısını yaptı. Jamie, üzerimdeki elini sıktı.

“Hmm,” dedi Ian. Yüzü derin bir memnuniyet ifadesiyle aydınlandı. “Peri olmadığını biliyordum, Claire Yenge!”

Daha fazla uyanık kalamayacak olan Ian sonunda esneyerek geri çekildi. Yatağına girmeden önce Rollo’yu boynundan tutup, Adso’yu dolaptan alırken hareket etmemesini sağladı. Adso tüylerini kabartıp normal boyutlarının iki katına çıkmıştı ve yılan gibi tıslıyordu. Bağırsakları dışarıya fırlamasın diye kediyi boynundan tutup yatak odamıza götürdüm. Yatağın üzerine bıraktıktan sonra hemen Jamie’ye döndüm.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

Çoktan yeni bir mum yakmaya koyulmuştu bile. Tek eliyle gömleğini açarken diğer elinin başparmağıyla da defteri açtı, yatağın içine girip okumaya daldı.

“Dostlarından hiçbirini bulamamış. Yakınlardaki taşraları iki gün boyunca aramış ama iz yokmuş. Çılgına dönmüş ama sonunda devam etmesi gerektiğini düşünmüş; yemeye ihtiyacı varmış ve üzerinde bıçaktan ve tuzdan başka bir şey yokmuş. Avlanmak ya da insanları bulmak zorundaymış.”

Ian, defteri ona Tewaktenyonh’un verdiğini ve bana getirmesi gerektiğini söylemiş. Adı Susamuru Dişi olan bir adama aitmiş -ailemden biriymiş.

Buz gibi bir parmak omurgama dokundu ve gitmedi. Sanki bana dokunan bir hayaletin parmaklarıymış gibi huzursuz bir şekilde ürperdim. Ailemden.

Ona Susamuru Dişi’nin ‘ailemden’ olabileceğini söylemiştim, zamanda yolculuk edenlerin tehlikeli yakınlığını başka türlü açıklayamazdım. Susamuru Dişi’yle tanışmamıştım -en azından bizzat- ama eğer o

düşündüğüm adamsa, o zaman küçük gömme alanımızda gömülü olan kafa onundu ve gümüş dolguları vardı.

Belki de en sonunda onun gerçekten kim olduğunu ve nasıl böyle şaşırtıcı bir sonla karşılaştığını öğrenmek üzereydim.

“Pek avcı sayılmaz,” dedi Jamie eleştirel bir edayla, kaşlarını çatarak sayfaya bakarak. “Pek tarla sincabı yakalayamamış, hem de yazın ortasında!”

Neyse ki Susamuru Dişi -eğer gerçekten oysa- birçok yenebilir bitkiyi biliyordu ve papaya ile hurmayı görünce son derece sevinmiş olmalıydı.

“Tanrı aşkına, hurma pek mükellef bir şölen değil,” dedim. “Turuncu beysbol toplarına benzerler!”

“Ve tatları lazımlık dibi gibidir,” diye ekledi Jamie. Hurmadan gerçekten hiç hazzetmezdi. “Yine de o sırada açmış ve sen de yeterince aç olsaydın…” Tercümesine devam ederken dudakları sessizce kıpırdadı.

Adam bir süre boyunca bakir doğanın içinde gezinmişti -gerçi ‘gezinti’ sözcüğü pek doğru değildi; o belirli bir yön seçmiş, güneşi ve yıldızları rehber edinmişti. Bu tuhaf görünüyordu, ne arıyor olabilirdi ki?

Ne aramış olursa olsun, köyü bulmuştu. Köylülerin dilini konuşmuyordu. Yazıya göre, kadınların yemek yapmak için demir tencereler kullandıklarını öğrenince aklı başından gitti.

“Tewaktenyonh söylemişti!” diye araya girdim. “Bana ondan bahsederken söylemişti, tabii eğer o aynı adamsa,” diye ekledim, “adamın sürekli tencerelerden, bıçaklardan ve silahlardan şikâyet ettiğini söylemişti… ‘Atalarının yollarına dönmek’ gerekiyordu, yoksa beyaz adam onları canlı canlı yiyecekti.”

“Çok heyecanlı bir adammış,” diye mırıldandı Jamie. Başını defterden hâlâ kaldıramıyordu. “Ve etkili konuşmadan da anlıyormuş.”

Bir ya da iki sayfa içinde, Susamuru Dişi’nin tencerelerle tuhaf meşguliyeti bir şekilde açıklık kazandı.

Jamie sırtını dikleştirdi, bana baktı ve devam etti.

“Tam olarak hangi zamanda olduğumu ne biliyorum ne de öğrenebiliyorum, bu insanlar yılları benim bildiğim yöntemlerle hesap etmiyorlar. Bunu soracak kadar dillerini bilseydim de öğrenemezdim. Ama çok geç kaldığımı biliyordum.

İstediğim zamana, 1650 yılından önce varmış olsaydım, bu kadar uzaktaki

bir köyde demir olmazdı. Onu burada, bu kadar sıradan bir amaçla kullanıldığını görmek, en azından elli yıl geç kaldığımın göstergesi -belki de daha fazla!"

Susamuru Dişi bunu keşfedince büyük bir kedere boğulmuştu ve günlerini çaresizlik içinde geçirmişti. Ama sonra kendine gelmiş, gitmek dışında yapacak hiçbir şey olmadığına karar vermişti. Yerlilerden aldığı yemek yardımıyla yalnız başına yola koyulmuş, kuzeye doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Adamın ne yaptığını sandığına dair en ufak bir fikrim yok," dedi Jamie. "Ama cesaretli olduğunu söyleyebilirim. Dostları ölmüş ya da gitmiş ve adamın hiçbir şeyi yok. Nerede olduğunu da bilmiyor fakat devam ediyor."

"Evet. Gerçi dürüst olmak gerekirse, yapacak başka bir şeyi de yok zaten," dedim. Yeniden deftere nazikçe dokundum, taşların arasından geçtikten sonraki ilk birkaç günümü hatırladım.

Elbette fark, bu adamın taşların arasından bilinçli bir şekilde geçmiş olmasıydı. Bunu neden -ve nasıl- yaptığı henüz ortaya çıkmamıştı.

Bakir doğanın içinde, üzerinde bir defterden başka hiçbir şey olmadan, yalnız başına yolculuk eden Susamuru Dişi, yolculuğunun, gerekçelerini ve amaçlarını da içeren bir günce tutarak kendini meşgul etmeye karar vermişti.

"Belki de girişimimde ya da girişimimizde başarılı olamayacağım. Aslında, şu anda muhtemelen yalnızca bakir doğanın içinde çürüyeceğim. Ama öyle bile olsa, asil çabamızın kalıntılarından bir kaydın kalacak olması beni teselli ediyor -bu kardeşlerime, bu maceradaki dostlarıma verebileceğim tek hatıra."

Jamie durup gözlerini ovuşturdu. Mum yanmış ve erimişti; gözlerim esnemekten öyle sulanmıştı ki titreyen ışıkta sayfayı neredeyse hiç göremiyordum. Yorgunluktan sersemlemiştim.

"Duralım," dedim ve başımı Jamie'nin omzuna koyarak sıcak sertliğinin tadına vardım. "Daha fazla gözlerimi açık tutamayacağım, gerçekten. Hem hikâyesine böyle dalmak doğru değil. Üstelik belki Bree ve Roger da duymak isterler."

Jamie esnediğimi görüp ağzını kocaman açtı, sonra kafasını sert bir şekilde iki yana salladı, ağacında vahşice silkelenen büyük kırmızı bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Evet, haklısın Sassenach." Defteri kapayıp nazikçe yatağın yanındaki masaya bıraktı.

Uyuma zamanı bakımla pek uğraşmazdım. Giysilerimi çıkarır, dişlerimi

fırçalar ve geceliğimin içinde yatağa doğru sürünerek giderdim. Yastığın üzerinde mutlu mutlu uyuklayan Adso yerini işgal etmemizle rahatsız oldu, Jamie'nin ısrarıyla huysuz bir şekilde kıpırdayıp yatağın ayak kısmına geçip ayaklarımın üzerine kocaman tüylü bir halı gibi kıvrıldı.

Bir süre sonra kırgınlığını unuttu, çarşafları -ve ayaklarımı- patileriyle nazikçe yoğurup uykulu bir şekilde mırlamaya başladı.

Varlığı, en az Jamie'nin yumuşak ve düzenli horlaması kadar rahatlatıcıydı. Çoğunlukla kendimi evde, bu dünyada kendimi güvende hissettiğim, Jamie'yle olmaktan mutluluk duyduğum yerde hissediyordum. Şartlar ne olursa olsun. Ama ara sıra aniden ve net bir şekilde geçtiğim uçurumun büyüklüğünü keşfediyordum -doğduğum dünyanın baş döndüren kaybı- ve kendimi çok yalnız hissediyordum. Ve korkuyordum.

Adamın sözcüklerini, telaşını ve hayal kırıklığını duymak, bana taşların arasındaki yolculuğumda kapıldığım bütün korku ve şüpheleri hatırlatmıştı.

Uyuyan kocama sarılıp ısındım. Susamuru Dişi'nin sözlerini, sanki iç kulağımda söylenmiş gibi duydum. Zamanın ve lisanın engellerinde yankılanan bir keder çığlığıydı bu.

Sayfanın aşağısına doğru küçük Latince yazılar gittikçe aceleci bir hal alıyordu. Bazı harfler yalnızca mürekkep lekesinden ibaretti ve sonları heyecanlı bir örümcek dansının içinde kayboluyordu. Son satırlar İngilizce yazılmıştı. Yazarın Latincesi çaresizlik içinde kaybolup gitmişti.

Ah Tanrım, ah Tanrım…

Neredeler?

Bir gece önce Ian'ın aniden ortaya çıkması ardından oluşan yorgunluk, her şeyin mantıklı görünmesine neden olmuştu. Ama sabahın parlak ışığında işlerimin başına geçince, güncenin gerçekten var olduğuna inanmanın gittikçe zor olduğunu düşündüm. Pek hayalini kurduğum bir şey değildi.

Ama oradaydı işte. Jamie'nin masasında küçük, siyah ve sertti. Jamie ve Ian sabahı çalışma odasında, çeviriye dalmış bir şekilde geçirmişlerdi; onlara katıldığımda, Jamie'nin saçlarının yapış yapışlığından, güncenin ya oldukça sürükleyici, oldukça üzücü ya da muhtemelen ikisi birden olduğunu anlamıştım.

"Onlara bunun ne olduğunu söyledim," dedi Roger'ı ve Bree'yi işaret ederek. İkisi de taburede birbirlerine yakın bir şekilde oturmuşlar ve uykulu

görünüyorlardı. Annesinden ayrılmayı reddeden Jemmy, masanın altında oyulmuş tahta boncuklarla oynuyordu.

“Her şeyi okudun mu?” diye sordum, sandalyeye oturarak.

Jamie başını sallayıp, oturamayacak kadar huzursuz olduğu için pencere kenarında dikilen Genç Ian’a baktı. Saçları kısa kesilmişse de neredeyse Jamie’ninkiler kadar darmadağınıktı.

“Evet, okuduk. Bütün günceyi yüksek sesle okuyacak değilim ama en başından beri her şeyi yazmaya karar verdiği yerden itibaren başlayacağım.”

O noktayı kitap ayracı olarak kullandığı tabaklanmış deriyle işaretlemişti. Günceyi açınca noktayı bulup okumaya başladı.

“Doğumda bana verilen ad Robert Springer. Bu adı ve getirdiği her şeyi reddediyorum, çünkü bu yüzyılların cinayetinin ve adaletsizliğinin acı bir meyvesi, hırsızlığın, köleliğin ve cefanın simgesi- ”

Jamie başını defterden kaldırıp baktı. “Her sözcüğü işte bu yüzden okumak istemiyorum; adam bu konuda sıkıntılı.” Parmağını sayfada gezdirip kaldığı yerden devam etti:

“Efendimizin yılı -efendileri, uğruna tecavüz edip yağmalar yaptıkları İsa- bin dokuz yüz altmış sekizdi. Yani bahsettiği cinayeti ve yağmalamaları anlamışsınızdır herhalde?” Kaşlarını kaldırıp Bree’ye ve Roger’a baktı.

Bree aniden dik oturup Roger’ın kolunu tuttu.

“O ismi biliyorum,” dedi nefes nefese. “Robert Springer. Biliyorum!”

“Onu tanıyor musun?” diye sordum. Hem gerilmiş, hem heyecanlanmış, hem dehşete kapılmış, ya da yalnızca meraklanmıştım.

Bree başını iki yana salladı.

“Hayır, onu tanımıyorum ama adını biliyorum, gazetelerde görmüştüm.” Roger’a döndü ama o başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı.

“Belki İngiltere’de tanınmıyordur ama Boston’da epey olay oldu. Bence Robert Springer Montauk Beşlisi’nden biri.”

Jamie burnunun kemerini sıktı.

“Ne beşlisi?”

“Bu sadece insanların dikkatleri üzerlerine çekmek için bir şeydi.” Brianna elini sallayıp konuyu kapatmak istedi. “Önemi yok. Aktivistlerdi ya da en

azından o şekilde başlamışlardı ama bu iş için fazla kafayı yemişlerdi ve- ”

“Yemek?” Kişisel merakını içeren tek sözcüğü içeren bir sözcük duyan Jemmy, masanın altından fırladı.

“Öyle bir yemek değil bebeğim, üzgünüm.” İlgisini dağıtmak için etrafta birkaç şey bakındıktan sonra gümüş bileziğini çıkarıp ona verdi. Babasının ve kuzeninin yüzündeki şaşkın bakışları görünce derin bir nefes alıp durumu kısaca -her ne kadar karmaşık da olsa- bir açıklama getirmeye çalışıp, yirminci yüzyılda Amerikan Kızılderilileri’nin içler acısı hallerini anlatmaya başladı.

“Yani bu Robert Springer sizin çağınızda Kızılderili miydi?” Jamie parmaklarını masanın üzerine vurarak kaşlarını çatıp düşüncelere daldı. “Pekâlâ, bu kendi yazdıklarıyla uyuşuyor; o ve dostları görünüşe göre ‘beyazlar’ diyorlar. Herhalde İngilizleri kastediyorlardır, değil mi? Ya da en azından Avrupalıları?”

“Yani, evet -ama elbette bin dokuz yüz altmış sekizde kendilerine Amerika yerlileri demeye başlamışlardı ve- ”

Roger, Bree’nin dizini okşayıp durdurdu.

“Belki de bu tarih dersini sonraya bırakabiliriz,” dedi. “Robert Springer hakkında ne okumuştun peki?”

“Ah.” Şaşıran Bree gazetelerde okuduklarına odaklanarak kaşlarını çattı. “Ortadan kaybolmuş. Montauk Beşlisi yani. Hepsi devlet tarafından bir şeyleri tahrip ettikleri ya da tehdit ettikleri için aranıyorlardı. Nedenini unuttum. Sonra tutuklandılar ama kefaletle serbest bırakıldılar ve sonrasında da işte bildiğiniz gibi ortadan kayboldular.”

“Belli ki öyle,” diye mırıldandı Genç Ian günceye bakarak.

“Bir hafta kadar gazetelerde büyük bir olay koptu,” diye devam etti Brianna. “Diğer aktivistler ortadan kaybolmalarıyla ilgili devleti suçluyordu. Böylelikle mahkemeden çıkan sonuç devleti etkilemeyecekti ve elbette devlet bunu inkâr edecekti. Sonra adamlar kapsamlı bir şekilde arandılar ve kayıplardan birinin cesedi, New Hampshire, Vermont ya da başka bir yerlerde bulundu ama nasıl öldüğünü açıklayamadılar ve kimse diğerlerinin izine rastlamadı.”

“ ‘Neredeler?’” diye bir alıntı yaptım usulca. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. “ ‘Tanrım, neredeler?’ ”

Jamie başını salladı.

“Springer ve dört adamının hepsi beyazların dünyasına girmeyi reddederek kendi gerçek geçmişlerinden yeni isimler almışlar.”

“Yapılması gereken de bu olmalıydı,” dedi Ian usulca. Tuhaf ve yeni bir sessizliği vardı. Son iki yıldır bir Mohawk olmuştu -beyaz kanından arınmış, Kurdun Kardeşi adını almıştı. Kahnyen’kehaka’lardan biri, Batı Kapısı’nın Muhafızları’ndan biri olmuştu.

Jamie’nin onun sessizliğinin farkında vardığını düşündüm ama gözleri hâlâ güncemdeydi. İçeriklerine göz atarken yavaş yavaş sayfaları çeviriyordu.

Robert Springer -ya da Ta’wineonawira- ya da kullanmak istediği isimle, “Susamuru Dişi” radikal siyasetin gölgelerinde ve Amerikan Yerlileri şamanizmi diye adlandırdığı daha da derin gölgelerin dünyasında sayısız ilişkisi vardı. Ne yaptığıyla Iroquois’in esas inançları arasındaki benzerlikleri bilmiyordum ama Susamuru Dişi, Mohawklar’dan geldiğine inanıyordu ve geleneklerden hâlâ devam edenleri benimsemişti.

Raymond’la bir isim töreninde tanıştım. Bunu duyunca aniden doğruldum. İlk başta Raymond’dan bahsetmişti ama o zaman isme o kadar dikkat etmemiştim.

“Raymond’ı betimliyor mu?” diye sordum hemen.

Jamie başını iki yana salladı.

“Görünüş olarak değil, hayır. Yalnızca Raymond’ın büyük bir şaman olduğunu ve kendisini kuşa ya da hayvana çevirebildiğini -ve zamanın içinde yürüyebildiğini söylüyor,” diye ekledi nazikçe. Tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Bilmiyorum,” dedim. “Bir ara öyle düşünmüştüm ama şimdi bilmiyorum.”

“Ne?” Brianna şaşkın gözlerle bir bana, bir Jamie’ye bakıyordu. Saçlarımı arkaya atarak başımı iki yana salladım.

“Boş ver. Paris’te tanıştığım birinin adı Raymond’dı. Ben de… ama bin dokuz yüz altmış sekizde Amerika’da ne yapsın ki?” dedim aniden.

“Sen oradaydın, değil mi?” dedi Jamie. “Ama onu şimdilik bir kenara bırakalım- ” Deftere dönüp yazılanları resmi bir İngilizce’ye çevirmeye devam etti: Raymond, Susamuru Dişi’nin ilgisini çekmiş ve adamla devamlı buluşmaya başlamış. En yakın dostlarını da ona götürmüş. Zamanla büyük ve gözü pek bir plan tasarlanmış.

“Bir test vardı. Birçoğu başaramamıştı ama ben başardım. Testi geçen,

zamanın sesini duyan beş kişiydik ve beşimiz de kanımızın üzerine, insanlarımızı felaketten kurtarmak için bu büyük maceraya girişeceğimize dair yemin ettik. Tarihlerini yeniden yazmak ve hatalarını düzeltmek için."

Roger sessizce homurdandı.

"Ah, Tanrım," dedi. "Ne yapma niyetindeydiler? Christopher Columbus'u mu öldüreceklerdi?"

"Pek sayılmaz," dedim. "1600'den öncesine ulaşmak istediğini söylemişti. Sonra ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Jamie elini saçlarında gezdirerek, "ama ne yaptığını düşündüğünü gayet iyi biliyorum. Planı Iroquois Birlik'ine gitmek ve onları beyazlara karşı ayaklandırmaktı. Beyazların sayısının az olduğunu, Kızılderililer'in kolayca onlardan kurtulabileceğini düşünüyordu. Tabii eğer Iroquois yolu gösterirse."

"Belki de haklıydı," dedi Ian usulca. "Yaşlı insanların hikâyelerini duymuştum. İlk O'seronni'nin ne zaman geldiğini, nasıl karşılandıklarını, nasıl ticaret yaptıklarını. Yüz yıl önce O'seronniler çok azdı ve Kahnyen'kehakalar ulusların lideriydi. Bunu yapmış olabilirler -eğer istedilerse."

"Ama muhtemelen bu Avrupalıları durduramamıştır," diyerek karşı çıktı Brianna. "Çok kalabalıklardı. Mohawklılar'ın Avrupa'yı istila etmesini istemiyordu, değil mi?"

Bunu düşününce Jamie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Bunu görmek isterdim," dedi. "Mohawklar Sassenachlar'a düşünecek bir şey vermiş olurdu. Ama maalesef dostumuz Robert Springer pek hırslı değilmiş." Bana alaycı bir bakış attı.

Susamuru Dişi'nin ve dostlarının aklındaki şey yeterince hırslıydı ve belki de… mümkündü. İstekleri beyazların yerleşimini birden engellemek değildi. Bunun imkânsızlığını fark edecek kadar akılları başlarındaydı. Onların yapmak istedikleri şey, bütün Kızılderililer'i beyazlara karşı saflarına katmak ve kendi şartlarıyla ticaret yapmaktı.

"Kalabalık gruplar halinde yerleşmelerine izin vermektense, beyazları küçük kasabalara tıkabilirlerdi. Kendi şartlarıyla ticaret yapabilirlerdi. Sayılarının ve silahlarının çoğalmasını engelleyebilirlerdi -ve Avrupalılar'ı kendilerine metalin kullanımını öğretmeye zorlayabilirlerdi.

Roger başını iki yana salladı.

“Bu çılgınca bir plan,” dedi, “ama cesaretlerini takdir etmelisiniz. Muhtemelen işe yarardı -eğer Iriquois’i ikna edebilir, eğer Avrupalılar güçlenmeden doğru zamanda hareket edebilirlerse. Ama hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi, değil mi? İlk önce adam yanlış zamana geldi -çok geç geldi- ve sonra dostlarının hiçbirinin yanında olmadığını fark etti.”

Brianna’nın kolundaki tüylerin birden diken diken olduğunu ve bana nasıl baktığını gördüm. Birden kendi zamanın dışında bir zamana gelmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmişti… yapayalnız.

Hafifçe gülümseyip elimi Jamie’nin koluna koydum. O da dalgın bir şekilde elini benim koluma koyup nazikçe sıktı.

“Evet. Her şeyin kötü gittiğini fark edince, söylediğine göre, neredeyse umudunu kaybetmiş. Geri dönmeyi düşünmüş ama artık değerli taşı yokmuş ve şu Raymond korunmak için bir tane değerli taşının olması gerektiğini söylemiş.”

“Sonra bir tane bulmuş ama,” dedim. Ayapa kalkarken rafın en üstüne uzanıp büyük ham opali aldım. İçindeki ateş yüzeydeki oyulmuş sarmalın içinde titriyordu.

“Bu -Snaktetown’la ilgisi olan Susamuru Dişi adında birçok Kızılderili olduğunu sanmıyorum.” İhtiyar bir Mohawk kadını ve Anneler Kurulu’nun lideri olan Tewaktenyonh, Roger’ı tutsaklıktan kurtarmak için Snaketown’a gittiğimizde bana o taşı vermişti. Bana Susamuru Dişi’nin hikâyesini ve ölümüyle nasıl karşılaştığını da anlatmıştı. Odanın içinin sıcak olmasına rağmen titremiştim.

Büyük pürüzsüz taş elimin içinde sıcacıktı; başparmağımla sarmalın etrafını okşadım. Kuyruğunu yiyen yılan, demişti.

“Evet. Bundan bahsetmiyor gerçi.” Jamie oturup iki elini dağınık saçlarında gezdirdi, sonra eliyle yüzünü ovuşturdu. “Hikâyenin sonunda çaresi olmadığına karar veriyor; hangi yıl olursa olsun -ki hangi yılda olduğuna dair bir fikri yoktu- ve yalnız olsun ya da olmasın, bu planı uygulayacaktı.”

Herkes bir an sessizce durup böylesi bir planın berbatlığını ve anlamsızlığını düşündü.

“Bunun işe yarayacağını düşünmüş olamaz,” dedi Roger. Boğuk sesi, sözcüklere bir kesinlik hissi veriyordu.

Jamie deftere bakarak kafasını iki yana salladı. Koyu mavi ve uzak gözleri yazılara odaklanmıştı.

“Düşünmedi de,” dedi usulca. “Burada, en sonunda söylediği şey…” Parmakları çok nazik bir şeklde sayfaya dokundu. “…insanlarının binlercesinin özgürlükleri uğruna öldüğü, binlercesinin de gelecek yıllarda öleceğiydi. Onuru için onların yürüdükleri yoldan yürüyecekti. Bir Mohawk savaşçısının isteyebileceği tek şey, savaşarak ölmekti.”

Ian’ın iç çekerek nefes aldığını duydum. Brianna başını eğince parlak saçları yüzünü gizledi. Roger’ın yüzü ona dönüktü ve ciddi görünüyordu. Ama benim gördüğüm ikisi de değildi. Ölüm için yüzünü siyaha boyamış bir adam gördüm ben. Geceleyin sırılsıklam bir ormanda yürüyor, soğuk ateşle yanan bir meşale taşıyordu.

Bu görüntü, eteğimin çekiştirilmesiyle son buldu. Aşağı baktığımda Jemmy’nin yanımda durmuş, elimi çektiğini gördüm.

“Ne oldu?”

“Ne -ah! Bu bir taş, tatlım; güzel bir taş, gördün mü?” Opali uzattım, iki eliyle tuttu, incelemek için poposunun üzerine oturdu.

Brianna eliyle burnunun altını sildi. Roger kumaş yırtılması gibi bir ses çıkartarak boğazını temizledi.

“Merak ettiğim şey,” dedi günceyi göstererek, “ne diye bunu Latince yazmış ki?”

“Ah. Nedenini söylüyor. Latinceyi okulda öğrenmiş, belki de bu yüzden Avrupalılar’a karşı olmuştur.” Jamie, yüzünü ekşiten Genç Ian’a bakıp güldü. “Ayrıca Latince yazarsa, olur da biri defteri görürse, bir rahibin dua defteri sanıp dikkate almayacaktı.”

“İhtiyar Tewaktenyonh defteri saklamış,” dedi Ian. “Ben -gittiğimde, bana defteri verdi ve götürüp sana vermemi söyledi Claire Yenge.”

“Bana mı?” Deftere dokunmak konusunda tereddüt ettim ama buna rağmen elimi uzatıp açık sayfalara dokundum. Sonlara doğru harfler kısalmış ve takılmaya başlamıştı, bazı sözcükler sayfanın üzerinde birer iz olmaktan ileri gidememişti. Biten kalemi atmış mıydı, yoksa kaybolan geleceğinin gereksiz bir hatırası olarak saklamış mıydı?

“Sence defterde yazanları biliyor muydu?” diye sordum. Ian’ın yüzü umursamazdı ama yumuşak elâ gözlerinde sıkıntının izleri vardı. İskoçken duygularını saklayamazdı.

“Bilmiyorum,” dedi. “Bir şey biliyordu ama ne olduğunu bilmiyorum. Bana söylemedi. Yalnızca defteri sana getirmemi söyledi.” Tereddüt etti, benden

Brianna'ya, Brianna'dan Roger'a, sonra yeniden bana baktı. "Doğru mu?" diye sordu. "Kızılderililere olacaklar hakkında söylediklerin doğru mu kuzen?"

Brianna kafasını kaldırıp kuzeninin gözlerine baktıktan sonra başını salladı.

"Korkarım öyle," dedi usulca. "Üzgünüm Ian."

Yalnızca başını sallayıp elinin tersini burnuna götürmekle yetindi fakat ben merak etmiştim.

Kendi insanlarını terk etmediğini biliyordum ama Kahnyen'kehaka da onun insanlarıydı. Onları bırakmasına neden olan şey ne olursa olsun.

Ian'a karısını sormak için ağzımı açacakken, Jemmy'nin sesini duydum. Ödülüyle birlikte masanın altına çekilmiş ve onunla sohbete dalmıştı -pek akıllıca olmasa da. Sesi aniden telaşlı bir hal aldı.

"Sıcak," dedi. "Anne, SICAK!"

Brianna taburesinden kalkmıştı bile. Gürültüyü duyduğumda yüzünde endişeli bir ifade vardı. Tiz sesli bir çınlamaydı bu, tıpkı ıslak parmağınızı kristal bir kürenin etrafında gezdirdiğinizde çıkan sese benziyordu. Roger şaşkın gözlerle bakarak oturduğu yerde doğruldu.

Brianna eğilip Jemmy'yi masanın altından aldı. Yeniden doğrulduğunda silah sesi gibi bir pat sesi duyuldu. Çınlama aniden kesilmişti.

"Tanrım," dedi Jamie. Olan bitene göre oldukça sakindi.

Rafta, kitaplarda, duvarlarda ve Brianna'nın eteklerinin kalın katlarında parlak ateş parçacıkları yanıyordu. Parçacıklardan biri Roger'ın başının üzerinden geçip kulağını sıyırdı; boynundan ince bir kan damlası sızsa da bunu henüz fark etmişe benzemiyordu.

Masanın üzerinde parlak noktalar vardı -bir santimetre kalınlığındaki tahta keskin iğne yağmuruna tutulmuştu. Ian'ın bağırdığını duydum. Baldırına saplanan küçük iğneyi çekmek için eğildi. Jemmy ağlamaya başladı. Dışarıda Rollo öfke içinde havlıyordu.

Opal patlamıştı.

Hava hâlâ aydınlıktı; mumun alevi neredeyse görünmez olmuştu, pencereden sızan akşamüstü ışığında titreyen bir sıcaklıktan daha fazlası değildi. Jamie, mumu yakmak için kullandığı ince muma üfleyip masanın

arkasına oturdu.

“Sassenach, taşı çocuğa verirken tuhaf bir şey hissetmedin mi?”

“Hayır.” Hâlâ patlamadan dolayı kendime gelememiştim. O iğrenç sesin yankısı hâlâ iç kulağımda çınlıyordu. “Sıcaktı ama zaten odadaki her şey sıcak. Kesinlikle de o sesi çıkarmıyordu.”

“Ses mi?” Keyifsiz bir şekilde bana baktı. “Patladığında mı diyorsun?”

Şimdi yan gözlerle bakma sırası bendeydi.

“Hayır, ondan önce. Duymadın mı?” Başını iki yana salladı, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. Diğerlerine baktım. Bree ve Roger başlarını evet anlamında salladı -ikisi de solgun ve hasta görünüyordu- ama Ian başını iki yana salladı, meraklanmış ama şaşkın görünüyordu.

“Ben hiçbir şey duymadım. Nasıl bir sesti?”

Brianna cevap vermek için ağzını açmıştı ki Jamie elini kaldırıp onu durdurdu.

“Bir saniye, a nighean. Jem, a ruradh patlamadan önce bir ses duydun mu?”

Jemmy’nin korkusu geçmişti ama hâlâ annesinin kucağındaydı ve başparmağını emiyordu. Büyükbabasına kocaman mavi gözleriyle bakıp parmağını ağzından çıkarmadan yavaşça başını yukarı aşağı salladı.

“Büyükannenin sana verdiği taş sıcak mıydı?”

Jemmy bana doğru suçlar gözlerle bakıp yeniden başını onaylarcasına salladı. Kendimi biraz suçlu hissetmiştim. Daha sonra, Bree’nin Jemmy’yi hemen yakalamasaydı olabilecekleri düşününce suçluluk duygum da arttı.

Doğramalardaki çoğu kıymığı çıkarmıştık; parlak ateş yığını halinde masanın üzerinde duruyorlardı. Bir tanesi elimde küçük bir kesiğe yol açmıştı; ağzıma koyduğumda gümüşsü kan tadını aldım.

“Tanrım, bunlar kırık cam kadar keskin.”

“Onlar kırık cam zaten.” Brianna, Jem’i daha sıkı tuttu.

“Cam mı? Gerçek opal değil miydi yani?” Roger kaşlarını kaldırıp iğneye benzeyen kırıklardan almak için öne eğildi.

“Elbette opal ama opaller camdır. Gerçekten sert volkanik camlardır. Değerli taşlar değerlidir, çünkü güzel görünmelerini sağlayan kristal bir yapıları vardır; diğerlerine nazaran opallerin gerçekten kırılgan bir yapıları

vardır.” Brianna’nın yüzüne renk gelmeye başlamışsa da hâlâ oğlunu sıkı sıkı tutuyordu.

“Bir çekiçle ya da başka bir şeyle vurduğunda kırılabileceğini biliyordum ama birinin bunu yapacağını hiç duymamıştım.” Parlayan parçacık öbeğine bakıp başını salladı.

Jamie parmağıyla öbeğin içinden büyük bir kırık alıp bana verdi.

“Avucuna koy Sassenach. Sana sıcak geliyor mu?”

Pürüzlü taş parçasını büyük bir dikkatle aldım. İnceydi, neredeyse yok gibiydi ve yarısaydamdı. Canlı mavileri ve turuncuları parıldıyordu.

“Evet,” dedim avucumu dikkatle öne arkaya oynatarak. “Fazla sıcak değil - yalnızca derimin sıcaklığı kadar.”

“Bana soğuk geldi,” dedi Jamie. “Ian’a ver.”

Opal parçasını Ian’a verdim. Ian taşı avucuna alıp dikkatle parmak ucuyla okşadı. Taşa, sanki sıkılınca onu ısırabilecek olan küçük bir hayvanmış gibi davranıyordu.

“Soğuk,” dedi. “Kuzen Brianna’nın da dediği gibi, cam parçası gibi.”

Biraz daha deneyden sonra taş, Brianna, Roger ve bana sıcak gelmişti ama Jamie ve Ian öyle düşünmemişti. Jamie saklı olan diğer değerli taşları çıkardı. Taşları alıp mendiliyle sildi ve masanın kenarına dizdi.

Jemmy bunu büyük bir ilgiyle izledi, talihsizliğini unutmuş gibiydi.

“Bunu sevdin mi a ghille ruaidh?” diye sordu Jamie. Jemmy şevkle başını sallayıp annesinin kucağından taşlara doğru uzandı.

“Sıcak,” dedi sonra, az önceki olayı hatırlayıp. Biraz geriye doğru çekildi, küçük ve hissiz yüzünde şüpheci bir ifade vardı. “Sıcak?”

“Umarım değildir,” dedi büyükbabası. Derin bir nefes alıp zümrüde dokundu, başparmağının tırnağı boyutundaki taşa baktı. “Elini aç a bhalaich.”

Brianna, sanki itiraz etmek ister gibi baktı ama alt dudağını ısırıp Jemmy’nin büyükbabasının dediğini yapmasını işaret etti. Jemmy taşı aldı, hâlâ şüphe dolu bakıyordu ama sonra taşa bakınca temkinli tavrı yerini bir gülümsemeye bıraktı.

“Güzel taş!”

“Sıcak mı?” diye sordu Brianna, taşı elinden almak için hareketsiz

duruyordu.

“Evet, sıcak,” dedi midesine doğru mutlu mutlu tutarak.

“Aç da bir annen görsün.” Biraz zorlukla Brianna taşa dokunmayı başardı ama Jemmy’nin bırakmaya hiç niyeti yoktu. “Ilık,” dedi Bree, kafasını kaldırıp bakarak. “Opal parçası gibi ama sıcak değil. Sıcaklığı artarsa, hemen bırak, tamam mı?” dedi Jemmy’ye.

Roger bunu hayranlıkla izliyordu.

“Anladı mı?” dedi usulca. “Yarısını ya da dörtte üçünü anlamıştır ama anladı, değil mi?”

“Ne?” Jamie önce Roger’a, sonra bana baktı. Kızıl kaşını merakla kaldırdı.

“Bence… yolculuk edebilir,” dedim göğsüm daralarak. “Susamuru Dişi’nin söylediğini biliyorsunuz- ” Masanın üzerinde duran günceyi işaret ettim. “Bir testten geçmeleri gerektiğini söylemişti, ‘zamanın sesi’ni duyup duyamadıklarına dair. Bunu herkesin yapamayacağını biliyoruz.” Bunu Ian’ın önünde konuşunca anlaşılmaz bir şekilde utanmıştım. “Ama bazıları yapabilir. Susamuru Dişi’nin söylediğine göre, kimin yapabileceğini, denemek zorunda kalmadan anlayabilmenin bir yolu var.”

Jemmy yetişkinlerin sohbetini umursamıyor, onun yerine tombul elinde taşı evirip çeviriyordu.

“Zamanın sesi… Jem, taşı duyabiliyor musun?” Roger öne eğilip dikkatini zümrütten almak için Jemmy’nin kolunu tuttu. “Jem, taş sana şarkı söylüyor mu?”

Jemmy şaşkın gözlerle baktı.

“Hayır,” dedi tereddütlü bir şekilde. Sonra, “Evet,” dedi. Taşı kulağına götürdü, kaşlarını çattı ve sonra Roger’a verdi. “Sen şarkı söyle baba!”

Roger, Jemmy’ye gülümseyerek zümrüdü büyük bir dikkatle aldı.

“Ben hiç taş şarkısı bilmiyorum,” dedi boğuk sesiyle. “Beatles’ı saymazdık.” Taşı kulağına götürdü, ne yaptığını bilen bir hali vardı. Kaşlarını çatarak taşı dinledikten sonra elini aşağı götürüp kafasını iki yana salladı.

“Bu… Yapamam, bir şey duyduğumu söyleyemem. Ama… Al, sen dene.” Taşı Brianna’ya verdi, sonra da o da bana verdi. Hiçbirimiz bir şey duymamıştık ama dikkatle dinlersem bir şeyler yakalayabileceğimi düşündüm. Tam olarak bir ses değildi, daha çok hafif bir titreşim gibiydi.

“Ne o?” diye sordu Ian. Olan biteni büyük bir ilgiyle izliyordu. “Siz üçünüz de sìdheanach değilsiniz ama neden… benim yapamadığım da sizin yapabildiğiniz ne? Jamie Dayı, sen yapabiliyor musun?” diye sordu şüpheyle.

“Hayır, Tanrı’ya şükür,” diye cevapladı dayısı.

“Bu genetik mi?” diye sordu Brianna başını yukarı kaldırıp. “Öyle olmalı.”

Jamie ve Ian bu yabancı sözcüğü yadırgadılar.

“Genetik mi?” diye sordu Ian. Gür kaşlarını şaşkınlıkla çattı.

“Neden olmasın?” dedim. “Diğer her şey genetik; kan grubu, göz rengi.”

“Ama herkesin gözü ve kanı vardır Sassenach,” diye karşı çıktı Jamie. “Gözleri ne renk olursa olsun, herkes görebilir. Bunlar- ” Küçük taş yığınlarını işaret etti.

Sabırsızlıkla iç çektim.

“Evet, ama genetik olan başka şeyler var. Şuna bir baksana- ” Dönüp dilimi çıkardım. Jamie gözlerini kırpıştırdı, Brianna da onun yüz ifadesi karşısında gülmeye başladı.

Buna aldırış etmeyip dilimi içeri sokup yeniden çıkardım. Bu kez kenarlarını silindir haline getirdim.

“Buna ne diyorsun?” diye sordum dilimi geri çekip. “Bunu yapabilir misin?”

Jamie gülüyordu.

“Elbette yapabilirim.” Dilini çıkarıp silindir haline getirdikten sonra geri çekti. “Bunu herkes kesinlikle yapabilir, değil mi? Ian?”

“Ah, evet, tabii ki.” Ian mecburen dilini çıkardı. “Herkes yapabilir.”

“Ben yapamıyorum,” dedi Brianna. Jamie şaşkın gözlerle ona baktı.

“Ne demek yapamıyorum?”

Dilini düz bir şekilde çıkarıp sağa sola çevirdi. “Yapamıyorum.”

“Elbette yapabilirsin.” Jamie kaşlarını çattı. “Bak, kolay bir şey evlat, herkes yapabilir!” Yeniden dilini çıkarıp, çocuğunu lezzetli böceklere çekmeye çalışan bir karıncayiyen gibi yuvarladı. Kaşlarını kaldırarak Roger’a baktı.

Roger da dilini çıkarıp dümdüz bir şekilde uzattı.

“Gördün mü?” dedim zafer kazanmış gibi. “Bazı insanlar dillerini yuvarlayabilirler, bazıları ise yuvarlayamazlar. Bu öğrenilen bir şey değildir. Ya bununla doğarsın ya da doğmazsın.”

Jamie, Bree’ye, sonra Roger’a, sonra yeniden Bree’ye baktı. Kaşlarını çatıp bana döndü.

“Belki haklı olabilirsin ama sen ve ben yapabiliyorsak, Bree neden yapamıyor? Onun benden olduğunu söylememiş miydin?”

“Kesinlikle o senin kızın,” dedim. “Kör olmayan herkes bunu anlar.” Jamie, Bree’nin ince boyuna ve kızıl saçlarına baktı. Bree gülümsedi, mavi gözleri çizgi şeklini aldı. Jamie de gülümseyip bana döndü, masum bir şekilde teslim olarak omuzlarını silkti.

“Sana güvenmeliyim Sassenach, sen onurlu bir kadınsın. Ama ya dil?” Yeniden dilini yuvarladı. Hâlâ şüpheci yaklaşıyordu, birinin bunu yapmayı kafasına koyduğu takdirde yapamaması için bir neden göremiyordu.

“Bebeklerin nereden geldiğini biliyorsun,” diye başladım. “Yumurta ve…”

“Biliyorum,” dedi, sesinde fark edilir bir kızgınlık vardı. Kulak uçları hafifçe pembeye dönmüştü.

“Yani, hem anneden hem de babadan bir şeyler alır.” Yanaklarımın hafifçe pembeleştiğini hissettim ama devam ettim. “Bazen babanın etkisi anneninkinden daha belirgindir; bazen de diğer türlüsü olur. Ancak ikisi de… Kısaca etkileri her zaman vardır. Onlara genler deriz -bebeklerin anne ve babalarından aldıkları şeyler, çocuğun görünüşünü ve yeteneklerini etkiler.”

Jamie, taşları üst üste dizip dengede tutmaya çalışan Jemmy’ye baktı. Saçlarına güneş ışığı vurmuştu. Arkasına baktığında Roger’ı görüp hızla dikkatini bana çevirdi.

“Yani?”

“Genler göz ve saç renginden daha çok şeye etki ederler. Şimdi,” diye uyardım dinleyicimi, “herkesin her özelliği için iki geni vardır -birini babasından, diğerini annesinden alır. Ve… eee… üreme hücreleri yumurtalıklarda ve testislerde şekillendiğinde- ”

“Belki de bana bunları sonra anlatsan daha iyi olur Sassenach,” diye araya girdi Jamie. Yan yan Brianna’ya baktı. Belli ki ‘testis’ sözcüğünün kızına pek uygun olmadığını düşünmüştü; kendisinin de kulakları kızarmıştı.

“Sorun yok baba. Bebeklerin nereden geldiklerini biliyorum,” dedi Bree

sırıtarak.

“Pekâlâ,” dedim konuşmaya devam ederek. “Her özelliğimiz için bir çift genimiz vardır; birini annemizden, birini babamızdan alırım. Ama bu genleri kendi çocuğumuza geçirme zamanı gelince, çiftlerden yalnızca birini geçirebiliriz. Çünkü çocuk hem annesinden hem babasından alacak, anlıyor musunuz?” Kaşımı kaldırıp Jamie’ye ve Roger’a baktım. İkisi de hipnotize olmuş gibi başlarını salladılar.

“Peki. Sonra. Bazı genler baskındır, diğerleri ise çekiniktir. Birinin geni baskınsa, ortaya çıkacak olan gen o olur. Çekinik olan başka bir geni de olabilir ve bunu görmezsiniz -ama yine de çocuğa geçmiştir.”

Dinleyicilerim oldukça ürkek görünüyorlardı.

“Bunu okulda öğrenmişsindir, değil mi Roger?” diye sordu Bree gülerek.

“Öğrendim,” diye mırıldandı Roger, “ama belki o sırada pek dikkat etmemiş olabilirim. Sonuçta önemli olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Doğru,” dedim. “Pekâlâ. Jamie, belli ki bizim dillerimizi yuvarlamamızı sağlayan baskın genlerimiz var. Ama, ” diye devam ettim parmağımı kaldırarak, “dilimizi yuvarlamamızı engelleyen çekinik genlerimiz de olmalı. Belli ki ikimiz de bu çekinik genlerimizi Bree’ye vermişiz. Bu nedenle o dilini yuvarlayamıyor. Tıpkı bunun gibi, Roger’da da dilini yuvarlamasına izin vermeyen çekinik genlerin iki kopyası var, çünkü dominant genlerden birini bile almış olsaydı, yapabilirdi ama yapamıyor.” Başımı eğerek selam verdim.

“Testis ne?” diye sordu küçük bir ses. Jemmy taşlarını bırakmış, büyük bir merakla bana bakıyordu.

“Eee…” dedim. Yardım arayışıyla odaya bakındım.

“Bu Latincede toplarım anlamına geliyor,” dedi Roger, gülmesini engellemeye çalışarak.

Jemmy oldukça meraklı gözlerle baktı. “Toplarım? Neredeler?”

“Eee…” dedi Roger, Jamie’ye baktı.

“Hmm,” dedi Jamie ve tavana baktı.

“Üzerinde eteğin var Jamie Dayı,” dedi Ian sırıtarak. Jamie yeğenine hain gözlerle baktı ama kıpırdamadan önce, Roger öne eğilip Jemmy’nin bacak arasını nazikçe elledi.

“İşte burada, a bhalaich,” dedi.

Jemmy pantolonunun ağına dokunduktan sonra Roger’a baktı. Küçük çilek kaşları şaşkın bir şekilde çatılmıştı.

“Top değil o. Pipi!”

Jamie derin bir iç çekip kalktı. Başını çevirip Roger’a baktıktan sonra aşağıya bakıp Jemmy’nin elini tuttu.

“Pekâlâ. Benimle ve babanla dışarı gel, sana göstereceğiz.”

Bree’nin yüzüne saçları düşmüştü, omuzlarını salladı. Yanakları şüpheli bir şekilde pembeleşen Roger, kapıyı açıp Jamie’nin ve Jem’in çıkmaları için kenarda bekledi.

Jamie’nin bunu düşünmek için durduğunu sanmıyordum; içgüdüsel bir şekilde Jemmy’ye döndü, dilini silindir gibi yuvarladı ve çıkardı.

“Bunu yapabilir misin a ruaidh?” diye sordu, dilini ağzına geri sokarak.

Brianna şaşkın bir ses çıkararak nefes aldı ve öylece kalakaldı. Roger da kalakalmıştı. Gözlerini, sanki küçük çocuk tıpkı opal gibi patlamaya hazır bir bombaymışçasına Jemmy’ye dikti.

Bir saniye sonra, Jamie fark etti ve yanaklarının rengi soldu.

“Siktir,” dedi fısıldayarak.

Bu sözü duyan Jemmy’nin gözleri kocaman oldu.

“Kötü, büyükbaba! Bu kötü bir söz. Anne?”

“Evet,” dedi Brianna, gözlerini kısarak Jamie’ye baktı. “Büyükbabanın ağzını sabunla yıkamamız lazım, değil mi?”

Jamie sanki çoktan bir ağız dolusu sabun ve kül suyu yutmuş gibi baktı.

“Evet,” dedi ve boğazını temizledi. Yüzündeki kızarıklık tamamen silinmişti. “Evet, kötü bir söz söyledim Jeremiah. Hanımefendilerden özür dilemeliyim.” Başını oldukça resmi bir şekilde bana ve Brianna’ya doğru eğdi. “Je suis navré, Mesdames et Monsieur*,” diye son anda Roger’ı da ekledi. Roger oldukça hafif bir şekilde başını eğdi. Gözleri hâlâ Jemmy’deydi ama göz kapaklarını düşürmüştü ve yüzü ifadesizdi.

Jemmy’nin yuvarlak yüzünde, ne zaman yanında Fransızca konuşulsa oluşan o mutlu ifade vardı ve bu sanatsal ve nazik dile kendi çapında bir katkıda bulundu.

“Frère Jacques, Frère Jacques…”

Roger, Bree’ye baktı ve aralarında sanki bir şeyler geçti gibi oldu. Bir anlığına şarkısını kesip Jem’in diğer elini tuttu.

“Yapabiliyor musun a bhalaich?”

“FRÈRE… ne?”

“Büyükbabana bak.” Roger başıyla, derin bir nefes alıp dilini çıkararak yuvarlayan Jamie’yi işaret etti.

“Bunu yapabilir misin?” diye sordu Roger.

“Evet.” Jemmy dilini çıkardı. Dümdüzdü.

Odadaki herkes topluca iç çekti. Durumdan bihaber olan Jemmy bacaklarını havaya kaldırdı, Roger’ın ve Jamie’nin ellerinde bir an asılı kaldıktan sonra esas sorusunu hatırlayarak yere indi.

“Büyükbabamın topları var mı?” diye sordu ikisinin de ellerini çekip Jamie’ye bakarak.

“Evet evlat, var,” dedi Jamie kısaca. “Ama babanınkiler daha büyük. Haydi.”

Jemmy’nin ahenksiz şarkısıyla birlikte dışarı çıktılar. Jemmy dizlerini çenesine kadar çekmiş, babasıyla büyükbabasının arasında şebek gibi sallanıyordu.

110 SAVAŞ YANLISI

Kurumuş adaçayı yapraklarını ellerimin içinde parçaladım, gri-yeşil tanecikleri yanan kömürlerin üzerine döktüm. Güneş, kestane ağaçlarının üzerinden batıyordu ama küçük mezarlık çoktan gölgelerin altında kalmıştı bile. Ateş parlaktı.

Beşimiz de Jamie'nin yabancının mezarını işaretlediği granit parçasının etrafında durmuştuk. Beşimizdik ve biz de çemberi beş noktayla çizdik. Bu yalnızca gümüş dolgulu adam için değil, dört arkadaşı ile taze ve son mezarı yakınlardaki bir üvez ağacının altında olan Daniel Rawlings için de olacaktı.

Demirden, küçük ateş kazanından duman tütüyordu. Soluk ve kokuluydu. Başka otlar da getirmiştim ama Tuscarora, Cherokee ve Mohawk kabileleri için adaçayının kutsal olduğunu ve dumanının temizleyici olduğunu biliyordum.

Ardıç ağacının iğnelerini ellerimin arasında ateşe doğru ezdim ve ardından sedef otu ve biberiye de kattım.

Yakınlardaki ağaçların yaprakları gece rüzgârında nazikçe hışırdıyordu ve alacakaranlık dumanı aydınlatıyor, gökyüzüne, yıldızların onu beklediği yere doğru yükseldikçe duman griden altın sarısına dönüyordu.

Jamie başını kaldırıp, ölülerin ruhlarının uçtuğu batıya doğru baktı. Galce bir şeyler söyledi ama hepimiz onu izlememiz gerektiğini biliyorduk.

"Bu gece kış evine gidiyorsun,

Sonbahar, ilkbahar ve yaz evine;

Bu gece sonsuz evine gidiyorsun,

Sonsuz yatağına, sonsuz uykuna.

Yedi ışığın uykusu senin olsun, kardeşim,

Yedi sevincin uykusu senin olsun, kardeşim,

Yedi uykunun uykusu senin olsun, kardeşim,

Hazreti İsa'nın, kutsal babamızın kolunda.

Ölümün gölgesi yüzünde duruyor, sevgili,

Ama Kutsal İsa'nın eli senin etrafında;

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh yanında, acılara veda,

İsa önünde duruyor ve huzur onun aklında."

Ian çok yakınında duruyordu ama dokunmuyordu. Azalan ışık yüzüne vurmuştu, yaraları acımasızdı. Önce Mohawk dilinde, sonra bizim için İngilizce söyledi.

"Av başarılı olsun,

Düşmanların gözlerinin önünde yok edilsin,

Kalbin kardeşlerinin yanında mutlu olsun."

"Bunu birçok kez tekrarlayacaksınız," diye ekledi, kafasını özür diler gibi indirerek. "Davullarla birlikte, tamam mı? Ama şimdilik bir kez yeter."

"Tamam Ian," dedi Jamie ve Roger'a baktı.

Roger öksürdü ve boğazını temizledi, sonra konuştu. Sesindeki boğukluk tıpkı bir duman gibi saydamdı.

"Tanrım, sonumu bileyim,

Günlerimin ölçüsünü de;

Ne kadar hassas olduğumu bileyim.

Bak, günlerim bir elin parmakları kadar;

Yaşım senin önünde bir hiç;

Huzurunu gözyaşlarımdan sakınma:

Ben sana yabancıyım,

Atalarım gibi misafirim."

Karanlık hızla etrafımızı sardığında sessizce duruyorduk. Son ışık sönüp, başımızın üstündeki yapraklar parlaklıklarını kaybettiklerinde, Brianna su sürahisini alıp kömür kabının üzerine döktü. Duman ve buhar hayaleti andıran bir bulut kümesine dönüştü, anma töreninin kokusu ağaçların arasına karıştı.

Dar yoldan geçip eve vardığımızda neredeyse karanlık olmuştu. Brianna benim önümde, yola önderlik yapıyordu; erkekler bizim biraz arkamızdaydı. Ateşböcekleri çok kalabalıklardı, ağaçların arasında geziniyorlar, ayaklarımın dibindeki otları aydınlatıyorlardı. Bu küçük böceklerden biri Brianna'nın saçlarında parladı ve bir süre orada durup yanıp söndü.

Alacakaranlıkta ormanda derin bir sessizlik olur, bu sessizlik insanın kalbini sakinleştirir, toprağa değen adımları yavaşlatır.

"Düşündün mü a cliamhuinn*?" dedi Jamie arkamdan. Sesi alçaktı ve yeterince dostaneydi, ancak bu resmi sesleniş sorunun ciddiyetine vurgu yapıyordu.

"Neyi düşündüm mü?" Roger'ın sesi sakindi, neredeyse hiç duyulmuyordu.

"Düşünmen gerekeni; kendini ve aileni. Artık çocuğun zamanda yolculuk yapabildiğini ve kalırsan bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Hepsi kalırsa, bunun ne anlama geleceğini kastediyordu. Huzursuz bir şekilde nefes aldım. Savaş. Harp. Tehlikenin kesinliği dışında, belirsizlik. Brianna ve Jem için hastalık ya da kaza tehlikesi. Eğer yeniden hamile kalırsa, doğum sırasında ölüm tehlikesi. Roger içinse hem vücut hem de ruh tehlikesi. Başı iyileşmişti ama Randall Lillywhite'ı düşündüğünde gözlerinin derinliklerindeki sessizliği görebiliyordum.

"Ah, evet," dedi Roger usulca, arkamda olduğu için görünmüyordu. "Düşündüm ve hâlâ da düşünüyorum… m'athair-cèile."

Roger'ın Jamie'ye "kayınpeder" demesi gülümsememe neden oldu ama ses tonu yine de ciddiydi.

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Sen de bana söyleyeceksin."

"Tamam, söyle. Hâlâ düşünmek için zaman var."

"Son zamanlarda Hermon Husband'ı düşündüm."

"Quaker'ı mı?" Jamie'nin şaşırmış gibi bir hali vardı. Husband, Alamance savaşından sonra ailesiyle birlikte koloniden ayrılmıştı. Maryland'e gittiklerini duymuştum.

“Evet, o. Eğer bir Quaker olmasaydı, sence ne olurdu? Düzenleyicilere savaşlarına giderken liderlik yapsaydı?”

Jamie düşünerek hafifçe homurdandı.

“Bilmiyorum,” dedi ama meraklanmış gibiydi. “İyi bir liderle başarabileceklerini mi düşünüyorsun?”

“Evet. Ya da belki başaramazlardı. Sonuçta silahları yoktu ama yapmış olduklarından daha iyisini yapabilirlerdi. Eğer yapabilselerdi de- ”

Artık ev görüş alanımıza girmişti. Gece için ocaktaki ateş, akşam yemeği içinse mumlar yakılmıştı, arka pencerelerde ışık parlıyordu.

“Burada olacak olan… Düşünüyordum da Düzenleyiciler hareketi düzgün bir şekilde yönetilseydi, belki de burada ve şimdi başlamış olacaktı; üç sene sonra Massachusetts’te değil.”

“Öyle mi? Öyle olsa bile ne fark edecekti ki?”

Roger, omuz silkmenin sözlü karşılığı olarak homurdandı.

“Kim bilir? Şu anda İngiltere’de neler olduğunu biliyorum -hazır değiller, burada neyi riske attıklarına dair en ufak bir fikirleri yok. Eğer aniden savaş çıkarsa, küçük bir uyarıyla -eğer Alamance’ta başlasaydı- hızla yayılırdı. Ve savaş hızla sona erebilirdi. Uzun savaş yıllarından kurtulmuş olunur, binlerce kişi ölmezdi.”

“Ya da kurtulmazdı,” dedi Jamie. Roger güldü.

“Ya da kurtulmazdı,” diyerek Jamie’ye katıldı. “Ama burada önemli olan şu; barış yanlılarının ve savaş yanlılarının da zamanı var artık.”

Brianna eve varmıştı ama dönüp bizi bekledi. Bir yandan da konuşulanları dinliyordu.

Roger, Brianna’nın yanında durup yukarı baktı. Bacadan, havai fişeği andıran alevler çıkıyor, parıltılarıyla yüzünü aydınlatıyordu.

“Beni çağırdın,” dedi sonunda, hâlâ parlayan alevleri seyrediyordu. “Toplantı’da, ateşin başında.”

“Seas vi mo lâmh, Roger an t’oranaiche, mac Jeremiah mac Choinneich,” dedi Jamie usulca. “Evet, çağırdım. Yanımda dur, Jeremiah’nın oğlu şarkıcı Roger.”

“Seas vi mo lâmh, a mhic mo thaighe,” dedi Roger. “Yanımda dur, evimin oğlu.” Uzanıp elini Jamie’nin omzuna koydu. Yumruk haline getirdiği elinin

beyazlaştığını gördüm.

“Yanında duracağım. Kalacağız.”

Yanımda duran Brianna, tuttuğu nefesini, alacakaranlık rüzgârı gibi bir iç çekişle bıraktı.

111 DIŞARI ÇIKIP ONUNLA BULUŞ

Büyük saat mumunun birazı yanarak erimişti ama yine de saatleri gösteren siyah halkalardan hâlâ epey vardı. Jamie taşları yeniden alevin etrafındaki erimiş balmumu havuzuna bıraktı: Bir, iki, üç ve üfledi. Dördüncü taş olan büyük topaz, yağlı bir kumaşı dikerek kapattığım küçük tahta bir kutunun içindeydi. Edinburgh'a, bankadaki bağlantılarıyla satış işlerini halledecek, yardımı sonucu güzel bir komisyon alacak ve geliri Ned Gowan'a iletilecek olan Bayan Bug'ın kuzeninin kocasına gönderilecekti.

Yanında iliştirilen ve taşla birlikte kutunun içinde mühürlü duran mektupta, Ned'in Laoghaire MacKenzie'nin bir adamla evliliğe eşdeğer bir durumda yaşayıp yaşamadığını belirlemesi, yaşıyor olduğu takdirde Laoghaire MacKenzie ve James Fraser arasında bir kontrat hazırlaması ve bu kontrata taşın satışından kazanılacak gelirin, Laoghaire'ın kızı olan Joan MacKenzie Fraser'ın evlendiği takdirde çeyizi için bankaya emaneten konması yazıyordu.

"Ned'den, adamın kim olduğunu sana söylemesini istemeyecek misin?" diye sordum.

Sert bir şekilde kafasını iki yana salladı.

"Eğer söylemek isterse söyler. İstemezse de sorun yok." Alaycı bir bakışla bana baktı. Belli ki tatmin edilmeyen merak duygusu ona bir ceza gibiydi.

Koridorda, Brianna'nın bir yandan Bayan Bug'la konuşurken, bir yandan da Jemmy'yi azarladığını duydum. Sonra araya Roger'ın sesi girdi ve Roger, Jemmy'yi havalara atınca Jemmy heyecanla ciyaklamaya başladı.

"Roger'ın iyi bir seçim yaptığını düşünüyor musun?" diye sordum sakince. Roger'ın kararından çok mutluydum ve Jamie'nin de öyle olduğunu biliyordum. Ama Brianna'nın, Roger'ın ve benim yaklaşan olaylara dair tehlikeli bakış açımıza rağmen, Jamie'nin neyin yaklaştığına dair daha iyi bir fikri olduğunu biliyordum. Taş halkadan geçişin kendi tehlikeleri varsa, savaşın da vardı.

Durdu ve düşünmeye başladı. Sonra uzanıp kitaplığın sonundan küçük bir cilt çıkardı. Kitap ucuz bir kumaşla kaplanmıştı ve çok kullanılmıştı; kitap, Germain'in ve Jemmy'nin bunu okuyabilecek kadar Yunanca öğrenmesi gibi iyimser bir umutla aldığı Thucydides baskısıydı.

Sayfaların düşmemesi için kitabı nazikçe açtı. Yunan harfleri bana mürekkebe batırılmış bir kurtçuğun öfke nöbetini andırıyordu ama Jamie hiç

zorlanmadan aradığı yeri buldu.

“En cesur kişiler, onları bekleyenin ne olduğunu en iyi gören kişilerdir. Zafer ve tehlike de buna dahildir ama buna rağmen onunla yüzleşmek için dışarı çıkarlar.”

Sözcükler gözlerinin önündeydi ama bunları sayfadan değil, hafızasından, kalbinin açık kitabından okuduğunu düşündüm.

Kapı çarptı ve Roger’ın dışarıda bağırdığını duydum. Çatlak sesiyle Jemmy’ye sesleniyordu. Fazla uzakta durduğu için ne söylediği anlaşılmayan Bree’nin nazik sesi duyulduğunda, Roger derin bir sesle ve boğulurcasına güldü.

Sonra uzaklaştılar ve ağaçların arasında gezinen rüzgârın uğultusu dışında hiçbir ses kalmadı.

“En cesur kişiler, en iyi görenlerdir. Bunu biliyorsun, değil mi?” dedim usulca. Elimi, omzunun boynuyla birleştiği noktaya koydum. Başparmağımla güçlü boynuna dokunup sayfanın üzerindeki kurtçuk yazılarına baktım. Bunu biliyordu, ben de biliyordum; çünkü gördüğü şey, ona gösterdiğim şeydi.

Kitabı tutarken başını yana doğru çevirince yanağı elime değdi. Bileğime dokunan gür sakalları yumuşak ve sıcaktı.

“Ah, hayır,” dedi. “Ben değil. Yalnızca seçim şansı varsa cesur olursun, değil mi?”

Güldüm, burnumu çekip boştaki bileğimle gözlerimi sildim.

“Seçiminin olmadığını mı düşünüyorsun?”

Bir an durdu, defteri kapattı ama tutmaya devam etti.

“Hayır,” dedi, sesinde tuhaf bir ton vardı. “Şimdi değil.”

Pencereye bakarak sandalyesinde döndü. Büyük kırmızı ladin ve arkasındaki avludan kaçan yabani böğürtlenlerle karışmış olan meşenin derin gölgesinden başka hiçbir şey görünmüyordu. Ateşten haçın durduğu kararan nokta çok büyümüş ve yabani arpalarla kaplanmıştı.

Hava hareketlendi ve aslında ortalığın sessiz olmadığını fark ettim. Dağın sesleri etrafımızı sarmıştı. Kuşlar ötüşüyor, uzakta bir akarsu çağlıyordu ve günlük meseleleri konuşan fısıltılar da vardı; domuz ağılından bir sözcük, tuvaletten bir bağırış. Her şeyin altında ve üstünde ise, hareketli havaya yayılan çocukların belirsiz çığlıkları ve kıkırdamaları.

“Sanırım haklısın,” dedim bir süre sonra. Haklıydı; bu konuda artık bir seçim şansı yoktu ve bunu bilmek insana huzur veriyordu. Yaklaşan şey, eninde sonunda gelecekti. Onunla en iyi şekilde yüzleşip hayatta kalmayı umacaktık. Eğer biz hayatta kalamazsak -belki onlar kalacaktı. Saçlarını avucuma alıp parmaklarımı arasından geçirerek, tıpkı bir çapa ipi gibi sıkıca tuttum.

“Peki ya diğer seçenekler?” diye sordum, boş avludan ötedeki ormanın karanlıklarına bakarak. “Seni buraya getiren bütün seçimlerin? Bana sorarsan onlar gerçekti ve kesinlikle cesurdu.”

İşaret parmağımın ucunun altında, kızıl dalgaların derinliklerine gömülmüş olan, saç teli kadar ince eski yarasını hissettim. Saçlarını çekince başını arkaya doğru yaslayıp bana bakmak için dönüverdi. Böylelikle çene kemiği tam avcuma doldu.

“Ah. Evet,” deyip hafifçe gülümsedi. Elime dokundu, parmaklarımı avucuna aldı. “Bunu artık biliyorsun, değil mi Sassenach?”

Yanında oturup elimi bacağına koydum, onun da eli benim bacağımdaydı. Bir süre yan yana öylece oturup, nehrin üzerinde dolanan yağmur bulutlarını izledik. Seçim şansı olsun ya da olmasın, sonunda olacak olan aynıydı.

Jamie’nin eli hâlâ elimdeydi. Biraz sıkınca dönüp ona baktım ama gözleri hâlâ avlunun ötesinde bir yerlere dalmıştı; dağların ötesinde, uzak bulutların ardındaydı. Elimi daha da sıkınca yüzüğümün etime baskı yaptığını hissettim.

“O gün, yani ayrılmamız gereken gün geldiğinde,” dedi usulca, dönüp bana baktı, “eğer son sözlerim ‘seni seviyorum’ olmazsa, bil ki bunun nedeni zamanımın kalmamış olmasıdır.”